

Hương Bạc Hà

Contents

Hương Bạc Hà	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	32
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	44
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	62
16. Chương 16	67
17. Chương 17	73
18. Chương 18	78
19. Chương 19	85
20. Chương 20	91
21. Chương 21	98
22. Chương 22	105
23. Chương 23	111
24. Chương 24	116
25. Chương 25	122
26. Chương 26	129
27. Chương 27	135
28. Chương 28	141
29. Chương 29	147
30. Chương 30	155
31. Chương 31	161
32. Chương 32	166
33. Chương 33	170
34. Chương 34	174
35. Chương 35	179
36. Chương 36	183
37. Chương 37	188
38. Chương 38	191
39. Chương 39	195
40. Chương 40	199
41. Chương 41	203

42. Chương 42	208
43. Chương 43	212
44. Chương 44	217
45. Chương 45	223
46. Chương 46	229
47. Chương 47: Kết Thúc: Tự Bạch Của Hứa Tri Mẫn	235
48. Chương 48: Ngoại Truyện	235

Hương Bạc Hà

Giới thiệu

Lần này tôi đi, anh không đến tiễn như lần trước. Phải vậy thôi, chúng tôi chia tay rồi mà. Nghĩ kỹ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bac-ha>

1. Chương 1

Để tôi kể lại cho bạn nghe từ đầu câu chuyện.

Trước tiên tôi muốn nói về cô bé Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn, ba chữ vô cùng đơn giản. Giống như tên của nhiều đứa trẻ khác, tên cô ẩn chứa niềm mong đợi thiết tha của ba mẹ đối với cô con gái.

Hứa, là họ được kế thừa từ đời này sang đời khác.

Tri (tri thức), đời ba mẹ cô đã dở dang đèn sách, ước nguyện học thành tài giờ gửi lại nơi con gái.

Mẫn (minh mẫn), ba mẹ cô mong con mình hiểu thấu những gian nan nhọc nhằn họ đã phải trải qua. Hai ông bà là người trung thực hiền lành, cả đời bị thua thiệt, bị lừa gạt, dĩ nhiên không muốn con gái giẫm vào vết xe đổ ấy.

Tri Mẫn có một chút nhạy bén khôn ngoan, một chút tinh ranh xảo quyệt, và cả một chút ích kỷ hẹp hòi. Thà rằng như vậy, mới có thể sinh tồn ở cuộc đời này. Bởi đời là nơi có lẽ không hoàn toàn tốt tâm, u ám, nhưng tuyệt đối là chốn trần gian khắc nghiệt.

Hứa Tri Mẫn tự nhận mình luôn xứng đáng với cái tên ba mẹ đặt cho cô. Mỗi sáng sớm tinh sương, cô đều soi mình trong gương, cầm cây lược gỗ đào màu đen rẽ ngôi giữa mái tóc dài đều đặn ngay ngắn, là ủi bộ đồng phục mặc hàng ngày đến trường phẳng phiu và buộc dây giày gọn gàng tươm tất.

Thành tích học tập của cô liên tục dẫn đầu suốt từ tiểu học đến sơ trung, giấy khen và sách giáo khoa nhà trường tặng thưởng đầy kín trong ngăn tủ của mẹ.

Theo lời nhận xét của hàng xóm láng giềng và trong đôi mắt của thầy cô bè bạn, Hứa Tri Mẫn là cô bé ngoan ngoãn, giỏi giang, lễ độ; là học sinh ba tốt với phẩm chất và năng lực xuất sắc vượt bậc. Giai đoạn Hứa Tri Mẫn bước vào thời kì nổi loạn của tuổi dậy thì như bao bạn bè đồng trang lứa, ba mẹ cũng không phải canh cánh nỗi lo vì cô. Bằng khả năng tự kiểm soát cực kỳ tốt, cô tuân thủ một nguyên tắc rạch ròi và dễ hiểu: Tất cả những thứ khiến hình ảnh bản thân bị hủy hoại đều không đáng giá, kể cả tình yêu chân chính. Mà phàm những chuyện không đáng giá cô tuyệt không bao giờ làm. Lý do ư? Thứ nhất, phí thời gian; thứ hai, phí tình cảm; thứ ba, phí tuổi thanh xuân đẹp đẽ.

Cô cũng không biểu đạt cách nghĩ khác biệt này trước bất cứ ai. Lắm lúc cô chỉ đứng một bên lặng lẽ lắng nghe, sau đó sẽ gật đầu phụ họa hoặc thể hiện cảm xúc sao cho phù hợp với xu hướng của đám đông, tránh để mình biến thành kẻ lập dị trong mắt người khác.

Có thể, lối cư xử này sẽ bị rất nhiều người cho rằng giả dối. Vậy thì cứ ‘giả dối’ đi – Hứa Tri Mẫn nói.

Xã hội thời nay vốn đã đầy rẫy kẻ lừa người gạt, sự thật và dối lừa hòa trộn lẫn nhau. Và cũng chính vì vậy, thế giới này mới trắng đen lẫn lộn và tràn ngập những chuyện khó lý giải.

Cô vui thích tận hưởng cái cảm giác thách thức và khiêu chiến do chính mình mang lại. So với làm thiên thần xinh đẹp và thiện lương, cô thích làm ma nữ cười chối bay trên trời hơn.

Trước mười sáu tuổi, Hứa Tri Mẫn là cô bé như thế.

Tròn mười sáu tuổi, cô bước sang năm thứ ba sơ trung ở trường trung học cơ sở Thiên Nguyên.

Tuổi mười sáu ghi dấu thời hoa niên với bao điều đổi thay.

Năm mới chưa qua bao lâu, học sinh sơ tam* đã phải vào học sớm để chuẩn bị đối mặt với kỳ thi chuyển cấp. Ngày đầu tiên Hứa Tri Mẫn trở lại trường, thầy giáo sắp xếp lại chỗ ngồi của cô.

(*) Sơ trung gồm sơ nhất, sơ nhị, sơ tam, tương đương lớp bảy, tám, chín ở Việt Nam.

Bạn mới ngồi cùng bàn tên là Kiều Tường. Tên nghe đẹp trai oai vệ là vậy, lại cùng họ với Kiều Đan* – ngôi sao hàng đầu của đội bóng rổ NBA, thế nhưng ngoài tên ra, tất cả những gì còn lại chỉ là những tai tiếng cực kỳ tệ hại. Cậu ta có thể nói là học sinh bết bát nhất trường. Gia đình giàu có và sự nuông chiều vô tội vạ của ba mẹ đã hình thành nên một Kiều Tường vừa kiêu ngạo vừa cộc tính. Cậu ta có thành tích học tập kém cỏi nhất khối, mà cả trường này, chỉ một mình cậu ta dám cãi tay đôi với thầy cô trước lớp và dám nghênh ngang trốn học ngay giữa giờ. Bạn cùng bàn ngày nào cũng phải cam chịu số phận bị ép buộc mang cặp sách về nhà cho cậu ta.

(*) Ngôi sao bóng rổ Jordan.

Vì thế, người được tuyển chọn làm bạn cùng bàn với cậu ta thay đổi như chong chóng. Lần này sau nhiều cân nhắc, thầy chủ nhiệm đã chỉ định Hứa Tri Mẫn và nói với cô rằng: Hứa Tri Mẫn, em là lớp phó học tập, cần phải tiên phong đi đầu trong việc tích cực giúp đỡ các bạn học hành sa sút.

Hứa Tri Mẫn vẫn như trước đây, ‘Dạ.’ thật ngoan ngoãn lễ phép.

Ngày đổi chỗ ngồi thứ hai.

Kiều Tường lại vắng mặt tiết đầu tiên của buổi sáng. Giờ nghỉ giải lao thứ hai, các cô bé nữ sinh trong lớp vây quanh Hứa Tri Mẫn.

Người nào cũng biết Kiều Tường là một nam sinh hư hỏng. Hầu hết lũ học trò đều kiêu dè cậu ta, những đứa cùng một giuộc thì gọi cậu ta là đại ca. Nghe nói, cậu ta đánh nhau như cơm bữa với đám côn đồ gần trường, bạn ngồi cùng bàn chắc chắn cũng khó thoát khỏi tai bay vạ gió.

“Hứa Tri Mẫn này, cậu đề nghị thầy để Kiều Tường ngồi một mình đi, chứ cậu ta mà ngồi cùng bàn với ai cũng chỉ tổ làm liên lụy đến người đó.”

“Làm vậy thầy chủ nhiệm sẽ rất phiền toái. Lớp chúng mình là lớp tiên tiến, không thể chỉ vì một bạn học mà khiến cả tập thể bị thụt lùi được. Mà này, chắc cậu chưa quên tấm bảng ghi nhớ công ơn trường mình mới xây xong chứ? Đồng thứ nhất trên cùng là họ Kiều đó.”

“Tớ hóng được chuyện này nè. Hôm khai giảng mẹ Kiều Tường tìm thầy chủ nhiệm dọa là nếu học kỳ này không gỡ được cái mũ ‘nhất từ dưới đếm lên’ xuống khỏi đầu cậu ta, hoặc nếu con trai bác ấy không đỗ vào trường cao trung hạng nhất thì thầy phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy.”

“Haiz, nhờ có tiền cả thôi. Nếu không làm sao Kiều Tường có thể xóa sổ cái thành tích hạng bét của cậu ta, rồi năm cuối cấp này còn được xếp vào học chung lớp giỏi nhất khối với bọn mình cơ chứ.”

Trọng tâm câu chuyện bỗng chốc được lái sang hướng khác: Có tiền và không có tiền. Từ bấy lâu đây vẫn là đề tài tranh luận không ngừng nghỉ của hết thầy mọi người, từ người lớn trưởng thành cho đến cô cậu học trò chưa bước chân ra đời.

Nói đến học sinh có tiền có quyền, trường Trung Học Thực Nghiệm ở phía đông thị trấn xưa giờ vẫn được người người bàn tán hăng say. Học sinh khối sơ trung ở đó đều được chiêu sinh nội bộ, nghĩa là nhà trường trực tiếp tuyển chọn những học sinh ưu tú nhất từ cấp tiểu học trực thuộc, khối cao trung tuy có thu nhận học sinh bên ngoài nhưng đại đa số đều là con cái cán bộ.

Dựa trên tin đồn lưu truyền, học sinh tốt nghiệp trường Trung Học Thực Nghiệm hoặc ra nước ngoài du học, hoặc được bảo đảm vào học ở những trường đại học tiếng tăm, rất hiếm người không vượt qua ngưỡng cửa đại học.

Theo nguyên nhân tìm hiểu được, một phần do trường Trung Học Thực Nghiệm sở hữu lực lượng giáo viên hùng hậu về tư chất lẫn tài năng, chỉ cần học sinh có ý chí phấn đấu là sẽ được bồi dưỡng thành nhân tài hàng đầu; một mặt khác, đối với những học sinh yếu kém vô phương cứu chữa, thầy cô giáo sẽ trao đổi với các bậc phụ huynh, dùng phương thức khác để giải quyết vấn đề. Nói thẳng ra thì, có tiền bất quỵ xay cối còn được nữa là, chuyện học hành lên lớp bé con con có đáng là gì?

Nhờ hai tầng bảo đảm vững chắc ấy, Trung Học Thực Nghiệm nghiêm nhiên trở thành trường tốt nhất toàn thị trấn nói riêng và là trường trọng điểm của cả thành phố nói chung. Với tỷ lệ lên lớp gần như một trăm phần trăm và hình ảnh thể hệ học trò nổi trội xuất sắc, trường Trung Học Thực Nghiệm đã khiến mọi người đi trên đường đều phải ngoái đầu nhìn lại bộ đồng phục của nó bằng đôi mắt ngưỡng mộ sáng ngời.

“Tớ nghĩ có khi bác Kiều xoay sở cho cậu ta vào được Trung Học Thực Nghiệm cũng nên. Dù gì thì hàng năm trường đó đều nhận vào vài học sinh chịu bỏ tiền đóng góp mà.”

“Không phải cứ có tiền là vào được Trung Học Thực Nghiệm đâu, phải ‘rất nhiều tiền’ mới được, nghe nói tiền đóng góp của mỗi người đều tính bằng đơn vị vạn đấy nhé, mà thế đã xong đâu, còn phải xếp hàng chờ đến lượt nữa.”

“Các cậu nói xem, Kiều Tường sẽ xếp hàng thứ mấy?”

“Chắc không phải lại là nhất từ dưới đếm lên chứ!”

Cả đám cười rần rần. Có người không quên nhìn ra ngoài, cẩn thận đóng kín cửa phòng học. Và sau đó lại là những tràng cười bất tận.

Kết cuộc cả đám con gái bàn tán rôm rả cũng không thể giúp Hứa Tri Mẫn tìm ra giải pháp êm đẹp. Trong khi đó Kiều Tường cả ngày không thấy bóng dáng. Trước giờ tan lớp, thầy chủ nhiệm bảo Hứa Tri Mẫn đem sách giáo khoa trường mới phát đến nhà bạn ngồi cùng bàn.

Hứa Tri Mẫn hỏi lớp trưởng địa chỉ rồi cưỡi xe đạp, chở theo sách giáo khoa đến nhà Kiều Tường. Đến nơi lại phát hiện người nhà đi vắng, hỏi hàng xóm mới biết họ đã chuyển nhà từ kỳ nghỉ đông. Cô nhìn đồng hồ, đã sắp đến bảy giờ tối.

Nhà mới của Kiều Tường nằm ở phía đông thị trấn, từ phía tây nam nơi cô ở muốn đến đó phải đi ngược một chặng đường xa tít mù. Thế là cô quyết định bỏ lại xe đạp, đổi sang ngồi xe buýt.

Hôm ấy là một ngày có thoang thoảng hương xuân ngọt ngào và có giá lạnh chưa tan của mùa đông tuyết trắng.

Hứa Tri Mẫn ôm chồng sách nặng trĩu đuổi theo xe buýt. May sao chú tài xế tốt bụng, nhìn kính chiếu hậu thấy một cô bé chạy theo phía xa liền dừng xe đợi cô.

Cô vội vàng vàng nhẩy lên xe buýt, chụp lấy tay vịn, lúc với tay bỏ tiền vào thùng tiền thì tờ tiền giấy dính chặt vào bàn tay ướt sũng. Hứa Tri Mẫn đỏ bừng mặt, kín đáo cọ tay lên áo rồi cẩn thận đưa mắt nhìn khoang xe, chỉ có vài hành khách ngồi rải rác.

Ngay sau đó cô liền đi đến ghế trống phía sau, ôm sách ngồi xuống, chậm rãi cởi khăn quàng cổ và nút thứ nhất trên bộ đồng phục, cuối cùng thở phào một hơi.

Xe ghé bến hai lần, có hành khách xuống xe và không ai lên xe. Khoảng thời gian này rơi đúng vào giờ ăn tối, Hứa Tri Mẫn cảm thấy vừa đói lại vừa mệt. Để quên đi cơn đói cồn cào, cô bèn rút một cuốn sách giáo khoa, mở ra xem cho đỡ buồn. Thành linh xe dần xóc mạnh, sách trong tay rơi xuống, rồi từ chân cô trượt theo sàn xe inox đến chân hành khách đối diện.

Cô bước vội tới nhặt sách lên, vừa ngẩng đầu liền thấy bộ quần áo trông hơi quen quen ngay trước mặt. Một suy nghĩ vụt qua trong đầu cô, hình như là đồng phục của Trung Học Thực Nghiệm.

Trung Học Thực Nghiệm, cô nhớ sáng nay mới sôi nổi thảo luận đề tài này với bạn bè trong lớp. Hứa Tri Mẫn không khỏi nảy sinh lòng hiếu kỳ, lúc trở về chỗ ngồi lại đưa mắt nhìn sang hành khách kia. Dưới ánh đèn đường trắng sáng rơi vào từ bên ngoài cửa kính, bộ đồng phục cậu con trai đang mặc trên người ánh lên màu nâu sẫm trang trọng. Hứa Tri Mẫn thầm thở dài trong lòng: Quả không sai.

Trong tất cả đồng phục của mười lăm trường trung học trên toàn thành phố, chỉ duy nhất đồng phục của Trung Học Thực Nghiệm nổi bật với gam màu đỏ. Nữ sinh mặc váy đỏ kiểu cổ điển nên nã vào mùa đông, váy ngắn thêu hoa hồng tinh xảo vào ngày hè; nam sinh mặc áo màu đỏ sẫm kiểu quý tộc, áo len màu nhạt kết hợp cùng áo vest màu sẫm thiết kế cổ lật thời thượng nhằm thể hiện tác phong cao quý.

Đây là minh chứng rõ ràng cho câu nói: Nhân yếu y trang, Phật yếu kim trang*.

(*) Người đẹp bởi áo, tượng Phật đẹp vì thép vàng.

Cậu thiếu niên độ mười sáu mười bảy tuổi nghiêng người tựa vào cửa sổ cạnh bên, một tay nâng quyển sách, nương theo ánh đèn vàng dịu nhẹ trên trần xe lẳng lặng lật giở từng trang sách. Đầu cậu cúi xuống, một bên mặt khuất trong bóng tối, Hứa Tri Mẫn cố lắm cũng chỉ có thể nhìn được non nửa gương mặt trông nghiêng. Trong mắt cô, cậu có mái tóc xoăn gọn nhẹ, sống mũi rất thẳng và đẹp, lông mi dài, đôi môi mỏng. Không biết có phải vì ánh đèn hay không mà làn da cậu có màu như màu đồng cổ.

Nhìn chung dáng vẻ cậu nam sinh này trông khá bắt mắt, thêm vào đó, bộ đồng phục trên người lại góp phần tôn lên ở cậu một loại khí chất khó diễn đạt thành lời. Ánh trắng bành bạc hắt lên tấm thẻ học sinh đeo trước ngực cậu làm nổi bật hai chữ màu mực, tên cậu ấy là... Mặc Thâm?

Chiếc xe bỗng nhiên rẽ vào khúc quanh. Một làn gió ulla vào thổi bay tóc mái phủ dài trước trán cậu, để lộ đôi đồng tử sâu thẳm thẳm. Cô nhất thời ngây người, không cách chi tránh được ánh nhìn đó.

Bốn mắt giao nhau, Hứa Tri Mẫn cảm thấy ánh mắt đối phương như cơn gió đang vờn trên gò má cô, hồ hững và hơi buốt lạnh. Bàn tay cô bất giác tìm kiếm tay ghế.

Cậu ấy biết mình đang nhìn cậu ấy, hơn nữa cậu ấy cũng đang nhìn mình. Trong nháy mắt ý nghĩ kì lạ này chợt thoáng hiện lên trong đầu cô. Cô ngạc nhiên chớp mắt mấy cái, nhìn trả lại.

Tóc mái dài của cậu thiếu niên lại rũ xuống che khuất đôi mắt đen bí ẩn.

Hứa Tri Mẫn thầm than tiếc trong bụng, tựa lại vào ghế, buộc chặt chông sách một lần nữa. Cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trạm bến xe phía trước có dựng tấm bảng in hàng chữ ‘Giao lộ Nguyệt Hoa’ – đây mới đúng là mục đích chuyến đi của cô.

Xe buýt đỗ vào bến, cậu nam sinh cất lại sách vở, quàng chéo cái cặp màu đen qua vai rồi bước nhanh xuống xe trước.

Hứa Tri Mẫn xách theo chông sách, nhẩy xuống xe buýt sau cậu. Cô nhìn theo bảng tên đường đi thẳng về phía trước, đi một đoạn ngắn mới hay cậu nam sinh ấy vẫn đi trước mặt cô. Có điều bước chân cậu ấy vừa dài vừa ổn định, chẳng mấy chốc bóng dáng cao lớn đó đã biến mất sau ngã rẽ.

Hứa Tri Mẫn đi đến ngã tư đường, thấy cậu rẽ trái vào khu vực có tấm biển ‘Tiểu khu Nguyệt Hoa’. Nghe mọi người nói, tiểu khu Nguyệt Hoa là tiểu khu quy hoạch bậc nhất của thị trấn, cư dân sống ở đó phần lớn là người nhà cán bộ cấp cao.

Xem ra cậu nam sinh kia là con cái cán bộ, Hứa Tri Mẫn nghĩ. Thảo nào ánh mắt cậu ấy cao ngạo và lạnh lùng đến vậy.

Ôm chồng sách, cô xoay người. Sừng sững nơi góc phố đối diện là cánh cổng mái vòm chạm trổ hoa văn cùng tấm biển có dòng chữ ‘Hoa viên Nguyệt Hoa’ ánh vàng lóng lánh treo trên cao. Vào giờ vàng mỗi ngày, trên truyền hình đều phát đoạn quảng cáo giới thiệu về ‘Hoa viên Nguyệt Hoa’, khu dân cư xa hoa hàng đầu của thị trấn nhỏ này.

Hôm nay đi xa một chuyến, Hứa Tri Mẫn mới biết tiểu khu Nguyệt Hoa nổi tiếng và hoa viên Nguyệt Hoa chỉ cách nhau một con đường. Một bên là tòa cao ốc màu trắng trang nghiêm mộc mạc, còn một bên là tòa cao ốc thượng đẳng nguy nga tráng lệ. Giữa hai dãy đường là tấm bảng chỉ hướng trường Trung Học Thực Nghiệm, hay nói cách khác, ngôi trường này và hai tòa cao ốc tạo thành ba góc của một tam giác nhọn.

Đêm nay trời tối như mực, Hứa Tri Mẫn căng mắt nhìn cũng không thể thấy rõ diện mạo thật sự của trường Trung Học Thực Nghiệm. Đèn đỏ bật sáng, cô đi qua lối dành cho người đi bộ, tiến vào hoa viên Nguyệt Hoa.

Kiều gia ở tòa nhà số 7, lầu 4, phòng 402.

Bà Kiêu ra mở cửa. Bà năm nay đã trên dưới bốn mươi, dáng người hơi mập mạp, rất thích mặc những bộ lễ phục kiêu sa, quý phái giống minh tinh để thu hút sự chú ý của người khác. Đám học sinh nghịch ngợm trong trường lén đặt cho bà biệt danh ‘Khổng tước’.

Hứa Tri Mẫn ôm chồng sách trong tay, đối mặt với bộ trang phục dạ hội màu đỏ lòe loẹt trên người ‘Khổng tước’ cô chỉ cảm thấy chói mắt.

‘Khổng tước’ cười tươi rói, hai gò má phúng phính thọt nhô lên trên gương mặt tròn trịa: “Con bác thật là, làm phiền bạn học đến nhà đưa sách mãi thôi.”

Hứa Tri Mẫn khéo léo tránh bàn tay đưa ra đón sách của bà, lễ phép cười nói: “Dạ, Kiêu Tường có nhà không hả bác? Thầy giáo bảo cháu nhất định phải tự mình đưa sách giáo khoa mới và bài tập trên lớp cho cậu ấy.”

“Ồ, vậy à.” Bà Kiêu đánh giá cô bé trước mặt một lượt từ trên xuống dưới, cảm thấy đôi mắt to tròn trong sáng kia trông không có vẻ gì giống như đang nói dối, ngay sau đó liền quay mặt vào nhà gọi, “Kiêu Tường, con mau mau ra đây, bạn học có chuyện muốn nói với con này.” Dứt lời bà mau chóng đi vào nhà, bỏ lại một mình Hứa Tri Mẫn ngoài hành lang.

Gió lùa qua những khe hở rộng của cánh cửa sắt bên trái hành lang thổi bắn vào người làm cô run lập cập. Cô xoa hai tay vào nhau, yên lặng chịu đựng.

Đợi chờ không biết được bao lâu, cuối cùng Kiêu Tường cũng xuất hiện. Tên con trai cao hơn mét bảy này tuy hư hỏng thì hư hỏng đấy, nhưng tướng mạo cũng không tới nỗi tệ hại. Mái tóc vốn đen nhánh bị nhuộm màu vàng ngỗ ngược, vành tai lủng lẳng đôi khuyên vàng to quá cỡ, đôi mắt sáng dưới hàng mi đen dày và khóe miệng hơi nhếch lên đầy vẻ bướng bỉnh lì lợm.

Cậu ta uể oải gạt gạt tóc mái, hỏi cộc lốc: “Gi đây?”

“Đây là sách giáo khoa mới của cậu.”

Cậu ta khinh bỉ liếc cô một cái: “Thế thôi á? Sao không đưa ẹ tôi quách đi cho rồi?”

“Đợi một chút, tôi có vài lời muốn nói với cậu.”

“Muốn nói gì thì nói với mẹ tôi đi.” Cậu ta vẫy vẫy tay, toan quay người bỏ đi.

“Chẳng lẽ cậu không muốn vào Trung Học Thực Nghiệm à?”

Giọng nói của cô mặc dù không lớn nhưng trong trẻo và rõ ràng lạ thường. Kiều Tường chưa bao giờ nghe qua giọng nói đặc biệt như vậy, cậu ta không khỏi giật mình.

“Dục nhân vật văn, mạc nhược vật ngôn; dục nhân vật tri, mạc nhược vật vi*. Đương nhiên, những lời này người có điểm ngữ văn zero như cậu nghe không hiểu cũng là điều bình thường. Cho nên, tôi sẽ nói thẳng ra nhé. Từ việc nhà cậu chuyển đến đây trong thời gian này có thể suy ra, sau kỳ nghỉ đông này bác Kiều sẽ bắt đầu xúc tiến chuyện đưa cậu vào trường Trung Học Thực Nghiệm. Nhưng e rằng phía Trung Học Thực Nghiệm tạm thời không thể chấp thuận cho cậu nhập học. Thế nên bác Kiều chuyển sang công kích bên trường chúng ta, cốt chứng tỏ ọi người thấy bác không còn con đường nào khác ngoài con đường cải thiện điểm số của cậu. Nhưng tôi biết, nguyên nhân sâu xa là bởi vì quy định bất thành văn dành cho học sinh tài trợ nói rằng, trước khi học sinh tài trợ chính thức đặt chân vào trường họ tài trợ thì chuyện này tuyệt đối không được lan truyền ra ngoài, nhằm tránh gây ra điều tiếng xấu về chính sách giáo dục bất bình đẳng. Nếu làm trái quy định thì sẽ phải gánh lấy hậu quả đáng sợ nhất, đó là... bị xóa bỏ tư cách nhập học.”

(*) Muốn người khác không nghe được, không gì bằng không nói; muốn người khác không biết được, không gì bằng không làm.

Cậu ta quay lại nhìn cô, nhìn cả buổi cũng không nhớ nổi tên cô. Trong lớp có con bé như thế sao? Cậu ta chần chừ, mở miệng nói được đúng một chữ: “Cậu...”

“Cậu đừng hiểu lầm. Tôi không hề nghĩ sẽ tố giác cậu, bởi vì tố giác cũng chẳng được tích sự gì. Tôi nhiều nhất chỉ rả được một ít lời đồn nho nhỏ thôi, nhưng tôi nghĩ bấy nhiêu cũng đủ rồi.”

“Cậu...”

“Tôi đã nói rồi, cậu đừng hiểu lầm. Đừng hiểu lầm lần này tôi đến đây chỉ để đưa sách cho cậu. Không hề, thực chất tôi đến vì chính tôi, vì tôi muốn tìm hiểu tình hình. Thật may, tôi vừa đúng lúc thu thập được một tin tức cực kỳ quan trọng. Vì thế cậu vui lòng nói cho tôi biết số di động của cậu nhé.”

“Mắc mớ gì tôi phải nói chứ?!”

Cô khẽ nhếch môi cười khẩy: “Ồ cái thị trấn này, Trung Học Thực Nghiệm cơ hồ là giấc mơ của tất cả các bậc phụ huynh và con cái của họ. Người ái mộ hư vinh như bác Kiều cũng không ngoại lệ. Cho dù cậu không muốn vào đó, nhưng vì tiền tiêu vật chắc cậu không có gan đi ngược lại nguyện vọng của bác Kiều đâu nhỉ?”

Cậu ta ghen hòng.

Cậu ta ngẩn ra nhìn khuôn mặt thuần khiết không một chấm tàn nhan của cô, nói như bị thôi miên: “13569966985. Nhưng mà, cậu...”

“Vẫn câu nói đó, mong cậu đừng hiểu lầm. Tôi hỏi số điện thoại của cậu chỉ để phòng khi cậu không đi học vẫn kịp thời gọi cậu tới trường nhận sách, tránh cho sự việc giống như hôm nay xảy ra lần nữa. Còn nữa...” Cô ghi lại dãy số rồi cất giấy bút vào túi, “Đúng vậy, tôi không phải là con nhà giàu, ba mẹ tôi chỉ là công nhân bình thường. Cho nên tôi không có nhiều tiền tiêu vật để đổ vào những cuộc trò chuyện vô bổ với cậu, nếu như tiền gọi di động cho cậu vượt ngoài khả năng chi tiêu của tôi, tôi quả thật không dám chắc sẽ không tung tin đồn ra ngoài. Cuối cùng, cậu vui lòng đưa tay ra đây.”

Cậu ta ấp úng, chìa tay về phía cô.

Cô chuyển chồng sách nặng trĩu sang tay cậu ta: “Điều cuối cùng quan trọng nhất, cậu vui lòng đừng hiểu lầm là tôi uy hiếp cậu. Bởi vì từ đầu đến cuối tôi đều dùng từ ‘vui lòng’ nói chuyện với cậu, cậu thấy chứ?” Nói đến đây, cô bé cười ranh mãnh.

Cậu ta cười lơ ngơ, rồi cứ thế ôm chặt sách vở trong lòng lần đầu tiên kể từ khi chào đời.

“Rất vui khi là người đầu tiên chúc mừng cậu vào trường Trung Học Thực Nghiệm, bởi vì từ nay trở đi, chúng ta đã có thể thật sự tạm biệt nhau.”

2. Chương 2

Tối hôm qua sau khi dứt lời, Hứa Tri Mẫn điềm nhiên quần lại khăn quàng cổ rồi quay lưng bước đi. Theo lẽ thường, Kiều Tường đảm bảo không để dầu gì bỏ qua cho cô.

Thực ra Hứa Tri Mẫn bạo dạn nói những lời đó trước mặt Kiều Tường chính vì cô tin chắc cậu ta không thể không bỏ qua cho cô. Hay nói cách khác, cậu ta không còn cơ hội đến trường dẫn mặt Hứa Tri Mẫn. Nguyên nhân rất đơn giản, dựa vào việc Kiều Tường tự ý nghỉ học liên tiếp nhiều ngày trước, không khó để cô suy luận ra rằng tên con trai hư hỏng kia e đã phải ở nhà chuẩn bị chuyển trường theo mệnh lệnh của mẹ.

Đúng như cô dự liệu, Kiều Tường không trở lại trường trong suốt tuần kế tiếp. Không lâu sau, thầy chủ nhiệm thông báo cậu ta chính thức chuyển đến học tại trường Trung Học Thực Nghiệm. Đồng thời cùng với cái tin này, mẫu giấy ghi số điện thoại của cậu ta cũng bị Hứa Tri Mẫn xé vụn và đốt sạch.

Những ngày tiếp theo trời yên biển lặng. Mặc dù vậy, đám học trò thi thoảng vẫn xì xào đàm tiếu về Kiều Tường. Chẳng hạn như, nghe phong thanh cậu ta vào Trung Học Thực Nghiệm học hành vẫn dốt như cũ, thế là cả bọn bèn bày trò cá cược xem số tiền gia đình Kiều Tường bỏ ra để cậu ta lên được cao trung của Trung Học Thực Nghiệm là bao nhiêu.

Những lúc như vậy, Hứa Tri Mẫn đều vui vẻ hòa vào trò đùa của đám bạn. Đối với cô mà nói, chuyện đêm đó đã theo dây số di động kia hóa thành tro bụi. Làm sao cô có thể ngờ, cô và cậu con trai nhà giàu ngỗ nghịch ấy – hai vòng tròn tưởng chừng không bao giờ giao nhau – sẽ lại hội ngộ giữa vòng đời quần quanh.

Vì thế nên Hứa Tri Mẫn thoải mái thư giãn, dành toàn tâm toàn ý cho cuộc chiến với kỳ thi chuyển cấp đang chờ đón phía trước.

Nửa năm sau. Kỳ thi chuyển cấp kết thúc. Điểm thi được niêm yết.

Trời chiều chạng vạng Hứa Tri Mẫn cười chiếc xe đạp thời Thượng Hải xưa hiệu Hoa Mẫu Đơn của ông ngoại đến địa điểm thông báo kết quả thi. Lúc bấy giờ, trước tấm bảng màu trắng dài hàng trăm mét bên ngoài bộ giáo dục đông nghịt thí sinh và phụ huynh đổ về từ khắp các nơi trong thị trấn.

Hôm nay ba mẹ Hứa Tri Mẫn vẫn đi làm việc như thường, từ trước đến nay hai ông bà luôn yên tâm về cô con gái. Trong lòng Hứa Tri Mẫn cũng rất yên tâm về bản thân mình. Nhìn người người đứng vây xem chỉ chít như đàn kiến, cô quyết định tản bộ một vòng, đợi người thừa bớt sẽ trở lại từ từ xem kết quả.

Đợi mãi cho đến khi màn đêm buông xuống và ông trời rút nắng ra khỏi tấm bảng niêm yết, đám đông mới dần dần tản đi. Hứa Tri Mẫn dựng chống xe đạp cẩn thận, nghiêng người choàng cặp qua vai rồi bước ra khỏi nhà lều để xe.

Đêm hờn tình, trăng trong veo. Phía dưới cột điện cách cô vài bước chân có một cậu thiếu niên đang đứng, bóng dáng như đã từng gặp gỡ. Khi khoảng cách giữa họ mỗi lúc một thu ngắn lại, chân dung cậu thiếu niên cũng hiện lên rõ nét trong mắt Hứa Tri Mẫn. Cô không khỏi thầm cảm thấy kỳ lạ, chẳng phải chính là cậu nam sinh cô gặp trên chuyến xe buýt đến Kiều gia vào buổi tối nửa năm về trước đó sao? Hôm nay trông phong cách cậu rất cuốn hút với áo sơ mi đen ngắn tay và quần jeans màu sẫm. Và cô còn nhớ, trên tấm thẻ học sinh của cậu có hai chữ: Mặc Thâm.

Ở đây cần làm rõ đôi chút, không phải cô cố tình nhớ kỹ cậu mà chỉ vì ấn tượng cậu để lại nơi cô quá sâu đậm. Đặc biệt là ánh mắt. Ánh mắt sâu hun hún giống như tia X-quang soi rọi mọi góc ngách cơ thể cô vào mỗi dịp trường kiểm tra sức khỏe.

Linh cảm kỳ quái thoáng vụt qua trong quá khứ lúc này lại trở về với Hứa Tri Mẫn: Cậu ấy biết mình đang nhìn cậu ấy, hơn nữa cậu ấy cũng đang nhìn mình.

Vì sao lại thế nhỉ? Quả thật vô cùng khó hiểu.

Cô đi thẳng vài bước, đi đến đầu ngõ, không nén được phải dừng bước quay đầu lại: “Bạn học này, cậu cũng đến xem kết quả thi sao?”

“Tôi đến xem kết quả của người khác.” Cậu đáp, thanh âm trầm khàn điển hình của một cậu trai ở thời kỳ đổi giọng.

“Bây giờ trời tối quá, bảng điểm lại dài nữa. Hay là chúng ta giúp nhau đi, cậu thấy thế nào?”

“Được.”

Hứa Tri Mẫn cảm thấy chữ “Được.” của cậu như thể đã ở sẵn đó chờ đợi cô mở lời vậy. Nghĩ vậy nên cô cũng không vội vàng, đứng yên đợi cậu chậm rãi bước đến gần, đợi xem cậu sẽ nói gì với cô.

“Tên tôi là Mặc Thâm.”

Chủ động tự giới thiệu, rất lịch sự. Trong lòng Hứa Tri Mẫn thầm cộng thêm cho cậu hai điểm.

“Tôi đi cùng em trai, tên Mặc Hàm, năm nay nó cũng tham gia thi chuyển cấp.”

“Thế ra cậu đến đây xem thành tích giúp em trai ư?”

“Không phải. Nó đã được trường bảo đảm*, nửa năm nữa sẽ vào học cùng khối cao trung với tôi.”

(*) Nguyên văn là ‘bảo tổng sinh’. Mình đoán câu này có nghĩa là Mặc Hàm được trường chọn ngay khi còn học sơ trung, cho dù điểm thi chuyển cấp bao nhiêu thì vẫn vào cao trung.

Thì ra là bộ đôi anh em tài giỏi của Trung Học Thực Nghiệm. Hứa Tri Mẫn nhìn bóng cậu con trai thấp thoáng lay động trên mặt đất, tự hỏi tại sao cậu lại chủ động nói với cô điều này. Bởi vì trước đó cậu đã khiến cô mặc định, cậu không phải mẫu người thích tùy ý tán gẫu cùng người khác.

Cẩn thận tránh đi hòn đá nhỏ nằm giữa đường, Hứa Tri Mẫn hỏi: “Vậy cậu xem điểm thi của ai?”

“Tôi và Mặc Hàm đến đây là để tìm điểm của một nữ sinh tên Hứa Tri Mẫn.”

“Hứa Tri Mẫn?” Hứa Tri Mẫn đi đến trước bảng niêm yết, bình tĩnh mở chiếc đèn pin mini treo trên móc chìa khóa. Dù gì trên đời này không hiếm người trùng tên trùng họ.

“Cô bạn đó là học sinh sơ trung của trường trung học Thiên Nguyên.”

Khối sơ trung của trung học Thiên Nguyên không ai có tên họ giống nhau và cả trường chỉ duy nhất cô là Hứa Tri Mẫn. Là họ tìm nhầm người, hay là...

Hứa Tri Mẫn xoay xoay đèn pin trong tay, ánh đèn le lói nhảy múa trên hàng chữ màu đen. Cô nhỏ giọng hỏi: “Các cậu quen cô bạn ấy à?”

Qua một lát sau, tiếng cậu nhẹ nhàng vang lên giữa đêm yên tĩnh, “Ừ.”

“Vậy mà tôi thấy người ta lại không nhận ra các cậu đấy. Chuyện này quá sức quái gở, không phải sao?”

“Không. Bắt đầu từ bây giờ cô bạn ấy đã quen bọn tôi rồi.”

Cô quay phắt sang, giọng nói tuy bình thản nhưng rất sắc bén: “Làm thế nào các cậu biết được tôi?”

“Nếu cậu không muốn người khác biết thì đừng làm.”

Thấy gương mặt cô thoáng biến sắc vì câu nói của cậu, cậu cong môi cười nhạt: “Cậu đừng nên nhìn tôi bằng ánh mắt cảnh giác như vậy. Bởi vì chúng ta vốn dĩ là cùng một loại người.”

Cùng một loại người ư? Ý nói là trước kia cô thật sự quen biết cậu ta? Hứa Tri Mẫn chau mày, nhanh chóng lọc lại trong trí nhớ hết thấy người thân bạn bè của mình, những người họ Mặc cô quen biết thật sự cực kỳ hiếm hoi. Rồi bỗng nhiên cô chợt nhớ lại, ở nơi rất, rất xa trong ký ức, có một bà cụ mái tóc mềm như tơ và gương mặt nhân hậu hiền từ nhất thế gian.

Cô giật mình bừng tỉnh, đang định nói chuyện thì một cậu thiếu niên mặc áo trắng vừa chạy về phía họ vừa gọi: “Anh ơi.”

Mặc Hàm chớp mắt đã đến trước mặt Mặc Thâm, chống tay lên đầu gối nghỉ một chút rồi ngẩng đầu nói ngay: “Anh, em tra ra được rồi, chị Tri Mẫn đổ vào trường Trung Học Thực Nghiệm của mình đó. Bà mà hay tin thì vui phải biết.”

Nói xong, dường như cảm giác được điều gì, Mặc Hàm bèn ngoảnh đầu nhìn lại, vừa thấy Hứa Tri Mẫn, cậu kêu lên kinh ngạc: “Chị Tri Mẫn?”

Lời phủ nhận cố ý đã chẳng còn cần thiết. Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng gạt đầu, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau vành tai.

Giờ sẽ sáng trong đêm mùa hạ, thời gian như dừng lại ở giây phút cô và anh em nhà họ Mặc gặp nhau.

“Tôi là Hứa Tri Mẫn, học sinh sơ tam Thiên Nguyên, có lẽ tôi đã được ưu tiên trúng tuyển vào cao trung của Trung Học Thực Nghiệm.” Cô cầm đèn pin rọi vào hàng chữ màu đỏ trên bảng điểm: Hứa Tri Mẫn, tổng điểm ba môn thi đạt 278. Kế bên là dòng chú thích: Điểm trúng tuyển của Trung Học Thực Nghiệm theo quy định là 275 điểm – Trường trọng điểm được quyền ưu tiên tuyển chọn học sinh đầu vào.

“Mặc Thâm, lớn hơn cậu một tuổi, đang học cao trung.” Cậu chính thức giới thiệu một lần nữa.

Chỉ lớn hơn cô một tuổi, vậy là cậu ấy học nhảy lớp? Hứa Tri Mẫn phỏng đoán.

“Anh em và em chỉ học có năm năm tiểu học à, tại vì học theo quy chế năm năm của cấp tiểu học trực thuộc. Nụ cười rạng rỡ tỏa sáng trên gương mặt trắng muốt như bông tuyết tinh khôi rơi xuống trần gian của cậu em Mặc Hàm, “Em tên là Mặc Hàm, nhỏ hơn anh em hai tuổi, là học sinh sơ trung của Trung Học Thực Nghiệm được tuyển thẳng lên cao trung.”

Tiếp theo thì sao, cô nên nói gì đây? Nếu như hai anh em họ có quan hệ với bà cụ trong ký ức năm xưa thì câu xã giao “Gặp hai cậu tôi rất vui.” có cần thiết hay chẳng?

Trong khi cô đang tư lự, Mặc Thâm đã lại giành quyền chủ động vẫy tay chào trước: “Mặc Hàm, chúng ta phải về thôi.”

“Tụi em đi trước nhé, chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm nhìn cô cười thân thiết. Phải công nhận là, nụ cười của cậu thiếu niên làm cho người ta không nở lòng nào nẩy sinh tâm lý đề phòng. Dung mạo Mặc Hàm cũng xuất sắc như Mặc Thâm vậy nhưng tính tình lại hòa nhã dễ mến, trái ngược hoàn toàn với anh cậu.

Hứa Tri Mẫn nhìn theo bóng lưng hai anh em dần dần khuất xa, thở dài đánh thượt một hơi.

Mặc Thâm thoát nhìn có vẻ phách lối nhưng cách cậu giải quyết vấn đề thật ra rất thiết thực. Điểm thi đã xem xong, bây giờ cổ tri hoãn thời gian cũng chỉ làm cả ba thêm gượng gạo, chỉ tạm biệt đúng lúc mới có thể tránh ọi người rơi vào tình huống khó xử. Suy cho cùng, hai anh em họ và cô quen cũng chẳng hề quen, chứ đừng nói chi đến quan hệ bạn bè. Cho dù họ có vẻ biết rất nhiều chuyện về cô, cô cũng chẳng biết chút gì về họ. Chỉ trừ một điều duy nhất, “Bà” mà Mặc Hàm nhắc đến có nhiều khả năng là bà cụ nhân hậu trong trí nhớ của cô.

Cứ thế, Hứa Tri Mẫn miên man suy nghĩ trên cả con đường về lỏng lẻo gió đêm.

Về đến nhà, cô khoe ba mẹ thành tích thi đỗ cao trung, ba mẹ cô tất nhiên rất đổi vui mừng. Riêng chuyện về Mặc gia, cô tạm gác lại, chưa vội hỏi rõ. Nhưng cô vẫn loáng thoáng cảm giác, sự tình sẽ không kết thúc đơn giản như thế.

Người ta nói rằng, cảm giác mơ hồ thông thường lại kỳ diệu khó tả. Trước khi Hứa Tri Mẫn đi vào giấc ngủ, ký ức bỗng chợt trở về hai lần gặp gỡ với Mặc Thâm — Cậu ấy biết mình đang nhìn cậu ấy, hơn nữa cậu ấy cũng đang nhìn mình.

“Lẽ nào là bởi vì cùng một loại người?” Cô khe khẽ lẩm bẩm một câu rồi với tay tắt đèn đầu giường.

Một tuần sau, trực giác của Hứa Tri Mẫn đã được nghiệm chứng. Mẹ chủ động nhắc đến chuyện Mặc gia với cô.

“Ý của chú Mặc là, con đậu vào Trung Học Thực Nghiệm thì càng nên trân trọng cơ hội học tập quý giá này. Chú ấy lo từ nhà mình đến trường đường xá xa xôi, mà giấc nghỉ trưa đối với đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn như con là vô cùng quan trọng, cho nên chú bảo con buổi trưa đến Mặc gia dùng bữa, sẵn nghỉ lại ở đó luôn.”

“Chú Mặc? Là bà con xa của nhà mình hả mẹ?”

“Không phải, nhà mình làm sao có họ hàng thân thích cao sang như vậy được con, tất cả đều là vì bà dì của con.”

Bắt đầu từ đây, Hứa Tri Mẫn đã nhớ ra trọn vẹn chuyện về bà cụ và thời cô còn là đứa trẻ chấp chững bước đi. Bà cụ là bà dì, em ruột của ông ngoại. Trước khi Hứa Tri Mẫn vào tiểu học, ba mẹ cô vì bận rộn buôn chải kiếm sống nên đã giao cô cho bà chăm bẵm gần hai năm.

Cô nhớ bà đã quàng khăn cho cô, dứt cô từng muỗng cơm với bàn tay gầy guộc xương xương; nhớ những khi cô lú lú nắm tay bà kéo đến tận nhà trẻ... Bất giác Hứa Tri Mẫn đắm chìm trong quang hồi ức về những năm tháng ấu thơ hồn nhiên chẳng biết sầu lo.

Mẹ cô nói tiếp: “Sau khi con vào tiểu học, xui rủi sao sức khỏe cô Mặc không tốt lắm, chú Mặc đã khẩn nài bà dì con đến Mặc gia, giúp chú ấy chăm sóc hai cậu con trai.”

Hai cậu con trai của chú Mặc chính là Mặc Thâm và Mặc Hàm, Hứa Tri Mẫn ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Vậy quan hệ của chú Mặc và bà dì là...”

“Bà dì con thật ra là vú nuôi của chú Mặc. Sau khi sinh hạ chú Mặc, mẹ ruột chú ấy đã qua đời vì sinh khó. Mặc gia vốn chủ trương nuôi con bằng sữa mẹ, vừa đúng lúc bà dì con vẫn chưa cai sữa, sữa còn nhiều, bởi vậy người nhà họ đã tìm đến bà. Có thể nói chú Mặc đã được nuôi lớn bằng sữa của bà dì con, chú ấy lại là người biết đền ơn đáp nghĩa cho nên luôn luôn hiếu thuận với bà như mẹ ruột.”

Thoạt nghe qua chẳng nhận ra có điều gì khuất tất, nhưng khi nói đến đây, vẻ mặt mẹ cô bỗng thấp thoáng nét sầu muộn. Hứa Tri Mẫn thấy rất khó hiểu, yên lặng ngồi nghe mẹ nói tiếp.

“Tuy bà dì con xem chú Mặc như đứa con do chính mình dứt ruột đẻ ra, chú Mặc cũng hết mực hiếu thảo, kính trọng bà. Nhưng con nên biết rằng, mối quan hệ đó có tốt đẹp đến mấy chẳng nữa cũng không phải là quan hệ huyết thống, lại càng không phải là tình mẫu tử ruột thịt. Từ khi chú Mặc đón bà dì về nhà, mỗi năm bà chỉ về nhà mình được hai lần. Mặc dù cô Mặc đã mạnh khỏe và đi làm bình thường, nhưng chú Mặc vẫn tìm mọi lý do để giữ bà dì con ở lại...”

Hứa Tri Mẫn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của mẹ. Bà dì có hai người con gái, cô gọi là dì cả và dì hai. Mẹ và hai dì rất thân với nhau. Đối với việc hai dì bất mãn Mặc gia, mẹ cô dĩ nhiên sẽ đặt mình vào vị trí của họ để bày tỏ quan điểm.

Mặc dù Hứa Tri Mẫn nhận định bản thân hai dì không sai và trong cả câu chuyện cũng không thể phân rõ ai đúng ai sai, nhưng cô nghĩ, mình là con cháu thì không nên tùy tiện phát biểu ý kiến về chuyện của thế hệ ông bà. Đến cuối cùng, người cô băn khoăn nhiều nhất chính là anh họ Kỷ Nguyên Hiên.

Kỷ Nguyên Hiên là con của dì lớn, lớn hơn Hứa Tri Mẫn sáu tuổi, quan hệ giữa họ là anh em con dì. Vì cả hai đều là con một, lại sớm chiều cùng nhau chơi đùa nên tình cảm khắng khít gần bó như thể tay chân. Hứa Tri Mẫn gọi Kỷ Nguyên Hiên là ‘anh’ còn Kỷ Nguyên Hiên yêu thương gọi cô là ‘Mẫn Nhi’.

Sau này Hứa Tri Mẫn lên sơ trung, Kỷ Nguyên Hiên vào thành phố lớn học trường chuyên huấn luyện thể dục thể thao. Từ dạo chia cách hai nơi, hai anh em vẫn thường xuyên liên lạc qua thư từ, quan tâm lo lắng cho nhau như người một nhà.

Hứa Tri Mẫn nhớ, mỗi khi ngẫu nhiên nhắc đến bà ngoại, anh luôn tỏ vẻ lạnh nhạt hờ hững, không ngờ ẩn sâu bên trong lại có điều gút mắc đến vậy.

“Ý mẹ là nếu đồng ý đến Mặc gia theo lời chú Mặc thì sẽ phiền phức lắm hả mẹ?”

“Tùy thuộc vào con cả đấy. Chú Mặc dặn trước rồi, muốn con tự quyết định. Dù không đi, con cũng phải trực tiếp nói cho chú ấy biết.”

Hứa Tri Mẫn hơi nhú mào: “Hình như con chưa từng gặp chú Mặc bao giờ thì phải.”

“Đúng là chưa bao giờ nhìn thấy.” Mẹ cô thở dài, “Bởi vậy, nói thẳng ra là cao sang quyền quý như Mặc gia, đến cánh cửa nhà họ cũng đừng mong với tới nổi.”

Hứa Tri Mẫn tức thì liên tưởng đến tiểu khu Nguyệt Hoa mà ngày đó cô trông thấy Mặc Thâm bước chân vào. Tòa cao ốc uy nghi bề thế ấy tựa hồ như không ai có thể chạm tay vào nó, còn những con người sống

bên trong nó – những con người chẳng những có quyền thế địa vị mà còn giàu sang sung túc – chẳng lẽ lại là một bầy ‘Khổng tước’ khác của hoa viên Nguyệt Hoa ư?

Cô nhú chặt hai hàng chân mày, một mong ước trần trụi bật mình ra khỏi nội tâm chất đầy mâu thuẫn. Cô muốn đi, muốn đứng trên tầng cao ốc vờ vợi đó nhìn xuống thế giới của những ngôi nhà lúp xúp nhỏ bé.

“Mẹ, con nghĩ, hay là cứ thuận theo ý chú Mặc đi, dù sao cũng khó cự tuyệt mà.” Hứa Tri Mẫn nói lấp lửng, song cô không thừa nhận mình vì bản thân mà nói dối mẹ. Bởi vì theo cách nói chuyện của mẹ, cô biết, Mặc gia không phải là những người mà gia đình cô có thể khước từ bừa bãi, nếu đã vậy, không nhất thiết phải vì cô mà làm tổn thương hòa khí giữa hai nhà. Dĩ hòa vi quý chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Mẹ cô bình tâm suy nghĩ, cảm thấy lời con gái nói không phải không có lý. Cuối cùng bà hít sâu một hơi rồi dặn dò kỹ lưỡng: “Nhớ phải luôn cẩn thận để ý nhé, Mặc gia nhiều quy củ lắm đấy con à.”

Hứa Tri Mẫn liền ngoan ngoãn vâng dạ.

Ngày học sinh mới đến trường ghi danh, Hứa Tri Mẫn chọn chiếc váy ca rô kẻ hoa xanh biếc, tết mái tóc dài thành hai bím gọn gàng, đội lên đầu cái mũ rơm rộng vành màu vàng chanh. Cô khởi hành từ nhà lúc chín giờ trên chiếc xe đạp cũ kỹ hiệu Hoa Mầu Đơn của ông ngoại, vòng bánh xe quay mãi không ngừng dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Sau chặng đường dài gần bốn mươi phút, cuối cùng cô cũng đến được trường Trung Học Thực Nghiệm.

Trung Học Thực Nghiệm phân khối sơ trung và cao trung thành hai tòa nhà tiếp giáp nhau, mỗi tòa nhà đều có mười hai tầng, ở trung tâm tầng trệt là khoảng sân và vài bồn hoa nhỏ. Cũng như màu sắc và phong cách đồng phục, kiến trúc tổng thể của ngôi trường rất ấn tượng với những bức tường gạch đỏ cổ kính, những cột nhà sơn trắng sang trọng, những khung cửa sổ thủy tinh sáng long lanh và bàn ghế nghỉ chân kiểu dáng đẹp đẽ.

Đứng trong ngôi trường có phòng học đẹp như mơ, chất lượng dạy học hàng đầu, học sinh cũng đều là những tài năng quý hiếm, Hứa Tri Mẫn cảm giác áp lực đang đè nặng lên đôi vai mình. Một mình bước vào đại sảnh của khối cao trung, người đến người đi quanh cô đa phần là học sinh mới và ba mẹ của họ. Hôm nay nhà trường đã bố trí một số cán sự lớp hỗ trợ công việc với thầy cô giáo để quy trình đón tiếp học sinh mới được diễn ra thuận lợi.

Trong lúc cô đang nhìn quanh quất tìm bảng chỉ dẫn thì một người từ góc hành lang vội vã lao ra đâm sầm vào cô.

“Đi đứng kiểu gì vậy? Mất toét à!” Đối phương quát âm lên. Nhưng sau khi nhìn thấy cô thì há hốc kinh hãi như gặp quỷ giữa ban ngày, “Cậu...”.

3. Chương 3

Dù động tác khép chặt đôi mi có thể giúp Hứa Tri Mẫn che đi cơn ảo não đang cuộn cuộn dâng lên vào giờ phút này nhưng không thể giúp cô giả vờ như không nhìn thấy chuyện xảy ra rành rành trước mắt. Đáng lẽ cô nên sớm lường trước rằng, ‘Khổng tước’ – người đại diện tiêu biểu của ‘Đồng tiền vạn năng’ – nếu đã thành công cho cậu quý tử vào học sơ trung thì ắt cũng có thể dùng bàn đạp này để đẩy con bà lên cao trung trót lọt. Nhưng thực tế thì sao? Thực tế thì, những ngày nay cô luôn mãi mê nghiên cứu cách giải bài toán Mặc gia, còn mỗi nghỉ ngơi âm ỉ trong lòng gần nửa năm trời thì lại phải bay khỏi tâm trí.

Kiều Tường soi kỹ khuôn mặt cô, hai hàng chân mày châu đầu vào nhau thành một góc. Không sai. Chính là con nhỏ đêm hôm đó đã vứt lại ình nổi nhục nhã ê chề. Nó là người đầu tiên dám cả gan thách thức uy hiếp mình! Nếu không phải vì bà già ra lệnh không được gây sự trong thời điểm dầu sôi lửa bỏng, mình đã rượt theo cho nó biết tay.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Kiều Tường không khỏi giận sôi gan: “Tôi vẫn chưa biết tên cậu là gì đấy.”

“Cậu không cần biết.”

“Tôi... tại sao tôi lại không cần biết?!” Cậu ta giận thiếu điều muốn phun lửa.

“Bởi vì kể từ buổi tối hôm đó tôi và cậu đã chính thức tạm biệt rồi.” Nói xong, Hứa Tri Mẫn định lơ cậu ta, cất bước đi tiếp.

Cậu ta ngang ngược duỗi một chân ra chặn đường cô, khoanh hai tay trước ngực, vừa trắng trợn tỏ vẻ lưu manh vừa nhơn nhơn nói: “Chỉ tiếc bây giờ chúng ta lại gặp nhau rồi, hơn nữa còn đứng gần nhau như thế.”

Cô ngẩng đầu, nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh lẽo: “Cậu không biết sao? Trên thế giới này, khoảng cách gần nhất cũng chính là khoảng cách xa nhất.”

“Cậu... cậu...” Cô nhỏ này toàn nói những câu khiến đầu óc cậu ta ngây đơ cả ra. Tỷ như lần trước, cái câu mặc mặc gì gì đó hại cậu ta ở nhà lật từ điển ba ngày mới hiểu ra là người ta mỉa mai xía xối mình. Nói tóm lại, bộ mặt thật và hình tượng nữ sinh ngoan hiền trong lớp của cô cách nhau xa lơ xa lắc, mà ngoài cậu ta chắc cũng chẳng ai biết được sự thật này đâu. Cậu ta hừ mũi: “Cậu biết cách ‘giả nai’ quá nhỉ!”

“Làm sao bằng được cái kiểu ‘cố làm ra vẻ’ của cậu?”

“Cậu...” Cậu ta trừng mắt, không thể nào nói lại miệng lưỡi lạnh lợi của cô, rốt cuộc đành phải ngậm cơn tức xua tay bảo cô đi.

Màn đối đáp thú vị có một không hai này đã làm cô gái này giờ vẫn ngồi yên quan sát bật cười thành tiếng. Khi tiếng cười trong trẻo vừa vang lên bên tai, cả Hứa Tri Mẫn lẫn Kiều Tường đều ngạc nhiên nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Một cô nàng áo đỏ có mái tóc ngắn tươi trẻ và gương mặt xinh xắn đang ngồi vắt vẻo trên lan can của hành lang gấp khúc, thanh thơi tự tại dung đưa hai chân giữa không trung. Trông thấy ánh mắt của họ, cô nhảy nhẹ nhàng xuống đất rồi đi đến bên cạnh Hứa Tri Mẫn.

Kiều Tường hùng hổ chất vấn: “Vừa rồi cậu cười cái gì?”

Cô nàng cười nhếch mép, để lộ hàm răng trắng bóc đều tăm tắp: “Cười cậu đấy. Thật đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt. Đáng đời!”

Kiều Tường nắm chặt quả đấm.

“Sao, muốn đánh nhau à.” Cô nàng hếch cằm, híp lại đôi mắt như mắt mèo, “Tôi tên Tổ Lương Tuyết, tuyển thủ đội tuyển Taekwondo của trường này, cấp bậc đai đỏ. Không tin? À, nếu cậu là học sinh sơ trung của trường thì chắc biết tấm thẻ này đúng không?”

Thấy cô nàng chìa ra tấm thẻ hình vuông màu xanh đeo trên cổ, Kiều Tường tái mặt.

Võ quán Taekwondo của Trung Học Thực Nghiệm vốn danh tiếng vang dội, sư phụ đều là cao thủ đai đen, đặc biệt còn có các bậc thầy đến từ Hàn Quốc. Đệ tử võ quán tham gia bất kỳ giải thi đấu hữu nghị nào đều mang về huy chương vàng. Cậu ta đã ngưỡng mộ từ lâu, cũng từng rất nhiều lần muốn xin vào học võ. Nhưng để tránh ảnh hưởng đến việc học của học sinh, trường đã ban hành bản nội quy giới hạn các điều kiện tham gia vào hoạt động ngoại khóa. Mà thành tích học tập của cậu ta thì lại quá kém cỏi, thế nên trường không thể chấp thuận cho cậu ta vào học.

Bây giờ tận mắt thấy Tổ Lương Tuyết lấy ra tấm thẻ của đệ tử võ quán mà mình hằng ao ước bấy lâu, lòng cậu ta chợt dậy lên một nỗi buồn khó tả. Không phải cậu ta sợ không đánh thắng được cô, mà là sợ đắc tội với đám cao thủ Taekwondo và càng sợ hơn nữa nếu như vì một lần mất kiểm chế mà thầy giáo có ấn tượng xấu đối với mình.

Sau khi hung hăng trừng mắt với hai cô bạn, Kiều Tường gượng gạo rút lui.

Ác thần vừa đi, Tổ Lương Tuyết liền vỗ vai Hứa Tri Mẫn: “Định cảm ơn thế nào đây?”

“Cảm ơn cậu.” Hứa Tri Mẫn chân thành nói, song trong lòng vẫn thắc mắc tại sao cô bạn xa lạ này lại ra tay giúp cô.

“Tên?”

“Họ Hứa, tên Tri Mẫn.”

Tổ Lương Tuyết dùng cặp mắt mèo sáng rực quét qua cô: “Tớ nghĩ cậu là người thà chết khát giữa đường chứ không cam lòng xin người xa lạ một ly nước.”

“Rất ít người làm như vậy.” Hứa Tri Mẫn thản nhiên nói.

“Đúng. Tất cả mọi người đều không làm như vậy, bởi vì họ cho rằng sẽ không xin được nước. Thế có phải kỳ quái lắm không? Xin nước chứ đâu phải xin tiền, cần gì phải cảnh giác nghiêm trọng đến thế chứ? Dĩ nhiên, tớ sẽ không cho những người hành khất đó đồng nào cả, thay vì vậy, tớ sẽ cho họ một chén cơm.”

Nói đến đây thì Hứa Tri Mẫn đã sáng tỏ Tổ Lương Tuyết giúp cô là vì mến mộ hành động của cô, mà bản thân cô cũng có ấn tượng tốt với cô bạn mạnh mẽ, khí khái. Và như thế, tình bạn đã bắt đầu từ những ấn tượng đẹp đẽ hai cô gái dành cho nhau.

Tổ Lương Tuyết vỗ vỗ bả vai cô: “Nãy giờ tớ thấy cậu đi cứ loay quanh, chắc lạc đường rồi phải không? Đi, tớ dẫn cậu đi ghi danh. Tớ cũng chẳng hơn gì cậu, mới đậu vào cao trung thôi. Thật đấy, đừng cảm thấy quái lạ, tớ trước đây không phải là học sinh sơ trung của Trung Học Thực Nghiệm đâu. Có điều nhờ mối quan hệ bạn bè chí cốt của ba tớ, tớ đã luyện tập ở võ quán Taekwondo của trường này được gần ba năm, cho nên dẫn đường cho cậu dễ như chơi ấy mà.”

“Còn thủ tục nhập học của cậu thì sao?”

“Cách đây hơn một tiếng, nhân lúc còn vắng, tớ đã làm xong tất tần tật rồi. Ba tớ mang sách vở này nọ về nhà, còn tớ muốn ở lại vào võ quán chơi chút, ai ngờ đi loay quanh xem náo nhiệt một hồi thì bắt gặp hai người các cậu.” Đang bước đi phía trước, Tổ Lương Tuyết bất thành linh quay phắt lại, “Nói mau, cậu muốn nghe tin tốt trước, hay tin xấu trước?”

“Tin xấu đi.”

“Cậu thật biết lo xa.” Tổ Lương Tuyết thở dài thườn thượt, “Tin xấu, bọn mình sẽ học cùng lớp với tên con trai hư hỏng kia.”

“Cậu cũng biết Kiều Tường à?”

“Không biết sao được. Từ ngày hấn ta chuyển đến đây học sơ tam, tớ thấy bản mặt hấn ta trong danh sách đen bị công khai phê bình trên bảng thông báo hoài chứ gì.”

Lời đồn quả không sai, Kiều Tường vào trường này cũng quậy phá, học dốt như cũ.

“Vậy tin tốt là gì?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

Tổ Lương Tuyết cười bí hiểm, “Bọn mình học chung lớp với nhị công tử của Mặc gia.”

“Mặc Hàm?” Hứa Tri Mẫn trầm ngâm.

“Cậu cũng biết Mặc Hàm hở? Tớ còn định giới thiệu thật chi tiết về cậu ấy cho cậu biết cơ đấy. Cậu ấy cừ lắm, ai như cái tên Kiều Tường trời đánh kia. Ồ mà cậu biết cậu ấy cũng dễ hiểu thôi, Mặc Hàm là tân thủ khoa của cao trung mà. Toán và Anh văn cậu ấy đều đạt điểm tuyệt đối, mỗi Ngữ văn bị trừ hai điểm. Tại vì bộ giáo dục chủ trương điểm số không được phép tuyệt đối, thế là giáo viên tuy tìm không ra lỗi nhưng vẫn trừ hai điểm vào bài văn của cậu ấy.” Tổ Lương Tuyết hết như cái máy hát, vừa bấm nút liên thao thao bất tuyệt, “Về phần tại sao tớ quen Mặc Hàm, đấy là bởi hai cậu con trai của Mặc gia đều là đệ tử võ quán Taekwondo. So với ông anh Mặc Thâm của cậu ấy, tớ thích Mặc Hàm hơn. Dĩ nhiên đám con gái mê mẩn Mặc Thâm nhiều hơn một chút. Cậu không biết đâu, năm trước, có một nhỏ học trường khác mỗi ngày tan trường đều đứng ngoài cổng đợi cậu ta, đợi đằng đằng cả năm. Thế mà cậu ta cũng không thèm nhìn người ta nửa con mắt. Hồi tại sao, tên Mặc Thâm láo xược đó bảo nữ sinh kia không đủ tư cách lọt vào mắt xanh của cậu ta! Tớ ị vào!”

Tổ Lương Tuyết nói tới mức tóc tai muốn dựng ngược, một câu thô tục theo cơn tức giận khó đề nén nhảy ra khỏi miệng cô nàng. Bỗng nhiên Hứa Tri Mẫn nghĩ thấy tức cười, cô bạn học Tổ Lương Tuyết này thật ngộ nghĩnh, miệng oang oang bảo thích Mặc Hàm nhưng lại chăm chăm để ý vào những chuyện dính dáng đến Mặc Thâm.

Hai người vừa nói cười vui vẻ vừa quẹo vào ngã rẽ phía trước, đi đến địa điểm học sinh mới báo danh và nộp học phí.

Từ đằng xa, Hứa Tri Mẫn đã trông thấy Mặc Hàm.

Cậu ngồi cạnh giáo viên thu phí bên mé phải dãy bàn trải vải đỏ, phụ trách việc ghi tên học sinh mới vào danh sách. Thoạt nhìn, trông cậu thấp và gầy hơn so với Mặc Thâm. Cậu bị cận thị sao? Nhìn cặp kính gọng vàng gác trên sống mũi cậu, Hứa Tri Mẫn thấy kì lạ, cô nhớ đêm đó rõ ràng cậu không đeo kính.

Mà cho dù có thêm cặp mắt kính hay chẳng, những rung cảm rất đẹp và rất riêng lan tỏa từ cậu đến người đối diện cũng chẳng hề suy giảm. Đúng như lời Lương Tuyết nói, cậu luôn mang lại cảm giác thân thiết cho những người xung quanh mình. Trước nụ cười của cậu, người ta có thể nguôi ngoai mọi cơn bực bội, nóng giận sản sinh từ cái nóng gay gắt và tâm trạng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

Năm hàng người xếp dài rồng rắn ở khu vực thu phí. Tổ của Mặc Hàm làm việc hiệu suất cao nhất, người ghé đến rồi dờn bước đi ào ào không ngớt.

Tổ Lương Tuyết rí tai Hứa Tri Mẫn: “Tớ lên trên đó hỏi Mặc Hàm nhé, xem có đi cửa sau được không.”

Hứa Tri Mẫn muốn ngăn Lương Tuyết lại, nhưng cô nàng thoát cái đã chạy tốt lên hàng đầu.

Lúc trở về, cô nàng ra dấu ‘ok’ với Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn theo Tổ Lương Tuyết vào một văn phòng làm việc không người. Một lát sau, Mặc Hàm cầm danh sách bước vào.

Lần này quan sát cậu con trai thứ hai của Mặc gia ở cự li gần, Hứa Tri Mẫn nghĩ cô có thể phác họa được những đường nét khác biệt rất nhỏ trên gương mặt cậu và anh trai. Chẳng hạn như, tóc mềm mượt hơn, tựa như sợi lông mèo; chân mày hơi dài hơn; môi mỏng hơn; màu mắt hơi nhạt chút và làn da cũng trắng hơn. Duy chỉ có sống mũi là giống anh cậu như tạc, thẳng tắp và mang một vẻ đẹp hoàn mỹ. Nó nhắc cô nhớ đến mũi của pho tượng trong lớp mỹ thuật tạo hình.

Để trau dồi kiến thức về môn toán hình học không gian, từ năm thứ ba tiểu học, Hứa Tri Mẫn đã tận dụng thời gian sau giờ đến trường theo học vẽ tại một lớp mỹ thuật tạo hình. Những người say mê hội họa khi nhìn thấy cái đẹp trước mắt đều khó lòng kiềm nén mong muốn được cầm cọ tung tẩy trên bảng màu. Cảm xúc hiện thời trong lòng Hứa Tri Mẫn chính xác là như vậy. Cô muốn vẽ hai sống mũi của hai anh em Mặc gia, rồi sau đó cất giấu thật kỹ, để chỉ riêng mình biết.

Lẽ dĩ nhiên, ý muốn đó chỉ bất chợt thoáng qua mà thôi, và rất chóng vánh, Hứa Tri Mẫn đã nén thứ suy tưởng viển vông này xuống tận đáy lòng.

Mặc Hàm đặt danh sách học sinh mới xuống. Lương Tuyết đứng bên nói: “Lúc đi đăng ký tớ thấy tên cậu ấy, ngay trước tên tớ đó. Cậu ấy học cùng lớp với chúng ta, lớp cao trung giỏi nhất.”

“Tớ biết.” Mặc Hàm nói một câu hai nghĩa, lật vài trang danh sách đã mở ra được trang có tên cô. Lương Tuyết không hiểu được ẩn ý trong câu nói ngắn gọn của cậu.

Còn Hứa Tri Mẫn tuy trong lòng biết rõ mười mươi nhưng im lặng không nói một lời. Cô đón lấy cây bút cậu đưa tới, rồi nghiêm chỉnh ký tên mình vào cột đăng ký trong bảng danh sách.

Mặc Hàm đếm tiền học của cô xong, gật đầu nói: “Chờ tớ chút.”, sau đó bước nhanh ra khỏi cửa.

Lương Tuyết huých huých khuỷu tay vào hông Hứa Tri Mẫn: “Sao sao, anh chàng này biết cách đối nhân xử thế quá phải không?”

Hứa Tri Mẫn cười: “Cho người ta đi cửa sau là ‘biết cách’?”

Lương Tuyết quệt mũi, cố ý hừ một tiếng: “Đã giúp cậu còn bị cậu nói xấu!”

“Thôi mà thôi mà, chị yêu ơi, em sai rồi.” Hứa Tri Mẫn cười hì hì, xin cô bạn tha thứ.

Lương Tuyết phá lên cười thích chí: “Cậu sinh tháng mấy? Biết đâu tớ là chị cậu không chừng.”

“Tháng mười hai.”

“Ha ha, chị sinh ngày một tháng sáu. Sau này vào ngày quốc tế thiếu nhi, em gái nhớ mua quà biếu chị đây nhé.”

“Quà gì ha? Bình sữa hay tã lót?”

“Hứa Tri Mẫn!” Lương Tuyết chớp chớp đôi mắt to tròn, “Rốt cuộc tớ đã hiểu tại sao Kiều Tường phải ngâm bồ hòn làm ngọt với cậu rồi. Cậu gia nhập đội tuyển hùng biện của trường được đó.”

“Tớ không có hứng thú với mấy chuyện ấy.”

“Không, cậu nhất định phải có hứng thú. Cậu mà tham gia thi đấu hùng biện trong trường thế nào cũng qua được cấp tổ chức*. Cậu phải đánh bại cái tên Mặc Thâm kiêu căng hống hách ấy cho tớ!”

(*) Mình đoán là cấp cao ngang ngửa cấp bậc hiện giờ của Mặc Thâm.

“Mặc Thâm cũng trong đội tuyển hùng biện hả cậu?” Hứa Tri Mẫn ngạc nhiên hỏi lại, bởi vì với bộ dạng lạnh lùng đó, trông cậu chẳng có vẻ gì giống một người hoạt ngôn.

“Đứng đầu đội hùng biện của trường luôn đấy!” Lương Tuyết nghiêng răng trề trợn.

Hứa Tri Mẫn âm thầm lắc đầu ngao ngán, không khó để nhận ra rằng cô nàng Lương Tuyết ở trước mặt Mặc Thâm cũng ngâm bồ hòn làm ngọt như ai.

Chẳng mấy chốc Mặc Hàm đã mang theo biên lai đóng tiền học trở lại.

“Cám ơn cậu.” Lúc Hứa Tri Mẫn nhận biên lai từ tay cậu, cô phát hiện phía dưới có một mẩu giấy được vo viên nhỏ gọn.

Trước ánh mắt nghi vấn của cô, cậu cười nói: “Không cần cảm ơn.”

Hứa Tri Mẫn chăm chú nhìn Lương Tuyết, bình thần dùng biên lai gói viên giấy lại rồi nhanh tay thả vào túi xách.

Lương Tuyết vẫn không phát hiện ra vẻ khác thường của hai người bên cạnh.

“Tớ bận việc rồi, đi trước nhé.” Mặc Hàm gật đầu chào họ rồi ra ngoài tiếp tục hỗ trợ giáo viên làm việc.

Sau khi đưa Hứa Tri Mẫn đi làm xong mọi thủ tục giấy tờ, Lương Tuyết kéo cô đi một vòng tham quan toàn bộ khuôn viên trường học.

Bên trái tòa nhà phòng học là sân bóng đá với thảm cỏ xanh ngát, bên phải là bốn sân bóng rổ ngoài trời và một sân vận động trong nhà. Ở phía sau tòa nhà, bên phải là bể bơi và phòng thí nghiệm sinh vật học, và ngay vị trí trung tâm là đại lễ đường với sức chứa cả ngàn người, lễ kéo cờ cùng các buổi nghi lễ khác đều được tổ chức ở sân bóng đá.

Võ quán Taekwondo – niềm kiêu hãnh của trường – nằm khuất phía sau sân thể dục. Giờ này có lẽ các sư phụ đều bận đón tiếp học sinh mới, cuối cùng Lương Tuyết vẫn không đợi được đến khi võ quán mở cửa.

“Cậu ghi danh vào học Taekwondo cũng được nữa.” Lương Tuyết nói.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu từ chối. Mỗi người một cá tính khác nhau, cô không ham vận động kiểu đấm đá hùng hục. Những khi có thời gian, cô sẽ đạp xe đến hành lang dài ven biển, rồi thì thỏa thuê hít hà hương gió biển trong lành trọn cả quãng đường.

Tạm biệt Lương Tuyết, Hứa Tri Mẫn lấy trong túi xách ra viên giấy Mặc Hàm đưa cho cô. Hàng chữ đẹp đẽ viết bằng bút máy ánh lên sáng choang trên nền giấy chan hòa màu nắng mặt trời ban trưa, cô chớp mắt cho quen với ánh sáng, rồi đọc từng chữ một: Rất vui vì chị đã nhận lời mời của ba em, ngày mai em và anh sẽ ở nhà đợi chị. Đợi hoài đến khi nào chị tới mới thôi.

Nhìn những con chữ cuối cùng ‘Đợi hoài đến khi nào chị tới mới thôi.’, Hứa Tri Mẫn siết chặt tờ giấy vào tay.

Cô đi nhanh vào nhà giữ xe, dắt xe đạp ra, leo lên yên rồi đạp hết tốc lực. Vòng bánh xe loáng chốc quay vun vút trong buổi trưa khô khan và cạn gió. Cô guồng chân đạp mãi chẳng dừng, dẫu rằng phải chịu đựng mái tóc thấm đẫm mồ hôi.

4. Chương 4

Nhớ ngày ấy nói với mẹ đồng ý đến Mặc gia, tuy giọng điệu nghe rất đồng dạng, lưu loát song thực ra trong lòng Hứa Tri Mẫn hoang mang vô cùng, bởi thế nên cô vẫn kéo dài thời gian, chần chừ chưa muốn đi. Nhưng mai đã là lễ khai giảng, và điều này có nghĩa rằng, ngày đi Mặc gia không thể chậm trễ được nữa.

Sáng sớm thức dậy, Hứa Tri Mẫn mở tủ cẩn thận lựa chọn quần áo. Từ trước đến nay vốn quen giản tiện trong chuyện ăn mặc nên cô không có nhiều trang phục để lựa chọn. Cuối cùng cô lục tìm được dưới đáy tủ một cái váy màu xám bạc dài ngang gối kiểu dáng thực nữ, và áo sơ mi màu trắng không tay có đường viền hoa văn xinh xắn ở cổ áo. Áo và váy mặc dù đều là loại hàng giá rẻ, may nhái theo hàng hiệu, nhưng gỡ gạc ở chỗ chất liệu vải không đến nỗi tệ, mặc vào trông cũng khá lịch sự trang nhã.

Rồi cô lại nghĩ, đạp xe đến Mặc gia trong tình trạng mồ hôi nhễ nhại có vẻ không ổn. Vậy là quyết định ngồi xe buýt.

Xuống xe, nhìn đồng hồ thấy chỉ mới chín giờ hai mươi phút, cô bèn thả bước chậm chậm trong nắng hè.

Không gian xanh của tiểu khu được tạo nên bởi hai hàng cây phượng hoàng đẹp rực rỡ trồng trên hai con đường bao bọc xung quanh. Cây phượng hoàng – loài cây biểu tượng của thành phố – còn được mệnh danh là ‘cây lửa’. Vào mùa xuân, giữa lúc trăm hoa tranh nhau khoe hương sắc và muôn cây đua nhau đâm chồi nảy lộc thì phượng hoàng say sưa trong giấc ngủ trường kỳ. Để rồi đến mùa hè, mùa của ‘Cây xanh thắm nắng hạ dài’*, những chùm hoa như ngọn lửa đỏ rực lại bùng nổ vẻ đẹp lộng lẫy không loài cây nào sánh bằng.

(*) Một câu thơ trong bài thơ Sơn Đình Hạ Nhật – Tác giả: Cao Biền – Người dịch: Quỳnh Chi.

Khoảnh khắc ngẩng đầu ngắm nhìn sắc đỏ đẹp đến choáng ngợp ấy, cô bỗng cảm nhận được có một ngọn gió từ những ngày bé bỏng – khi bà dì dắt cô đi bằng đôi tay gầy gò mà vững chãi – ùa về lòng, se se yên lành.

Thật ra chẳng có gì đáng e sợ cả. Họ và cô đều là người, cho dù họ ở nhà cao cửa rộng, còn cô ở nhà trệt cũ kỹ dột nước mưa, thì chẳng qua cũng chỉ là những con người cư ngụ trong một căn nhà mà thôi. Cho nên, tự mình chuốc lấy phiền não là chuyện quá sức nực cười.

Cô hơi nâng cằm, bước qua cổng lớn của tiểu khu Nguyệt Hoa. Hiển nhiên cô không biết rằng, từ phía sau cửa sổ sát đất phòng khách của căn hộ 402 dãy nhà số 5, Mặc Thâm đang chăm chú nhìn theo bóng dáng cô.

Suối tóc đen huyền của Hứa Tri Mẫn tựa như cánh bướm lấp lóa sắc màu tung bay theo làn gió mùa hạ êm đềm. Khi dáng hình khoan thai và tao nhã ấy lướt qua bóng cây trong tiểu khu, Mặc Thâm đã liên tưởng đến yêu tinh, một yêu tinh tóc đen xinh đẹp.

Cậu nhắm mắt rồi lại từ từ mở ra. Mười bảy tuổi, là con trai trưởng Mặc gia được ba mẹ dạy dỗ nghiêm khắc, sự sắc sảo và trưởng thành thể hiện qua đôi đồng tử trầm tĩnh của cậu tuyệt nhiên không giống với một cậu con trai ở lứa tuổi mười bảy.

Lương Tuyết bảo cậu kên kiệu, thật ra cô nàng nên nói cậu có đôi mắt rất biết chọn lọc thì chính xác hơn. Điểm này cậu giống mẹ, bà Dương Minh Tuệ. Khi nhìn người khác, thoát tiên mắt cậu sẽ nhìn vào cốt cách của họ. Sau đó tùy theo tình trạng thực tế mà phân chia thành ba loại để kết giao: Loại vô dụng, loại có giá trị sử dụng và loại để đó chờ định đoạt. Ví dụ như Lương Tuyết, lúc xem trận so tài đầu tiên của cô nàng ở võ quán Taekwondo, cậu tức thì nhận ra cô gái này có cá tính mạnh mẽ kiên cường hơn cả con trai, trong con người cô tồn tại một khát khao thay đổi số mệnh không dễ gì lay chuyển và nếu có cơ hội, cô nàng nhất định có nhiều đất dụng võ. Vì vậy, cậu xếp cô nàng vào loại bạn bè thứ hai.

Không phải cậu không muốn có một người bạn thân thiết. Chỉ là đến bây giờ cậu vẫn chưa gặp được người bạn cùng lứa nào có thể đứng ngang hàng với cậu.

Vậy nên trong thế giới của cậu, Hứa Tri Mẫn ngay từ đầu chính là một biến số.

Cậu và em trai Mặc Hàm từ bé cũng chỉ biết vù và cô có mối quan hệ thân thích. Vú thích bé gái nhưng vú không có cháu ngoại mà chỉ có một cô cháu gái duy nhất là Hứa Tri Mẫn.

Mỗi lần nghe vú vui vẻ kể đi kể lại về một cô bé xa lạ, cậu lẩn Mặc Hàm đều mơ hồ như nhau.

“Ba mẹ con bé đặt tên nó là Hứa Tri Mẫn vì mong muốn sau này lớn lên con bé sẽ trở thành một đứa bé gái vừa thông minh vừa ngoan ngoãn lễ phép.” Rốt cuộc vú cũng kể về cô và ý nghĩa cái tên của cô vào một ngày nọ.

Trong ánh mắt hai anh em hiện lên dấu chấm hỏi to tướng: Tri Mẫn = vừa thông minh vừa ngoan ngoãn lễ phép?

Không. Cậu không đồng ý. Thông minh đi đôi với ngoan ngoãn lễ phép là tư tưởng của thế hệ người già. Nếu đổi lại là một đứa trẻ trưởng thành cùng thời với các cậu thì hẳn sẽ biết hai chữ Tri Mẫn có cách giải thích hoàn toàn trái ngược.

Sau đó là lần đầu tiên gặp gỡ tình cờ trên xe buýt. Vì vú thường lấy hình chụp của cô – trong đó có cả tấm hình cô sắp đi học – ra khoe với anh em cậu, nên cậu nhanh chóng nhận ra cô chính là cô bé bà thường hay nhắc tới. Bởi thế cậu liền đeo vào tấm thẻ học sinh, cốt để cô biết tên của cậu.

Lần thứ hai gặp nhau vào ngày đến bộ giáo dục xem bằng niên yết thành tích lại là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Lúc đó cậu đã trông thấy cô ở nhà lều giữ xe và cố ý chờ cô. Đúng như cậu dự tính, hai người đã nói chuyện với nhau.

Có lẽ từ khi biết trong thế giới của vú có một cô nhóc gọi là ‘con bé’, cậu và Mặc Hàm đã gieo vào lòng một hạt giống mang tên ‘để tâm’. Rồi sau khi họ gặp lại, hạt giống đó đã lặng lẽ nảy mầm.

Thứ tình cảm được đặt cho cái tên ‘để tâm’ này suy cho cùng là thích hay ghét, chính cậu cũng không rõ. Chỉ biết rằng, ngay bây giờ khi nhìn thấy cô đi vòng vèo trong mấy lối rẽ của tiểu khu, cậu không nhịn được cong môi cười: Cô em này rất dễ lạc đường thì phải. Mà với cá tính của cô, chắc chắn cô không đời nào chịu hỏi đường người khác.

Bên tai vọng đến tiếng mở cửa, cậu thấy vú vội vàng vàng chạy xuống cầu thang đón cô. Về thoải mái trên gương mặt cậu vụt tắt chong vánh và được thay thế bởi một suy nghĩ thâm trầm: Có lẽ, nên như Mặc Hàm nói, anh em họ nên đối tốt với cô một chút để cô nảy sinh cảm giác dựa dẫm vào Mặc gia.

Qua một lát sau, cậu thấy Hứa Tri Mẫn thân thiết nắm tay vú rồi hai người đứng lặng mãi hồi lâu trước cửa nhà Mặc gia.

Hứa Tri Mẫn cởi nón che nắng xuống, vừa rồi gặp lại bà dì cô vui mừng quá đỗi. Đã nhiều năm trôi qua nhưng nom bà vẫn hết như trong ký ức ngày thơ bé, vẫn nhân hậu và hiền từ như thế.

Cô nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa sang hai bên, hé mở một gương mặt mịn màng thanh khiết. Đôi gò má trắng nõn ửng lên như hai áng mây hồng và cặp mắt hai mí tròn xoe xinh đẹp tương phản với nét trầm tĩnh vốn có như đáy lòng người lạc vào bể đắm say.

Mặc Thâm đứng nhìn bên cạnh, bắt giác trái tim và linh hồn rung động. Đẹp. Một chữ này lóe lên trong đầu cậu. Ngay sau đó, cậu phải áp chế cảm giác khó nóng bất ngờ trào dâng trong cổ họng. Lúc trước cậu thừa biết cô sử dụng vẻ ngoài lạnh nhạt, điềm đạm, ít nói như một chiếc mặt nạ giả tạo để che giấu dung nhan xinh đẹp; nhưng không ngờ khi cô gỡ nó ra, vẻ đẹp ẩn giấu bên dưới lớp vỏ ngụy trang lại có thể khơi gợi phản ứng nơi cậu mạnh mẽ đến vậy. Cậu hiểu rõ đây là loại phản ứng gì, bởi vì trong thư phòng của ba chất đầy sách viết về phản ứng sinh lý của cơ thể con người, bao gồm cả đặc điểm riêng biệt giữa hai cơ thể khác giới.

Cậu và em trai Mặc Hàm đang trong độ tuổi dậy thì. Cậu biết mình cần gì, và nhờ sự chỉ dẫn của ba mẹ nên cũng biết làm cách nào để tự kiểm soát nhu cầu sinh lý của bản thân. Thế nhưng chẳng phải đứa trẻ nào cũng may mắn được nói chuyện nghiêm túc với ba mẹ về vấn đề này như hai cậu con trai của vợ chồng ông bà Mặc. Hứa Tri Mẫn chính là một trong số những đứa trẻ kém may mắn đó. Lần cô có kinh nguyệt đầu tiên trong đời, mẹ không hề giải thích một câu mà chỉ đưa cô miếng băng vệ sinh để xử lý qua loa cho xong chuyện. Thậm chí, ngay cả cái từ ‘kinh nguyệt’, Hứa Tri Mẫn cũng chỉ biết được sau khi học xong tiết sinh học của lớp sơ tam.

Mặc Thâm luôn để mắt quan sát mỗi cử chỉ hành động của cô. Hình như cô thấy nóng bức khó chịu, cho nên bàn tay không kiềm được tìm đến nút đầu tiên trên áo rồi tùy tiện mở bung ra. Cậu lập tức nhớ lại lần

đầu gặp cô trên xe buýt, cô cũng thản nhiên mở nút cổ áo như vậy. Nhưng khi đó thứ phơi bày ra bên ngoài chỉ là áo len cao cổ, còn bây giờ là cả một khoảng da thịt trắng muốt không gì che đậy.

Mặc Hàm đi ra từ căn phòng phía sau Mặc Thâm, vừa trông thấy cảnh này đã vội vã tránh mắt sang hướng khác.

Mặc Thâm khẽ cười hứng thú, thật ra cũng không thể trách cô. Nói một cách thẳng thắn, nguyên nhân là do sự giáo dục ngay trong gia đình. Để một đứa trẻ có được nền tảng giáo dục ưu tú và toàn diện, giáo dục của nhà trường chỉ đáp ứng một phần nào đó, giáo dục của chính gia đình mới giữ vai trò quan trọng nhất. Mà giáo dục gia đình thì lại liên hệ mật thiết với điều kiện gia đình. Điều kiện – cậu và Mặc Hàm có, cô không có. Đây chính là sự khác biệt giữa nhà cô và nhà họ Mặc. Còn nếu suy rộng ra theo cách nghĩ của Hứa Tri Mẫn, đây chính là sự khác biệt giữa nhà cao cửa rộng và nhà trệt cũ kỹ dột nước mưa.

Bất kể cô có giỏi nguy trang đến đâu chẳng nữa, vào thời khắc này, dưới cái nhìn của những người nhà họ Mặc cô cũng chẳng hơn gì một người nông dân bán rau ngoài chợ.

Hứa Tri Mẫn vốn là người nhạy bén, ngay khi ý thức được sự thất thố của mình qua biến chuyển trong ánh mắt anh em nhà họ Mặc, cô tức thì hổ thẹn cắn môi dưới.

Bà cụ chất phác chẳng mấy may nhận ra những gợn sóng cảm xúc đang dao động giữa ba người trẻ. Bà cô cậu đều là những đứa bé do chính tay bà nuôi lớn, bà yêu thương nói: “Nghe nói ba cháu đã gặp nhau trước rồi cho nên bà không giới thiệu nhiều nữa, nhưng mà mấy đứa nhỏ sống hòa thuận với nhau nghe chưa.”

“Vú đừng lo lắng mù quáng như thế. Mặc Thâm và Mặc Hàm đều do vú nuôi dạy, chẳng lẽ vú vẫn không yên lòng à?”

Tiếng nói rõ ràng và êm tai vọng đến, Hứa Tri Mẫn thoáng ngược mắt lên nhìn. Một người phụ nữ xinh đẹp, trí thức đang tiến bước về phía cô.

Bà dì nhanh tay kéo góc áo Hứa Tri Mẫn.

Cô hiểu ý, khẽ cất tiếng chào: “Chào cô Tuệ.”

Dương Minh Tuệ – vợ của chú Mặc, nữ chủ nhân của Mặc gia – là một người phụ nữ không hề bình thường như bao người phụ nữ khác. Phong thái mạnh mẽ, giao tiếp khéo léo cùng sự nghiệp thành đạt hơn người đã khiến địa vị của Dương Minh Tuệ ở Mặc gia còn có phần cao hơn chồng bà.

Tất thấy những điều này Hứa Tri Mẫn đều đã nghe mẹ dặn dò nên bây giờ cô nhìn vị phu nhân của Mặc gia bằng thái độ vô cùng, vô cùng cung kính. Dương Minh Tuệ tựa vào khung cửa, tay trái ôm quyển sách. Đã hơn bốn mươi tuổi nhưng thoát trông bà chỉ mới hơn ba mươi. Mái tóc dài được bà vấn cao và cố định bằng một cái kẹp tóc lục sắc. Bà có vóc dáng cao gầy, ngũ quan mang vẻ đẹp sắc nước hương trời cùng ánh nhìn lạnh nhạt hờ hững đằng sau cặp kính gọng vàng. Bà mặc quần jeans màu trắng và áo sơ mi trắng dài ngang đùi, trang phục dù đơn giản phóng khoáng nhưng vẫn thể hiện đầy đủ đường nét nữ tính duyên dáng.

Hứa Tri Mẫn tức khắc đặt hình ảnh bà cạnh ‘Khổng tước’ màu mè lòe loẹt của hoa viên Nguyệt Hoa. Hai người đều là phu nhân của gia đình giàu có, nhưng rõ ràng phu nhân Mặc gia và phu nhân Kiều gia không cùng một đẳng cấp.

Ánh mắt ‘kiêu kỳ’ của Dương Minh Tuệ không phải là ánh mắt trịch thượng, tự cao tự đại, mà đích xác là ánh mắt của con người nắm uy quyền trong tay. Những sợi cảm xúc sợ hãi và phản kích đan vào nhau, len lỏi trong tâm hồn cô. Hứa Tri Mẫn thâm tâm niệm, nếu cô đứng trên vị trí cao thì Dương Minh Tuệ nhất định phải là một trong số những người cô cúi mắt nhìn xuống.

Dương Minh Tuệ đảo mắt qua cổ áo Hứa Tri Mẫn rồi nói với bà cụ: “Vú này, bữa nay trời nóng quá, con đã soạn sẵn một bộ đồ mặc ở nhà cho Tri Mẫn rồi, vú dắt con bé vào phòng ngủ thay đi.”

“Thế này có kỳ lắm không con?” Bà cụ vội nói.

“Mặc Chấn đã nói trước với con rồi, người trong nhà cả thôi, có gì đâu mà phải khách sáo.” Dương Minh Tuệ đẩy ngón tay vào gọng kính vàng, nở nụ cười lạt lẽo.

Hứa Tri Mẫn nghe ra mâu thuẫn vợ chồng trong lời nói của bà, có nghĩa đây là chuyện ông Mặc cần dặn, không phải chủ ý của bà, bà chỉ đơn giản làm theo ý ông mà thôi. Hệ quả của mâu thuẫn đó là cô, nhưng mọi chuyện lại bắt nguồn từ bà dì. Tình cảm của bà dì với ông Mặc rất tốt đẹp, trong khi với Dương Minh Tuệ lại không mấy suông sẻ. Đại khái giống như “Con trai quá hiếu thuận với mẹ, tất sẽ khiến con dâu sinh lòng đố kỵ.” Thế nhưng bà dì tính tình hiền hậu, còn Dương Minh Tuệ lại là nàng dâu tài giỏi, hiểu lễ nghĩa của Mặc gia, vì thế giữa hai người vẫn không xảy ra bất cứ tranh chấp gì.

Quả nhiên bà cụ không tiếp tục từ chối, dắt cháu gái vào phòng của mình. Hứa Tri Mẫn thay vào bộ đồ mặc ở nhà Dương Minh Tuệ đã chuẩn bị sẵn.

Đó là một chiếc đầm màu hồng cổ cánh sen với dải lụa tơ tằm vòng quanh thắt thành nơ bướm bướm ngay giữa góc xẻ cổ áo. Bộ đầm mặc ở nhà này rất xinh, rất hợp với cô, nhất là rất có hương vị gia đình.

Hứa Tri Mẫn soi gương, ngắm nghĩ cả buổi vẫn không thể định nghĩa được cụm từ ‘Người trong nhà’ Dương Minh Tuệ gán cho cô. Sau khi cầm chiếc lược sừng dê sang quý trên bàn trang điểm của bà dì chải tóc ngay ngắn chỉnh tề, cô trấn tĩnh tinh thần và đi ra khỏi phòng.

5. Chương 5

Mặc gia có rất nhiều quy củ. Mẹ đã từng nhắc nhở cô điều này không dưới một lần.

Nhưng ý mẹ không phải nói rằng Mặc gia là gia tộc phong kiến cổ hủ lạc hậu. Trái lại, Mặc gia luôn dẫn đầu xu thế của thời đại. Bởi họ là những con người mà bản chất thương nhân đã ngấm sâu vào cốt tủy. Trong mọi lĩnh vực ngành nghề họ đều lấy suy nghĩ của thương nhân để toan tính, đương nhiên không loại trừ cả loại suy nghĩ như ‘Làm thế nào để lợi dụng triệt để các mối quan hệ xung quanh.’ Có thể hình dung như thế này: Mặc gia đến đời Mặc Chấn là thế hệ ba anh em. Người lớn nhất sống ở Hồng Kông, gánh vác sản nghiệp kinh doanh được phẩm của gia tộc, vợ ông là đại luật sư tiếng tăm lẫy lừng trong ngành; người con trai thứ ba và vợ đều là thành viên cốt cán của cơ quan nghiên cứu Hoa Kỳ; người thứ hai – Mặc Chấn – sống tại Trung Quốc, theo nghề bác sĩ, gia đình bên vợ rất có thế lực trong bộ máy chính phủ, bản thân vợ ông – Dương Minh Tuệ – lại là người quyền cao chức trọng, thường xuyên đi công tác trong và ngoài nước.

Những thương nhân lão luyện khi làm việc chắc chắn luôn trung thành với nguyên tắc của bản thân. Người nhà họ Mặc cũng không ngoại lệ. Bao thế hệ Mặc gia đều tuân thủ nghiêm ngặt một nguyên tắc mà người đời võ bần tán thưởng: Làm việc cần phải tàn nhẫn, quyết tuyệt và không từ thủ đoạn. Bởi vì, chỉ khi đối thủ hoàn toàn bị hạ gục thì đó mới đúng nghĩa là chiến thắng. Nhưng, tuyệt đối phải hành động khôn ngoan và không được phép vi phạm pháp luật.

Mặc gia vốn chú trọng bồi dưỡng lối tư duy thương nhân của họ cho lớp con cháu thừa kế. Vì vậy hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm ngay từ nhỏ cũng được gia đình dạy bảo loại tư tưởng đã ăn sâu bám rễ từ thời ông bà cha chú.

Sau khi Hứa Tri Mẫn bước vào cuộc sống của Mặc gia, những con người bảo thủ này đã khiến cô phải hứng chịu nỗi đau thương tê tái do họ liên tục gây ra bằng nhiều cách khác nhau.

Trở lại với thời điểm diễn ra câu chuyện. Hứa Tri Mẫn có thể nhận bộ váy Dương Minh Tuệ tặng cho cô, song cô bé nào dám tự nhận mình là ‘Người trong nhà’ như lời bà nói. Sau khi thay quần áo và ra khỏi phòng ngủ, cô theo sát bà dì không rời nửa bước, mặc dù trong lòng tò mò khủng khiếp nhưng vẫn không dám biểu lộ chút gì ra ngoài.

Nhà họ Mặc rất rộng. Tổng diện tích căn nhà xấp xỉ hai trăm mét vuông, trong nhà có năm phòng ngủ và hai phòng khách không quá lớn, bên ngoài là ban công lộ thiên. Phòng ngủ chính của vợ chồng ông bà Mặc xem như lớn nhất trong bốn phòng ngủ. Hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm mỗi người một phòng riêng. Phòng ngủ nhỏ của bà dì nằm ở hướng nam và cũng là căn phòng đón ánh sáng và thông gió tốt nhất của cả nhà.

Ngoài ra trong nhà còn một căn phòng khác, là thư phòng. Căn phòng này dành riêng cho vợ chồng ông bà Mặc sử dụng, tuy nhiên hai cậu con trai vẫn có thể tự do ra vào. Bà dì trừ những khi quét dọn vệ sinh, chưa bao giờ đặt chân vào thư phòng và phòng ngủ của chủ nhà. Hứa Tri Mẫn cẩn thận nghe bà cụ chỉ bảo,

tâm niệm trong lòng hai căn phòng ấy là ‘Cấm địa’, tất nhiên cô cũng không có hứng thú với chuyện ‘Lỡ bước sa chân’ vào thế giới riêng của hai anh em kia.

Sau khi loại trừ những khu vực bất khả xâm phạm, không gian sinh hoạt của cô ở Mặc gia còn lại một nửa. Nửa còn lại này chủ yếu là phòng khách, nhà bếp và nhà vệ sinh chung. Cả ba đều ‘dài’ một cách bất thường. Đứng lặng im tại chỗ nhìn không gian hình chữ nhật dài ngút mắt xung quanh mình, cô cảm nhận được mối nguy hiểm khó lường đang phả ra từ nó. Trong ánh mắt của Hứa Tri Mẫn, mọi thứ ở đây như tượng trưng cho những con người nhà họ Mặc – thâm sâu và khó đoán.

Khoảng thời gian còn lại của buổi sáng Hứa Tri Mẫn vào bếp giúp bà dì chuẩn bị cơm trưa.

Mặc gia rất coi trọng ba bữa ăn trong ngày, đặc biệt là về mặt thời gian. Bất luận vì lý do gì, cả gia đình đều dùng cơm đúng giờ đúng giấc. Họ ăn bữa sáng lúc bảy giờ, bữa trưa lúc mười hai giờ rưỡi, bữa tối lúc bảy giờ và thỉnh thoảng sẽ ăn khuya vào khoảng từ mười đến mười giờ rưỡi.

Mỗi ngày bà cụ rời giường vào lúc năm giờ sáng, năm giờ rưỡi đi chợ mua đồ ăn, sáu giờ rưỡi về nhà nấu bữa sáng. Buổi sáng, bà cụ vệ sinh sạch sẽ nhà bếp, xem tài liệu nấu nướng rồi làm một món canh rất công phu. Sau giờ nghỉ trưa, bà bắt đầu dọn dẹp quét tước nhà cửa. Dương Minh Tuệ không can thiệp vào công chuyện của bà cụ, nhưng sẽ ra lệnh cho bà theo kiểu nêu ý kiến về việc khử trùng đồ dùng nhà bếp và vật dụng trong gia đình.

Hứa Tri Mẫn thấy rằng cuộc sống của bà dì ở Mặc gia y hệt như một bảo mẫu giúp việc cho nhà giàu, đã vậy Mặc gia không hề trả cho bà lấy một đồng, ấy vậy mà bà vẫn làm rất vui vẻ. Bà vừa tước rễ rau vừa tỉ tê chuyện phiếm với cháu gái. Hứa Tri Mẫn nghe rất tập trung, cô nhận ra đề tài trong câu chuyện của bà dù vô tình hay cố ý đều xoay quanh người nhà họ Mặc, chủ yếu là anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm – hai đứa trẻ mà bà mãi nặng lòng lo nghĩ.

Ấy chính là tình mẫu tử, một thứ tình cảm thiêng liêng và cao cả, vượt qua ranh giới giống loài – Hứa Tri Mẫn nghĩ. Hôm hai mẹ con nói chuyện trước khi Hứa Tri Mẫn đến Mặc gia, nghe mẹ bảo ‘Dù gì họ cũng không có quan hệ huyết thống’, cô cũng chỉ gật bừa. Cô nhớ trước đây có đọc một câu chuyện dân gian có thật của nước ngoài kể về đứa trẻ được bầy sói nuôi lớn, ngay cả động vật và con người còn có thể hình thành quan hệ thân thuộc thì huống chi giữa con người với nhau.

Lẽ dĩ nhiên, bà cụ vẫn nhớ hai cô con gái ruột. Chỉ là với những người mẹ phải gần gũi thân thiết với con của người khác thay vì đứa con mình mang nặng đẻ đau, lâu dần sự xa cách sẽ thành hình trong mối quan hệ ruột thịt và sẽ tồn tại như một cơn ác mộng đeo bám người mẹ ấy cả cuộc đời.

Buồn đau dồn nén bao nhiêu năm dần tuôn ra theo từng lời bà cụ thảm thì rủ rủ. Hứa Tri Mẫn hiểu và cho rằng mình không nên lăm lờ. Các mối quan hệ trong gia đình này giống như một tấm mạng nhện chồng chéo, phức tạp dư sức bóp chết sinh mạng nhỏ nhoi như cô. Vì thế, cô lựa chọn cách ứng xử sáng suốt nhất – làm một người lắng nghe chân thành. Lắng nghe một cách chăm chú ít nhất cũng có thể giúp người khác giải tỏa nỗi đau trong lòng.

Hứa Tri Mẫn đã làm đúng. Chỉ sau hai tiếng đồng hồ trò chuyện ngắn ngủi, bà cụ đã được thỏa mãn niềm trông mong tích tụ cả hàng năm trời dang dở. Mà bà cụ vẫn còn minh mẫn lắm, không nói ra thôi chứ trong bụng lại nghĩ: Cháu gái mình không phải tầm thường đâu à.

Chiếc đồng hồ quả lắc cổ xưa trong phòng khách ngân lên ‘ding dong’ báo hiệu vừa đúng mười hai giờ rưỡi. Hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm tự giác vào nhà bếp, phụ giúp dọn bữa ăn trưa.

Hứa Tri Mẫn vừa vươn tay định bưng nồi canh thì bị Mặc Thâm đứng phía sau đẩy nhẹ sang bên.

“Nóng đấy, để đó cho tôi.” Cậu thấp giọng nói với cô, rồi thành thạo đeo vào bao tay cách nhiệt, bưng nồi canh nặng trĩu ra phòng ăn.

Hứa Tri Mẫn liền lấy miếng lót cách nhiệt nổi gót theo cậu. Ra tới nơi, cô bắt gặp Mặc Hàm đang lau bàn và bày bộ đồ ăn, động tác của cậu rất nhanh nhẹn, nhuần nhuyễn. Chắc hẳn anh em họ làm việc này không phải chỉ một sớm một chiều.

Mặc Thâm đặt nồi canh ngay ngắn lên trên miếng lót cách nhiệt đã xếp gọn gàng. Ngay sau đó cậu tháo bao tay, vội vàng bước tới đón lấy mâm đồ ăn trên tay bà cụ. Mặc Hàm thì dắt bà đến bàn ăn, kéo ghế rồi

đờ bà ngồi xuống. Nhìn hành động của hai anh em, cô nghĩ họ thật lòng đối xử tốt với bà dì chứ không phải giả vờ.

Hứa Tri Mẫn quay trở lại nhà bếp để bưng nồi cơm. Lần này là Mặc Hàm, cậu cười nói: “Chị Tri Mẫn, về sau mấy việc nặng này chị cứ để đẩy cho em và anh em làm.” Vừa dứt lời, cậu tiến lên trước bệ nồi cơm rồi đi ra ngoài, không giải thích gì thêm.

Quả thật, anh em nhà này được mẹ dạy dỗ rất tốt. Mà cứ hễ nghĩ đến Dương Minh Tuệ thì y như rằng trong lòng Hứa Tri Mẫn lại trỗi dậy cảm giác kính sợ.

Chốc lát sau, ba cô cậu đứng cạnh chỗ ngồi của mình đợi vợ chồng ông bà Mặc đang một trước một sau đi vào phòng ăn. Ông Mặc kéo ghế cho vợ, sau đó ngồi xuống, nhìn ba đứa trẻ nói: “Mấy đứa ngồi xuống ăn cơm đi.”

Hứa Tri Mẫn kín đáo liếc nhìn Mặc Chấn. Người đàn ông trung niên này khoảng bốn mươi tuổi, thần thái nho nhã lịch sự, cử chỉ điềm đạm nhã nhặn, nói chuyện từ tốn nhỏ nhẹ, có điều đôi mắt sắc như điều hầu cho thấy con người không đơn giản.

Mà nghĩ cũng phải, một người đàn ông có khả năng cưới được người vợ như Dương Minh Tuệ thì làm sao là một người đơn giản cho được? Hứa Tri Mẫn đột nhiên cảm thấy thấp thỏm.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn. Chỗ ngồi của cô gần nồi cơm nhất, thế là theo thói quen ở nhà, cô chủ động cầm vá bới cơm cho từng người.

Hứa Tri Mẫn mới mở nắp nồi cơm thì Dương Minh Tuệ đã gọi cản lại: “Tri Mẫn.”

Cô ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn về phía nữ chủ nhân của Mặc gia.

Dương Minh Tuệ vừa cầm muống múc cho Hứa Tri Mẫn nửa bát canh, vừa nói: “Uống bát canh trước rồi hãy ăn cơm.”

Hứa Tri Mẫn ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Dạ, ở nhà cháu thì thường là ăn cơm xong mới ăn canh.”

Dương Minh Tuệ đẩy gọng kính, nói: “Uống nước canh trong bữa ăn không chỉ đơn giản là để bổ sung lượng nước. Uống chút nước canh trước khi ăn cơm có thể thúc đẩy tiêu hóa. Ngược lại, ăn cơm xong mới uống canh sẽ gây khó tiêu. Trông cháu gầy ốm như vậy là biết chức năng tiêu hóa không tốt rồi. Chú Thúc đã mời cháu đến đây, vậy thì cô sẽ có trách nhiệm giúp cháu bỏ thói quen xấu này đi. Có như thế mới không làm ba mẹ cháu thất vọng vì đã giao cháu cho cô chứ.”

Bàn tay Hứa Tri Mẫn đang để trên nắp nồi cơm, nghe xong câu nói cuối cùng của Dương Minh Tuệ, cô run run thả tay ra khỏi tay nắm. Một tiếng ‘tách’ nhỏ vang lên, nắp nồi tự động khép lại.

Dương Minh Tuệ đặt bát canh trước mặt Hứa Tri Mẫn, xong lại múc một bát canh khác cho bà cụ nói: “Con nói này, sáng sớm mai vú đi chợ mua con gà mái, hầm món canh cho Tri Mẫn bồi bổ cơ thể nhé vú.”, rồi hỏi chồng, “Mặc Chấn, anh thấy thế nào?”

Ông Mặc rất hài lòng với đề xuất của vợ: “Đúng rồi, hay đấy. Thêm vào mấy vị thảo dược nữa vú ạ, để chiều nay con đưa vú bài thuốc.”

Hứa Tri Mẫn nhìn bà cụ hồ hởi gật gù tán thưởng mà cảm giác đầu mình ong ong. Rồi cô thấy như tay, cổ, đầu và cả cơ thể mình đều lần lượt hóa thành khúc gỗ, mặc cho người ta nói gì làm gì, mình cũng phải răm rắp làm theo. Trót một lần sẩy tay mà lòng cô đã lạnh cóng, nếu chẳng may lại thêm một lần bất cẩn thì không biết phải nghe Dương Minh Tuệ nói gì nữa đây.

Bữa cơm Hứa Tri Mẫn ăn hôm nay toàn những món sơn hào hải vị mà mười lăm năm qua gia đình cô chưa bao giờ mơ tưởng đến, thế nhưng lại buồn tẻ và chẳng có nổi một chút mùi vị.

Sau giờ cơm trưa, cô phụ bà dì rửa bát đĩa, tiếp theo là khoảng thời gian bà cháu cô ngồi quây quần cùng chủ nhà trong phòng khách. Đến đúng giờ quy định, Dương Minh Tuệ xua ba đứa trẻ đi ngủ trưa.

Vì Hứa Tri Mẫn ngủ trong phòng bà dì nên Mặc gia kê cho cô một cái giường xếp nhỏ bằng sắt. Cô nằm trên cái giường nhỏ, lắng tai nghe tiếng bước chân bà dì nhẹ nhàng đi ra và tiếng cửa phòng khép lại, rồi mở choàng hai mắt. Mỗi khi có làn gió hiu hiu thổi qua, chuỗi chuông treo cao cao trên cánh cửa gỗ sơn đỏ

lại phát ra thanh âm leng keng khuấy động trí óc cô. Cô ghì chặt áo gối, chớp mắt vài cái, rồi lại chớp mắt vài cái. Chuyện ‘bát canh trước khi ăn’ giờ đã biến thành nỗi buồn bã và sợ hãi đè nặng lên lồng ngực.

Đây là sự chênh lệch ư? Hóa ra giữa nhà cô và nhà họ Mặc, giữa người ở nhà trệt và người ở nhà lầu lại chênh lệch ngay ở bát canh này. Một bát canh cắt đứt mọi lý lẽ biện bạch, phản bác. Một bát canh đập tan mọi lý tưởng thơ ngây của một cô bé mười sáu tuổi. Một bát canh cho cô biết rằng không phải cứ có thành tích học tập xuất sắc thì người ở nhà trệt có thể ngồi ăn cùng bàn với người ở nhà lầu, rằng thế giới của những con người sống trong nhà cao cửa rộng phức tạp và khác xa so với trí tưởng tượng sơ sài của cô.

Tiếng gió từ những cánh quạt xoay tròn của cái quạt đứng đẹp đẽ vong vào tai nghe êm ái như giai điệu bài hát ru. Tuy rằng cô nhớ tiếng rì rít của cái quạt cũ mềm trong nhà mình, nhưng không thể không thừa nhận: Đúng là thua xa nhà người ta.

Nói chung, con người ta ai cũng vậy, không có tiền bao giờ cũng khao khát muốn có tiền, và chỉ cần có được một phút giây được hưởng thụ đồng tiền, khát khao này sẽ càng nhân lên gấp bội.

Sau một hồi suy nghĩ mông lung, cuối cùng Hứa Tri Mẫn nhắm mắt thiếp đi.

Bốn giờ chiều, cô khéo léo từ chối lời đề nghị ở lại dùng bữa của Mặc gia, chào người nhà họ Mặc và bà đi ra về.

Tiến cô ra đến cửa, Dương Minh Tuệ nói với hai cậu con trai: “Hứa Tri Mẫn mới đến đây học nên chưa quen đường quen xá, hai con đưa bạn về đi, sẵn dẫn bạn đi dạo một vòng gần đây cho biết.”

Hứa Tri Mẫn lẹ làng từ chối: “Dạ không cần đâu cô Tuệ.”

Dương Minh Tuệ lắc đầu: “Để cháu thân con gái đi về nhà một mình cô không yên tâm. Tiểu khu Nguyệt Hoa là tiểu khu văn minh an toàn, nhưng mà mấy người sống trong hoa viên Nguyệt Hoa phía bên kia lại lịch thể nào cô không rõ. Hôm nay là ngày đầu tiên cháu đến Mặc gia chào hỏi, tuyệt không thể để xảy ra việc gì sơ suất. Mặc Thâm, con nhất định phải đưa bạn lên xe buýt mới được nhé.”

“Dạ vâng, thưa mẹ.” Mặc Thâm đáp.

Đến đây thì Hứa Tri Mẫn không thể nói được gì ngoài lời cảm ơn lễ phép. Sau đó, cô theo hai anh em xuống cầu thang rồi cùng họ đi vòng quanh tiểu khu. Ba người sóng bước trên đường, Mặc Hàm nhiệt tình giới thiệu cho cô đường đi, kết cấu bên trong và các công trình công cộng của tiểu khu, còn Mặc Thâm từ đầu chí cuối chỉ im lặng đi phía sau. Hứa Tri Mẫn cẩn thận ghi nhớ vị trí bảng hướng dẫn chỉ đường và các khu vực đáng chú ý mà Mặc Hàm nói với cô. Riêng với cái cậu Mặc Thâm đi đằng sau không nói tiếng nào thì cô nghĩ: Cậu ta thật sự là người kiệm lời.

Cuối cùng Mặc Thâm, Mặc Hàm đưa cô ra bến xe ở giao lộ Nguyệt Hoa. Cả ba đứng đợi một lát thì xe ghé bến, cô quay sang tạm biệt hai anh em rồi lên xe. Sau khi bỏ tiền vào thùng ở đầu xe, cô đi về phía toa xe phía sau.

Ngay lúc ấy, bỗng nhiên một cái chân dài thượt thò ra từ phía bên trái ngông nghênh chặn ngang đường cô. Cô ngoảnh mặt qua nhìn, là Kiều Tường.

Kiều Tường quay sang cô, nhếch môi đắc thắng: “Khoảng cách xa nhất trên thế giới đúng thật là khoảng cách gần nhất. Ái chà, bạn học Hứa Tri Mẫn...”

6. Chương 6

Giống như một pha phim quay chậm, Hứa Tri Mẫn từ từ chuyển cầm từ góc 45 độ sang góc 90 độ, nhấc chân lên, rồi tỉnh bơ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, cô đứng đung bước qua chướng ngại vật chắn đường.

Kiều Tường tức mảy mà chịu nổi cái kiêu vênh mặt ngạo mạn của cô, cậu ta đứng bật dậy quát tướng lên: “Cậu với hai thằng nhãi nhà họ Mặc là quan hệ thế nào?!” đồng thời đưa tay kéo bả vai Hứa Tri Mẫn. Nhưng, chưa kịp chạm vào vai cô thì xe bỗng đột ngột thắng gấp, cậu ta cuống quýt nắm lấy tay vịn, quay đầu lại định mở miệng mắng bác tài.

Cửa xe xích mở, bác tài cần nhả: “Thiệt tình mấy cái người này! Vừa nãy xe mới dừng sao không lên? Khi không bây giờ lại chạy ra đón xe là thế nào?”

“Bởi vì cháu vừa nhận ra một người.”

Hơn ai hết, Kiều Tường nhớ như in giọng nói lạnh như băng này. Thấy người trả lời bước lên xe, rồi lại thấy ánh mắt lạnh lẽo khuất sau tóc mái dài nhìn xoáy thẳng vào mình, cậu ta bất giác lảo đảo một cách mất tự chủ, lằm rằm trong lòng: “Là Mặc Thâm, đúng là Mặc Thâm...” Rồi tiện thể nhớ lại khoảng thời gian cậu vừa chuyển tới trường Trung Học Thực Nghiệm...

Chạng vạng ngày hôm ấy, khoảng sân bóng trường Trung Học Thực Nghiệm nhuộm màu hoàng hôn đỏ ối.

Ở đó, Kiều Tường và đám anh em lưu manh đang bao vây một cậu nhóc không biết lễ độ. Giữa lúc cả bọn ồn ào cãi vã, bỗng nhiên phía sau có tiếng sột soạt vang ra từ khóm cây um tùm trong vườn hoa.

Cả bọn kinh ngạc quay lại: “Ai?”

Một nam sinh dáng dấp cao dong dỏng đứng lên từ trong bụi cỏ, gãi gãi lỗ tai, thờ ơ nhìn phớt qua cả lũ, sau đó cậu ta cẩn thận phui cổ vụn bám trên đồng phục, cầm cặp lên và sải bước đi qua giữa đám con trai với gương mặt không có lấy một chút biểu cảm.

Kiều Tường xưa nay không quen có ai ra vẻ ta đây trước mặt cậu ta, nhưng vừa định nhào lên cản đường, cậu ta đã bị một đứa kéo lại.

“Dừng đi, Kiều Tường, sư huynh Mặc Thâm bên cao trung đó.”

“Thì sao?” Cậu ta cũng không phải chưa từng tấn nhau với bọn cao trung.

“Mặc Thâm không giống mấy đứa kia. Anh ta là đệ tử duy nhất của võ quán Taekwondo lấy được đai đen đấy.”

Nếu là đệ tử của võ quán Taekwondo thì Kiều Tường lại có phần kiêng dè.

Cậu nhóc đang bị đám con trai hội đồng thấy vậy liền gào lên với Mặc Thâm: “Sư huynh, cứu em!”

“Cái thằng ranh này!” Kiều Tường dữ tợn nạt nộ.

Mặc Thâm ngoảnh đầu lại. Bắt gặp đôi mắt giá rét tối tăm của cậu, cả bọn chẳng đứa nào dám hó hé. Một lúc lâu sau, giọng nói của Mặc Thâm chậm chậm vọng tới giữa bốn bề gió rít: “Tôi không biết cậu.” Nói xong, cậu quảy cặp lên vai và bước thẳng về phía trước, không màng quay đầu lại.

Kiều Tường chưng hửng nhìn theo bóng lưng cậu ta: Thằng này quái đản thật, coi vậy mà không ra tay giúp đỡ kẻ yếu, không lẽ nó cũng là một thằng hư hỏng?

Các băng nhóm trong trường Trung Học Thực Nghiệm chỉ e sợ đệ tử võ quán Taekwondo, mà đệ tử võ quán đều nghe theo anh em Mặc gia. Điều may mắn nhất đối với bọn học trò lưu manh chính là, anh em Mặc gia mặc dù là học sinh có học lực tốt đạo đức tốt nổi tiếng nhất trường nhưng không bao giờ xen vào chuyện của người khác. Hơn nữa anh em họ không kết giao nhiều bạn bè và những ai có thể làm bạn với họ đều là người không nhúng tay vào chuyện của người khác, không gây ra chuyện thị phi. Vì vậy, cho đến nay giữa các băng nhóm và anh em Mặc gia vẫn bình an vô sự.

Bây giờ hai con người vốn bàng quan với chuyện thiên hạ lại lên tiếng vì một nữ sinh sao?! Kiều Tường liếc mắt sang Hứa Tri Mẫn, xong lại lườm lườm anh em nhà họ Mặc đang tiến tới, một lần nữa nghĩ đến câu nói bốc phét đám anh em chuyển tai nhau: “Muốn sống yên ổn thì đừng đại dột chọc vào hai anh em Mặc gia.” Cậu ta âm thầm siết chặt nắm tay.

Đứng giữa mấy cậu con trai, Hứa Tri Mẫn cảm thấy mình lâm vào tình thế cực kì xúi quẩy. 80% là vì lời căn dặn của Dương Minh Tuệ nên anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm mới buộc phải lên xe khi thấy Kiều Tường kiểm chuyện với cô. Nhưng chắc chắn, những người xung quanh xem trò vui không nghĩ như vậy. Đưa mắt nhìn lác đác vài hành khách mặc đồng phục Trung Học Thực Nghiệm trong toa xe, trong đầu cô mường tượng ra một viễn cảnh: Buổi khai giảng ngày mai, cả trường Trung Học Thực Nghiệm sẽ xôn xao bởi một tin động trời thế này – ‘Hôm qua trên xe buýt, học sinh hạng bét của Trung Học Thực Nghiệm và anh em Mặc gia ưu tú nhất của Trung Học Thực Nghiệm đã vì một nữ sinh mà...’

Nhận ra đã va phải bức tường trở ngại, bộ não xử lý tình huống nhanh cấp kỳ. Rất lạnh trí, cô phát hiện hàng ghế cuối cùng còn duy nhất một chỗ ngồi trống, bèn lập tức đi qua đó, tỏ thái độ chẳng can hệ gì với cả hai phe. Một phương thức dàn xếp rất ổn thỏa.

Chứng kiến Hứa Tri Mẫn hành động ngoài dự liệu của mọi người, Kiều Tường sững sờ: Gì kỳ vậy? Ban nãy mình thấy rõ ràng anh em Mặc gia đưa con nhỏ ấy lên xe, không lẽ mình nhìn nhầm? Cũng có thể. Nhớ sáng nay đi tới tận trung học Thiên Nguyên thăm dò tin tức về nó, quả thật cũng chẳng nghe ai nói gì về quan hệ giữa nó và anh em Mặc gia.

Nghĩ vậy, Kiều Tường không khỏi phân vân không biết có nên nhân cơ hội này ra tay dạy dỗ Hứa Tri Mẫn hay không, đến lúc cậu ta ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy hai anh em kia cũng lơ đãng bước về trước.

Mặc Thâm đi tới hàng ghế tận cùng, chỉ tay về chỗ trống ở hàng ghế trước, hỏi hai nữ sinh ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn: “Làm phiền hai cậu, chúng ta đổi chỗ được không?”

Hai nữ sinh này đều đeo thẻ học sinh Trung Học Thực Nghiệm và đều ái mộ anh em Mặc gia, hai cô nàng đỏ mặt thẹn thùng gật gật đầu: “Dạ, được chứ, sư huynh.” rồi ôm cặp sách vui mừng hớn hờ rời khỏi chỗ ngồi.

Mặc Thâm thản nhiên ngồi xuống cạnh Hứa Tri Mẫn, ngay lập tức cô vội vàng muốn đứng dậy. Bất ngờ, cậu kín đáo ngoắc chân vào phía sau bấp chân cô, không hề lường trước được tình thế này, cô ngỡ ngàng đứng sững lại một chút rồi ngồi trở lại vào ghế. Ngay sau đó cậu dè tay cô lại, nhỏ giọng nói: “Ngồi xuống đi, tôi không muốn tôi và Mặc Hàm bị mẹ la đâu.”

Nghe cậu nhắc đến Dương Minh Tuệ, sắc mặt Hứa Tri Mẫn trở nên u ám, cô ngồi yên không cử động.

Kiều Tường nhìn sự việc đang diễn ra trước mặt, lòng dạ căng thẳng, mặt mũi sầm sì: Con nhỏ này quả nhiên có quen biết với anh em Mặc gia. Vậy thì chuyện của mình và nó phải tính sổ thế nào bây giờ? Kiều Tường ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng khi xe ghé vào một trạm trên đường đi, cậu ta quyết định xuống xe.

Nhìn qua cửa sổ thấy Kiều Tường đón taxi, Hứa Tri Mẫn liền nói: “Đến trạm sau các cậu cũng xuống xe đi.”

“Không. Bọn tôi sẽ đưa cô về nhà.” Mặc Thâm đáp.

“Không cần đâu, tôi thấy cậu ta đi rồi kia kìa.”

Mặc Thâm cười lạnh: “Đầu óc như heo.”

Hứa Tri Mẫn nghĩ: Cậu ta đang mắng mình là heo, hay mắng Kiều Tường là heo?

Mặc Hàm im lặng từ nãy đến giờ, cậu để ý thấy chiếc taxi chở Kiều Tường vượt qua xe buýt, rẽ vào con đường phía trước, liền nói với Hứa Tri Mẫn: “Chị Tri Mẫn, anh em nói đúng đó, để bọn em đưa chị về nhà nhé.”

Hứa Tri Mẫn không trả lời: Cậu ta mắng Kiều Tường là heo rồi sẵn tiện mắng mình là heo luôn đây mà. Cô chống tay lên cằm, lẳng lẳng ngoảnh mặt về phía cửa xe, hình ảnh trông nghiêng của người ngồi bên cạnh thấp thoáng chẳng rõ trên tấm kính trong suốt. Bóng dáng chợt ẩn chợt hiện đó gợi lại trong cô về cái đêm hai người lần đầu gặp gỡ. Hứa Tri Mẫn không khỏi cảm thán: Nửa năm trước vẫn chỉ là hai người xa lạ, bây giờ đã ngồi cạnh nhau rồi.

Chạy qua quãng đường dần xóc lắc lư, rốt cuộc xe cũng dừng lại trước ngõ nhà Hứa Tri Mẫn. Bước xuống xe, cô trông thấy cách trạm xe buýt khoảng vài thước, Kiều Tường đang nghênh cổ đứng đợi cô. Hứa Tri Mẫn lặng thinh liếc nhìn Mặc Thâm, thầm nghĩ: Sao cậu ấy suy đoán chuẩn xác thế nhỉ?

Kiều Tường đương nhiên không lường trước được anh em Mặc gia sẽ đi cùng Hứa Tri Mẫn tới đây. Thấy nụ cười không hở miệng của Mặc Thâm rõ mồn một trước mắt, cậu ta cảm giác như có hai luồng khí lạnh buốt thấm thấu vào lòng bàn chân mình. Dễ dàng vạch trần quỷ kế nửa đường xuống xe của cậu ta như thế, cái kẻ đó nào có giống một con một sách mà cậu ta từng gặp trước kia. Đánh nhau không thắng nó, bày mưu tính kế cũng thua trên tay nó. Kiều Tường đứng yên tại chỗ nhìn anh em Mặc gia chằm chằm, cảm giác thất bại trước nay chưa từng có ập vào lồng ngực, cơn giận giữ kìm nén khiến mặt và cổ cậu ta đỏ gay gắt.

Hứa Tri Mẫn nghĩ, cứ kéo dài như vậy không phải là cách hay, thôi thì nói một câu xin lỗi với cậu ta cho êm chuyện, nhưng vừa tiến về trước một bước, Mặc Thâm đã cản cô lại: “Đừng dây vào loại con trai ấy.”

“Tôi đi xin lỗi cậu ta.” Cô mạnh dạn nói.

“Cậu cho rằng cậu xin lỗi thì cậu ta sẽ nhận lời xin lỗi của cậu hay sao?”

Cô bối rối nhìn cậu, chỉ lớn hơn cô một tuổi nhưng lời nói và hành động của cậu vượt rất xa khoảng cách tuổi tác ít ỏi giữa họ.

Mặc Thâm thấy vẻ mờ mịt giăng kín trong đôi mắt to tròn của Hứa Tri Mẫn, nhin không được nói nhỏ: “Có biết vì sao mẹ tôi bỗng dưng đưa quần áo cho cậu không?”

Vấn đề này thực sự vẫn đang quấy nhiễu tâm trí cô, cô hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Cậu nhìn xuống cổ áo cô, “Cậu không có bạn trai phải không?”

Hứa Tri Mẫn trong phút chốc không biết nên đối đáp như thế nào. Chính xác. Hứa Tri Mẫn không có bạn trai, cô luôn duy trì hình ảnh một cô học trò ngoan ngoãn, ngày qua ngày dồn mọi tâm sức vào chuyện học hành. Thế nhưng quái lạ thật, tại sao cậu ấy trả lời theo kiểu ‘hỏi một đằng, nói một nẻo’ như thế? Vả lại nghe giọng điệu của cậu ấy, xem ra cậu ấy có rất nhiều bạn gái thì phải?

Không biết vì nguyên nhân gì, cảnh hai người nói chuyện càng khiến Kiều Tường điên máu. Cậu ta sùng sộ trừng mắt nhìn họ, ném lại một câu hăm dọa: “Tôi sẽ nhớ kỹ món nợ này!”, rồi liền vẫy tay chặn taxi và hùng hổ lên xe rời đi.

Hứa Tri Mẫn không thể hiểu nổi, cô còn chưa nói câu nào với cậu ta, vậy mà sao ánh mắt cậu ta nhìn cô lúc bỏ đi trông cứ như muốn làm thịt cô thế kia?

Mặc Thâm đứng bên cạnh nói xen vào: “Cậu ta có vẻ thích cậu đấy.”

Nghe câu nói đó, Hứa Tri Mẫn trợn tròn mắt. Đời này cô ghét nhất là mấy kẻ chẳng biết gì nhưng cứ bình phẩm chuyện của người khác như thể hiểu rõ lắm vậy. Cậu ta tiếp xúc với cô còn chưa đến một ngày, dựa vào cái gì dám mở miệng kết luận sự việc giữa Kiều Tường và cô cơ chứ? Dĩ nhiên, cô sẽ không vì thế mà kể chuyện cô tự đi gây thù chuốc oán với Kiều Tường. Vẫn giữ thái độ lịch sự, cô mím môi rồi lạnh nhạt nói: “Tôi là người không thích bị người khác đùa giỡn quá trớn. Cậu vui lòng chú ý lời nói của cậu! Tạm biệt.”

Nói xong cô quay lưng đi thẳng, không hề ngoảnh lại.

Sự kết hợp giữa cá tính mạnh mẽ và vẻ ngoài điềm đạm thanh nhã bao lâu nay của cô đã tạo nên một nét tương phản cực kỳ ấn tượng. Anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm vẫn đứng dõi theo cho tới khi bóng cô biến mất trong ngõ tối. Lát sau Mặc Thâm quệt quệt mũi, quay ra đường vẫy taxi.

Mặc Hàm cả buổi chỉ lặng thinh đứng ngoài cuộc, cậu nhìn lưng anh trai, bụng bảo dạ: Chưa bao giờ thấy anh mình đối với nữ sinh nào như vậy cả, không phải là... Và nụ cười vỡ lẽ dần lan ra bên môi cậu.

Mặc Thâm, Mặc Hàm vừa về đến nhà đã bị mẹ gọi vào thư phòng.

Mặc Chấn ngồi trên ghế mây lật xem tờ báo thương mại Hồng Kông. Dương Minh Tuệ ngồi bên cạnh, hỏi hai cậu con trai: “Đưa bạn về nhà à?”

“Dạ, đưa về nhà.” Hai anh em gật đầu.

“Mặc Hàm, con phải gọi Tri Mẫn là chị, biết chưa?” Dương Minh Tuệ dạy bảo cậu con trai út.

Cậu con khẳng định chắc nịch: “Lần đầu gặp con đã gọi là chị rồi đấy ạ.”

“Mặc Thâm.” Dương Minh Tuệ quay sang cậu con lớn, trầm giọng nói: “Nếu như con bé không gọi con là anh, con cũng đừng để ý, nghe chưa?”

“Con hiểu rõ rồi, thưa mẹ.” Mặc Thâm đáp rành mạch. Hẳn là mẹ cũng biết về Kỷ Nguyên Hiên nên mới cố ý nhắc nhở cậu một cách sâu xa.

Nghe mẹ căn dặn kỹ lưỡng xong, hai anh em ra khỏi phòng.

Mặc Chấn buông tờ báo xuống, cầm cốc nước trên bàn uống một ngụm rồi nhìn vợ nói: “Anh nói này, em có bận tâm chuyện không đầu hay không. Anh thấy con bé rất ngoan, hiền lành, trầm tĩnh lại biết vâng lời, hơn nữa anh tin đứa trẻ đã đậu vào Trung Học Thực Nghiệm nhất định là đứa con luôn làm ba mẹ yên lòng.”

“Chuyện gì cũng nên có mức độ anh ạ. Quá trầm tĩnh, quá vâng lời cũng không phải là tốt.”

Mặc Chấn nở nụ cười: “Xem em nói kìa, cứ như có người muốn cướp con trai em không bằng.”

Dương Minh Tuệ nghe vậy đầu mày đang nhíu chặt tức thì giãn ra, cười nói: “Con bé mới mấy tuổi đầu mà cướp được con trai em ư? Con trai em dễ cướp như vậy sao?”

“Phải rồi, hai đứa con trai của em đâu có dễ cướp, nhờ em dạy bảo cho nên tụi nó không chỉ ngoan ngoãn, biết vâng lời, mà chuyện gì cũng có mức độ...” Mặc Chấn lại thông thả lật báo.

Dương Minh Tuệ đương nhiên biết chồng đang nói đùa, thấy việc cũng không có gì đáng lo nên bà đứng dậy ra ngoài.

Mặc Chấn lật hai trang báo, ngược lên nhìn vợ đang đi đến cửa phòng, dịu giọng nói đôi câu: “Minh Tuệ, em đừng nghiêm khắc quá với con bé ấy. Anh không muốn vú phải khó xử.”

“Anh yên tâm.” Dương Minh Tuệ nhẹ nhàng đáp lại.

Về phần Hứa Tri Mẫn, về đến nhà, mẹ cô hỏi: “Mặc gia không giữ con ở lại ăn cơm tối hả?”

“Dạ, tại con muốn về nhà ăn.” Hứa Tri Mẫn thay đồ rồi lấy rổ giúp mẹ rửa rau.

Bà Hứa trù mẩn nhìn con gái: “Nếu thấy không được thì để mẹ nói với chú Mặc, không đi tới nhà họ nữa...”

“Không sao đâu mẹ, Mặc gia rất tốt, con nói thật đó.” Nói xong cô cúi đầu nhìn xuống. Người nhà họ Mặc – bất luận là Dương Minh Tuệ hay anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm – đều tốt với cô, nhưng vấn đề ở đây không phải là ‘tốt hay không tốt’ mà là ‘chênh lệch’. Ngặt một nỗi, làm sao cô có thể bộc bạch nỗi trăn trở trong lòng mình cùng mẹ được đây.

Cô quệt mồ hôi nóng hổi trên trán, vớt lá rau lên rửa rồi ngẩng mặt nhìn mẹ, tự tin cười nói: “Mẹ ơi, là tự con muốn đi Mặc gia cơ mà. Với lại từ trước tới nay con đã bao giờ làm mẹ phải lo lắng chưa?”

“Đó là vì...” Bà Hứa không nghĩ ra câu nào để phản đối.

Hứa Tri Mẫn yên lặng dõi mắt nhìn cây phượng hoàng bên ngoài cửa sổ, những đóa hoa lửa đỏ rực như nói thay tiếng lòng cô trong phút giây này: Ngày khai giảng ngày mai sẽ là khởi đầu của những chuỗi ngày rất khác xưa.

7. Chương 7

Hứa Tri Mẫn được xếp vào lớp 10/5, lớp giỏi nhất trong tất cả những lớp giỏi nhất. Thầy chủ nhiệm họ Vương, không đảm nhiệm giảng dạy môn học nào trên lớp, tuổi chưa đến ba mươi, tốt nghiệp đại học M chuyên ngành tâm lý giáo dục học. Theo thông tin được biết, thầy chủ nhiệm Vương khôi ngô phong độ này đã dẫn dắt hai thế hệ học trò đi suốt chặng đường từ lớp mười đến lớp mười hai và tỷ lệ học trò lớp thầy thi đỗ vào các trường đại học chính quy đạt tới 80%.

Học sinh được vào học trong lớp 10/5 nếu không phải rất có tài, thì cũng phải có rất nhiều tiền. Hứa Tri Mẫn biết mình không có tiền, mà cô cũng chẳng biết trong lớp này mình có được xem là có tài hay không.

Điển hình như ngày học đầu tiên chẳng hạn, ngay trước thời điểm tiếng chuông tan học vang lên vào lúc mười hai giờ trưa, thầy Vương đột nhiên phát ổi học sinh ba tờ đề thi theo thứ tự lần lượt là ba môn thi chuyển cấp văn, toán, anh, rồi quy định trưa nay về nhà phải hoàn tất, buổi chiều đi học nộp lại đúng giờ cho thầy.

Lương Tuyết ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn vừa định buột miệng cầu nhàu, nhưng nhìn lại thấy bạn học quanh mình chẳng ai than phiền nửa câu, thế là cô nàng đành phải ầm ỨC nuốt xuống lời sắp ra khỏi miệng.

Hứa Tri Mẫn đoán rằng ước chừng 80% học sinh lớp này vốn là học sinh khối sơ trung của trường, vì thế nên bọn họ mới dễ dàng ứng phó với kiểu tập kích bất ngờ của thầy Vương.

Qua bài kiểm tra hôm nay, cô đã thấy rõ khoảng cách giữa cô và họ xa tới mức nào.

Mỗi học sinh xuất sắc đều tiềm ẩn tâm lý ganh đua ngấm ngầm, kể cả cô bạn Lương Tuyết chậm hiểu cũng không ngoại lệ. Trong lòng Hứa Tri Mẫn không khỏi thầm khen ngợi: Giáo viên chủ nhiệm trường Trung Học Thực Nghiệm thật cao tay ẩn khi đã chọn ngay ngày đến lớp đầu tiên để khuấy động cơ chế cạnh tranh thị trường của chế độ xã hội chủ nghĩa.

Đương nhiên sẽ có một ‘nhà tư sản cao quý’ nào đó công khai bày tỏ thái độ không tham gia vào thứ trò chơi ‘ngu xuẩn’ được phát động. Kiều Tường quảng ba tờ đề thi trở lại bực giảng: “Thầy, trưa nay em có việc, không rảnh làm bài.”

Có người xì xào phía dưới, bị Kiều Tường quét mắt qua một cái lập tức im bật. Tên học sinh yếu kém nhất trường này không dễ động vào, mà thật ra cũng không ai buồn động vào cậu ta.

Thầy chủ nhiệm vẫn vui vẻ như thường: “Không rảnh, à, vậy thì 0 điểm thôi.”

“0 thì 0.” Trước khi chán ngán đi ra khỏi lớp, cậu ta vẫn không quên liếc nhìn về phía Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn xem như không có việc gì, cúi xuống thu dọn sách vở, trong đầu vẫn còn nghĩ về lời Mặc Thâm nói hôm qua: Kiều Tường mà thích mình ư? Đánh chết mình cũng không tin. Có điều vì an toàn của bản thân, từ nay trở đi tốt nhất mình không nên gây sự với tên quý tử này.

Ra đến cổng trường, bắt gặp Mặc Thâm tay cầm cặp tay cầm sách tựa cổng đứng đợi bên phải, cô liền rẽ trái, định đi đường vòng đến tiểu khu Nguyệt Hoa. Ai dè mới đi được hai bước đã thấy Kiều Tường đứng chặn ở con đường phía trước, miệng nhai nhuộm nhồi kẹo cao su, nhìn cô thối bong bóng. Không còn sự lựa chọn nào khác, Hứa Tri Mẫn bắt buộc phải đổi hướng, ngay khi vừa xoay lưng thì cô trông thấy Lương Tuyết và Mặc Hàm đang cùng bước ra từ cổng trường.

“Ôi chào, Mặc Thâm đứng đây đợi ai vậy ta?” Nghĩ tới chuyện đại công tử Mặc gia đứng đợi người khác là kỳ tích trăm năm khó gặp, Lương Tuyết vỗ vỗ vai Mặc Thâm, giọng điệu đầy vẻ giấu cợt.

Mặc Thâm nghiêng mắt liếc qua bàn tay đang chụp lên vai cậu: “Bạn học Lương Tuyết, tôi còn chưa đợi xong đâu.”

Lương Tuyết rút tay về, dẫu môi: “Quý hẹp hòi.”, xoay đầu thấy bạn cùng bàn đang đứng do dự phía kia, cô nằng nết tình vậy tay: “Hứa Tri Mẫn, cậu về hướng nào?”

Cô cắn môi, ngập ngừng chỉ đường bên phải: “Hướng đó.”

“Hay quá, vậy đi cùng tớ với Mặc Hàm nha. —— Còn cậu, cứ ở đây chờ đại tiểu thư của cậu đi!” Lương Tuyết trừng mắt nhìn Mặc Thâm, nói oang oang.

Mặc Thâm chỉ cười lơ đãng không đáp, rồi ngay lúc Hứa Tri Mẫn đi qua bên cạnh mình, cậu bỗng giơ tay kéo cô đến gần. Cô sững sốt muốn giãy ra, cậu lại khề giọng nói: “Hợp tác một chút đi. Muốn cậu ta từ bỏ ý định thì biện pháp tốt nhất chính là sau này phải luôn đi theo tôi và Mặc Hàm.”

Cảm giác được ánh mắt Kiều Tường như hai mũi dao nhọn lạnh buốt đâm vào lưng mình, trái tim cô không khỏi run rẩy. Dĩ nhiên nếu đi theo Mặc Thâm cô sẽ được an toàn, chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua đã chứng minh một sự thật rành rành: Kiều Tường không thể nào bì kịp với cậu.

Dường như nhìn ra được sự đắn đo trong cô, cậu nói: “Tôi và Mặc Hàm chỉ làm theo lời căn dặn của mẹ thôi.”

“Giống như bạn bè bình thường.” Cô trầm ngâm nói.

“Ừm.”

Lương Tuyết đang đi phía trước, bây giờ mới phát hiện Mặc Thâm đi theo phía sau, cô nằng nết tình chuyện bé xé ra to: “Ủa? Tôi nói này Mặc Thâm, sao cậu không đợi đại tiểu thư của cậu, chạy theo tụi tôi làm gì chứ?”

“Vì bạn học Lương Tuyết không đợi được nên tôi đành phải đi theo chứ làm sao bây giờ.”

“Xời, cậu đem cái kiếu lời ngon tiếng ngọt đó đi mà dỗ bạn gái của cậu.” Lương Tuyết dăm dăng đáp trả, cái nhìn hoài nghi dừng lại trên người Hứa Tri Mẫn.

Trong khi đó, Hứa Tri Mẫn ruột gan rối bời vì phải cùng một lúc hứng chịu cả hai ánh mắt dò xét – từ cô bạn Lương Tuyết ở phía trước và từ cái tên Kiều Tường đeo bám dai như đũa ở phía sau.

Mặc Thâm nhìn thấy hết thảy, cậu nhàn nhạt đáp: “Chia tay rồi.”

Câu trả lời của cậu quả nhiên có sức công phá mạnh mẽ, hoàn toàn dời đi sự chú ý của Lương Tuyết: “Lại chia tay! Cậu đếm thử coi cậu cặp kè rồi chia tay với bao nhiêu người rồi hả? Hay là bây giờ cậu có mục tiêu mới rồi?”

“Cậu đâu phải không biết, tôi chỉ chấp nhận những ai chủ động tỏ tình với tôi thôi. Đúng rồi, còn phải xem có vừa mắt tôi không đã.”

“Đẹp đi! Tôi nhổ vào!” Lương Tuyết nhaim vào bóng lưng Mặc Thâm mà mắng nhiếc.

Hứa Tri Mẫn vừa giật mình vừa thấy buồn cười, trên đường đi nghe Lương Tuyết kể vanh vách lịch sử phóng đảng của Mặc Thâm mới biết cậu con trai cả nhà họ Mặc có thể nói là đại thiếu gia đào hoa nhất trong trường, hơn nữa cậu còn cực kỳ làm cao – không bao giờ chủ động theo đuổi con gái mà luôn để mặc cho con gái theo đuổi cậu. Trong lịch sử yêu đương của cậu, mối quan hệ lâu nhất kéo dài không quá một tuần và ngắn nhất chỉ vồn vện một ngày, ngoài ra khi kết thúc đều do cậu chủ động nói lời chia tay.

Lương Tuyết hết cảm rằm lại tới rửa xả, Mặc Thâm hời hợt gỡ tai, còn Mặc Hàm cười tủm tỉm đi phía sau. Hứa Tri Mẫn cúi đầu lẳng lặng đếm bước chân, cách sau lưng khoảng chừng hai mươi bước chân, Kiều Tường vẫn đang đi theo cô.

Đến trạm xe buýt ở đường cái, Lương Tuyết lên xe, đường về còn lại ba người.

Lúc đi qua cổng vào tiểu khu Nguyệt Hoa, Mặc Thâm đột ngột nắm tay cô: “Chạy một trăm mét được bao nhiêu điểm?”

Cô sững sờ, lẳng lẽ quay đầu lại, nhác thấy bóng dáng Kiều Tường, liền rất nhanh hiểu ra ý cậu: “Vừa đủ điểm chuẩn.”

“Đừng lo. Tôi sẽ luôn dắt tay cậu.”

Câu này sao nghe như lời thoại kinh điển trong mấy bộ phim thần tượng mà cô khinh bỉ không màng ngó ngang đến, cô chau mày nghĩ, không biết có phải cậu luôn nói như vậy với tất cả các nữ sinh khác hay không. Tay chợt bị cậu siết chặt lấy rồi kéo đi, chân cũng mất tự chủ chạy theo cậu.

Dọc đường họ rẽ vào một con đường nhỏ, chạy xuyên qua cánh rừng nhỏ, nhảy qua bụi cây, khom lưng chui qua ống xi-măng lớn. Khoảnh khắc ấy, bao kỷ ức thời thơ ấu cùng anh họ chơi trốn tìm chợt đua nhau ùa về trong tâm trí cô. Đã lâu lắm rồi cô không được thỏa sức chạy nhảy như thế. Cô thở hổn hển, mồ hôi tuôn như mưa, nhưng không hề thấy mệt mỏi một chút nào, mà trái lại, như được thỏa nguyện khát khao gỡ bỏ mọi trói buộc chôn chặt trong lòng bấy lâu nay.

Cuối cùng cậu kéo cô vào một con hẻm nhỏ, hai người nấp mình vào chỗ tối. Cô dán lưng lên vách tường xi-măng ẩm thấp, khép hờ mắt nghĩ xả hơi. Một chú ve sầu thư thả dạo chơi trên nhánh cây khô rất gần họ, chốc chốc chú lại phe phẩy hai cánh trong suốt cất tiếng hát ngân vang. Giai điệu mê ly ấy phút chốc nhấn chìm nỗi lo âu vì bị rượt đuổi vào quên lãng, đưa Hứa Tri Mẫn quay ngược thời gian trở lại tháng ngày bé thơ. Cô như thấy lại ngày cô ngồi trên chiếc ghế đầu trước tivi, hai tay gõ nhịp, khe khẽ ngâm nga bài hát của Trác Y Đình: “Trên cây đa bên bờ hồ, ve sầu mùa hè râm ran thúc giục, trên cái xích đu ở sân thể dục, chỉ có một con bướm bướm bé xíu đứng chờ vợ, trên bảng đen của thầy, phấn trắng vẫn viết chữ riu rít không ngừng, nào mình cùng chờ tan học, cùng chờ tan học, chờ đợi trò chơi trẻ thơ.”*

(*) Bài hát Thời ấu thơ. Nghe ở đây.

Thời thơ ấu hồn nhiên vô tư nô đùa của Hứa Tri Mẫn thật sự rất ngắn ngủi. Từ khi bắt đầu vào tiểu học, sau lần bị mẹ đánh đòn vì bị điểm kém trong kỳ thi đầu tiên, thơ ấu trong cô chỉ còn là năm tháng miệt

mài đèn sách và quyết tâm phấn đấu không ngừng nghỉ.

“Hứa Tri Mẫn.” Cậu khẽ khàng gọi tên cô.

Cô quay sang nhưng không thể nhìn rõ ánh mắt cậu giữa bóng tối. Lần đầu tiên họ trò chuyện, cậu nói với cô rằng hai người họ cùng một loại người, phải chăng câu nói đó có thể lý giải thế này: Cậu ấy cũng như mình, tuổi thơ chỉ quanh quẩn với học hành và nỗ lực...

Giữa thình lạng, họ nghe được tiếng hô hấp của nhau. Hô hấp của cậu rất vững vàng, hô hấp của cô rất mỏng manh. Một làn hương bạc hà thoang thoảng từ trên người cô bay đến vương vấn nơi đầu mũi cậu. Cậu biết mùi hương này, đó là mùi hương cậu thường ngửi thấy trên người vú. Vú tôn thờ cao bạc hà như thần thánh, tin rằng bôi nó lên da sẽ giúp vú trừ tà và bảo vệ sức khỏe. Ba cậu dĩ nhiên không tin vào những lời phi khoa học đó nên đã khuyên giải vú rất nhiều lần, song vú vẫn khẳng khái kiên trì thói quen xưa. Và bây giờ, vú đã truyền lại thói quen này cho cô cháu gái duy nhất.

Đúng vậy, trên cơ thể cô có hương thơm của vú, rất nhẹ thôi mà vẫn khiến cậu lưu luyến khó rời.

Cậu từ từ cúi đầu xuống, hít vào mùi hương ấy. Cậu hiểu, trên đời này chỉ vú mới có mùi hương này và người có thể kế thừa nó cũng chỉ duy nhất một mình Hứa Tri Mẫn. Chảy trong cơ thể cậu là dòng máu cao ngạo lạnh lùng của Mặc gia, của những con người một khi đã muốn thì nhất quyết sẽ chiếm giữ bằng mọi giá. Bởi thế nên bao nhiêu năm qua, mặc kệ nhà họ Kỷ phản bác như thế nào, gia đình cậu vẫn không buông tha cho vú rời đi.

Hiện giờ lại có thêm một Hứa Tri Mẫn... Không thể kiềm chế xúc cảm dâng trào như vũ bão, cậu khẽ sát vào mặt cô.

Cảm nhận được hơi thở cậu gấp gáp bất thường, cô co rúm lại theo bản năng.

Cậu nhót cơ thể rụt rè sợ hãi của cô trong khoảng không gian giữa hai tay mình, cánh môi lướt qua cần cổ mịn màng rồi dừng lại ở thùy tai đầy đặn: “Năm nay em mười sáu tuổi, phải không?”

Hứa Tri Mẫn cảm thấy trái tim mình đập liên hồi như trống trận, ngoài anh họ ra cô chưa bao giờ gần gũi quá mức như thế với một người con trai nào khác. Cô nhìn vào khoảng tối mù mịt, căng thẳng mở to mắt: “Phải.”

“Tôi sẽ đợi em hai năm nữa.”

Ý cậu ấy là sao? Cô nhíu mày.

Cậu cười ý vị, vò đầu cô như một ông anh lớn: “Mặc Hàm đến rồi đấy, tôi nghĩ Kiều Tường không đuổi theo nữa đâu. Về thôi, bà đợi này giờ chắc cũng sốt ruột lắm rồi.” Tiếp đó cậu đi trước ra khỏi chỗ ẩn nấp, cao giọng gọi cậu em trai đang dáo dác tìm kiếm: “Mặc Hàm, bên này.”

Thấy cô đi theo sau anh trai, Mặc Hàm cười híp mắt: “Đừng sợ, cậu ta đi rồi.”

Đối diện với nụ cười tươi tắn của Mặc Hàm, tâm trạng Hứa Tri Mẫn bị xáo trộn bởi những suy nghĩ mâu thuẫn.

Suy cho cùng, nếu hai anh em Mặc gia không tốt với cô cũng là lẽ thường tình bởi vì cô và họ chẳng qua chỉ là người dưng nước lã.

Song trên thực tế, họ lại quá tốt với cô. Thế nhưng điều này chẳng làm cô vui mừng mà trái lại, càng nghĩ càng thấy sợ. Cô không khỏi hoài nghi không biết đằng sau cái vẻ bề ngoài giả vờ tốt bụng đó có tồn tại mục đích gì hay không.

Trưa nay ông bà Mặc vắng nhà nên chỉ có ba đứa trẻ ăn cơm trưa cùng bà cụ. Không có áp lực từ Dương Minh Tuệ, Hứa Tri Mẫn ăn cơm được nhiều hơn ngày hôm qua.

Sau khi ăn xong, ba người bày sách vở lên cái bàn nhỏ trong phòng khách, chuẩn bị làm bài tập.

Hứa Tri Mẫn lấy ra ba tờ đề thi, xem sơ qua một lần rồi cân nhắc: Về cấu trúc đề thi, thầy Vương có nói, bài cơ bản chiếm 60%, bài nâng cao chiếm 30% và 10% còn lại là bài khó. Về mặt thời gian, bây giờ là 12 giờ 40 phút, hai giờ rưỡi đến trường, như vậy chỉ có tối đa một tiếng rưỡi để hoàn tất cả ba đề thi. Ba đề

thi và quỹ thời gian một tiếng rưỡi, áp lực rất rõ ràng: Bình quân làm một đề không thể vượt quá ba mươi phút. Trước đây Hứa Tri Mẫn chưa bao giờ thử làm xong một đề thi nào lỏng ghép cả khó lẫn dễ mà chỉ trong vùn vụt ba mươi phút.

Cô vừa mở hộp bút thì nghe Mặc Thâm ngồi đối diện hỏi han em trai: “Mặc Hàm, có thể làm xong trong bao lâu?”

“Nửa tiếng ạ.” Mặc Hàm đáp.

“Chủ nhiệm Vương nổi tiếng chọn toàn đề thi ghê gớm.” Mặc Thâm nói.

Mặc Hàm cười cười: “Anh yên tâm đi. Ba đề này em có thể hoàn thành trong nửa tiếng, còn dư ra một tiếng để ngủ trưa nữa đó.”

Nửa giờ hoàn tất cả ba bài thi?! Hứa Tri Mẫn kinh ngạc ngẩng đầu lên, bấy giờ Mặc Hàm đã cầm bút làm bài, ngồi bút trong bàn tay cậu lướt ào ào qua trang giấy không hề có một giây chần chừ.

Áp lực vô hình trung lại tăng lên gấp đôi. Hứa Tri Mẫn hít vào một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cảm giác ảo não dậy lên trong lòng, rồi sau đó cũng cầm bút lên.

Khoảng nửa giờ sau, trong khi anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm thu dọn cặp sách thì Hứa Tri Mẫn vẫn ngồi lại vật lộn với mớ bài thi hóc búa. Cô làm xong được bài cơ bản của cả ba đề nhưng bài nâng cao khó gấp đôi so với tưởng tượng của cô, còn 10% bài khó kia thì miễn bàn. Thấy Mặc Hàm dễ dàng cất vào cặp ba đề thi đã giải đáp đầy đủ, cô nắm chặt cán bút: Giả sử đây là khoảng cách giữa cô và Mặc Hàm... Vậy cũng chẳng hề chi, bởi vì cô luôn luôn tâm niệm, cho dù chỉ là một khoảng cách nhỏ bé cô cũng quyết tâm vượt qua.

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm cất tiếng, trong ánh mắt có ý hỏi cô có cần giúp hay không.

Cô lắc đầu, nhoen môi cười nhẹ: “Không sao cả đâu, hai cậu đi ngủ trước đi.”

Mặc Hàm nhìn nhìn anh trai.

Mặc Thâm xách cặp lên, không nói câu nào, cũng không nhìn cô lấy một lần, đi thẳng một mạch vào phòng mình. Mặc Hàm thấy vậy cũng im lặng ôm sách giáo khoa về phòng cậu.

Hứa Tri Mẫn cắn cắn môi nhìn cái cặp táp Mặc Hàm cố ý để lại trên bàn, miệng cặp nửa hé nửa mở để lộ một góc của ba tờ đề thi cậu đã giải xong. Một sự căm dỗi trắng trợn. Hứa Tri Mẫn đứng dậy nhét bài thi vào lại trong cặp cậu, kéo khóa thật chặt, sau đó ngồi xuống tập trung làm bài.

Mặc Thâm từ đầu chí cuối vẫn nhìn chằm chằm ra ngoài phòng khách qua khe cửa. Thấy cô làm vậy, cậu nhếch môi cười hững hờ: Tính tình cũng cứng đầu lắm đây.

Sau cả buổi trưa chong mắt ngồi giải đề thi, kết quả là Hứa Tri Mẫn đi học trong tình trạng đầu óc choáng váng. Lương Tuyết thoát trông chẳng khá hơn là bao, cô nàng nhìn cô bằng cặp mắt thâm quầng, tiu nghỉu nói: “Tớ làm xong hết mấy bài cơ bản, bài nâng cao làm được có một nửa à. Haiz, chắc mọi người cũng chỉ làm được đến thế thôi ha.”

Hứa Tri Mẫn không trả lời.

Cuối giờ học, thầy Vương trả bài thi căn cứ theo điểm số từ cao xuống thấp. Hạng nhất chính là Mặc Hàm với số điểm tuyệt đối. Lương Tuyết vừa nghe xong, cây bút ngậm trong miệng rớt xuống bàn: “Trời, cái tên này còn lợi hại hơn tớ tưởng nhiều!” Hứa Tri Mẫn vẫn không hé răng.

Trả đến bài cuối cùng, toàn lớp có sáu mươi học sinh, Hứa Tri Mẫn xếp thứ năm mươi mốt, Kiều Tường nghiêm nhiên chiếm vị trí đội sổ. Về phần vị trí thứ hai từ dưới đếm lên... là Lương Tuyết.

Lương Tuyết rầu rĩ chán nản, cầm bút gạch nguệch ngoạc, oán thán: “Tại nhà tớ xa trường, phải đi xe buýt về, làm tớ mất nửa tiếng.”

“Người ta chỉ cần nửa tiếng đã làm xong hết ba đề thi rồi.” Hứa Tri Mẫn ở bên cạnh lạnh nhạt nói.

“Không thể nào! Là ai thế?”

“Mặc Hàm.”

Đúng lúc này có hai học sinh đi ngang qua bàn tán: “Thầy Vương bảo lần sau sẽ cho Mặc Hàm đề thi riêng. Biết sao được, cậu ấy hơn chúng ta một trời một vực mà.”

Lương Tuyết nằm nhoài ra bàn: “Hứa Tri Mẫn, tớ không cam tâm!”

Hứa Tri Mẫn cụp mắt: Không một người bình thường nào có thể cam tâm. Còn riêng với cô, từ nay về sau cô lại thường xuyên tiếp xúc với anh em họ, áp lực cô phải gánh chịu so với người khác sẽ nhiều gấp mấy lần.

Kiều Tường ngồi bên kia bắt chéo hai chân, nhón nhor di ngón tay vòng vòng trên ba bài thi 0 điểm, chốc chốc lại liếc nhìn cô.

Hứa Tri Mẫn lạnh lùng quay phắt đi.

Kiều Tường hừ một tiếng, vò bài thi thành một cục ném vào thùng rác trong góc lớp, sau đó chạy vù ra khỏi lớp học hết như một con trâu điên lao đầu vào húc người.

Hứa Tri Mẫn nín quai cặp táp, rầu rĩ nghĩ: Tuy rằng sau buổi trưa rượt đuổi theo cô và anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm chẳng những bị thất bại mà còn bị bảo vệ tiểu khu Nguyệt Hoa giáo huấn ột trận, Kiều Tường đã bốt ngông cuồng và sau này sẽ không dám bám theo nữa, nhưng cô cũng không muốn cứ phải dây dưa với cậu ta mãi thế này.

Cô đang rối rắm lắc lắc đầu thì bất chợt trông thấy Mặc Hàm ngồi lẳng lặng ở góc lớp. Cậu đẩy cặp mắt kính nhìn về phía cô, nụ cười bí hiểm thoát ẩn thoát hiện.

8. Chương 8

Thấm thoát đã hai tuần trôi qua kể từ ngày khai giảng.

Hứa Tri Mẫn ngày ngày nỗ lực để quen dần với cường độ học tập ở Trung Học Thực Nghiệm. Nhưng khối lượng bài vở dù có căng thẳng đến đâu chẳng nữa cũng không khiến cô e sợ bằng áp lực vô cùng lớn mà anh em Mặc gia trong lúc vô tình đã gây ra cho cô.

Một Mặc Hàm gần như hoàn mỹ, học tập tốt, hạnh kiểm tốt, đối nhân xử thế lại càng tốt hơn.

Một Mặc Thâm luôn ở vị trí đỉnh cao, thành tích xuất sắc tương đương cậu em, khôn khéo xảo quyệt, ờ thì, chẳng qua là nếu xét theo cái cách cậu đối đãi với nữ sinh thì nhân phẩm cần phải xem lại.

Lần nào cùng ôn bài học bài với họ cũng vậy, Hứa Tri Mẫn chỉ mới hoàn thành được một nửa thì họ đã lục tục thu dọn sách vở. Sau đó hai anh em mỗi người chọn một quyển trong chồng sách ngoại khóa xếp trên bàn học, nhàn nhã đọc xong quyển này rồi lại đọc tiếp quyển khác.

Thử đặt trường hợp là người khác, nếu phải đối diện với hai anh em này, hẳn người ta đã sớm nổi đóa. Họ làm vậy có khác gì khoe khoang tôi đây vừa có IQ cực cao vừa cực kỳ giàu có đâu chứ? Hãy nhìn một cuốn sách ngoại khóa đi, giá mỗi cuốn không hề rẻ, tổng số tiền của cả chồng sách kia tuyệt đối không phải nhỏ, và một gia đình với mức thu nhập bình thường cũng tuyệt đối không thể gánh nổi con số chi tiêu cao ngất ngưỡng ấy.

Thế cho nên phải nói rằng, Hứa Tri Mẫn rất biết nhẫn nhịn. Và từ trước đến nay, cô luôn nhẫn nhịn. Phòng ngủ của cô không bày biện những đồ vật trang trí đáng yêu và dán đầy tranh ảnh diễn viên như phòng ngủ của các cô bé đồng trang lứa mà chỉ có một bức thư pháp đề chữ ‘Nhẫn’ treo trên bức tường trắng toát.

Nhẫn nhịn tại một thời điểm nào đó không phải là hèn nhát và buông xuôi, mà là để tích lũy sức mạnh cho tương lai mai này. Nhẫn nhịn đúng lúc là một hành động rất cần thiết. Hứa Tri Mẫn luôn có niềm tin vững chắc vào mục đích cuối cùng của chữ ‘Nhẫn’.

Cho đến một ngày, không hiểu do cơn gió nào bất chợt thổi qua, Mặc Thâm đột nhiên mở lời rủ rê cô: “Sau giờ học tôi và Mặc Hàm định đi nhà sách, cậu đi cùng đi.”

Cô lắc đầu định từ chối.

Mặc Hàm nói: “Đi đi mà, chị Tri Mẫn. Không phải bà đã dặn chúng ta phải sống hòa thuận với nhau đó sao?”

Hứa Tri Mẫn không lên tiếng. Cho đến bây giờ cô vẫn không thể nhìn rõ được bộ mặt thật của cậu thiếu niên nhỏ hơn cô một tuổi này. Trông cậu cười lương thiện là thế, nhưng không hiểu vì nguyên do gì cậu lại đeo cặp kính gọng vàng đó. Trưa hôm ấy Mặc Hàm sơ suất để quên cặp mắt kính trên bàn, sẵn trong lòng đang tò mò nên Hứa Tri Mẫn cầm lên đeo thử, nhờ vậy cô mới biết nó là kính không độ...

Vì sao cậu em trai mang tâm tư quý dị chẳng kém ông anh và thích lấy mắt kính làm mặt nạ bao giờ cũng tỏ ra thân thiết với cô? Chỉ đơn giản là vì bà dì thôi ư?

Trên nguyên tắc, Mặc gia để cô trong mắt bởi vì họ coi trọng bà dì. Nhưng dù sao chẳng nữa cô chẳng qua chỉ là cháu gái của bà mà thôi, người nhà họ tất nhiên không thể đạt được ích lợi gì từ cô. Đúng lý ra họ phải đi bỏ đờ Kỵ gia mới phải.

Cô thực sự không nghĩ ra được lý do nào thuyết phục. Bà cụ thấy vậy bèn đi tới khuyên bảo: “Hứa Tri Mẫn, cháu đi với bạn đi chứ, đi nhà sách chứ có phải đi chơi đâu, đã là bạn học thì nên giúp đỡ nhau học tập cháu ạ.” Hứa Tri Mẫn thấy bà cụ nói có lý liền gật đầu đồng ý.

Buổi chiều tan học, cô đi cùng hai anh em đến nhà sách Tân Hoa – nhà sách lớn nhất trong thị trấn.

Những quyển sách rực rỡ muôn màu luôn làm bùng lên khát khao cháy bỏng trong lòng mỗi cô cậu học trò. Vốn là người yêu đọc sách, lúc này đây lại được bơi giữa biển sách mênh mông, đáy lòng Hứa Tri Mẫn bất giác trỗi lên niềm vui sướng khôn tả, những áp lực nặng nề trong cuộc sống hiện tại tạm thời được gác sang bên để nhường chỗ cho sự háo hức trước chuyến du hành vào đại dương tri thức bao la vô tận.

Về khoản đọc sách, có thể nói Hứa Tri Mẫn thuộc tuýp người ‘đọc tạp’. Hầu như sách thể loại gì cô cũng lật giở xem qua một lần. Tuy nhiên trong số đó cô thích nhất là văn học. Những cô bé ở độ tuổi mười sáu như Hứa Tri Mẫn dù ít dù nhiều thường hay hứng thú với dạng tiểu thuyết viết về mối tình thử ban sơ. Mới vừa đọc xong cuốn ‘Kiêu hãnh và định kiến’ mượn trong thư viện trường, bây giờ cô lại chọn xem ‘Jane Eyre’ – cuốn tiểu thuyết được viết bởi một nhà văn nữ nổi tiếng đương thời.

Mặc Thâm đi tới nhìn bìa quyển sách hỏi nhỏ: “Đọc chưa?”

“Chưa. Chỉ mới nghe bạn học giới thiệu quyển này và một quyển khác.”

“Quyển nào?”

“Kiêu hãnh và định kiến.”

“Ra thế.”

Giọng điệu tự cao tự đại thể kia đúng là chọc ngoáy người ta. Cô khẽ nhướn một bên chân mày: “Rất mong được nghe cao kiến.”

“Tôi giới thiệu cho cậu một quyển nhé.”

“Quyển gì?”

“Hồng Lâu Mộng.”

‘Hồng Lâu Mộng’ là một trong ‘tứ đại danh tác’ của Trung Quốc đồng thời là tuyệt tác vang danh toàn thế giới. Cô nghĩ kỹ lại, dường như cậu không chỉ đơn thuần muốn nói đến giá trị nghệ thuật và vị trí trong nền văn học của ‘Hồng Lâu Mộng’ mà ngoài ra còn muốn ám chỉ một điều khác...

Phụ nữ thời nay đều theo đuổi hình tượng phụ nữ độc lập, tự chủ, thích tự do thoải mái thể hiện cảm xúc, cá tính như các nhân vật trong ‘Kiêu hãnh và định kiến’ và ‘Jane Eyre’. Nhưng mẫu phụ nữ trong mộng của đàn ông thật ra lại là người có sự kết hợp hài hòa giữa Lâm Đại Ngọc và Tiết Bảo Thoa.

Cô cau mày nghĩ: Đúng như Lương Tuyết nói, cậu ta quả thực rất am hiểu về văn chương.

Cậu mỉm cười nhìn gương mặt suy tư căng thẳng của cô, đưa tay rút lấy cuốn ‘Jane Eyre’ cô đang cầm, co ngón tay búng một cái lên bìa sách: “Loại sách này chẳng có gì sâu sắc, cậu cũng biết rồi đấy, thế giới này không hề đơn giản như vậy.”

Cô nheo mắt cảnh giác.

“Một ví dụ cụ thể ấu phụ nữ mạnh mẽ là Scarlett*, song cậu nên biết, cuối cùng cô ấy vẫn thua Melanie*. Ý tôi muốn nói cũng tương tự như vậy, tôi cho rằng cậu có thể thắng Scarlett, thế nên mới gợi ý cậu đọc ‘Hong Lâu Mộng’.”

(*) Hai nhân vật trong tiểu thuyết ‘Cuốn theo chiều gió’ của nhà văn Margaret Mitchell.

“Cậu thì sao, cậu đọc sách gì?”

“Tôi ư? Tôi không đọc tiểu thuyết, tôi chỉ đọc hồi ký, có điều tôi đọc cả sách quốc văn lẫn ngoại văn.”

Mặc dù Hứa Tri Mẫn chưa từng đọc thể loại hồi ký nhưng cô biết người đọc hồi ký đều là những người muốn học hỏi cách dùng người của các bậc đế vương. Cô ngẩng lên nhìn cậu, cậu cao hơn cô một cái đầu, thân hình dong dỏng, gương mặt cân đối. Cậu dùng ngón tay thon dài đặt ‘Jane Eyre’ về lại vị trí ban đầu trên kệ sách, nhìn lướt qua dãy sách bằng ánh mắt sắc sảo rồi tiện tay chọn một quyển truyện cổ tích một cách hứng thú.

“Hứa Tri Mẫn, cậu thích công chúa Bạch Tuyết hay cô bé Lọ Lem?”

Lại một câu hỏi có ý nghĩa sâu xa đặc biệt gì nữa à? Cô thận trọng, không vội trả lời.

Mặc Hàm lẳng lặng đứng bên cạnh lắng nghe từ lúc nào không hay lúc bấy giờ chợt cười tủm tỉm xen vào: “Em thích cô bé Lọ Lem hơn.”

Sau đó là cuộc tranh luận sôi nổi về chủ đề công chúa Bạch Tuyết và cô bé Lọ Lem giữa hai anh em. Hứa Tri Mẫn đứng nghe một lát bỗng nhiên cảm thấy lạ kỳ, lạ ở đây không phải vì cô hiểu rõ ý tứ trong cuộc đối thoại của họ mà vì cô phát hiện ra một điều rất lý thú. Sở dĩ anh em nhà này ở trường không coi ai ra gì, thậm chí cũng không có lấy một người bạn thân thiết, bởi vì người bạn tri kỷ của cậu anh chính là cậu em và ngược lại.

Tình cảm anh em gắn bó như vậy thật khiến người ta hâm mộ hết sức! Hứa Tri Mẫn cười khẽ, bỗng dưng nhớ đến người anh họ đang ở một nơi cách thị trấn rất xa. Kỷ Nguyên Hiên vẫn thề thốt sẽ mang chị dâu về cho cô trong những lá thư thăm hỏi qua lại giữa hai anh em. Không biết cô gái bắt được trái tim của anh họ cô yêu quý nhất làm tù binh có thể xinh đẹp đến nhường nào đây...

Anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm chẳng mấy chốc đã phát hiện ra vẻ mặt thất thần của cô. Thấy Mặc Thâm rất không vui, Mặc Hàm liền thức thời đề xuất: “Chị Tri Mẫn, chúng ta qua khu nghe nhìn nha.”

Trên đời này chẳng có ai là không thích nghe nhạc cả, con người cần có âm nhạc cũng giống như họ cần có thính lực vậy.

Cô đi theo họ xuống tầng ngầm. Ở nơi đó, âm nhạc trải khắp không gian của cả tầng lầu rộng thênh thang.

Rất hiếm khi đến những nơi thế này nên Hứa Tri Mẫn lúng túng không biết phải làm sao. Cô nghe nhạc dân gian Trung Quốc chỉ cảm thấy mù mờ khó hiểu. Còn những bản nhạc thịnh hành thời bấy giờ, cô cũng chỉ ngâm nga hát theo bạn bè trong lớp chứ chưa bao giờ mua đĩa về nghe. Nguyên nhân rất đơn giản, cô chỉ có một máy ghi âm nhỏ* và toàn bộ số tiền ba mẹ cho cô đều dành dụm mua băng học nghe tiếng Anh.

Đối với môn học ngoại ngữ, Hứa Tri Mẫn có thành tích tiếng Anh không tệ, nhưng trình độ của một học sinh lớp mười dù sao vẫn có hạn chế. Cô đọc không hiểu giới thiệu bằng tiếng Anh trên đĩa nhạc nên cũng không nghĩ mình có thể nghe hiểu được ca từ của nó. Huống chi đây chỉ đơn thuần là một hình thức giải trí, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Thế là cô thần nhiên lựa chọn tránh xa.

Hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm mới bước chân vào khu âm nhạc đã đi thẳng đến khu vực chuyên bán đĩa nhạc nước ngoài thịnh hành.

Chuyện này Hứa Tri Mẫn từng nghe bà dì kể sơ qua. Mặc Thâm, Mặc Hàm trải qua phân nửa thời thơ ấu ở Hồng Kông, sau này mặc dù trở về Trung Quốc định cư nhưng cách một khoảng thời gian nhất định họ vẫn quay lại Hồng Kông tiếp tục việc học. Nền giáo dục Hồng Kông được kế thừa và phát triển từ thời xứ sở này còn là thuộc địa Anh nên có một cơ sở trường chọn tiếng Anh làm ngôn ngữ giảng dạy trên lớp.

Hơn nữa hai anh em lại là những học sinh xuất sắc luôn chịu khó trau dồi kiến thức, do đó so với bạn học cùng trường, trình độ Anh ngữ của họ tuyệt vời không thể chê vào đâu được. Mà sống và học tập trong môi trường như vậy ở Hồng Kông thì có hứng thú với âm nhạc nước ngoài thịnh hành cũng là chuyện hiển nhiên.

Cô tiện tay cầm lấy một đĩa phim, thi thoảng lại lơ đãng quay cái đĩa ra mặt sau, len lén dùng khoe mắt nhìn thoáng qua hai người đứng bên cạnh.

Ánh mắt họ khi chọn đĩa rất chuyên chú, rất nhập tâm, một ánh mắt và vẻ mặt cô chưa từng bắt gặp nơi họ, ngay cả khi họ ở trường thi.

Mặc Thâm xoay ngược cái đĩa có bìa in hình con mèo đen trong lòng bàn tay, tay kia sờ cảm đảm chiếu.

Mặc Hàm thì lại khác hẳn với vẻ điềm đạm thường ngày, cậu hứng khởi lựa bên này xong lại chạy qua chọn bên kia.

Trong lúc Hứa Tri Mẫn thoáng ngẩn ngơ, hai anh em bỗng nhiên nhìn nhau cười, sau đó một người kéo tay cô đi thẳng một đường qua khu nghe thử. Hai người rất ăn ý gỡ tai nghe ra khỏi móc treo rồi đeo nó thật chắc chắn vào hai bên tai cô. Mặc Thâm nhấn nút play. Hứa Tri Mẫn vô thức rụt vai lại, sau khúc nhạc dạo đầu, giọng nam trầm khàn sâu lắng trong tai nghe chừng như bay vào tận đáy lòng cô: Baby, I know you are hurting*...

(*) Bài I'll never break your heart – Backstreet Boys.

Một cảm xúc lạ thường không thể diễn tả bằng ngôn từ bỗng từ đâu kéo đến khiến vành mắt cô xót đau. Câu 'I know' thấm đượm yêu thương ấy vừa như một giọt nước rơi xuống hoang mạc khô cằn vô biên, lại vừa như ngàn con sóng nước thừa sức làm chao đảo thành trì kiên cố cô xây đắp hằng bao năm trong quá khứ.

Mặc Thâm nhìn cô bé bên cạnh mình – rèm mi dài khẽ lay, đôi môi mím chặt, bàn tay siết lại thành nắm. Lần đầu tiên trong đời cậu thấy bất nhẫn: Hóa ra em khép kín bản thân mình đến vậy chung quy chỉ vì sợ tổn thương...

“Anh.” Mặc Hàm nhỏ tiếng gọi.

Mặc Thâm vốn đang nhìn Hứa Tri Mẫn say sưa nghe nhạc, nghe Mặc Hàm gọi, cậu hí hóp mắt nhìn sang tấm gương treo trên cột trụ trước mặt. Phản chiếu trong gương là hình ảnh một tên con trai cao to đang thậm thà thậm thụt ở hàng đĩa nhạc thứ hai. Không khó để nhận ra cậu ta không ai khác chính là Kiều Tường – nhưng đã qua cải trang sơ sài.

Thằng nhóc này vẫn chưa hết hy vọng nhỉ? Thế cũng tốt, cơ hội đến thật đúng lúc. Mặc Thâm suy tính cẩn thận, sau đó ra dấu với em trai: “Em ở đây trông chừng nhé.” Rồi chỉ trong chớp mắt cậu đã nhảy đến vị trí của đối phương.

Thân thủ nhanh nhẹn của Mặc Thâm làm Kiều Tường giật bắn người. Sự sợ hãi trong lòng lại dâng cao, cậu ta căng thẳng lui về sau một bước, luống cuống kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, quay lưng chực bỏ đi.

“Đợi chút.” Mặc Thâm nói.

Kiều Tường rất muốn co giò chạy thoát thân nhưng ánh mắt băng giá của Mặc Thâm ở phía sau giống như sợi dây xích sắt khóa chặt hai chân cậu ta. Cậu ta không thể làm gì khác, đành trả lời: “Có chuyện gì sao, Mặc sư huynh?”

“Cậu không cần gọi tôi là sư huynh.”

Mặt mũi Kiều Tường xám xịt.

Mặc Thâm mí mắt cũng không nâng: “Đừng hiểu lầm, đây là vì tôi muốn tiến hành một cuộc trao đổi công bằng với cậu. Cậu muốn vào học trong võ quán Taekwondo phải không?”

Kiều Tường vừa hoài nghi vừa chột dạ sờ sờ vành nón.

“Tôi có thể giúp cậu đạt được ý nguyện. Đương nhiên là với một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Mặc Thâm ngoắc đầu ngón tay, cậu ta dè dặt tới gần. Cậu cúi thấp đầu nói bên tai Kiều Tường: “Nói cho tôi đầu đuôi chuyện giữa cậu và cô nàng kia.”

Kiều Tường sợ run. Hứa Tri Mẫn đang đứng cách đó không xa, bóng hình xinh đẹp lay động trong mắt cậu ta, không hiểu sao cậu ta chợt nhớ đến lời cô từng nói: Khoảng cách gần nhất trên thế giới cũng là khoảng cách xa nhất.

Mặc Thâm thu hết vào đáy mắt mỗi một biến chuyển rất nhỏ trên gương mặt Kiều Tường, cậu miễn cưỡng nhắc chừng: “Sao rồi?”

“Không có gì.” Kiều Tường thu lại ánh nhìn, kéo vành nón che lấp cả khuôn mặt, cuối cùng trả lời một chữ, “Được.”

(*) Máy ghi âm của Mẫn Mẫn

9. Chương 9

Từ sau cái ngày bị anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm kéo đi nghe bài hát ‘I’ll never break your heart’ ở nhà sách, Hứa Tri Mẫn phải trải qua một loại trạng thái có tên gọi là ‘tâm hồn treo ngược cành cây’.

Tiếng ve sầu lao xao bên ngoài cửa sổ vô tình làm rối thêm vô số suy nghĩ trong lòng vốn đã quá ngổn ngang. Không thể nào chuyên tâm ôn bài được nữa, cô đứng phất dậy.

“Chị Tri Mẫn?” Mặc Hàm đang đọc dở sách, ngẩng lên thắc mắc.

“Tôi đi rửa mặt.” Nói xong cô đi thật lẹ vào nhà tắm.

Hứa Tri Mẫn cầm tay nắm cửa, vừa vặn một vòng thì nhận ra phía bên kia cũng có người đang vặn mở cửa. Cô hốt hoảng thả tay ngay lập tức. Cánh cửa nhà tắm đột ngột mở toang, Mặc Thâm xuất hiện trước mắt cô trong chiếc quần đùi, áo may ô và một tấm khăn lông quấn quanh cổ. Đương nhiên là cậu vừa tắm xong.

Giờ cô mới nhớ ra, lúc tan học không thấy cậu, sau khi về đến nhà cùng Mặc Hàm có nghe bà dì nói: “Buổi sáng Mặc Thâm học thể dục cả người đầy mồ hôi nên về trước tắm rửa.”

Tất cả chỉ tại cô nhất thời bộp chộp. Hứa Tri Mẫn lúng túng, vội quay mặt sang hướng khác.

Mặc Thâm thoải mái đi lướt qua cô, rồi bất ngờ ngoảnh đầu lại: “Chút nữa cậu vào phòng tôi.”

Vào phòng cậu làm gì? Hứa Tri Mẫn suyt chút nữa buột miệng hỏi, nhưng nghĩ lại cảm thấy câu này có vẻ hơi mờ ám nên cô đành nuốt ngược trở về.

Mặc Thâm cười cười, đi băng qua phòng khách về thẳng phòng mình.

Rửa mặt bằng nước lạnh giúp Hứa Tri Mẫn tỉnh táo hơn phần nào. Cô lau tay sạch sẽ rồi miễn cưỡng đi từ từ đến cửa phòng Mặc Thâm.

Lúc này Mặc Thâm đã thay quần áo chỉnh tề, cậu nói với cô: “Vào đi.”

Cô đứng nghiêm không nhúc nhích ngoài cửa, nhất quyết không vào.

Cậu thấy thế cũng không để tâm, mở ngăn tủ lấy ra một hộp băng nhạc, kéo tay Hứa Tri Mẫn dúi nó vào lòng bàn tay cô rồi nói: “Mười đồng.”

Cô nhìn xuống mảnh giấy trắng đặt trong vỏ hộp băng, dòng chữ viết trên đó rõ ràng là ‘I’ll never break your heart’. Lần trước hỏi nhân viên nhà sách, người ta bảo album này chỉ có dạng đĩa CD, dạng băng nhạc vẫn chưa nhập về từ nước ngoài. Có nghĩa rằng cậu đã vì cô mà đi tìm một nơi nào đó chuyển in sang băng nhạc...

“Vì sao?” Vì sao cậu lại tốt với tôi đến thế?

“Không vì sao cả. Cậu cũng không cần cảm ơn tôi. Bởi vì, thứ nhất là tôi lấy tiền, thứ hai là tôi lấy lòng cậu.”

Cậu bộc lộ mục đích một cách thẳng thắn, không hề che giấu. Đối với ai cậu ấy cũng nói chuyện như thế này sao? Không. Ít nhất cô chưa từng thấy cậu nói chuyện với Lương Tuyết như vậy, mà chỉ thấy cậu đùa giỡn bốn cột với cô bạn ấy. Cô thà rằng cậu cũng đối với cô giống như với những nữ sinh khác, như thế tâm trí cô ít ra cũng được yên tĩnh. Thế nhưng hình như cậu cố ý cư xử với cô khác đi. Đối mặt với nhất kiếm tấn công này, điều duy nhất cô có thể làm đó là... cười nhẹ: “Cậu không cần lấy lòng tôi.”

Trải qua vài ngày tiếp xúc, cậu đã hiểu quá rõ tính nết của cô. Cậu không phải là Kiều Tường, nếu dùng kiếm mà cũng không phá vỡ được lá chắn thì chẳng thà bắt ngờ vấy vài giọt axit còn hơn. Vì thế cậu gãi gãi đầu ra vẻ vô tội, thở dài thườn thượt: “Vậy ư? Thế thì phải làm sao đây... hay thôi để tôi quỳ xuống năn nỉ cậu nhận nó, được không?”

Thấy cậu phui phui đầu gối giống như sắp quỳ xuống sàn nhà đến nơi, cô bé chưa từng va chạm một chuyện hoang đường như thế trong đời không khỏi quính quáng, vội xua tay lia lịa: “Tôi nhận là được rồi mà.” Giấy lát sau, cầm băng nhạc đi được một đoạn thì lại nghe tiếng cười cổ nén nhin văng ra từ phòng cậu, rốt cuộc một Hứa Tri Mẫn luôn luôn trầm tĩnh cũng không kìm được bốc lên chút lửa giận.

Cô thu dọn cặp sách rồi đi vào phòng ngủ của bà dì, cẩn thận đóng cửa lại, mở cặp lấy ra máy ghi âm nhỏ và tai nghe. Băng nhạc đúng là Mặc Thâm kiên quyết đưa cho cô, nhưng nói sao đi nữa bài hát trong đó cô cũng rất muốn nghe. Tóm lại, nếu chuyện đã vậy thì không cần phải làm khó bản thân làm gì. Cô cho băng vào máy ghi âm, nằm xuống, đeo tai nghe, nhấn nút play và lẳng lặng khép mi.

Từng câu ‘I’ll never break your heart’ thì thầm bên tai như tiếng sóng biển rì rào vỗ vào ghềnh đá, những con sóng triền miên không dứt cuốn cô trôi theo hàng loạt suy nghĩ rối loạn: Người thân – bạn bè – vô tình hay cố ý – giữa người với người luôn không thể tránh làm tổn thương nhau – yêu và thương hại là cặp song sinh tồn tại ngang hàng. Cô đã thấy rất nhiều và nghe cũng rất nhiều. ‘I’ll never break your heart’ là lời đường mật, nói một cách chính xác, là khẩu Phật tâm xà. Không có lý gì một người như cô lại chịu để nó mê hoặc.

Bàn tay với ra ngoài chạm vào nút stop nhưng không nhấn xuống. Không, cô sẽ không tắt đi, thay vì thế cô sẽ để nó luôn ở bên cạnh nhắc nhở cô như tiếng chuông cảnh báo.

Cô nhắm mắt cười hài lòng, thoải mái cọ cọ mặt vào áo gối rồi yên lòng tiến vào giấc mơ đẹp.

□ □ □

Không ngờ Lương Tuyết cũng thích nhạc nước ngoài thịnh hành.

“Cậu đang nghe Backstreet Boys đó! Nhóm này nổi tiếng lắm, tớ có poster của mấy ảnh nè, cậu thích không?” Lương Tuyết ngồi trên bàn đung đưa hai chân.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu nói: “Cậu bắt đầu thích từ khi nào vậy?”

“Hồi trước ấy, trong vũ quán có máy nghe đĩa, Mặc Hàm thường bật nhạc mấy ảnh hát lắm.”

Quả thật là vì hai anh em họ.

Lương Tuyết chợt khoát một tay lên vai cô rồi kề sát vào tai cô, nói: “Tớ thay cậu giải quyết tên họ Kiều kia rồi.”

“Hả?” Hứa Tri Mẫn khẽ thốt lên.

“Tên đó không biết may mắn thế nào mà đã được nhận vào vũ quán cách đây vài ngày.”

Hứa Tri Mẫn tức thì nhớ lại ngày hôm ấy ở nhà sách. Lúc đó, cô vừa tháo tai nghe xuống thì Mặc Hàm đột ngột giữ tay cô lại, đeo tai nghe vào lại cho cô rồi nói: “Còn một bài nữa.”

Ít nhiều gì cô cũng nhận ra nụ cười gượng gạo trên gương mặt Mặc Hàm, chỉ là không tiện hỏi cho ra lẽ. Cô lẳng lặng quay đi, thấy Mặc Thâm thản nhiên đứng tại chỗ, không nhin được bật hỏi: “Cậu vừa đi đâu đấy đúng không?”

Mặc Thâm nhìn cô cười ồ: “Có phải cậu nằm mơ cũng nhớ tới tôi hay không?”

Cô trừng mắt nhìn Mặc Thâm, cô không phải là người mơ mộng, vả lại với quan hệ giữa hai người hiện giờ, muốn mơ mộng cũng không có khả năng. Vì thế cô im lặng quay đầu đi, có điều trong lòng vẫn lơ mơ cảm giác bất an.

Bây giờ nghe Lương Tuyết kể chuyện của Kiều Tường, không hiểu sao cô bỗng liên hệ hai sự kiện với nhau.

Lương Tuyết tiếp tục rủ rỉ bên tai cô: “Cái tên Kiều Tường đó á, thật ra bản lĩnh chẳng có bao nhiêu. Hehe, cho nên trận tỷ võ đầu tiên với tớ, tớ thừa dịp ‘làm thịt’ hắn chút đỉnh. Đáng đời, ai bảo hắn dám tìm cậu sinh sự.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Cám ơn cậu.” Cô thầm nhủ bụng, Kiều Tường đã biết Lương Tuyết lợi hại như thế nào, vậy cô chỉ cần đi kè kè theo Lương Tuyết là Kiều Tường sẽ không dám làm khó dễ cô nữa.

Không ai có thể biết trước chuyện xảy ra trong tiết học thể dục cuối buổi chiều hôm đó.

Giờ thể dục, cả lớp chia làm bốn tổ, tản ra bốn khoảng sân để vận động tự do. Đám con trai trong tổ ở sân bóng rổ thừa cơ hội thầy giáo không có mặt bèn chia làm hai đội thi đấu với nhau, còn đám con gái thì đứng ngoài đường biên hò hét cổ vũ cho các cầu thủ.

Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết tránh khỏi đám đông ồn ào nhốn nháo, kéo nhau ra đứng dưới bóng cây đa vừa hóng mát vừa vui vẻ nói chuyện phiếm.

“Đầu cái tên Kiều Tường ấy cao ghê nhỉ.” Lương Tuyết ngóng nhìn ra sân bóng rổ, thở dài.

Quả thật, trong lớp không ai vượt qua được chiều cao của Kiều Tường, cậu ta chơi bóng rổ bao giờ cũng chiếm ưu thế tuyệt đối. Thấy Kiều Tường liên tục ghi bàn vào rổ, cầu thủ đội kia vì quá khấn trương nên đã đẩy cậu ta ngã dúi dụi xuống đất. Một cú đẩy rất mạnh.

Cả sân vận động im ắng như tờ, không ai giấu được vẻ sợ hãi. Bình thường nào ai dám động đến Kiều Tường cơ chứ. Cả đám học sinh đều than thầm trong lòng, thôi cậu kia xong đời rồi, Kiều Tường sắp nổi điên lên đây.

Hàng trăm con mắt nhìn trân trân chờ đợi, đợi mãi vẫn không thấy Kiều Tường đứng dậy mà cuối cùng chỉ thấy cậu ta khỏ sở rên rĩ, hai tay ôm lấy chân trái.

“Chết rồi, vọt bẻ gãy!” Lương Tuyết lo lắng kêu lên.

Nhưng ai cũng e sợ bản tính hung dữ của Kiều Tường, chẳng người nào dám mon men đến gần.

“Đi gọi thầy đi!”

“Ai đó đi gọi thầy đi!”

Mặc cho thời gian chậm chạp trôi qua, mọi người vẫn mãi lo đùn đẩy, không một ai có hành động nào thiết thực hơn. Hứa Tri Mẫn chau mày, tuy rằng cô ghét cay ghét đắng cậu ta nhưng cũng không thể chịu được cảnh có người bị thương tật giày vò trước mắt mình. Cô nhớ chân mẹ cũng thường vọt bẻ vào lúc đêm khuya.

Cô nhảy xuống bậc tam cấp, đẩy đám đông đi tới bên cạnh Kiều Tường, nói với một nam sinh đứng lóng ngóng đối diện: “Giúp tôi!”

“Giúp thế nào?” Cậu bạn giật mình nhìn cô.

“Trước tiên cậu hãy kéo hai tay cậu ta ra.”

Nghe cô nói rất tự tin, cậu bạn liền ngồi xổm xuống, kéo tay Kiều Tường ra theo lời cô.

“Tụi bây muốn làm gì?” Kiều Tường hét toáng lên, cậu ta khó mà tin được Hứa Tri Mẫn sẽ tử tế với cậu ta.

Đúng lúc này Lương Tuyết cũng chạy đến giúp một tay. Động tác của hai cô bé rất thuần thục, một người giữ chặt mắt cá chân Kiều Tường, một người ép một cái thật mạnh vào đầu gối cậu ta. Kiều Tường cảm thấy các thớ thịt đang căng lên lập tức nhẹ nhõm, cơn đau nhẹ nhàng qua đi. Cậu ta không khỏi nhìn Hứa Tri Mẫn với ánh mắt chứa đầy ngạc nhiên, thấy cô đứng dậy sắp đi, cậu ta vội vàng vươn tay níu khuỷu tay cô: “Đừng đi.”

Hứa Tri Mẫn ngẩn người, khó chịu nhìn tay cậu ta, có ý muốn hất ra.

“Xin cậu đẩy, cậu đi với tôi vào phòng y tế được không?”

Xin? Người nông cuồng hống hách như cậu ta mà lại nhún nhường nói từ ‘xin’ với cô. Lòng chợt nhen lên một chút thương xót, cô buông bỏ ý định gạt tay cậu ta ra khỏi khuỷu tay cô.

Cô và một cậu bạn khác dìu cậu ta đến phòng y tế. Kiều Tường nằm trên giường nắm tay Hứa Tri Mẫn, ánh mắt dõi theo cô không rời giống hệt một con cún nhỏ đáng thương. Cậu bạn kia quệt quệt mũi, giao Kiều Tường cho bác sĩ rồi chuẩn lẹ. Bác sĩ sau khi khua khua gõ gõ vài cái trên bắp chân Kiều Tường, dặn dò chú ý nghỉ ngơi rồi cũng rời khỏi phòng y tế.

Khi chỉ còn hai người ở lại, Hứa Tri Mẫn cất tiếng: “Cậu nằm nghỉ đi. Tôi sẽ ở đây với cậu cho đến khi tan học.”

“Có thật không?” Cậu ta không dám buông tay.

Lúc này trông cậu ta rất giống thằng nhóc hàng xóm ba tuổi gần nhà cô. Hứa Tri Mẫn bật cười, đưa tay vén mấy sợi tóc rơi lòa xòa bên mặt: “Tôi không gạt cậu đâu. Số di động cậu cho tôi hồi đó, tôi cũng đợi cậu chuyển trường rồi mới xé.”

Nhắc tới chuyện cũ, vẻ mặt cậu ta thoáng chốc ảm đạm, bấy giờ mới chịu buông tay cô.

Cô dời ghế đến bên giường, ngồi xuống, nhìn biểu cảm rất muốn nói nhưng lại thôi trên khuôn mặt Kiều Tường. Nghĩ cậu đang băn khoăn chuyện lúc trước, cô liền nói dứt khoát rành rọt: “Coi như hôm nay tôi cứu cậu đi, vậy là chuyện quá khứ chúng ta đã thanh toán sòng phẳng rồi nhé.”

“Không phải. Ý tôi muốn nói là Mặc Thâm...”

Mặc Thâm? Cảm giác sống lưng lạnh toát, cô giật mình quay đầu ra sau, bắt gặp Mặc Thâm đang đứng tựa cửa nhìn cô và Kiều Tường cười như có như không.

Cậu ta đến đây từ bao giờ? Tan học rồi sao? Hay là có người báo cho cậu ta? Sau một loạt câu hỏi không có lời đáp, nỗi căng thẳng bao trùm lên lồng ngực cô.

Kiều Tường chưa kịp nhận ra sự hiện diện của người thứ ba, tiếp tục nói: “Mặc Thâm nói chỉ cần tôi kể lại cho cậu ta chuyện xảy ra giữa tôi và cậu trước đây, cậu ta sẽ giúp tôi vào được võ quán. Tôi biết tôi là một thằng hư hỏng, nhưng cậu ta cũng không phải người tốt. Hứa Tri Mẫn, cậu có nghe tôi nói không...”

“Cậu ấy không nghe thấy gì cả.” Mặc Thâm tựa người vào khung cửa, nụ cười thoáng qua trên môi, dáng vẻ cậu giống như một kẻ ung dung chờ con cá sa lưới. “Phải vậy không, Hứa Tri Mẫn?”

Nghe giọng Mặc Thâm cất lên, đầu lưỡi Kiều Tường co rút, người run lên như cây sậy rồi hóa đá ngay tức thì. Hứa Tri Mẫn ngược lại đắm chiều nhìn khung cảnh xa xa bên ngoài cửa sổ: Nếu nghĩ một cách thấu đáo, không phải anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm can thiệp vào chuyện của mình và Kiều Tường, mà là chính mình đã kéo Kiều Tường vào vòng xoáy giữa mình và anh em họ.

Tấm rèm cửa xếp ly màu trắng tinh phát phơ trong gió, tiếng chuông trường vang vọng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch trong phòng.

Hứa Tri Mẫn đã biết mình nên làm thế nào. Cô quay sang Kiều Tường cười yếu ớt: “Xin lỗi cậu, tại tiếng chuông nên tôi không nghe rõ cậu nói gì. Cậu có thể lặp lại lần nữa không?”

Kiều Tường nhìn cô chằm chằm, bàn tay run run nắm chặt thành quyền.

Cậu ta quả nhiên không dám nói! Hứa Tri Mẫn nhướn môi cười tươi tắn như hoa: “Đợi khi nào cậu nhớ ra thì nói vậy. Tan học rồi, tôi nên về thôi.” Cô đứng dậy bước hai bước, rồi dừng lại nói thêm một câu: “Phải rồi, chuyện giữa chúng ta đến hôm nay là kết thúc nhé.”

Kiều Tường há miệng muốn nói, nhưng một tiếng cũng không dám nói. Mặc Thâm vòng tay trước ngực, nhìn mọi chuyện đang diễn ra bằng điệu bộ lưỡi nhác.

So với Mặc Thâm, cậu ta chỉ là một con côn trùng không biết làm gì ngoài kêu gào vô nghĩa. Hứa Tri Mẫn cắn môi rời đi. Ra khỏi phòng y tế, cô gặp Lương Tuyết xách theo cặp sách của cô đi từ hướng ngược lại.

Lương Tuyết hỏi: “Mặc Thâm đến đây hả cậu? Tớ vừa vào lớp thì gặp cậu ấy, cậu ấy hỏi, thế là tớ nói hết luôn. Hứa Tri Mẫn, cậu không sao chứ?”

Hứa Tri Mẫn cầm lấy cặp sách: “Cậu yên tâm, từ nay về sau Kiều Tường sẽ không làm phiền tớ nữa.” Lương Tuyết lắc lắc tay cô an ủi rồi bước lên phía trước trò chuyện cùng Mặc Thâm.

Kết bạn với Lương Tuyết một thời gian, cô không ngờ đến nỗi không nhận ra bạn mình dành tình cảm đặc biệt cho Mặc Thâm. Cô ôm cặp đi thẳng ra cổng trường.

Kể từ đây, hiềm khích giữa cô và Kiều Tường đã trở thành một đoạn quá khứ.

Là điều may mắn, nhưng cũng không hẳn là điều may mắn. Hứa Tri Mẫn đứng ở cổng trường một lúc lâu, ngược nhìn bầu trời nhẹ nhàng thở ra hơi.

Mây chiều từng sợi, từng sợi lả lướt, thướt tha uốn quanh cổng trường như dải lụa muôn màu của nàng tiên nữ. Thế rồi sắc màu rực rỡ ấy lại chiếu sáng khuôn mặt điển trai và nụ cười phóng khoáng của một chàng trai trẻ mà cô đã khắc ghi trong trái tim từ ngày xa xưa. Hứa Tri Mẫn kinh ngạc bùm miệng.

Chàng trai giang rộng hai tay về phía cô. Cô chạy vội xuống bậc thang, dùng hết sức bình sinh gọi thật lớn: “Anh!!!”

10. Chương 10

“Nếu như con bé không gọi con là anh, con cũng đừng để ý, nghe chưa?”

“Con hiểu rõ rồi, thưa mẹ.”

Đúng vậy, cậu biết mỗi một vị trí quan trọng trong sinh mệnh của cô từ lâu đã bị một tên con trai đặc biệt chiếm giữ. Hẳn họ Kỷ và là tên cháu trai trưởng của Kỷ gia mà anh em cậu ghét nhất. Nói về chuyện thị phi giữa hai nhà Kỷ – Mặc, không phải Mặc gia cố ý khắc khe với người khác, chẳng qua là họ thật sự không thể chịu được cái thói hám tiền hám của, quê mùa thô tục và vô liêm sỉ của Kỷ gia.

Tất nhiên ở đây không phải có ý quy chụp cho tất cả mọi người nông dân, bởi lẽ phần lớn những ai sinh trưởng ở miền thôn quê sơn dã đều lương thiện, chất phác. Thế nhưng con người ai lại không có lòng tham, một khi đã được tận hưởng hương vị ngọt ngào thì thử hỏi mấy ai cam lòng quay về với đắng cay khổ cực?

Năm xưa mẹ ruột Mặc Chấn về quê di dời mộ phần tổ tiên, không may chuyển dạ sinh non trong núi và qua đời chính trong lần vượt cạn gian nan ấy. Sợ đứa bé mới chào đời không có sữa mẹ nuôi nấng, Mặc gia quyết định tìm vú nuôi cho đứa bé ngay tại địa phương. Ba của Mặc Chấn lúc đó đang công tác ở thị trấn, ông biết ở thị trấn rất khó tìm được vú nuôi nên đã nhờ người sống ở vùng quê miền núi gần thị trấn tìm giúp một người đáp ứng được hai điều kiện: thứ nhất, nguồn sữa dồi dào; thứ hai, có thể ở lại Mặc gia lâu dài để nuôi dưỡng đứa trẻ. Sau nhiều nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng Mặc gia đã lựa chọn vú Kỷ.

Khi ấy đứa con gái thứ hai vừa tròn một tuổi của vú vẫn chưa dứt sữa. Nhà họ Kỷ sống trong cảnh bần cùng khổ sở, thiếu ăn thiếu mặc, vừa nghe có người ở thị trấn mua sữa mẹ với giá rất cao bèn cắt ngay nguồn sữa của đứa bé gái, hối hả chạy tới Mặc gia. Rồi ngày tháng dần trôi, người phụ nữ chân chắc đến từ vùng quê nghèo túng đó đã hết lòng yêu thương cậu bé mồ côi mẹ ngay từ khi cất tiếng khóc chào đời bằng tất cả tình thương của một người mẹ.

Sau khi Mặc Chấn trưởng thành, vú đã rời Mặc gia một khoảng thời gian, thế nhưng cội rễ tình mẫu tử đã cắm sâu vào lòng bà cụ và cậu con trai nhà họ Mặc. Đến khi Mặc Chấn thành gia lập thất, cô vợ Dương Minh Tuệ hai lần sinh nở sức khỏe đều suy yếu sau khi vượt cạn, không đủ sữa nuôi con. Vì vậy vú lại trở về Mặc gia vài lần, tự mình nấu cháo ninh canh, không ngờ một chút canh rau cháo loãng ấy đã nuôi lớn hai anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm.

Vào một năm nọ, Mặc Chấn và vợ thương lượng với nhau, gia đình họ sẽ trả thêm cho Kỷ gia một khoản tiền để đền đáp công ơn nuôi dưỡng của vú đối với Mặc gia. Trên thực tế, bao nhiêu năm nay Mặc gia luôn ghi nhớ công ơn của vú, số tiền mỗi năm chi trả cho Kỷ gia cho đến thời điểm bấy giờ không hề nhỏ.

Những khoản tiền này đều rơi vào tay con gái lớn của bà cụ – Kỷ Sở Lệ. Kỷ Sở Lệ đã lừa gạt, giấu giếm mẹ, tự mình nhận tiền rồi đổ tất cả vào chuyện làm ăn buôn bán, cưới về một ông chồng, sinh cậu con trai đặt tên là Kỷ Nguyên Hiên. Kỷ gia xây ngôi nhà mới ba tầng lầu và vụt trở thành gia đình ‘phát đạt’ nhất trong cái thôn khỉ ho cò gáy.

Ai làm ăn buôn bán cũng đều gặp phải rủi ro, hưởng hồ những người chỉ mới học đến tiểu học như vợ chồng Kỷ Sở Lệ. Buôn bán nhỏ lẻ sẽ chẳng vướng phải vấn đề gì nghiêm trọng. Nhưng buôn bán lớn lại khác. Lúc thì dây vào bọn ‘siêu lừa đảo’, khi thì lỗ vốn, tệ hại hơn nữa là lâm vào cảnh phải bán của cải trong nhà để lấy tiền bù lỗ.

Kỷ Sở Lệ không hề sợ, trái lại rất lạc quan, bởi vì cho dù thế nào bà ta vẫn còn có bà mẹ già đã nuôi lớn ba đứa trẻ con nhà giàu. Lo gì, cứ việc đến tận cửa Mặc gia đòi tiền, muốn bao nhiêu bọn chúng sẽ phun ra bấy nhiêu thôi! Lần đầu tiên, vì nghĩ đến bà cụ, Mặc Chấn cho bà ta tiền. Nhưng bà ta lại vùi vĩnh tiếp lần thứ hai, lần thứ ba và liên tục nhiều lần sau đó, rốt cuộc Mặc gia muốn cho cũng không cho nổi.

Tốt lắm, may cho không nổi à, tao cũng đêch sợ, tao sẽ tới quây ày biết mặt! Kỷ Sở Lệ ‘quang minh chính đại’ tiến vào đại sảnh nhà họ Mặc, vỗ ngực lớn giọng quát mắng giống như một kẻ ‘lên tiếng vì chính nghĩa’: “Sữa của mẹ tao chỉ đáng giá có chút tiền thế thôi hả?”

Ngày đó cậu bé Mặc Thâm bảy tuổi nấp sau cánh cửa phòng mình, mở to mắt nhìn cảnh Kỷ Sở Lệ vung tay đá chân qua khe cửa mở hé. Mặc Hàm theo sát phía sau cậu, bàn tay nhỏ xíu nắm lấy góc áo cậu, nhóc con sợ sệt hỏi: “Anh ơi, ai vậy anh?”

“Suyt! Là người nhà họ Kỷ.” Mặc Thâm đáp, rồi sợ ba mẹ phát hiện, cậu nhanh tay bịt miệng em trai.

Đúng lúc này, một tiếng động dữ dội vang lên ngoài phòng khách. Mặc Chấn – người đàn ông từ lúc chào đời đến nay luôn hòa nhã với người ngoài – lần đầu tiên nổi cơn thịnh nộ: “Cút!” Kỷ Sở Lệ có thể vùi tiền ông nhưng ông tuyệt đối không cho phép bà ta dùng tiền vấy bẩn tình cảm chân thành giữa vú và hai con trai ông.

Mặc Hàm đang trốn phía sau bỗng buông tay khỏi vạt áo anh trai, chạy ù sang phòng vú, nhẹ nhàng vuốt mái tóc bạc phơ của bà cụ già vẫn còn oằn lưng khóc run run nghẹn ngào: “Bà ơi, bà đừng khóc, đừng khóc nữa. Cháu, ba cháu và anh đều sẽ bảo vệ bà.”

Mặc Thâm xúc động giang tay ôm choàng lấy em trai và bà cụ: “Bà đừng sợ, không sao, không sao hết.”

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, cả người Kỷ Sở Lệ bỗng hóa vô hồn ngất dại. Dương Minh Tuệ liền đi qua cẩn thận khép lại cửa phòng bà cụ. Mặc Chấn mệt mỏi thả người xuống sofa, khoát tay với Kỷ Sở Lệ: “Bà đi đi.”

Kỷ Sở Lệ lảo lồi bước ra khỏi cửa nhà họ Mặc. Bà ta hối hận! Nói gì đi nữa đó cũng là mẹ ruột của bà ta, nhìn cảnh đám trẻ con nhà người dưng che chở mẹ ruột mình mà lòng dạ bà ta đau điếng.

Kể từ đó về sau, Kỷ gia không đòi Mặc gia một đồng nào nữa, có điều họ yêu cầu Mặc gia trả lại bà cụ cho gia đình họ.

Khi vết thương đã thành hình thì nó sẽ không thể dễ dàng được chữa lành chỉ bằng một cách đơn giản là Mặc gia đồng ý để bà cụ ra đi. Bà cụ giống như những người phụ nữ Trung Hoa thời đó, dù có bao nhiêu đau khổ và uất ức cũng chỉ biết lặng thầm chôn giấu vào sâu trong lòng. Mặc Chấn hiểu nếu để vú về nhà, vú chắc chắn sẽ không vui. Hơn nữa tuổi vú càng ngày càng cao, sức khỏe mỗi ngày một yếu, Kỷ gia không có điều kiện chăm sóc bà chu đáo nhưng Mặc gia hoàn toàn có thể.

Kỷ gia có lẽ vì xấu hổ, cho nên mặc dù miệng nói muốn bà cụ về nhà nhưng lại trì hoãn thời gian đích thân đến nhà họ Mặc đón bà.

Cứ như thế, chuyện lại tiếp tục kéo dài không dứt từ năm này qua tháng khác.

□ □ □

Mặc Thâm đứng trên hành lang tầng hai gác một tay lên khung cửa sổ, đôi mắt đen huyền ẩn sau hàng tóc mái bỗng chợt ánh lên tia sáng dị thường. Tia sáng ấy đến từ suối tóc tung bay theo bước chân Hứa Tri

Mẫn khi cô lao đi trên bãi đất trống dài hai trăm thước trước tòa nhà phòng học. Sau đó cô nhảy nhót tung tăng như một cánh bướm hiệu động, rồi thì nhảy vào lòng Kỷ Nguyên Hiên.

Ngón tay Mặc Thâm siết chặt thanh gươm, trái tim cậu dường như nổ tung trong lồng ngực, tiếp đó là nụ cười khổ sở khó nhận thấy xuất hiện bên khóe môi. Thế này nghĩa là sao? Cậu ghen ư?

“Anh.”

Mặc Thâm quay lại thấy Mặc Hàm đang đi tới.

“Anh, anh gặp chị Tri Mẫn chưa? Em nghe nói chị ấy gặp phải chuyện phiền phức, chuyện sau đó thế nào thì em không rõ lắm nhưng Lương Tuyết bảo là chị ấy không sao cả.” Mặc Hàm đi đến gần cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, vừa thấy Hứa Tri Mẫn và Kỷ Nguyên Hiên, cậu ngay tức khắc trở mắt sưng sốt, lầm bầm hỏi: “Người nhà họ Kỷ?”

“Ừ.” Mặc Thâm trầm giọng đáp.

“Nghe nói chị Tri Mẫn và Kỷ Nguyên Hiên giống như anh em tụi mình vậy, cũng thân thiết lắm...”

“Ừ.” Mặc Thâm thu tay lại, xách lấy cặp táp chuẩn bị rời đi.

“Anh à, anh thích chị Tri Mẫn phải không?”

Mặc Thâm ngừng bước, ngoảnh ra sau nhìn em trai. Mặc Hàm gỡ cặp mắt kính xuống, thần sắc lạnh lẽo dần dần hiện lên trên khuôn mặt vốn luôn hiền hòa.

“Anh, em không quan tâm anh có thích chị Tri Mẫn hay không, em chỉ muốn nói, em rất ghét người nhà họ Kỷ đến quấy nhiễu cuộc sống yên tĩnh của chúng ta.”

“Nhưng em cũng thích Tri Mẫn!”

Về mặt Mặc Hàm cứng đờ, cậu không thể phủ nhận câu nói đâm trúng tim đen của anh trai: “Đúng thế. — Nhưng mà em vẫn rất ghét bọn người Kỷ gia đấy!” Dứt lời cậu quay phắt người, chạy ào xuống cầu thang.

Không biết từ khi nào, ‘để tâm’ đã lặng lẽ chuyển hóa thành ‘thích’. Điều này thực ra không khó lý giải. Hứa Tri Mẫn rất khác so với những cô bé hai anh em cậu từng gặp gỡ. Cô trầm tĩnh một cách đặc biệt lạ thường và tựa như đoá hoa lan cố ý giấu mình trong hang động tối tăm cheo leo nơi vách núi tỏa ra hương thơm ngọt dịu khiến lòng người mê say.

Mặc Thâm bình ổn lại cảm xúc hỗn loạn, rồi khom người nhặt cặp mắt kính nằm chổng chơ trên nền xi măng mà em trai vô tình đánh rơi. Cậu lấy ra một chiếc khăn tay, tỉ mỉ lau sạch sẽ bụi bám trên mặt kính, sau nữa lại cẩn thận gói nó vào một mảnh vải, cuối cùng cất vào túi áo bên người. Cậu em Mặc Hàm của cậu dù rất xuất sắc ưu tú nhưng vẫn còn non nớt khờ dại lắm, bởi vậy nên cậu bé mới cần có một người anh trai như cậu để yêu quý, chở che.

Trước lúc rời đi cậu không nén được bước tới bên cửa sổ nhìn lần cuối: Hứa Tri Mẫn và Kỷ Nguyên Hiên đang nắm tay nhau ra khỏi cổng trường.

“Kỷ Nguyên Hiên?” Sở dĩ cậu đề phòng tên cháu trai trưởng nhà họ Kỷ này, không chỉ vì Kỷ Nguyên Hiên là người của Kỷ gia, mà trên hết là vì Kỷ Nguyên Hiên không giống những người khác trong gia đình hắn.

Mẹ cậu, Dương Minh Tuệ, từng đánh giá cả nhà họ Kỷ chỉ còn lại một mình Kỷ Nguyên Hiên là còn sống cho ra sống. Đó là vì con đường Kỷ Nguyên Hiên chọn đi rất trái ngược với người nhà hắn. Dựa vào khả năng của chính mình, hắn quyết tâm dốc sức gây dựng nên một thế hệ Kỷ gia hoàn toàn mới. Sau khi hoàn tất chín năm học bắt buộc, hắn thi đậu vào cao trung, sau đó lại đổ vào trường chuyên huấn luyện thể dục thể thao của thành phố với thành tích xuất sắc – chắc chắn những gian nan cực khổ hắn phải chịu đựng người ngoài khó mà tưởng tượng nổi. Thế nhưng trải qua ba năm vất vả rèn luyện ở nơi phồn hoa đô hội, người thanh niên ham học xuất thân từ vùng quê nghèo hẻo lánh liệu còn giữ lại được bao nhiêu phần chất phác và đơn thuần từ thời niên thiếu?

Cậu nhớ mấy hôm trước mẹ nói với ba, cháu trai trưởng của Kỷ gia sống ở thành phố cũng không phải hạng vừa, cậu ta đã tìm được đường lên làm giáo viên thể dục của trường đại học, con đường này lại do chính vợ mới cưới của cậu ta giúp đỡ.

Bây giờ nhớ lại chuyện này, cậu có cảm tưởng như mình đã nhìn thấy trước tương lai của Hứa Tri Mẫn. Ý nghĩ đó làm tâm trạng cậu cực kì bức bối. Cậu đeo cặp lên vai, bước nhanh xuống cầu thang. Lời Mặc Hàm nói nhắc nhở cậu rất kịp thời, đã đến lúc cậu nên nghiêm túc suy nghĩ mong muốn thật sự của mình là gì.

Nắng chiều nghiêng bóng trên mọi ngã đường quanh co trong thị trấn. Mỗi một góc cây, mỗi một viên gạch dưới chân làm sao tỏ được nỗi lòng của người đang đi giữa hành lang gấp khúc.

Ngước nhìn dáng vóc cao lớn của Kỷ Nguyên Hiên, lòng Hứa Tri Mẫn tràn ngập niềm hạnh phúc bình yên.

“Sao không nói gì mà cứ nhìn hoài thế? Không lẽ anh thay đổi nhiều lắm à?” Kỷ Nguyên Hiên sờ sờ một bên mặt, cười hỏi.

Hứa Tri Mẫn nhẹ lắc đầu: “Anh ốm hơn xưa. Ở thành phố chắc là vất vả lắm.”

“Ừm.” Đứng trước cô em gái thân thiết như tay chân, trăm ngàn từ ngữ anh gom góp để nói ra khi gặp mặt bỗng nhiên biến thành trống rỗng.

Nhận ra anh họ trầm mặc khác thường, Hứa Tri Mẫn thử gợi chuyện: “Anh, sao hôm nay anh có thời gian đến thăm em vậy?”

“Anh đi với sếp đến đây công tác, được hai ngày trống, sẵn tiện đường tới thăm em một chút, dù sao thì anh em mình không gặp nhau đã hơn ba năm rồi.”

“Đấy là vì anh bẽ bộn nhiều việc mà. Em tin anh lắm đó! Cho dù ở thành phố anh cũng sẽ sống rất rất tốt!” Hứa Tri Mẫn cười rạng rỡ.

Kỷ Nguyên Hiên nhìn nụ cười hồn nhiên tươi trẻ của Hứa Tri Mẫn, không khỏi cảm động: “Em đến Mặc gia hả?”

Nhắc đến đề tài nhạy cảm này, sắc mặt Hứa Tri Mẫn thoáng chốc ảm đạm, ánh mắt đầy vẻ hoang mang. Cô nên nói thế nào mới phải? Rõ ràng đã nghe mẹ kể mối quan hệ rạn nứt giữa hai nhà Kỷ – Mặc vậy mà vẫn kiên quyết đến Mặc gia. Hứa Tri Mẫn nghĩ mình đã phản bội Kỷ Nguyên Hiên, cái cảm giác tội lỗi đó khiến cô do dự mãi một lúc lâu, không đủ can đảm mở miệng giải thích.

Kỷ Nguyên Hiên cười cười vỗ vai cô: “Đến Mặc gia cũng tốt, em có thể học hỏi được nhiều điều.”

“Anh không khó chịu sao?”

“Tại sao anh lại phải khó chịu?”

“Nhưng mà bà dì...”

“Phải. Anh từng rất nhớ bà ngoại, cũng từng oán trách bà tại sao lại ở nhà người ta mà không về nhà mình. Nhưng sau này anh nghĩ lại, chẳng việc gì phải đi kiểm chuyện với Mặc gia, nên tôn trọng ý nguyện của bà thì tốt hơn.”

Vừa nghe thấy lời này, Hứa Tri Mẫn thẳng thốt nhìn Kỷ Nguyên Hiên. Khuôn mặt gầy rộc và cái cảm nhận càng làm đậm thêm vẻ thâm sâu xa lạ toát ra từ anh. Cô gục đầu nhìn chằm chằm mặt đường quen thuộc, thần thờ nghĩ: Thay đổi. Thay đổi. Anh đã thật sự thay đổi. Trước kia anh là người khảng khái, dám làm dám chịu, nhất quyết không bao giờ nói những lời rào trước đón sau khéo léo như thế. Rốt cuộc trên đoạn đường ba năm nơi thành phố xa hoa kia, anh đã chứng kiến điều gì và chuyện gì đã xảy đến với anh?

“Tri Mẫn.”

“Dạ?” Ngay cả ‘Mẫn Nhi’ anh cũng không gọi nữa. Lòng cô chùng xuống, rồi không hiểu sao bỗng nghĩ tới Mặc Thâm.

“Em ráng học hành cho tốt, sau này thi đại học xong thì lên thành phố học. Chuyện học phí em không cần phải lo, anh và chị dâu chắc chắn sẽ giúp em.”

“Chị dâu?”

“Ừ. Bây giờ ở thành phố đang phổ biến hình thức kết hôn công chứng, giản lược tiệc cưới rườm rà. Anh và chị dâu đều mới tốt nghiệp chưa bao lâu, khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng nên chỉ có thể kết hôn công chứng đơn giản thôi. Chị dâu em cũng rất muốn gặp em, lúc nào cũng nói nếu có dịp ghé đây nhất định sẽ đến thăm em. Đúng rồi, chị dâu em tên Vu Thanh Hoàn, là nhân viên quản lý thư viện trong trường đại học...”

Sau mỗi câu Kỷ Nguyên Hiên nói, Hứa Tri Mẫn đều ‘dạ, dạ’ đáp lời.

Cuối cùng Kỷ Nguyên Hiên nói sáu giờ chiều mai sẽ lên xe buýt rời thành phố.

Hứa Tri Mẫn gật đầu thật mạnh: “Anh, để em đi tiễn anh!”

11. Chương 11

Trưa hôm sau Hứa Tri Mẫn vẫn đến Mặc gia bình thường.

Ông bà Mặc bận việc không thể về nhà, chỉ có ba cô cậu ăn cơm trưa cùng bà cụ như mọi hôm. Cũng giống những bữa cơm trưa trước, bà cụ lại nói dăm ba câu chuyện nhà cửa không đầu không đuôi, Hứa Tri Mẫn vẫn trả lời câu được câu chăng góp vui và Mặc Hàm vẫn thảnh thơi cười cười phụ họa theo hai bà cháu. Riêng Mặc Thâm giữ im lặng suốt bữa ăn.

Cơm nước xong đáng lẽ là đến giờ ba người ôn bài, nhưng Mặc Hàm bảo cậu phải ra ngoài mua ít đồ, còn Mặc Thâm không nói câu nào mà vào thẳng phòng mình rồi khóa cửa kín mít.

Hứa Tri Mẫn thấy tình hình như vậy cũng tránh vào phòng bà dì. Cô vừa ngồi trên chiếu làm bài tập vừa cẩn thận phân tích sự im lặng của Mặc Thâm: Vậy nghĩa là sao nhỉ? Cậu ấy để bụng chuyện mình và Kiều Tường hôm qua, hay còn vì một nguyên nhân nào khác? Chẳng lẽ là vì cậu ấy nhìn thấy mình đi với anh họ?

Kết luận này làm trái tim cô giật thót. Kể từ ngày đặt chân đến Mặc gia, cô luôn cẩn trọng trong mọi hành động lời nói, chỉ sợ bị kéo vào tranh chấp giữa hai nhà Kỷ – Mặc. Nhưng đối với cô, anh họ không phải là bà con xa mà là người thân thiết nhất của cô từ bé đến lớn và là người anh lớn cô rất kính yêu.

Cô dựa lưng vào giường, tự nói lời trấn an: Mình quyết rồi, không sợ. Mặc Thâm là con người luôn suy tính trước sau, cậu ấy chắc chắn không dễ dàng cho phép bản thân làm những chuyện lợi bất cập hại. Huống chi chiều nay anh họ đã đi rồi, sau này cũng sẽ không quay lại trường nữa. Cậu ấy có thể làm gì được cơ chứ?

Sau một hồi xoay sở với mớ suy nghĩ rối như tơ vò, Hứa Tri Mẫn cũng đã phần nào xoa dịu được nỗi lo âu trong lòng.

Khi ba tiết học buổi chiều kết thúc, đồng hồ đã điểm năm giờ bốn mươi. Hứa Tri Mẫn gấp gấp thu dọn bút viết sách vở, lúc rời đi cô nhìn lướt qua chỗ ngồi bỏ trống của Kiều Tường: Ở nhà nghỉ bệnh một ngày, nếu chỉ vốn vẹn một ngày thì tốt rồi, còn nếu một ngày rồi lại kéo dài thêm một ngày nữa...

Cô buồn cười lắc đầu. Tại cậu ta gieo gió gặt bão thôi, cô chẳng cần phải áy náy vì lời nói dối của mình hôm qua. Người xưa có câu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Lúc đó cô đã cho cậu ta cơ hội lặp lại lần thứ hai nhưng rốt cuộc cậu ta cũng tự hiểu mình không thắng được Mặc Thâm. Người thua phải biết tự nhận thua. Nếu chỉ một việc nhỏ nhất này mà cậu ta cũng không gượng dậy nổi, vậy thì trong mắt cô, vận mệnh của Kiều gia đến thế hệ Kiều Tường đã đi vào con đường cùng.

Giáo dục gia đình quả nhiên là nền móng cực kì quan trọng. Về phương diện này Kiều gia thua kém Mặc gia, song chỉ cần một phương diện này thôi cũng đủ thấy sự khác biệt một trời một vực giữa ‘Khổng tước’ và Dương Minh Tuệ.

Hứa Tri Mẫn vừa nghĩ ngợi vừa vội vã chạy ra khỏi phòng học. Vừa chạy đến nhà giữ xe, bước chân cô liền dừng lại.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, Mặc Hàm hai tay dắt chiếc xe đạp leo núi màu đen trông rất oách, đứng trước mặt cô cười nói: “Em nghe Lương Tuyết nói chị Tri Mẫn định đi tiễn người nào đó thì phải?”

“Ừ, đúng rồi.” Cô trả lời khẳng định.

“Chị Tri Mẫn cho em đi cùng nhé? Đó có phải là người anh chị Tri Mẫn yêu quý nhất không? Em cũng rất muốn gặp anh ấy.”

Hứa Tri Mẫn nhìn cậu thiếu niên đang nhoẻn môi cười ấm áp bằng ánh mắt chồng chất hoài nghi, cuối cùng nghĩ đến quan hệ phức tạp giữa Kỷ gia và Mặc gia, cô nhẹ nhàng lựa lời: “Mặc Hàm, anh ấy là anh họ của tôi.”

“Em biết.” Nụ cười trên gương mặt Mặc Hàm dần biến mất và thay vào đó là thắc mắc ngây thơ, “Ừ mà vậy thì sao hả chị? Anh Kỷ chắc hẳn là người anh trai rất tốt. Hồi trước em nghe mẹ hay nhắc tới anh ấy, tiếc là anh ấy cứ ở thành phố lớn, không thấy về đây. Hôm nay được dịp này thì hay quá, em quả thật rất muốn gặp anh ấy.”

Hứa Tri Mẫn khẽ nhếch môi cười, lại lý luận chặt chẽ nữa rồi. Cô không tìm được lý do để phản đối, cho dù có chẳng nữa, đối diện với một gương mặt chân thành tha thiết như thế cũng không thể nói nên lời. Sau cô lại nghĩ, biết đâu hai người họ gặp nhau thì mâu thuẫn giữa hai gia đình sẽ được hóa giải đôi chút? Vậy cũng tốt.

Cô gật đầu với Mặc Hàm rồi vào nhà xe đẩy xe đạp ra, sau đó cả hai cùng đạp xe rời khỏi khu vực trường học.

Trạm xe buýt vận chuyển hành khách nằm cách trường Trung Học Thực Nghiệm một đoạn đường. Bình thường thì chỉ mất khoảng hai mươi phút chạy xe, nhưng hiện tại đường phố đang vào giờ điểm. Hai người khi thì đạp xe song song, khi thì một trước một sau len vào khoảng trống chật hẹp giữa dòng xe cộ rong rần, một lát sau hai chiếc xe đạp lại song hành cạnh nhau.

Hứa Tri Mẫn chuyên tâm đạp xe thẳng một đường về phía trước, chốc chốc cô lại xem chừng đồng hồ, trong lòng nghĩ: Hôm qua mình còn rất nhiều lời chưa kịp nói với anh. Mặc dù anh đã thay đổi nhưng mình vẫn luôn yêu quý anh. Anh vẫn nhớ ghé thăm mình, động viên mình cơ mà. Cho nên bất luận thế nào, mình cũng phải thật vui vẻ nói với anh câu ‘Hẹn gặp lại anh.’ trước khi anh lên xe.

Một đút hơi mới vượt qua được đoạn cầu vượt đầy khói bụi, không ngờ con đường phía trước lại đang thi công. Đường cái và cả những ngã đường gần đó đều được tiến hành tu sửa, hàng loạt những hàng rào chắn bằng sắt bao bọc xung quanh cản hết mọi lối đi, dựng giữa đường là tấm bảng in hàng chữ ‘Các phương tiện giao thông và người đi bộ đi đường vòng’. Hứa Tri Mẫn bóp tay thắng xe đạp, thở hổn hển, nhìn lại thấy kim đồng hồ đã nhích đến con số sáu, cô càng thêm lo lắng sốt ruột.

Mặc Hàm chạy lên từ phía sau, đưa mắt nhìn xung quanh rồi đẩy đẩy mắt kính nói: “Chị Tri Mẫn, đường vòng xa lắm, không kịp đâu, chúng ta đi đường tắt kia đi.”

Hứa Tri Mẫn quay đầu nhìn con đường chất đồng gạch đá xây dựng chạy xuyên qua công trường đang thi công, một số ít người vì ngại đường vòng mất thời gian, bèn chạy xe thẳng vào lối đi tắt đó. Vốn cẩn thận nên Hứa Tri Mẫn có chút không yên tâm, an toàn mới là quan trọng nhất, cô dự định quay xe đi đường vòng. Nhưng Mặc Hàm vốn đang đứng bên cạnh bất ngờ dùng hết sức đạp mạnh vào bàn đạp, chiếc xe vượt lên trước chạy vọt vào đường tắt cùng với tiếng chuông vang lên lanh lảnh.

Hứa Tri Mẫn thấy vậy cuống cuống gọi lớn: “Mặc Hàm!” Không thể gọi cậu quay lại, Hứa Tri Mẫn hét cách đành phải vội vã leo lên xe đuổi theo sau.

Cô guồng chân đạp xe theo sau bóng dáng Mặc Hàm, chạy vào bên trong công trường. Thấy đường xá gập ghềnh nguy hiểm, cô bèn giảm tốc độ. Có điều Mặc Hàm vẫn đạp phẳng phẳng về phía trước, cậu phóng vù qua hai tầng đá rồi mất hút không thấy bóng dáng.

Hứa Tri Mẫn dừng xe ngay cạnh hai tầng đá giữa ngã rẽ, dáo dác nhìn xung quanh tìm kiếm nhưng không thấy cậu đâu nữa. Cổ họng khô rất nóng như lửa đốt, tim bất thần đập nhanh hơn. Cô lớn hơn Mặc Hàm một tuổi, vả lại Mặc Hàm đã gọi cô bằng chị thì cô phải có trách nhiệm của một người chị.

“Mặc Hàm! Mặc Hàm!” Cô khẩn trương, liên tiếp gọi tên cậu.

Hứa Tri Mẫn không biết, người cô muốn tìm đã vòng xe đến lán trại phía sau cô. Đứng trong bóng tối dưới mái lán trại, Mặc Hàm gỡ cặp mắt kính không độ xuống, dáng hình xinh đẹp đang loay hoay tìm kiếm ngoài kia càng hiện lên sắc nét trong đôi mắt cậu. Cứ qua một lúc, cậu lại cúi đầu xem đồng hồ, chẳng bao lâu nữa sẽ đến sáu giờ rồi. Cậu nở nụ cười hài lòng: Phải, cậu thích cô, bởi vì cô là người hiem hoi mà anh cậu thích. Cho nên cậu không thích cô thân thiết với người nhà họ Kỷ, cậu không thể để cho những con người đó làm tổn thương cô như họ đã làm tổn thương vú.

“Chị Tri Mẫn, chỉ cần đến sáu giờ rồi, chị sẽ không thể không bỏ cuộc.” Cậu lạnh lùng cất mắt kính, leo lên xe và phóng như bay rời đi.

Hứa Tri Mẫn vẫn đi loay quanh tìm kiếm ở nơi công trường lầy lội bùn đất, hốt hải đi ngược đi xuôi, đi không biết bao nhiêu vòng, kêu gào đến tắt cả tiếng, thế mà vẫn không thể tìm được người. Giờ phút này cô không còn lòng dạ nào nhớ đến chuyện gấp rút đi tiễn anh họ mà chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt tê dại, nỗi sợ hãi trong lòng cô mỗi lúc một dày thêm khi thời gian cứ chậm chậm trôi đi. Nếu không tìm được Mặc Hàm, nếu Mặc Hàm giữa đường gặp chuyện không may, người làm chị là cô đây phải chịu trách nhiệm với Mặc gia như thế nào? Trách nhiệm này cô căn bản không gánh nổi!

Cô không tài nào hình dung ra được hậu quả chờ đợi mình phía trước. Mặt mũi tái xanh, cô thất thểu dắt chiếc xe đạp cũ, hễ trên đường gặp một người đi ngang qua là cô lại hỏi: “Xin hỏi có nhìn thấy một cậu con trai mặc đồng phục Trung Học Thực Nghiệm, cao hơn cháu một cái đầu, đeo kính, chạy xe đạp leo núi không ạ?”

Rất nhiều người lắc đầu lấy làm tiếc, và rồi lại tiếp tục lái xe đi.

Cuối cùng cô gặp một chú công nhân, chú lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu: “Học sinh trung học đeo kính thì không thấy nhưng học sinh mặc đồng phục đi xe đạp leo núi thì có nhìn thấy một người.”

Hứa Tri Mẫn lập tức nhớ lại cặp mắt kính gọng vàng kia là kính không độ, vội hỏi: “Chú thấy cậu ấy ở đâu ạ?”

“Thằng bé đó chắc chắn đã chạy ra ngoài theo hướng kia kia.”

Chú công nhân chỉ tay về phía con đường dẫn vào công trường mà ban nãy cô đã đuổi theo sau Mặc Hàm. Trong nháy mắt, đầu óc cô như bị ai đó thả xuống một trái bom, nổ tan xác.

Bầu trời, mặt đất, người qua đường, bùn cát, cây cối, sáu giờ rồi... và một khuôn mặt tươi cười ảm áp như gió xuân thảng ba thấp thoáng ẩn hiện giữa vạn vật đan xen chồng chéo. Hứa Tri Mẫn nắm chặt tay lái đến độ đốt ngón tay trắng bệch, lòng bàn tay bị cọ sát tới mức đau rát. Như vậy tức là cô bị lừa phải không? Bị lừa... đất trời bỗng chốc biến thành hư không, chỉ còn sót lại hai chữ ‘Bị lừa.’

Thình lình có người vỗ mạnh vào lưng cô: “Cô bé, tránh ra mau lên!”

Hứa Tri Mẫn ngoảnh đầu nhìn lại, trên con đường cát đá chật hẹp, một chiếc xe ủi đất đang chạy rầm rầm về hướng cô. Cô luống cuống trèo lên xe, đạp thật nhanh, nhưng bánh trước mới quay được nửa vòng thì cán vào một hòn đá, đầu xe bẻ ngoặc sang bên. Chuyện xảy đến quá đột ngột, cô không kịp giữ thăng bằng, người và xe lao đảo rồi ngã sầm vào đồng cát nhỏ bên cạnh.

Cơ thể cô đập vào đám cát đá khô cứng, xe đạp đổ sập xuống đè lên hai chân. Hứa Tri Mẫn cuống quýt lom còm ngồi dậy đẩy xe đạp ra, vừa loạng choạng đứng lên, một cơn đau buốt nhói ngay tức khắc lan tràn bên chân trái.

Cúi xuống nhìn, cô thấy mắt cá chân bị mảnh miếng chai lẩn trong đất cát đâm một lỗ sâu hoắm, máu trào ra liên tục, dần dần thấm đỏ cả chiếc tất trắng. Cô múm môi, mở cặp lấy ra chiếc khăn tay cất trong ví tiền, bọc quanh vết thương và buộc nút thắt thật chặt.

Xong xuôi, Hứa Tri Mẫn lau mồ hôi lạnh rồi lập tức đẩy xe trở về, bây giờ đã không còn thời gian để cô được phép chần chừ.

Cô đang cách nhà quá xa, giờ này ba mẹ chưa về nhà, nhà cửa vắng vẻ không có ai. Trường đã tan học, thầy cô cũng không ở lại. Nơi gần nhất cô có thể đến chỉ còn Mặc gia.

Đêm chậm rãi buông màn, người người trên đường hối hả quay về tổ ấm. Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, cô bước thấp bước cao khắp khiêng đi về phía trước, không giây phút nào dám dừng chân nghỉ ngơi.

Hứa Tri Mẫn cũng không biết làm thế nào cô có thể đến được Mặc gia. Mảnh khăn bao quanh vết thương máu đã ướt sũng và bắt đầu chảy nhỏ giọt xuống mặt đường. Cô bấm chuông, thấy Mặc Hàm đi ra mở cửa.

Mặc Hàm mở cánh cửa sắt chống trộm, lúc trông thấy cô, cậu ngơ ngác thấy rõ: “Chị Tri Mẫn?”

Cô chết lặng, mỉm cười: “Tốt thật, cậu đã về nhà bình an.” Tiếp theo cô đứng yên lặng tại chỗ, yên lặng nhìn sắc mặt cậu biến đổi vì câu nói này, yên lặng nhìn đôi mắt cậu đứng trông khiếp sợ đứng vào lúc bất gặp mảng máu đầm đìa nơi chân trái của cô.

Cảm giác trả thù thành công khiến cô bất chợt khoái trá: Quả nhiên, cậu ta cuối cùng vẫn là đứa trẻ ngoan ngoãn, lương thiện, ắt hẳn chưa bao giờ làm tổn thương người khác. Nhưng cậu ta nhấn tâm lừa mình, hại mình không thể chào tạm biệt anh họ. Vì thế, đây là quả báo cậu ta đáng phải nhận. Người không phạm ta, ta không phạm người; nhưng nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ phạm người. Ai dám tổn thương mình, mình sẽ trả lại gấp trăm lần!

Được lắm! Cô đứng đưng nhìn khuôn mặt cậu chuyển từ xanh sang trắng, đứng đưng nhìn tay chân cậu dần run lẩy bẩy. Ngay sau đó, đáy mắt cậu chợt lóe lên tia sáng. Hứa Tri Mẫn bất giác nổi giận, cô cắn mạnh môi, rừ mắt nhìn xuống khi nghe cậu gân cổ gọi anh trai bằng thứ giọng chực khóc: “Anh ơi! Anh ơi!”

Đang ở trong phòng đeo một bên tai nghe, lẳng lặng nghe bài ‘I’ll never break your heart’, Mặc Thâm hoảng hồn giật bắn người bởi tiếng la hét thảm thiết bất thành linh của em trai. Cậu ném tai nghe lao ra khỏi phòng, mới bước nửa bước ra cửa, Mặc Hàm đã nhào tới túm chặt áo sơ mi cậu: “Anh ơi, làm sao bây giờ?!”

“Bình tĩnh đi nào! Chuyện gì thế?” Mặc Thâm ráng sức kiềm chế cậu em.

“Chị Tri Mẫn...máu, chảy máu nhiều quá...”

Theo lời cậu em, Mặc Thâm hướng tầm nhìn ra bên ngoài cửa sắt. Đầu tiên cậu nhìn Hứa Tri Mẫn đang cúi đầu, kế đó cậu dời ánh mắt xuống, thoáng thấy màu đỏ ghê sợ ở chân trái và lốm đốm vết đỏ trên mặt đất dưới chân cô, mặt cậu lập tức trắng bệch: “Hứa Tri Mẫn...”

Cô ngẩng mặt lên, giữ nguyên nụ cười yếu ớt như có như không: “Chân tôi hình như bị thương rồi...” Nói xong, hai chân cô chông chênh mất trọng tâm, cánh tay cũng không thể bám vào một thứ gì đó để đứng vững. Nhưng, nhanh như chớp, Mặc Thâm đã vững vàng đỡ được thân thể cạn kiệt sức lực của cô.

Cô kinh ngạc mở to mắt nhìn cậu, nghe giọng cậu nhỏ nhẹ: “Đừng lo, đã có tôi ở đây.”

Chưa từng có ai nói với cô như vậy, ngay cả ba mẹ cũng chưa. Sau một chút nghi hoặc, cô khoát tay lên tay cậu, dưới lớp vải tơ tằm mềm mỏng là cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ đang nâng đỡ cô. Cảm xúc thoáng qua đó không biết nên gọi là gì, nhưng lại khiến cả người cô thả lỏng, và cứ thế, cô ngã người tựa vào lòng cậu.

12. Chương 12

Mặc Thâm đỡ cô ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, cậu em Mặc Hàm thì vào phòng ôm ra hòm thuốc cấp cứu.

Mặc Thâm cởi chiếc giày học sinh bằng da cô mang bên chân trái, gỡ tấm khăn quấn quanh mắt cá, xong lại nhẹ nhàng tháo chiếc tất vải đã bết dính vào chân. Cuối cùng, đập vào mắt cậu là một lỗ hồng sâu cỡ đốt ngón tay trên khớp xương mắt cá chân, thịt bên trong hơi đùn ra ngoài, máu ứa lênh lảng. Trời ạ, thì ra bị thương nặng đến thế! Cậu không kìm được khẽ rùng mình.

“Đau không?” Mặc Thâm vừa nhẹ giọng hỏi vừa đón lấy miếng băng gạc khử trùng cậu em đưa qua, gắng sức chặn lại miệng vết thương. Cậu nghiêng mặt nhìn cô, cô vẫn cắn môi dưới lắt đầu dù rằng lớp mô hơi rịn ra đầy trên vầng trán đã tích tụ thành dòng nước nhỏ lăn dài theo sườn mặt bên phải, rồi rơi xuống đọng lại trên ngón tay xanh xao.

Rõ ràng đã đau như vậy mà còn nói không đau. Tựa như có tảng đá đè nặng trong trái tim, cậu bản thân không biết nên nói gì với cô cho phải.

Ở bên cạnh, Mặc Hàm nhìn chăm chăm không rời mắt, thấy miếng băng gạc chẳng mấy chốc lại thấm ướt máu, cậu quính quáng la lên: “Hình như máu không ngừng chảy anh ơi!”

Dĩ nhiên biện pháp cầm máu đơn giản không thể có hiệu quả. Việc cần thiết nhất phải làm trong tình huống vết thương sâu như thế này chính là khâu lại. Mặc Thâm chỉ mới là học sinh cấp ba, cho dù vì mong muốn kế thừa sự nghiệp của ba nên cậu đã đọc khá nhiều sách y dược, nhưng một cậu con trai tuyệt nhiên chưa từng bắt tay vào thực hành như cậu chắc chắn không thể khâu vết thương cho cô. Cậu rút thêm mấy miếng băng gạc thấm máu tứa ra từ miệng vết thương, tiếp đến lại đắp một lớp bông gòn chặn lên trên, sau cùng dùng băng dán dán chặt lại. Làm xong, cậu ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ quả lắc kiểu xưa, vừa hay đã sắp đến bảy giờ tối. Buổi chiều vú ra ngoài rồi gọi điện về bảo người bạn giữ vú ở lại nhà dùng bữa. Bình thường ba mẹ cậu hay về nhà vào thời gian này, ba cậu bây giờ chắc chắn đang trên đường đi.

Mặc Thâm nhẹ nhàng vỗ vỗ vai em trai: “Mặc Hàm.”

Mặc Hàm ngơ ngác nhìn cậu: “Phải đi bệnh viện hả anh?”

“Không cần.” Mặc Thâm giữ chặt vai Mặc Hàm trấn an, “Ba sắp về rồi đấy. Em mau gọi điện nói trước với ba đi, xong rồi làm bát nước đường pha muối mang lại đây.”

“Có thật là không sao không anh?” Mặc Hàm thở ra gấp gấp nhìn chăm chú chân trái bị thương của Hứa Tri Mẫn, như thể cậu còn đau hơn cả cô.

Trong lòng Mặc Thâm đã có chút ngờ vực, nhưng việc cần kíp bây giờ không phải là truy hỏi đầu đuôi có sự, giọng cậu trở nên nghiêm nghị: “Mặc Hàm, còn không mau đi đi.”

Mặc Hàm lúc này mới dờ dẩn gật đầu, chạy tới chỗ đặt điện thoại trong góc phòng khách rồi bắt đầu quay số. Mặc Thâm thì nhanh chóng vào phòng ôm một tấm chăn ra quấn quanh người Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy cả người chột lạnh chột nóng, tiếp theo đó là một cảm giác tê dại xộc vào đầu ngón tay. Thoáng sợ hãi, cô muốn nắm lòng bàn tay lại để xoa đi cái cảm giác tê dại khó chịu đó. Một bàn tay mát lạnh phủ lên mu bàn tay lạnh lẽo của cô. Cô hé hé mi mắt, xuất hiện trong tầm nhìn mờ nhạt bởi mồ hôi là đôi đồng tử sâu không thấy đáy của Mặc Thâm. Cậu nói với cô: “Cậu cần phải uống nước.”

Một thìa nước run run kề sát vào bên môi cô. Cô chặt vật đảo mắt nhìn sang, là Mặc Hàm. Cậu khom lưng, tay bên này bưng bát, tay bên kia cầm thìa lại run bần bật. Cặp mắt kính – thứ đồ vật vốn luôn gánh lấy trọng trách làm cái mặt nạ của cậu – đã được cởi bỏ, trong đôi mắt cậu giờ đây đọng đầy ánh sáng trong trẻo. Cô cảm nhận được thời khắc này cậu rất chân thành, rất ăn năn hối hận vì đã làm sai, lòng không khỏi thêm phần bồi ngùi: Cậu ấy cũng giống mình, cho dù có nguy trang ra sao chẳng nữa, một khi phải giáp mặt với nỗi đau thật sự, cũng sẽ để lộ ra con người thật của mình. Cậu ấy chung quy vẫn là cậu bé lương thiện, ngây thơ và nhỏ tuổi hơn mình.

Cô mở miệng uống một hơi cạn sạch thìa nước cậu đưa tới. Thấy cậu thở phào như trút được gánh nặng, cô cũng lặng lẽ buông bỏ tảng đá nặng nề trong lòng.

Mặc Thâm tiếp tục giúp cô mát-xa hai tay tê cứng. Mặc Hàm nghe tiếng chuông cửa, vội vàng buông bát nước, chạy ra mở cửa cho ba.

Mặc Chấn sải bước vào nhà. Hứa Tri Mẫn vừa thấy ông liền khê mở miệng, định lên tiếng chào hỏi lễ phép nhưng ông xua tay: “Cháu nghỉ ngơi giữ sức đi.” Tiếp đến ông mở băng dán xem xét miệng vết thương rồi nói: “Xem ra chảy máu khá nhiều đây.”

“Dạ đúng rồi đó ba.” Mặc Thâm đáp, “Cho nên tụi con đợi ba về chứ không đưa cậu ấy đi bệnh viện.”

Mặc Chấn lúc này đã phát hiện bát nước đường pha muối bên cạnh, ông lướt mắt nhìn qua hai cậu con trai, hài lòng khen ngợi: “Hai đứa làm tốt lắm. Mặc Thâm, con đỡ bạn vào nằm trong phòng bà giúp ba.”

Thế là Hứa Tri Mẫn được nằm yên ổn trên giường, toàn thân đắp chăn bông, chỉ chừa ra chỗ bị thương. Con đau đã giảm đi nhiều sau một mũi thuốc tê, cô mệt đến mức mắt díp cả lại, mơ màng lắng nghe tiếng người nói lao xao.

Không bao lâu sau Dương Minh Tuệ cũng về đến nhà. Việc đầu tiên bà làm không phải là hỏi cô bị thương như thế nào mà là xoa hai cậu con trai ra khỏi phòng, sau đó xắn hai tay áo phụ giúp chồng.

Mặc Hàm ngồi trên ghế gấp trong phòng khách, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên trán, hỏi dồn dập: “Em nghĩ chắc ba sẽ tự tay khâu miệng vết thương cho chị Tri Mẫn, ha anh?”

“Ừ.” Mặc Thâm nấn cầm trầm tư: Khâu xong vết thương sẽ không chảy máu, như vậy em sẽ tránh được nguy cơ mất máu quá nhiều. Kế tiếp không biết có phải là vấn đề nhiễm trùng hay không.

“Chân chị Tri Mẫn sẽ không bị để lại sẹo, đúng không anh?”

Mặc Thâm xoay người lại, cậu đã sớm cảm thấy chuyện này thật kỳ quái. Thấy cậu em vẽ mặt hối lỗi, cậu ngồi xổm người xuống, hai tay giữ hai vai Mặc Hàm: “Mặc Hàm, nói cho anh biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết tại sao chị Tri Mẫn lại bị thương như vậy nữa. Nhưng mà, em đã lừa chị ấy. Em lừa chị ấy chạy vào trong công trường, bởi vì em không muốn chị ấy gặp người nhà họ Kỷ. Em nói thật, em chỉ định làm chị Tri Mẫn bị trễ giờ thôi, em nghĩ đến lúc đó chị ấy bắt buộc phải bỏ cuộc, tất nhiên sẽ quay về nhà. Em không ngờ, thật tình em không ngờ chị ấy sẽ bị thương....”

“Được rồi. Mặc Hàm, đây là chuyện ngoài ý muốn, không phải lỗi của em.”

“Không anh ơi. Là tại em. Chị ấy nói với em: ‘Tốt rồi. Cậu đã về nhà bình an.’ Không sai, là tại em nên chị ấy mới bị thương.”

Mặc Thâm bàng hoàng: Trong tình cảnh như thế mà em vẫn còn sức để nói với em trai tôi những lời này!

“Anh, từ khi thấy cảnh bà bị chính người thân ruột thịt tổn thương, em đã thề sẽ bảo vệ bà. Vậy mà em chưa làm được gì cả...” Mặc Hàm thì thào rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt thần thờ nhìn về phía cánh cửa phòng bà cụ đang đóng im ỉm.

Mặc Thâm lo âu nhúu chặt chân mày, cậu chưa từng trông thấy em trai mang vẻ mặt như vậy bao giờ. Hiện tại điều duy nhất cậu có thể làm chỉ là cố gắng an ủi: “Mặc Hàm, em đã đọc sách thuốc của ba rồi mà, nhớ không, trong sách có nói lâu ngày vết sẹo sẽ dần dần mờ đi. Mà giả sử sẹo không mờ thì cũng có sao đâu, ngày nay đã có thủ thuật xóa sẹo còn gì.”

“Vậy còn vết sẹo trong lòng thì sao hả anh?”

Trái tim Mặc Thâm rung lên vì lời em trai. Em cậu rất thông minh, chỉ cần một câu nói đã đánh ngay vào điểm yếu của vấn đề. Cậu nuốt cổ họng khô khốc, không tài nào nghĩ ra câu từ thích hợp.

Mặc Hàm đứng lên: “Anh hãy để em yên tĩnh một lát. Lúc trước biết sự nghiệp của ba đã có anh thừa kế nên em mãi không biết bản thân mình muốn làm gì. Nhưng giờ em phải suy nghĩ lại một cách thật cẩn thận thôi anh à.” Cậu đi tới trước cửa phòng mình, quay đầu nhìn anh trai đang trầm mặc, cười buồn: “Anh đừng lo lắng. Cho đến giờ em vẫn cảm thấy chị Tri Mẫn đến nhà chúng ta là đúng. Riêng với điều này thì em dứt khoát không hối hận.”

Nhìn cánh cửa khép lại phía sau em trai, Mặc Thâm nhận ra được một điều:Đứa em luôn được ba mẹ và mình hết lòng che chở dưới đôi cánh đã bắt đầu thay đổi rồi.

Lúc Dương Minh Tuệ bước ra từ phòng ngủ, thấy trong phòng khách chỉ còn mỗi mình Mặc Thâm, bà liền hỏi: “Mặc Hàm đâu?”

“Em mệt nên vào phòng nghỉ ngơi rồi mẹ.”

“Mệt?” Dương Minh Tuệ lo lắng, dợm bước vào phòng cậu con nhỏ.

Mặc Thâm vội vàng ngăn cản bà: “Mẹ, em vừa ngủ, mẹ đừng đánh thức em.”

Dương Minh Tuệ hoài nghi nhìn cậu con lớn: “Con biết Tri Mẫn bị thương như thế nào không?”

“Dạ con không biết. Sau khi tan học, con và Mặc Hàm về nhà rồi ở nhà luôn. Đại loại là hơn sáu giờ, cậu ấy bất ngờ đến trước cổng nhà mình kêu cứu, chân trái cậu ấy lúc đó đã bị thương. Chắc là trên đường đạp xe về nhà cậu ấy không cẩn thận bị ngã.”

Dương Minh Tuệ nhất thời không tìm ra được sơ hở trong lời giải thích của cậu con lớn nên đành giữ lại nghi vấn trong lòng, chỉ nói: “Con bé muốn gọi điện nói bà về nhà gấp.”

Mặc Thâm lo sợ vô cùng: “Mẹ, cậu ấy không sao chứ?”

“Đã cầm được máu, tình hình ổn rồi. Nhưng có thể con bé bị nhiễm lạnh, bây giờ đã bắt đầu nóng sốt. Tối nay con bé biết mình không về nhà được nên muốn báo cho người nhà nó biết.”

Tối hôm ấy bà cụ nhận được cú điện thoại bất ngờ của cháu gái, liền tức tốc chạy từ nhà người bạn về Mặc gia. Bà đau lòng xoa lòng bàn tay nóng hầm hập của Hứa Tri Mẫn, thở dài: “Haiz. Cháu bà mọi khi luôn luôn cẩn thận mà, sao lần này lại bất cẩn như vậy chứ!”

Mặc Hàm vẫn giam mình trong phòng, Mặc Thâm nín thở không lên tiếng.

Giữa lúc bà cụ đang lải nhải thì Dương Minh Tuệ cắt ngang: “Vú, việc cần làm bây giờ là báo cho người nhà con bé biết.”

“Đúng rồi, đúng rồi.” Bà cụ đứng dậy ra ngoài gọi điện, gọi xong quay về nói với Dương Minh Tuệ: “Haiz, đúng là họa vô đơn chí mà. Ba con bé đi xa nhà, chừng một tuần nữa mới về được. Mẹ nó thì hồi chiều nay bị ngã trong chỗ làm, giờ đang ở nhà dưỡng thai.”

“Dưỡng thai?” Mọi người đều giật mình. Dương Minh Tuệ thận trọng hỏi: “Sao con không nghe Hứa Tri Mẫn nói gì?”

“Con bé có biết gì đâu. Nhà họ Hứa lần này xem như có con muộn, hộ khẩu ở nông thôn, được phép sinh hai. Hồi đi coi bói, thầy bói nói nhất định là con trai. Bởi vậy mẹ con bé mới nghĩ tới chuyện sinh con, cái thai mới hai tháng thôi, mẹ nó mặc quần áo rộng nên người ta không nhận ra, với lại cũng không nôn nghén, chỉ thỉnh thoảng buổi tối bị vọp bẻ. Mẹ con bé nghĩ con gái đang vui mừng vì đậu vào trường chuyên, cho nên giấu không cho nó biết chuyện.”

Mặc dù vú nói chuyện nọ xọ chuyện kia, trình tự câu cú lộn xộn bát nháo nhưng Dương Minh Tuệ nghe một lát cũng hiểu ra ý bà. Dân Trung Quốc xưa nay luôn tôn sùng quan niệm ‘Trọng nam khinh nữ’. Đối với những người già cả không được tiếp thu nền giáo dục hiện đại thì tư tưởng ‘Nam nữ bình đẳng’ của chính phủ chỉ giống như trò đùa trẻ con. Vì thế mà người ta mang thai nhiều như vậy đơn giản là muốn sinh con trai. Nếu sinh con gái, người làm vợ sẽ mất thể diện, đồng thời cũng không có địa vị trong nhà. Hứa gia tuy lương thiện hiền lành, nhưng mẹ Hứa Tri Mẫn vẫn luôn canh cánh trong lòng nỗi ‘hổ thẹn’ bởi chỉ sinh được một mụn con gái, chưa thể hoàn thành nhiệm vụ duy trì huyết mạch của dòng họ Hứa.

Hứa Tri Mẫn nằm trên giường nhẹ nhàng nghiêng người, bà cụ lập tức bịt chặt miệng. Dương Minh Tuệ là người phụ nữ nổi tiếng có học thức, hiểu rõ những nỗi đau do sự kỳ thị giới tính thái quá gây ra, lần đầu tiên bà cảm thấy thương hại cô bé Tri Mẫn, bà nói: “Vú này, nếu đã vậy thì vú bảo Tri Mẫn ở chỗ chúng ta vài ngày đi. Vú nói với Hứa gia, Mặc gia chắc chắn sẽ giúp con bé chữa lành vết thương, trả về cho họ một đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh.”

Bà cụ liên tục nói lời cảm ơn, sau đó đi ra khỏi phòng.

Tối hôm đó, Hứa Tri Mẫn nhắm nghiền mắt từ đầu chí cuối. Dù cô biết bên cạnh mình có rất nhiều người tận tình chăm sóc, nhưng cõi lòng vẫn thấy vô cùng cô độc mỗi khi nghe tiếng gió rít gào bên ngoài khung cửa. Cô hiểu, mẹ giấu cô chuyện em trai bởi mẹ biết cô đã cố gắng bù đắp cho nỗi tiếc nuối không có con trai nối dõi của Hứa gia bằng cách luôn sống mạnh mẽ kiên cường, luôn chịu khó học tập để đạt thành tích xuất sắc. Ấy thế mà kết quả cuối cùng lại như vậy... Cô thầm cười trong lòng, tự nhủ: Có em trai cũng tốt, sau này mình sẽ không còn cô đơn nữa.

Cô vừa định quay lưng lại để tránh bị tiếng gió làm phiền thì chợt có người nắm lấy tay cô.

Cô không mở mắt, hô hấp ngừng lại, cảm nhận rõ hơi thở chỉ thuộc về riêng cậu càng lúc càng đến gần khuôn mặt mình. Vẫn với chất giọng trầm thấp ấy, cậu lặp lại câu nói lần đầu tiên họ trò chuyện cùng nhau: “Hứa Tri Mẫn, hai chúng ta đều là cùng một loại người... Vì vậy, từ đầu đến cuối em không phải chỉ có một mình.”

13. Chương 13

Lương Tuyết vừa vào lớp học đã ‘a’ lên một tiếng: Hôm nay Hứa Tri Mẫn đi học muộn? Rồi khi thầy điểm danh tiết đầu tiên mà bạn ngồi cùng bàn vẫn vắng mặt như cũ thì Lương Tuyết khẳng định đã xảy ra chuyện.

“Có bạn nào trong lớp biết tình hình Hứa Tri Mẫn không?” Thầy đứng trên bục giảng hỏi.

Mặc Hàm chậm rãi giơ tay: “Cậu ấy xin nghỉ phép, thưa thầy.”

“Bị cảm à?”

“Dạ không phải. Chân của cậu ấy... bị thương.” Mặc Hàm khó nhọc nói, cầm đơn xin phép đi lên bục giảng.

Thầy giáo đứng tiết nhẵn mày, dạo này số học sinh bị thương chân nhiều đáng kể, cậu học sinh Kiều Tường hôm qua xin nghỉ hôm nay vẫn không thấy đến lớp. Tiếp nhận đơn xin phép phụ huynh viết thay cho con và giấy chẩn bệnh của bác sĩ do Mặc Hàm trình lên, vừa trông thấy chữ ký trên hai tờ giấy giống hệt nhau, thầy không khỏi ngạc nhiên: “Ba em khám bệnh cho trò ấy à?”

Mặc Hàm ‘dạ’ một tiếng: “Cậu ấy bây giờ đang ở nhà em dưỡng thương ạ.”

Cả lớp học xôn xao vì lời nói của cậu.

Lương Tuyết há hốc miệng kinh ngạc, cô nhìn trừng trừng vào Mặc Hàm, rồi lại quay sang chỗ ngồi trống của Hứa Tri Mẫn ngay bên cạnh, tâm tư rối ren bởi hàng vạn suy nghĩ.

Vừa tan học, đám học sinh hiếu kỳ không dám dò hỏi cậu bạn Mặc Hàm cả ngày mặt lạnh như băng bèn trực tiếp xúm quanh Lương Tuyết.

Có người hỏi thẳng: “Lương Tuyết, có thật là Hứa Tri Mẫn luôn ở nhà anh em Mặc gia không?”

“Làm sao tôi biết được?!”

“Sao cậu có thể không biết được chứ? Cậu là bạn cùng bàn của Hứa Tri Mẫn mà. Chẳng phải bình thường cậu hay chơi với anh em Mặc gia đó ư?”

“Đừng hỏi tôi! Tôi cũng mới biết hôm nay đây này!!” Lương Tuyết cúi tiết đẩy đám bạn sang bên, quàng cặp sách lên lưng rồi lao thẳng ra khỏi phòng học, gọi với theo bóng lưng Mặc Hàm: “Mặc Hàm! Đợi tớ với!”

Mặc Hàm làm như không nghe thấy, chân không ngừng bước nhanh xuống bậc thang. Lương Tuyết đành phải co chân cố hết sức rượt theo, rượt ra tới cổng trường thì cô nàng chụp được một cánh tay cậu: “Mặc Hàm!!!”

Cậu quay lại thờ ơ nhìn cô: “Sao thế?”

Lương Tuyết bỗng chốc nghẹn lời, không biết rốt cuộc chính mình muốn nói gì. Câu cô muốn hỏi nhất vẫn là: Hứa Tri Mẫn và các cậu là quan hệ như thế nào? Nhưng, cho dù là một người tính tình vốn thẳng như ruột ngựa, cô cũng không thể tùy tiện hỏi một câu như thế trong hoàn cảnh này. Cô hít sâu một hơi, thận trọng nói: “Tớ đi với cậu đến nhà cậu thăm bệnh!”

Giữa hai chân mày Mặc Hàm thoáng xuất hiện nếp nhăn: “Vậy có được không? Cậu ấy sốt cao không hạ, bà và mẹ tớ tối hôm qua trông chừng cả đêm. Sáng nay bà không khỏe, ba mẹ tớ lại phải đi làm nên anh tớ xin nghỉ một ngày ở nhà trông cậu ấy.”

Mặc Hàm đặc biệt xin nghỉ vì cậu ấy? Mặc Hàm cao ngạo thế kia vậy mà lại xin nghỉ vì một nữ sinh... Lương Tuyết nghe trong đầu mình vang lên hàng loạt âm thanh ầm ĩ hỗn loạn, cô hết há miệng rồi lại ngậm miệng, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần liên tục. Ngay khi Mặc Hàm muốn gỡ tay cô ra thì cô cuống lên nói: “Hứa Tri Mẫn là bạn cùng bàn của tớ. Cậu ấy bị bệnh, tớ đi thăm là hợp tình hợp lý.”

“Tùy cậu.” Cậu nói xong gỡ tay ra khỏi cô, đi nhanh về nhà.

Lương Tuyết liền nhanh chân theo sát sau cậu.

Đến khi tiến vào tiểu khu Nguyệt Hoa và dừng chân trước cửa nhà họ Mặc, không hiểu sao Lương Tuyết bỗng cảm thấy hồi hộp. Dấu tay cô hằn lên dây đeo cặp sách, cô nghĩ phải chăng lúc đến Mặc gia Hứa Tri Mẫn cũng mang theo tâm trạng thấp thỏm như thế này. Tuy mặc gia không phải gia đình học sinh có tiền có quyền nhất trường Trung Học Thực Nghiệm, nhưng hai anh em Mặc gia là những người đặc biệt ưu tú, mà việc anh em họ không tiết lộ bất cứ điều gì về gia tộc đã khiến rất nhiều học sinh tự dè dặt hình ảnh những tưởng tượng thần bí về Mặc gia.

Lương Tuyết theo Mặc Hàm bước qua cánh cổng sắt, đi dọc theo căn phòng khách dài hun hút đủ để cô choáng váng, cuối cùng đi vào căn phòng nhỏ Hứa Tri Mẫn đang nằm. Ngay từ ánh mắt đầu tiên, người cô nhìn thấy không phải cô bạn ngồi cùng bàn nằm trong phòng, mà là Mặc Thâm.

Mặc Thâm vất vả tắm khăn lông nhỏ đã thấm qua rượu cồn, giúp Tri Mẫn lau lòng bàn tay nóng sốt. Động tác của cậu nhẹ nhàng cẩn trọng. Cậu vừa lau vừa cầm tay Tri Mẫn, ánh mắt cậu dừng lại thật lâu trên đôi mắt khép hờ của cô.

Một Mặc Thâm lạ lẫm như vậy Lương Tuyết chưa từng gặp qua. Cô tự hỏi Mặc Thâm đào hoa lãng nhãng với nữ sinh của ngày xưa đi đâu mất rồi? Lương Tuyết cảm thấy trong trái tim cô như có cơn địa chấn, đương lúc thần trí bất định, cô nghe Hứa Tri Mẫn nói giữa cơn mê sảng: “Nước, nước...”

Mặc Hàm ngay lập tức ném phăng cặp sách, rót bát nước sôi, thổi thổi hơi nóng bốc lên ở miệng bát rồi bưng đến trước giường người bệnh. Mặc Hàm và dáng vẻ nóng lòng lo âu ấy, thậm chí cả nghe Lương Tuyết cũng chưa từng nghe ai nói.

Nhìn hai anh em Mặc gia hoàn toàn khác lạ với ngày thường, Lương Tuyết mắt tự chủ đảo ra sau hai bước, khuỷu tay đụng phải cánh cửa.

Vú vừa đứng lúc đi tới, tò mò đưa mắt nhìn cô: “Cháu là...”

“Dạ, cháu là bạn cùng lớp của Hứa Tri Mẫn, cháu đến thăm bệnh.” Không biết vì nguyên do gì, Lương Tuyết càng nói giọng càng lí nhí.

“Haiz, con bé sốt từ nửa đêm hôm qua tới giờ, sốt tới nổi mụ cả người, giờ cháu chỉ có thể nhìn nó thôi.” Vú đau buồn ai oán rồi vào bếp tiếp tục chuẩn bị cơm trưa.

“Dạ.” Lương Tuyết thẳng lưng đi tới gần giường bệnh, thấy Hứa Tri Mẫn tiều tụy vô vàng, cô hoảng hốt: “Trời ơi! Tại sao cậu ấy lại bệnh đến mức này?!”

“Miệng vết thương hơi nhiễm trùng, hơn nữa lại bị trúng gió, có thể mất vài ngày nữa mới khỏe được.” Mặc Thâm giải đáp thắc mắc của Lương Tuyết rồi nâng nửa người Tri Mẫn lên, cẩn thận tách miệng cô ấy ra. Mặc Hàm cầm cái thìa nhỏ, từ từ đút Tri Mẫn từng muỗng từng muỗng nước.

Lương Tuyết thấy hai anh em không ngó ngang đến cô, bản thân cô cũng không giúp được gì, cô đứng một lát rồi lúng túng nói: “Tớ đi trước đây. Khi nào cậu ấy tỉnh lại, nhớ bảo cậu ấy phải dưỡng bệnh cho thật tốt.”

“Ừ, được.” Mặc Thâm lạnh nhạt đáp lời. Mặc Hàm dường như không nghe thấy tiếng cô.

Lương Tuyết khẽ cắn môi, xoay người đi như chạy ra khỏi Mặc gia.

Buổi chiều Kiều Tường đột ngột đi học trở lại. Không thấy Hứa Tri Mẫn, cậu ta đập một phát lên bàn Lương Tuyết: “Cậu ấy đâu?”

Sau buổi trưa trở về từ Mặc gia, Lương Tuyết vẫn chưa thôi buồn bã rối rắm, cô nàng thuận miệng đáp: “Cậu ấy bị bệnh.”

“Bệnh là bệnh thể nào? Hôm kia còn khỏe lắm kia mà?” Kiều Tường không tin gãi gãi đầu, “Cậu không gạt tôi chứ?”

“Cậu tự đến Mặc gia mà xem đi!” Lương Tuyết buột miệng nói.

“Mặc gia?” Kiều Tường kinh ngạc tròn hai mắt.

“Đúng thế. Cậu ấy đang dưỡng thương ở Mặc gia.” Lương Tuyết nói xong lời này, chẳng hiểu sao vành mắt đã ngấn nước, cô vội vàng đứng bật dậy, chạy ra đứng ở một góc không người bên ngoài hành lang. Tay đặt trên lan can đá, đưa mặt đón lấy từng cơn gió mát thổi đến, lúc này đây cô thật lòng mong mỗi sức mạnh của thiên nhiên trong lành có thể mang đi giúp cô nỗi buồn chất nặng trong lòng.

Lương Tuyết vốn luôn tâm niệm, tình bạn quý giá hơn rất nhiều so với tình yêu. Huống chi, trong thâm tâm cô đã sớm nhận ra anh em Mặc gia từ trước đến nay chỉ xem cô như bạn bè. Từ khi Hứa Tri Mẫn xuất hiện, mặc dù cô bạn ấy và anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm ngoài mặt chỉ thể hiện loại quan hệ không xa không gần, nhưng là người đứng giữa, cô vẫn cảm giác được anh em họ cư xử với Hứa Tri Mẫn rất không bình thường. Dù biết thế, nhưng cô lại khẳng định không chịu thừa nhận sự thật... chỉ bởi không sao dứt ra được tình cảm xao động với Mặc Thâm.

Bây giờ chính là lúc chấp nhận thực tế. Nhớ lại ngày đầu tiên gặp Hứa Tri Mẫn, cô đã vui sướng như gặp tri âm tri kỷ. Lương Tuyết ngẩng mặt về hướng gió, nhoẻn môi cười tươi tỉnh trở lại: “Xem ra duyên phận đã định chúng ta sẽ là bạn bè cả đời này.”

Hứa Tri Mẫn sốt liên tục hai ngày, thật sự không hề hay biết Lương Tuyết đến thăm. Sau khi tỉnh lại nghe Mặc Thâm nhắc đến việc này, cô gật đầu: “Tôi muốn cảm ơn cậu ấy.”

“Người ta đến thăm thì em cảm ơn. Vậy tôi thì sao?”

Hứa Tri Mẫn cúi đầu uống nước, ra vẻ không nghe thấy. Mặc Thâm nở nụ cười, vẻ mặt thoáng chốc nghiêm nghị, cậu xích đến gần cô thấp giọng nói: “Sinh nhật mười tám tuổi của em là vào ngày 23 tháng 11, tôi đã hẹn trước với em ngày đó rồi nhé.”

Cô hơi chau mày, định lên tiếng phản đối thì cậu nghiêm túc nói tiếp: “Nhà bác cả tôi ở bên kia xảy ra chút chuyện, ba tôi đã lấy được chỉ thị chuyển công tác, không còn mấy ngày nữa chúng tôi sẽ trở về Hồng Kông. Ban đầu vốn đã định chờ đến khi hai chúng tôi học xong cao tam mới đi, nhưng e là mẹ không yên lòng em tôi, nên nhất quyết đưa hai anh em tôi theo cùng.”

Cô bỏ viên thuốc cầm trên tay vào miệng, cúi mắt nhìn những gợn sóng nhẹ lăn tăn trong bát nước, chân mày vẫn chưa kịp nhả, nước đã cuốn viên thuốc trôi vào cổ họng rồi nước và thuốc hòa lẫn nhau tạo nên âm thanh ‘ọc ạch’ trong dạ dày. Hứa Tri Mẫn nheo mắt lại, cô hiểu rất rõ: Với trí tuệ hơn người của Dương Minh Tuệ thì sớm muộn gì bà cũng khám phá ra chân tướng sự việc.

Ngày cắt chỉ vết thương đã để lại trên mắt cá chân trắng hồng lóng mịn của Hứa Tri Mẫn một vết sẹo mới nguyên uốn thành đường cong dài nom như thẳng hẻ toét miệng cười. Sau khi mọi người giải tán, Mặc Hàm vẫn đứng chôn chân tại chỗ nhìn chằm chằm vết sẹo, thật lâu sau vẫn không nói một câu.

Mấy hôm nay Hứa Tri Mẫn cũng thường tự xét lại mình, tổn thương nhau để làm gì khi cô khiến cậu ray rứt thì chính cô cũng không thể sống thoải mái hơn.

“Mặc Hàm, đây là việc ngoài ý muốn.”

“Em biết.”

“Vì thế...”

“Em... biết... nói.” Cậu ngược mắt, nụ cười nhẹ nhàng như gió xuân thág ba phiêu du lướt qua, “Em muốn cảm ơn chị Tri Mẫn vì đã cho em biết em thật sự muốn làm gì.”

Cô nhìn về kiên định ngồi lên trong đôi mắt cậu, không nói nên lời. Con người luôn phải trải qua một số chuyện mới có thể trưởng thành, lần này chính cô đã giúp cậu tìm ra điểm khởi đầu. Do vậy nụ cười của cậu hoàn toàn xuất phát từ sự chân thành, và nó cũng khiến cô không cách chi tìm ra từ ngữ để đối đáp.

Đúng như Mặc Thâm và Hứa Tri Mẫn dự liệu, tất thảy đều không lọt qua được đôi mắt của Dương Minh Tuệ. Ngay khi bản thân đã có kết luận, bà liền vào thư phòng trao đổi với chồng.

“Anh cảm thấy rất tốt.” Mặc cho vợ nói năng hùng hồn, Mặc Chấn chỉ lơ lửng bắt chéo hai chân, bình thản lật xem tuần báo thương mại mới xuất bản.

“Sao anh có thể cho rằng rất tốt nhỉ? Đang nói đến con trai nhỏ của chúng ta đấy.” Dương Minh Tuệ tiếp tục lý lẽ, “Con bé vừa bước vào cửa nhà chúng ta em đã cảm thấy nó không đơn giản như vẻ bề ngoài rồi. Anh xem, bây giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện thấy chưa. Tóm lại, đợt này trở về Hồng Kông em muốn đưa cả hai đứa con trai em đi cùng.”

“Tùy em.” Mặc Chấn cười sang sảng rồi buông tờ báo trên tay xuống, nói với vợ quan điểm của mình, “Phụ nữ các em cứ hay lo sợ con có bị thương tổn hay không. Còn đàn ông bọn anh lại quan tâm con có thể trưởng thành hay không. Anh thấy việc này rất tốt, Mặc Hàm nhà chúng ta sau lần vấp ngã này đã muốn phá kén bay ra rồi đây.”

Dương Minh Tuệ không lên tiếng sau khi nghe xong ý kiến của chồng.

“Đưa về Hồng Kông cũng tốt. Với năng lực của Mặc Thâm, hẳn là nó có thể trực tiếp ghi danh vào đại học y Hồng Kông, ở lại Hồng Kông tạo dựng nền tảng vững chắc, sau đó mới quay về Trung Quốc bồi dưỡng kinh nghiệm lâm sàng. Đàng nào thì đây cũng chính là hướng đi tốt nhất cho con nó.”

Dương Minh Tuệ vẫn không nói không rằng.

Mặc Chấn lại giở báo thương mại ra xem: “Minh Tuệ, em nhớ giúp vú thu xếp hành lý.”

Dương Minh Tuệ vẫn trả lời câu cũ: “Anh yên tâm.”

□ □ □

Hai tuần sau, anh em Mặc gia đột ngột thôi học ở trường Trung Học Thực Nghiệm cách một ngày trước khi theo gia đình bay đi Hồng Kông. Chuyện này loáng chốc đã lan rộng thành đề tài bàn luận nóng hổi của tất cả học sinh và giáo viên trong trường, đồng thời trọng tâm đề tài không thể không xoay quanh việc Hứa Tri Mẫn dưỡng bệnh ở nhà họ Mặc.

Mỗi khi có ai hỏi đến, Hứa Tri Mẫn đều trả lời bằng nụ cười và sự im lặng. Tuy cô chỉ đơn giản thể hiện dáng vẻ vô tội và bất lực, nhưng lại khiến cho những người hiểu chuyện dần dần từ bỏ sự hiếu kỳ đối với sự việc này.

Kiều Tường rốt cuộc không hề chuyển trường, nhưng cậu chàng đột nhiên thay đổi tính nết, không kiếm chuyện sinh sự nữa mà chuyển qua cố gắng học hành chăm chỉ. Bỏ bê việc học bao lâu nay, đương nhiên nếu muốn bù đắp lỗ hổng kiến thức cậu ta phải bỏ công sức rất nhiều so với người khác. Sự nỗ lực bao giờ cũng được đền đáp xứng đáng, vào kỳ thi khảo sát cuối học kỳ, sự kiện Kiêu Tường thoát khỏi thứ hạng chót lớp đã gây tiếng vang chấn động cả trường Trung Học Thực Nghiệm.

Ngày ấy sau khi tan học, Kiêu Tường rút hai tay trong túi quần, đứng trước nhà giữ xe đợi Hứa Tri Mẫn, ấp úng mãi hồi lâu mới nói: “Hứa Tri Mẫn, tôi chuyển về nhà cũ rồi. Sau này mỗi ngày tan trường chúng ta có thể đạp xe về nhà cùng nhau không? Trên đường về có bạn đi chung, nói linh tinh chuyện này chuyện kia cũng đỡ buồn.”

Hứa Tri Mẫn lạnh nhạt đồng ý: “Có thể.”

Lương Tuyết ban đầu luôn miệng cầu nhàu chuyện Hứa Tri Mẫn chấp nhận đề nghị của Kiêu Tường. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc với cậu ta, cô nàng cũng phải công nhận: Kỳ thực bản chất Kiêu Tường tuyệt đối không hề xấu, hơn nữa còn rất xem trọng tình nghĩa, về mặt này cậu ta rất ăn ý với mình.

Thế là giữa tiếng nói tiếng cười của nhóm bạn ba người, quãng thời gian hơn hai năm đã lặng lẽ trôi qua.

Có những lúc bất chợt ngược nhìn tán cây phượng hoàng đan vào nhau trên nền trời biêng biếc, Hứa Tri Mẫn không cảm lòng được lại nghĩ về những ngày đầu mới đến Mặc gia. Cô vẫn nhớ cậu từng nói rằng, cậu muốn hẹn cô vào ngày cô tròn mười tám tuổi.

“Nói vậy hai cậu ấy chưa từng viết thư cho cậu á?” Lương Tuyết không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Hứa Tri Mẫn vừa nghe đã sáng tỏ: Anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm vẫn giữ liên lạc thư từ với Lương Tuyết.

“Này, chắc tại hai cậu ấy bận quá đấy mà... ha ha.” Lương Tuyết cười gượng hai tiếng rồi nói lảng sang chuyện khác, “Sắp tới sinh nhật mười tám tuổi của cậu rồi. Hôm đó bọn mình ra ngoài chơi nha. Tổ sẽ ăn mừng sinh nhật cậu thật hoành tráng.”

Hứa Tri Mẫn cười nhợt nhạt: “Ừm.” Mặc dù cô biết cậu là người nói là làm, nhưng đời thực hiếm khi chiều theo lòng người.

Lương Tuyết trở về nhà với tâm trạng rối tinh rối mù: Là đời thật, Mặc Thâm và Mặc Hàm sau khi rời đi đúng là chẳng hề liên lạc với Hứa Tri Mẫn. Nếu hôm nay mình không đẹp e ngại qua một bên, chủ động hỏi thử, thì chắc mình cũng chẳng hay biết gì đâu. Mà Hứa Tri Mẫn lại chẳng tức giận chút nào cả, thế có quái gì không cơ chứ.

“Chị ơi, có điện thoại này, từ Hồng Kông gọi đến.” Em gái Lương Tuyết mừng rỡ gọi.

Lương Tuyết vội chạy đi nghe điện thoại, tiếng Mặc Thâm truyền ra từ ống nghe cô đặt kề bên tai, giọng cậu hình như càng trầm hơn sau hai năm.

“Lương Tuyết đây à?”

“Ừ, tôi đây.” Cô nàng lại cười nói bỗ bã theo thói quen, “Đại công tử Mặc gia hôm nay bận làm việc cơ mà, sao tự nhiên rảnh rang gọi điện thế này?”

Mặc Thâm ho hai tiếng, giọng nói nhỏ lại: “Lương Tuyết này, chúng ta làm bạn bè đi.”

“Dĩ nhiên rồi.”

“Giúp tôi một việc nhé.”

“Có phải tôi đang nghe chuyện cười không vậy trời? Đại công tử Mặc gia thế mà lại cần đứa con gái bần hàn như tôi giúp đỡ?”

“Đúng vậy. Chuyện cấp bách này chỉ cậu mới có thể giúp được tôi. Liên quan đến Hứa Tri Mẫn.”

Lương Tuyết nhất thời im lặng. Dù anh em họ không liên lạc với Hứa Tri Mẫn, nhưng trong lòng họ vẫn luôn nhớ về cậu ấy.

“Lương Tuyết, tôi và cậu là bạn bè, cậu và Hứa Tri Mẫn cũng là bạn bè.”

Lẽ dĩ nhiên Mặc Thâm đã sớm nhận ra Lương Tuyết đối với cậu có phần vượt qua ranh giới tình bạn, thế nên cậu mới cố ý xa lánh cô. Lương Tuyết gõ gõ ngón tay vào đầu mình, cười sảng khoái đáp: “Được thôi, tôi giúp cậu.”

Gọi xong cuộc điện thoại, cậu lại kiểm tra đối chiếu kỹ lưỡng ngày tháng in trên hai tấm vé máy bay ngồi cạnh nhau: Ngày 23 tháng 11. Là ngày cậu đã hẹn cô.

Việc học ở trường y nặng nề và căng thẳng, nhưng chỉ cần có một khoảnh khắc nhàn rỗi hiếm hoi, cậu sẽ lại nhớ về cô như giờ phút này, nhớ từng nụ cười, từng cái nhăn mày của cô, nhớ mái tóc huyền bóng mượt lướt qua kẽ tay cậu và dường như bầu không khí cậu hít thở cũng đưa đến hương bạc hà dịu nhẹ tỏa ra từ cô. Trong hơn hai năm chia xa người con gái ấy, ngọn lửa khát khao trong lòng cậu chưa bao giờ tắt mà càng lúc càng cháy bùng mãnh liệt.

Mặc Hàm đẩy cửa phòng bước vào, cẩn thận chốt cửa rồi nói: “Anh, anh giúp em đưa cái này cho chị Tri Mẫn.”

“Ừ, được.” Mặc Thâm đón lấy lọ thuốc thủy tinh, vừa mở nắp lọ, hương chanh thơm ngát tức thì tràn vào mũi.

Mặc Thâm đóng nắp kỹ càng, rồi cất lọ thủy tinh vào một hộp giấy nhỏ, cuối cùng bỏ vào cái vali đã sửa lại tay kéo hơn nửa năm trước. Đây không phải thuốc trị thương bình thường, thuốc này em cậu phải nhờ cậu ba ở Mỹ vất vả tìm kiếm hai năm ròng mới tìm được.

“Anh, còn chuyện này... anh định dẫn chị Tri Mẫn đến chỗ đó hả?”

“Đúng rồi đó.” Mặc Thâm hiểu ý cậu em, cười nói, “Em yên tâm đi. Anh biết nên làm thế nào, anh sẽ không để chân của cô ấy phải chịu thêm vết thương nào nữa đâu.”

Mặc Hàm hơi mím môi, sau cùng lại nói: “Anh này, tiền làm thêm của anh đủ dùng không? Nếu không đủ thì em còn tiền làm gia sư trong kỳ nghỉ hè vừa rồi...”

“Được rồi mà.” Mặc Thâm đẩy cậu ra khỏi phòng, “Tiền làm gia sư của em chẳng phải đã đưa hết cho cậu ba để lên mua lọ thuốc này rồi hay sao? Đừng quên em còn phải trang trải tiền chi tiêu hàng tháng nữa đấy.”

“Anh.” Mặc Hàm lộ đầu vào, chìa ngón tay út, “Đưa chị Tri Mẫn đi chơi thật vui nha!”

Mặc Thâm ngoắc tay em thật chặt, xong lại yêu thương xoa xoa đầu Mặc Hàm. Trái tim cậu lúc này như bay lơ lửng trong lồng ngực, cuối cùng, cuối cùng, cậu đã sắp gặp lại cô.

Ngày sinh nhật mười tám tuổi của Hứa Tri Mẫn vừa khéo rơi vào thứ bảy. Như mọi năm trước, cô nhận được điện thoại chúc mừng sinh nhật từ anh họ Kỷ Nguyên Hiên vào lúc bảy giờ sáng.

“Anh, em nhất định sẽ học tập thật giỏi. Cho nên...”

“Em nhớ chăm học nhé. Anh và chị dâu luôn ở đây chào đón em. Tri Mẫn, chúc em sinh nhật tuổi mười tám vui vẻ.”

“Cám ơn anh.”

Hứa Tri Mẫn gác ống nghe, nhón chân đi ngang qua phòng ba mẹ. Qua cánh cửa phòng bị gió thổi khe hé mở, cô có thể nhìn thấy em trai hơn một tuổi của mình đang nằm trên chiếc giường nhỏ bằng sắt, miệng ngậm ngón tay bị bô nói mớ. Cô không nhịn được cười cười lắc đầu.

Cô trở lại phòng mình, xách cái túi du lịch màu đỏ trên bàn lên. Hôm qua cô đã hẹn Lương Tuyết đi du lịch xa nhà hai ngày, buổi tối qua đêm ở nhà bạn. Ngoài ra cô cũng đã xin phép ba mẹ cho chuyến đi này.

Ngồi trên xe buýt, cô nhớ Lương Tuyết bảo lộ trình đầu tiên là tham quan sân bay mới xây của thị trấn, hai người sẽ gặp nhau ở đại sảnh sân bay.

Thời gian hẹn gặp là chín giờ. Hứa Tri Mẫn một mình đi vào sân bay rộng lớn sáng choang, buông túi hành lý trên tay phải xuống. Bên ngoài gió thổi phàng phật nhưng bên trong tương đối ấm áp. Cô cởi khăn quàng cổ, xoa hai lòng bàn tay vào nhau rồi áp tay lên miệng hà hơi.

Bỗng nhiên, từ nơi đáy lòng lại xuất hiện một loại cảm giác giống vô cùng cảm giác trong cái đêm hai năm về trước: Cậu ấy đang nhìn mình. Hơi thở của cô như tắc nghẽn, tim đập nhanh hơn mấy nhịp. Giây phút quay đầu lại, đôi mắt cậu vẫn sâu thẳm tựa biển cả như lần đầu gặp gỡ, và giờ đây trong đôi mắt ấy là khát vọng muốn hòa cô vào sâu trong xương cốt. Dù còn đó tiếng động cơ máy bay gầm rú, tiếng bánh xe hành lý của người đến người đi, tiếng nhân viên soát vé ân cần hỏi han... nhưng thế giới xung quanh dường như phút chốc đã chìm vào yên lặng.

14. Chương 14

Hơn hai năm không gặp, anh đã cao hơn trong tưởng tượng của cô, bờ vai cũng rộng hơn, thứ duy nhất vẫn vẹn nguyên chưa thay đổi chính là ánh mắt anh nhìn cô.

Cô khẽ cắn răng: “Lương Tuyết...”

“Cô ấy sẽ không đến đây.”

Anh nhìn đôi mắt cô tròn xoe sáng sủa, bỗng dưng bật cười thành tiếng rồi cho tay trái vào túi áo măng-tô lấy ra một cái máy ghi âm nhỏ kiểu dáng dài và mỏng. Tiếp đến, anh đưa máy đến bên miệng, bấm nút ghi âm một cái ‘tách’: “Tôi là Mặc Thâm, tuyệt đối sẽ không ép buộc Hứa Tri Mẫn làm những việc trái với ý muốn cô ấy.”

Cô sửng sốt hạ tầm mắt xuống, ánh nhìn ngừng lại ở cái máy ghi âm nhỏ trong tay anh.

Anh kéo tay cô: “Đi thôi nào. Em đã đồng ý với tôi rồi.”

Trái tim đập thành thịch, bình sinh đây là lần đầu tiên cô hành động ‘vượt quá giới hạn’. Vừa chạm ngõ tuổi mười tám, cô cũng mong muốn có một kỷ niệm đáng ghi nhớ trong đời. Nhưng chẳng qua hai người chỉ đi du lịch, thế mà anh lại ở trước mặt cô thể thốt sẽ bảo đảm sự an toàn cho cô. Qua một hồi suy nghĩ ‘tường tận cận kề’, cô hỏi: “Đi đâu?”

“Ngắm tuyết.”

Cô nhìn mái tóc anh nhẹ bay và đôi mắt anh thờ ơ khi anh nói hai từ này: Bìa sách giáo khoa của mình đều là hình vẽ cảnh tuyết rơi và anh ấy đã để tâm đến chuyện đó.

Tuyết, vốn là giấc mơ thanh khiết duy nhất của cô giữa nơi trần thế xô bồ bụi bặm này.

Máy bay xuyên qua biển mây trùng điệp, hiện lên trước mắt cô là muôn đóa bông gòn trắng xóa trôi lững lờ trên bầu trời và ánh dương vàng lấp lánh bỗng gần như thể chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến. Cô chống tay ngắm nhìn thế giới mờ ảo bên dưới những tầng mây, nghĩ vu vơ phải chăng tiên nữ ở thiên cung cũng mơ tưởng như thế này về chốn phàm trần: nơi đó chắc hẳn có náo nhiệt, rộn ràng, có món hoành thánh thơm ngon và còn có cả rất nhiều sự hấp dẫn chết người khác.

Anh vòng tay qua giúp cô cài lại dây an toàn và nắm lấy mu bàn tay cô. Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay quốc tế Thái Bình Cáp Nhĩ Tân. Rời sân bay, hai người đổi sang ngồi xe buýt để đến vùng đất của nữ hoàng băng tuyết.*

(*) Thành phố Cáp Nhĩ Tân là thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc. Đây là một trong những điểm nổi tiếng về văn hóa băng tuyết trên thế giới.

Mặc Thâm đến quầy tiếp tân khách sạn trong khu trượt tuyết làm thủ tục đăng ký. Hứa Tri Mẫn đứng cạnh hành lý của hai người, tròn mắt nhìn màu trắng mênh mông bát ngát bên ngoài cửa sổ sát đất của đại sảnh khách sạn, cô ngỡ ngàng, có phải đây là mơ không?

Cô của giờ phút này giống như đứa trẻ lần đầu tiên tự mình mở cửa nhà, sau một thoáng lo sợ bất an, đã lại tràn ngập dũng khí. Cô thong thả bước ra khỏi đại sảnh khách sạn, nhẹ nhàng giẫm chân lên lớp tuyết xốp mịn rồi đưa hai tay ra một cách đầy trân quý.

Mọi âm thanh đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió xa xôi ngút ngàn. Bông tuyết dập dềnh bay xuống từ bầu trời cao thăm thẳm, một số đậu trên đầu, một số khác rơi trên mặt. Tuyết mát rượi và không mấy may rét buốt. Cô lắng tai nghe tiếng cười khúc khích, tiếng rì rầm trò chuyện chợt gần chợt xa, như có như không của những tinh linh tuyết bé bỏng khi tuyết chạy vút qua tai. Cô vui thích khép mi tận hưởng cái cảm giác tê tê ngứa ngứa hết sức thú vị khi tuyết hòa với gió lướt nhẹ qua làn da.

Xong xuôi thủ tục, Mặc Thâm nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng cô, kết quả lại nhìn thấy cô đứng một mình giữa trời tuyết bay. Hình ảnh ấy tĩnh lặng đến mức khiến anh không thở nổi.

Anh giao hành lý cho nhân viên khách sạn, đẩy cửa bước ra ngoài, đi vòng qua bên người cô, cuối cùng đứng nghiêm trước mặt cô. Sau đó, anh đưa tay phải lên vỗ về khuôn mặt lạnh cóng của cô, tỉ mỉ lấy đi những hạt tuyết rơi vương trên đó.

Cô mở mắt, mở mắt thật to nhìn anh. Anh nhếch môi cười, tay phải véo véo vào má cô. Cô nhúu đôi mày liễu, nhẹ gạt tay anh ra.

Anh chột cười phá lên thỏa mãn, một cơn gió lốc thổi đến mang theo tuyết và tiếng cười vang vọng đi thật xa.

Đã bị phá bình sự yên tĩnh lại còn bị những người đi ngang qua để ý, cô cáu giận, cất bước quay trở về khách sạn.

Anh chẳng những không bận tâm mà ngược lại còn cảm thấy thích thú trước thái độ của cô. Mỗi lần nhìn thấy một Hứa Tri Mẫn khác hẳn đằng sau lớp mặt nạ được cô gỡ xuống, cảm giác thành tựu tràn trề trong lòng anh quả thực không lời nào nói hết.

Ôm dụng cụ trượt tuyết trở về sau một lúc chợp mắt trong phòng khách sạn, anh thấy cô đang ngồi trên ghế đợi anh trong bộ quần áo trượt tuyết màu đỏ anh đã chuẩn bị sẵn. Anh khẽ cười, màu đỏ thật sự rất phù hợp với cô, nó tôn lên nét đẹp mềm mại trên làn da hơi trắng xanh của cô, đồng thời làm toát ra khí chất cao quý, ý chí phấn đấu mạnh mẽ tiềm ẩn bên trong con người cô.

Thấy anh về, cô định đứng lên. Anh lắc đầu, đặt đồ đạc lên kính sang bên rồi nói: “Em cởi giày trước đã.”

Cô thoáng ngập ngừng nhưng vẫn cởi dây giày theo lời anh.

Anh kéo cuộn băng vải co dần cầm trong tay ra, vừa cởi chiếc tất cô mang bên chân trái, anh đã nhìn thấy ngay vết sẹo dài ngoằn và xấu xí. Nhớ tới cậu em Mặc Hàm, anh nghiêm mặt lại, cẩn thận và nghiêm túc làm thật tốt khâu chuẩn bị ban đầu, tránh không để cô bị thương một lần nữa.

Cô cúi đầu nhìn anh, không kim được lấy tay phải đi giúp anh lơ thơ vài hạt tuyết điểm xuyết trên mái tóc đen dày. Rồi cô lại khẽ quẹt ngón tay qua tóc mái của anh và phát hiện anh không hề hay biết. Đôi mắt đen như mực vẫn chuyên tâm vào công việc đang làm, còn người con gái thì bị ánh mắt chuyên chú ấy cuốn hút từ lúc nào chẳng hay.

Đến khi anh buộc dây giày cho cô xong xuôi, vừa ngẩng lên đã thấy tay cô kề bên tóc anh không nhúc nhích, thế là anh chợt nảy ý trêu chọc: “Hứa Tri Mẫn, em thấy trên tóc tôi có cái gì à?”

Cô vội vàng rút tay về, cảm thấy... quẫn bách vì sự thất thần vừa rồi của bản thân. Đường như khi đến xứ sở của tuyết trắng trong trời thuần khiết này, trái tim đã dần lạc lối.

Anh tự mình hướng dẫn cô cách trượt tuyết, lời nói và cách thể hiện đều rất chuẩn và chính xác, không khó để nhận ra anh là một người trượt tuyết điêu luyện.

“Anh có vẻ rất thường đi trượt tuyết thì phải.” Cô lẩm bẩm.

“Mẹ tôi thích lắm, thường đưa tôi và Mặc Hàm đi du lịch khắp các khu trượt tuyết nổi tiếng trong và ngoài nước.” Anh đáp, sau đó làm mẫu tư thế dừng hình chữ bát (), “Em làm thử đi. Nhớ kỹ này, trượt tuyết cũng giống như đi xe đạp, chỉ cần chú ý giữ thăng bằng và không quá gồng người là được.”

Cô chú tâm ghi nhớ lời anh nói nên sau vài chục lần té ngã, cuối cùng đã có thể trượt chậm chậm một đoạn ngắn.

Có một cô học trò vừa thông minh vừa hiếu học, thầy giáo vui vẻ như mở cờ trong bụng. Anh phần khích nói với cô: “Tôi chờ em ở phía trước, em thử trượt một trăm thước xem nào.”

Một trăm thước?! Cô chớp mắt. Anh giơ ngón tay cái lên ý bảo “Không thành vấn đề”, rồi đeo vào mắt kính bảo hộ màu đen, hướng mắt nhìn về phía trước. Ngay giây sau, anh nhẹ nhàng trượt qua bên cạnh cô, tốc độ càng lúc càng nhanh, giống như một chú nai con nhanh nhẹn thỏa sức chạy băng băng trên đồng tuyết. Cuối cùng, bộ quần áo trượt tuyết màu đen của anh lao vút lên không trung, và vệt tan biến thành một chấm sáng nhỏ xíu nhấp nháy.

Trái tim đập hẫng một nhịp, nhưng cô chưa kịp sợ hãi gọi tên anh thì thần kỳ thay, anh đã lại xuất hiện trong tầm nhìn của cô, vững vàng dừng bước tại nơi cách cô một trăm thước.

Những người đứng xem quanh đó đều không kìm nén được sự ngưỡng mộ, trầm trồ tán thưởng không ngớt.

Ở đằng xa kia, anh vẫy tay về phía cô, hô thật to: “Hứa Tri Mẫn, nếu em ngã, tôi nhất định sẽ ôm em!”

Khuôn mặt cô thoáng chốc đỏ ửng, hàng mi cong hấp háy, đám đông khán giả quanh cô vỡ òa trong tiếng huýt gió và tiếng vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt sau lời nói của anh.

Trong lòng cô khởi thâm buông ra một câu ‘oán trách’ anh. Ngược nhìn con đường trải dài một trăm thước, cô dần xuống cảm giác thấp thỏm bất an, chống gậy trượt tuyết lên rồi từ từ trượt xuống. Gió thổi bên cạnh mỗi lúc một mạnh hơn, một trăm thước, chín mươi, tám mươi, bảy mươi... Đường nét trên gương mặt anh càng lúc càng rõ nét, sống mũi của anh, bờ môi của anh, hàng mi của anh, nhưng đôi mắt thâm sâu bỗng nhiên lóe lên tia sợ hãi: “Hứa Tri Mẫn!”

Cô nghĩ mình sẽ phản ứng kịp, nhưng đã quá muộn. Từ phía sau, một cậu nhóc nhảy vọt lên ngay sát bên cô, vì chỉ là người mới học trượt tuyết nên một sự va chạm nhẹ cũng đủ khiến cô mất toàn bộ thăng bằng. Mắt thấy không thắng lại được, cô hốt hoảng buông hai tay. Anh cởi phăng ván trượt, lao lên trên, giang tay ôm chầm lấy cô trước. Rồi ngay trong giây kế tiếp, họ cùng nhau ngã lăn sóng xoài trên con đường tuyết.

Những vòng lăn quay cuồng cuối cùng cũng chấm dứt. Mặc Thâm lắc đầu hất ra đám tuyết bám trên tóc, kéo kính râm xuống, vỗ vỗ trấn an cô gái đang nép vào người anh: “Không có việc gì. An toàn rồi.”

Cô không trả lời. Anh không nén được lo lắng: “Hứa Tri Mẫn?”

Đáp lại anh là cảm giác vật áo phía sau bị tay cô túm chặt, anh ngạc nhiên chớp mắt: Hóa ra, cũng có lúc em sợ hãi. Anh bật cười khẽ, chống nửa người lên, một tay vén mái tóc dài của cô, tròng tròng ngắm nhìn người con gái đang nằm trong lòng mình... mi mắt khép hờ hơi run run, đôi môi xinh đỏ thắm thoáng hé mở. Và rồi anh từ từ cúi đầu xuống trong sự rung động không thể cưỡng lại.

Nhận ra bốn bề bỗng hoàn toàn lặng gió, cô hé mi, đúng lúc thấy gương mặt anh tiến lại gần thì lập tức nhắm mắt theo phản xạ. Thế nhưng, hơi thở ấm áp phả ra từ anh chỉ gần kề bên mặt cô trong chớp nhoáng rồi đột ngột trở nên xa cách.

Cô mở mắt, thấy anh đã nghiêng mặt qua, hai mắt nhắm lại, nhìn chăm chú vào một vị trí nào đó ở phía trước.

“Chuyện gì vậy?” Cô nhòm người dậy, hỏi.

“Có người bị thương.” Anh nắm tay cô kéo cô đứng lên, phủ tuyết trên quần áo hai người rồi dẫn, “Em ở đây chờ tôi xuống, tôi đi xem xem tình hình thế nào.” Nói xong, anh vừa cởi bao tay trượt tuyết vừa đi về hướng xảy ra sự cố.

Hứa Tri Mẫn quay người lại, cách cô chừng mười thước có một cô gái trẻ mặc trang phục trượt tuyết màu trắng ngời bệt trong đồng tuyết. Đứng bên cạnh cô gái là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang khăn trương gọi đi động.

Sau khi cân nhắc một chút, Hứa Tri Mẫn cũng nhắc chân đi đến chỗ họ.

Mặc Thâm bước tới trước mặt đôi nam nữ, nói: “Anh chị cần giúp gì không? Tôi có học một chút về cấp cứu.”

“Thật tốt quá. Chúng tôi đang rất cần bác sĩ giúp đỡ.” Người đàn ông cảm kích nắm chặt tay Mặc Thâm, “Cô ấy bị tôi đụng phải, tay bị thương, tôi cũng không dám tùy tiện di chuyển cô ấy. Tôi đã gọi vào số điện thoại khẩn cấp của khu trượt tuyết rồi nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy ai đến đây.”

Hứa Tri Mẫn đến nơi sau Mặc Thâm. Qua lời nói tiếp theo của anh ta, cô biết được anh ta họ Vương, tên Vương Hà Kỳ, là người gây ra tai nạn ngoài ý muốn. Người đàn ông này có vẻ là người lương thiện, anh ta cảm thấy rất có lỗi với cô gái bị thương vì sự bất cẩn của anh ta, đồng thời cũng tình nguyện chịu toàn bộ trách nhiệm.

Cô gái bị thương tên là Trần Xảo Yến, cô ấy có cặp mắt xéch và gương mặt trái xoan xinh xắn. Hứa Tri Mẫn nhìn Trần Xảo Yến một lượt từ trên xuống dưới – trẻ trung xinh đẹp, tai đeo bông kim cương, cổ đeo dây chuyền đá quý và trên cổ tay áo còn thấp thoáng một chiếc vòng ngọc phỉ thúy. Cô không khỏi thầm lấy làm kỳ lạ: Cô gái này rất giàu có, đã vậy còn phô trương sự giàu có của mình giữa một khu trượt tuyết như thế, cô ấy đến đây chỉ cốt để tận hưởng thú vui trượt tuyết thật ư?

Trước những lời xin lỗi rối rít của Vương Hà Kỳ, Trần Xảo Yến thể hiện sự khoan dung độ lượng của người bị nạn: “Anh Vương, anh đừng xin lỗi nữa. Ở một khu trượt tuyết đông đúc thế này, chuyện va chạm vô ý cũng là chuyện thường xảy ra mà.”

“Nhưng...” Vương Hà Kỳ dẫn đo nhìn Mặc Thâm, “Chỗ bị thương của cô ấy thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Tuy bên ngoài không có thương tổn gì nghiêm trọng nhưng có khả năng xương bên trong cánh tay trái đã bị chấn thương. Anh tìm hai cây gỗ, ở đây tôi có băng vải, trước mắt cứ giúp cô ấy cố định lại đã, rồi sau đó hãy đưa đến phòng y tế của khu trượt tuyết.” Sau khi xem xét, Mặc Thâm nói, “Theo như lời cô Trần mô tả về triệu chứng bệnh thì tạm thời hẳn không còn vấn đề gì khác.”

Vương Hà Kỳ vội vội vàng vàng đi nhặt mấy cành cây khô ở gần xung quanh, Mặc Thâm chọn hai cành được trong số đó. Hứa Tri Mẫn ngồi xổm xuống, giúp nâng cánh tay Trần Xảo Yến lên để thuận tiện cho Mặc Thâm băng bó băng vải. Ở bên cạnh, Hứa Tri Mẫn tò mò để ý nhìn bằng khóe mắt, cô thấy Trần Xảo Yến luôn thể hiện vẻ kiên cường trong suốt quá trình được Mặc Thâm cố định chỗ gãy xương, và kể cả trong lúc cần răng chịu đựng đau đớn, cô ấy vẫn không quên dịu giọng an ủi Vương Hà Kỳ.

Họ thật sự là một đôi nam nữ rất ‘thú vị’ – Trên đường theo hai người về khách sạn, Hứa Tri Mẫn thăm nghĩ.

Trần Xảo Yến được đưa vào phòng y tế của khách sạn. Nơi này không có máy chụp x-quang, bên ngoài gió tuyết càng lúc càng lớn, đường về thành phố không dễ đi, người bị thương cũng không biểu lộ triệu chứng nghiêm trọng... nói chung có rất nhiều nhân tố xảy ra đồng thời. Sau khi thương lượng, các bác sĩ đã quyết định, vì không thể chẩn đoán chính xác xương cánh tay Trần Xảo Yến có bị gãy hay không nên họ chỉ thay nẹp và băng vải sạch sẽ cho cô ấy, đợi đến mai cô ấy sẽ vào bệnh viện trong thành phố chẩn đoán lại.

Mặc Thâm và Hứa Tri Mẫn ngồi ở một góc ghế sofa đặt tại đại sảnh khách sạn đợi đến giờ khách sạn mở cửa phục vụ bữa ăn buffet miễn phí.

Sau khi trở về phòng thay bộ quần áo trượt tuyết bằng bộ âu phục hiệu Piere Cardin, Vương Hà Kỳ đã xuất hiện với hình ảnh một người đàn ông trẻ tuổi và năng động. Lúc xuống lầu, vừa thấy Mặc Thâm và Hứa Tri Mẫn, anh ta lập tức bước tới cảm ơn anh: “Cảm ơn cậu, người anh em.”

“Không có gì. Có thể giúp được cho anh Vương và cô Trần, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Mặc Thâm lịch sự và khách sáo đáp lời.

Vương Hà Kỳ cầm lấy ly rượu trên khay của người phục vụ, đi đến ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn phía đối diện rồi thoải mái bắt chéo hai chân: “Cậu là sinh viên học viện y?”

“Vâng, sinh viên năm ba học viện y Hồng Kông.”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc, thì ra thành tích của anh ấy xuất sắc đến mức ấy, vừa trở về Hồng Kông là đã gia nhập ngay vào hàng ngũ sinh viên năm nhất.

Vương Hà Kỳ tấm tắc khen ngợi: “Tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng giỏi. Như con gái của bác tôi đấy, mới sáu tuổi đầu mà đàn dương cầm đã cấp ba, tiếng Anh Cambridge đã cấp một rồi. À phải rồi, người mang họ Mặc rất hiếm thì phải. Nếu ở Hồng Kông thì tôi nhớ hình như có một công ty được phẩm gia đình...”

“Đó là công ty của bác cả tôi.” Mặc Thâm đáp.

“Ồ? Vậy sau này học xong chắc cậu muốn kế thừa sự nghiệp của bác cả cậu?”

Mặc Thâm lắc đầu: “Tôi muốn làm bác sĩ lâm sàng.”

“Đúng đúng.” Vương Hà Kỳ nhiệt tình phụ họa: “Con người ta cả đời kiếm tiền là vì mạng sống của mình chứ còn vì cái gì nữa? Bởi vậy mới nói, trên đời này có thể không có thương nhân nhưng tuyệt đối không thể không có bác sĩ. Người anh em, cậu chọn đúng đường rồi đấy, tôi ủng hộ cậu.”

“Cảm ơn.” Mặc Thâm cười nhẹ.

Hứa Tri Mẫn ngồi bên lẳng lẳng lắng nghe, trong lòng chỉ có một băn khoăn duy nhất: Anh ấy chọn ngành y, vậy còn mình? Dĩ nhiên, ý nghĩ nực cười này rất chóng vánh đã bị cô gạt bỏ. Con đường anh ấy đi có can hệ gì đến mình đâu cơ chứ! Giữa lúc mỉm cười, cô phát hiện Vương Hà Kỳ ngồi phía đối diện đang nhìn mình. Bắt đầu từ chân cô, ánh mắt của anh ta lướt dần lên trên, tạm dừng ở eo, ngực, sau đó đến mặt cô, sau nữa lại du ngoạn trở về đôi chân thon dài có đường cong tuyệt đẹp.

Loại cảm giác này khiến người ta cực kỳ khó chịu. Hứa Tri Mẫn thầm cắn môi dưới: Có lẽ những người đàn ông sành sỏi kinh nghiệm thương trường này đã quen nhìn phụ nữ bằng cặp mắt như thế.

Tay Mặc Thâm chợt vòng ra sau lưng Hứa Tri Mẫn rồi nhẹ nhàng ôm lấy đầu vai cô.

Vương Hà Kỳ nhíu mày: “Bạn gái cậu trẻ thật.”

“Không phải bạn gái.” Hứa Tri Mẫn lên tiếng.

Vương Hà Kỳ cười gượng hai tiếng, thu lại tầm mắt.

Bàn tay đặt trên vai cô đột ngột siết lại, trái tim cô rung lên, cô ngoảnh nhìn gò má của anh, rồi từ ánh mắt anh lại trông thấy Trần Xảo Yến đang đi đến.

Vương Hà Kỳ rất có trách nhiệm, lập tức nhường chỗ, đỡ Trần Xảo Yến ngồi xuống: “Cô muốn ăn gì không, tôi lấy chút đồ điểm tâm cho cô ăn trước nhé?”

“Anh Vương đừng bận tâm, tôi không đói.”

“Thì ít ra cũng phải uống chút gì chứ.” Dứt lời, Vương Hà Kỳ mau mắn đi tới quầy bar.

Chỉ còn lại ba người. Mặc Thâm không nói lấy một lời, im lặng uống nước ấm trong ly thủy tinh. Hứa Tri Mẫn xưa giờ cũng không thích thoải mái trò chuyện với người lạ. Trần Xảo Yến đương nhiên không chịu nổi sự trầm mặc buồn chán này, cô nàng đứng lên nói: “Tôi đi toilet một lát.”

Mặc Thâm nhìn theo bóng lưng Trần Xảo Yến, nói nhỏ với Hứa Tri Mẫn: “Em đi theo cô ấy đến toilet đi.”

Hứa Tri Mẫn cup mi mắt, trong đầu tựa như ngộ điều gì, cô ‘ừ’ một tiếng, đứng lên kín đáo theo sau Trần Xảo Yến, duy trì khoảng cách sáu bảy bước chân. Ở phía trước, Trần Xảo Yến đi ngang qua toilet công cộng, xuyên qua một lối đi nhỏ, sau cùng quẹo vào toilet công nhân viên. Hứa Tri Mẫn đứng ngoài cửa đợi một lát, hít sâu, rồi rón rén đẩy ra một khe cửa thật nhỏ.

Nhìn vào trong, cô thấy Trần Xảo Yến đang đứng trước bồn rửa tay, tay phải dút vào túi trang điểm lấy ra một thỏi son môi rồi vừa hát ngâm nga vừa tô son. Tới khi mở vòi nước rửa tay, Trần Xảo Yến sơ ý làm bọt nước văng vào băng vải. Cô nàng nhỏ giọng chửi một tiếng, nhìn lảo liên trái phải thấy không có người, ngay tức thì rút khăn lau sạch vết nước, xong lại xoay xoay cánh tay trái kiểm tra xem có dính bẩn hay không. Cử động tay trái của Trần Xảo Yến không khác gì người lành lặn, cũng không hề rên rỉ khổ sở, chẳng như bình thường, vết thương mới bị đụng một chút là đã xuyết xoa đau đớn.

Hứa Tri Mẫn căng thẳng giữ tay nắm cửa: Người này thực chất không hề bị thương, tất cả đều là giả. Vì sao vậy nhỉ? Mặc Thâm hoài nghi chuyện này nên mới bảo mình đi xác nhận sự thật.

“Ai đấy?” Trần Xảo Yến ở bên trong kêu lên cảnh giác.

Biểu cảm trên gương mặt Trần Xảo Yến nhanh chóng đình trệ, cô nàng cao ngạo quét mắt đánh giá Hứa Tri Mẫn từ trên xuống dưới, nhận thấy trang phục trên người cô chẳng đáng bao nhiêu tiền, liền rút ra kết luận: không đáng sợ. Sau đó, cô nàng móc ngón tay vào quai túi trang điểm, cố tình bước chậm chậm qua bên cạnh Hứa Tri Mẫn, rời khỏi toilet.

Hứa Tri Mẫn cười hờ hững, rửa sạch tay, rồi đi thông thả về lại đại sảnh khách sạn.

Vương Hà Kỳ cũng đã quay về bàn, đang cười giỡn nói chuyện với Mặc Thâm và Trần Xảo Yến.

Hứa Tri Mẫn yên lặng ngồi lại chỗ cũ. Mặc Thâm thoáng nhìn cô: Xem ra suy đoán của mình vừa khéo trùng khớp với sự thật. Trong lòng đã có chủ định, anh đặt ly nước xuống, hơi nhíu mày nói với Trần Xảo Yến: “Tôi thấy băng vải của cô... có phải bị nước làm ướt không?”

“Ôi chết, mau đi thay băng đi.” Vương Hà Kỳ khấn trương, lo lắng nhìn quanh đại sảnh, “Sắp tới giờ ăn rồi, không biết ở phòng y tế còn có bác sĩ nào hay không?”

“Để tôi đưa cô Trần đi. Nếu không có bác sĩ, tôi nghĩ tôi cũng có thể giúp cô thay băng vải.” Mặc Thâm chủ động nói.

Nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý sâu xa của Mặc Thâm, gương mặt Trần Xảo Yến biến sắc, nhưng lại không thể từ chối: “Vậy làm phiền anh.”

Mặc Thâm đỡ Trần Xảo Yến rời đi, Vương Hà Kỳ liên tục xem đồng hồ vàng trên cổ tay, trông có vẻ rất lo lắng.

Người này hình như đã lo lắng quá mức bình thường thì phải. Là một thương nhân, lẽ ra anh ta phải giữ được sự trầm tĩnh hơn người mới đúng chứ? Hay là bên trong có nguyên nhân khác? Hứa Tri Mẫn tự nhủ.

Dùng xong bữa tối, Hứa Tri Mẫn và Mặc Thâm đi thang máy trở về phòng khách sạn trên lầu sáu. Lúc trên đường không có người, Hứa Tri Mẫn không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc thân phận hai người đó là sao vậy?”

Mặc Thâm quay sang cười: “Em nhận ra rồi à? Trần Xảo Yến là thiên kim của một ông trùm công nghiệp, khách sạn này cũng của cha cô ấy. Còn Vương Hà Kỳ, anh ta là tài năng mới trong giới công nghiệp, cũng có thể coi là người đàn ông có địa vị trong giới xã giao.”

Hứa Tri Mẫn đã sáng tỏ. Thì ra Trần Xảo Yến đến sân trượt tuyết để tuyển chồng tương lai. Vương Hà Kỳ nói không chừng cũng biết Trần Xảo Yến là đại tiểu thư con nhà thế lực, thảo nào mới kích động như thế.

“Vậy còn anh?” Cô ngẩng mặt lên hỏi anh.

“Tôi cũng chỉ vì hai người ấy mà ra tay nghĩa hiệp thôi.” Mặc Thâm quẹt thẻ phòng, cửa phòng vừa ‘tách’ một tiếng mở ra, anh liền đi vào trong.

Cô đứng tại chỗ nghĩ: Một người chọn theo nghề bác sĩ thiêng liêng cao quý như thế mà lại hùa theo Trần Xảo Yến diễn trò nói dối.

“Vào đi em.” Anh gọi cô.

Buổi chiều nay họ đã phải ở tạm một phòng khác vì căn phòng anh đặt trước mới được trả, khách sạn chưa kịp dọn dẹp gọn gàng. Còn ngay trong giờ phút này, qua cánh cửa rộng mở, cô nhìn thấy trước mắt mình căn phòng sáng sủa tinh tươm mà anh đã lựa chọn và giữa phòng là một chiếc giường đôi trải ga trắng như tuyết.

15. Chương 15

Cô kiên quyết đứng ngoài cửa.

Anh lập tức lấy máy ghi âm nhỏ ra với biểu cảm vô hại: “Tôi đã phát lời thề ở đây rồi mà.”

“Nhưng vẫn có thể đặt hai phòng đơn.”

“Không phải tôi không nghĩ tới chuyện đặt hai phòng đơn, nhưng mà con gái đi xa nhà ở một mình một phòng không an toàn.”

“Đây là khách sạn năm sao đây.”

“Cho dù là khách sạn bảy sao tôi cũng không yên tâm, tôi đã đưa em đi thì phải có trách nhiệm với em. Em cứ yên tâm, tối nay em ngủ giường, tôi ngủ sàn nhà.” Nói đến đây, anh có vẻ giận, mở cửa để đồ cho cô rồi vào phòng rửa mặt.

Hứa Tri Mẫn tần ngần căn cứ môi, xét cho cùng cũng vì bản thân không cưỡng lại được sự mê hoặc của tuyết nên đã đi theo anh. Mà thôi, dựa vào cách thức giáo dục con cái của Mặc gia và tình cảm gắn bó giữa anh với bà dì, cô tin anh sẽ không dám làm gì có hại cho cô. Cô vào phòng, đóng cửa lại, đi đến ngồi xuống một góc ghế sofa, và sau đó cứ ngồi im như thế dán mắt vào chiếc giường đôi.

“Hứa Tri Mẫn, em đi tắm trước đi.” Anh vỗ vỗ vai cô.

Cô không nhìn anh, đứng đưng mở túi hành lý của mình lấy quần áo rồi đi vào nhà tắm.

Anh buồn cười lắc đầu: Thì ra đây là cách em giận dỗi.

Tắm gội xong, cô mở cánh cửa thủy tinh của phòng tắm, bước ra ngoài trong chiếc áo ngủ màu hồng in hình gấu con hoạt hình. Anh đang ngồi bên giường thu xếp đồ dùng, vừa nhìn thấy bộ đồ ngủ trẻ con của cô thì bất giác cong môi cười.

Hứa Tri Mẫn thật sự hơi nổi cáu. Rõ ràng là vì lỗi tại anh nên hiện giờ cô mới bị rơi vào tình cảnh oái ăm như thế này đây! Cô liếc xéo anh một cái, buồn bực ngồi vào một bên giường. Một lát sau cô nghe thấy tiếng anh đóng cửa phòng tắm, kế tiếp là tiếng nước chảy ào ào từ trong ấy vọng ra. Tìm được điều khiển từ xa, cô bấm mở tivi trong phòng. Một kênh lạ hoắc nào đó đang chiếu phim tình cảm, ‘vừa khéo’ đến cảnh đôi nam nữ ngã nhào ra giường – cô bật đứng dậy, cuống cuống bấm tắt tivi, sau đó ngửa người nằm phịch xuống tấm nệm mềm mại, vỗ vỗ tay lên mặt, nhận ra toàn thân mình nóng ran.

Lúc anh vừa ra khỏi phòng tắm thì đã thấy cô nằm thẳng đơ trên giường, ngay cả chân cũng chưa đắp. Thoáng nhú mào, anh đi đến gần nắm lấy hai tay đang bịt mặt của cô, sừng sốt ngay tức khắc: Lúc lạnh lúc nóng.

Cô mở to mắt nhìn anh chăm chăm, đôi mắt cô tròn trĩnh, đen láy như hạt ngọc trai và trong veo, tình khiết như bông hoa tuyết.

Ngoài trời, cuồng phong xô nghiêng cây cối và thổi tung lớp tuyết dày đặc, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà hết thấy vạn vật đã mịt mờ như ảo ảnh, bầu trời mặt đất đã hòa thành một thể, không còn ranh giới phân chia. Anh cụp mắt, buông tay cô, đứng dậy kéo lại bức rèm hoa nhỏ li ti nơi cửa sổ sát đất. Sau đó, anh khóa cửa phòng, tháo pin điện thoại di động, mở ngọn đèn vàng ở đầu giường, cuối cùng tắt đi ánh đèn neon trong phòng.

Cô yên lặng quan sát mọi hành động của anh. Đến khi anh làm xong tất cả mọi việc thì cô chống tay ngồi dậy, biết rằng đã đến thời điểm ngủ bài.

Anh lấy ra lọ thuốc thủy tinh nhỏ Mặc Hàm gửi gắm, leo lên giường, mở nắp lọ, dùng ngón giữa chấm một chút thuốc mỡ, rồi chậm rãi thoa lên vết sẹo trên chân cô.

Cô mím môi không nói chuyện, cảm nhận chất thuốc mát rượi lan tỏa trên da thịt nóng hổi của mình. Từ viền xương ống chân, ngón tay anh dần hướng lên trên dọc theo bắp chân cô, vén lên chiếc áo ngủ, đôi chân trắng ngần nháy mắt đã in bóng trong mắt anh.

Cô thành linh cơ mạnh hai đầu gối. Anh phản xạ nhanh hơn, giữ cầm cô và nhìn thẳng vào ánh mắt bướng bỉnh: “Hứa Tri Mẫn, nếu muốn có tôi, em hãy trèo lên vị trí cao hơn và hãy làm như vậy không ngừng nghỉ. Tôi là người đàn ông luôn hướng đến đỉnh cao, nên người phụ nữ của tôi cũng phải giống như tôi.”

Trong lòng thấy hết sức nực cười, cô lạnh lùng đáp trả: “Nếu tôi không muốn có anh thì sao? Nếu tôi không muốn trèo lên vị trí cao hơn thì sao?”

Anh cười, nụ cười thâm sâu đọng lại bên khóe môi: “Chính vì vậy, tôi muốn em phải muốn có tôi... muốn có tôi bằng chính cơ thể không che đậy của em.”

Giờ đây giữa căn phòng tĩnh lặng, cô chỉ nghe được hơi thở của mình, bởi hơi thở của anh vẫn rất tự nhiên như không khí. Trong tích tắc, cô cảm giác như cơn bão rét lạnh bất ngờ ập đến, cuốn phăng linh hồn và sự tự chủ của cô, rồi đẩy cô rơi vào vực xoáy trong đôi mắt anh để cô có thể nhìn rõ một điều: Anh thật sự nghiêm túc.

Cô hít sâu, bình ổn lại nhịp tim. Xét về lý, bây giờ anh chắc chắn không dám làm gì với cô và cũng không được phép hành động như lời anh vừa nói. Cô nhẹ nhàng quay mặt tránh khỏi tay anh, lạnh nhạt nói: “Tùy anh.”

Tia nhìn u ám vụt thoáng qua trong mắt anh, anh nhếch môi cười khổ. Ngay sau đó tay anh đột ngột len lỏi vào trong áo ngủ của cô. Cô sợ phát hoảng nhưng liền trấn tĩnh thần rất kịp thời. Tuy rằng chưa từng trải qua việc này, nhưng cô biết, chỉ cần không hưởng ứng theo anh, anh ắt phải bỏ cuộc.

Thấy cô giữ nguyên vẻ mặt vô cảm, ánh mắt anh lại càng lạnh lùng u ám, anh cúi xuống vùi đầu vào cổ cô, mút mát gặm cắn, khi nặng khi nhẹ, ngọn lửa tê dại khuếch tán khắp cơ thể cô trong chóng vánh, lòng bàn tay lướt trên da thịt nóng bỏng, ngón tay thon dài vẽ nên những đường cong mượt mà trên cơ thể thanh xuân. Giữa bầu không khí nồng đượm hơi thở tình dục mị hoặc, Hứa Tri Mẫn vẫn âm thầm cắn răng, cố gắng ản nhẫn.

“Hứa Tri Mẫn.” Giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai cô, hơi thở ấm nóng băng lạnh quanh căn cổ cô.

Cô thở chậm hơn hẳn khi nhận ra tay anh đang nhẹ nhàng cởi dây áo ngủ của mình. Nhưng thật kỳ lạ, cảm giác lạnh lẽo không hề đổ xô đến, mà thân thể cô trái lại càng thêm ấm áp, chẳng lẽ là... Ngay vào lúc cô muốn nhìn rõ ánh mắt anh thì anh vươn tay tắt ngọn đèn nhỏ ở đầu giường. Rồi sau đó, anh ôm ghì cả cơ thể cô vào lòng mình trong màn đêm yên vắng.

“Sinh nhật tuổi mười tám hạnh phúc nhé, Mẫn của tôi.”

Đó là câu cuối cùng cô nghe được từ anh trước khi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Đã thành thói quen, sáng sớm năm giờ rưỡi là anh rời giường. Nhưng sáng nay hơn một giờ đồng hồ đã trôi qua, bởi vì anh không muốn, không muốn quá nhiều sự an bình của cô.

Bức rèm vẫn che phủ khung cửa sổ, ngăn cách căn phòng và thế giới bên ngoài, để anh được một mình lặng lẽ ngắm nhìn cô. Đường như trận bão tuyết đêm qua đã tiêu tan, ánh dương vàng tươi ảm áp xuyên qua rèm cửa, chiếu lên làn da trắng muốt son trẻ của cô. Trông cô giống như búp bê sứ đẹp tinh xảo đang bình yên say ngủ. Thật khó mà tưởng tượng, người con gái an tĩnh này lại là cô nhóc tối ngủ thích đá chăn qua lời kể của vú. Tối hôm qua từ phòng tắm đi ra, anh đã phát hiện dấu hiệu nóng sốt lúc sờ vào tay cô. Nếu nửa đêm cô lại bị nhiễm lạnh thì hậu quả thật không thể nào lường được. Anh nghĩ, ôm cơ thể trần trụi của cô đi ngủ là cách sưởi ấm hiệu quả nhất.

Nếu nói một cách thành thật, anh cũng có ham muốn cá nhân. Anh muốn cô. Chỉ là chưa đến thời điểm thích hợp...

Hít vào một hơi, anh áp tay lên gương mặt cô, cổ cô, rồi đến tay chân cô – nhiệt độ cơ thể đều đã trở lại bình thường. Trong phòng đầy đủ độ ấm, nhưng vì có thể chất hàn nên cô nhạy cảm với sự thay đổi nhiệt độ bên ngoài hơn người bình thường, quá nóng hoặc quá lạnh đều không được. Anh cẩn thận điều chỉnh nhiệt độ đang hạ dần của tấm thảm điện lên mức cao nhất, như vậy cô sẽ không cảm thấy lạnh lẽo khi thức giấc.

Đúng lúc này, hình như cô gặp phải ác mộng, hai mắt nhắm chặt, rèm mi hơi chuyển động.

“Mẫn.” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

Cô lặng lẽ mở to đôi mắt nhấp nhem chưa tỉnh ngủ, nghiêng đầu sang nhìn anh, nhất thời không nhớ nổi chuyện gì.

Anh kéo chiếc chăn trễ nải lên ngang vai cô, nghiêm túc nói: “Đừng nhìn tôi như vậy. Trên người em không mặc quần áo.”

Cuối cùng Hứa Tri Mẫn đã nhớ lại toàn bộ chuyện xảy ra đêm qua. Cô túm chặt chăn, quay lưng về phía anh, trong đầu nhoáng lên cảnh quay kinh điển trong các bộ phim truyền hình: Đầu tiên, cô phải tặng anh một cái tát. Thế nhưng những phát hiện tiếp theo đã khiến cô quên sạch ý nghĩ này. Cô sờ sờ trên người, nội y vẫn ở nguyên vị trí cũ, phần cơ thể phía dưới cũng không có cảm giác đau rát; xốc chăn lên nhìn ga giường, không có dấu máu. Hay nói cách khác, tối hôm qua anh đã không lợi dụng lúc cô lâm vào tình thế nguy hiểm để gây ra những chuyện không thể bù đắp.

Chẳng lẽ mọi suy đoán tối hôm qua của cô đều chính xác?

Cô quay lưng lại nhìn thì thấy anh tỉnh bơ vào phòng rửa mặt đánh răng rửa mặt. Tất nhiên sự việc đã diễn ra đúng như cô nghĩ. Hứa Tri Mẫn không tìm được cười thoải mái: Thấy chưa, anh ấy sẽ không dám làm gì mình đâu. Rồi cô ngồi dậy, nhặt áo ngủ rơi bên giường choàng lên người, sau đó lục tìm trong túi hành lý lấy ra mấy bộ quần áo, hôm nay cô mặc ấm hơn hôm qua, chắc chắn sẽ không bị nhiễm lạnh nữa.

Bữa sáng được nhân viên khách sạn đưa đến tận phòng, hai người ngồi đối diện nhau ở hai cạnh của chiếc bàn vuông nhỏ.

Một tay anh lật giở tờ báo địa phương buổi sáng, tay kia cầm ly sữa. Cô cụp mắt, vừa ăn cháo một cách từ tốn và thận trọng, vừa cân nhắc chuyện hôm qua. Nếu hết thấy đều như cô dự liệu thì không cần phải truy vấn.

“Hứa Tri Mẫn.” Anh buông tờ báo, đặt lên bàn một cặp hồ sơ.

Hứa Tri Mẫn nhìn chăm chú vào cặp hồ sơ màu xanh da trời đó với vẻ khó hiểu: “Đó là gì vậy?”

“Hồ sơ về chuyên ngành y tá của đại học y M. Nếu em chọn trường này làm nguyện vọng một cho kỳ thi đại học, tôi và Mặc Hàm sẽ hết sức giúp đỡ em, từ tài liệu tham khảo cho đến những thông tin mới nhất, toàn diện nhất.”

Cô nhú mày. Anh đang tính toán chuyện gì nữa đây?

Anh đan mười ngón tay vào nhau, bình thần tựa lưng ra sau ghế: “Tôi cần một trợ tá xuất sắc và tôi cho rằng em là sự lựa chọn thích hợp nhất.”

Ánh mắt cô tức thì đóng băng. Cô biết anh thích gọt giữa cô, bằng từng câu nói của mình, anh đã lấy ra ước muốn cô khóa kín trong đáy lòng, và sau đó đặt nó ở trước mặt cô để cảm dỗ cô. Cũng tương tự như bài hát ‘I’ll never break your heart’ vậy.

Con người kiêu hãnh trong cô không bao giờ muốn cúi đầu nghe lệnh bất cứ ai. Nhưng cô rất hiểu, ‘kiêu binh tất bại’* và ‘xem xét tình thế’ hoàn toàn khác nhau về bản chất. Cô đón lấy rồi nói: “Tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, nếu được, tôi nhất định sẽ không từ chối.”

(*) Đội quân kiêu ngạo chắc chắn sẽ bại trận.

Nhận lại câu trả lời quá mức lịch sự của cô, anh không ngăn được có chút nôn nóng. Bao nhiêu lời lẽ vốn đã chuẩn bị để thuyết phục cô cuối cùng lại chẳng dùng được. Anh đứng dậy mở cửa, xuống lầu trước làm thủ tục trả phòng.

Cô buông muống xuống, nhìn về phía khung cửa sổ đã vén rèm. Thế giới bên ngoài tấm kính thủy tinh bao la một màu trắng xóa. Chỉ là, khoảnh khắc này trong lòng cô đã mất đi rồi giấc mộng tuyết trắng thánh khiết của ngày hôm qua. Khoảng cách, vĩnh viễn là đẹp nhất.

Bầu không khí trên con đường về tựa như mặt biển yên bình, giấu diếm sóng cả cuộn trào dưới lòng đại dương. Anh luôn nắm chặt tay cô không rời, xương tay cô mảnh dẻ và lạnh lẽo. Họ từ biệt nhau ở phi trường, anh đón chuyến bay đi Hồng Kông còn cô quá giang xe buýt sân bay về nhà.

Xa rời giấc mơ màu tuyết trắng, cô vẫn là cô và cũng không hẳn là cô của trước kia. Trong túi hành lý có nhiều hơn hai thứ – thuốc Mặc Hàm gửi cho cô và hộp gấm màu trắng Mặc Thâm đưa tận tay. Cô vẫn chưa mở cái hộp ấy ra, anh đã nói thế này lúc đặt nó vào tay cô: “Khi nào cần, em hãy mở nó ra.” Nói chung cô cũng đoán được trong hộp là vật gì.

Khi xe buýt chạy qua hành lang dài ven bãi biển của thị trấn, cô hào hứng xin xuống xe.

Tay xách túi hành lý, cô rảo bước chậm chậm theo dãy lan can đá trắng trải dài bất tận vòng quanh bờ biển, dõi mắt ngắm nhìn đoạn cuối con đường nhạt nhòa trong làn sương mù mờ ảo ở nơi mây nước giao nhau sau mỗi đợt sóng dâng trào. Gió biển lạnh cắt da cắt thịt thổi thốc vào mặt cô, cô thỏa thuê tận hưởng hương vị giá băng rét buốt. Cô là người con gái lớn lên ở miền biển, là con gái của biển cả. Giây phút hít vào thật sâu mùi hương của biển, cô cảm thấy hoàn tự do.

Cô đặt túi hành lý xuống đất, vịn hai tay lên lan can đá, nheo mắt và lắng nghe biển bày tỏ nỗi niềm. Lòng biển âm ào mạnh mẽ, sóng vỗ đá ngầm rì rào giòn vang. Rồi bỗng từ đâu, tiếng kèn harmonica du dương ngân lên giữa làn gió xao động. Giai điệu thân quen ấy làm cô ngẩn ngơ. Có phải bài ‘Tiễn biệt’ không nhỉ? ‘Chuyện cũ ở Thành Nam’ là bộ phim điện ảnh cô vô cùng say mê khi còn bé, ca khúc chủ đề và nhạc nền trong phim đều được biên soạn lại theo bài ‘Tiễn biệt’. Mãi đến hôm nay, cô vẫn có thể ngân nga rõ ràng từng lời hát viết về cõi đời mệnh mang ấy: Bên ngoài đình nghỉ chân, ven con đường cổ, cỏ thơm xanh ngắt mấy ngày liền...

Bao cung bậc cảm xúc xa xưa chợt trào dâng từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn, cô phóng tầm mắt tìm kiếm xem tiếng nhạc từ đâu đến, thì thấy cách mình năm mươi mét về phía trước có một người thanh niên gầy khẳng khiu, cao dong dỏng, mặc áo len cao cổ màu xám tro, choàng trên vai túi da màu đỏ, đang đứng tựa vào lan can. Giai điệu từ cây kèn màu bạc sáng lấp lóa trên miệng anh ta bay ra đồn đầu con sóng.

Đó không phải là ‘Tiễn biệt’! Không còn nghi ngờ gì nữa, người biểu diễn đã thổi vào ‘Tiễn biệt’ luồng sức sống mới, anh ta vẫn giữ lại âm luật cũ, nhưng đã xóa đi nỗi đau biệt ly và đặt vào đó những cảm xúc mãnh liệt hết sức khác lạ. Tiếng nhạc xuyên qua đại dương mệnh mông, độ sức cùng ngọn sóng cuộn cuộn, chao lượn song hành cùng cánh hải âu rồi bay vút lên trời cao. Tia nắng mặt trời nhỏ mảnh giống như nét bút tinh vi của người họa sĩ, phác họa nên gương mặt đàn ông góc cạnh và cương nghị.

Gió thổi tung bay mái tóc nâu hơi xoăn của anh ta, ánh mắt trang nghiêm hơi nhìn xuống, tay nhẹ nhàng buông thông, cây kèn harmonica anh ta cầm trong tay rơi xuống mặt biển và trở thành giọt nước điều linh bị cơn sóng lớn tràn đến nuốt chửng vào lòng biển khơi.

Trái tim rộn lên nhịp đập xúc động bồi hồi, cô nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ quên khúc nhạc ‘Tiễn biệt’ có một không hai ấy suốt cuộc đời này.

Sau khi trải qua lễ gột rửa ở hành lang dài ven biển, Hứa Tri Mẫn trở về nhà, nhanh chóng thay quần áo, rồi ngồi ngay ngắn trước bàn học, cầm lên cặp hồ sơ màu xanh da trời anh đưa cho cô trong tâm trạng rất bình tĩnh.

Cô không phải là cô gái thích hờn giận, và cũng sẽ không đời nào đánh mất tất cả lí trí vì vài câu khiêu khích của anh. Cô hiểu rất rõ tình cảnh của chính mình: Thứ nhất, cho dù thi đậu đại học, học phí cũng là một vấn đề nan giải; thứ hai, với thành tích của cô, rất khó thi vào khoa trọng điểm của trường đại học danh tiếng; thứ ba, cô không có gia đình hiển hách làm chỗ dựa.

Đương nhiên, cô hiểu nghề y tá ở trong nước không được xem trọng, nhưng Mặc Thâm đưa ra đề nghị này với cô, không phải vì anh cố ý hạ thấp cô mà bởi vì anh căn cứ vào hoàn cảnh thực tế ở Hồng Kông. Mỹ, Thái Lan và Hồng Kông là những quốc gia mà nghề y tá được người người kính nể. Hơn nữa, cộng thêm kinh nghiệm từ ba anh, anh hiểu rõ tầm quan trọng của vị trí trợ tá đối với một người bác sĩ thành công.

Hứa Tri Mẫn cầm bút bi màu đỏ đánh dấu hoa thị những từ ngữ quan trọng trong hồ sơ. Chẳng hạn như, để phát triển ngành y tá, đại học y đặc biệt triển khai một số chính sách ưu đãi cho sinh viên, gồm có chính sách học bổng, chính sách cho vay học phí, chính sách giới thiệu nơi thực tập, việc làm sau khi tốt nghiệp và kế hoạch đưa sinh viên ra nước ngoài làm việc. Điều hấp dẫn nhất đối với cô chính là tỷ lệ sinh viên kiếm được việc làm sau khi ra trường. Hiện tại số lượng bác sĩ làm việc tại các bệnh viện trong thành phố lớn đã xuất hiện dấu hiệu bão hòa, bây giờ là cơ hội của y tá, nhất là những y tá thuộc hàng cao cấp trở lên xuất thân từ khoa chính quy của đại học M danh tiếng. Ngoài ra, cô còn có thể xem nghề y tá như một bước đệm, chỉ cần ráng chịu khó một quãng thời gian, sau này cô sẽ có sự nghiệp ổn định.

Cô tra thêm thông tin về điểm trúng tuyển, không thấp một chút nào, chỉ thấp hơn mười điểm so với ngành bác sĩ lâm sàng, đã vậy toàn trường chỉ chiêu sinh một lớp bốn mươi người. Tính thử thách cao như vậy quả thật rất đúng ‘gu’ của cô.

Hứa Tri Mẫn gõ gõ cán bút, vốn dĩ trước đây cô luôn hoang mang không biết chọn nghề nghiệp tương lai như thế nào. Làm bác sĩ cô không thích vì trách nhiệm quá nặng nề. Luật sư cũng không ổn, thu nhập của luật sư ở một đất nước có cơ chế pháp luật chưa hoàn thiện như Trung Quốc không cao bằng nước ngoài. Nghề giáo viên, nhân viên công vụ rất ổn định nhưng lại quá bình lặng. Công việc kinh doanh mua bán thì phù hợp với cô bạn Lương Tuyết giỏi xã giao hơn, mà thực ra Lương Tuyết cũng quyết chí thi vào đại học thương mại.

Cuối cùng, anh vẫn để cô tự mình quyết định. Trải qua hành trình vừa rồi, cô không thể không thừa nhận, anh cảm thấy hứng thú với cô, mà cô cũng nảy sinh hứng thú với anh. Có vô số cách để trèo lên vị trí cao. Là một người thông minh, cô tự hiểu lòng dạ mình không sâu hiểm như anh và không làm đối thủ của anh là cách tốt nhất giúp cô tránh được xung đột lợi ích xảy ra giữa hai người làm việc trong cùng một ngành.

Một mặt anh muốn sử dụng năng lực của cô, một mặt khác anh lại kiêng dè cô, không muốn cô có cơ hội đối đầu với anh. Lý tưởng nhất là hai người đứng cùng chiến tuyến, cô ở bên trợ giúp anh, anh tính toán đường đi nước bước cho cô. Đây mới thật sự là ý định ban đầu của anh.

Tốt thôi. Đã như thế thì cô sẽ thuận theo ý anh, cô sẽ đứng ở vị trí đặc biệt này, ung dung đóng vai một người bàng quan, để nhìn xem anh ‘hướng đến đỉnh cao’ bằng cách nào.

Sinh ra trong gia đình nghèo khó không có nghĩa rằng cô phải hạ thấp tiêu chuẩn lựa chọn đàn ông. Cô luôn vững tin mình có thể thay đổi vận mệnh, vì thế người bạn đồng hành với cô trên con đường đời nhất quyết cũng phải là người có khả năng xoay chuyển càn khôn.

Đến đây đã có thể kết luận, cô đích thực là một ma nữ, một ma nữ thích cười chỏi quan sát thế giới phàm trần.

Lương Tuyết gọi điện đến xin lỗi cô.

Hứa Tri Mẫn cười cười: “Nếu tớ không muốn đi, cậu có từ chối được không?”

Cô bạn thân im thin thít.

Kết quả thi thử được công bố vài tháng sau đó. Hứa Tri Mẫn điền đơn thi đại học sau khi đã trao đổi với ba mẹ. Mẹ cô tỏ ý ủng hộ, ba cô không phát biểu ý kiến. Hứa Tri Mẫn biết rõ rằng gia đình không thể chu cấp cho cô học lên đại học, song cũng không nóng lòng lo âu, đợi bao giờ thi xong cô sẽ tính tiếp.

Kết quả là cô thật sự thi đỗ.

Ngày cô cầm trên tay thư thông báo trúng tuyển, Kỷ Nguyên Hiên ở thành phố R xa xôi cũng nhận được tin. Việc cô em gái duy nhất chọn trường đại học tiếng tăm làm anh kinh ngạc. Vợ anh, Vu Thanh Hoàn, thở dài đồng tình: “Con gái chọn học y sẽ vất vả lắm đây. Được cái là làm y tá, cũng đỡ cực hơn làm bác sĩ một chút. Nhưng mà... vì sao em ấy không chọn theo ngành sư phạm nhỉ? Nếu được vậy thì sau này mình còn có thể giúp em ấy chuyện kiếm việc làm.”

Người nói vô tình, nhưng người nghe lại để tâm. Kỷ Nguyên Hiên chẳng mấy chốc đã hiểu ra bản chất thật sự của vấn đề. Vợ anh cho rằng y tá tốt hơn bác sĩ, vì cô quan tâm đến mức độ nặng nhọc Hứa Tri Mẫn phải chịu đựng trong công việc sau này. Kỷ Nguyên Hiên lại cho rằng bác sĩ tốt hơn y tá, vì anh lo ngại nghề y tá có địa vị xã hội thấp, sẽ khó khăn nếu anh muốn giúp Hứa Tri Mẫn tìm được một đức lang quân như ý. Vả lại, cho dù Hứa Tri Mẫn làm bất cứ vị trí nào trong ngành y được, anh cũng thấy gai mắt. Nguyên nhân không khó đoán, là bởi vì Mặc gia.

Mặc dù Kỷ Nguyên Hiên rất lấy làm tiếc với quyết định lựa chọn nghề nghiệp của em gái, nhưng anh vẫn nhiệt tình chúc mừng Hứa Tri Mẫn thi đậu đại học và chủ động giúp đỡ cô trang trải học phí. Theo như cái cách anh nói cười hỉ hả thì, đây là khoản đầu tư lâu dài. Sự thật quả đúng như vậy, gia đình có thể có thêm một người hòa nhập vào cuộc sống ở thành phố lớn chính là điều may mắn lớn lao đối với chuyện phát triển sự nghiệp của anh.

Vấn đề học phí đã giải quyết ổn thỏa, gia đình không có ý kiến, hai vali hành lý cũng đã được Hứa Tri Mẫn thu xếp gọn gàng. Ba ngày trước ngày sinh viên năm nhất đến trường báo danh, cô và Lương Tuyết mua hai vé xe lửa loại ngồi đến thành phố R. Hai cô gái trẻ không sợ trời chẳng sợ đất xách hành lý lên xe lửa với chí khí ‘Cách mạng chưa thành công, các đồng chí hãy tiếp tục cố gắng’ áp ủ trong tim.

Tuổi xuân năm ấy không có nước mắt buồn đau, chỉ một lòng hướng về tương lai tươi đẹp phía trước.

Ráng chiều rực rỡ tỏa sáng muôn vẻ mặt của những người đến sân ga đưa tiễn. Hứa Tri Mẫn ngồi bên cửa sổ ngóng mắt tìm kiếm giữa đám đông. Tiếng còi tàu vang lên từng hồi dài trong buổi chiều vi vu gió. Nhìn thấy em trai sắp hai tuổi của mình, cô len lén ra dấu tay hình chữ ‘V’. Bé con toét miệng cười khanh khách để lộ hàm răng sữa trắng bóng.

Cô kim lòng khôngặng mồm môi cười chum chím. Luôn có những việc mà một khi đã thông suốt thì chính mình lại là người được lợi nhất. Cô thương em trai mình biết mấy.

16. Chương 16

Toa ngồi chốc lát lại trông tránh lắc lư theo những tiếng sầm sập mỗi khi con tàu lăn bánh qua một mối nối đường ray. Hứa Tri Mẫn ngạc nhiên cảm thán, hóa ra những gì sách giáo khoa nói đều là sự thật. Quả thực, phải tự mình trải nghiệm mới có thể cảm nhận một cách sâu sắc câu châm ngôn ‘Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường’.

Lần đầu tiên cô ngồi xe lửa, lần đầu tiên rời xa quê nhà lâu dài, trong lòng ngập tràn biết bao điều hiếu kỳ về thế giới rộng lớn ngoài kia. Hai tay chống cằm, khi thì cô nghiêng đầu suy nghĩ, khi thì phần khích trộm nhìn khắp toa xe. Chuyến tàu mới khởi hành chưa bao lâu, vài hành khách không chịu được sự buồn tẻ bắt đầu sôi nổi thi nhau bày ra đủ thứ ‘Vật báu’. Đó là chai nước ngọt Coca, Sprite to tướng nằm trong túi xách khoe màu sắc xanh xanh đỏ đỏ; là mì ăn liền Khang sư phụ ngâm nước sôi tỏa mùi hương thơm phức; là vốc hạt dưa sáng bóng từ trong cái gói lớn đỏ rào xuống chiếc bàn vuông. Bên này, ông chú gấp một đĩa mì, húp nước xì súp; bên kia, nhóm bạn trẻ cắn vỏ hạt dưa, cười giỡn huyên náo; gần đó, cậu bé ba tuổi trắng trẻo mồm mỉm ngồi trên đầu gối mẹ, tay ôm bình nước miệng cắn ống hút, hai mắt tròn xoe như hòn bi đảo qua đảo lại xung quanh.

Giữa lúc Hứa Tri Mẫn đang nhìn cuộc sống muôn màu muôn vẻ đến nhập thần, Lương Tuyết ngồi bên cạnh huých huých cô: “Di động của cậu hiệu Motorola à? Cho tớ xem với.”

Chiếc điện thoại di động Motorola này là do chú hai mua cho cô để tiện liên lạc, hàng lỗi thời nên không đắt, giá chỉ khoảng vài trăm tệ. Cô vốn không muốn nhận vì sợ nợ ân nghĩa. Nhưng người cha thật thà ăn nói vụng về của cô từ chối mãi không được, đành phải nhận thay con gái. Sợ làm hư đồ của người ta, cô đã may một cái túi bằng vải bông rồi cho điện thoại vào đó.

Lương Tuyết nhìn cái túi đựng điện thoại ‘có phong cách riêng’ của cô, cười phá lên: “Trời ơi, Hứa Tri Mẫn, muốn chọc tớ cười chết luôn đấy hả? Di động là để xài, cậu lại bịt nó kín mít thành thế này, với lại thời buổi này chẳng có ai bọc điện thoại bằng túi vải như cậu cả đâu. Vứt mau, vứt mau cho tớ nhờ!”

Hứa Tri Mẫn làm mặt giận, lườm cô bạn: “Cái đồ không biết tốt xấu. Cậu có tin không, cái túi của tớ đây mà đem ra ngoài bán ấy hả, đảm bảo người ta sẽ trả giá từ mấy chục đến trên trăm tệ.”

“Thế cơ á, vậy... tớ chờ đây!” Lương Tuyết lại càng không ngừng cười khúc khích.

Nhưng thật không ngờ, bỗng nhiên có một cô gái ăn mặc thời thượng đi tới, vừa thấy cái túi trong tay Hứa Tri Mẫn, cô nàng liền thốt lên kinh ngạc: “Ồi, cái túi của em trông lạ mắt thế, mua ở đâu đấy?”

Lương Tuyết uống ngụm nước bị mắc nghẹn, phun ra hết sạch.

Hứa Tri Mẫn suýt chút cười lạc cả giọng.

Lúc vừa lên xe, hai người đã phát hiện hai ghế phía đối diện trống không. Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết đưa mắt nhìn nhau, Lương Tuyết hắng giọng rồi nói rõ ràng và thẳng thắn: “Ban đầu tụi em tưởng chỗ đó không có người ngồi.”

“Ồ.” Cô gái xa lạ có đôi chân mày lá liễu nhỏ mảnh, cặp mắt long lanh xinh xắn, chỉ là gương mặt trang điểm hơi đậm một chút. Cô nàng gật đầu với hai người bạn họ: “Hai chỗ ngồi này của chị và anh trai, sở dĩ các em không thấy anh em chị tới đây là vì bọn chị đã mua vé giường tầng bên toa nằm rồi. Chuyến tàu này sáng sớm mới đến được trạm cuối là thành phố R. Buổi tối cần nghỉ ngơi, nhưng ban ngày bọn chị muốn gặp gỡ người này người kia nói chuyện cho đỡ chán. Bởi vậy ngoài vé nằm, anh em chị mới mua thêm vé ngồi. Chị tên Mạc Như Yển. Còn hai em?”

Nghe cô nàng họ Mạc nói chuyện với luận điệu ‘Tiêu tiền như nước là chuyện đương nhiên’, Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết bỗng chốc mất hết hứng thú bắt chuyện. Để giữ phép lịch sự, Lương Tuyết vẫn thấp giọng giới thiệu: “Em là Lương Tuyết, còn cậu ấy tên là Hứa Tri Mẫn.”

“Hứa Tri Mẫn?” Mạc Như Yển ồ lên thú vị, “Tên rất đặc biệt.”

“Cám ơn.” Hứa Tri Mẫn trả lời đúng mực rồi ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Rời khỏi thị trấn, đoàn tàu chạy băng qua đồng ruộng núi non xanh rì. Khoảnh khắc mùi bùn đất tản mát trong gió thanh tấy đi những ồn ã trong lòng, quang cảnh trước mắt người lữ khách thành thị lập tức sáng ngời. Cô yêu thích thưởng thức sự an bình của thiên nhiên bằng chính tâm hồn không vướng bận như thế này. Ngặt nỗi, con người sống trong xã hội không phải bao giờ cũng được tự do làm bất cứ việc gì theo ý mình muốn, kể cả khi xã hội đó chỉ là một toa xe lửa nho nhỏ.

Quả nhiên, Mạc Như Yển là người đầu tiên lên tiếng ‘phê bình’ cô: “Chị bảo này Lương Tuyết, bạn của em sao không thích nói chuyện gì hết vậy. Như thế không hay đâu nhé! Chị vừa nhìn đã biết cả hai em đều là sinh viên năm nhất. Môi trường đại học là một xã hội thu nhỏ. Hai em vào đó sẽ thấy, chỉ học giỏi thôi thì không được, còn phải giao lưu tạo dựng mối quan hệ với người khác nữa, ấy mới là điều quan trọng.”

Mạc Như Yển vừa ba hoa khoác lác được một lúc thì đã thu hút được không ít người nghe. Một ông chú hăng hái xen vào nói: “Cháu gái này chắc là sinh viên của đại học danh tiếng đây mà.”

Mạc Như Yển nhã nhặn đáp: “Sinh viên năm ba, đại học thương mại XX.”

Lương Tuyết kín đáo kéo tay Hứa Tri Mẫn: “Tớ muốn đi toilet, cùng đi nhé?”

“Ừm, đi.” Hứa Tri Mẫn cười hiểu ý.

Thế là hai người cùng đi tới khoảng trống ngăn cách giữa hai toa sắt. Nhìn quanh thấy bốn phía không người, Lương Tuyết hét ‘a’ thật lớn, vung hai cú đấm vào không khí: “Trời ạ, Hứa Tri Mẫn, cứ nghĩ tới chuyện cô ta là đàn chị cùng trường với tớ là tớ thấy buồn nôn!”

“Người ta nói tớ chứ đâu có nói cậu, có gì đâu mà cậu phải tức giận.” Hứa Tri Mẫn bình tĩnh đáp.

“Gi cơ? Tớ nói này Hứa Tri Mẫn, cậu biết rõ là người ta nói bậy bạ mà chẳng nói lại câu nào, cứ mặc cho người ta khi dễ mình!”

“Tớ có nói để mặc cô ta gièm pha tớ sao?”

Lương Tuyết nháy mắt mấy cái, yên lặng nhìn cô bạn thân: “Cậu có cách gì rồi à?”

“Kê tai lại gần đây.” Hứa Tri Mẫn ngoắc ngoắc ngón tay với vẻ ‘xấu xa’.

Sau một hồi thì thầm, Lương Tuyết bật lỗ tai kinh ngạc nhìn bạn thân: “Chiêu này của cậu độc thật!”

“Không phải. Đây gọi là biết sai thì sửa.” Hứa Tri Mẫn cười nhạt. Chẳng phải cô nàng kia phê bình cô không thích nói chuyện hay sao? Cô là học sinh giỏi, hiểu thế nào là ‘biết sai thì sửa’, được thôi, cô sẽ ‘nói’ cho Mạc Như Yến nghe để cô nàng được toại nguyện.

Hai người trở lại chỗ ngồi.

Sau cả tiếng đồng hồ bô lô ba la, Mạc Như Yến thấy khô miệng khát nước, bèn mở túi da mang theo bên người lấy ra một chai nước khoáng C'estbon. Mới vừa mở nắp và đưa chai nước lên miệng, cô nàng đột nhiên phát hiện hai người đối diện nhìn chằm chằm vào ống tay áo bên trái mình bằng ánh mắt rất kì quặc. Mạc Như Yến buông chai nước, kiểm tra cẩn thận, thấy ống tay áo vẫn sạch trơn, nhưng nhìn bên kia thì thấy Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết chụm đầu vào nhau rồi cứ sau vài giây lại quay qua liếc liếc ống tay áo mình. Không nghe được hai cô nàng kia xì xào chuyện gì, Mạc Như Yến càng nóng ruột hơn nữa. Vốn là người chú trọng chuyện ăn mặc chừng diện, cô nàng lật đật xách túi da đi ra toilet. Qua một hồi xem đi xem lại mấy lần, Mạc Như Yến thấy ống tay áo chẳng có gì bất thường, quần áo từ trên xuống dưới vẫn chỉnh tề. Song khi cô nàng quay về toa xe, hai người kia vẫn đang cười ngặt nghẽo.

Hứa Tri Mẫn đảo mắt qua ống tay áo bên trái đã được cô nàng xắn lên, rồi cười nhìn Lương Tuyết.

Mạc Như Yến quả quyết hai con bé sinh viên năm nhất không biết phải trái này đã lén lút nói xấu mình. Đè nén lửa giận trong lòng, cô nàng cố nặn ra một nụ cười: “Hai đứa em nói chuyện gì mà vui vậy? Nói chị nghe đi.”

Lương Tuyết lắc đầu: “Chú này kể cho tụi em nghe một câu chuyện cười đó mà. Chị hỏi chú đi.”

Ông chú giữ giữ tờ báo trong tay, ngẩng đầu tỏ vẻ không hiểu: “Cháu nói chuyện cười hả? Trong báo có này, cháu muốn xem không?”

Hơi thở Mạc Như Yến nghẹn ứ trong lồng ngực, mặt cô nàng đỏ bừng. Mắt thấy hai con bé sinh viên năm nhất vẫn còn tiếp tục thì thầm, cô nàng quăng mạnh túi da lên bàn một cái rầm. Tiếng động làm kinh động đến tất cả mọi người ngồi chung quanh. Và chỉ trong chớp mắt, hình tượng sinh viên đại học danh tiếng tao nhã thanh lịch của cô nàng mất sạch không còn chút dấu vết.

Lương Tuyết hả hê huyết sáo trong lòng. Hứa Tri Mẫn chau mày: Cô nàng này huênh hoang khoe mình đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, nhưng ngay cả quy tắc cơ bản nhất cũng không biết. Con người, nếu khi ngồi xuống đã dám nói thẳng trước mặt người khác, thì khi đứng lên sẽ không sợ người ta nói xấu sau lưng mình. Cô và Lương Tuyết từ đầu chí cuối không hề nói xấu Mạc Như Yến nữa câu, có chăng chỉ là dàn dựng chút tình huống khiến cô nàng hiểu lầm mà thôi. Chỉ cần là người đã thật sự trải qua thử thách trong cuộc sống, thì tuyệt sẽ không tức giận vì chút chuyện vặt vãnh như vậy. Qua việc này có thể thấy, Mạc Như Yến không hề chín chắn như lời cô nàng nói.

Mạc Như Yến xấu hổ kéo mở túi da, cầm điện thoại nói: “Quách Diệp Nam, anh ngủ gì mà ngủ như heo chết thế. Em sắp chết rồi đây này, anh có biết hay không?!” Nói xong, cô nàng gục xuống bàn, hai tay che kín cả khuôn mặt.

Cả toa xe phút chốc rơi vào im lặng. Ai nấy đều có chung thắc mắc: Quách Diệp Nam là gì của Mạc Như Yến? Nếu là anh trai cùng đi xe lửa với cô nàng, vậy tại sao họ của hai người lại khác nhau? Anh em bà con xa chẳng?

Không ai tìm ra đáp án. Mà bất luận Quách Diệp Nam là nhân vật nào, những ai hiểu chuyện sẽ không tọc mạch đến việc riêng của người khác. Mọi người quay đầu lại, ai làm chuyện nấy.

Lương Tuyết và Hứa Tri Mẫn tự nhận mình không làm tổn thương tới ai. Một trò chơi thôi mà, ai bảo Mạc Như Yến không cam lòng chịu thua, làm ầm lên làm chi. Rõ buồn cười. Nghĩ vậy, hai cô gái liền cùng nhau cầm lên quyển ‘Độc giả’, im lặng giả xem.

Gần một giờ đồng hồ sau, anh chàng Quách Diệp Nam mà mọi người trông đợi cuối cùng cũng rề rà đi tới toa xe. Đó là một chàng trai trẻ đeo mắt kính gọng bạc, mái tóc rối bù và hơi dài giống kiểu tóc của nam diễn viên chính trong bộ phim ‘Bản tình ca mùa đông’. Anh chàng mặc áo sơ mi sọc đen, nửa bên cổ áo bẻ lên, một tay dứt túi quần, một tay gãi đầu – hoàn toàn là bộ dạng vừa tỉnh ngủ.

“Làm sao đây?” Anh vỗ vỗ vai Mạc Như Yến.

Mạc Như Yến bật người dậy, giữ chặt tay anh: “Anh.”

Anh tránh khỏi bàn tay nắm chặt cứng của Mạc Như Yến, đẩy đẩy mắt kính, đánh giá cô nàng: “Anh thấy em khỏe mạnh lắm mà, đâu có giống sắp chết.”

“Anh!”

“Đừng có gọi anh, anh nói cả rồi, nếu em sắp chết, anh cũng sẽ không làm CPR* cho em đâu.”

(*) CPR (Thủ thuật hồi sinh tim – phổi) được thực hiện bằng cách liên tục ấn mạnh và nhanh ngay giữa ngực bệnh nhân.

“Anh muốn làm bác sĩ mà nói năng thế á? Coi chừng em mách dì đấy!”

Anh chàng cười phớt tỉnh: “Bác sĩ có bản lĩnh thì sẽ không đợi bệnh nhân sắp chết tới nơi mới làm CPR. Biết cái gì gọi là ‘phòng ngừa tai nạn có thể xảy ra’ không?”

Mạc Như Yến xua xua tay: “Thôi đi, biết nói không lại anh rồi. Mau xem giúp em đi, tay em có sao không?”

Anh nhấc tay Mạc Như Yến lên nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Không có gì hết.”

Mạc Như Yến nín cổ áo anh, kéo đầu anh xuống rồi ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ vài câu.

Nghe cô nàng kể khổ xong, Quách Diệp Nam ngoáy ngoáy lỗ tai, rồi thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai người đối diện.

Hứa Tri Mẫn cảm thấy khó có thể lẩn át ánh mắt sắc bén sau hai tròng mắt kính mỏng tang đó. Tuy nhiên, cô vẫn bình tĩnh, giữ nguyên dáng vẻ chuyên chú đọc sách. Cô không làm việc trái với lương tâm, việc gì phải để ý tới anh ta?

“Anh. Anh nói một câu đi.” Mạc Như Yến kéo tay áo Quách Diệp Nam.

“Hậu sinh khả úy nhĩ.” Quách Diệp Nam thở dài nói một câu, rồi vừa ôm vừa kéo Mạc Như Yến, “Đi thôi, chúng ta đi về toa nằm.”

“Vì sao chứ?!” Mạc Như Yến giậm chân không chịu đi.

“Bởi vì anh không muốn em lại ba lần bảy lượt quấy rầy giấc ngủ của anh, đại tiểu thư à.”

“Nhưng mà...”

“Mạc Như Yến, em muốn tự làm bề mặt mình phải không?” Quách Diệp Nam lạnh lùng ném lại câu này, sau đó buông cô nàng ra và bước nhanh rồi đi.

Mạc Như Yến giậm chân một cái rồi đuổi theo.

Lương Tuyết túm cổ áo, nói thật nhỏ: “Nhìn anh ta không đơn giản tí nào, may mà anh ta không phát hiện ra.”

Hứa Tri Mẫn không nghĩ như vậy. Ánh mắt anh chàng đó rõ ràng đã lướt qua Lương Tuyết và dừng lại rất lâu trên người cô. Nói cách khác, anh ta đại loại đã đoán được cô là kẻ đầu têu, còn về phần vì sao anh ta không vạch trần mưu kế be bé của cô thì cần phải nghiên cứu thêm.

“Này, anh ta là sinh viên y đúng không? Chẳng lẽ sẽ học cùng trường với cậu?” Cô ‘học trò nhát gan’ Lương Tuyết rụt rụt cổ.

“Không trùng hợp thế đâu. Thành phố R đâu phải chỉ có mỗi đại học M là đại học y.” Hứa Tri Mẫn mở sang một trang ‘Độc giả’ mới.

“Khó nói lắm nha. Cậu có thấy cái cách anh ta nói về bác sĩ không? Nghe oách ra phết. Mà đại học M ở thành phố R là đại học y nổi tiếng cả nước đấy cậu.”

Tay Hứa Tri Mẫn dừng lại giữa không trung, ngón tay rơi hẫng xuống giữa trang sách. Duyên phận thật đúng là chuyện khó đoán trước. Làm sao bây giờ? Thôi thì ký lai chi, tắc an chi* vậy. Cô đập tay cô bạn thân: “Cậu có xem không thì bảo? Không xem tớ xem một mình đây.”

(*) Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

“Xem!”

Hứa Tri Mẫn phì cười.

Trong suốt hành trình tiếp theo, hai anh em kì quái kia không xuất hiện thêm một lần nào nữa, cả quãng đường dài qua đi trong bình yên.

Tám chín giờ sáng, đoàn tàu tiến vào trạm hành khách phía tây thành phố R. Hai người vẫn ngồi tại chỗ, không muốn tranh xuống xe với người khác. Lương Tuyết vừa gõ nhịp lên bắp đùi vừa gửi tin nhắn, miệng vui mừng hát khe khẽ. Hứa Tri Mẫn nôn nao ngoái đầu ra cửa sổ nhìn về phương xa, hình ảnh đầu tiên in vào mắt cô là bầu trời của thành phố R. Vòm trời rộng lớn ấy nhuộm trong màu xám tro nặng nề, thưa thớt rải rác vài đám mây, chỉ những nơi không bị màu mây u tối che lấp mới rạng lên chút ánh bình minh. Cô hơi nhíu mày, bầu trời như vậy khiến người ta thật khó chịu, vậy mà lại có bao nhiêu con người không màng hiểm nguy khó nhọc, bất chấp tất cả tiến về phía trước, những mong giành được sự sống còn dưới gầm trời này.

Sau khi hành khách trong xe đã đi hết, hai người đeo cặp sách to lên vai, kéo chiếc vali nặng trĩu rời khỏi toa xe.

Ngày nay, các trường đại học đều có bộ phận chuyên phụ trách việc đến nhà ga đón tân sinh viên. Lương Tuyết rất nhanh đã nhìn thấy người của đại học thương mại đang hươ hươ lá cờ nhỏ, cô nàng nói với Hứa Tri Mẫn: “Không thì cậu đi với tớ qua bên kia trước đi, sẵn hỏi họ điểm tiếp đón sinh viên của trường cậu ở đâu luôn.”

Hứa Tri Mẫn đang định gật đầu đồng ý thì bỗng một tiếng gọi to vọng đến từ đám đông: “Hứa Tri Mẫn.”

Lương Tuyết nhìn cô thắc mắc. Hứa Tri Mẫn lắc đầu: Mình có nghe nhầm không? Không lý nào lại có người đến đón mình, đã vậy còn là giọng nữ.

“Hứa Tri Mẫn!”

Lần này tiếng gọi rất rõ ràng. Hai người mở mắt thật to, nhìn thấy một cô gái trẻ đang hào hứng phấn chấn chen ra khỏi đám đông và thoáng chốc đã đứng trước mặt họ.

“Chị là...” Lương Tuyết do dự hỏi.

Cô gái quệt quệt mồ hôi trên trán, nụ cười sáng tươi như ánh mặt trời: “Chị là chị dâu của em ấy.”

Hứa Tri Mẫn sực tỉnh ngộ: Đây là cô vợ thành phố của anh họ Kỷ Nguyên Hiên, và không khỏi ngạc nhiên nhìn về cô gái đứng đối diện.

Vóc người Vu Thanh Hoàn rất cao, ít nhất cũng 1m68, trông có vẻ chắc khỏe. Gương mặt hơi tròn hết sức khả ái, đeo mắt kính, tóc ngắn và mảnh như sợi tơ, khi cười có hai lúm đồng tiền phảng phất trên gò má.

Hứa Tri Mẫn thầm giật mình, mọi người ở quê đều bảo vợ Kỷ Nguyên Hiên là con gái thành thị, tám phần là thiên kim đại tiểu thư danh giá. Nhưng trong phút gặp gỡ này, cô thấy không phải như vậy. Vu Thanh Hoàn nói chuyện rất bình dị gần gũi, cô nhiệt tình đón hành lý từ tay Hứa Tri Mẫn: “Một không em? Cô bé đi cùng là bạn học của em à?”

Lương Tuyết không ngờ Vu Thanh Hoàn sẽ chủ động hỏi đến cô, lắp bắp trả lời: “Em, em là bạn trung học của Hứa Tri Mẫn ạ.”

Vu Thanh Hoàn ôn hòa hỏi: “Học cùng trường đại học luôn hả em?”

“Đại học thương mại ạ, người đón em ở bên kia.” Lương Tuyết chỉ chỉ lá cờ nhỏ của đại học thương mại.

“Hay là vậy đi, chị và anh họ của Tri Mẫn lái xe đến đây, nếu em không ngại, bọn chị sẵn tiện đường đưa em đến trường luôn. Đằng nào thì xe buýt đón sinh viên của trường cũng phải đợi đủ người mới đi được.”

Lương Tuyết nói cảm ơn không ngớt, lúc sau cô nàng không biết xưng hô với Vu Thanh Hoàn như thế nào nên khi gọi ‘dì’, khi gọi ‘chị’ loạn cả lên.

Vu Thanh Hoàn vỗ vỗ vai cô: “Không sao đâu mà, gọi chị là chị dâu giống Tri Mẫn là được rồi.”

Trên đường ba người cùng đi ra bãi đỗ xe bên ngoài ga xe lửa, Vu Thanh Hoàn nắm nắm cánh tay Hứa Tri Mẫn: “Tri Mẫn, em gầy quá đi à, không giống anh họ em tí xiu nào. Nhưng mà không sao, bây giờ thành sinh viên rồi, không bị áp lực thi đại học nữa, sẽ mập lên ngay thôi.”

Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết chăm chú tiếp thu thông tin về thành phố lớn, hai cô nàng cũng rất tò mò với bộ đồ thể thao xuề xòa của Vu Thanh Hoàn và đều cùng cho rằng, phụ nữ thành phố có chút bản lĩnh đều cải trang tỉ mỉ khi ra khỏi nhà.

Thấy được nghi vấn trong ánh mắt hai cô gái trẻ, Vu Thanh Hoàn cười nói: “Haha, cỡ chị thì chỉ là tầng lớp trung bình trong thành phố này thôi.”

Tầng lớp trung bình?! Hứa Tri Mẫn và Lương Tuyết cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Cả đoạn đường nghe chị dâu kể chuyện, Hứa Tri Mẫn phát giác không khí nơi đây làm người ta ngứa mũi khó chịu. Cô vừa lau mũi xong, đúng lúc ngẩng lên thì thấy một chiếc Honda nhỏ màu bạc. Kỷ Nguyên Hiên tựa vào cửa xe, thò tay vào túi áo trên lấy ra một gói ‘Hongthap’, rút một điều thuốc rồi gõ gõ vào gói thuốc lá.

Hứa Tri Mẫn cảm giác như trái tim mình bị ai đó bóp nghẹt. Nhìn anh thế này sao cô thấy tang thương quá. Trước kia anh là người kiên quyết không hút thuốc lá, mà nay trên người chuẩn bị sẵn cả gói thuốc.

Kỷ Nguyên Hiên vừa thấy các cô lập tức cất lại gói thuốc. Lúc Hứa Tri Mẫn ngồi vào ghế sau, anh xoa xoa đầu cô: “Anh giúp em thu xếp xong xuôi hết rồi. Tối nay tới chỗ anh nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai hãy đến trường ghi danh.”

Một câu ‘Anh giúp em thu xếp xong xuôi hết rồi’ đó đã khiến hốc mắt Hứa Tri Mẫn cay cay và bao nhiêu bất an dồn nén trong lòng cô từ lúc bắt đầu lên đường đến nay thoáng chốc tan thành mây khói. Cô cúi đầu đáp: “Dạ.”

Tình thân, nếu như dựa theo tỉ lệ trong phép toán thống kê, tuyệt đối đáng tin cậy hơn tình yêu. Nghĩ đến đó, cô lại nhớ mình vẫn lần lữa chưa báo cho Mặc Thâm biết đã thi đỗ vào trường đại học anh mong muốn. Thật ra cũng đâu cần phải báo? Thi đậu hay không là ý nguyện của riêng cô mà thôi.

Lương Tuyết ngồi bên cạnh hưng phấn kéo góc áo cô: “Anh họ cậu đẹp trai thật đấy. Mà này, anh họ dạy học ở trường sư phạm, trường đó gần trường thương mại của tớ lắm, sau này cậu ghé nhà anh họ chơi có thể tiện đường lượn qua chỗ tớ.”

“Ừa.” Hứa Tri Mẫn đáp lời. Thật không ngờ đại học M và đại học sư phạm của anh, một bên ở khu đông thành phố R, một bên ở khu tây thành phố R, hôm nào không tắt đường cũng phải mất gần hai giờ đi xe. Nói đúng ra cô không sợ tịch mịch, mà là sợ chuyện khác...

‘Tít tít tít’ Điện thoại di động của Lương Tuyết vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Cô nàng vừa nhìn thấy liền nhú mày, nhỏ giọng nói với Hứa Tri Mẫn: “Kiều Tường nhắn, nói muốn biết số di động của cậu.”

“Cho cậu ta đi.” Hứa Tri Mẫn nói rất thoải mái, giống như đã sớm dự liệu được việc này, “Không phải cậu ta học cùng trường với cậu sao? Cứ cho đi, để cậu ta khỏi suốt ngày lấy chuyện này ra làm phiền cậu.”

Lương Tuyết ‘a’ một tiếng rồi thuận thực bấm tin trả lời. ‘Tít tít tít’, lại một tin nhắn khác. Cô nàng chán ngán mở máy, lần này thì hoảng hốt ra mặt, sau một thoáng chần chừ, cô nàng dúi di động vào tay Hứa Tri Mẫn: “Tự cậu xem đi này.”

Hứa Tri Mẫn khó hiểu cúi đầu xem, dòng chữ màu xám nhạt nổi bật trên màn hình nền xanh: Lương Tuyết, nhờ cậu nói cho chị Tri Mẫn biết dãy số này. Trước khi tớ và anh chuyển tới đại học M, nếu chị ấy gặp chuyện gì ở trường, có thể tìm người này nhờ giúp đỡ – 1582194444, Quách Diệp Nam.

Ba chữ cuối cùng giống như một tia sấm sét giáng trúng tay cô, tại sao không phải ai khác mà lại là ông anh họ Quách của Mạc Như Yển kia chứ. Di động cầm trong tay rớt xuống giữa hai chân, cô lằm bằm rủa: “Gặp quỷ rồi.”

Lương Tuyết quay lại nhìn nhìn cô, rớt cuộc nhin không được ngoác miệng cười nham nhở.

17. Chương 17

Khác với đại học M có bề dày lịch sử lâu đời, đại học thương mại của Lương Tuyết thành lập chưa được bao lâu, từ các dãy lầu đến phòng học đều sáng long lanh như mới, Hứa Tri Mẫn nhìn mà đỏ cả mắt vì ganh tị. Trước đó Vu Thanh Hoàn đã nói cho cô biết, thời gian này đại học M đang tiến hành tu sửa, đại đa số sinh viên vẫn phải ở trong ký túc xá cũ kỹ.

Nhà của Kỷ Nguyên Hiên là do đại học nơi anh giảng dạy cấp cho giáo viên, tọa lạc ngay trong khuôn viên nhà trường. Căn nhà được xây cất trong vòng hai năm trở lại nên còn rất mới; vị trí nhà ở tầng bốn, vừa phải, không cao không thấp; trong nhà có ba phòng sinh hoạt và một phòng ngủ, diện tích khá rộng rãi thoải mái. Vu Thanh Hoàn dẫn cô lên lầu trước, Kỷ Nguyên Hiên thì đi đổ đầy xăng chiếc Honda trước khi trả lại xe cho nhà người bạn.

Chẳng hiểu sao, Hứa Tri Mẫn vẫn không quen ở trong căn phòng tốt như thế này. Một đêm trần trọc trên xe lửa và cả buổi chiều ngổn ngang âu lo khiến cho giấc ngủ của cô bị ngắt quãng bởi những cơn ác mộng kéo đến liên tiếp, nhưng dù vậy, cô vẫn cố ép mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Buổi tối Kỷ Nguyên Hiên đích thân vào bếp nấu nướng thết đãi cô em gái từ phương xa đến. Vu Thanh Hoàn cười nói: “Hồi ấy anh trai em đã dùng tuyệt chiêu nấu nướng để lừa đảo cả khối con gái. Thú thật, chị thua xa anh ấy khoản bếp núc.”

Hứa Tri Mẫn cười vui vẻ, cô nhận thấy cuộc sống hôn nhân của anh họ thật ngọt ngào và viên mãn, chị dâu không chỉ là người vợ lý tưởng mà còn là một cô gái rất tốt bụng. Tối hôm đó sau khi ăn xong, Kỷ Nguyên Hiên rời nhà đi làm, hai chị em ngồi trong phòng khách vừa xem phim Hàn Quốc vừa tán gẫu đủ thứ chuyện linh tinh, trò chuyện vãn vơ một hồi cuối cùng lại kéo sang vấn đề yêu đương nhạy cảm.

“Em chưa nói chuyện yêu đương bao giờ á?” Vu Thanh Hoàn hỏi, không giấu được sự kinh ngạc xen lẫn hoài nghi.

“Chưa ạ. Cấp ba ở trường em chỉ có mấy đôi công khai cặp kè thôi.” Hứa Tri Mẫn đáp.

“Học sinh bọn em ngoan ngoãn hết sức. Còn ở đây thì khác hẳn nhé, đến một thằng nhóc còn học nhà trẻ mà còn biết nói thế này: Bạn biết hôn bạn gái chụt chụt chưa? Bạn hôn bạn gái nào chụt chụt rồi?”

“Ha ha.” Hứa Tri Mẫn ôm bụng cười ngặt.

Vu Thanh Hoàn nhìn Hứa Tri Mẫn đang cười hết cỡ, tự nhiên những suy nghĩ ưu tư bất chợt dậy lên trong lòng cô. Đúng như lời chồng chị nói, một cô bé có thể thi đậu vào đại học nổi tiếng với thành tích xuất sắc nổi trội như thế thì chắc chắn phải là một người rất thông minh, nhưng việc cô bé hầu như không có khái niệm gì về phương diện tình cảm đã làm chị hết sức bất ngờ. Trong các trường đại học thời bấy giờ, tình trạng cạnh tranh nhau chỗ làm giữa các sinh viên sắp tốt nghiệp đã trở nên quá phổ biến và mỗi năm một thêm khốc liệt; khắp môi trường học đường đâu đâu cũng có chuyện một số ít sinh viên chỉ vì công việc tốt mà không từ thủ đoạn, lừa gạt, lợi dụng tình cảm đôi lứa.

“Chị dâu.” Hứa Tri Mẫn ngồi thẳng lưng lên, hỏi, “Chị và anh họ em quen nhau lúc học đại học hả chị?”

“Bọn chị là bạn học cùng trường cùng lớp, rồi cũng tự nhiên đến với nhau thôi.” Vu Thanh Hoàn đoán được suy nghĩ trong lòng Hứa Tri Mẫn, thật lòng nói: “Nhưng mà, những cặp yêu nhau chân thành rồi ra trường có thể kết hôn suôn sẻ như bọn chị thì ít lắm, đa số tốt nghiệp xong đi làm đều chia tay cả em ạ.”

Hứa Tri Mẫn im lặng tự nhủ, vì không ngăn được sự bất rứt về những lời nói có phần thậm xưng của Mạc Như Yên trên chuyến xe lửa ngày đó, nên cô mới thử làm một cuộc khảo sát nhỏ nhỏ xem sao; quả tình, ban đầu cô cũng không cảm thấy có gì ghê gớm, nhưng bây giờ ngay cả chị dâu cũng nói như vậy...

Vu Thanh Hoàn thấy nét mặt cô thoáng ửng đỏ, nhanh chóng đổi giọng thoải mái: “Sau khi tốt nghiệp chị và anh họ em đã trải qua một chuyện thế này, lúc ấy anh em hỏi chị: ‘Vu Thanh Hoàn, anh ở nhà tranh, em sẽ đến sống với anh chứ?’, thế là chị bảo: ‘Nhà tranh anh ở rất xịn, em đến sống với anh ngay đây.’”

“Sau đó thì sao ạ?” Hứa Tri Mẫn nhẹ giọng hỏi.

Vu Thanh Hoàn chớp chớp mắt làm ra vẻ thần bí: “Sau đó, bọn chị kết hôn ngay lập tức.”

Lời cầu hôn mộc mạc ‘Có đến nhà tranh sống với anh hay không.’ ấy đã khắc sâu vào tâm trí Hứa Tri Mẫn. Thành phố R đầu tháng chín nắng oi ả, nhiệt độ ban đêm lên đến hơn ba mươi độ C, Vu Thanh Hoàn mở máy điều hòa nhỏ rồi ân cần tắt đèn phòng giùm Hứa Tri Mẫn.

Cô nằm mở mắt thao thức trong bóng tối mịt mùng, hơn nửa tiếng đã qua nhưng vẫn không sao chợp mắt. Lần đầu tiên trong đời cô biết được rằng, một chàng trai có thể dùng câu ‘sống ở nhà tranh’ để cầu hôn người con gái mình yêu. Kiều Tường sống trong hoa viên, còn Mạc Thâm...chỉ e là anh sẽ cười khẩy nếu nghe hai chữ ‘nhà tranh’ đó. Cô thật ngưỡng mộ chị dâu vì chị đã tìm được một người bạn đồng hành cùng mình san sẻ những ngọt bùi, đắng cay trong đời. Biết đến khi nào cô mới gặp một người như thế? Ai sẽ là người có hoàn cảnh gia đình không quá cách biệt với cô và có thể cùng cô nỗ lực vươn lên?

Hứa Tri Mẫn, hai chúng ta đều là cùng một loại người. Lời anh nói với cô vô tình vọng đến từ một nơi sâu thẳm trong tâm tưởng.

Vết sẹo trên chân trái mang máng đau, Hứa Tri Mẫn cau mày nghĩ đến tin nhắn Mạc Hàm gửi cho Lương Tuyết. Mỗi bận tâm với vấn đề ‘sống ở nhà tranh hay không’, cô đã quên khuấy mất một chuyện nghiêm trọng hơn – đó là, anh em Mạc gia nói sắp chuyển đến đại học M.

Đêm khuya, Kỷ Nguyên Hiên về nhà, hai vợ chồng anh nói chuyện về cô em gái trong phòng ngủ.

“Nghe bảo em ấy không có bạn trai.” Vu Thanh Hoàn nói.

“Được vậy cũng mừng.” Kỷ Nguyên Hiên vừa thay quần áo vừa đáp.

Thấy chồng nói chuyện nhát gừng, Vu Thanh Hoàn hỏi: “Anh nghi em ấy có bạn trai?”

“Ừm.”

Vu Thanh Hoàn cảm thấy quái lạ, hỏi tới: “Mà cho dù có đi nữa thì đã sao, lên đại học thế nào cũng chia tay thôi. Hay là anh lo em ấy lưu luyến đoạn tình cảm này, không tập trung học hành được?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

Kỷ Nguyên Hiên kéo mạnh nút măng sét. Anh vẫn nhớ như in, ngày sắp rời thị trấn, Hứa Tri Mẫn đã hứa nhất định sẽ đến nhà ga tiễn anh. Anh hiểu rõ tính cách em mình, cô bé rất cứng đầu, nói là làm. Vì thế, khi kiên trì chờ đợi đến giây phút cuối cùng mà vẫn không thấy bóng dáng em gái thì anh đoán chắc đã xảy ra chuyện. Rồi sau đó, qua một cú điện thoại hỏi thăm tình hình gọi đi trong lúc khẩn cấp, anh biết tin em gái đột nhiên bị thương ngoài ý muốn, đang tĩnh dưỡng ở nhà họ Mạc.

Khéo thật! Đây chính là ý nghĩ đầu tiên của anh vào thời điểm đó, và thậm chí cả mãi về sau này khi anh đã có nhiều thời gian suy ngẫm. ‘Bỗng dưng’ bị thương ngay trên đường đi tiễn anh rồi lại ‘bỗng dưng’ dưỡng thương ở nhà họ Mạc. Không những vậy, vết thương của em gái lành lặn chưa được bao lâu, cả nhà họ đã

rời thị trấn đi Hồng Kông, còn cô em có thành tích học tập xuất sắc của anh ‘bổng chừng’ đăng ký thi vào đại học y. Kỷ Nguyên Hiên càng nghĩ càng thấy bất ổn.

Anh và hai cậu con trai Mặc gia đã có duyên gặp mặt một lần. Năm ấy, Kỷ Nguyên Hiên mười tám mười chín tuổi đến Mặc gia chào từ giã bà ngoại trước lúc lên đường đi học ở trường huấn luyện thể dục thể thao. Người mở cửa là Mặc Hàm, nhưng người tiếp đón anh là Mặc Thâm. Hai anh em được gia đình giáo dục rất tốt, nói chuyện khách sáo phải phép, chỉ là ánh mắt họ nhìn anh lạnh giá tựa hầm băng. Anh như người đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, khó nhọc ngồi đợi suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn không thể gặp bà ngoại. Mặc Thâm nói với anh về áy náy: “Ba em vừa gọi điện, nói tối nay sẽ dùng cơm với bà ở ngoài, không về nhà... Anh Kỷ vẫn đợi tiếp chứ?”

Kỷ Nguyên Hiên nhắm mắt nghĩ, có lẽ cả đời này anh sẽ không bao giờ quên về châm biếm lộ rõ trong đôi đồng tử đen thẫm của Mặc Thâm lúc cậu ta gặng hỏi anh “có đợi hay không”.

“Hiên.” Thấy sắc mặt chồng khác thường, Vu Thanh Hoàn bèn gọi.

“Không có gì đâu. Nói tóm lại, con bé không có bạn trai là tốt nhất. Em bảo nó lo học đại học cho tử tế đi, đừng đua đòi yêu đương theo người ta, bằng không chính nó sẽ là người bị tổn thương.”

Hôm sau, Vu Thanh Hoàn chuyển lời căn dặn của chồng cho Hứa Tri Mẫn, nhưng xuất phát từ tình cảm yêu mến dành cho cô bé, chị đã khéo léo chỉnh sửa lại từ ngữ trong câu nói nguyên văn.

Hứa Tri Mẫn ngay tức thì nhận ra anh họ đã hoài nghi quan hệ giữa cô và anh em Mặc gia. Đã có kinh nghiệm xương máu từ ba năm khổ sở, cô quyết tâm ngay bây giờ và ngay tại nơi này phải hành động thật thận trọng, nếu không sẽ bị cuốn vào mối hiềm khích giữa hai nhà Kỷ – Mặc. Và để giải quyết tình huống ngàn cân treo sợi tóc trước mắt, cô đã cho anh họ uống một viên thuốc an thần bằng cách lập lời thề: Năm năm học đại học tuyệt không yêu đương.

Kỷ Nguyên Hiên hài lòng khen ngợi em gái. Về phần Vu Thanh Hoàn, mặc dù trong lòng còn ít nhiều vướng mắc, song trước thái độ tin cậy của chồng, chị đã lựa chọn im lặng.

Trời sáng tinh mơ, ba người đón chiếc ô tô nhỏ đi đại học M. Đúng chín giờ xe đến nơi.

Đại học M là ngôi trường mơ ước của hầu hết mọi học sinh. Bước qua cổng trường nhỏ hẹp trong tâm trạng bồn chồn, cô dừng chân dưới tàng cây cổ thụ mọc sum suê giữa sân trường và chợt nhận ra cảnh sắc xung quanh mình đượm nét tĩnh lặng cổ xưa như thể tách biệt với trần thế tấp nập ngoài kia.

Từ cổng trường đi thẳng vào năm trăm mét, cô nhìn thấy một vách thạch bích độc đáo dài năm mươi mét, trên nền đá hoa cương màu xám tro là tượng bán thân của năm danh nhân được chạm khắc tinh xảo và sống động như thật bởi bàn tay nghệ nhân. Những vị danh nhân này trông khá quen thuộc, nhưng Hứa Tri Mẫn không nhớ chính xác họ là ai. Sau cùng, ở mép trái vách thạch bích, cô bắt gặp bốn chữ đầy khoáng đạt và mạnh mẽ khắc thành hàng dọc: Học hành nghiêm cẩn. Cô nhìn bốn chữ này không chớp mắt, dặn lòng phải ghi nhớ thật kỹ.

Kỷ Nguyên Hiên, Vu Thanh Hoàn và cô cùng dừng bước chiêm ngưỡng vách thạch bích. Vu Thanh Hoàn lấy ngón tay đẩy gọng kính, trầm trồ: “Đại học M lớn quá.”

“Chị đâu chưa đến đây bao giờ à?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

“Chưa.” Vu Thanh Hoàn đáp, “Đại học M nổi tiếng xưa giờ. Mà kể cũng lạ, chắc tại từ nhỏ chị nghe kể nhiều quá nên không có hứng tới đây tham quan. Anh họ em chắc chắn đã đến đây rồi đấy, vì chỗ làm của anh ấy chọn bệnh viện trực thuộc đầu tiên của trường này làm nơi khám bảo hiểm y tế cho nhân viên mà.”

“Bệnh viện trực thuộc đầu tiên của đại học M?”

Kỷ Nguyên Hiên hất cằm chỉ tay về con đường phía bên phải: “Bên kia có con đường thông từ sân trường đến bệnh viện lâm sàng trực thuộc.”

Hứa Tri Mẫn rướn cổ lên nhìn, con đường đó dài bất tận không thấy điểm cuối.

“Đi thôi. Từ từ rồi thế nào em cũng quen với môi trường ở đây à.” Vu Thanh Hoàn kéo cô đi về phía trước.

Thời điểm ghi danh học kỳ mới được ấn định vào ba ngày sau, áp dụng cho tất cả sinh viên các khóa. Những ngày này đại học M đang giải quyết thủ tục nhập học cho tân sinh viên ở đại lễ đường.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục liên quan, ba người đi qua ký túc xá. Đại học M đã thực hiện chính sách ưu đãi dành cho sinh viên khoa y tá bằng việc khánh thành khu nhà ký túc xá sáu tầng mới toanh. Đồng thời, vẫn như những năm trước, năm nay khoa y tá không tuyển nam sinh, toàn bộ sinh viên đều là nữ.

Hứa Tri Mẫn nghĩ bụng: Cùng là con gái với nhau mới dễ thân thiết và đồng cảm. Cả lớp bốn mươi nữ sinh đều ở cùng một dãy lầu, phòng ký túc xá tám người Hứa Tri Mẫn được phân vào nằm lọt thỏm trong góc phải lầu ba.

Vừa đẩy cánh cửa phòng 314 ra, cô đã thấy ngay bốn chiếc giường tầng và tám chiếc bàn học chiếm trọn không gian chật hẹp. Khoảng trống giữa hai giường chỉ rộng vừa đủ cho hai người chen vai nhau bước qua. Phía cuối phòng có một bức tường trắng làm vách ngăn trung gian, đằng sau nó là nhà vệ sinh và bồn rửa tay được bố trí riêng rẽ. Cửa sổ rải đều bốn bức tường xung quanh phòng.

Điều kiện ở đây tuy có kém hơn đôi chút so với ký túc xá đại học thương mại của Lương Tuyết nhưng vẫn chấp nhận được.

Nhà trường chỉ sắp đặt phòng ký túc xá cho sinh viên chứ không quy định cụ thể về giường ngủ, ai đến trước sẽ được quyền ưu tiên lựa chọn giường ngủ. Trong bốn giường dưới thì đã có hai giường trải chiếu giăng màn, chứng tỏ hai người bạn cùng phòng đã đến đây. Kỷ Nguyên Hiền chọn một giường còn trống trong số hai giường còn lại, hai chị em bèn nhanh tay trải chiếu lên giường thật lẹ.

Sắp xếp hành lý gọn gàng đầu vào đây rồi ngồi nghỉ một lát, cô vẫn không thấy bạn cùng phòng trở về. Lúc Hứa Tri Mẫn tiễn anh họ và chị dâu ra cổng trường, Vu Thanh Hoàn dặn đi dặn lại cô: Nhớ thường xuyên liên lạc. Hứa Tri Mẫn nghe vậy liền gật đầu vâng dạ.

Trở về phòng sau khi tiện đường ghé căn tin mua ít vật dụng hàng ngày, đúng lúc tra chìa vào ổ khóa, cô phát hiện cửa đã bị người ở bên trong khóa trái. Cô gõ gõ cửa, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng chạy đến, tiếp đó cửa phòng mở toang, rồi một cô gái vóc người nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt cô. Cô gái nhìn Hứa Tri Mẫn, che miệng cười sảng khoái: “Tớ là Trần Minh. Cậu mới đến à? Xin lỗi nhé, tớ ở nhà khóa cửa quên rồi, lỡ tay khóa cậu bên ngoài luôn.”

Hứa Tri Mẫn cũng tự giới thiệu rồi đi vào phòng buông đồ đạc trên tay xuống, vừa ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái duyên dáng yêu kiều đứng bên cửa sổ. Dưới ánh nắng dịu dàng, những đường nét trên nửa gương mặt trông nghiêng của cô ấy tựa như nét vẽ nàng Dương Quý Phi kiều diễm. Trong phút chốc Hứa Tri Mẫn ngây ngẩn cả người, từ trước đến nay cô chưa bao giờ nhìn thấy một nhan sắc quá đẹp đến nhường này.

Cô gái quay lại, hồ hững nhìn lướt qua Hứa Tri Mẫn và Trần Minh rồi đi vào nhà vệ sinh.

Trần Minh thấp giọng nói với Hứa Tri Mẫn: “Cậu ta tên Diệp Văn. Hôm qua cậu không đến nên không thấy được cảnh cậu ta cãi nhau ầm ĩ với ba mẹ ngay trong trường chúng ta.”

“Cãi nhau chuyện gì vậy?” Hứa Tri Mẫn thắc mắc.

“Điểm thi của cậu ta chỉ suýt soát đậu vào khoa bác sĩ lâm sàng thôi, mà khoa chúng ta thì lại được quyền ưu tiên chọn sinh viên. Cho nên cậu ta mới làm ầm lên. Tớ đoán thể nào vài ngày nữa cậu ta sẽ chuyển đi à xem, nếu không cậu ta còn quậy nữa.” Giọng điệu Trần Minh đầy vẻ ung dung chờ xem kịch vui.

Nghề nghiệp không phân địa vị cao thấp, nghề nào cũng có người tài giỏi. Ngay từ bé Hứa Tri Mẫn vẫn luôn nghĩ, di lao công quét đường mỗi sáng tinh sương là người đáng yêu nhất.

Đương nhiên, trên đời ai cũng ước mong được đứng ở địa vị cao – Hứa Tri Mẫn đã lý giải như vậy về thái độ kiêu kỳ của Diệp Văn.

Bạn cùng phòng có mặt đông đủ hai ngày sau đó. Phòng ký túc xá đáng lẽ có tám người thì nay chỉ còn bảy người, Diệp Văn chuyển sang khoa bác sĩ lâm sàng.

Sáu người bạn cùng phòng của cô, mỗi người một nét riêng. Trần Minh thanh tú thích ăn cay, nói chuyện nhanh như sấm liên thanh; Vương Nhã Lệ là người thành phố R, điều kiện gia đình sung túc, thích chụp

ảnh và viết văn, cao 1m65 nặng cả trăm kí lô, cả ngày kêu gào ‘Muốn giảm béo’. Ngoài ra còn có hai người tính tình trầm lặng, thích ngủ và nghe nhạc. Hai người bạn cuối cùng là những người thu hút sự chú ý của Hứa Tri Mẫn nhất – một người tên là Lâm Ngọc Cẩm, ngoại hình bình thường nhưng nụ cười rất ngọt, giọng nói lại càng ngọt hơn, tưởng chừng như thấm vào tim gan; người kia là Phương Tú Mai, dáng vóc cao gầy, rất mê thể dục thể thao.

Không sai. Hứa Tri Mẫn cảm thấy Phương Tú Mai giống Lương Tuyết ở mọi phương diện, con người cô bạn ấy rất ngay thẳng cương trực. Điểm khác biệt duy nhất giữa cô ấy và Lương Tuyết là, cô ấy lâu lâu lại bâng quơ bộc lộ sự tự ti: “Hâm mộ lắm các cậu quá đi, trắng trẻo nõn nà, ai như tớ, đen như cột nhà cháy ấy. Còn tên tớ nữa, khó nghe muốn chết luôn, Tú Mai, Tú Mai, nghe như quả mơ* ấy.”

(*) Nguyên văn là ‘mai hoa’ () có nghĩa là hoa mai/quả mơ.

Cả phòng đều không nhịn được cười vì cô bạn tếu táo này. Kể từ đó, biệt danh ‘Quả mơ’ của cô nàng nhanh chóng lan xa.

Con gái thường hay thích kết bạn theo đôi. Hứa Tri Mẫn chọn cô bạn Phương Tú Mai, nhưng Lâm Ngọc Cẩm cũng chọn Phương Tú Mai như cô. Cô chưa kịp mở lời với Phương Tú Mai, cô nàng đã bị Lâm Ngọc Cẩm lôi tuột đi.

Cả phòng ký túc xá có bảy người, nếu hai người thành một nhóm thì dĩ nhiên sẽ có một người lẻ loi. Hai nhóm tiếp theo là Trần Minh – Vương Nhã Lệ và hai cô bạn hợp tính kia, rốt cuộc người đơn độc chính là Hứa Tri Mẫn.

Ngay từ đầu, Hứa Tri Mẫn cũng không đặt nặng vấn đề này, cô chỉ muốn sống hòa thuận với các bạn cùng phòng. Tại buổi họp lớp đầu tiên để bầu ra tổ trưởng phòng ký túc xá, cả sáu người im lặng thật lâu không nói câu nào, Hứa Tri Mẫn nghĩ: Có lẽ làm tổ trưởng là chuyện phiền phức. Thế là xuất phát từ thiện ý, cô đã chủ động đảm nhận nhiệm vụ tổ trưởng phòng 314.

Sau khi họp phòng, cả tập thể thống nhất mỗi người thay phiên nhau trực vệ sinh hàng ngày. Hai người trực thứ sáu và chủ nhật nhận nhiệm vụ lau nhà. Phương Tú Mai thứ sáu, Hứa Tri Mẫn chủ nhật. Kể đến là phân công người đi mua đồ dùng cho phòng, người đại diện phòng đi nhận đồ, riêng người thay mặt phòng 314 tiếp chuyện với ban quản lý khi có việc cần thì mọi người đều đồng thanh, cười nói: Tổ trưởng Hứa Tri Mẫn của chúng ta.

Giữa lúc cười vui cùng bạn bè, dù trong lòng Hứa Tri Mẫn vẫn mơ hồ phát hiện có chút gì đó không thích hợp nhưng cũng không đủ cơ sở để kết luận người ta cố ý nhắm vào nhược điểm của mình. Chính vì niềm tin ‘Ở cùng một chỗ cần phải chung sống hòa bình’, cô đã bỏ qua việc tìm hiểu cho ra lẽ.

Huống hồ cô còn phải hoàn thành một mục tiêu quan trọng hơn, đó là tranh thủ giành được học bổng cả năm học để chi trả học phí và sinh hoạt phí. Học bổng của đại học M rất hấp dẫn, đặc biệt là học bổng loại A.

Ngoài nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ tổ trưởng phòng ký túc xá, thời gian còn lại Hứa Tri Mẫn dành hết tâm trí cho bài vở. Kỳ nghỉ đông cô chỉ về thăm nhà đến vừa hết Tết rồi lại hối hả trở về trường ôn bài. Những khi anh họ và chị dâu rủ đi thăm thú vui chơi, cô đều chân thành và khéo léo từ chối với lý do “học bài quan trọng hơn”.

Trong khi Kỳ Nguyên Hiên càng ngày càng hài lòng với biểu hiện của em gái, Vu Thanh Hoàn lại thở dài: Cô thà rằng nhìn thấy một Hứa Tri Mẫn sống hoạt bát còn hơn, bởi vì đại học không phải trung học.

Thực tế chứng minh, Vu Thanh Hoàn đã lo lắng đúng. Năm đầu tiên, Hứa Tri Mẫn đạt hạng nhất lớp với tổng điểm các môn học vượt hơn người đứng thứ nhì đến trên sáu mươi điểm, một thành tích làm ngỡ ngàng toàn thể giảng viên và sinh viên trong khoa. Thành tích vẻ vang là vậy, nhưng sang năm thứ hai, lúc bình bầu sinh viên được nhận học bổng, cô chỉ được lãnh học bổng loại C.

Học bổng loại C chỉ bằng một phần ba học bổng loại A, danh tiếng khác nhau một trời một vực. Hứa Tri Mẫn cảm giác như mình bị sấm sét nện xuống đầu, cô chua chát nhắm mắt lại: Nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi, thành tích cao hơn người ta nhiều như vậy, nhưng tại sao lại là loại C mà không phải loại A.

Cô dở dẩn đi vào toilet, vừa đóng cửa lại, chợt nghe bên ngoài có người quay về phòng.

Trần Minh tiếc nuối nói: “Tội nghiệp Hứa Tri Mẫn thật, thành tích tốt vậy mà chỉ được học bổng loại C.”

“Hừ.” Vương Nhã Lệ cười nhạt, “Tại cậu ta cả thôi.”

“Nhã Lệ, cậu biết học bổng xét như thế nào hay sao? Tổ thấy bạn cán sự và thầy chủ nhiệm vì chuyện này mà tất bật cả tuần lễ.”

“Khai giảng vừa xong, tổ lập tức nhờ người chạy khắp nơi hỏi vụ học bổng này. Cậu phải biết rằng, văn bản của trường chỉ cung cấp cho chúng ta phương thức đại khái thôi, mà cách tính điểm của từng khoa thì mỗi năm một thay đổi. Theo tổ hiểu thì năm nay khoa chúng ta làm như vậy: 60% là điểm chuyên ngành, 20% là điểm hoạt bát, 20% còn lại là điểm đạo đức. Điểm chuyên ngành là điểm chết, cậu thi được bao nhiêu thì là bấy nhiêu. Điểm hoạt bát được đánh giá dựa trên cách giao tiếp của cậu trong trường, cán bộ lớp đều được cộng thêm điểm. Điểm đạo đức ấy hử, nói trắng ra là, xem xem cậu có quan hệ với thầy cô và bạn học hay không rồi chấm theo cảm nhận chủ quan.”

“Thảo nào điểm chuyên ngành của cậu chỉ xếp hạng mười hai trong lớp, mà học bổng thì lại loại C giống Hứa Tri Mẫn.” Trần Minh cười cười, nhỏ tiếng hỏi, “Nói mau, điểm đạo đức thì tụi mình chấm cho nhau, thang điểm tuyệt đối là mười, thế cậu cho Hứa Tri Mẫn bao nhiêu điểm?”

Tiếng cười Vương Nhã Lệ the the: “Tớ biết, thế nào cậu ta cũng chắc mẩm là đã giúp đỡ mọi người trong phòng thì nghiêm nhiên tất cả sẽ cho cậu ta tám đến chín điểm. Cậu ta hồn nhiên quá rồi. Ai lại chấm kiểu ấy chứ. Tớ mà có du di cho Phương Tú Mai thì cao lắm cũng chỉ năm điểm. Giỏi thể dục có gì hay ho đâu, ở đây là trường y, không phải trường thể dục. Cho nên, dựa trên nguyên tắc công bằng chính trực, tớ cho cậu ta và Phương Tú Mai ba điểm hết.”

“Ba điểm á?! Cậu cũng ác quá đấy.”

“Tớ làm theo lương tâm thôi. Thử hỏi tụi nó đã làm được gì cho bạn bè? Đứa thì đá banh, đứa thì làm một sách. Cái ngữ ấy ra đời sớm muộn gì cũng bị đào thải.”

“Đừng nói người ta như vậy chứ. Tớ thấy hai cậu ấy rất tốt mà. Cậu nhớ lần trước phòng bên cạnh có người bị bệnh không? Hai cậu ấy thấy bên đó thiếu người nên đã chủ động giúp nấu cơm còn gì.”

“Bởi vậy tớ mới nói tụi nó ngu. Cái đứa bị bệnh cả phòng kể bên đều ghét, bên đó định mượn chuyện này đuối cổ nhỏ ấy ra khỏi phòng, cậu ta và Phương Tú Mai làm thế chỉ cản trở người ta chứ giúp quái gì mà giúp.”

Qua hồi lâu sau, Trần Minh vẫn không lên tiếng.

Rốt cuộc Vương Nhã Lệ nói: “Trần Minh, nếu chỉ một mình tớ cho ba điểm thì cũng không thể làm tổng điểm của Hứa Tri Mẫn thấp đến mức như thế được.”

“Tớ hiểu. Cán bộ lớp đề phòng cậu ấy, thầy chủ nhiệm thì lại thất vọng về cậu ấy.”

“Đúng thế. Hôm đến ghi danh, biết ở cùng ký túc xá với Hứa Tri Mẫn, tớ giật cả mình. Bởi vì trước đó tớ nghe nói, lớp chúng ta có một sinh viên có điểm trúng tuyển cao hơn cả bốn mươi sinh viên tài năng bên khoa bác sĩ lâm sàng, nhưng lại tình nguyện nộp đơn vào khoa y tá, tên là Hứa Tri Mẫn. Tớ cứ tưởng cậu ta sẽ ganh đua với cán bộ lớp, hay ít nhất cũng tranh được chiếc ghế đại biểu trong hội sinh viên của trường cho khoa chúng ta. Ai ngờ cậu ta an phận làm tổ trưởng phòng ký túc xá những một năm. Thầy cô đã kỳ vọng ở cậu ta biết bao nhiêu, tất cả là tại cậu ta tự đánh mất cơ hội thôi.”

Sau đó là tiếng Trần Minh liên tục than vắn thở dài.

Hứa Tri Mẫn tựa lưng vào bức tường trắng, mở mắt thật to nhìn trần nhà. Nước mắt, cuối cùng vẫn chẳng thể chảy xuôi.

18. Chương 18

Đợi đến khi tiếng bước chân của Trần Minh và Vương Nhã Lệ xa dần rồi tắt hẳn, Hứa Tri Mẫn mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô mở ngăn kéo bàn học, cầm chiếc di động lên, ngón tay vuốt trên bàn phím, tay kia nhanh nhẹn lục tìm thẻ điện thoại IC cất trong giỏ sách. Đứng vào lúc nhét chiếc thẻ vào túi quần và ngoảnh lại phía sau, cô thấy Trần Minh đang mở cửa.

“Hứa Tri Mẫn?” Trần Minh không giấu được vẻ kinh ngạc, cô nàng thốt lên rồi lúng búng: “Cậu... về phòng được bao lâu rồi?”

Hứa Tri Mẫn vẫn cười thân thiện như mọi ngày: “Mới về thôi, tớ đang định đi ăn cơm đây.”

“Thế hả.” Trần Minh khép nép đứng một bên, có lẽ vì vừa nói xấu sau lưng Hứa Tri Mẫn nên cô nàng cụp mắt không dám nhìn thẳng vào mặt cô.

Hứa Tri Mẫn gạt nhẹ đầu với Trần Minh rồi đi lướt qua cô nàng, rời khỏi phòng.

Sau bữa cơm tối được giải quyết một cách máy móc, cô thông dong tản bộ vòng quanh sân trường. Lễ Quốc Khánh vừa qua vài hôm, gió thu đã tràn về vết cạn những sự sống cuối cùng. Nghe lá cây đa rụng rơi xao xác hết đợt này đến đợt khác, cô thẫn thờ ngỡ như mình đang nghe tiếng sóng biển quê hương. Cô nhìn hai chiếc lá vàng nằm trên mặt đất, chúng như hai con thuyền nhỏ đột nhiên bị cuốn lên đầu ngọn sóng rồi bị lật nhào, hoặc có lẽ, bị chôn vùi vĩnh viễn.

Cô cẩn thận bước tránh qua đám lá khô rơi trên mặt đường, trong vô thức, đôi chân đã đưa cô đến gần vách thạch bích có bức tượng bán thân của danh nhân mà cô đã nhìn thấy trong ngày đầu tiên bước qua cổng đại học M. Cho đến tận bây giờ, cô vẫn chưa rõ năm bức tượng bán thân này khắc họa vị tổ tiên nào. Cô đưa ngón giữa tay phải miết theo vết khắc, sau đó chậm chậm vẽ ngón tay theo bốn chữ to ‘Học hành nghiêm cẩn’. Da thịt cọ sát với cát đá nhói lên buốt đau, đau như thể thấm vào sâu trong tim. Ngón tay cô dừng lại thật lâu trên nét xỏ ngang cuối cùng của chữ ‘cẩn’ (). Một tiếng cười xùy chột thoát ra khỏi kẽ răng rồi từ từ vụt tắt.

Tâm tình cô đã dần dịu xuống khi màn đêm bắt đầu bao phủ vạn vật xung quanh. Kỳ thực, cần gì phải để tâm một khi Mạc Như Yển đã cảnh báo cô trên chuyến tàu cách đây hơn một năm về trước? Chẳng qua là, cô có thể chung sống hòa thuận với bất cứ ai, duy chỉ không thích xun xoe nịnh hót người khác, nhất là khi người khác đó lại là kẻ mà cô chán ghét từ trong thâm tâm. Nói về tư cách và sự từng trải, trình độ giả dối của cô kém hơn Vương Nhã Lệ, và càng kém hơn nữa nếu so với Mạc Thâm.

Cô luồn hai đầu ngón tay vào túi quần, lấy tấm thẻ điện thoại IC giơ lên trước mặt. Điều cô cần bây giờ là ổn định lại cảm xúc một chút.

Nhìn những hàng người dài lê thê trước các buồng điện thoại ven lối đi trong khu giảng đường, cô sực nhớ ra tối nay là chủ nhật. bấy lâu nay vui đùa vào bài vở, quỹ đạo hàng ngày của cô chỉ xoay quanh giảng đường, nhà ăn và ký túc xá, thế nên hôm nay cô đều chọn đi những con đường chưa từng ghé qua cho hứng thú tham quan đó đây bất ngờ nảy sinh của mình. Dọc đường đi, ngang qua một hiệu sách nhỏ nằm trên phố buôn bán của trường, dĩ chủ hiệu sách nói cho cô biết, trong bệnh viện trực thuộc có nhiều buồng điện thoại, hơn nữa vào buổi tối cũng không có ai qua lại.

Đề xuất này nghe cũng không tệ. Hứa Tri Mẫn bèn hỏi đường rồi theo lối mòn quanh co trong sân trường đi đến bệnh viện trực thuộc.

Tòa nhà tám tầng của bệnh viện khám sức khỏe mấy năm gần đây đang tu sửa. Giờ khám bệnh đêm kết thúc vào tám giờ, hiện tại đã là tám giờ rưỡi. Trên dãy hành lang dài, những ngọn đèn neon lấp cách quãng lẳng lẽ soi bóng xuống sàn đá cẩm thạch. Trái tim cô bỗng rung lên bởi ý nghĩ ‘sau này phải công tác ở một nơi như vậy’ và mùi thuốc sát trùng gay mũi tràn ngập trong không khí.

Cả năm buồng điện thoại đặt ở tầng trệt đều không có người sử dụng. Hứa Tri Mẫn cầm thẻ điện thoại IC vào rồi quay số Lương Tuyết.

Ban đầu hai cô bạn thân đã lâu không gặp tán dóc vài câu vô thưởng vô phạt qua điện thoại và ngay sau đó chuyển qua chủ đề chính là xét duyệt học bổng.

“Tình hình bên cậu vậy là tốt rồi, bên tớ thảm hại hơn nhiều. Có một số người chẳng lạ gì tiền học bổng cả, cậu biết tại sao không? Toàn là dùng tiền để mua cái danh hiệu học bổng không đấy.”

“Trời!” Hứa Tri Mẫn kinh ngạc, trên đời này quả thực có đủ loại chuyện quái lạ.

“Hứa Tri Mẫn, cậu nghĩ thế nào? Tổ thì chẳng thêm cái danh hào ấy. Học phí và sinh hoạt phí ba mẹ tổ vẫn chu cấp đầy cho tổ, tổ á, tới giờ tổ vẫn không nghĩ tới chuyện sau này vào làm trong công ty hành chính đâu. Công ty tư nhân thì chú trọng đến thực lực cá nhân, nhưng mà tổ còn phải...”

“Từ giờ nên hăng hái gia nhập hội sinh viên trường thôi.” Việc này hoàn toàn là để rèn luyện năng lực EQ* của chính mình.

(*) Năng lực EQ: năng lực tự nhận biết bản thân, năng lực tự điều chỉnh, năng lực tạo động lực; và những năng lực thông minh xúc cảm xã hội gồm: năng lực thấu cảm với người khác và năng lực giao tiếp xã hội.

Sau một giây im bất, hai cô nàng ăn ý cười ha hả.

Hứa Tri Mẫn tựa hồ cười đến không kịp thở: “Lương Tuyết, muốn vào được hội sinh viên trường cũng không phải dễ.”

“Hứa Tri Mẫn, dã tâm của cậu so ra còn lớn hơn cả tổ. Cậu định không vào hội sinh viên khoa trước mà vào thẳng hội sinh viên trường hay sao?” Lương Tuyết vặn hỏi.

Hứa Tri Mẫn chỉ mỉm cười, không trả lời cụ thể.

Kỳ nghỉ hè vừa qua, Vu Thanh Hoàn đã dẫn cô đến nhà thăm hỏi một người bạn làm trong ngành y, cô ấy tên Giang Yến, là bác sĩ có trình độ chuyên môn cao của thành phố. Giang Yến cho rằng Hứa Tri Mẫn đã chọn đúng chuyên ngành khi mà cả nước đang trong tình trạng khan hiếm y tá cao cấp và tài năng như hiện nay. Vì thế nên cô cũng hy vọng Hứa Tri Mẫn ở trường sẽ giao thiệp nhiều hơn với những bạn bè không học cùng ngành.

Giang Yến gợi ý cô làm vậy là vì xuất phát từ một nguyên nhân chủ yếu: Tình hình y tá cao cấp trong nước chỉ vừa khởi sắc, từ trước đến nay địa vị của một y tá bậc thầy luôn thấp hơn một vị giáo sư y học lâm sàng. Ngoài ra, nội bộ bệnh viện rất chú trọng tinh thần tập thể. Giang Yến muốn dùng ý tại ngôn ngoại để nhắc Hứa Tri Mẫn rằng, nếu muốn nhờ cậy người khác thì nhất thiết phải tạo mối quan hệ tốt với những người bên ngành y. Tương tự như thế, sinh viên y khoa cũng cần học cách làm thế nào để ‘đoàn kết thân ái’ với những người có chức vụ trong ngành lâm sàng.

Hiểu ra vấn đề mấu chốt, Hứa Tri Mẫn không thể không bội phục sự nhìn xa trông rộng của Mặc Thâm, bởi anh đã sớm đưa bản thân lên đến vị trí lãnh đạo tập thể. Nói không chừng anh và Mặc Hàm chuyển trường đến đại học M là có mục đích.

Còn về chuyện tại sao cuối cùng anh em Mặc gia lại chọn rời Hồng Kông để quay về Trung Quốc làm bác sĩ thì cô có thể lấy lời nói của Giang Yến làm đáp án tham khảo. Nghề bác sĩ cần tích lũy nhiều kinh nghiệm, và đất nước Trung Quốc với rất nhiều hồ sơ bệnh án chính là môi trường tối ưu vô cùng lý tưởng cho bác sĩ trẻ. Vả lại, mỗi năm Trung Quốc đều phát triển vượt bậc, hiện nay chính phủ đã đầu tư một lượng tiền tệ khổng lồ để thường xuyên trao đổi với nước ngoài. Có thể khẳng định, so với Hồng Kông, Trung Quốc không hề thua kém.

Mà mỗi lần nghĩ đến Mặc gia, không hiểu vì sao Hứa Tri Mẫn luôn cảm nhận được một loại áp lực kỳ lạ khiến cô vừa sợ hãi lại vừa phấn khởi. Cô chau mày, cuốn vài vòng dây điện thoại vào ngón tay. Trải qua bài học học bổng lần này, cô tự nhủ phải đặt mục tiêu của mình cao và xa hơn nữa.

“Lương Tuyết, nói tóm lại, chuyện gia nhập hội sinh viên, cậu có ý kiến gì hay không?”

Lương Tuyết cười ha ha: “Tổ sẽ tích cực kết thân với một sư huynh nào đó.”

“Dựa vào nhan sắc này của cậu á?”

“Chứ sao. Bốn cô nương mặc dù không có dung nhan chim sa cá lặn, nhưng ít ra cũng được cỡ hoa nhường nguyệt thẹn.”

Hứa Tri Mẫn cười khàn cả tiếng, ngón tay buông lỏng dây điện thoại, rồi cô bỗng thấp giọng nói: “Cách này cũng hay thật.”

Hai người đều im lặng.

Thật ra, vẫn còn một câu bị nghẽn lại trong cuống họng, nhưng Lương Tuyết không cách nào mở miệng nói ra. Đó chính là, Hứa Tri Mẫn, sao mà cậu ngốc thế, cậu có thể nhờ Mặc Thâm giúp mà.

Ở đầu dây bên kia, dường như Hứa Tri Mẫn cũng có linh cảm nên lên tiếng trước: “Lương Tuyết, cảm ơn cậu, tối nay tán gẫu với cậu vui quá. Tớ phải đi đây, gặp lại sau nhé.”

Sau đó, cô gác máy trong nháy mắt. Lương Tuyết quay mặt về phía cái ống nghe đang phát ra tiếng tút tút kéo dài, kinh ngạc nói: Hứa Tri Mẫn này thật là, chuyện quan trọng nhất tớ còn chưa nói mà, cuối năm nay anh em Mặc gia sẽ bay về từ Hồng Kông đây cậu ạ.

Hứa Tri Mẫn đoán được Lương Tuyết muốn nói gì với cô, thế nhưng hiện tại không phải là lúc nghĩ đến anh. Nếu vừa gặp thất bại đã đi tìm người khác để ỷ lại thì bản thân sẽ ngày càng trở nên yếu đuối. Hơn nữa, anh không phải là bạn trai của cô, mà cô cũng không phải là bạn gái của anh. Thế thì rốt cuộc họ là gì của nhau?

Đồng hội đồng thuyền chẳng?

Cô không tìm được nhếch môi cười, từ này có vẻ miêu tả rất đúng quan hệ giữa anh và cô thì phải.

Nhiệt độ không khí hình như đã giảm xuống. Hứa Tri Mẫn ôm hai tay mình, chạy ‘huỳnh huych’ đến cánh cửa dẫn từ tòa nhà bệnh viện ra sân trường rồi ló đầu ra nhìn: Ồ, mưa rồi!

Hạt mưa bụi lất phất mang theo hơi lạnh hắt lên cánh tay để trần khiến cô run người, vội vàng tránh vào bên trong tòa nhà. Giữa bước chân chần chừ, cô nghe mưa rơi rì rào rồi dần nặng hạt. Cô dừng lại ngẩng đầu lên nhìn, những giọt mưa to tròn tạt vào khung cửa sổ đóng chặt tạo thành hàng hà sa số dòng nước nho nhỏ chảy dài trên tấm kính thủy tinh trông như những chữ xuyên () đan xen, chồng chéo. Rồi sau, tiếng mưa rơi khi lớn khi nhỏ.

Hứa Tri Mẫn khó tránh khỏi nôn nóng, bởi đây là cơn mưa dai dẳng điển hình của mùa thu thành phố R, có khi mưa cả đêm không ngớt. Cô không mang di động theo bên mình, từ trước đến nay cũng không nhớ số điện thoại của ai, cổ lắm cũng chỉ nhớ được số của vài người thân thiết và hậu quả là bây giờ không thể gọi điện báo người ở ký túc xá đến đón. Lúc này kim giờ trên đồng hồ đeo tay lúc này đã nhích gần đến con số chín.

Cô không ngừng đi qua lại để người bớt lạnh. Thong thả bước tới cuối hành lang, cô dỗi mắt nhìn ra cửa sổ, đất trời bên ngoài mưa giăng tầm tã. Hai hàng chân mày của cô cau lại, gần như chạm vào nhau. Đêm yên tĩnh, ngoài tiếng mưa rơi, vẫn chỉ có tiếng mưa rơi...

Đột nhiên một âm thanh ‘loạt xoạt’ rõ ràng vang lên, phá vỡ bản giao hưởng mưa.

Cô kinh hãi, nín thở, không chớp mắt. Qua vài phút, cô lại nghe thấy một tiếng ‘loạt xoạt’ nữa vẳng đến từ phía sau.

Là tiếng lật sách!

Cô dứt khoát quay lại và nhìn thấy một người đang ngồi trên chiếc ghế thứ ba của dãy ghế dựa được kê ở hành lang kê bên dành cho bệnh nhân đợi khám bệnh. Người đó cách cô chỉ vài bước chân nhưng suốt từ nãy đến giờ cô vẫn không phát hiện ra. Một là vì cô hoàn toàn tập trung để ý chuyện mưa gió, hai là vì người ấy rất an tĩnh, an tĩnh đến độ như tan vào không khí xung quanh.

Loạt xoạt.

Một bên thân hình của người đó hướng về phía cô. Anh ta mặc bộ quần áo khoác màu nâu, bên cạnh đặt cặp sách màu đen, trên hai đầu gối là một quyển sách y học dày nặng đang mở; tay phải chống cằm, tay trái cầm quyển sách. Cô không nhìn rõ dung mạo của anh ta, chỉ cảm thấy mái tóc nâu xoăn nhẹ trông hơi quen quen, giống như đã từng gặp ở đâu.

Hứa Tri Mẫn đoán, chắc là đàn anh khóa trên của một khoa nào đó trong trường. Cô từng nghe nói rằng trường quy định phòng tự học mười giờ tối đóng cửa, ký túc xá mười hai giờ tắt đèn. Một vài sinh viên siêng năng vì thế bèn chạy đến bệnh viện đọc sách thâu đêm suốt sáng.

Loạt xoạt.

Lương Tuyết đã nhận xét cô thế này: Cậu là người thà chịu chết khát chứ không cam lòng xin người xa lạ một ly nước. Có lẽ hôm nay, cô nên hỏi vị sư huynh xa lạ này có mang theo ô hay không.

Cô bước tới, hắng giọng rồi lễ độ cất tiếng: “Chào sư huynh, xin hỏi...” Lời còn chưa nói hết, cô đã chú ý thấy tay trái anh ta nắm chặt trang sách, đốt ngón tay vì quá dùng sức mà hơi tái đi. Ngay sau đó, anh ta buông tay phải, đóng sách một cái ‘cạch’.

“Cần ô đúng không? Bạn chờ một chút.” Tuy giọng nói dễ nghe nhưng ngữ điệu đầy vẻ không kiên nhẫn.

Tiếp theo anh ta đứng dậy, mở cửa phòng khám bệnh đối diện và đi vào thật nhanh. Cô lấy làm lạ, mình có hỏi câu gì làm mịch lòng người ta đâu, rồi nghĩ, người này quái dị hết sức.

Đổi phương đi ra, đưa cái ô đến trước mặt cô: “Đây.”

Giây phút hai người mặt đối mặt và ngũ quan của anh hiện lên rõ nét trong đôi mắt cô, đôi tay đưa ra nhận ô bất thành linh run lên, chiếc ô tức thì rơi xuống giữa hai người, đập mạnh vào mặt đất rồi quay lăn lóc một vòng. Cô hốt hoảng nhớ đến buổi chiều hôm đó, buổi chiều có tiếng sóng ngàn năm không đổi và khúc nhạc ‘Tiễn biệt’ mà với cô mãi mãi trên đời này chỉ có một không hai.

Nhìn thấy biểu cảm sững sốt của cô, vẻ khó chịu lập tức xuất hiện trên gương mặt anh ta. Anh ta khom lưng nhặt ô lên, kéo tay cô dúi ô vào, sau đó trở lại chỗ ngồi tiếp tục chuyên tâm đọc sách.

Hứa Tri Mẫn bắt buộc bản thân phải thở sâu, thôi không nghĩ về chuyện cũ nữa. Cô quay đầu nhìn kỹ lại, anh ta quả thực là người thối khức ‘Tiễn biệt’. Ban đầu cô còn tưởng rằng anh ta là sinh viên học viện âm nhạc, thật không thể ngờ, thế mà anh ta lại học cùng trường với cô.

Cô rất hiếu kỳ. Kể từ ngày nghe anh ta thối khức ‘Tiễn biệt’, mỗi khi nhớ lại khoảnh khắc đó cô đều có cảm giác đây là người cất giữ trong lòng vô vàn chuyện dĩ vãng. Vấn đề là, bây giờ trông anh ta có vẻ không ưa cô. Vì sao thế nhỉ? Cô chỉ mới nói chuyện với anh ta lần đầu thôi mà.

Hứa Tri Mẫn không phải loại người mặt dày mày dạn, thấy anh ta vô cớ tỏ thái độ bài xích mình liền biết đây không phải là thời điểm thích hợp để bắt chuyện, vì thế cô nhìn anh ta nhẹ giọng nói một câu: “Sư huynh, sau khi về ký túc xá, em sẽ mau chóng trả lại ô cho anh.”

Anh ta lạnh lùng gạt phăng ý định đó: “Không cần. Tối mai bạn để ô ở phòng khám bệnh đối diện là được.”

Xem ra, anh ta không hề muốn gặp lại cô, dù chỉ một lần!

Hứa Tri Mẫn thiếu chút nữa đã bật cười. Cô không nghĩ anh ta chĩa mũi nhọn vào vấn đề gì liên quan đến cá nhân cô, vậy nguyên nhân là vì sao? Chuyện này thật sự làm cô càng thêm hiếu kỳ.

Bung chiếc ô vải bố kẻ caro màu xanh da trời mà anh ta đưa cho, cô đi băng qua con đường mưa trở về ký túc xá. Cơn mưa dầm tựa hồ không làm cô chùn bước, đôi môi cong cong nhovn cười hân hoan, bước chân giẫm lên những bong bóng nước nổi trên mặt đường, lòng đầy phấn chấn và hứng khởi.

Hứa Tri Mẫn nhẹ nhõm đẩy cửa vào phòng.

Phương Tú Mai đứng giữa phòng lớn tiếng la hét: “Các cậu biết rõ cậu ấy đau lòng chuyện học bổng, đã không an ủi thì chớ, sao lại còn để cậu ấy đi ra ngoài một mình như thế!”

“Có sao đâu, cậu ta không phải con nít.” Vương Nhã Lệ chải túm tóc đuôi ngựa, ơ hờ đáp.

“Thế nhưng...” Trần Minh nhú mi định nói, vừa ngẩng đầu thì trông thấy Hứa Tri Mẫn, “Cậu về rồi à?”

Hứa Tri Mẫn nói với mọi người: “Xin lỗi, tớ đã làm ọi người lo lắng. Bên ngoài đổ mưa, tại mượn được ô khó quá nên tớ về trễ.”

Mọi ánh mắt cùng lúc đổ dồn vào cô, Phương Tú Mai nuốt nước miếng, sau đó tất cả đều quay lại với chuyện riêng của mình.

Hứa Tri Mẫn đem cái ô ướt sũng ra ngoài giũ nước rồi dựng lên hong khô. Tắm rửa xong xuôi, cô lấy ô vào, đi ngang qua giường Lâm Ngọc Cẩm.

Lâm Ngọc Cẩm đang nằm úp sấp trên giường nghe radio, vừa nghiêng đầu nhìn thấy ô của Hứa Tri Mẫn, bỗng nhiên trợn mắt kêu lên: “Hứa Tri Mẫn, đợi một chút, cho tớ xem cái ô màu xanh đó.”

Hứa Tri Mẫn nghiêng đầu thắc mắc.

Lâm Ngọc Cẩm khấn trương tóm lấy cái ô trong tay cô, xem xét một lát rồi nói: “Cậu gặp Viên sư huynh à?”

“Viên sư huynh?”

“Đúng rồi. Cậu không thấy sao? Đây này, trên cán ô có viết chữ ‘Viên’. Chữ này nhất định là bút tích của Viên sư huynh, bởi vì chỉ có Viên sư huynh mới thích ghi rõ họ Viên lên đồ đạc của anh ấy thôi. Thấy không, ‘Viên’, mỗi một nét bút đều mạnh mẽ ngang nhau, cả chữ giống như những đầu que diêm hợp lại rồi phân tán ra ngoài.”*

(*) Chữ Viên

Thì ra anh ta họ Viên. Vậy tên anh ta là gì? Hứa Tri Mẫn hỏi.

Lâm Ngọc Cẩm trừng cô: “Cậu không biết Viên sư huynh là ai?”

“Tớ không biết.”

Hứa Tri Mẫn nói ba chữ này rất tự nhiên, song mọi người trong phòng nhìn cô với ánh mắt chẳng tự nhiên chút nào.

“Ha ha ha.” Vương Nhã Lệ cười phá lên trước tiên, rồi những người còn lại cũng cười theo cô ta. Trần Minh vừa cười vừa cảm thán: “Tổ trưởng ký túc xá của chúng ta là tiên nữ không ăn món phàm tục đấy nhé.”

“Sai rồi, là không ăn món ngon mới đúng.” Vương Nhã Lệ cải chính.

Hứa Tri Mẫn vẫn điềm nhiên như không, vì trong tình yêu, cô tin tưởng ‘chuyện gì đến tự nhiên sẽ đến’, nên mặc dù nam sinh là đề tài tám chuyện khá phổ biến, cô luôn luôn nghe theo kiểu tai này lọt qua tai kia. Cô leo lên giường Lâm Ngọc Cẩm, nhìn chữ ‘Viên’ trên cán ô bằng gỗ, “Các cậu nói tớ nghe một chút đi, tớ kiến thức hạn hẹp, không biết gì cả.”

Cả phòng thoáng chốc sôi nổi, cậu một câu tớ một câu, dễ dàng nhận ra soái ca luôn là đề tài nóng hổi, khơi lên cảm xúc mãnh liệt, bất tận trong lòng mỗi nữ sinh. Khoảng cách giữa các cô gái vì thế cũng biến mất ngay tức thì.

Hứa Tri Mẫn yên lặng ngồi một bên nghe, thỉnh thoảng cười cười, phụ họa dăm ba câu. Dần dần cô đã sáng tỏ vấn đề của vị ‘Viên sư huynh’ này.

Viên là họ của anh ta, tên đầy đủ là Viên Hòa Đông. Đẹp trai, đạo đức tốt, được thầy cô và bạn bè cùng lớp vô cùng yêu quý, được đám con gái hết lòng ngưỡng mộ.

Khi được nhiều nữ sinh yêu quý, cánh con trai thường xem chuyện này tương tự như ‘đường công danh sáng lạn’. Nhưng Viên Hòa Đông không phải người như vậy, dáng vẻ lạnh lùng và xa lánh người ngoài cả ngàn dặm của anh ta khiến số người theo đuổi anh ta càng ngày càng tăng. Phía nam sinh gọi anh ta bằng cái tên ‘A Viên’, ý bảo anh là người vượn nguyên thủy chưa tiến hóa, không biết hưởng thụ mỹ vị tình ái. Phía nữ sinh thì trái lại, đã tâm sôi trào sùng sục, luôn nghĩ nát óc xem làm cách nào để chiếm lấy tòa ‘Viên sơn’ này.

Tối muộn ngày hôm sau, thể theo yêu cầu của Lâm Ngọc Cẩm, Hứa Tri Mẫn đưa ô cho cô nàng. Lâm Ngọc Cẩm đau khổ đứng đợi ở phòng khám bệnh hết một giờ đồng hồ nhưng vẫn không thể nhìn thấy bóng dáng Viên Hòa Đông, kết cuộc đành phải để ô lại trong phòng khám bệnh như lời Hứa Tri Mẫn căn dặn. Sau một đêm bực tức lẫn oán trách, tình cảm ái mộ của cô nàng đối với Viên Hòa Đông chỉ tăng chứ không may suy giảm.

Có thể thấy, một số người đi học đại học, mục đích chính không phải để học hành, mà là để vui chơi và yêu đương...

Bất đồng quan điểm đã khiến Phương Tú Mai và Lâm Ngọc Cẩm dần trở nên xa cách. Thế là Hứa Tri Mẫn có cơ hội gần gũi với Phương Tú Mai. Hai người cùng nấu cơm, cùng nỗ lực học tập, tình bạn mỗi ngày một khăng khít.

Một hôm trời về chiều, Hứa Tri Mẫn cho rằng thời cơ đã chín muồi, bèn hẹn Phương Tú Mai ra siêu thị đi dạo. Trên đường đi, cô đã thuật lại cho Phương Tú Mai toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Vương Nhã Lệ và Trần Minh mà mình tình cờ nghe được ngày hôm đó, không sửa đổi hay thêm bớt một chữ.

Tâm trạng Phương Tú Mai từ bàng hoàng chuyển thành căm phẫn khó đè nén, cuối cùng là uất ức mà không biết nên làm sao.

Hứa Tri Mẫn chân thành nói: “Tớ nói chuyện này cho cậu biết, bởi vì tớ nghĩ cậu có quyền biết, hơn nữa cậu cũng có quyền quyết định có cần thay đổi chính mình hay không. Lý do rất đơn giản, cậu là bạn tớ, tớ hy vọng con đường tương lai của cậu càng đi càng rộng mở.”

“Tớ muốn vào hội sinh viên trường.” Phương Tú Mai nắm chặt nắm tay.

Việc này đối với một Phương Tú Mai thường xuyên hoạt động thể dục thể thao trong các câu lạc bộ hội nhóm, quen biết khá nhiều bậc đàn anh đàn chị, thì đây chắc hẳn không phải là việc khó. Hứa Tri Mẫn thật tâm rất mừng cho Phương Tú Mai.

Cô quay đầu, một lần nữa lại nhìn thấy vách thạch bích có bốn chữ “Học hành nghiêm túc”, nó như ánh sáng soi đường dẫn cô đi qua bóng tối u mê.

Giai đoạn bầu lại ban cán bộ và tuyển cử hội sinh viên khoa, Hứa Tri Mẫn đều không tham gia ứng cử. Sinh viên trong lớp xì xầm với nhau rằng cô chưa gượng dậy nổi, và hiển nhiên cũng không ai cho rằng một con một sách như cô có thể có đủ năng lực được kết nạp vào hội sinh viên trường.

Đối mặt với đủ thể loại lời đồn đó, Hứa Tri Mẫn chỉ cười trừ, bình chân như vại làm tổ trưởng ký túc xá, mỗi ngày đeo túi sách nhỏ màu đỏ sau lưng, tự học một mình đến khuya. Qua vài lần thấy cô cả đêm không về, Vương Nhã Lệ đánh giá: “Học quá bị điên luôn rồi.”

Chỉ bản thân Hứa Tri Mẫn mới biết được rằng, hiện tại mình đang đặt một ván cược nguy hiểm.

Đầu tiên Hứa Tri Mẫn vào phòng tự học tìm giờ ôn tập chung của ngày hôm nay. Đại khái khoảng bảy giờ, Lâm Ngọc Cẩm sẽ ôm vài cuốn sách xuất hiện trước cổng lầu ký túc xá, sau đó Lâm Ngọc Cẩm sẽ đi đâu? Cô nàng gần đây mê A Viên như điên đổ nên cũng thu thập được nhiều thông tin lặt vặt hơn Hứa Tri Mẫn, vì thế cứ nổi gót theo cô nàng là có thể tìm được nơi Viên Hòa Đông tự học buổi tối.

Viên Hòa Đông chưa bao giờ khó chịu mấy ‘cái đuôi’ lằng nhằng theo anh ta đến chỗ tự học. Thông thường, anh ta sẽ tìm một góc thoải mái ngồi xuống, không để ý đến chuyện vớ vẩn xung quanh, im lặng đọc hết quyển sách dày cộm này đến quyển sách dày cộm khác. Không ai dám quấy rầy sự yên tĩnh của anh ta. Bởi vì, thứ nhất – đáng vẽ anh ta khi tĩnh tâm đọc sách cực kỳ hấp hồn, thứ hai – bất cứ ai đi qua bên cạnh, anh ta cũng xem như không khí; thứ ba – ai dám mở miệng nói chuyện với anh ta, anh ta sẽ lập tức thu lại sách vở và biến mất ngay trước mặt mọi người.

Giống như mấy cái đuôi khác, Lâm Ngọc Cẩm vô cùng, vô cùng chờ mong đến lúc cây kim đồng hồ chỉ đúng mười giờ. Khi đó, phòng tự học tắt đèn, mọi người lục tục thu dọn đồ đạc, mấy cô nàng có thể vây quanh Viên Hòa Đông hàn huyên vài câu. Thế mà, đúng mười giờ, thầy giám thị đến chỗ Viên Hòa Đông đang ngồi học, giao chìa khóa cho anh ta, vỗ vỗ vai anh ta rồi rời đi. Viên Hòa Đông chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục vui mình vào biển sách. Kim đồng hồ trôi qua từng giây từng phút, từng cái đuôi cũng lần lượt bỏ cuộc. Lâm Ngọc Cẩm ráng mở mí mắt đã muốn sụp xuống. Cô nàng ngồi canh đến mười hai giờ, quay lại vẫn thấy Viên Hòa Đông không nhúc nhích, bèn thở dài sườn sượt rồi giương cờ trắng đầu hàng. Vì quá mệt mỏi nên cô nàng không phát hiện ra Hứa Tri Mẫn đang yên vị ở hàng cuối cùng trong phòng học.

Hứa Tri Mẫn vẫn cầm cúi đọc sách, cô vốn là người rất thích đọc sách. Vì vậy khi cô ở cùng một nơi với Viên Hòa Đông, hai người vô tình làm nên một bầu không khí đặc biệt thanh tĩnh. Bị cuốn hút bởi hoàn cảnh xung quanh, Hứa Tri Mẫn dần dần quên lãng đi khái niệm thời gian và không gian, thậm chí khi Viên Hòa Đông đến bên cạnh, cô cũng không hề hay biết.

Viên Hòa Đông liếc mắt nhìn cô một cái, nhẹ nhàng, chậm rãi thả chiếc chìa khóa móc trên ngón tay xuống góc bàn cô đang ngồi. Sau đó, anh ta im lặng rời đi.

19. Chương 19

Thời gian thấm thoát thoi đưa, một tháng thoáng qua trong chớp mắt. Mùa thu nồng đậm hơn bởi những chiếc lá cuốn xoay theo gió, bởi đêm dài hun hút và bởi cái se lạnh hanh hao tràn về.

Sau cùng Lâm Ngọc Cầm đã chán nản đặt dấu chấm hết cho những tối khuya buồn tẻ chờ đợi soái ca A Viên lạnh tê tái hơn cả mùa thu. Không còn Lâm Ngọc Cầm dẫn đường, Hứa Tri Mẫn phát hiện, hằng đêm vào bảy giờ tối Viên Hòa Đông vẫn đi ngang qua con đường trồng hai hàng xoài trước lầu ký túc xá nữ. Không biết đó có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay không, nhưng ngày qua ngày cô vẫn kiên trì theo anh ta đến phòng tự học buổi tối.

Qua một thời gian dài, đương nhiên có một số người bắt đầu để ý đến sự hiện diện của Hứa Tri Mẫn. Họ nhìn cô bằng cặp mắt tò mò, thì thầm bàn tán xoay quanh cô và thích chí đặt cược một khoản tiền vào cô. Trước những điều đó, Hứa Tri Mẫn chỉ xem như mất điếc tai ngơ, không phải vì cô ra vẻ thanh cao, mà bởi vì toàn bộ tâm trí đã đắm chìm trong biển sách từ lâu.

Cho đến ngày kia, bỗng dưng có năm ngón tay trắng muốt, thon dài nhẹ nhàng giữ lại bàn tay Hứa Tri Mẫn đang đặt trên trang sách. Cô ngẩng đầu lên thì thấy một gương mặt nữ xa lạ với hàng chân mày tia tốt gọn gàng, lông mi hơi cong, ngũ quan không có nét gì đặc biệt nhưng được trang điểm rất kỹ lưỡng. Cô không nhớ đã gặp cô gái này ở đâu, vả lại trên thực tế cô chưa từng chú ý đến bất cứ ai trong phòng tự học, ngoại trừ Viên Hòa Đông.

Hứa Tri Mẫn hòa nhã nói: “Em không biết chị thì phải, sư tỷ.” Trực giác mách bảo đối phương lớn tuổi hơn nên cô gọi cô gái ấy một tiếng ‘sư tỷ’.

“Em không biết chị nhưng chị biết em, em bên khoa y tá, đúng không?” Cô gái cười cười, nhìn Hứa Tri Mẫn vẻ lẩn lút, “Chẳng lẽ khoa các em không có phòng tự học à? Tại sao mỗi ngày lại chạy qua đây tự học?”

Không khó để Hứa Tri Mẫn hiểu ra rằng cô gái này hỏi cô một câu thẳng thừng như thế là vì Viên Hòa Đông. Thật ra trong lòng Hứa Tri Mẫn hoàn toàn trong sáng, vô tư. Bởi ngay từ đầu, cô vốn không hề có ý định dụ dỗ Viên Hòa Đông, kiên trì với anh ta như vậy chẳng qua chỉ là để theo đuổi con đường ‘Học hành nghiêm cẩn’ trên vách thạch bích mà thôi, hơn nữa cô cảm thấy rằng Viên Hòa Đông cũng lựa chọn hướng đi giống như cô. Cô tin tưởng, nếu mình quyết tâm đi theo con đường này thì sớm muộn gì cũng sẽ gặp được người bạn tri âm cùng chung chí hướng. Kết quả là, sau quãng thời gian dài đến phòng tự học cùng anh chàng ‘A Viên’, năng suất học tập của cô đã tăng cao vượt bậc.

Hứa Tri Mẫn bình tĩnh đáp: “Em thấy điều kiện ở đây tốt hơn một chút.”

“Phòng học bên này có lịch sử nhiều năm như thế, làm sao so được với phòng học mới xây của khoa y tá các em?”

“Học tập cần nhất là bầu không khí, mà em thì thấy phòng tự học sư huynh Viên Hòa Đông lựa chọn có bầu không khí tốt nhất.” Nói xong lời cần nói, Hứa Tri Mẫn tỏ vẻ như không có việc gì, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Cô gái nhìn chằm chằm gương mặt chuyên chú của Hứa Tri Mẫn, vẻ nghiêm khắc trong ánh mắt dần phai nhạt, nhướn môi cười: “Chị là Lâm Giai, sinh viên năm tư khoa y học lâm sàng, chuyên ngành nội khoa. Kết bạn được chứ?”

Thấy Lâm Giai chủ động đưa tay ra, Hứa Tri Mẫn hơi nhú mào, nhẹ nhàng bắt tay cô: “Lâm sư tỷ, em họ Hứa, tên Tri Mẫn. Sau này chị gọi em là Tri Mẫn hay Mẫn đều được.”

“Được.” Lâm Giai gật gật đầu, buông tay, đứng dậy quay trở về chỗ ngồi của mình.

Vài bạn học cùng lớp lập tức xúm vào cô, rì rầm hỏi: “Sao sao, có phải tới đây để theo đuổi A Viên, quấy rầy A Viên học hành không?”

“Không phải.” Lâm Giai dứt khoát phủ định.

“Vậy thì vì sao con bé ấy ngày nào cũng bám theo A Viên đến phòng tự học...”

“Này, các cậu đừng nói nữa. Bắt đầu từ bây giờ, tớ đã công nhận em ấy là sư muội của tớ rồi.” Lâm Giai nghiêm nghị ngắt lời mọi người, sau đó thu dọn sách vở rồi rời khỏi phòng học. Trước khi đi, cô dừng bước ở cửa ngoảnh đầu nhìn Hứa Tri Mẫn đang ngồi nép trong góc phòng, lẳng lặng đọc sách. Cô chớp mắt, mỉm cười: Không ngờ khoa y tá cũng có một nhân tài như vậy. Đủ bướng bỉnh, đủ thông minh. Người nào muốn không yêu mến cô nàng này cũng khó lắm đây.

Đoạn đối thoại giữa Lâm Giai và Hứa Tri Mẫn, Viên Hòa Đông chú tâm lắng nghe không sót một chữ.

Đêm khuya, phòng tự học chẳng còn ai. Anh đeo cặp lên vai, cầm chìa khóa phòng đi đến trước bàn Hứa Tri Mẫn rồi yên lặng nhìn cô – mái tóc dài đến eo rủ xuống một bên mặt, đỉnh đầu rẽ ngôi hai đường ngay ngắn để lộ vầng trán gọn gàng sáng sủa và đôi mắt vô cùng chuyên chú dưới hàng chân mày.

Tầm mắt anh dừng lại trên bàn tay nâng sách giáo khoa. Đó là cuốn ‘Chẩn bệnh học căn bản’ – một trong những chương trình đại cương về lâm sàng mà mỗi sinh viên y khoa bắt buộc phải học, nội dung gồm các khái niệm trừu tượng và đương nhiên cũng không dễ đọc. Cô đưa tay phải vào túi xách để bên người lấy ra quyển sổ ghi chép và cây bút bi màu đỏ. Bút bi nhanh chóng gạch một đường màu đỏ bên dưới đoạn văn nằm giữa trang, rồi viết lại đoạn văn đó vào sổ ghi chép, cuối cùng đánh một dấu chấm hỏi. Ngay sau đó, cô sờ tay lên môi, cân nhắc đắn đo về nghĩa của đoạn văn vừa ghi.

Thấy cô nhú hai hàng chân mày, trong lòng Viên Hòa Đông bỗng dâng lên một sự xúc động khó hiểu. Anh muốn nói với cô hàm ý của đoạn văn ấy, sau đó dùng ví dụ thực tế giảng giải cho cô nghe, giúp cô hiểu vấn đề một cách rõ ràng nhất.

Nhưng không, anh đã cố sức mím môi và kiềm chế thứ cảm xúc lạ lẫm đang thôi thúc chính mình. Anh mở lòng bàn tay, chiếc chìa khóa rơi khẽ lên mép bàn. Từ đầu đến cuối, cô vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của anh. Anh rũ mắt xuống rồi lặng yên xoay người rời đi.

Con đường đêm rất yên ả. Như một thói quen suốt những ngày một mình đi đi về về, anh thường hay cúi đầu đếm bước chân mình. Nhưng đêm nay anh tự dưng quên mất mình đã đi được bao nhiêu bước. Nhìn bóng cây rung rinh dưới ngọn đèn đường và nghe tiếng gió thổi lồng lộng, anh bỗng nhớ tới hơi thở rất rất nhẹ của cô, nhẹ tới mức như là không khí; rồi anh lại nghĩ về hương thơm tỏa ra từ người cô, dường như cô sinh ra đã mang theo mùi hương ấy, Chỉ trong một thoáng anh đã nhận ra – đó là, hương bạc hà.

Anh rất thích bạc hà. Cho dù là sách được Trung Quốc hay Tây phương thì tất cả đều ca ngợi bạc hà như một vị thuốc quý giá có rất nhiều công dụng, mà trong thần thoại Hy Lạp, tiền thân của bạc hà chính là nữ thần Minthe vừa xinh đẹp vừa kiên cường.

Anh ngược lên bầu trời đêm, thở ra một hơi. Nhìn dải mây âm u che khuất nửa vầng trăng non trên vòm trời không sao, nghĩ đến cô vẫn nán lại ở phòng học, mi mắt anh khép lại: Hy vọng trời sẽ không mưa...

Viên Hòa Đông khom lưng đi qua cánh cổng sắt nhỏ của khoa quốc tế.

Khoa quốc tế là một khu vực đặc biệt của đại học M. Cái tên ‘khoa quốc tế’ này không phải ý chỉ một khoa chuyên ngành nào đó mà là lai lịch của sinh viên. Nơi này chỉ có vven vven ba tòa nhà ký túc xá, sinh viên ở đây chủ yếu là du học sinh đến từ Hồng Kông và các quốc gia khác nhau trên thế giới.

Để được tiếp đãi như một vị khách nước ngoài, các du học sinh phải chi trả khoản học phí và ký túc xá phí vô cùng đắt đỏ. Nhằm đảm bảo hiệu quả và lợi ích kinh tế, đại học M đã xây dựng tại đây ba tòa nhà ký túc xá khác với ký túc xá thông thường. Tầng trệt lắp cửa điện từ chống trộm rất dày, phòng ốc được trang bị đầy đủ đồ điện và vật dụng, ngoài ra sinh viên có thể lựa chọn một trong bốn loại hình sau: một phòng ngủ một phòng khách, hai phòng ngủ một phòng khách, ba phòng ngủ một phòng khách và ba phòng ngủ hai phòng khách. Nhìn chung nơi này không khác gì một khu hoa viên hiện đại có dân cư sinh sống.

Viên Hòa Đông ở tòa nhà số 2 phòng 401 của khoa quốc tế, nhưng anh không phải là du học sinh, anh sinh ra và lớn lên ở vùng nông thôn Trung Quốc. Vì sao anh có thể đến sống trong khu vực này? Mọi chuyện bắt đầu từ năm nhất đại học, lúc đó, anh đã kết bạn với một nam sinh cùng lớp tên Quách Diệp Nam. Năm

đầu tiên, Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông yên ổn ở trong ký túc xá một phòng ngủ thông thường dành cho nam sinh, quan hệ bạn bè giữa hai người cũng không tệ.

Đến khi bắt đầu khai giảng năm thứ hai, Quách Diệp Nam lên tìm Viên Hòa Đông nói chuyện, anh bạn bảo muốn dọn đến khoa quốc tế, rồi hỏi Viên Hòa Đông có cùng đi hay không.

Viên Hòa Đông vô cùng kinh ngạc: “Tớ đi thế nào được? Chi phí ký túc xá bên ấy đắt cắt cổ, vả lại tớ có phải du học sinh đâu.”

Quách Diệp Nam cười cười nắm vai anh: “Hộ khẩu của tớ ở Hồng Kông, chắc chắn có thể dẫn cậu qua bên khu đó. Còn chuyện chi phí thì cậu không cần phải lo. Thật ra là như vậy, tớ có quen hai người bạn cũng học bên khoa quốc tế, bọn họ vốn định học năm năm ở đại học M, kết quả chưa đến năm năm đã bỏ đi. Số tiền tá túc ứng trước cho năm năm bỏ thì phí quá, mà bọn họ phải đi rất gấp, sợ rút tiền lại thì phiền hà lỗi thời, với lại hai cậu ấy cũng cảm thấy bao nhiêu đó tiền chẳng đáng gì, cho nên đã tặng phòng ký túc xá cho bọn mình đến ở.”

Viên Hòa Đông thận trọng hỏi: “Thật hay giả vậy? Trường cho phép đến ở thay à?”

Quách Diệp Nam nói: “Trường sao dám không cho? Người ta đã thanh toán hết rồi đấy thôi. Còn ‘thật hay giả’ ấy à, tớ lừa cậu làm gì chứ? Cậu có tiền bạc của cải hay có cái gì để tớ lừa sao? Tớ rủ cậu theo là vì muốn có bạn ở chung, ở một mình buồn chán chết đi được.”

Viên Hòa Đông vốn định khước từ, bởi vì sống trong một căn phòng tiện nghi đối với anh cũng không có gì mới lạ, nhưng điều hiện tại làm anh băn khoăn là nghĩa khí, là kẻ vai sát cánh với bạn bè. Qua vài ngày do dự, cuối cùng anh đã bị Quách Diệp Nam lôi kéo cùng chuyển chỗ ở.

Chuyển đến phòng 401 mới toanh có ba phòng ngủ hai phòng khách.

Viên Hòa Đông nói thẳng: “Quách Diệp Nam, hai cậu bạn của cậu quái lạ thật, chỉ hai người ở mà lại thuê đến ba phòng ngủ hai phòng khách.”

Quách Diệp Nam lắc lắc ngón tay: “Cái này thì cậu không biết rồi. Đây là đầu tư kinh tế. Ba phòng đều rất rộng, mỗi phòng có thể ở được hai người. Hai người chúng ta ở phòng bên trái, phòng trung gian đang chuẩn bị cho sinh viên có tiền học bên khoa khác thuê.”

Viên Hòa Đông nhìn căn phòng khóa chặt cửa nằm tận cùng bên trong, xét về kết cấu, nó hẳn là phòng lớn nhất trong ba phòng ở đây, anh hỏi: “Phòng đó cũng cho thuê à?”

Quách Diệp Nam ‘a’ lên một tiếng: “Phòng đấy đã có người đặt trước, sẽ tới ở sau.”

Viên Hòa Đông đã ở trọ trong phòng ký túc xá 401 hơn ba năm. Phòng trung gian về sau cho hai nam sinh thuê, một người bên khoa y học lâm sàng, chuyên ngành ngoại khoa, tên Dương Sâm; người còn lại cũng học khoa y học lâm sàng, nhưng chuyên ngành gây mê, tên Triệu Viễn Hàng. Hai cậu bạn mới đến này đều là những người bạn cùng phòng vô cùng tốt. Riêng căn phòng nằm tận bên trong kia thì vẫn luôn đóng cửa im ỉm và không thấy người nào đến ở.

Mãi cho đến mấy hôm trước, Quách Diệp Nam đột nhiên gọi người làm vệ sinh đến quét dọn, mở cánh cửa đã đóng hơn ba năm và dọn đi dọn lại là phải sửa sang căn phòng thật sạch sẽ, thơm mát.

Viên Hòa Đông đi đến gần hỏi: “Cuối cùng họ cũng sắp chuyển đến rồi sao?”

Quách Diệp Nam cười hì hì đáp: “Hai anh em cậu ta mấy ngày nữa sẽ tới đây ngay.”

Viên Hòa Đông mở cửa chống trộm rồi bước chậm từng bước lên tầng bốn. Lúc tra chìa vào ổ khóa để mở cửa phòng, anh hơi khựng lại. Trong lòng anh luôn có một dự cảm rằng hai anh em mà Quách Diệp Nam nói sắp chuyển đến đây không phải là những người đơn giản.

Anh bước vào phòng khách, Dương Sâm và Quách Diệp Nam đều đi vắng. Anh chàng cao 1m85 Triệu Viễn Hàng có một thói quen xấu là lúc nào cởi giày dép ra cũng vứt lung tung, thế nên mỗi lần cần đổi giày mà không tìm thấy giày thì anh chàng y hệt như một con rết dài ngoằng bò lê lét trên sàn tìm giày để mang.

Viên Hòa Đông thấy Triệu Viễn Hàng để hai chân trần, chui cả đầu vào dưới gầm sofa, bèn vỗ vỗ lưng Triệu Viễn Hàng nói: “Giày của cậu tớ cất trong tủ giày giúp cậu rồi.”

Triệu Viễn Hàng rút đầu về: “A Viên, cậu quả là người tốt.”, rồi đứng dậy tới mở tủ giày, hí hửng lấy giày mang vào.

Viên Hòa Đông đặt cặp xuống, vừa cởi áo khoác treo lên giá thì sấm chớp giạt ‘ầm’ một tiếng bên ngoài cửa sổ. Ngay sau một giây anh giật mình, mưa từ trên trời đổ ào ào như trút nước, hơi lạnh ập đến, nhiệt độ trong phòng giảm xuống đột ngột. Anh vội đi qua đóng cửa sổ, và như chợt nghĩ đến một điều gì đó, anh vịn tay lên song cửa ngăn người nhìn ra quang cảnh mịt mờ bên ngoài.

Triệu Viễn Hàng dinh ninh rằng anh lo cho hai cậu bạn cùng phòng lúc này đang ở ngoài, bèn nói: “A Viên, dự báo thời tiết nói đêm nay có mưa, lúc đi Dương Sâm và Quách Diệp Nam đều cầm ô theo rồi.”

Ô?

Viên Hòa Đông nhớ lại lần đầu tiên Hứa Tri Mẫn hỏi mượn ô của anh. Rất nhiều cô gái thích mang ô bên mình nhưng hình như anh chưa bao giờ thấy Hứa Tri Mẫn mang theo ô. Không, tôi chắc chắn tối nay cũng như mọi bữa, em vẫn không mang ô.

Trời lạnh như thế, cô lại không có ô, mà trận mưa này xem chừng không thể tạnh trong một chốc một lát, cô nấn ná trong phòng học thế nào cũng bị cảm lạnh. Không, có lẽ em đã đi sau khi rời phòng học. Không, em tập trung đọc sách tới mức ấy, hẳn sẽ không về sớm đến vậy.

Sau khi tự nói với chính mình biết bao nhiêu từ ‘Không’, Viên Hòa Đông bỗng nhiên ý thức được: Hóa ra, tôi không thể gạt em ra khỏi tâm trí mình...

Anh quơ tay lấy áo khoác rồi gấp rút cầm ô đi ra cửa. Ngay khi cửa vừa mở, anh thấy có ba người đứng bên ngoài, người đi đầu chính là Quách Diệp Nam.

“A Viên, đúng lúc quá, để tớ giới thiệu cho cậu này. Đây là hai anh em Mặc gia, Mặc Thâm và Mặc Hàm. Hai cậu này mới trở về từ Hồng Kông, ngày mai sẽ làm thủ tục chuyển trường.” Quách Diệp Nam nhiệt thành kéo anh qua.

Dưới ánh sáng ố vàng phát ra từ cái bóng đèn nhỏ xíu duy nhất nơi cửa cầu thang, anh chỉ có thể mang máng phân biệt hai anh em họ Mặc. Cậu em đeo mắt kính; cậu anh thì nhìn thẳng vào anh, cặp mắt đen thẫm đó đảo qua anh từ trên xuống dưới rồi dừng lại trên hai cái ô anh cầm trong tay, nhìn với vẻ hứng thú, bên môi xuất hiện nụ cười như có như không.

Nét mặt Viên Hòa Đông phút chốc trở nên lạnh nhạt. Đây là việc liên quan đến Hứa Tri Mẫn, anh không muốn cho bất kỳ người nào biết.

“Các cậu vào phòng ngồi đi, tớ ra ngoài có công chuyện chút.” Nói xong, Viên Hòa Đông lướt qua anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu.

“A Viên, trễ lắm rồi, mưa nữa, cậu đi đâu thế?” Quách Diệp Nam gọi với xuống cầu thang vài tiếng, thấy không thể kêu anh chàng quay lại, đành lắc đầu thở dài, “Chưa thấy cậu ta như thế bao giờ.”

Mặc Thâm kéo vali đi vào phòng cùng Quách Diệp Nam, vui vẻ cười nói: “Tớ thấy cậu ta cầm hai cái ô, chắc đi đón bạn gái chứ gì?”

“Thì thế, bởi vậy tớ mới thấy quái lạ.” Quách Diệp Nam quay lại nói, “Nhân duyên của cậu ta tốt chán, có điều là không thích tùy tiện kết thân với người khác, đối với con gái thì lạnh lùng y như núi băng. Tớ học cùng cậu ta bốn năm đại học, chẳng thấy cậu ta nói chuyện dịu dàng với em gái nào cả.”

“Biết đâu được, lỡ người ta vụng trộm có bạn gái thì sao?”

“He he, tớ thật muốn biết em gái ấy là ai.” Quách Diệp Nam cười nhảu nhở, trong lòng thầm tính toán, đợi A Viên trở về sẽ dụ dỗ, đe dọa, bắt cậu ta thành thật khai báo.

Quách Diệp Nam vịn sáng ngọn đèn của phòng ngủ tận cùng bên trong, “Các cậu nhìn đi, căn phòng này quá tốt phải không?”

Mặc Thâm xem xung quanh phòng vài lần rồi đáp ‘ừ’.

Quách Diệp Nam nhìn về phía Mặc Hàm đang đứng bất động: “Mặc Hàm, sao cậu nhìn di động suốt vậy? Trên đường từ sân bay về đây, anh thấy cậu cứ bấm không ngừng tay.”

Mặc Hàm quay sang nói với Mặc Thâm về hết sức lo lắng: “Anh, sao mà di động của chị Tri Mẫn cứ báo tắt máy hoài.”

“Có thể cô ấy đi ngủ, hoặc đang còn trong phòng tự học.” Mặc Thâm thoải mái giải thích, dù rằng cả anh và Mặc Hàm đều muốn nhanh nhanh được gặp cô. Không biết bây giờ tóc cô có dài hơn không, cô có ăn ba bữa cơm đúng giờ không, có mập lên được chút nào không. Anh nhớ lại đêm tuyết năm đó, anh ôm cô, xương cốt cô gầy guộc mảnh khảnh, như thể chỉ cần anh mạnh tay là sẽ gãy đôi, khiến anh đau lòng suốt buổi tối.

“Chị Tri Mẫn?”

“Chính là người mà hơn một năm trước em nhờ anh Quách giúp đỡ đó.” Mặc Hàm đáp.

“A, anh nhớ rồi, Hứa Tri Mẫn, đúng không? Mà này, cô nàng không đi tìm anh gì hết.”

Mặc Thâm biết rõ nên chỉ cười cười – phải như vậy mới phù hợp với cá tính của cô. Anh dám khẳng định sau khi Hứa Tri Mẫn đọc tin nhắn Mặc Hàm gửi cho Lương Tuyết, cô đã lập tức xóa sạch sẽ.

Thấy vẻ mặt Mặc Hàm vẫn ỉu xiu, Quách Diệp Nam vỗ tay ‘bốp’ một cái: “Aiz, tớ tiếc quá đi mất. Phải chi hồi ấy bảo các cậu cho tớ xem ảnh chụp của cô ấy, bởi vì tớ chỉ tin ảnh chụp và người thật thôi. Nếu đúng là một sư muội xinh đẹp, thì Mặc Hàm, cậu khỏi cần cần dặn, cô ấy không tới tìm anh thì anh đảm bảo cũng đi tìm cô ấy.”

Nghe ra giọng điệu tiếu nuối hùi hùi của Quách Diệp Nam, Mặc Hàm đang mặt ủ mày chau cũng không nhịn được bật cười. Hai nhà Quách – Mặc thân nhau đã bao đời nay, anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm và Quách Diệp Nam hồi còn bé thường chơi đùa cùng nhau. Đối với Mặc Hàm mà nói, Quách Diệp Nam là bạn tốt nhất của anh cậu và cũng là người anh lớn mà cậu thật lòng yêu quý.

Trong phòng, ba người bạn lâu ngày hội ngộ từ từ kể cho nhau nghe chuyện học hành và cuộc sống mấy năm qua; ngoài phòng, mưa vẫn rơi xối xả.

Viên Hòa Đông chạy băng băng trên con đường đêm lầy lội, gió thốc vào mặt anh, như muốn đánh bạt cả ô và người.

Anh nhảy lên mấy bậc thềm, thu lại ô rồi dùng sức đẩy cánh cửa lớn của giảng đường số một. Tại phòng tự học số ba nằm bên trái tầng trệt, ánh đèn mỏng manh vẫn hắt ra từ hai cánh cửa sổ khép hờ.

Anh cấp tốc mở toang cửa, hướng tầm mắt về phía góc nhỏ cuối phòng học. Để rồi trong khoảnh khắc bất gặp cảnh cô ngồi co ro ở đó, trái tim anh lập tức đập dồn dập không thể kiểm soát. Chỉ cần hai, ba bước chân, anh đã đến bên cạnh và nhìn cô rõ hơn. Lúc này, cô đang nghiêng mặt gối đầu lên hai tay, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh, rõ ràng trong lúc đợi mưa tạnh đã mệt đến nỗi ngủ thiếp đi.

Lòng ngực Viên Hòa Đông giống như bị thứ gì đó kẹp chặt, anh cảm thấy rất tức giận. Tại sao trên đời này lại có loại con gái vì học bài mà khắc nghiệt với chính mình như thế chứ? Hơn nữa, điều kiện tiên quyết nhất đối với người học ngành y là phải biết quý trọng bản thân mình.

Anh cởi áo khoác đang mặc, mở ra rồi đắp lên người cô.

Vì thế nên Hứa Tri Mẫn đã giật mình tỉnh giấc. Cô mở mắt ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Viên Hòa Đông, cô sững sốt trong giây lát rồi vụt đứng dậy: “Viên sư huynh?”

Viên Hòa Đông nhìn cô bằng vẻ mặt lạnh như tiền, không nói một câu mà chỉ choàng lại cái áo khoác đang tuột xuống vai cô, sau đó giúp cô thu dọn sách giáo khoa tiếng Nhật và đồ đạc trên bàn.

“Em, em tự làm được rồi ạ.” Hứa Tri Mẫn hoảng hốt ngăn cản.

Viên Hòa Đông nhẹ nhàng gạt tay cô ra, cất toàn bộ đồ đạc vào ba lô nhỏ của cô rồi nói: “Sau này đọc chỗ nào không hiểu, em có thể hỏi tôi. Đừng nên lãng phí thời gian như vậy.”

Hứa Tri Mẫn ngẩn ngơ: Ý anh là sao?

Thấy cô không trả lời, Viên Hòa Đông nói tiếp: “Sao? Đừng thấy tôi chưa tốt nghiệp mà xem thường, tôi cũng giúp giáo sư dạy phụ đạo cho vài đàn em khóa dưới đây.”

“Không phải ạ. Em không có ý đó.”

“Vậy thì là gì? Mỗi ngày em theo tôi đến phòng tự học không phải vì mục đích này hay sao?”

Hứa Tri Mẫn dở khóc dở cười. Nếu như cô nói không phải vì mục đích học tập, hóa ra lại chẳng khác nào tự nhận mình và cô nàng Lâm Ngọc Cầm có ý đồ giống nhau; còn nếu như cô khẳng định vì mục đích học tập, nhưng không hề ảo tưởng đến chuyện nhờ anh ta dạy kèm, thì liệu có tổn thương tới sự tự ái và kiêu ngạo của vị sư huynh này hay không?

Cô khẽ cắn môi, nhỏ giọng đáp: “Rất cảm ơn sư huynh.”

Nhìn thấy sắc mặt cô chuyển biến theo chiều hướng tốt, cơn giận trong lòng anh tự nhiên vơi bớt, anh trầm giọng nói: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

Anh nói bằng giọng điệu cứng rắn, không cho phép người ta cự tuyệt, Hứa Tri Mẫn chẳng còn cách nào khác, đành phải lẻo đẹo theo sau Viên Hòa Đông ra khỏi phòng học.

Lúc này, trên trời lại vang lên hai tiếng sấm. Khi họ rời tòa nhà giảng đường, cơn mưa đã nhỏ dần, hóa thành những hạt li ti rơi lất phất.

Trận mưa tầm tã thành linh bỏ đi, để lại trên những nơi thấp trũng trong sân trường vài vũng nước đọng và làm ngập một số đoạn đường. Hai người chọn đi đường vòng. Mây đen dần tản, trăng vàng trắng lười lười trảng nổi về lại bầu trời. Dưới ánh trăng dịu dịu, vách thạch bích phía trước sáng lấp lánh và hàng chữ ‘Học hành nghiêm cẩn’ như ẩn như hiện. Hứa Tri Mẫn nhìn sang bóng lưng Viên Hòa Đông, cổ tay áo kẻ caro của anh bay phấp phồng theo gió. Chàng trai chính trực này chính là người vào ngày hôm ấy đã ném cây kèn harmonica ra đại dương không chút do dự. Cô bỗng nhiên ngừng bước.

Viên Hòa Đông ngoảnh lại nhìn cô thắc mắc.

Hứa Tri Mẫn quay mặt về phía vách thạch bích, bình tĩnh nói: “Sư huynh, anh có biết đây là tượng bán thân của năm vị danh nhân nào không?”

Viên Hòa Đông quay qua nhìn cô, thấy đôi mắt to tròn trong sáng ánh lên vẻ bướng bỉnh và nghiêm túc, thế là anh bắt đầu giải thích theo thứ tự từ phải qua trái: “Năm bức tượng đá này đều khắc họa tổ tiên của nền y học cổ đại Trung Quốc. Vị thứ nhất là Lý Thời Trân, nhà dược học vĩ đại; vị thứ hai là Hoa Đà, ông tổ ngành gây tê và ngoại khoa; vị thứ ba là Biển Thước; vị thứ tư là Trương Trọng Cảnh. Bốn vị này là tứ đại danh y của Trung Quốc thời cổ đại. Vị cuối cùng là một người phụ nữ.”

“Nữ bác sĩ?”

“Điều này rất khó nói, bởi vì ngành y thời xưa không phân biệt rõ bác sĩ và y tá. Trong một bộ sách cổ đại nào đó thì hình tượng của bà được vẽ như một bà mẹ.”

Khái niệm ‘bà mẹ’ Hứa Tri Mẫn có biết, tương đương với ‘nữ hộ sinh’ trong y học hiện đại.

“Nhà trường xây dựng năm bức tượng bán thân này để nhắc nhở chúng ta từng giây từng phút rằng, chúng ta phải kế thừa và phát triển tinh thần của tổ tiên cũng như tinh hoa của nền y học nước nhà.”

Cuối cùng Hứa Tri Mẫn đã hiểu, mà giờ phút này trong làn gió đêm êm dịu có mùi hương thảo dược thơm ngọt lành tỏa ra từ quần áo Viên Hòa Đông: “Sư huynh thích Đông y?”

Viên Hòa Đông nắm cằm cười hỏi: “Em thấy rất kỳ lạ, vì sao tôi không theo học ở học viện Đông y, đúng không?”

“Vâng.” Cô quả thực rất tò mò.

“Ông ngoại tôi là bác sĩ Đông y lâu năm, chỉ có điều ông phải hành nghề y trong cái thôn nhỏ bần hàn của chúng tôi. Về sau, chị tôi ra thành phố lớn làm việc, đưa tôi đi học cao trung, rồi sau tôi thi đậu vào đại học này. Hồi ấy tôi có nghĩ tới chuyện đăng ký vào học viện Đông y, nhưng sau đó tôi đã không làm như vậy. Tất cả là vì ba tôi.”

Hứa Tri Mẫn tĩnh tâm lắng nghe.

“Vài năm trước ba tôi đổ bệnh nặng. Trị liệu bằng thuốc Đông y thuần túy không thấy dấu hiệu khả quan, chạy qua bệnh viện huyện khám, đổi sang thuốc Tây đắt tiền cũng không có kết quả, cuối cùng phải lên thành phố lớn tìm bác sĩ trị bệnh. Lúc đó, người chữa trị cho ba tôi là bác sĩ Trương, nhờ ông kết hợp cả Đông y và Tây y nên cuối cùng đã cứu được mạng sống ba tôi. Bác sĩ Trương đã lấy kinh nghiệm của ông mà khuyên tôi rằng, trước tiên cứ học tây y, rồi đến lâm sàng, cuối cùng hãy từ từ suy nghĩ lại về Đông y.”

Thì ra, anh ấy còn gặp phải cả chuyện như vậy, Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ. Cô bất chợt có cảm giác, trong tương lai Viên Hòa Đông sẽ trở thành một nhân vật xuất sắc. Bởi lẽ không phải ai cũng may mắn đúng lúc có được một cơ hội tốt và đúng thời điểm, trong khi cơ hội mà Viên Hòa Đông có được xem chừng không phải là ít.

“Bác sĩ Trương hiện đang công tác tại phòng khám bệnh của bệnh viện trực thuộc trường chúng ta. Em học môn chẩn đoán bệnh đúng không? Môn này rất trừu tượng, cách học tốt nhất là năng đến phòng khám nghiên cứu thực tiễn. Nếu ngày nào có bác sĩ Trương khám bệnh, tôi có thể sẵn tiện đưa em đi cùng để học hỏi.”

Sao cơ? Hứa Tri Mẫn kinh ngạc: “Có thể ạ?”

Ánh trăng vừa vắn chiếu lên gương mặt cô, soi tỏ nét hồn nhiên trong sáng. Trái tim anh bỗng đập nhanh một nhịp, cô bé này kỳ thực chẳng hề già dặn, người lớn như cái cách cô thường biểu hiện hàng ngày. Anh hắng giọng, không cầm lòng được, nói: “Có thể. Ngoài ra, tôi còn có thể đưa em đến tham quan vườn thảo dược, tôi nghĩ em sẽ thích, ở đó tôi cũng trồng một gốc cây bạc hà.”

Hứa Tri Mẫn vội vàng cúi đầu, có chút lúng túng. Bây giờ đây anh đang ngửi thấy mùi hương phảng phất từ loại dầu bạc hà mà cô ưa thích thoa lên cổ. Anh nhìn mái tóc bay bay của cô đến xuất thần, khoảnh khắc này, làn hương bạc hà thoảng nhẹ trong gió tựa như thấm vào nơi sâu thẳm trong đáy lòng anh.

Quách Diệp Nam nói chuyện với anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm rất hăng say nhưng vẫn không quên nhìn đồng hồ: “Hả? Sắp một giờ rồi, sao cái tên A Viên này vẫn chưa trở về thế kia?”

“Chắc qua đêm bên ngoài với bạn gái rồi.” Mặc Thâm uể oải kết luận.

“Cậu ta không giống cậu và tớ, có điều cậu ta cũng không phải loại khờ khạo, ngây thơ đâu nha.”

Mặc Thâm rất hứng thú: “Không ngây thơ?”

Quách Diệp Nam cười bí hiểm: “Cậu nghĩ xem, một cô em bỗng nhiên xông lên hôn cậu ta, hôn gần năm phút đồng hồ đấy nhé, thế mà cậu ta không buồn động dẩy lấy một lần, nhưng mà cũng không phải dạng trơ trơ cứng ngắt như gỗ đá.”

Mặc Thâm hiểu, anh chàng này có lẽ không phải tuýp người lãng nhăng, nhưng không có nghĩa là anh ta thiếu kinh nghiệm yêu đương. Anh nhìn ra cửa sổ lần nữa, cơn mưa bên ngoài hình như đã tạnh từ lâu.

20. Chương 20

Sáng hôm sau, Quách Diệp Nam nửa tỉnh nửa mơ thức giấc, nhìn đồng hồ thấy sáu giờ rưỡi, rồi lại thấy Viên Hòa Đông đang sửa soạn cặp sách, anh chàng bèn để mình trần nhài người dậy hỏi: “A Viên, tối qua mấy giờ cậu về?”

“Khoảng một giờ rưỡi.” Viên Hòa Đông đáp.

“Ồ, tớ ngủ say không bao lâu thì cậu về. Thế tối hôm qua cậu đi đâu?”

“Mua vài thứ linh tinh.”

“Mua cái gì?”

Viên Hòa Đông đang với tay lấy sách thì bỗng khựng lại quay sang Quách Diệp Nam, anh chàng đã đeo mắt kính vào và đang nhìn anh cười tinh quái. Viên Hòa Đông nhanh tay xách cặp lên: “Tớ mua vài quyển vở, xong lại nghĩ không biết vườn thảo dược có bị ngập nước hay không nên chạy qua xem một chút.”

Một đáp án đầy rẫy sai sót, đi mua đồ linh tinh thì cầm đến hai cái ô làm cái gì? Quách Diệp Nam không vội vạch trần lời nói dối của cậu bạn cùng phòng mà âm thầm ngẫm nghĩ: Tên này chẳng lẽ bị Mặc Thâm nói trúng tim đen rồi? Cậu ta có bạn gái thật á? Hê hê.... là cô nàng đặc biệt nào đây?

Sợ Quách Diệp Nam tra hỏi đến cùng, Viên Hòa Đông bèn khẩn trương rời khỏi phòng ký túc. Ở cửa, anh chạm trán Mặc Thâm mới chạy bộ buổi sáng trở về.

“Đi học sớm à?” Mặc Thâm lịch sự chào hỏi.

Viên Hòa Đông chỉ gật đầu qua loa một cái rồi lập tức chạy xuống thang lầu.

Cái cậu này lạ thật nhỉ? Mặc Thâm nhếch mép cười nghiền ngẫm, nói với Quách Diệp Nam đang đứng dựa cửa: “Bình thường cậu ta cũng đi sớm như vậy sao?”

“Không. Bình thường sớm hơn, cậu ta rời giường gần như cùng lúc với cậu đấy, thu – đông là sáu giờ sáng cậu ta dậy chạy bộ rồi lên lớp sớm.”

“Ừm.” Mặc Thâm đáp ngắn gọn rồi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Quách Diệp Nam đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Học đến năm tư, mỗi người đều chọn chuyên ngành lâm sàng khác nhau. Đại đa số nam sinh lớp tớ chọn theo nội khoa hoặc ngoại khoa, nữ sinh chọn phụ sản khoa hoặc nhi khoa cũng tương đối nhiều.”

“Đây là xu hướng phổ biến.”

“Đúng thế. Cho nên ý tớ muốn nói là, tớ tìm được một đám bạn khá lạ nhé. Dương Sâm học ngoại khoa, Triệu Viễn Hằng là bạn thân của Dương Sâm, gia đình hai cậu ta cũng có mối quan hệ thân thiết lâu năm.”

“Ồ... vậy còn Viên Hòa Đông?”

“Thành tích của cậu ta tốt lắm, nhưng điều quan trọng hơn cả chính là cậu ta rất có năng lực. Trong lớp tớ, số người tự học Đông y không phải ít, song chỉ duy nhất mỗi cậu ta mới có thể hiểu thấu đáo về Đông y bằng cách kết hợp Đông y với nền tảng Tây y, cho nên giáo sư rất thích cậu ta.”

Mặc Thâm sau khi cân nhắc một chút, tỏ vẻ tán đồng: “Cậu ta rất đáng để kết giao.”

“À còn việc này, tớ đã thăm dò bên khoa y tá rồi, hoa khôi đại học năm tư...”

“Đợi chút.” Mặc Thâm thấy khăn lông vào lại bồn rửa tay, ngắt lời Quách Diệp Nam, “Về chuyện y tá, tớ đã định trước sẽ chọn người nào rồi.”

“Ai thế?”

“Mấy ngày nữa sẽ giới thiệu cho cậu làm quen. Trước mắt cậu cứ giữ lại cô hoa khôi năm tư đi, vì cô bé tớ chọn chỉ mới học năm hai thôi.”

Quách Diệp Nam im lặng đẩy gọng kính, trừng mắt nhìn cậu bạn chí cốt với vẻ không dám tin: “Người ta mới học năm hai mà chưa gì cậu đã chắc chắn là làm được việc?”

Mặc Thâm chỉ cười mà không giải thích. Trong lòng anh sự tín nhiệm đặt ở nơi cô chưa từng dao động, bởi lẽ nó bắt nguồn từ niềm tin của anh đối với chính bản thân mình.

Sau đó Quách Diệp Nam đưa anh em Mặc gia đi làm thủ tục chuyển trường. Mặc Hàm ghi danh vào một lớp y học lâm sàng năm ba.

Thừa lúc Mặc Hàm không có mặt ở đó, Quách Diệp Nam hỏi nhỏ Mặc Thâm: “Sao em cậu không học hết chương trình đại cương ở đại học y Hồng Kông rồi hãy về?”

“Nó học xong rồi.”

“Hả?”

Mặc Thâm buồn cười nhìn cậu bạn bày ra biểu cảm khoa trương, “Tớ hoàn tất năm cuối đại học trong vòng hơn nửa năm. Mặc Hàm đã theo tớ đi thực tập tại bệnh viện lâm sàng trong trường suốt sáu tháng còn lại, kể cả mấy tháng nghỉ hè. Nó về đây, thầy hướng dẫn của tớ là người luyện tiệt nhất.”

“Thằng nhóc này càng ngày càng kinh khủng. Nó học sống học chết như vậy để làm gì chứ? Muốn theo ngoại khoa à, hay nội khoa?”

“Không phải. Nó muốn theo khoa cấp cứu.” Nói đến đây, Mặc Thâm không giấu được vẻ ảm đạm. Tận đáy lòng anh hiểu rất rõ vì nguyên nhân gì mà Mặc Hàm lại bất chấp khó khăn lựa chọn theo một khoa một mũi nhất, vất vả nhất như khoa cấp cứu. Tất cả chỉ bởi vết sẹo năm xưa. Tổ tiên nhà họ Mặc đã dạy, không được mất bò mới lo làm chuồng, mà bắt buộc phải luôn phòng ngừa chu đáo.

Quách Diệp Nam vẫn chưa hết nghi vấn: “Vậy tại sao không vào thẳng đại học năm tư mà lại vào năm ba?”

Mặc Thâm không trả lời. Những gì liên quan đến vết sẹo đó là bí mật giữa hai anh em anh và Hứa Tri Mẫn. Mặc Hàm học lại một năm chỉ vì muốn ở lại trường thêm một năm để giúp đỡ chị Tri Mẫn của cậu. Thế nên anh chỉ trả lời cậu bạn thân vài câu cho có lệ rồi hai người đi đến phòng học lớp XX/1.

Trùng hợp là buổi sáng nay có buổi họp lớp, thầy hướng dẫn họ Trương. Thầy Trương viết lên bảng đen họ tên của sinh viên mới rồi giới thiệu với cả lớp: “Đây là bạn Mặc Thâm, mới chuyển đến từ đại học y Hồng Kông.”

Danh tiếng của đại học y Hồng Kông ai ai cũng biết, tiếng trầm trồ xôn xao tức thì rộ lên khắp phòng học. Hai người bạn ở cùng phòng ký xá với Mặc Thâm là Dương Sâm và Viên Hòa Đông tuy đã đoán được phần nào về lai lịch cậu bạn cùng phòng, nhưng khi suy đoán trong lòng chính thức được xác thực vẫn không khỏi thoáng sửng sốt.

Viên Hòa Đông cúi đầu, đôi mắt bất động nhìn chằm chằm vào trang sách, tựa như đang trầm tư suy nghĩ.

Mà sau lưng anh, cả dãy nữ sinh lao xao như bầy ong vỡ tổ.

“Lâm Giai, là Hồng Kông đó nha. Trời ơi, lại còn lạnh lùng ngắt ngậy, đẹp trai ngắt ngậy nữa chứ.”

Lâm Giai chống cằm, híp đôi mắt sắc sảo nhìn anh chàng sinh viên mới đến đang đứng trên bục giảng. Bất luận xét về vóc dáng, diện mạo hay lý lịch, thì theo lời đánh giá của ‘quần chúng nhân dân’, anh ta đều xứng đáng với danh hiệu ‘Chàng trai cực phẩm’. Đáng nói hơn là, mặc dù đối diện với hàng trăm ánh nhìn nhưng anh ta chỉ ung dung cười mỉm từ đầu đến cuối. Từ đó có thể thấy, con người anh ta rất điềm tĩnh. Đúng là như vậy thật ư?

“Bạn Lâm Giai là lớp trưởng lớp chúng ta liên tục bốn năm nay.” Thầy Trương nói.

Mặc Thâm quay sang trái, ngồi ở vị trí thứ tư hàng thứ ba là cậu bạn Viên Hòa Đông đang cúi đầu đọc sách, cách sau Viên Hòa Đông một ghế là cô sinh viên nổi tiếng khôn khéo tài năng đang híp mắt nhìn anh. Đương nhiên, nếu Lâm Giai đã có thể ngồi vững vàng trên chiếc ghế lớp trưởng suốt bốn năm liền thì cô nàng không chỉ đơn giản là một nữ sinh xinh đẹp rộng tuếch. Mặc Thâm hơi gật đầu với cô nhằm bày tỏ thái độ thân thiện.

Lâm Giai bất ngờ xoay mặt sang chỗ khác. Khi anh ta nhìn thẳng vào ai đó, cô cảm giác như ánh mắt đó xoáy vào sâu trong nội tâm của họ. Mà tại sao đôi mắt anh ta lại đẹp đến thế chứ? Cô âm thầm điều chỉnh nhịp thở mất trật tự, cố gắng kiềm chế trái tim bỗng dưng đập liên hồi một cách vô cớ.

Trong cùng thời gian này, Hứa Tri Mẫn lại hoàn toàn không biết gì về việc anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm đã chuyển đến đại học M nên vẫn chuyên tâm nghe giảng bài như mọi ngày.

Lúc ăn cơm tối, Phương Tú Mai hỏi cô: “Tối qua có người đưa cậu về hả?”

Hứa Tri Mẫn đáp dè chừng: “Ừ.”, cô nhớ tối qua lúc trở lại ký túc xá, rõ ràng tất cả mọi người trong phòng đều đã đi ngủ.

“Vừa khéo đúng lúc cậu về thì tớ thức dậy đi vệ sinh, tớ nhìn qua cửa sổ thấy một nam sinh đưa cậu đến cửa cầu thang ký túc xá, cậu đi lên rồi anh ta mới rời đi. Ai thế? Bạn trai của cậu phải không?”

Nhớ đến biểu hiện cứng rắn của Viên Hòa Đông đêm hôm qua, Hứa Tri Mẫn im lặng không trả lời. Cần gì phải đưa cô về? Lâu nay chẳng phải cô vẫn thường tự mình về ký túc xá hay sao. Thấy cô tỏ thái độ bức bối, Viên Hòa Đông lừ mắt nhìn cô: “Cho đến giờ tôi chưa từng thấy cô gái nào như em! Một chút ý thức an toàn cũng không có. Em muốn về một mình thì đừng đi quá mười hai giờ khuya! Hiểu rõ chưa?”

Không ngờ tính cách A Viên lại ngang ngạnh, ‘bất chấp lý lẽ’ đến mức đó. Hứa Tri Mẫn buồn bực nuốt xuống miếng cơm cuối cùng.

May sao chỉ có Phương Tú Mai bắt gặp, vả lại Hứa Tri Mẫn cũng biết cô bạn đơn giản là mừng cho cô mà thôi. Hứa Tri Mẫn cười nói: “Làm gì có? Tổ đã nói với cậu năm năm học đại học không yêu đương rồi mà? Chẳng qua chỉ là một vị sư huynh cũng ôn bài muộn giống tớ, sợ tớ đi đường khuya không an toàn nên đưa tớ về thôi.”

“Sư huynh á? Tổ có biết anh ấy không?”

Được Viên Hòa Đông xem trọng và giúp đỡ là chuyện tốt, nhưng nếu chẳng may lọt vào tai một kẻ nhiều chuyện nào đó, chuyện tốt sẽ biến thành ‘rước họa vào thân’ – Hứa Tri Mẫn rầu rĩ nghĩ. Cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có ai học cùng lớp, cô bèn cầm chiếc đĩa viết chữ ‘Viên’ lên bàn.

“A!” Phương Tú Mai kinh ngạc thét lên.

Hứa Tri Mẫn nhanh tay bịt miệng cô nàng lại, nói thầm: “Nhớ đừng nói với ai, không có lợi cho tụi mình đâu.”

Phương Tú Mai kéo tay cô ra, tỏ ý đã hiểu. Nếu Hứa Tri Mẫn bị người ta lời ra tiếng vào, bạn thân của Hứa Tri Mẫn là cô đây sớm muộn gì cũng bị liên lụy. Bớt được một chuyện rắc rối bao giờ cũng tốt cả.

Lúc họ về lại ký túc xá, Lâm Ngọc Cầm đang tuyên truyền tin tức ‘buồn đưa’ nóng sốt nhất cho tất cả các bạn cùng phòng: “Khoa y học lâm sàng có hai anh em soái ca mới chuyển đến. Đặc biệt nhất là, chuyển đến từ Hồng Kông.”

“Tên gì đấy?” Vương Nhã Lệ là người đầu tiên đặt câu hỏi.

“Họ Mặc. Chữ Mặc trong chu mặc* đó.”

(*) Mặc chu sa/mặc đỏ.

Hứa Tri Mẫn như bị sấm sét đánh trúng, đứng ngây ra như phỗng. Họ... đã đến đây, thật sự đã đến đây! Nếu như giây phút này tiếng nói cười của nhóm bạn cùng phòng dần trở nên xa xôi thì ký ức về đêm bão tuyết đó lại bất chợt hiện lên trong suy nghĩ của cô rõ ràng hơn bao giờ hết. Đêm ấy, anh đã ôm và thủ thủ bên tai cô: Mẫn của tôi.

“Hứa Tri Mẫn, sao cậu cứ đứng ngây ra đó thế?” Trần Minh nhìn cô vẻ kỳ quái.

“Tớ?” Hứa Tri Mẫn toét miệng nở một nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc.

“Trần Minh à, cậu quên rồi sao? Tổ trưởng phòng chúng ta là tiên nữ không thèm ăn khói lửa nhân gian đấy nhá.” Vương Nhã Lệ cười to.

Hứa Tri Mẫn để mặc ọi người trêu chọc, rồi như sự nhớ ra điều gì, cô vội vã lấy ra điện thoại di động cất trong ngăn tủ. Máy vừa khởi động xong, phần tin nhắn ngay tức thì hiển thị con số một trăm, tất cả đều từ Lương Tuyết và Mặc Hàm. Cô bấm chọn tin nhắn mới nhất, nội dung của nó hiện lên trên màn hình: Chị Tri Mẫn, sao chị tắt máy hoài vậy? Em lo cho chị lắm, sau khi tan học sẽ đi tìm chị ngay.

Cô áp chặt di động vào trước ngực, lòng hoảng loạn vô cùng.

Mà lúc này, mọi người trong phòng đều đồng lòng nhất trí với đề xuất: Đi qua khoa y học lâm sàng xem soái ca mới đến.

“Tổ trưởng phòng chúng ta cần được khai hóa về phương diện này. Cùng đi thôi nào!” Trần Minh hô hào.

Mọi người đều tán thành. Cả đám con gái tiện thể kéo theo Hứa Tri Mẫn rồi lú ra lú rú đi ra khỏi phòng.

Lúc xuống cầu thang, Hứa Tri Mẫn cố ý đi thụt lùi tận phía sau. Ra đến cổng lớn, vừa thoáng thấy bóng dáng quen thuộc đứng cạnh cổng vào vườn hoa, hai chân cô như bị đóng đinh vào mặt đất, không cách nào di chuyển.

Ngay khi thấy nhóm bạn cùng phòng mất hút ở ngã rẽ, Hứa Tri Mẫn hít sâu vào một hơi, nhẹ nhàng bước qua và gọi nhỏ: “Mặc Hàm.”

Bóng lưng Mặc Hàm cứng đờ, cậu quay người lại, gọi: “Chị Tri Mẫn.”, sau đó cậu nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, cuối cùng thở dài: “Lại gây rồi.”

Nghe giọng nói cậu gần gũi thân thiết giống hệt như xưa, dây thần kinh đang căng thẳng của Hứa Tri Mẫn phút chốc thả lỏng, cô bật cười. Những lo âu giây phút trước hoàn toàn là do cô tự suy diễn ra mà thôi.

“Gây thật mà.” Mặc Hàm thấy cô cười, tiu nghỉu nói.

Hứa Tri Mẫn thu lại nụ cười, ngược nhìn cậu con trai ngày xưa không hơn mình là bao mà qua vài năm không gặp, cậu đã cao hơn cô một cái đầu. Áo măng tô dài màu xám, cổ áo lớn hơi bẻ lên, vạt áo nhẹ bay trong gió – ở cậu toát lên vẻ lịch lãm và phóng khoáng của một chàng trai trẻ trí thức.

Cậu thật sự đã trưởng thành. Cặp mắt kính gọng vàng vẫn gác trên sống mũi, nhưng hiện tại nó không còn là cái mặt nạ để cậu che giấu cảm xúc thật nữa, mà đã trở thành một quá khứ cậu luôn khắc sâu trong lòng. Hứa Tri Mẫn cảm thấy ánh mắt phức tạp của cậu dừng lại rất lâu ở vết sẹo bên chân trái của cô.

“Chị Tri Mẫn...” Mặc Hàm ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Sắc mặt Hứa Tri Mẫn thành linh chuyển sang lạnh nhạt, cô trông thấy Phương Tú Mai đã theo đường cũ chạy trở về.

“Hứa Tri Mẫn, tớ nhìn lại phía sau, sao không thấy cậu đi theo nữa?” Phương Tú Mai thở hồng hộc, rồi ngay trong tích tắc bắt gặp soái ca đứng một bên, cô nàng ngẩn ngơ thấy rõ: “Đây là...”

Mặc Hàm thấy Hứa Tri Mẫn giữ im lặng, bèn trả lời: “Cậu là bạn của chị Tri Mẫn phải không? Tớ tên Mặc Hàm, mới chuyển đến đây học.”

“Mặc?”

“Chu mặc.”

Phương Tú Mai thoáng chốc ngơ ngác, rồi nghĩ đến đám bạn cùng phòng của mình chạy xa thật xa để chiêm ngưỡng dung nhan soái ca, mà không hề biết rằng soái ca đứng ngay trước cửa nhà mình.

Mặc Hàm quay qua Hứa Tri Mẫn nói: “Chị Tri Mẫn, anh trai em hôm nay không rảnh đến đây. Hay là lúc nào đó chị qua chỗ anh em em một chuyến đi. Tại tụi em có đem mấy cuốn sách cho chị, chị phải tự chọn mới được.”

“Ở đâu?” Hứa Tri Mẫn hỏi.

Mặc Hàm lấy trong túi áo ra một tờ giấy đã chuẩn bị sẵn sàng: “Trên này có ghi địa chỉ đây chị.”

Hứa Tri Mẫn đưa tay nhận lấy, trên giấy viết: Khoa quốc tế, tòa nhà 2 phòng 401. Cô gấp giấy lại, hỏi: “Khi nào em rảnh?”

Mặc Hàm có vẻ rầu rĩ, cậu nghĩ ngợi rồi đáp: “Hai hôm nay em còn đang bận lo việc chuyển trường, có thể chiều ngày kia, sau khi tan học.”

“Ừ, được rồi.”

Mặc Hàm đi rồi, Hứa Tri Mẫn nhìn sang Phương Tú Mai đứng nghệt mặt ngay bên cạnh: “Cậu quay lại đi.”

“Nhưng mà này...”

Hứa Tri Mẫn nghiêm nghị nói: “Vấn đề cũ, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Trong lòng cô rất hiểu, anh em Mặc gia tuyệt đối sẽ không tuyên bố với tất cả mọi người quan hệ đặc biệt giữa cô và họ. Mặc Hàm nhận ra Phương Tú Mai là bạn thân của cô nên cậu mới chủ động tự giới thiệu.

Phương Tú Mai gật đầu đồng ý xong thì Hứa Tri Mẫn chợt nhớ ra mình có hẹn với Viên Hòa Đông, lập tức nhanh chân rời đi.

Nơi họ hẹn gặp nhau là một góc hẻo lánh của hành lang bao quanh tầng trệt bệnh viện khám sức khỏe trực thuộc. Hứa Tri Mẫn chọn ngẫu nhiên một cái ghế ngồi xuống. Cô gỡ sợi dây thun đeo trên cổ tay, cột mái tóc dài rồi lòa xòa thành một cái đuôi ngựa vừa gọn gàng vừa thoải mái. Lấy sách vở và bút trong cặp ra, cô nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rưỡi.

Cô nhìn quanh quất bốn phía xung quanh, ngẫm nghĩ, sợ dĩ Viên Hòa Đông chọn một nơi kín đáo như vậy để giảng bài là vì anh suy nghĩ cho cô, tránh để cô phải chịu tổn thương bởi lời bàn tán của người ngoài. Thì ra ở một phương diện nào đó, tăng giả A Viên cũng biết săn sóc con gái. Nghĩ tới đây, Hứa Tri Mẫn không kìm được phì cười.

Viên Hòa Đông xuất hiện không lâu sau đó, anh thoáng giật mình khi nhìn thấy cô: “Tôi không đến muộn chứ?”

“Không ạ, còn sớm lắm, giờ hẹn là bảy giờ, anh đến sớm mười lăm phút.”

“Thế sao em tới sớm vậy?”

Hứa Tri Mẫn tinh nghịch đáp: “Em là học trò cơ mà. Làm gì có đạo lý thầy phải chờ đợi trò chứ.” Đây là lời nói thật lòng. Nếu biết tôn sư trọng đạo thì người học trò chính là người được lợi nhất.

Viên Hòa Đông cảm giác sự quý mến đối với cô như tăng thêm một bậc, bởi vì cô có khá nhiều điểm giống anh: luôn ăn mặc chỉnh tề giản dị, quyết tâm học tập không quản ngại khó khăn, an phận chuyện mình mình làm, đúng giờ giấc, kính trọng thầy cô... Mỗi khi hiểu về cô nhiều hơn một chút, anh lại cảm thấy, hóa ra hai người họ gần nhau đến vậy.

Sau đó, hai người nghiêm túc thảo luận về bài học. Cô học hành nghiêm cẩn, anh càng giảng bài càng hăng say. Lúc trở về, Viên Hòa Đông thầm quyết tâm: Ngày mai phải tới sớm một chút.

Tối ngày thứ hai, ngày thứ ba, Viên Hòa Đông đều tới trước giờ hẹn mười lăm phút và phát hiện Hứa Tri Mẫn đã ngồi ngay ngắn trên ghế như cũ, chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy chờ anh đến. Đến lúc này thì anh đã ‘phục sát đất’, sau khi kết thúc giờ phụ đạo, anh cười nói: “Sau này tôi không đến sớm nữa, em cũng không cần đến trước tôi.”

Chợt nhớ mai là ngày hẹn Mặc Hàm đi qua khoa quốc tế chọn sách, Hứa Tri Mẫn sẵn dịp này nói luôn: “Tối mai em không đến nữa.”

Gương mặt Viên Hòa Đông thoáng biến sắc, trong lòng cảm thấy hơi mất mát.

Hứa Tri Mẫn cười: “Sư huynh đừng giận, vừa rồi là em nói giỡn đấy. Thật ra là ngày mai em vừa đúng lúc có việc bận, không đến được.”

“Ừ.” Viên Hòa Đông thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô thu dọn túi xách mà anh thật sự thấy không nỡ rời, thế là anh nói: “Tối nay còn chút thời gian, chi bằng đi vườn thảo dược đi. Tôi muốn cho em xem cây bạc hà.”

Hứa Tri Mẫn vui vẻ đồng ý, không mảy may nghi ngờ điều gì khác.

Bầu trời đêm trong sáng, vầng trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa không trung, gió thu se se thổi bay chút bụi đường. Hứa Tri Mẫn lại bị ngứa mũi, không khỏi than thở: “Không khí ở thành phố lớn kém quá.”

“Đúng là kém thật.” Viên Hòa Đông cũng cảm thán, “Thế mà có nhiều người vẫn đặt mục tiêu ở nơi này.”

“Sư huynh cũng đặt mục tiêu ở nơi này ạ?”

“Em thì sao?”

Hứa Tri Mẫn cười tươi tắn: “Em hỏi trước mà, sư huynh nên trả lời em trước mới phải.”

Viên Hòa Đông chăm chú nhìn nụ cười thuần khiết trên gương mặt cô rồi đáp: “Đúng vậy.”

Hứa Tri Mẫn cúi đầu, trong lòng hơi ngỡ ngàng. Không ngờ anh lại có thể trả lời gọn gàng dứt khoát đến thế! Điều này làm cô liên tưởng đến Mặc Thâm. Từ trước đến nay, cái cách Mặc Thâm giải đáp nghi vấn của cô cũng giống hệt như anh.

Viên Hòa Đông đi lên trước mở đèn vườn thảo dược, Hứa Tri Mẫn nối gót theo sau anh. Bầu không gian ngọt ngào mùi hương thảo dược, làn gió cũng trở nên trong lành tươi mát lạ kỳ – mọi thứ ở nơi này khiến người ta sinh lòng yêu thích một cách rất tự nhiên. Cô tự nhủ, về sau nhất định phải đến đây nhiều lần nữa.

“Trong này!” Viên Hòa Đông hô lớn.

Ánh sáng từ chiếc đèn pin cầm tay rơi đến một góc nhỏ bé trong vườn thảo dược. Ở đó, một nhánh cây mảnh mai xanh biếc dù run rẩy trong gió lạnh nhưng vẫn hết sức kiên cường và ngạo nghễ.

Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên thấy xót thương, cô ngồi xổm xuống nhìn nó, thì thầm hỏi: “Bạc hà à?”

“Ừ.” Viên Hòa Đông đến gần bên cô rồi cũng ngồi xổm xuống. Nương theo ánh đèn mỏng manh, anh tỉ mỉ ngắm nhìn gương mặt trông nghiêng khả ái của cô, thấy cô theo thói quen sờ ngón tay lên môi, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Sư huynh biết không, bà dì em rất thích mùi bạc hà, nên làm em cũng thích theo. Mà em không ngờ là hình dáng nó sẽ như thế này...” Hứa Tri Mẫn hơi nhoẻn môi cười. Đến lúc quay đầu lại, không lường trước được rằng anh gần trong gang tấc, cô hoảng hốt mở to mắt.

Viên Hòa Đông nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp của cô, vẻ đẹp rất đổi trong trẻo, dễ vỡ nhưng ẩn chứa sự mạnh mẽ ấy phá tan sợi dây phòng tuyến ở nơi sâu nhất trong đáy lòng anh. Anh nheo mắt lại, và không sao làm chủ được mình, ghé sát đến hôn lên má trái của cô.

Cô sững sờ giơ tay lên chạm vào mặt, không dám tin vào điều đã xảy ra. Nhưng anh lại kéo tay cô xuống, một tay đỡ sau gáy cô, rồi phủ môi lên đôi môi còn hơi mấp máy ngay giây kế tiếp.

Cánh môi truyền đến cảm giác ngứa ngứa, tê dại, cô chớp chớp mắt nhìn ngọn đèn trắng trên mái vườn, cố sức điều hòa hơi thở, nghe thấy tiếng đèn pin rơi trên nền đất. Anh mở hàm răng cô, tiến vào bên trong và dẫn dắt cô rất uyển chuyển, rất dịu dàng.

Hứa Tri Mẫn chỉ cảm thấy cơ thể mình như bủn rủn quy ngã trên bờ biển, hai tay cô vịn bả vai anh, muốn đẩy anh ra. Anh nắm giữ tay cô rồi từ từ kết thúc nụ hôn không biên giới.

Đợi đến khi đôi môi anh rời đi, cô lập tức che miệng mình. Cô đã từng bị Mặc Thâm hôn, nhưng nụ hôn đêm đó chỉ như chuồn chuồn lướt nước, không triền miên như vậy.

Viên Hòa Đông thấy đáng vẻ cô khép nép, trên môi anh còn vương lại hơi thở ngây ngô của cô, anh không khỏi nở nụ cười: “Em chưa có bạn trai.”

“Em...” Cô và Mặc Thâm quả thật không phải quan hệ yêu đương. Đêm hôm đó, Mặc Thâm ôm cô chẳng qua là sợ cô bị cảm lạnh. Cứ như thế, cô ngược lên nhìn anh, lần nữa không nói nổi một lời.

Anh thở dài khi thấy bóng mình trong đôi mắt tròn xoe của cô: “Hứa Tri Mẫn, đừng nhìn tôi như vậy, nếu không tôi sẽ lại muốn hôn em.”

Cô vội vàng ngoảnh đi.

Anh thấy vậy kìm lòng không đành, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Hứa Tri Mẫn, bây giờ chúng ta hãy như thế này thôi, tôi và em hãy cùng nhau nỗ lực cho tới ngày chúng ta có thể ở lại thành phố này. Đến lúc đó...”

Cô ở yên trong lòng anh không nhúc nhích, câu nói dang dở của anh làm cô nhớ lại khúc nhạc ‘Tiễn biệt’ năm đó. Một người có thể biến hóa khúc nhạc ‘Tiễn biệt’ thành như vậy khiến cô rất ngưỡng mộ nhưng đồng thời cũng khiến cô cảm thấy đôi chút sợ hãi. Mà nụ hôn vừa mới đây thôi lại càng khiến cô khẳng định... anh chắc hẳn đã từng có bạn gái.

Đêm thăm thẳm, anh lặng lẽ ôm cô một lát rồi đỡ cô đứng dậy, đưa cô trở về. Trên đường đi, anh những muốn nói điều gì đó với cô, nhưng lại không đủ can đảm nói ra. Anh bây giờ vẫn chưa có đầy đủ khả năng để hứa hẹn về tương lai của chính mình thì làm sao có thể chịu trách nhiệm về lời hẹn ước với cô đây?

Khi hai người đi qua ngã rẽ, một chiếc xe Benz màu đen bất thành linh phóng ào ra. Viên Hòa Đông kịp thời kéo Hứa Tri Mẫn ra phía sau.

Chiếc xe Benz thẳng gấp, tài xế vội vã xuống xe hỏi thăm có người bị thương hay không.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu, đúng lúc vô tình quay sang nhìn thì thấy một người phụ nữ ngồi ở ghế sau. Trên búi tóc của bà có cài một cây kẹp xanh biếc thoạt nhìn trông khá bình thường, song nhìn kỹ lại sẽ thấy lớp màu xanh biếc phía trên biến thành màu hổ phách. Trái tim Hứa Tri Mẫn đột ngột chấn động. Lúc ở Mặc gia

cô từng nghe bà dì nói cây kẹp này là độc nhất vô nhị trên đời, vì nó là món quà kỷ niệm ngày cưới do Mặc Chấn mời một bậc thầy đặc biệt thiết kế riêng cho vợ mình, màu sắc của nó sẽ thay đổi dưới ánh trăng.

Hứa Tri Mẫn cố sức ép mình trấn tĩnh, sau đó quay lưng, tiếp tục đi về phía trước cùng Viên Hòa Đông.

Hứa Tri Mẫn không đoán sai. Người ngồi trong xe chính là Dương Minh Tuệ. Bà ngồi nhìn qua kính chiếu hậu phía trước với gương mặt không cảm xúc, thu vào đáy mắt mọi hành động cử chỉ của Hứa Tri Mẫn, trong lòng thoáng chút ngạc nhiên: Cháu gái của vú đã vào học trong ngôi trường này từ khi nào?

Bà lập tức bấm di động: “Vú đây à, bữa trước vú nói Hứa Tri Mẫn thi đậu đại học, là đại học nào vậy?”

“Hình như vú nói với con rồi, giờ vú lại quên mới chết. Có phải đại học sư phạm không?” Người ở đầu dây bên kia đáp.

Cạch. Dương Minh Tuệ gập di động, neho mắt suy nghĩ: Là ai dám cả gan nói dối vú?

21. Chương 21

Viên Hòa Đông nhìn theo cho đến khi bóng dáng Hứa Tri Mẫn dần khuất xa ở đầu hành lang rồi chậm rãi xoay người lại. Đúng lúc thấy Quách Diệp Nam đứng nhón nhờ trước mặt, anh giật mình lùi về sau một bước: “Cậu... sao lại ở đây?”

Quách Diệp Nam vuốt cằm, ngheh cổ nhìn nhìn về hướng Hứa Tri Mẫn vừa mất hút: Hình như mình đã gặp cô nàng này rồi thì phải, rốt cuộc là gặp ở đâu ta?

Viên Hòa Đông chặn người trước tầm mắt cậu bạn: “Quách Diệp Nam.”

“Ha ha. Coi cậu khẩn trương chưa kìa. Đến cả Lâm Giai chuyên theo dõi cậu mà cũng bị cậu cắt đuôi. Bởi vậy, tớ không còn cách nào khác, buộc lòng phải hàng đêm chạy tới từng ký túc xá nữ đứng trước cửa ôm cây đại thụ. Té ra đối tượng học khoa y tá à, thế sư muội học năm mấy rồi?”

Anh chàng này từ trước đến nay chẳng bao giờ nghiêm chỉnh cho được. Viên Hòa Đông không buồn trả lời, quay người bỏ đi thẳng.

“Ê ê, đợi tớ với.” Quách Diệp Nam co giò đuổi theo, thầm nghĩ, không phải A Viên động lòng rồi đấy chứ?

Chạng vạng ngày hôm sau, sau bữa cơm, Hứa Tri Mẫn đi súc miệng. Đối diện với chiếc gương trang điểm nhỏ, cô mân mê khóe môi hơi chút bầm tím, cảm giác ngứa ngứa tựa như tâm tình chính mình sau nụ hôn đó. Có lẽ trước đây Viên Hòa Đông từng yêu, nhưng thế thì sao? Một chàng trai tốt như anh, có một đoạn tình duyên trong quá khứ là chuyện rất bình thường. Qua bao ngày tiếp xúc với anh, cô tin anh không phải loại người yêu đương bừa bãi, vả lại điều quan trọng nhất bây giờ là anh thật sự thích cô. Viên Hòa Đông không giống Mặc Thâm, anh sẽ không mỗi giây mỗi phút tạo cho cô một thứ áp lực vô hình. Ở bên cạnh anh, cô có cảm giác an tâm, yên bình rất khó diễn tả.

Mặc Thâm vĩnh viễn sẽ không nói: Hứa Tri Mẫn, anh sống ở nhà tranh, em đến sống với anh không?

Mà lời A Viên nói với cô tối hôm qua vốn dĩ đã ẩn chứa ý nghĩa ‘Cùng nhau sống ở nhà tranh.’

Cô bắt giác nở nụ cười vui sướng. Kể từ khi gặp A Viên, dường như cô đã tìm được ình một con đường hoàn toàn mới mẻ.

Nửa tiếng trước cô đã nói chuyện điện thoại với Mặc Hàm, cậu khẳng định sẽ ở ký túc xá đợi cô. Hứa Tri Mẫn cầm theo cặp sách rỗng không lên đường đi đến khoa quốc tế.

Cô bấm chuông cửa chống trộm phòng 401, sau ba tiếng ‘tít tít tít’ là giọng nói trầm thấp, dỗi dằn từ tính truyền ra từ máy nói: “Hứa Tri Mẫn phải không?”

Thanh âm quen thuộc đó chỉ trong phút giây ngắn ngủi đã khơi gợi lên hết thảy đoạn ký ức khó thể xóa nhòa chôn chặt sâu trong lòng cô. Cô hít vào thật sâu: “Là tôi.”

Tách. Cửa chống trộm bật mở, cô lặng người bước lên tầng bốn. Cửa phòng 401 mở rộng, cô đi vào rồi đóng cửa lại. Phòng khách không một bóng người, hai phòng ngủ cửa khóa then cài, duy chỉ phòng trong

cùng bật đèn sáng trưng. Trống ngực đập dồn dập bên tai theo từng bước chân, một tay cô nín chặt quai đeo cặp sách, một tay khê khàng đẩy cửa phòng.

Căn phòng thoải mái sạch sẽ, đồ vật bài trí ngăn nắp đâu vào đó giống như khi cô còn ở nhà họ Mặc. Trên đất bày hai hộp giấy. Anh đang quay lưng về phía cô, khom người sắp xếp lại bộ sách. Nghe tiếng bước chân cô, anh nói: “Ngồi đi, có ghế bên đó, không thì ngồi trên giường cũng được.”

Phản ứng thoải mái của anh ngược lại khiến cô càng thêm bất an. Trước bàn học có cái ghế, trên ghế đặt hai quyển sách, cô để sách lên bàn rồi ngồi xuống, cởi cặp sách đặt gọn gàng một bên. Cô vén sợi tóc rũ xuống ra sau tai, vừa ngẩng đầu lên thì thấy anh đã đứng trước mặt nhìn mình không biết từ lúc nào.

So với lần hội ngộ trong mùa tuyết năm đó, anh cao hơn nhiều, cả người cũng toát ra phong thái trầm ổn. Cô không tìm được thốt lên: “Mặc Thâm...”

Niềm vui ngồi sáng trong đôi mắt đen tuyền, anh cũng kéo ghế, ngồi xuống đối diện với cô.

Trái tim cô càng lúc càng đập dữ dội, gần như muốn nhảy bổ ra khỏi lồng ngực. Tuy rằng Viên Hòa Đông chưa xác nhận quan hệ giữa họ và cô cũng chưa hứa hẹn bất kỳ điều gì cùng anh, nhưng cô vẫn có chút gì đó khó xử khi đối diện với Mặc Thâm...

Cuối cùng đã có thể nhìn thấy cô, tâm trạng anh vui mừng vô hạn. Kể ra đã gần hai năm anh không gặp cô. Cô càng lớn càng đẹp, mái tóc như tơ dài đến eo luôn là thứ anh yêu nhất từ trước đến nay, chỉ có điều cô vẫn gầy như thế. Anh nói giọng hơi chút bất mãn: “Mặc Hàm nói em lại gầy rồi. Hiện tại em mấy cân?”

“Không cần bao giờ.”

“Để tôi ôm em một cái.” Lời vừa dứt, không hề chờ đợi câu trả lời, hai tay anh đã choàng đến, mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

Môi run run, cô nhẹ nhàng giãi giụa: “Mặc Thâm, tôi...”

“Em đừng căng thẳng, tôi chỉ ôm em một lát thôi.” Cảm nhận được thân thể cô hơi run rẩy, anh không kìm chế được nỗi vui sướng trào dâng trong lòng mình, một Hứa Tri Mẫn như thế này chỉ thuộc về anh mà thôi. Anh chuyển qua ngắm nghía gương mặt đang nỗ lực không chế sự hoảng hốt của cô. Không muốn cô cắn rách môi, anh vuốt ngón tay lên hai cánh môi cô.

Đầu ngón tay vừa chạm đến khoe miệng cô, ánh mắt anh lập tức kết thành băng, sắc mặt tái đi, ngực phập phồng, hô hấp mỗi lúc một gấp gáp.

Giữa sự hoảng loạn ập đến đột ngột, trong đầu anh liên tiếp vụt qua một ý nghĩ duy nhất ‘Không có khả năng.’ Anh luôn thăm chừng qua Lương Tuyết, Kiều Tường, hơn một năm nay không hề nhận được tin tức gì bất thường từ họ và cũng chưa từng nghe kể ở trường cô có giao du với nam sinh. Cho nên, vết tích này không có khả năng là dấu hôn. Mẫn của anh chỉ thuộc về anh, không thể thuộc về kẻ nào khác...

Lúc này Hứa Tri Mẫn đã ngừng hẳn mọi động tác giãi giụa vô ích, nhưng đổi lại, giọng nói càng thêm bình tĩnh: “Mặc Thâm, chúng ta cần nói chuyện một lần nữa.”

Tay anh bắt chợt siết chặt cánh tay cô, anh thấy khoe môi hơi sưng của cô đang rỉ máu, mỗi một giọt như thấm vào đến tận xương tủy anh, như miếng băng đá xé rách từng tấc da tấc thịt trên cơ thể anh từ trên xuống dưới. Mẫn cao ngạo là của anh, chỉ có thể là của anh. Và điều này, anh chưa từng mảy may hoài nghi kể từ khi họ gặp lại nhau hai năm về trước. Hoặc có thể nói, dựa theo vài chuyện vụn vặt về cô mà anh nghe được từ vú, anh chỉ biết – cô, phải thuộc về anh. Anh phải tỉnh táo lại, bất luận người kia là ai chẳng nữa thì cũng khó có khả năng cướp đoạt Hứa Tri Mẫn trong tay anh.

Anh khó khăn điều chỉnh giọng nói, nhả ra từng chữ: “Em, nói, cái, gì?”

Bốn chữ này chữ nào cũng nặng trĩu, chữ nào cũng quyết liệt chèn ép tâm trí cô. Cô dứt khoát nhắm chặt mắt, ổn định suy nghĩ: “Ý tôi muốn nói là, giống như điều kiện đã thỏa thuận trước đây, chúng ta vẫn là bạn bè và cộng sự trên con đường sự nghiệp sau này.”

Anh cười khê, im lặng một lát rồi nói bên tai cô bằng giọng rất nhỏ, vô cùng nhỏ: “Không, sai.”

Câu trả lời nằm ngoài dự đoán và phảng phất sự chua xót ấy khiến nhịp tim cô lại thêm một lần rối loạn dữ dội.

Nhận ra sự dao động ở cô, anh tạm thở nhẹ một hơi rồi buông cô ra, sau đó mở nắp chiếc di động đang rung lên, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình rồi bình tĩnh nói: “Mẹ ạ, con đây.”

Dương Minh Tuệ?! Như vậy người phụ nữ trên xe Benz cô nhìn thấy hôm qua nhất định là bà!

Hứa Tri Mẫn đồng tai chăm chú nghe từng câu từng chữ Mặc Thâm trả lời mẹ.

“Dạ phải, Hứa Tri Mẫn học cùng trường với tụi con.”

“Cậu ấy ạ? Gầy đi không ít đâu.”

“Mẹ yên tâm, mà mẹ bảo bà cũng yên tâm đi ạ. Con và Mặc Hàm sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt.”

“Dạ, sẽ làm cho cậu ấy mập lên một chút.”

“Dạ, vậy nhé mẹ.”

Anh cúp máy, quay đầu lại mỉm cười nhìn cô: “Làm sao bây giờ? Mẹ tôi giao nhiệm vụ phải vỗ béo em.”

Cô hơi nhú mày. Đối với Dương Minh Tuệ, trước giờ cô vẫn không biết nên dùng loại tư duy gì để ứng phó với bà.

Anh kéo tay cô: “Chắc em tiết kiệm tiền ăn ba bữa, không ăn uống đầy đủ chứ gì. Kể từ giờ trở đi, tôi và Mặc Hàm sẽ giám sát chuyện ăn uống của em.”

“Không cần.” Cô nói thẳng thừng.

Anh cười cười, âm điệu trong câu nói tiếp theo trở nên trầm hẳn: “Hứa Tri Mẫn, chỉ có tôi mới cùng một loại người với em.”

“Cùng một loại người?” Cô không nhận được, trả lời lại một cách đầy mỉa mai, “Vậy anh sẽ ở nhà tranh cùng tôi chứ?”

“Ở nhà tranh?” Bỗng dưng anh hiểu ra được điều gì, tiếp sau đó mọi chuyện đều sáng tỏ. Anh chau mày, hai tay nâng mặt cô lên, để ánh mắt anh hướng thẳng vào ánh mắt cô: “Hứa Tri Mẫn, người con gái tài giỏi như em thì nên chọn một người đàn ông thế này – ‘cho dù tôi phải ở nhà tranh, cũng tuyệt đối không để Mẫn của tôi phải ở nhà tranh.’ Còn chuyện em có theo tôi đến ở nhà tranh hay không, đó hoàn toàn là một vấn đề khác. Hiểu không?”

Cô mở to hai mắt, cách lý luận vô cùng khác biệt về nhà tranh này đã gợi mở một góc ngách nào đó tận sâu trong cô. Đúng vậy, suýt chút nữa cô đã lãng quên, rằng cô tin tưởng vào việc thay đổi tương lai chính mình, và rằng người đàn ông cô chọn phải vững mạnh hơn cô. Mà bản thân cô cuối cùng có theo người đó đến sống ở nhà tranh hay không, thì đúng như lời anh nói, đó lại là một chuyện khác.

Nhìn thấy cô ngoảnh mặt trầm tư mà lòng anh đau điếng, tầm mắt dần dần mờ hồ, anh không còn thấy gì khác ngoài vết bầm tím bên khóe môi cô. Anh vươn ngón tay xoa lên dấu hôn đó, để nỗi đau xoáy đến nơi sâu nhất rồi cắn xé, rửa trôi trái tim mình từng chút một. Đau đến mức tựa hồ không thở nổi, anh cúi đầu xuống, dùng lưỡi liếm nhẹ lên vết sưng nhỏ xíu.

Rất nhột. Cô gơ tay lên dùng sức đẩy anh ra. Anh đỡ lấy mặt cô. Cô kinh ngạc khi nhận ra nỗi đau lấp đầy trong đôi mắt anh. Cô chẳng phải là người máu lạnh vô tình, sau những gì đã trải qua cùng anh – anh ôm cô trên con đường tuyết, anh ôm cô trong đêm tuyết – thì thoảng trong giấc chiêm bao cô cũng lắng lắng mỉm cười và dệt ình câu chuyện cổ tích thật đẹp đẽ. Chỉ là, khi tỉnh mộng, mọi thứ sẽ trở về hiện thực. Và rồi cô chỉ còn cách tự mình vùi chôn giấc mộng sâu dưới đáy lòng.

“Anh... nên đi hôn bạn gái của anh mới đúng.”

“Tôi chưa bao giờ có bạn gái, kể từ khi ôm em, hôn em.”

Ý anh là sao? Cô không dám nghĩ xa hơn, bởi suy nghĩ nghĩa là phải gánh chịu hậu quả. Cũng giống ngày sinh nhật tròn mười tám tuổi, anh đã nói, anh muốn cô phải muốn anh bằng chính cơ thể không che đậy của cô.

Anh không nóng lòng, chỉ dịu dàng hôn lên mái tóc cô, bên môi phảng phất nụ cười mãn nguyện. Cô là của anh, mãi mãi sẽ là của anh. Bởi vì với điều kiện cô đặt ra, trên thế giới này người duy nhất có thể mê hoặc cô chính là anh và người đầu tiên muốn cô theo một cách trần trụi nhất cũng chính là anh.

Bên ngoài cánh cửa khép hờ có người đang nhìn Hứa Tri Mẫn chăm chăm bằng cặp mắt lạnh lẽo. Hiện tại Quách Diệp Nam đã nhớ ra tất cả, cô là người thừa kế em họ anh ta trên chuyến xe lửa. Nguyên nhân của vụ đó tám phần là do cô em Mạc Như Yên mềm miệng không coi ai ra gì xúc phạm đến người ta, cho nên anh ta không làm ra lẽ. Nhưng tối hôm qua, cô nữ sinh mà A Viên đưa về ký túc xá, anh ta thấy rõ rành rành. Một chân đạp hai thuyền, dù dẫu cả hai người bạn tốt nhất của anh ta – cô ta muốn gì đây?

Anh ta không phải là Mạc Thâm, cũng không phải là A Viên. Mặc dù anh ta không để mắt đến các cô nàng nhiều bằng họ, nhưng những điều anh được linh hội có khi còn nhiều hơn cả hai người cộng lại. Trước lúc gả vào Quách gia, mẹ anh ta là tiểu thư con nhà gia giáo có tiếng, bà luôn chú trọng dạy bảo con trai về cung cách ứng xử, giao tế. Bà Quách thường răn đi răn lại con mình một câu thể này: “Phụ nữ là nước, có thể chở thuyền của đàn ông, mà cũng thể lật úp thuyền của đàn ông chỉ trong chớp mắt. Thế nên, phải xem người đàn ông giữ tay lái có bản lĩnh lớn đến đâu.”

Quách Diệp Nam nhú chặt chân mày: Nếu đây là sự thật thì trong hai người bạn của mình nhất định sẽ có một người phải chịu tổn thương. Chỉ e tâm địa cô ta không tốt lành gì, không phải chỉ một người bị tổn thương thôi đâu.

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa chống trộm, Quách Diệp Nam xoay người lại ngay tức khắc, thấy A Viên, anh chẳng nói nhiều lời, cứ thế đẩy cậu bạn thân ra ngoài: “A Viên, tớ đang đợi cậu đây này, có việc muốn nhờ cậu giúp.” Ra đến ngoài phòng, anh ta kéo tay nắm, cố ý sập mạnh cửa một cái ‘rầm’.

Viên Hòa Đông phát hiện ra có chuyện không bình thường, nghiêng đầu muốn nhìn vào bên trong, nhưng lại bị Quách Diệp Nam cố gắng lôi kéo xuống cầu thang.

Nghe tiếng đóng cửa rất lớn vắng tới, Mạc Thâm liền cảnh giác đưa tay khép cửa phòng lại.

“Sao vậy?” Hứa Tri Mẫn giật mình, thừa lúc anh không chú ý, cô thoát ra khỏi lồng ngực anh.

Nhìn thấu tâm trạng rối bời của cô, anh cười cười: “Mau chọn sách đi. Nếu không lát nữa Mạc Hàm quay về thế nào cũng giật mình hỏi: ‘Hai người làm gì cả buổi đây? Lâu vậy mà một quyển sách cũng chưa chọn xong?’”

Hứa Tri Mẫn liếc xéo anh: Giờ này mà còn có tâm trạng đùa giỡn. Cô đứng lên đi đến hai hộp giấy phía trước, chọn lựa kỹ càng từng quyển sách. Phải nói rằng số sách họ mang về thật sự hữu ích, rất nhiều quyển không thể tìm được tại nhà sách trong nước.

Mạc Thâm tựa lưng vào ghế ngồi, tay chống cằm. Anh mong ước cả đời này được vô ưu vô tư trông giữ một nụ cười, một cái nhăn mày của cô biết mấy.

Không lâu sau, anh tiễn cô xuống cầu thang. Cô kiên quyết không cho anh đưa cô về ký túc xá. Biết cô sợ gây chuyện thị phi nên anh thuận theo ý cô.

Quay về phòng ngủ, nhìn lại không gian thiếu vắng cô, lòng anh đột ngột thấy trống rỗng, và khi nhớ đến dấu vết không biết ai để lại trên cánh môi cô, lửa giận mới dè nén lại sôi trào. Là ai đã dám lưu lại dấu ấn trên người cô? Năm ngón tay co lại thành quyền, nện xuống bàn. Ầm! Cả chồng sách cao ngều đặt trên bàn đổ tung tóe.

Anh vịn bàn để đứng vững, đợi cho cơn đau trong lòng từ từ nguôi ngoai rồi khom lưng nhặt từng quyển sách, sắp xếp lại ngay ngắn. Tiếp đó, anh cầm di động lên, quét mắt một lượt qua danh bạ tìm hai chữ ‘Lâm Giai’, sau một thoáng chần chờ, anh kiên quyết ấn phím gọi.

Giải quyết thỏa đáng vấn đề của bản thân là việc anh cần làm nhất trong thời điểm này. Thắng làm vua, anh không tin không tra ra được tung tích của tên con trai ‘ở nhà tranh’ kia. Một khi tra ra, việc xử trí

hắn như thế nào thì anh sẽ có dự tính khác.

“Lớp trưởng Lâm phải không? Tôi là Mặc Thâm đây.” Anh uể oải cởi áo, nằm lên giường, “Về chuyện tuyển cử hội sinh viên trường cậu nói lần trước, tôi có vấn đề này muốn hỏi. Không, không phải tôi muốn tham gia hội sinh viên, chỉ là tôi cảm thấy hứng thú với việc người của lớp chúng ta được chọn làm ứng cử viên cho chức vụ chủ tịch hội sinh viên.”

Cọc cọc. Hai tiếng gõ cửa.

“Xin lỗi cậu, tôi có khách, có gì nói chuyện sau nhé.” Mặc Thâm cúp máy, nói với người ngoài cửa, “Diệp Nam, vào đi.”

Quách Diệp Nam đẩy cửa đi vào: “Đang nói với ai thế?”

“Lâm Giai. Chuyện tranh cử hội sinh viên.” Mặc Thâm thản nhiên đáp.

“Tớ cũng đang muốn bàn việc này với cậu, về quyết định của Dương Sâm ấy mà.”

“Ừ. Tớ nghe Lâm Giai nói rồi. Hay là chúng ta...”

“Giúp cậu ta một tay, sẵn thật chặt tình bạn luôn thể.”

Hai anh bạn chí cốt nhìn nhau cười. Quách Diệp Nam vừa kéo ghế ngồi xuống vừa cân nhắc: Khó khăn lắm mới đánh lạc hướng được A Viên, nhưng mà giấy không gói được lửa. Ngắc đầu nhìn bạn thân, Quách Diệp Nam thấy Mặc Thâm có vẻ như đang đợi anh mở miệng.

Quách Diệp Nam háng giọng rồi nói: “Mặc Thâm, khi nào cậu mới giới thiệu chị Tri Mẫn của Mặc Hàm cho tớ làm quen?”

“Thứ bảy ngày mai tớ nghe nói trường chúng ta có câu lạc bộ bóng bàn. Chiều mai tới đó chơi bóng đi, tớ sẽ hẹn cô ấy trước.”

“Cậu hứa rồi nhá.”

□ □ □

Hứa Tri Mẫn vừa bước qua cửa phòng 314 đã phải ngênh đón một bó hoa tươi dí thẳng vào mũi.

Cô nàng Trần Minh cầm hoa cười hì hì: “Tổ trưởng ơi, người ta tặng hoa cho cậu đó nha. Bọn tớ đếm rồi, mười ba đóa hoa hồng vàng.”

Hứa Tri Mẫn thất thần bị ép buộc ôm lấy bó hoa. Ai tặng? Mặc Thâm? Không thể nào! Viên Hòa Đông? Càng không thể! Cô luôn cố hết sức không tạo tiếng tăm gì trong trường, số nam sinh quen biết cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vương Nhã Lệ nhìn thấy cô ngơ ngơ ngác ngác, liền nhắc nhở: “Tổ trưởng à, mười ba đóa là ngỏ ý thăm mến, còn hoa hồng vàng thì nghĩa là tận hưởng niềm vui quãng thời gian ở bên cậu.”

Hứa Tri Mẫn cau mày, nghĩ thế nào cũng không có khả năng người đó là Mặc Thâm hay Viên Hòa Đông? Vậy là ai?

Cô lấy bình nước suối rộng, cắt bỏ một nửa, nửa còn lại để đựng nước. Sau đó cô xé giấy gói bên ngoài bó hoa, xem xét cẩn thận. Quả nhiên không hề có một tấm thiệp ghi lời chúc và chữ ký.

“Nhân viên của cửa hàng bán hoa đưa đến đây. Căn cứ theo quy định của cửa hàng, nhân viên được không được phép tiết lộ danh tính khách hàng.” Trần Minh nói.

Cô cắt từng đóa hồng cắm vào bình nước suối. Sốt rột, đoán mò, bắt lực nghĩ mãi không ra. Thôi thì đợi đến khi người tặng hoa tự xuất hiện vậy.

Tối đến, cô chui vào ổ chăn. Gió đêm cuối mùa thu thổi từng cơn lạnh buốt. Đợi đến lúc tắt cả mọi người đã ngủ say, cô mới dám thò tay vào chăn cởi đi đôi tất trắng khiến hai chân mình bí hơi cả ngày hôm nay. Ngày thường cô thức dậy sớm nhất, lẹ làng mang tất vào, thế nên từ khi nhập học đến nay chẳng ai phát hiện ra vết sẹo trên chân cô.

Cổ chân lạnh lạnh, cô phải cọ hai chân vào nhau cho ấm. Cọ đến chỗ có vết sẹo, cảm giác nhói đau khiến cô lặng lẽ cắn môi. Đưa tay chạm vào lọ thuốc trị thương Mặc Hàm tặng để bên gối, cô nhớ đến hộp gấm màu trắng năm đó anh đặt vào tay cô. Thế nhưng bây giờ cô lại hoàn toàn bị nó hấp dẫn: Không biết trong cái hộp màu trắng ấy là cái gì.

Khi nào em cần, hãy mở nó ra. Đây là lời anh nói với cô.

Cô đã không mở ra, bởi cô cho rằng mình không cần đến nó. Nhưng sau buổi tối hôm nay gặp lại anh, cô hoang mang không rõ bản thân mình thật sự muốn gì.

Cô trở mình, dấn tai vào gối đếm nhịp đập trái tim và bắn khoả về tình yêu trong khi chống chọi với cơn gió mùa thu dai dẳng. Cô ngưỡng mộ sự tài hoa của Viên Hòa Đông, song nếu theo lời anh nói, anh và cô đều không chắc chắn có thể ở lại thành phố R làm việc sau khi tốt nghiệp. Cô ngây thơ, một lòng mê muội tìm người cùng cô ‘ở nhà tranh’. Cô sẵn lòng sánh vai cùng anh trên con đường gập ghềnh gian khổ, chẳng qua là, sau đắng cay, gian khổ liệu có phải là ngọt bùi, hạnh phúc? Với khả năng của anh, hẳn anh có thể tiến xa hơn cô, nhưng chưa chắc có thể giúp đỡ cô. Mặc Thâm thì khác.

Cô không khỏi bật ra một tiếng cười khổ. Suy cho cùng, muốn có tình yêu thì trước hết phải có bánh mì. Xã hội thời nay đề cao xu hướng nam nữ bình đẳng, và song song đó, tỉ lệ ly hôn cũng mỗi năm một cao hơn. Chỉ những người phụ nữ độc lập, tài năng mới nhận được sự bình đẳng tối thiểu, cho dù trong tình yêu hay trong hôn nhân. Trước tình thế này, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Cô nhắm mắt lại, tiếng gió bay qua bên tai bất chợt đưa trái tim xao động trở về giấc mơ tuyết trắng đẹp nguyên vẹn đó. Không thể không thừa nhận, Mặc Thâm đã tiến vào thế giới nội tâm của cô sớm hơn bất cứ người nào. Nếu đây không phải yêu, vậy thì là gì... Điều duy nhất cô phải cân nhắc chính là cái giá phải trả của tình yêu. Nếu cái giá phải trả quá lớn thì cô tình nguyện đi cùng người ở nhà tranh.

Quyết định xong, cô vỗ vỗ gối, thanh thản đi vào giấc mộng.

Buổi sáng trước thứ bảy, Mặc Hàm bất ngờ gọi điện hẹn cô đi đánh bóng bàn, hơn nữa cậu chàng còn rất tinh ranh, trước đó đã hẹn Phương Tú Mai. Hứa Tri Mẫn không đi cũng không được, sự hào hứng của cô nàng Phương Tú Mai đâu dễ gì dập tắt.

Ba giờ chiều, hai người cùng nhau đến câu lạc bộ bóng bàn sinh viên.

Bóng bàn là môn thể thao quốc hồn quốc túy, là niềm hãnh diện của người dân Trung Quốc, mặc dù không rầm rộ, sôi nổi bằng bóng rổ và bóng đá. Những anh chàng đẹp trai phần lớn đều chơi bóng rổ hoặc bóng đá, những cô nàng xinh xắn thì đi theo làm cổ động viên cho họ. Còn người chơi bóng bàn, theo quan niệm của Hứa Tri Mẫn, họ là người trí thức thích lẳng lặng tận hưởng niềm vui thể thao mang lại, chứ không thích phô trương.

Thầy giáo dạy Hứa Tri Mẫn môn bóng bàn vỡ lòng là Kỷ Nguyên Hiên. Sau này vào trường Trung Học Thực Nghiệm, nhà trường đề xướng phát huy tinh thần ‘quốc cầu’, quy định bóng bàn phải trở thành ưu tiên hàng đầu của học sinh trong môn thể dục, vì thể kỹ năng bóng bàn của cô đã được nâng cao từ khi còn ngồi dưới mái trường trung học.

Phương Tú Mai hỏi cô: “Trình độ chơi bóng của anh em Mặc gia thế nào?”

Hứa Tri Mẫn đáp: “Về cơ bản, họ phát bóng tứ đều đón được hết.”

Phương Tú Mai hoàn toàn không biết tiểu sử của Hứa Tri Mẫn, cô nàng chỉ biết thành tích các môn thể thao của Hứa Tri Mẫn chỉ vào loại bình bình. Thế là cô nàng tự suy ra, trình độ chơi bóng của anh em Mặc gia cũng tầm tầm thế thôi.

Mặc Hàm đứng trước cửa chờ họ trong bộ quần áo thể thao màu trắng: “Đi thôi. Mọi người thuê bàn rồi, mấy anh bạn của anh trai em đang đợi bên kia.”

Hứa Tri Mẫn hỏi ngay: “Còn có những người khác nữa à?”

“À không, chỉ dẫn theo hai anh cùng phòng thôi chị.”

Ngoài anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm, Quách Diệp Nam còn kéo theo Triệu Viễn Hàng tới đây. Dương Sâm đang bận rộn chuẩn bị chuyện tranh cử chủ tịch hội sinh viên, Viên Hòa Đông thì xưa giờ không thích tụ tập náo nhiệt.

Mọi người tự giới thiệu, hàn huyên vài câu rồi bắt đầu thi đấu.

Cô nàng Phương Tú Mai bưng bưng khí thế là người ra sân đầu tiên.

Quách Diệp Nam đề nghị: “Bên con gái các em thành một đội, cánh con trai bọn anh thành một đội, đánh đôi đi.”

Phương Tú Mai và Triệu Viễn Hàng không có ý kiến, dù sao cũng chỉ vui chơi kết hợp rèn luyện thân thể, không cần thiết phải để ý quá nhiều đến quy tắc. Anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm giơ hai tay không tham gia. Hứa Tri Mẫn không ngại khó khăn, chiều theo ý của cô bạn cùng phòng.

Sau mấy phút khởi động làm nóng người và vài lần giao bóng qua lại, Quách Diệp Nam tràn trề tự tin đánh một đường bóng hiểm hóc. Không ngờ, Hứa Tri Mẫn phản ứng cực nhanh, đánh trả lại, quả bóng sượt qua sát mép bàn, Triệu Viễn Hàng đứng ngây như phỗng.

Hai anh chàng quay sang nhìn nhau: Yêu quái, giết ngay. Hứa Tri Mẫn đánh trả tất cả các cú chuyển bóng một cách rất bài bản. Phương Tú Mai há hốc kinh ngạc, vẻ mặt cô nàng giống như hôm nay là ngày đầu tiên quen biết Hứa Tri Mẫn.

Cái vẻ hậm hực vì nhục nhã lộ rõ trên gương mặt Quách Diệp Nam và Triệu Viễn Hàng. Bại dưới tay một nữ sinh thật không giống phong cách của họ. Hai anh chàng xắn tay áo lên, quyết tâm hạ thủ không lưu tình, nếu không sẽ mất hết mặt mũi. Giết! Giết! Giết!

Hứa Tri Mẫn tiếp tục xông pha đón bóng như cũ. Phương Tú Mai hoa mắt nhìn tất cả đường bóng tấn công ào ạt bay về bên này đều bị đánh trả sạch sẽ về phần sân đối phương. Thậm chí Hứa Tri Mẫn còn đón được những quả chuyển sát đường biên.

Triệu Viễn Hàng lau mồ hôi. Bên tai không ngừng vang lên tiếng cười trộm của anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm, Quách Diệp Nam gõ gõ ngón tay lên bàn: “Nói đi. Cô nàng này rốt cuộc là thế nào?”

Mặc Hàm cười nói: “Chị Tri Mẫn là ‘Cao thủ đón bóng’ trường em, biệt hiệu là ‘Chỉ đón không giết’. Anh em em chơi bóng với chị ấy, bao nhiêu trái đều bị chị ấy đánh trả về hết.”

Mặc Thâm đồng ý gật gù đầu: “Cho dù thắng được cô ấy, cũng không có cảm giác thành công.”

Cao thủ đón bóng, chỉ đón không giết? Quách Diệp Nam và Triệu Viễn Hàng quay mặt nhìn nhau. Chứng kiến cái cảnh chẳng quả bóng nào lọt lưới, tất cả đều bị đối thủ đánh trả trở về là chuyện cực kỳ buồn bực.

Đội nam tình nguyện giơ tay đầu hàng, nếu thắng mà cảm thấy khó chịu cũng chẳng hay ho gì.

Hứa Tri Mẫn đã quen thuộc với chuyện này, cầm bình nước đi ra ghế ngồi nghỉ ngơi. Cô nheo mắt nhìn anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm và Triệu Viễn Hàng, Phương Tú Mai quyết đấu ở đằng xa.

Ngồi được một lát thì mồ hôi bắt đầu tuôn nhễ nhại, cô cho tay vào túi xách lần tìm khăn giấy.

Một gói khăn giấy Vinda xuất hiện dưới tầm mắt cô.

Hứa Tri Mẫn chậm rãi dời hướng nhìn lên trên, đối diện với ánh mắt sắc bén của Quách Diệp Nam. Cô hiểu rất rõ, ngày chính thức giáp mặt anh ta sớm muộn gì cũng sẽ đến. Vì thế, tâm trạng hết sức bình tĩnh.

Ánh mắt cô ta trong sáng, không hề sợ sệt, can đảm quá nhỉ. Quách Diệp Nam thầm hừ lạnh, ngồi xuống bên phải cô, ung dung mở đầu câu chuyện: “Có thể hỏi cô việc này được không? Tại sao cô chỉ đón bóng mà không tấn công?”

Hứa Tri Mẫn chỉ cười không nói.

“Thế tôi có thể hiểu thành, người không phạm ta, ta không phạm người không?”

Hứa Tri Mẫn vẫn giữ nguyên tắc im lặng là vàng.

Quách Diệp Nam gãi gãi cằm, liếc cô: “Chuyện trên xe lửa...”

Hứa Tri Mẫn im lặng chờ anh ta nói tiếp.

“Là em họ tôi sai trước, tôi không chấp.”

Thì ra Mạc Như Yến là em họ anh ta. Mà bằng lời nói này của anh ta, có thể xem anh ta là người hiểu lý lẽ không? Hứa Tri Mẫn hơi nhếch một bên chân mày, suy ngẫm. Quách Diệp Nam ngồi bên cạnh thỉnh thoảng nói câu tiếp theo: “Không biết cô có biết hay không? Viên Hòa Đông và tôi là bạn cùng phòng ký túc xá.”

Hai tai Hứa Tri Mẫn ù đi, ở sân bóng bên kia, Triệu Viễn Hàng đột nhiên hô lớn ‘Bóng đẹp lắm’. Cô đứng bật dậy, nhìn Quách Diệp Nam không chớp mắt.

Trên ghế, chiếc di động trong túi xách màu đỏ của cô rung lên từng hồi liên tục.

22. Chương 22

Quách Diệp Nam tỉnh khô chỉ chỉ túi xách màu đỏ của cô: “Cô không nghe máy à?”

Môi Hứa Tri Mẫn run run, đầu óc trống rỗng trong chớp nhoáng. Cô đưa mắt nhìn ra xa, bốn người vốn đang chơi bóng giờ đã ngừng lại nhìn cô. Bất gặp sự nghi vấn vẫn ngấm ngấm trong ánh mắt Mạc Thâm, cô lật đật quay sang mở túi xách, lấy di động ra đặt sát bên tai.

“Alo alo, Hứa Tri Mẫn đây à? Tổ là Kiều Tường đây.”

Giọng nói Kiều Tường vọng ra từ điện thoại. Cô kinh ngạc mấp máy môi, cổ họng không sao phát ra tiếng. Từ khi thi đỗ vào đại học thương mại, cậu đã hỏi Lương Tuyết số di động của cô, nhưng bấy lâu nay chưa một lần liên lạc. Tại sao hôm nay bỗng dưng lại gọi điện?

“Phải Hứa Tri Mẫn không đây? Không lẽ Lương Tuyết lừa mình, ỉnh số giả?” Kiều Tường sốt ruột càu nhàu.

Hứa Tri Mẫn lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Tổ đây.”

“Hứa Tri Mẫn, tớ đến trường cậu học rồi này. Ký túc xá của cậu ở đâu để tớ ghé qua?”

“Cậu đừng tới đó!” Cô sốt ruột, buột miệng nói không đắn đo.

Kiều Tường chưng hửng: “Vì sao?”

Cô hít vào một hơi. Cậu nói với âm lượng rõ to vừa rồi đã khiến tất cả mọi người đổ mắt về phía cô. Vì thế, cô cố gắng can ngăn Kiều Tường bằng giọng nhỏ nhất có thể: “Vì tớ ở ký túc xá nữ, quản lý rất nghiêm, không cho nam sinh vào trong đấy đâu. Vậy đi, cậu qua cổng sau trường tớ, đi thẳng, sau đó sẽ thấy một vách thạch bích có khắc tượng bán thân. Cậu ở đấy chờ tớ, tớ tới ngay.” Dứt lời, cô lập tức ấn phím ngắt điện thoại.

Phương Tú Mai đã đi tới bên cạnh, quan tâm hỏi: “Cậu không sao chứ, Hứa Tri Mẫn?”

“Cậu bạn cũ ghé thăm, tớ phải đi đón cậu ấy rồi. Các cậu chơi tiếp đi, tớ đi trước.” Hứa Tri Mẫn xin lỗi những người khác rồi nhanh chóng chạy xuống lầu.

“Cô ấy sao vậy?” Triệu Viễn Hàng hỏi Phương Tú Mai.

Phương Tú Mai cắn ngón tay suy nghĩ tới bó hoa ngày hôm qua, nói: “Tối hôm qua có người tặng hoa cho cậu ấy. Chắc là đi gặp người tặng hoa rồi chứ còn ai nữa? Ha ha.”

“Tặng hoa?”

“Đúng đấy ạ, mười ba đóa hoa hồng vàng.”

Quách Diệp Nam hứng thú cười gian: “Mười ba đóa cơ à, thăm mền nhá.”, vừa nói khéo mắt anh chàng vừa liếc liếc anh em Mạc Thâm, Mạc Hàm. Mạc Hàm có vẻ như đang phiền não nghĩ ngợi xem là ai tặng hoa, Mạc Thâm mặt mũi sa sầm.

Triệu Viễn Hàng lơ đãng huyết sắc: “Một cô gái vừa xinh đẹp lại vừa đứng đắn, có người theo đuổi cũng bình thường thôi mà. Quách Diệp Nam, cậu không thấy sao? Trông em ấy còn xinh đẹp hơn cả hoa khôi, hoa hậu giảng đường luôn ấy.”

“Thế... thế à?” Phương Tú Mai đáp ứng. Nhớ lần đầu tiên gặp Hứa Tri Mẫn, cô cảm thấy đáng về Hứa Tri Mẫn rất đẹp, sau này có lẽ vì nhìn mãi thành quen mắt nên mới không có cảm giác.

Mấy anh chàng cười cười. Quách Diệp Nam liên tưởng đến bộ trang phục mộc mạc, giản dị của Hứa Tri Mẫn, thầm nghĩ: Cô nàng này rất thông minh, biết làm cách nào để che giấu vẻ đẹp của mình. Nếu mỗi ngày đều trưng diện đến mấy bộ quần áo, thì về lâu về dài, người đẹp đến mấy cũng tự nhiên biến thành người xấu. Chẳng có cô gái nào không thích làm đẹp, mục đích của cô nàng khi làm như vậy là vì muốn tránh cho bản thân gặp rắc rối, để có thể chuyên tâm học hành. Nếu cô nàng quả đúng là cô gái có tâm tư trong sáng như thế thì dễ xử trí hơn, vì câu cảnh cáo mình vừa nói, chỉ một cô nàng sáng suốt mới có thể hiểu đến nơi đến chốn...

Xuống đến tầng trệt, Hứa Tri Mẫn lại tiếp tục chạy băng băng trên sân trường bằng đôi chân không còn cảm giác. Gió thu lạnh căm căm tấp vào mặt rất buốt, nhưng buốt đến đâu cũng không bằng nỗi khó chịu trong lòng cô. Giữa cảnh vật hỗn độn, dường như cô nhìn thấy bóng dáng Viên Hòa Đông. Cô kinh hoàng thẳng lại đột ngột, đâm sầm vào một người qua đường đi hướng ngược lại.

“Cô đi đứng không nhìn đường à?” Người kia tức giận nạt cô.

“Xin lỗi.” Cô cúi gầm nói.

“Thôi.” Người kia bỏ đi.

Hứa Tri Mẫn ngẩng người nhìn chằm chằm bóng mình in trên mặt đất. Lời nói của Quách Diệp Nam quanh quẩn bên tai: Anh và anh ta ở cùng phòng ký túc xá! Ý anh ta là gì, mình đã hiểu rõ. Không cần biết Quách Diệp Nam nói với mình lời này có xuất phát từ ý tốt hay không, mình vẫn nên cảm ơn vì anh ta đã báo mình biết sớm, tránh để ba người rơi vào tình cảnh khó xử.

Chỉ là... tiếp theo nên làm sao đây? Hứa Tri Mẫn hoang mang, ngơ ngác nhìn bốn phía xung quanh, thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó cô cũng không nhớ nổi con đường này dẫn đến đâu. Cô cố gắng hít vào mấy hơi, người không có kinh nghiệm yêu đương như cô biết làm thế nào bây giờ? Yên lặng theo dõi tình hình, rồi đi một bước tính một bước vậy.

Cô cẩn thận tìm bằng hướng dẫn ở ngã rẽ, hỏi đường người qua lại, đi vòng vòng cuối cùng cũng đến được địa điểm quen thuộc, nhưng tâm trạng vẫn trĩu nặng như cũ.

Đứng trước vách thạch bích trắng kia là cậu bạn Kiều Tường đã hơn một năm không gặp. Mái tóc đã được tẩy sạch màu thuốc nhuộm vàng chói, trở về màu đen ban đầu, hai bên tai không còn đeo khuyên. Áo sơ mi kẻ sọc gọn gàng sạch sẽ, cổ áo trắng thơm không một nếp nhăn, cúc áo cài ngay ngắn..

Như linh cảm được điều gì đó, Hứa Tri Mẫn hơi lui lại phía sau.

Kiều Tường quay đầu thấy cô, vô cùng vui mừng gọi: “Hứa Tri Mẫn.”, sau đó bước thật nhanh đến trước mặt cô rồi mất tự nhiên quệt quệt mũi.

“Hôm nay sao cậu lại rảnh rỗi đến đây vậy?” Hứa Tri Mẫn khách sáo hỏi, cô nhớ Lương Tuyết thường cầu nhậu qua điện thoại, bảo đã cả năm nay không gặp Kiều Tường, không biết cậu ta làm gì mà tới nỗi bóng người cũng mất biệt.

“Tớ... ờ... là thế này...” Kiều Tường chống nạnh, ậm ừ hai tiếng rồi nói: “Ngoại trừ ngày thường đi học ở trường, thời gian còn lại sau khi tan học tớ đều đến công ty chú tớ thực tập. Bởi vậy nên cả năm nay tớ bận bù đầu, không rảnh đến thăm cậu. Nhưng bắt đầu từ hôm qua đã khác rồi, chú tớ khen biểu hiện của tớ tốt lắm, cho nên...”

Cô lo sợ tới nghẹn lời, bởi vì cậu cũng nhìn cô với ánh mắt tha thiết hết như ánh mắt của Mặc Thâm và Viên Hòa Đông.

“Chúng ta qua bên kia ngồi đi.” Cô vội vàng đi đến ghế đá cạnh vườn hoa.

Kiều Tường leo đèo theo sau.

Hai người ngồi trên ghế đá.

Hứa Tri Mẫn nghĩ mãi mà vẫn không lý giải nổi. Rõ ràng thái độ của mình đối với cậu từ trước đến nay luôn duy trì trong giới hạn bạn bè cơ mà? Bây giờ cô chỉ hy vọng cậu sẽ không nói ra những lời phá hỏng tình bạn giữa họ.

“Hứa Tri Mẫn.” Kiều Tường khẩn trương kéo kéo cổ áo, “Tớ muốn nói...”

“Cậu muốn nói gì?” Cô rối rắm cắn môi. Đừng nói, ngàn vạn lần đừng nói, tớ vẫn muốn làm bạn với cậu.

“Chuyện tớ muốn nói là, chú tớ quyết định bồi dưỡng tớ thành người thừa kế cho công ty chú ấy, bởi vậy tớ sẽ càng nỗ lực hơn nữa, tớ sẽ có rất nhiều rất nhiều tiền, có thể đảm bảo cho cậu cả đời này sống thoải mái, vui vẻ. Hứa Tri Mẫn, tớ...”

“Kiều Tường!” Cô đứng bật dậy, ngắt lời cậu, “Tớ nhớ ra rồi, tớ có việc.”

“Không!” Cậu cũng đứng lên, bình tĩnh nhìn cô, “Để tớ nói, nếu không nói tớ sẽ hối hận. Với lại, nói ra, biết đâu cậu sẽ chấp nhận tớ thì sao.”

Cô không thể tin nhìn cậu trân trân. Tại sao cậu ấy lại ngốc như vậy chứ, biết rõ phía trước là ngõ cụt mà còn đâm đầu vào.

“Làm bạn gái của tớ đi, Hứa Tri Mẫn.”

Nói xong câu đó, cả mặt và cổ Kiều Tường đều nóng ran, đỏ ửng.

Nhánh cây lay động xào xạc, một phiến lá bay xuống giữa hai người.

Trái tim Hứa Tri Mẫn không loạn nhịp và tay cô cũng không run rẩy, chỉ riêng vòm họng tràn lên mùi vị chua xót. Lần đầu tiên trong đời cô được người ta chính thức tỏ tình, nhưng lại không phải là người mà lòng cô thầm mến mộ.

“Kiều Tường, tớ...” Cô ngẩng đầu, nhận ra sự chờ mong và sợ sệt trong mắt cậu, rốt cuộc không nỡ lòng nói thẳng, “Tớ... tớ quyết định năm năm đại học không nói chuyện yêu đương.”

“Vậy thì, tớ chờ cậu.” Bỗng nhiên cảm giác được cô muốn đi, đi rất xa rất xa, cậu vội vàng vươn tay ra giữ lấy cô.

Cô ngay lập tức nghiêng người né tránh: “Kiều Tường, cậu có thể tìm được một cô gái rất tốt trong trường đại học.”

Đã nói đến mức này thì cậu không còn cách nào đối gạt bản thân mình nữa. Cậu nỗ lực vì cô đến tận hôm nay, thế nhưng không thể nhận về ỉn một chút ít tình cảm của cô. Mà mỗi khi hồi tưởng lại câu cô nói, khoảng cách gần nhất trên thế giới cũng chính là khoảng cách xa nhất... chuyện qua đã lâu nhưng tới bây giờ lòng cậu vẫn đau như cắt. Hóa ra, cậu yêu mến cô nhiều hơn cậu tưởng. Nếu một mai hoàn toàn mất cô... quả thực cậu không dám tưởng tượng. Cậu ráng nặn ra một nụ cười thô vụng: “Tớ về đây.”

Dưới ánh chiều tà, bóng lưng cậu khập khệng khiến lòng cô đau xót, cô há miệng muốn gọi, thế rồi lại ép mình cầm nín. Lá vàng khô rơi lả tả, hạt bụi bay vào khóe mắt khô khan. Cô chớp đôi mắt đang nhòa đi, giờ khắc này, chỉ đành vô tình mới thắng được hữu tình.

Hứa Tri Mẫn từ từ bách bộ trở về ký túc xá, thay nước cho hoa hồng, nhúng ngón tay vào nước rồi vẩy lên cánh hoa. Cô đếm cánh của mỗi đóa nhưng không đếm được bao nhiêu. Rồi cô bỗng nhớ về thời gian ở trường Trung Học Thực Nghiệm, sau khi anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm rời đi, chính Lương Tuyết và cậu đã làm bạn với cô, cùng cô trải qua tháng ngày gian khó. Đời này cô hận nhất là người thân và bạn bè bị tổn thương ngay trước mắt mình, huống chi cô lại là người khiến cậu bị tổn thương.

Suốt cái đêm mưa gió rả rích ấy, cô chẳng thể nào chợp mắt.

□ □ □

Chủ nhật là một ngày hiếm hoi phòng ký túc xá nam 401 góp mặt đầy đủ sáu thành viên. Bữa sáng, sáu người cùng ăn bát cháo, Triệu Viễn Hàng ngồi bên bàn ăn luôn miệng khen Hứa Tri Mẫn không ngớt.

“Cô nàng chỉ đón bóng không giết bóng?” Anh chàng Dương Sâm đã chuẩn bị ổn thỏa để bước lên vị trí chủ tịch hội sinh viên tao nhã khuấy cháo trong bát, trầm nghĩ, cô nàng này rất cá tính.

Viên Hòa Đông cũng thấy kỳ lạ, bèn hỏi thêm: “Tên là gì?”

Trong khi Quách Diệp Nam còn chưa kịp nháy mắt ra hiệu nhằm bịt miệng Triệu Viễn Hàng, thì Triệu Viễn Hàng đã nói huych toẹt: “Tên là Hứa Tri Mẫn.”

Chiếc bánh bao mới cắn được phân nửa trong miệng Viên Hòa Đông rơi xuống bát.

“Hứa Tri Mẫn. Cái tên này nghe rất quen tai.” Dương Sâm buông thìa ngẫm nghĩ, “Tớ nhớ ra rồi. Năm kia nghe nói khoa y tá có một sinh viên xuất sắc mới đến, thành tích còn cao hơn cả điểm trúng tuyển khoa y học lâm sàng gần bốn mươi điểm. Thú vị thật, nếu đúng là người mà Viễn Hàng nói, tớ rất muốn gặp mặt một lần.”

Thành tích cao hơn điểm trúng tuyển vào khoa y học lâm sàng đến bốn mươi điểm nhưng lại nhất quyết ghi danh vào khoa y tá! Triệu Viễn Hàng, Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông đồng loạt ngây ngẩn cả người.

Mặc Hàm mỉm cười: Chị Tri Mẫn của mình là độc nhất vô nhị.

Mặc Thâm nói với Dương Sâm: “Nếu cậu muốn gặp, tớ sẽ giới thiệu cho cậu gặp. Chọn ngày không bằng gặp ngày, xế chiều hôm nay đi luôn đi.”

“Không thành vấn đề.” Dương Sâm khoanh tay nhìn Mặc Thâm, “Mà này, cô bé đó và cậu là quan hệ gì thế?”

“Cậu nói thử xem? Bạn gái hiện tại của tớ là một người khác.”

Cả năm người còn lại đều có chung một biểu cảm “Không biết nói sao với cậu ta”. Không ai không biết Mặc Thâm thay bạn gái còn nhanh hơn thay áo. Từ ‘bạn gái’, đối với Mặc Thâm mà nói, chỉ là thùng rỗng kêu to.

“Thôi, chốt lại là mọi người cùng đi.” Mặc Thâm quyết định rồi nói: “Mặc Hàm, em lại gọi điện lừa chị Tri Mẫn của em ra ngoài vậy.”

Quách Diệp Nam hết nhìn Mặc Hàm gọi di động rồi lại quay sang nhìn Viên Hòa Đông đang khóa chặt hàng chân mày. Dĩ nhiên chuyện này nhất thiết phải nói trước một tiếng với người có liên quan.

Sau bữa ăn, mọi người ai làm việc nấy. Quách Diệp Nam tìm Mặc Thâm nói chuyện.

“Mặc Thâm, có chuyện này tớ muốn nói với cậu.”

“Về A Viên?”

Quách Diệp Nam lặng thinh.

Sắc mặt Mặc Thâm thoáng chốc ảm đạm. Lúc Triệu Viễn Hàng vừa buột miệng nói ra tên họ của cô, rõ ràng Viên Hòa Đông rất khác thường, cộng với phản ứng hiện tại của Quách Diệp Nam, lại càng chứng minh cái kẻ ‘sống ở nhà tranh’ kia chính là Viên Hòa Đông. Mẫn của anh quả nhiên lợi hại, cho dù chọn người ‘sống ở nhà tranh’ thì cô cũng chọn một người có khả năng thoát khỏi cảnh ‘sống ở nhà tranh’ nhiều nhất. Cũng tốt, nếu đúng là Viên Hòa Đông, thật ra càng dễ xử lý hơn.

“Mặc Thâm...” Quách Diệp Nam định khuyên bảo vài lời.

Mặc Thâm cười cười, đặt nắm tay lên bả vai anh bạn: “Cậu làm bạn với tớ nhiều năm như vậy, có thấy tớ tranh giành, ghen tuông vì một cô gái nào đó chưa?”

Song Quách Diệp Nam vẫn nhìn ra được sự thật trong đôi mắt đen thẫm: Gọi Hứa Tri Mẫn là cô gái, vậy cậu ta đã khẳng định rồi.

Lúc Phương Tú Mai nhận được tin nhắn của Mặc Thâm gửi đến nói chiều nay hẹn hai người các cô đi đánh bóng bàn, cô nàng hưng phấn chạy tới bên giường Hứa Tri Mẫn: “Hứa Tri Mẫn, dậy mau dậy mau!”

Đầu Hứa Tri Mẫn vầng vát, nặng nề, tối hôm qua cả đêm không ngủ, mãi đến năm sáu giờ sáng cô mới chợp mắt được một chút. Cô gạt tay Phương Tú Mai ra, kéo chăn lên chen kín mặt. Trong ký ức của cô, tình trạng này chỉ xuất hiện một lần duy nhất, đó là khi cô mất ông ngoại vào năm mười ba tuổi.

Cô ngủ mê man đến trưa, sau đó rời giường ăn vài miếng cơm, rồi lại ngủ tiếp.

Phương Tú Mai thấp thỏm lo lắng. Tiếc rằng Hứa Tri Mẫn kín miệng như sắp chết, không thể hỏi ra nguyên nhân. Cô nàng nghĩ, có lẽ đi đánh bóng bàn, cả bọn đông vui náo nhiệt, tâm tình cô bạn sẽ dễ chịu hơn. Quyết định xong, cô nàng mạnh tay kéo Hứa Tri Mẫn đi bằng được.

“Đi đâu?” Hứa Tri Mẫn mắt hững hờ.

“Đi giúp tớ mua ít đồ vặt vặt, một mình tớ không lựa được.” Phương Tú Mai nhìn ánh mắt mờ mịt của Hứa Tri Mẫn, kéo cô đi về hướng cầu lạc bộ sinh viên.

Hứa Tri Mẫn buồn bực cúi đầu bước đi, hoàn toàn quên mất chuyện đề phòng cảnh giác.

Điện thoại trong túi bất ngờ rung lên bần bật, Hứa Tri Mẫn cầm lên nghe.

“Hứa Tri Mẫn hả? Tớ, Lương Tuyết đây.”

Hứa Tri Mẫn hơi sững sốt, giọng Lương Tuyết nghe rất nóng vội, “Chuyện gì vậy?”

“Cậu nghe cho kỹ đây! Bây giờ tớ đang chạy tới trường cậu. Cậu ở yên trong ký túc xá, đừng ra khỏi cửa, nghe chưa?”

“Vì sao?”

“Haiz, bà cô của tôi ơi, cậu nghe tớ một lần được không?”

Hứa Tri Mẫn lập tức ý thức được chuyện hôm qua, nhả mày gần từng chữ: “Cậu nói rõ cho tớ.”

“Kiều Tường, cậu ấy uống rượu, đang đi tới chỗ của cậu... này, Hứa Tri Mẫn, cậu có nghe không?”

Di động từ lòng bàn tay rơi trượt xuống mặt đường gạch đá, Hứa Tri Mẫn mở to hai mắt.

Người đi đường đều dạt sang bên, giữa khoảng trống không người, Kiều Tường liêu xiêu đi về phía cô. Bầu không khí nồng nặc mùi rượu, Phương Tú Mai thấy tình hình bất thường bèn bước tới chắn trước người Hứa Tri Mẫn: “Anh là ai, muốn làm gì?”

Trước sự cản trở của Phương Tú Mai, Kiều Tường nhìn Hứa Tri Mẫn với hai mắt đỏ ngầu. Hứa Tri Mẫn cắn môi dưới, nhẹ nhàng đẩy Phương Tú Mai ra, nói nhỏ: “Cậu đi trước đi, cậu ấy có học Taekwondo.”

Phương Tú Mai thất thần lui về sau một bước, chân tay luống cuống. Nếu quả như lời Hứa Tri Mẫn nói, cô phải chạy đi tìm viện binh.

Kiều Tường thỉnh linh gơ tay về phía Hứa Tri Mẫn, tóm lấy vạt áo cô.

Phương Tú Mai sợ tới mức lớn tiếng kêu cứu: “Cứu với mọi người ơi!” Hai tay nhào đến kéo Kiều Tường.

Kiều Tường vung tay trái lên, hất cánh tay đang chộp tới của Phương Tú Mai ra, làm cô nàng mất thăng bằng té ngồi xuống đất.

“Đừng làm đau cậu ấy!” Hứa Tri Mẫn quát lên, sau đó ngẩng đầu mềm giọng nói với cậu: “Cậu chỉ muốn tớ thôi, đúng không?”

Vì lời này của cô, cậu liền nắm thật chặt đôi bàn tay run rẩy. Cậu muốn cô, luôn chỉ muốn một mình cô, nhưng vẫn không sao có được... “Cậu nói cho tớ biết đi, tớ nên làm thế nào? Tớ van cậu, nói đi, tớ nên làm thế nào?” Cậu gục đầu lên đôi vai gầy guộc của cô, nước mắt thấm ướt vạt áo caro.

Một nơi nào đó trong lòng Hứa Tri Mẫn tựa như vỡ tan tành, mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ. Cô không biết nên trả lời cậu ra sao, chỉ biết chết lặng nhìn bộ dạng cậu thế này và để nước mắt mình dần trào lên trên khóe mi.

Đúng lúc này, Phương Tú Mai lồm cồm bò dậy, vừa nhìn thấy bóng người quen thuộc cách đó không xa, liền hô hoán: “Triệu sư huynh! Triệu sư huynh!”

Triệu Viễn Hàng nghe thấy quay đầu nhìn về bên này, co đôi chân dài lêu khêu chạy đến hỏi, “Sao lại thế này?”

“Sư huynh, anh ta uống say.” Phương Tú Mai chưa kể tội xong đã bắt gặp ánh mắt ngùn ngụt lửa giận của Kiều Tường quét tới, cô nàng lập tức im bặt.

Triệu Viễn Hàng đi lên phía trước, định thuyết phục Kiều Tường: “Có gì từ từ nói. Cho dù cô gái này đắc tội với cậu, cậu cũng không thể đối xử với người ta như vậy. Thôi nào, buông người ta ra trước rồi...”

Kết quả, tay Triệu Viễn Hàng còn chưa chạm vào người, Kiều Tường đã giáng cho anh chàng một cú đấm thô bạo.

Người chưa từng học võ sao có thể đánh thắng người đai đen Taekwondo. Triệu Viễn Hàng căn bản không tránh được, hứng trọn một quyền của Kiều Tường, cả người ngã lộn trên mặt đất, hai mắt nổ đom đóm. Anh chàng sờ tay lên khoe môi xước miếng da, nói với Phương Tú Mai: “Em chạy tới phòng bóng bàn. Nhanh lên, mọi người đều đang ở đó.”

“Dạ!” Phương Tú Mai nhanh chân bỏ chạy.

Hứa Tri Mẫn thấy sự tình càng lúc càng nghiêm trọng, lại không thể gọi Phương Tú Mai quay về, thế nên càng hoảng hốt: “Kiều Tường, cậu nghe tớ nói, cậu buông tớ ra trước đã...”

“Cậu bảo tớ làm sao buông cậu ra được đây!” Cậu lay người cô dữ dội.

Cổ Hứa Tri Mẫn càng lúc càng bị đè nặng, còn lời bày tỏ của cậu thì như móng vuốt sắc bén xé nát cô.

Toàn bộ thành viên phòng 401 đều có mặt đông đủ tại phòng bóng bàn, chỉ thiếu Triệu Viễn Hàng.

Quách Diệp Nam nhìn đồng hồ: “Ba giờ rồi, tên quỷ này chạy đi đâu thế nhỉ?”

“Cậu ta nói muốn mua đồ ăn vặt cho hai tiểu sư muội.” Dương Sâm cười đáp.

Quách Diệp Nam thấy hai cô gái cũng lè mề chưa đến, hỏi: “Mặc Hàm, rốt cuộc chú mày có lừa được chị Tri Mẫn của chú mày ra ngoài không đây?”

Mặc Hàm nhú mày: Hiện giờ ngay cả di động của Phương Tú Mai cũng không gọi được.

Viên Hòa Đông im lặng ngồi một bên, lúc thì liên tục lật sách, lúc thì lấy bút viết loạn mấy chữ trên trang giấy trắng. Anh không rõ mình đang làm gì. Nói đúng hơn là, sáng nay sau khi nghe Triệu Viễn Hàng nhắc đến ba chữ Hứa Tri Mẫn, anh đã không ngừng cầu nguyện ‘Hứa Tri Mẫn’ đó không phải là cô. Thế nhưng lý trí nói cho anh biết rằng, người rốt cuộc có một ngày cũng không giấu được vẻ xinh đẹp và sự thông minh của mình, nhất định là cô. Bởi vậy nên anh đã đi cùng nhóm bạn đến đây để gặp cô, chuyện anh muốn biết là... Đầu bút ngừng lại giây lát trên trang giấy, Viên Hòa Đông ngược mắt nhìn về phía Mặc Thâm.

Hai mắt Mặc Thâm tập trung nhìn ra cửa, anh nói: “Đến rồi.”

Người đến chỉ có Phương Tú Mai. Cô nàng thở hồng hộc, lão đảo chạy tới.

Quách Diệp Nam kinh ngạc đẩy đẩy mắt kính: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hứa Tri Mẫn, cậu ấy, bị người ta...”

Mọi người ngẩn ra ngay tức khắc. Mặc Hàm buông thông tay xuống, Viên Hòa Đông nghiêm mặt đứng lên.

Mặc Thâm giữ hai vai Phương Tú Mai, trầm giọng nói: “Cô ấy ở đâu?”

Phương Tú Mai ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy hoảng sợ của anh, nghẹn ngào: “Đi từ đường này ra ngoài, rẽ phải...” Cô vừa dứt câu, mấy anh chàng liền tiếp lao ra khỏi câu lạc bộ.

Quách Diệp Nam chạy nửa đường thì quay trở lại, kéo cô: “Để em ở đây một mình không yên tâm, cùng đi đi.”

Mũi Phương Tú Mai cay cay, nhớ lại mới vừa rồi mình cũng trải qua một phen lao đao, trái tim bỗng nhiên rung lên, cô nắm tay anh thật chặt.

Mọi người đi theo đường Phương Tú Mai chỉ dẫn, Mặc Hàm liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hứa Tri Mẫn bị Kiều Tường ghì chặt, cậu sợ hãi tốt bậc: “Chị Tri Mẫn!”, vừa định chạy đến cứu người thì anh cậu đã xông lên trước.

“Coi chừng, hấn ta có võ đấy!” Triệu Viễn Hàng lo lắng quát lớn.

Sự lo lắng của anh chàng chỉ là dư thừa. Ánh mắt Mặc Thâm lạnh như băng, anh bước qua, một tay vịn vai Kiều Tường, rồi ngay sau đó là một cú đấm. Một đòn nghiêm trọng, quyết đoán, rõ ràng, không hề nương tay. Thân hình Kiều Tường chao đảo lệch sang bên rồi đổ ập xuống.

Người vây xem la hét chói tai. Mà một quyền này của Mặc Thâm cũng cùng lúc đánh vào lòng Viên Hòa Đông, Dương Sâm và Triệu Viễn Hàng: Tàn nhẫn thật!

Cổ Hứa Tri Mẫn đột nhiên được thả lỏng, vừa mở mắt đã thấy cảnh Mặc Thâm đánh Kiều Tường ngã quỵ, lồng ngực như bị bóp nghẹn.

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm cuống cuống đỡ cô, khẩn trương hỏi: “Cậu ta có làm chị bị thương không?”

Cô lắc đầu, nhìn thấy mấy nam sinh vây quanh Kiều Tường nằm bất động trên mặt đất, cô liền đẩy Mặc Hàm, đẩy mọi người ra: “Đừng đánh! Đừng đánh! Đừng đánh...”

Mọi người thấy cô cuống quýt, nét mặt đau đớn sắp khóc, quả thật chẳng ai nói nên lời.

Viên Hòa Đông cảm giác trái tim mình bị khoét đi một mảnh: Đúng là em rồi...

23. Chương 23

Gió thu lạnh cắt da cắt thịt nhưng cả người Lương Tuyết vẫn đầm đìa mồ hôi.

Tối đại học M, cô gọi điện cho Mặc Hàm, tìm được đường đến sân tennis đang bỏ không. Bên cạnh sân có dãy bồn rửa tay, gần đó là vài nam sinh và hai nữ sinh, kẻ ngồi người đứng. Vừa thấy bóng dáng anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm, Lương Tuyết gọi: “Mặc Hàm.”

Mặc Hàm thở dài thườn thượt: “Ừ, cậu đến rồi à.”

“Hứa Tri Mẫn đâu?”

Mặc Hàm bĩu bĩu môi.

Lương Tuyết nhìn sang Kiều Tường đang khom lưng bên bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo. Hứa Tri Mẫn cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt cậu bạn, thấy cậu cứ nôn khan không dứt, cô nóng ruột gắt lên với Mặc Thâm: “Anh không xuống tay nhẹ một chút được à? Anh đánh cậu ấy đến nỗi chấn thương não rồi đấy, bây giờ biết tính sao đây?”

Mặc Thâm lạnh lùng liếc mắt đánh giá Kiều Tường: “Cậu ta chẳng việc gì hết.”

“Sao có thể nói là không việc gì? Anh đai đen cấp sáu vậy mà đi đánh một người đai đen cấp một, đã thế người ta còn say khướt nữa chứ!”

Trong lúc những người khác đang cân nhắc xem có nên lựa lời can gián hay không thì Viên Hòa Đông thành linh lên tiếng: “Theo triệu chứng của cậu ta, chắc hẳn không phải chấn thương não mà là do uống rượu quá nhiều làm dạ dày bị tổn thương. Vả lại, một quyền kia cũng không đánh vào chỗ hiểm là đâu.”

Bàn tay đang nín chặt chiếc khăn tay bỗng cứng lại, tận lúc này cô mới biết đến sự hiện diện của Viên Hòa Đông. Lòng cô rối như tơ vò, không ngờ rằng, cuối cùng rồi cũng phải đương đầu với tình huống xấu nhất. Rốt cuộc bọn họ đã biết về nhau nhiều bao nhiêu? Về âm thầm chậm rãi hiện lên trong đáy mắt cô, rồi từ từ biến mất.

Sắc mặt Mặc Thâm càng thêm tối tăm khi anh bắt gặp vết hằn kéo dài trên cổ cô, anh kéo cô qua: “Để tôi xem cổ em thế nào.”

Cô cuống quýt chặn tay anh, thấp giọng nói: “Không sao đâu.”

Cử chỉ thân mật, không câu nệ giữa họ khiến những người chứng kiến đều lảng máng hiểu ra vấn đề.

Viên Hòa Đông cầm bông băng khủ trùng áp mạnh lên vết rách bên miệng Triệu Viễn Hàng, anh chàng oai oái kêu đau: “A Viên, cậu nhẹ tí coi!”

Tất cả mọi người ngoài lại nhìn họ. Viên Hòa Đông bình thản xin lỗi: “Vừa nãy tay run, tớ đảm bảo lần sau không thế nữa.”

Bên kia, Kiều Tường đưa đầu vào dưới vòi nước, xả nước cho đến khi hoàn toàn tỉnh táo. Xong xuôi, cậu lấy mu bàn tay quệt quệt miệng, sờ sờ cái túi lép kẹp rồi nói với Lương Tuyết: “Vít tiền của tớ rút rồi, cho tớ mượn tiền đi xe đi.”

“Ồ, được thôi, tớ đi với cậu.” Lương Tuyết đáp.

Hứa Tri Mẫn quay người lại: “Tớ tiền hai cậu.”

“Chị Tri Mẫn.” Mặc Hàm nhú mày, hiển nhiên cậu không tán thành cô tiếp tục đến gần phần tử nguy hiểm.

“Được rồi.” Lương Tuyết đứng ra hòa giải, “Mặc Hàm, cậu cứ yên trí giao chị Tri Mẫn của cậu cho tớ. Cậu ấy đai đen cấp một, còn tớ đai đen cấp ba nhé. Còn nữa, thời gian học trung học, khi cậu và anh cậu đi xa, chính tớ và cậu ấy đã ở bên cạnh chị Tri Mẫn của cậu đấy.”

Lời lẽ chính trực, thẳng thắn của Lương Tuyết đã làm cho anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm không thể nào phản bác.

Mọi người dôi mắt nhìn ba người họ dần đi xa. Phương Tú Mai không kìm lòng được, mở miệng hỏi: “Ba cậu ấy là bạn cùng lớp trung học à?”

Mặc Hàm nhớ lại thời điểm đó, sử dĩ mẹ cương quyết đưa hai anh em cậu về Hồng Kông là vì vết sẹo kia. Cậu kéo cổ áo lên rồi xoa người rời đi.

Mặc Thâm vội vàng đuổi theo em trai.

Những người ở lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn, Quách Diệp Nam gãi gãi cằm: Trong chuyện này có gì bí mật à?

Lúc đưa Lương Tuyết lên xe, Hứa Tri Mẫn không quên dặn cô nàng sau khi về trường nhớ dẫn Kiều Tường đến bệnh viện gần đó kiểm tra lại đầu.

Lương Tuyết trêu cô: “Sao không bảo Mặc Thâm tìm người quen ở đây kiểm tra thử xem. Vả lại, vừa rồi không phải bạn học của Mặc Thâm đã nói không có gì đáng ngại rồi sao? Tớ thấy anh ấy nói chuyện rất rõ ràng, logic, oách y như bác sĩ. À còn nữa, Mặc Thâm cũng bảo không có việc gì mà...”

Miệng Hứa Tri Mẫn đắng ngắt như cắn phải hạt hoàng liên.

(*) Hoàng liên là tên một vị thuốc, có vị rất đắng.

Sau khi tiễn hai người bạn rời đi, trên đường quay về trường, Hứa Tri Mẫn thấy Quách Diệp Nam đang đợi cô.

“Có chuyện gì sao, sư huynh?”

Quách Diệp Nam lắc lắc ngón ngay: “Trước hết, đừng gọi tôi là sư huynh.”

Rất dễ hiểu, qua vụ việc Kiều Tường hôm nay, ấn tượng của anh ta đối với cô càng xấu hơn. Hứa Tri Mẫn trở nên lạnh nhạt: “Có việc gì cứ nói đi.”

Quách Diệp Nam khoanh tay trước ngực nói: “Tôi nói ngắn gọn thôi. Tôi tin cô cũng là người thông minh, tốt nhất cô nên mau lựa chọn một người đi.”

“Nếu đây là chuyện sư huynh lo lắng, vậy thì không cần! Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không yêu đương.”

Quách Diệp Nam đành giọng quát: “Hứa Tri Mẫn!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh ta.

“Tôi nói cho cô biết. Chính vì không màng chuyện tình cảm cho nên cô mới không biết có bao nhiêu người bị cô tổn thương. Tôi không thể trở mặt nhìn hai người bạn của tôi đau khổ vì cô. Đương nhiên, trong số họ nhất định sẽ có một người phải chịu tổn thương, nhưng nếu cả hai người đều bị tổn thương, thì Quách Diệp Nam tôi đây sẽ là người đầu tiên không buông tha cho cô! Tự lo liệu cho ra hồn đi.” Xổ xong một tràng, anh ta nghênh ngang rời đi.

Hứa Tri Mẫn ngẩn ngơ, cảm thấy rất khó hiểu. Nếu anh ta đã ghét cô như vậy, thì tại sao không bảo cô tuyệt giao với hai anh bạn chí cốt của anh ta luôn cho đơn giản?

Thật ra Quách Diệp Nam suy tính thế này, theo như những gì anh hiểu về Mặc Thâm, muốn Mặc Thâm từ bỏ cô chẳng khác gì chuyện hoang đường. Nói đúng ra bản tính Hứa Tri Mẫn cũng không xấu, chỉ cần cô nài không lằng nhằng giữa Mặc Thâm và Viên Hòa Đông là được.

Anh đã nói chuyện với Mặc Thâm xong xuôi, bây giờ nên thảo luận một chút với A Viên. Với anh chàng A Viên đầu óc bảo thủ này, anh đã có biện pháp khác.

Tối đến, Quách Diệp Nam chủ động bắt chuyện với Viên Hòa Đông.

“A Viên này, nói chuyện chút đi.”

“Ừ.” Viên Hòa Đông ngọt ngào cả ngày hôm nay.

“Người anh em à, cậu hãy nghe tớ nói. Tớ và mấy cậu học năm tư trong phòng chúng ta đã bàn xong rồi, nửa học kỳ sau sẽ đến bệnh viện thực tập, cậu muốn đi cùng không?”

Viên Hòa Đông kinh ngạc: “Bệnh viện tỉnh?” Bệnh viện tỉnh là bệnh viện tổng hợp tốt nhất trong toàn tỉnh trực thuộc thành phố R và là một trong một trăm bệnh viện tốt nhất của cả nước. Để được đến thực tập ở đó sinh viên bắt buộc phải thông qua ‘cánh cửa đặc biệt’. Đã vậy thì làm sao có chuyện thực tập trước thời hạn?

“Cụ thể thì cậu không cần bận tâm. Tóm lại là bọn tớ tính thế đấy. Cứ cho là chúng ta sẽ được trường phê duyệt đi, tất nhiên trước hết phải tin rằng, chỉ cần vượt qua kỳ thi chuyên ngành, nhà trường đảm bảo sẽ chấp thuận. Giả dụ bệnh viện tỉnh đồng ý, chúng ta sẽ đến đó thực tập một năm rưỡi, tính ra cũng được một năm tuổi nghề. Năm thứ năm đại học, sau khi tốt nghiệp thì dành một năm để thi đậu giấy phép hành nghề bác sĩ. Song song đó, chúng ta sẽ nộp đơn xin học nghiên cứu sinh tại chức. Năm sau, lấy bằng thạc sĩ thông qua bảo vệ luận án cao học. Cứ như vậy, một năm sau đó là chúng ta đã có thể vươn lên đứng ngang hàng với những người tốt nghiệp khóa chuyên sâu bảy năm rồi.”

Viên Hòa Đông hết sức sửng sốt: Không ngờ chưa gì bọn họ đã tính xa đến vậy.

“A Viên, tuy rằng con đường này vất vả hơn theo học khóa chuyên sâu một chút, nhưng mà...”

“Tớ hiểu rồi. Nếu thật sự muốn học y thì cần rèn luyện về lâm sàng, sớm chừng nào tốt chừng đó. Tuy là nghiên cứu sinh cũng được thực tập lâm sàng cùng giáo sư hướng dẫn, nhưng thời gian chỉ có hạn. Muốn làm một bác sĩ lâm sàng thực thụ thì nhất định phải tự mình dần thân.”

“Không sai. A Viên, cậu nhập bọn với bọn tớ đi.”

“Nhập bọn?”

Quách Diệp Nam cười hì hì: “Bọn tớ ấy mà, đã nắm chắc khả năng tất cả đều được làm việc ở bệnh viện tỉnh rồi. Sự thật là mấy năm gần đây bệnh viện tỉnh đang lên kế hoạch xây dựng một khoa lớn, cần những nhân tố trụ cột mới mẻ để thổi sức sống vào đấy. Cả đám đều được nội bộ dự định tuyển chọn, họ sẽ tích cực bồi dưỡng chúng ta. Dù sao thì, so với người từ bên ngoài đưa vào, nhân tài do chính họ đào tạo vẫn yên tâm hơn.”

“Cậu có chắc không?”

“Là thế này, chủ nhiệm ngoại khoa có hai người bên chúng ta, chủ nhiệm nội khoa cũng có một người bên chúng ta. Họ chọn chúng ta là dựa vào thành tích học tập và khả năng lãnh hội.”

Viên Hòa Đông hiểu rõ, hiện nay sinh viên y khoa mới tốt nghiệp rất khó ở lại bệnh viện lớn, thậm chí sinh viên học thạc sĩ, tiến sĩ cũng không ngoại lệ. Họ có thể chọn cách đưa mình ra nơi đầu sóng ngọn gió, tự

nguyện đảm đương công việc quan trọng và gian khổ nhất, và cũng biết rằng sự lựa chọn của họ bây giờ sẽ quyết định chức vị trong tương lai mai này. Bác sĩ Trương thân thiết từng nói nhỏ với anh, học xong khoa chính quy đừng mơ tưởng tới chuyện ở lại bệnh viện trong thành phố, trừ phi anh học thạc sĩ. Nhưng dù anh học xong thạc sĩ chẳng nữa, bác sĩ Trương cũng không dám cam đoan có thể giúp anh tìm được một vị trí công tác phù hợp với chuyên ngành y học lâm sàng.

Viên Hòa Đông từng ao ước rằng, bước đầu sẽ trau dồi càng nhiều kinh nghiệm lâm sàng càng tốt ở bệnh viện thành phố, tương lai sẽ cân nhắc xem có về quê xây phòng mạch tư hay không. Không còn nghi ngờ gì nữa, lời đề nghị trong thời điểm này của Quách Diệp Nam đã giúp anh giải quyết mối lo toan trong lòng. Suýt chút anh đã định buột miệng nói đồng ý, nhưng rồi lại nghĩ đến Mặc Hàm và Hứa Tri Mẫn...

Quách Diệp Nam biết tổng tâm tư cậu bạn, cười nói: “Sao? Lo cho tiểu sư muội kia à? Nói thật chứ vài năm đầu vất vả lắm đấy, chỉ sợ muốn gọi một cú điện thoại an ủi cô nàng cũng không có thời gian đâu.”

Viên Hòa Đông lắc đầu: “Cô ấy không phải loại người như vậy.” Hứa Tri Mẫn khác với những người con gái anh từng gặp, sự kiên định, lương thiện và thấu hiểu lòng người ở cô khiến anh vô cùng hãnh diện. Thế nên anh tuyệt đối tin tưởng cô có thể cảm thông cho anh. Bởi vậy khi biết rằng mình không phải là người duy nhất nhận ra vẻ đẹp ẩn sâu bên trong cô, nỗi đau đớn từ trái tim bị đục khoét đã hòa cùng sự khát khao mãnh liệt biến thành ngọn lửa, càng đốt càng bùng cháy. Vì muốn hoàn thành ý nguyện của cô và cũng vì khát vọng trần tục nhất của chính mình, từ giờ khắc này, anh sẽ càng quyết tâm tiến lên con đường phía trước.

“Diệp Nam, tớ đi bệnh viện tỉnh.”

“Được lắm, người anh em tốt của tớ.” Quách Diệp Nam vỗ vỗ cánh tay Viên Hòa Đông rồi nhảy lên giường đọc sách.

Viên Hòa Đông nhìn màn đêm mịt mù xa xa ngoài cửa sổ, ngôi sao bắc đẩu trên nền trời tối tăm tựa như chiếc lá bạc hà sáng long lanh trong buổi sớm mờ sương. Khi cô nhìn anh, đôi mắt tròn xoe kia cũng như thế. Bất giác ký ức đưa anh trở về nụ hôn đêm đó, anh ước ao được hôn cô... suốt đời suốt kiếp.

Trong thâm tâm Hứa Tri Mẫn biết chuyện Kiều Tường chẳng sớm thì muộn sẽ lan truyền khắp trường. Mà với lời cảnh cáo của Quách Diệp Nam, cô lực bất tòng tâm. Buổi tối một mình cô nghe đi nghe lại cuộn băng nhạc mang theo. Từng câu từng chữ trong bài hát I'll never break your heart đã đồng hành cùng cô vượt qua vô vàn đêm khuya quạnh vắng. Người càng quen cô đọc bao nhiêu, càng khao khát yêu thương bấy nhiêu. Lúc này, tình yêu như thể trong tầm tay, nhưng kỳ thực còn rất xa, xa lắm, bởi nếu không có bánh mì làm nền tảng đảm bảo thì ai cũng phải chùng chân. Kiều Tường rất can đảm, tiếc thay cô lại không phù hợp với cậu, cô không thể hiểu được nỗi lòng cậu và cậu càng không thể chạm đến trái tim cô.

Tuy rằng đối xử với cậu như vậy có hơi tàn nhẫn... Mũi thấy ngứa ngứa, cô lấy đầu bạc hà ra hít vào mùi hương the mát, nhớ nhung bàn tay ấm áp của bà di. Dù không có tình yêu, dù đánh mất tình bạn, nhưng tình thân là vĩnh cửu. Nếu nghĩ theo hướng này, những đứa trẻ được bà di nuôi lớn là anh em Mặc gia và cô cũng ràng buộc với nhau về tình thân.

Ngày hôm sau, Mặc Hàm hẹn cô cùng ăn ba bữa cơm.

“Mẹ em dặn rồi, phải giám sát chị ăn cơm.” Mặc Hàm cười cười, gấp thức ăn cho cô.

Hứa Tri Mẫn đưa mắt nhìn quanh, những người cô quen biết đều hiện diện đông đủ. Có điều ngoại trừ Phương Tú Mai, cô không có chút hứng thú giới thiệu anh em Mặc gia cho những người khác làm quen.

“Mặc Hàm, sau này, hay là chúng ta...” Cô lựa lời.

“Đến ký túc xá của bọn em ăn, chúng ta tự nấu luôn.”

Mắt cô giật giật mấy cái: “Mặc Hàm...”

“Chị đừng lo. Mặc dù nói là ký túc xá nam nhưng mọi người hầu như không ăn ba bữa trong phòng. Với lại học kỳ sau các anh ấy phải đi rồi.”

“Đi?” Cô bắt giắc buông đũa xuống, “Đi đâu?”

“Đi bệnh viện tỉnh thực tập. Bệnh viện tỉnh cách trường rất xa, các anh ấy sẽ phải thuê phòng gần đó ở lại.”

Hứa Tri Mẫn khẳng định, trong cụm từ ‘các anh ấy’ có cả Viên Hòa Đông. Gần đây Viên Hòa Đông không còn đến phòng tự học buổi tối, theo như tin tức Lâm Ngọc Cẩm thu thập được thì A Viên đang đóng cửa chuyên tâm học hành.

Việc họ không ngừng tiến về phía trước, với Hứa Tri Mẫn, là áp lực lẫn động lực. Vì thế lời tỏ tình dưới mái trường đến phút cuối chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, chẳng mấy chốc đã bị cô gạt khỏi tâm trí. Về những lời đàm tiếu xung quanh chuyện Kiều Tường và anh em Mặc gia, cô chỉ xem như không khí. Người trong cuộc càng dừng đứng đối mặt, người ngoài cuộc càng mất hứng đàm tiếu, dần dà chuyện cũng trôi vào quên lãng.

Trong suốt quãng thời gian còn lại của năm thứ hai đại học, Viên Hòa Đông và Mặc Thâm không một lần gặp gỡ cô. Kiều Tường hoàn toàn không liên lạc. Lương Tuyết gọi điện kể dạo này Kiều Tường quyết tâm gây dựng sự nghiệp, thường xuyên theo chú cậu đi lại trong và ngoài nước. Chú Kiều Tường hình như còn giới thiệu cho cậu thiên kim tiểu thư nhà giàu. Hứa Tri Mẫn nghĩ, hẳn cậu đã chấp nhận mất hết hy vọng đối với cô.

Khi Hứa Tri Mẫn lên năm ba, nhóm Mặc Thâm đã rời đi, chỉ còn Mặc Hàm và cô ở lại. Mặc Hàm thường rủ cô đến ký túc xá nấu cơm, cậu bảo ăn như thế vừa tiện lợi vừa tốt cho sức khỏe. Cô luôn đối đãi với Mặc Hàm như em trai, cho nên bổ sung dinh dưỡng cho em mình là chuyện đương nhiên. Trong lòng không còn khúc mắc, cô thoải mái xắn tay áo vào bếp, mỗi ngày nấu mấy món ăn gia đình. Mặc Hàm tấm tắc khen cô nấu ngon, bảo: Đích thực là đệ tử chân truyền của bà.

Đến hôm nay Hứa Tri Mẫn mới được biết tình hình gần đây của bà di. Bà cụ đang ở Hồng Kông với chú Mặc, người vẫn khỏe mạnh.

Thỉnh thoảng Hứa Tri Mẫn lại gặp Triệu Viễn Hàng và Dương Sâm đúng lúc hai anh chàng về trường, cô cũng gặp mặt Quách Diệp Nam một lần, chỉ riêng Mặc Thâm và Viên Hòa Đông là chưa bao giờ thấy bóng dáng. Có lẽ nhờ có Mặc Hàm ở đây nên trong lần gặp gỡ tình cờ đó, Quách Diệp Nam rất ôn hòa với cô. Song cô trước giờ vẫn luôn ghi nhớ anh ta từng cảnh cáo cô bằng giọng điệu rất nghiêm khắc.

Giai đoạn Hứa Tri Mẫn sang năm tư, cả nhóm Mặc Thâm tốt nghiệp, đồng thời được bệnh viện tỉnh giữ lại làm việc. Một tháng sau khi hoàn tất thỏa đáng mọi thủ tục, bệnh viện tỉnh đưa họ lên thủ đô bồi dưỡng một năm.

Cùng thời điểm đó, khắp đại học M nhất thời rộ lên một tin tức nóng sốt được kín đáo lưu truyền. Ai cũng biết gần đây bệnh viện tỉnh không thu nhận sinh viên học tiến sĩ, qua việc này có thể thấy, lai lịch mấy vị sư huynh khoa chính quy này không hề đơn giản.

“Tuyệt đối, tuyệt đối không đơn giản.” Vương Nhã Lệ ngồi trong phòng, phân tích, “Dương sư huynh là chủ tịch hội sinh viên. Triệu sư huynh và Dương sư huynh thì quan hệ thân thiết. Mặc sư huynh và Quách sư huynh là du học sinh Hồng Kông, được hưởng chính sách ưu đãi của nhà nước. Còn Viên sư huynh á, thành tích cực kỳ xuất sắc.”

Mọi người trong phòng gật đầu rồi rít bảo phải, sau đó mấy cô nàng lại nghĩ đến tin đồn liên quan đến Hứa Tri Mẫn hồi năm hai.

“Các cậu bảo có thật là Hứa Tri Mẫn có quan hệ với Mặc sư huynh không?” Trần Minh thận trọng hỏi.

“Rất khó nói.” Vương Nhã Lệ tĩa tót móng tay, nhúu mày: “Ấy nhưng mà đúng là cậu ta thường ăn cơm chung với em trai của Mặc sư huynh, có lúc Phương Tú Mai cũng đi cùng.” Nhắc đến Phương Tú Mai, Vương Nhã Lệ càng diên tiết.

Mọi người không dám bàn tán nhiều về việc này. Trải qua bốn năm rèn giũa, thái độ đối nhân xử thế của họ giờ đây đã trưởng thành hơn nhiều so với cái thời năm nhất ngỡ ngàng nghếch xốc nổi.

Khi Mặc Hàm đi bệnh viện tỉnh thực tập cũng là lúc Hứa Tri Mẫn bắt đầu nhận được bưu kiện gửi đến từ thủ đô. Chữ ký người gửi mờ nhạt chẳng rõ, cô mở ra xem, bên trong là sách báo y học và một quyển bút ký. Xem lướt qua đến góc cuối của trang giấy đầu tiên, bắt gặp vền vền một chữ Viên, nhiệt độ trái tim cô

âm dần lên: Vốn tưởng rằng anh ấy đã quyết tâm quên mình, thế mà, mãi đến hôm nay anh ấy vẫn luôn nhớ đến mình.

Về sau, cứ cách một tuần, Viên Hòa Đông lại gửi một gói bưu kiện, tất cả đều là sách báo cập nhật tình hình y học mới nhất và bút ký của anh. Hứa Tri Mẫn đọc hết sức tỉ mỉ, tự mình chép lại giống y hệt rồi đến bưu điện gửi đi. Đông qua xuân đến, hai người thường xuyên thư từ qua lại, nội dung thư là những trao đổi về kiến thức và thấp thoáng đâu đó giữa những hàng chữ là sự quan tâm, ân cần thăm hỏi dành cho nhau. Dần dần anh đã quen gọi cô là ‘Tri Mẫn’: Tri Mẫn, dạo này em có khỏe không? Nhớ kỹ nhé, buổi tối đi học bài đừng để quá mười hai giờ mới về ký túc xá.

Hứa Tri Mẫn cũng đã quen với việc ngày ngày đi một vòng đến vườn thảo dược trên con đường tan học trở về ký túc xá. Cô dốc lòng chăm sóc, vun xới những cây non mới nhú xung quanh cây bạc hà anh gieo trồng.

Hoàng hôn dần buông, cô ngắm nhìn giọt sương trong suốt đọng trên chiếc lá bạc hà xanh biếc, nghĩ đến câu ngày nào anh vô tình viết vào giữa quyển bút ký: Nhớ đêm khuya yên tĩnh năm nào, nhớ đôi mắt giai nhân long lanh, quả thật chẳng cách nào chớp mắt... Có thể nắm tay nhau cả đời hay không?

Phủi phủi hai tay, cô đứng dậy quàng cặp lên vai và cất bước đến phòng học. Dù không có anh bên cạnh, cô cũng sẽ phấn đấu hướng về con đường phía trước, như cô vẫn hằng như thế.

24. Chương 24

Một mùa xuân thu nữa lại trôi qua, nhanh đến bàng hoàng. Hè về, cái nắng oi nồng sấy khô cây cỏ đất đai, bầu không khí buổi tối khiến người ta ngột ngạt khó thở.

Mặc Thâm trầm lặng đứng tựa bên cửa sổ nhìn ráng chiều rực rỡ đến tận chân trời. Trên chiếc bàn bên cạnh anh, màn hình di động dừng lại rất lâu ở khung ‘Mẫn’. Chỉ cần bấm vài phím số đơn giản, khoa học kỹ thuật hiện đại sẽ biến khoảng cách nhớ thương thành con số không tròn trĩnh. Vì sao? Vì sao mỗi khi chia xa cô, anh vẫn không thể nào mở lời thăm hỏi cô một câu, mặc dù sâu trong đáy lòng khao khát muốn có cô luôn thiêu đốt bản thân anh chẳng kể ngày đêm, và mặc dù anh luôn xoay xở đủ mọi phương cách để biết cô có bình an hay không?

Anh cười khổ, chẳng phải cô cũng như thế đó ư? Bao lâu nay cô chưa từng gọi cho anh một cuộc điện thoại, cho dù liên lạc với Mặc Hàm, cô cũng nhất định không tìm anh.

Quách Diệp Nam đi vào, vừa lia mắt một cái đã nhìn thấy hình ảnh bất biến hàng đêm trên màn hình di động của cậu bạn, anh chàng nhếch khóe miệng nói: “Đã muốn gọi điện cho người ta thì...”, nói được phân nửa thì chợt phát giác ra dường như mỗi ngày đều nói với Mặc Thâm câu này.

Mặc Thâm cảm di động lên, thấy số máy của mẹ gọi đến, ngay lập tức nhấn nút nghe.

“Mặc Thâm, tuần sau bồi dưỡng xong, con sẽ trở về thành phố R phải không?”

“Dạ, có chuyện gì không ạ?”

“Bà gạt ba con, tự quay về thành phố R trước rồi. Ba mẹ tạm thời đều không đi được, mẹ sợ một mình Mặc Hàm ứng phó không xong, con xem ngày mai có thể đặt vé máy bay trở về trước tuần cuối cùng được không?”

“Mẹ, bà sao vậy mẹ?”

Khi giọng kể không liên mạch của Dương Minh Tuệ truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, sắc mặt Mặc Thâm dần chuyển từ tái xanh sang trắng bệch. Cuối cùng di động từ từ rút xuống đất.

Quách Diệp Nam thấy vẻ mặt anh không bình thường, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Diệp Nam, cậu lấy giúp tớ vé chuyến bay nhanh nhất. Còn nữa, nhờ Dương Sâm giúp tớ thưa với thầy hướng dẫn một tiếng.” Vừa nói, Mặc Thâm vừa hối hả thu dọn hành lý.

“Tất nhiên là tớ có thể đặt vé máy bay giúp cậu, nhưng mà cậu thế này...”

Mặc Thâm mạnh tay đóng vali lại, rồi hốt hoảng như vừa sức nhớ ra chuyện gì, anh vỗ vỗ tay lên trên trán: “Phải rồi. Mẹ nói Mặc Hàm vẫn chưa biết, tớ biết báo cho nó thế nào đây?”

“Chưa biết cái gì?” Quách Diệp Nam càng lơ mơ, anh chàng kìm bả vai Mặc Thâm lại, “Người anh em, cậu ngồi xuống cho tỉnh táo một chút cái đã.”

Mặc Thâm hít sâu một hơi, nhặt di động lên, quay lưng lại, nhanh chóng bấm số điện thoại của Hứa Tri Mẫn vừa tìm được. Sau ba tiếng chuông đổ vồn vã, giọng nói bình tĩnh vang lên bên tai anh: “Alo, xin hỏi ai đấy ạ?”

Đến giờ Mặc Thâm mới nhớ cô không có số di động của anh. Nhưng chỉ cần nghe một chút thanh âm êm đềm đầy thoải cũng đủ để anh biết được cô vẫn bình an vô sự và trái tim nổi bão bỗng được xoa dịu một cách diệu kỳ.

Trước khi cô sinh lòng nghi ngờ, anh quả quyết ngắt máy. Lúc quay lại đối diện với Quách Diệp Nam thì Mặc Thâm đã khôi phục lại sự điềm tĩnh vốn có: “Cậu yên tâm đi, bây giờ tớ đã biết nên làm thế nào rồi.”

Quách Diệp Nam gãi gãi đầu nói: “Cậu không sao là tốt rồi. Tớ đi đặt vé máy bay cho cậu đây...”

Quách Diệp Nam vừa đi, điện thoại di động của Mặc Thâm lại rung lên một lần nữa. Lần này, số máy gọi đến hiển thị trên màn hình là ‘Mẫn’. Mặc Thâm sa sầm nét mặt, anh ra ngoài cửa túm bừa một người đang đi trên đường, nói: “Xin lỗi, phiền anh giúp một việc, phiền anh nói cho cô ấy biết là gọi sai số.”

Ở thành phố R xa xôi, Hứa Tri Mẫn cúp điện thoại mà hoang mang không hiểu. Chỉ đơn giản là gọi sai số thôi ư? Nhưng vì sao trong lòng cô lại có cảm giác bất an mơ hồ liên quan đến người thân ở phương xa? Hôm qua cô mới nói chuyện với người nhà, nếu vậy thì sẽ là ai gặp chuyện chẳng lành?

Trong phòng, mọi người đang sôi nổi thảo luận chuyện đi thực tập lâm sàng ngày mai. Đơn vị thực tập hoặc do sinh viên tự xin, hoặc do giảng viên phân bổ dựa trên tình hình chung. Bảy cô gái phòng 314 được phân đến bốn đơn vị. Cả lớp có bốn người đi bệnh viện tỉnh thực tập thì phòng 314 đã chiếm giữ hai vị trí, theo thứ tự là Vương Nhã Lệ và Lâm Ngọc Cẩm. Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai cùng ở lại bệnh viện trực thuộc Số Một đại học M.

Vì việc này mà Trần Minh đã tìm Hứa Tri Mẫn giải tỏa cơn tức: “Tớ dám chắc Vương Nhã Lệ và Lâm Ngọc Cẩm đã nhờ người lo lót để được vào bệnh viện tỉnh. Hứa Tri Mẫn, thành tích của cậu cao thế, tại sao không tìm ai đó đi?”

Hứa Tri Mẫn cười đáp: “Cậu biết mà, tớ xuất thân từ gia đình lao động bình dân, đi đâu tìm người nhờ vả bây giờ?”

Đây là lời thật tình, người bạn trước đây công tác ở bệnh viện tỉnh của Vu Thanh Hoàn đã bay đi Mỹ đảm nhận chức vụ cao hơn, mọi dự tính ban đầu đều thất bại. Nhờ Mặc Thâm giúp đỡ? Cho đến thời điểm này cô chưa từng nghĩ đến.

Trần Minh mắng cô ngu ngốc rồi nói: “Cậu không thấy Lâm Ngọc Cẩm cũng đi đút lót sư huynh à?”

Hứa Tri Mẫn nghiêm mặt: “Đừng đánh đồng tớ và cậu ấy!”

Bị phản bác thẳng thừng, Trần Minh nhất thời sững người nhìn Hứa Tri Mẫn, ở cùng phòng bốn năm nhưng đến giờ phút này cô mới biết, người lợi hại nhất chính là tổ trưởng mà bình thường đám con gái các cô hay ‘ức hiếp’.

Hứa Tri Mẫn cho rằng, bệnh viện trực thuộc Số Một đại học M tuy danh tiếng không bằng bệnh viện tỉnh, nhưng đầu sao cũng là một bệnh viện lớn tương đương, nhất định không thiếu kiến thức để cô học hỏi. Trường giỏi có học sinh dở, mà trường dở cũng có học sinh giỏi, suy cho cùng, bản lĩnh học sinh quyết định tất cả.

Sau khi đến bệnh viện trực thuộc trình diện, Hứa Tri Mẫn được phân đến phòng cấp cứu. Cô hướng dẫn của cô họ Lưu, người trông đôn hậu song nói chuyện rất thâm thúy. Cô Lưu đã công tác ở phòng cấp cứu nhiều năm, câu đầu tiên cô dạy sinh viên là: Trước phải học làm người, rồi sau mới tới học làm nghề.

Việc thực tập của Hứa Tri Mẫn diễn ra khá thuận lợi. Cô Lưu không phải là y tá có tay nghề tốt nhất ở phòng cấp cứu, nhưng trong công việc cô luôn được cộng sự và bệnh nhân hết lời khen ngợi. Mỗi lần bệnh viện bình chọn công nhân viên tiên tiến thì dứt khoát không thể thiếu phần của cô hướng dẫn Lưu.

Sau này Hứa Tri Mẫn mới biết, bộ phận y tá của bệnh viện trực thuộc đại học M rất chú trọng vấn đề bồi dưỡng nhóm sinh viên y tá chưa tốt nghiệp như họ. Bệnh viện tỉnh tiếng tăm lẫy lừng thì trái lại, không mặn mà gì với việc bồi dưỡng y tá. Vương Nhã Lệ và Lâm Ngọc Cẩm thường về phòng kể khổ rằng giảng viên hướng dẫn chẳng quan tâm lo lắng đến sinh viên một chút nào.

Quay trở lại vấn đề chính. Phòng cấp cứu chính là nơi đông người nhiều việc nhất, đi theo cô hướng dẫn Lưu, Hứa Tri Mẫn thực sự lĩnh hội được cách kết hợp nhuần nhuyễn giữa lý thuyết và lâm sàng, cô cũng nhanh chóng học được cách làm thế nào để giao tiếp với bệnh nhân và hỗ trợ qua lại với đồng nghiệp. Hơn nữa, trước giờ cô vẫn luôn khiêm tốn, nên khi cùng thực tập với sinh viên trường cao đẳng, mối quan hệ giữa cô và mọi người vô cùng tốt đẹp. Chuyện này có ý nghĩa rất đặc biệt, bởi trên thực tế rất nhiều giảng viên lâm sàng bao gồm cả y tá trưởng đều không được đào tạo y tá chính quy, bằng cấp cao nhất là đại học chuyên khoa. Vậy nên y tá trưởng và giảng viên có phần nể trọng Hứa Tri Mẫn. Các giảng viên thường kín đáo nói nhỏ: Cô Lưu, sinh viên cô hướng dẫn giỏi thật đấy.

Cô Lưu chỉ cười không đáp, thầm nghĩ: Cô bé này bình thường im lặng chẳng nói năng gì, nhưng những gì mình dạy, một chữ cô bé cũng không quên, không những vậy, cô bé còn rất thông minh. Hứa Tri Mẫn biết thầy cô nào cũng thích sinh viên khiêm tốn, vì thầy cô cũng dễ tâm tới sĩ diện, muốn tạo dựng uy tín vững vàng trước mặt bệnh nhân. Cho nên Hứa Tri Mẫn không bao giờ làm trái lời, tranh luận hoặc chất vấn thầy cô ngay trong giờ làm việc, mà luôn đợi đến khi thầy cô tan tâm, chọn thời gian thích hợp để xin chỉ bảo. Cô bé đã hoàn thành một cách trọn vẹn lời dạy ‘trước học làm người, rồi sau mới học làm nghề’ của mình.

Hết kỳ hạn thực tập một tháng ở phòng cấp cứu, Hứa Tri Mẫn mới thanh thoi được nửa tháng thì y tá trưởng đã tìm cô Lưu thương lượng: Tôi thấy cô bé này rất giỏi, sau này cô bé tốt nghiệp, chúng ta có thể đề xuất bộ phận y tá giữ lại.

Cô Lưu gật đầu tán thành. Năng lực chuyên môn có thể tiếp tục bồi dưỡng nâng cao, nhưng làm người, không phải ai cũng làm được như Hứa Tri Mẫn. Qua cách đối đãi bình đẳng với mọi bệnh nhân của cô bé, cô Lưu nhận ra cô sinh viên thông minh của cô có tâm tính lương thiện và rất được lòng người.

Hứa Tri Mẫn không ngờ rằng sẽ gặp lại Diệp Văn ở phòng cấp cứu và càng không ngờ Diệp Văn vẫn còn nhớ cô là ai.

“Tôi còn nhớ cậu.” Diệp Văn nói, “Lúc chuyển đến khoa y tôi cứ tưởng có thể mấy hôm nữa sẽ gặp lại cậu, nhưng cậu lại ngốc nghếch bám trụ ở khoa y tá đến bốn năm.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Mỗi công việc trên thế giới này đều cần có người đảm đương. Nếu như ai ai cũng khăng khăng muốn làm việc này, không chịu làm việc kia thì xã hội có thể tiếp tục vận hành được không?”

Diệp Văn cười nhạo: “Cậu suy nghĩ thấu đáo quá nhỉ!”

Hứa Tri Mẫn chớp mắt: “Đây gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt.”

Diệp Văn mặt lạnh tanh đi ra ngoài.

Hứa Tri Mẫn bước ra đại sảnh phòng cấp cứu, ngược nhìn bầu trời thở một hơi thật dài. Bệnh viện là nơi tai vách mạch rừng nên tin tức thu thập được nhiều và chính xác hơn so với môi trường học đường. Hiện tại sinh viên y khoa ở các bệnh viện lớn trong thành phố bảo hòa đến mức sinh viên thạc sĩ, tiến sĩ phải luôn trần trở tìm lối ra. Đâu đâu cũng có những sinh viên chưa tốt nghiệp vì không tìm được vị trí công tác thích hợp trong ngành lâm sàng đành phải chuyển sang làm trình được viên. Vả lại, tuy điều kiện cạnh tranh giữa nam và nữ ngang nhau, song bệnh viện lại ưu tiên bác sĩ nam nhiều hơn, vì bác sĩ nữ phải kết hôn sinh con, nghỉ sinh, rồi còn vướng bận con nhỏ, nói chung rất nhiều chuyện phiền toái.

Y tá là một nghề rất triển vọng – đây không phải chỉ là một nhận định suông. Phải nói rằng, Hứa Tri Mẫn đã may mắn gặp được thời cơ quý giá khi một sinh viên khoa y tá như cô lại rời ghế giảng đường đúng vào thời điểm nhu cầu lao động đối với y tá tốt nghiệp đại học trở nên rất cấp bách ở mọi nơi. Xác suất để một bác sĩ nữ leo lên được vị trí chủ nhiệm khoa cực kỳ thấp, và nếu thành công thì tuổi xuân của họ cũng đã

trôi qua. Nhưng trong thời điểm này, một y tá dù chưa đến ba mươi tuổi vẫn có khả năng vươn lên vị trí y tá trưởng nếu muốn. Y tá trưởng và y tá là hai khái niệm khác xa một trời một vực. Thứ nhất, y tá trưởng không cần làm việc ba ca. Thứ hai, chủ nhiệm muốn môi trường làm việc duy trì được sự thuận hòa vui vẻ thì chủ nhiệm và y tá trưởng nhất thiết phải có quyền hạn bình đẳng. Ngoài ra, trong tất cả các quyết sách quan trọng của phòng, chủ nhiệm và y tá trưởng đều nắm giữ số phiếu ngang nhau.

Nếu phải kết luận về con đường mà cô và Diệp Văn lựa chọn thì không nên nhận định sự lựa chọn của ai là đúng đắn, mà nên xem xét xem nó có phù hợp với tình hình thị trường lao động hay không.

Hứa Tri Mẫn không quên, người chỉ hướng cho cô con đường này chính là Mặc Thâm.

Xe cấp cứu ngăn trở tầm mắt chuyển bánh, Hứa Tri Mẫn cúi đầu bước hai bước về trước, bỗng nhiên trái tim đập vội một nhịp, vừa ngừng đầu cô đã thấy Mặc Thâm đứng lặng giữa một khoảng đất trống, phía trước anh là người qua kẻ lại.

Lúc này là ba giờ rưỡi chiều, dưới ánh nắng gay gắt tỏa ra từ vàng mặt trời đang ngả dần về phía tây, cô thấy bóng hình anh khẽ lung lay trên mặt đường cuốn mờ cát bụi. Biểu cảm rối rắm trên gương mặt anh là hình ảnh trước đây cô chưa từng bắt gặp. Vì sao anh lại đột ngột xuất hiện ở nơi này? Nguyên nhân là gì? Nhớ lại chuyện hôm đó gọi sai số, nhịp tim cô càng lúc càng nhanh. Lần đầu tiên, cô không khống chế được chính mình, bước về phía anh.

“Có chuyện gì sao?” Cô hỏi, giọng nói hàm chứa sự khẩn trương cố sức kìm nén.

Nhận ra điều đó, anh hít sâu một hơi rồi mỉm cười bí hiểm: “Đưa em đi gặp một người.”

“Gặp ai?” Cô nhú mào.

Rất tự nhiên, năm ngón tay anh nắm lấy năm ngón tay cô, dắt cô ra ngoài cửa lớn của bệnh viện.

Cô nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce màu đen đậu cách họ vài bước chân. Cửa xe từ từ mở ra, sau đó một bà cụ bước ra từ bên trong.

Cô ngạc nhiên, mừng rỡ reo lên: “Bà dì!”

Cảm giác được ngón tay cô trượt khỏi kẽ tay anh, anh chậm rãi nắm tay lại, ánh mắt nặng nề chăm chú nhìn cảnh bà cháu đoàn viên hạnh phúc.

“Thiệt tình cái con bé này, gầy trơ xương cả rồi.” Bà dì đau lòng vuốt vuốt tay Hứa Tri Mẫn.

“Bà dì cũng vậy cơ mà, ốm hơn hồi đó nữa.” Hứa Tri Mẫn buồn buồn nhìn bà cụ mái tóc bạc phơ, hai gò má trũng sâu và hốc hác. Nỗi bất an âm thầm lan tràn trong lòng cô, nhà họ Mặc luôn đối xử tử tế với bà dì, nhưng lần này trở về khí sắc của bà không bằng trước kia.

Mặc Thâm đi đến nói với hai người: “Chúng ta lên xe trước đi. Bà muốn đi mua đồ nữa phải không ạ?”

“Phải rồi.” Bà cụ vỗ vỗ tay Hứa Tri Mẫn, “Con giúp bà chọn ít đồ tặng cho Thu Nhi.”

Kỷ Thu Nhi là con gái của Kỷ Nguyên Hiên và Vu Thanh Hoàn, cô bé chào đời khi Hứa Tri Mẫn học năm hai đại học, giờ đã là một cô nhóc ba tuổi, vô cùng xinh xắn đáng yêu. Mỗi lần Hứa Tri Mẫn ghé nhà Kỷ Nguyên Hiên, Kỷ Thu Nhi luôn líu ríu theo chân, kéo tay Hứa Tri Mẫn nói: “Dì ơi, dì ơi, dì dạy con vẽ tranh đi.” Hứa Tri Mẫn dở khóc dở cười. Đúng là cô từng học vẽ vài năm trong thời gian học tiểu học và sơ trung, nhưng không biết vì sao Vu Thanh Hoàn lại bảo Thu Nhi rằng dì cô bé là cao thủ vẽ tranh, khiến cô bé cứ nài nỉ Hứa Tri Mẫn dạy mình học vẽ cho bằng được.

“Con còn thường đến nhà Hiên chơi không?” Trên đường đi, bà cụ hỏi.

“Dạ, bây giờ con đang thực tập, hơi bận một chút, trước đây cách mỗi tuần con đều đến thăm vào chủ nhật.” Hứa Tri Mẫn kể rõ ràng cho bà dì nghe.

Mặc Thâm ngồi phía trước lái xe, lặng im nghe hai bà cháu trò chuyện.

Chiếc Rolls-Royce dừng lại ở trung tâm thương mại lớn nhất thành phố R. Tại hiệu đá quý Chu Lục Phúc, Hứa Tri Mẫn giúp bà dì chọn một miếng ngọc Cát Tường cho Thu Nhi, sau đó lại chọn một sợi dây chuyền

bạch kim cho Vu Thanh Hoàn. Mặc Thâm định lấy thẻ tín dụng ra trả thì bà cụ vội vàng xua tay: “Mấy thứ này là bà muốn tặng cho cháu cố và cháu dâu, con đừng lộn xộn.”

Bà cụ run run tay mở túi gấm màu đỏ, trong đó là gia tài bà đã tích góp bao nhiêu năm ròng: “Hứa Tri Mẫn, con đếm giùm bà xem, nếu chừng này tiền mặt không đủ thì còn có thể tiết kiệm.”

Hứa Tri Mẫn không sao diễn tả tâm tình của chính mình trong giờ phút này. Nước mắt bỗng chốc dâng lên vành mi, cô cắn răng, cẩn thận đón lấy xấp tiền từ tay bà cụ rồi vô cùng nghiêm túc nhắm đếm từng tờ từng tờ một.

Sau khi thanh toán và cầm đồ đi về, bà cụ giật mình nhớ ra, nhìn nhìn trang phục trên người cháu gái rồi nói: “Mặc Thâm, phải chọn cho Hứa Tri Mẫn một bộ quần áo.”

“Không cần đâu, bà ơi.” Hứa Tri Mẫn cuống lên, nhẹ nhàng từ chối.

“Hiên cũng thật là, con đến thành phố học bao nhiêu năm, thế mà không sắm quần áo đẹp cho con.”

“Con có quần áo mà bà dì, tại con không lấy ra mặc đó.”

“Tại sao không lấy ra mặc? Con là một cô gái đẹp người đẹp nét, tại sao lại không ăn mặc cho đẹp để một chút?”

Hứa Tri Mẫn chẳng nghĩ ra từ ngữ gì để trả lời cho câu hỏi đầy vẻ nghiêm khắc của bà cụ.

Mặc Thâm nở nụ cười: “Lên tầng hai đi ạ, đó là tầng dành riêng cho trang phục nữ.”

Hứa Tri Mẫn cúi kính lờm anh: Đã không nói đỡ ình thì thôi đi, lại còn ngang nhiên dắt tay bà dì lên cầu thang cuốn.

Đến tầng hai, bà cụ chọn chọn lựa lựa, không buồn hỏi ý kiến Hứa Tri Mẫn lấy một lần mà chỉ toàn hỏi Mặc Thâm.

“Mặc Thâm này, con nói xem, con bé mặc đầm đẹp hay là...”

“Mặc đầm đẹp bà ạ.”

“Vậy màu nào đẹp?”

“Màu đỏ đấy ạ, rất có thần thái.” Thấy cô nổi giận đến nổi mặt đỏ au, anh không kìm được mỉm cười tủm tỉm, anh rất muốn ôm cô rồi hôn lên má cô một cái thật kêu.

Bà cụ dừng bước, qua cặp mắt kính lão, bà nhìn thấy hết thảy mọi thái độ cử chỉ của hai cô cậu trẻ tuổi.

Lúc Hứa Tri Mẫn vào phòng thay đồ, bà cụ nắm chặt tay Mặc Thâm: “Mặc Thâm, bà biết con là đứa trẻ cố chấp.”

“Bà...”

“Mặc Thâm, bà biết thế này là làm khó con, nhưng con phải hứa với bà, chuyện này đừng nói trước với Hứa Tri Mẫn.”

“Bà?”

“Con bé thật ra rất yếu đuối. Có chuyện này con không biết, năm con bé mười ba tuổi, tận mắt chứng kiến ông ngoại qua đời, nó đã...” Chuyện cũ khó lòng nói hết trong đôi ba câu, bà cụ vỗ vỗ mu bàn tay Mặc Thâm, “Đợi sau này con hãy tìm thời điểm thích hợp kể đầu đuôi con bé nghe nhé, bà tin tưởng con.”

“Dạ.” Mặc Thâm siết chặt hai bàn tay.

Bà cụ đang trầm tư thì bỗng nhiên sực nhớ ra điều gì đó, cười hỏi, “Hồi nhỏ con ghét nhất là ráy lỗ tai, nhớ không?”

“Dạ nhớ chứ. Con nghịch ngợm, phá phách làm bà phải chạy vòng vòng theo con hoài.”

“Hừ, cái cây ráy lỗ tai cho con đến bây giờ bà vẫn còn giữ bên người đây này.”

Mặc Thâm sững sờ nhìn bà cụ lấy cây ráy tai trong túi vải ra, phì cười: “Bà à...”

Đúng lúc này, Hứa Tri Mẫn bước ra từ phòng thay đồ. Bộ váy xếp tầng cắt may khéo léo dài ngang gối khiến đôi chân vốn đã duyên dáng càng thêm thanh lịch tao nhã, còn áo ngắn khoác ngoài trắng tinh may bằng chất liệu tơ tằm thì lại tôn lên vẻ trầm tĩnh, thùy mị của cô. Trông cô như một đóa hồng dịu dàng khoe hương sắc trước ánh mắt ngỡ ngàng của bao người.

Mặc Thâm tưởng như mình đang được thưởng thức một ly rượu Romanée-Conti quý giá của Pháp, anh ngơ ngẩn, say đắm nhìn cô.

Bà cụ hưng phấn bước tới: “Chao ôi đẹp quá, thật sự rất đẹp.”

Hứa Tri Mẫn bối rối nhìn những người đứng vây xem xung quanh, lí nhí: “Bà...”

“Mặc Thâm, con nói xem, con bé có đẹp không?” Bà cụ quay đầu lại hỏi đứa cháu.

Mặc Thâm nhìn nhìn cô, rồi nhìn sang bà cụ, cười toe toét nói: “Không ạ, lúc trẻ bà còn đẹp hơn thế.”

“Ồ hay cái thằng bé này...” Bà cụ cả thẹn, “Mày định lừa con bé đấy à?”

Mặc Thâm nói về vô tội: “Bà hỏi em ấy xem con có nói gì sai không nào?”

Hứa Tri Mẫn gật đầu lia lịa.

Bà cụ lắc đầu: “Thôi thôi, một mình bà sao nói lại hai đứa thanh niên chúng mày, mà bây lại còn vào hùa với nhau nữa chứ...”

“Bà ơi.”

“Bà à.”

“Đấy đấy, đến nói cùng đồng thanh kia kìa.” Bà cụ cười vui tươi, hớn hỏ.

Nụ cười hạnh phúc đấy khiến họ bất đắc dĩ nhìn nhau rồi ngậm thỏa thuận giữ im lặng.

Mặc Thâm đưa bà cụ trở về một khách sạn trong thành phố R mà bà ở tạm mấy ngày nay. Một lát sau, Mặc Hàm vội vã đến đón bà.

Bà cụ xua Hứa Tri Mẫn về: “Mặc Hàm đưa bà đi được rồi. Mặc Thâm, con chở Hứa Tri Mẫn về nhà đi.”

“Dạ.” Mặc Thâm đồng ý.

Hứa Tri Mẫn đứng yên tại chỗ giơ tay phải lên. Nhớ lúc bé đi nhà trẻ, bà dì vẫy tay nói theo cô ‘tạm biệt, tạm biệt’. Mà nay, đổi lại là cô dõi theo bóng bà dần đi xa.

Mặc Thâm nghĩ, đây có lẽ là lần cuối cùng cô và bà gặp nhau. Có lẽ anh nên nói cho cô biết sự thật. Anh mấp má môi mà không thể nói thành lời, câu dặn dò của bà đè nặng trong lồng ngực: Con bé thật ra rất yếu đuối, năm con bé mười ba tuổi, tận mắt chứng kiến ông ngoại qua đời... Rốt cuộc thời thơ ấu cô đã phải trải qua chuyện gì? Anh miệt mài đuổi theo dòng suy tư, để nỗi đau mà cô hằng chịu đựng truyền sang tim mình. Sau đó, anh xúc động đưa tay xoa gương mặt cô.

Cô hoang mang, nói ra nỗi buồn phiền đang che giấu: “Mặc Thâm, bà bị bệnh phải không?”

Bà không còn sống được bao lâu, nhưng bà đã dặn anh phải luôn ở bên trông nom cô thật tốt. Anh nắm chặt tay cô: “Đi với tôi đến chỗ này.”

“Đi đâu cơ?”

“Nhà thờ.”

Anh là người theo đạo Thiên Chúa? Trong lòng Hứa Tri Mẫn nghi ngờ chông chênh.

Gần đó có một nhà thờ to lớn bề thế xây dựng vào thời nhà Thanh, được trùng tu vài lần sau thời kỳ giải phóng. Hứa Tri Mẫn nhìn hai đỉnh tháp nhọn cao vút, hướng thẳng lên bầu trời, tia nắng xuyên qua những tầng mây trùng trùng điệp điệp rọi xuống khung cửa sổ thủy tinh sắc sỡ tạo thành luồng ánh sáng rạng ngời. Cảnh sắc đó kết hợp cùng tiếng nhạc ngân nga, êm dịu, khiến con người như lạc trong cõi thiên thai bình yên.

Trong giáo đường, rải rác vài con chiên ngồi đơn lẻ, thành kính cúi đầu cầu nguyện. Anh dắt cô đến hàng ghế gần thập tự giá nhất rồi ngồi xuống.

Cô ngồi bên cạnh đợi anh. Nhưng anh không cầu nguyện mà nhìn cô mỉm cười, sau đó ngả đầu tựa lên đầu gối cô, thoải mái nhắm mắt lại.

Hứa Tri Mẫn sững sờ tròn mắt, xấu hổ quát khẽ: “Anh làm gì thế? Mau đứng lên đi, nơi này là giáo đường đây.”

Anh hơi nghiêng người để nằm thoải mái hơn trong lòng cô, hết như một anh chàng vô lại trong hình hài một con mèo rúc vào cô để kiếm tìm hơi ấm.

Vài ông bà cụ hiền lành hiểu chuyện đi ngang qua họ, ý nhị lảng tránh. Một cụ trong số đó còn vừa cười vừa giục bạn: “Đi mau lên, mau lên. Chà, thanh niên bây giờ...”

Mặt Hứa Tri Mẫn đỏ bừng vì thẹn, mà cũng vì giận. Cô nổi cáu giơ nắm tay nắm một nắm vào vai anh. Anh phản xạ nhanh hơn, bắt được tay cô, đặt bên môi rồi nhẹ nhàng hôn lên: “Tôi không tin thần, nhưng vì một ít người, tôi nguyện lòng cầu khẩn thần linh.”

Câu nói này khiến cô nhấc tay kia lên, khẽ khàng chạm vào mái tóc đen như nhung của anh. Cô vén lớp tóc mái trước trán, hai hàng chân mày của anh vẫn đậm như trong ký ức. Cơn giận trong cô bỗng chốc tiêu tan. Cô đã quen nhìn thấy anh cao ngạo thế nên bộ dạng u sầu lo lắng, cổ kìm chế rất không giống anh. Trái tim chợt nảy nở một thứ tình cảm nào đó rất tự nhiên, cô vuốt ve chân mày anh, ngón tay vẽ theo đường nét khuôn mặt anh. Trong bản giao hưởng của thiên nhiên, thời gian trôi quanh họ dường như đã chẳng còn ý nghĩa.

“Gần đến ngày mười lăm tháng tám* rồi, em đến nhà tôi dùng cơm nhé.” Anh nhỏ giọng mở lời mời.

(*) Tết Đoàn viên.

Tay cô dừng lại, chính vì ý nghĩ bà chắc hẳn sẽ đoàn tụ với cả nhà họ Kỷ nên cô đã trả lời: “Vâng.”

25. Chương 25

Mùa vui da diết nhớ quê nhà.* Đến thành phố R tròn năm năm, đây là năm đầu tiên Hứa Tri Mẫn không đón tết trung thu cùng gia đình Kỷ Nguyên Hiền. Trung thu năm nay, anh họ cô đưa cả nhà ba người về quê ăn tết.

(*) Lê Mộng Thắng dịch. Một câu thơ trong bài Cửu trùng cửu nguyệt ức Sơn Đông huynh đệ (Ngày chín tháng chín nhớ anh em ở Sơn Đông) của nhà thơ Vương Duy.

Ngày mười lăm tháng tám hôm ấy rơi đúng vào chủ nhật, mười giờ sáng, Hứa Tri Mẫn nhận được một cuộc điện thoại gọi đến từ Mặc gia.

Nghe tiếng Dương Minh Tuệ ở đầu dây bên kia, tâm trạng Hứa Tri Mẫn bất giác căng thẳng.

“Mặc Thâm mới vừa quay về từ bệnh viện tỉnh, Mặc Hàm thì lại phải trực ban. Anh em nó không đi đón con được rồi.”

“Dạ, không sao đâu dì Tuệ.”

Dương Minh Tuệ bật cười sảng khoái: “Sao lại thế được, một cô gái thì phải có người đưa đón chứ. Như vậy đi, để dì bảo Diệp Nam đến đón con, vừa khéo thằng bé cũng định đi đón bạn nó.”

Nữ chủ nhân Mặc gia trước giờ luôn hành sự vừa mềm dẻo vừa cứng rắn. Hứa Tri Mẫn nghĩ, bướng bỉnh từ chối hẳn không phải là chuyện tốt, vì thế cô quyết định tiếp nhận thiện ý của bà.

Dạ tiệc diễn ra vào lúc bảy giờ tối. Tiệc trung thu Mặc gia tổ chức lần này có thể được miêu tả bằng cụm từ trang trọng là ‘Mời đông đảo bạn bè người thân đến tham dự’. Phương Tú Mai cũng nằm trong số người được mời. Cô nàng vừa mừng rỡ vừa nơm nớp lo âu. Mới sáng sớm tinh mơ hai cô bạn cùng phòng – Trần Minh và Lâm Ngọc Cầm – đã xúm vào chỉ vẽ cho cô nàng cách ăn mặc, trang điểm khi đi dự tiệc.

Hứa Tri Mẫn xin phép cô hướng dẫn Lưu xong thì cả ngày tất bật như con thoi trong phòng cấp cứu. Phòng cấp cứu vừa tăng cường thêm một máy hô hấp mới nhập khẩu từ Mỹ về, thầy trò họ phải nhờ cả vào một ông bác sĩ khoa hô hấp để học được các bước sử dụng cơ bản nhất.

Khoảng sáu giờ, Quách Diệp Nam lái chiếc Audi màu bạc đến cổng trường. Phương Tú Mai giậm giậm chân: Hứa Tri Mẫn thật là, bảo thay đồ ở phòng cấp cứu rồi đi thẳng tới đây, sao mãi mà vẫn không thấy bóng dáng đâu?

Quách Diệp Nam quay cửa kính xe xuống, ló đầu ra hỏi: “Hứa Tri Mẫn đâu em?”

Phương Tú Mai nhanh nhẩu đáp: “Cậu ấy đang ở phòng cấp cứu.”

Quách Diệp Nam chưa kịp hỏi xem đã xảy ra chuyện gì thì Viên Hòa Đông ngồi cạnh anh bỗng ngẩng đầu lên từ quyển sách, lớn tiếng hỏi: “Cô ấy bị bệnh?”

Phương Tú Mai vội vã phủ nhận: “Không phải, cậu ấy đi học ấy.”

Cứ thế, người hỏi người đáp, băng qua một lúc thì Hứa Tri Mẫn xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người. Quyển sách trên tay Viên Hòa Đông rơi xuống chân. Rất khó để anh diễn tả thành lời cảm xúc ngọt ngào loanh quanh nơi trái tim mình trong khoảnh khắc này. Cô vẫn như xưa, thấp thoáng giữa vẻ điềm đạm là nét trong trẻo, hồn nhiên, suối tóc huyền vĩnh viễn ngay ngắn chỉnh tề, không hề có một lọn tóc rối.

Băng đi hai năm, giờ gặp lại anh cô có hơi ngỡ ngàng. Anh mặc bộ tây trang màu xám kết hợp với chiếc caravat màu bạc lịch thiệp, cử chỉ đầy vẻ phong độ và trí thức, hoàn toàn là một chàng trai nho nhã, ưu tú của xã hội thượng lưu. Anh nhìn cô nở nụ cười hiền hòa, giữa nhịp đập hỗn loạn của trái tim, cô chợt nhớ ra những nhánh bạc hà trong vườn thảo dược và hiểu ý cười đáp lại anh.

Lúc mở cửa ngồi vào xe, cô và Phương Tú Mai mới hay trên xe còn một nhân vật khác.

“Chào chị.” Phương Tú Mai mất tự nhiên vẫy tay.

“Chào em.” Đối phương lịch sự gật đầu rồi lập tức đảo mắt qua Hứa Tri Mẫn, cười nói, “Lâu rồi không gặp.”

Quách Diệp Nam ngồi phía trước vỗ vỗ vô lăng, “Chính thức giới thiệu với mọi người, đây là em họ tớ, Mạc Như Yển.”

“Hiện là giám đốc kinh doanh tiêu thụ khu vực Châu Á của công ty dược phẩm Đại Hòa. Gần đây thường bay qua Hồng Kông để thảo luận kế hoạch hợp tác với công ty dược phẩm Mặc thị. Tương lai hai em chắc cũng làm việc trong lĩnh vực y dược nhỉ, có gì nhờ hai em giúp đỡ nhé.”

Tính ra đã hơn bốn năm Hứa Tri Mẫn không gặp Mạc Như Yển. Từ hình ảnh một cô tiểu thư được nuông chiều mà cô nhìn thấy trên chuyến xe lửa năm nào, nay sau ba năm trải qua sự thử thách của xã hội, trong đôi mắt xinh đẹp, lanh lợi của Mạc Như Yển đã hội tụ đầy vẻ trưởng thành, điều luyện.

Chiếc Audi màu bạc chở hai chàng trai ba cô gái cùng những tâm sự khác nhau đến một khách sạn bề thế, xa hoa.

Họ đến nơi không sớm không muộn. Mặc gia đặt ba bàn tiệc rượu, mỗi bàn mười lăm chỗ ngồi. Lúc này đã có vài tốp người ngồi vào chỗ. Trên bàn đặt một tấm thẻ màu đỏ có in hoa văn hình hoa mẫu đơn vàng óng viền xung quanh và tên khách mời ở giữa.

Phương Tú Mai tìm được chỗ ngồi ghi rõ tên cô nàng, song Hứa Tri Mẫn lại không tìm thấy tên mình bên cạnh cô bạn.

Một người phục vụ đến gần hỏi cô: “Có phải chị là tiểu thư Hứa Tri Mẫn không ạ?”

“Vâng.”

“Chỗ ngồi của chị bên kia.”

Cô đi theo anh ta đến bàn của chủ tiệc, trông thấy Mạc Như Yển đang ngồi một mình một côi. Người phục vụ giúp cô kéo ghế, cách Mạc Như Yển vừa đúng hai vị trí. Hai vị trí đó là hai ghế duy nhất không đặt thẻ khách quý, không khó để cô nhận ra đây là ghế dành riêng cho chủ nhân bữa tiệc – vợ chồng ông bà Mặc.

Hứa Tri Mẫn ngập ngừng không biết nên ngồi xuống hay không. Bên kia, Mặc gia đang chào hỏi chủ nhân của các gia đình mấy đời thân giao.

Những cô cậu thanh niên chiếm phần lớn trong số các khách mời của Mặc gia, họ ngồi kín cả hai bàn. Anh em Mặc gia ngồi cùng một bàn. Bàn của chủ tiệc, ngoại trừ cô và Mặc Như Yển, còn lại đều là bạn bè của Mặc Chấn và Dương Minh Tuệ. Có vẻ như ở đây đã có một sự sắp đặt cố ý khi Mặc Như Yển ngồi bên trái Mặc Chấn, còn cô thì ngồi bên phải Dương Minh Tuệ.

Tóm lại họ có ý gì? Hứa Tri Mẫn quả thật không dám nghĩ sâu xa, mới suy nghĩ nhiều một chút mà cô đã thấy sợ.

Bữa tiệc diễn ra trong không khí vui vẻ đầm ấm, có cả những câu chuyện cười trên trời dưới biển. Ông Mặc dẫn đi dẫn lại các cô cậu thanh niên đừng nên quá làm khách, rồi lại đi sang bàn của Mặc Thâm nâng ly chúc Quách Diệp Nam và bạn bè anh thuận buồm xuôi gió vượt qua kỳ thi lấy chứng chỉ hành nghề bác sĩ năm nay.

Đối diện Hứa Tri Mẫn là Mặc Như Yển đang nói cười tự nhiên với Mặc Chấn và vợ chồng ông bà Quách trò chuyện cùng nhau, thần thái hồng hào, tươi tỉnh. Nhìn một bàn đầy cao lương mỹ vị, không hiểu sao cô lại nhớ đến bữa ăn đầu tiên ở nhà họ Mặc.

Dương Minh Tuệ gọi đến lần thứ hai thì cô mới khôi phục lại tinh thần.

“Tri Mẫn, chú Mặc hỏi con kìa, con gặp bà chưa?”

“Dạ rồi.” Hứa Tri Mẫn gật đầu rồi sẵn dịp hỏi, “Con nghe Mặc Hàm nói bà dì về quê, hết Trung Thu bà sẽ trở lại Hồng Kông phải không ạ?”

Khuôn mặt đang tươi cười của Mặc Chấn bỗng chốc trở nên nặng nề.

Dương Minh Tuệ trả lời thay chồng: “À, bà con không về Hồng Kông, cũng không về đây, bà muốn về quê an dưỡng tuổi già.”

Hứa Tri Mẫn nghe bà nói vậy cũng tự ngẫm ra được chín phần câu chuyện, cô hạ quyết tâm tết này về nhà sẽ tranh thủ đi thăm bà.

“Nếu con về nhà thì nhớ năng ghé thăm bà nhé. Tết này chú và dì cũng sẽ đi.” Kể đó Dương Minh Tuệ đổi đề tài câu chuyện, “Con biết không, chú Mặc sợ con buồn tẻ nên bảo thế này, ‘cho dù lừa gạt cũng phải kéo bằng được con bé qua đây ăn một bữa cơm.’”

Tính tình Mặc Chấn rất thân thiện, ông không gây cho cô áp lực nặng nề như Dương Minh Tuệ. Hứa Tri Mẫn nói với ông lời cảm ơn xuất phát từ tận đáy lòng.

Về mặt Mặc Chấn lại giãn ra như lúc đầu: “Được rồi, được rồi. Chú thường hay bảo dì Tuệ của con là, con cái gì cũng tốt, chỉ có cái là béo một chút cũng không béo được.”

Hứa Tri Mẫn tinh nghịch đáp: “Chú Mặc không biết sao? Bây giờ trong trường đại học, đến cả mèo cũng giảm béo đấy ạ.”

Cô vừa dứt lời, mọi người đều cười ồ. Một cô gái trẻ ngồi bên cạnh Hứa Tri Mẫn nói: “Haiz, chị cũng muốn giảm béo, nhưng mà sinh con xong thì chả giảm được cân nào.”

Hứa Tri Mẫn vô cùng thích con nít, vừa này thất thần không để ý, giờ nhìn lại mới phát hiện cô gái đang ôm một cậu nhóc mũm mĩm, cô khen thật lòng: “Ồi bé đáng yêu quá, mấy tuổi rồi hở chị?”

“Vừa tròn một tuổi.” Cô gái kinh ngạc nói, “Ồ, thằng nhóc này, bình thường nhất người lạ lắm mà, sao giờ lại nhìn em cười thế nhỉ?”

Hứa Tri Mẫn nói cười thân thiết với cậu bé, cô giải thích: “Đó là vì hồi bé em cũng chăm em trai em chị ạ.”

Thế là trên bàn tiệc lại có người cảm thán: “Bây giờ chẳng có thanh niên nào chịu chăm con nít đâu.”

Một giọng nam khác lập tức lên tiếng: “Nhìn cô bé này mà xem, nhất định sẽ chịu đấy.”

Tất cả mọi người đều bật cười, chỉ mỗi Mặc Như Yển trông như cười gượng gạo.

Sau đó Hứa Tri Mẫn vừa đùa với cậu bé vừa tán gẫu cùng mẹ cậu, thế nên khoảng thời gian tiếp theo trôi qua rất nhanh. Vậy là bên bàn tiệc rượu, trong lúc vô tình, cô đã kết thân với Dương Hoa – chị của Dương Sâm – và con của cô ấy.

Sau bữa tối là đến giờ dùng trà và ăn bánh trung thu. Mọi người ngồi bàn chủ tiệc nhân nhà hàn huyên, còn cánh thanh niên thì không ngồi lâu được nữa, lũ lượt rủ nhau chào ra về. Mặc Thâm đi tới nói với ông bà Mặc, “Ba, mẹ, tụi con muốn đi ra ngoài một chút.”

“Mặc Thâm, có phải cậu muốn dẫn hai cô gái trẻ duy nhất của bàn chúng tôi đi đâu hay không?” Có người cố ý ‘gây khó dễ’.

“Tôi bảo này, một người thì chỉ được dẫn theo một người thôi đấy.” Lại thêm một người nữa cố ý ‘gây khó dễ’.

Hứa Tri Mẫn nhìn thấy gò má Mặc Như Yến đỏ ửng lên.

Mặc Thâm cười, vẫy tay gọi Quách Diệp Nam và cậu em đang ngồi bàn bên cạnh rồi thản nhiên nói: “Anh bạn này sẽ dẫn em họ của anh ấy đi. Còn cậu này sẽ dẫn chị Tri Mẫn của cậu ấy đi. Thả người được rồi chứ ạ?”

Chị em phụ nữ cười nghiêng ngả. Ông Quách thẳng thừng trách móc Mặc Chấn: “Tôi nói này, cái kiểu con trai cả của ông đối đãi với các quý cô ấy, rõ là càng ngày càng gian xảo.”

“Tâm tư của bọn trẻ chúng nó chúng ta không hiểu được đâu.” Mặc Chấn trả lời ông bạn già theo kiểu nước đôi.

Hứa Tri Mẫn đứng dậy đi cùng nhóm người ra ngoài cửa khách sạn.

Bên ngoài đã đậu sẵn hai chiếc xe của Quách gia và Mặc gia. Trong lúc mọi người còn lưỡng lự chưa biết nên phân nhóm thế nào thì Phương Tú Mai đã kéo Hứa Tri Mẫn đến bên cạnh xe Quách Diệp Nam: “Tụi em ngồi xe của Quách sư huynh được rồi.”

Quách Diệp Nam bắt đắc dĩ nhìn anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm lắc lắc chìa khóa xe. Hai anh em không còn cách nào khác, đành phải đi cùng một xe với Mặc Như Yến. Viên Hòa Đông vẫn ngồi chiếc Audi của Quách Diệp Nam như lúc đến.

Vừa lái chiếc Audi chạy băng băng trên đường quốc lộ chính, Quách Diệp Nam vừa đeo tai nghe bàn chuyện đi bờ sông ngắm trăng với Mặc Thâm.

Trong khi đó, ở ngay bên cạnh Hứa Tri Mẫn, cô nàng Phương Tú Mai lại không được ổn cho lắm.

Thấy Phương Tú Mai tay này liên tục gãi tay kia, Hứa Tri Mẫn tỉnh cả ngủ. Cô kéo tay cô bạn qua rồi cuộn tay áo lên, vừa nhìn thấy mẩn đỏ nổi trên cánh tay Phương Tú Mai, Hứa Tri Mẫn hoảng sợ nói lớn: “Cậu đã ăn bao nhiêu cua đồng thế?”

Phương Tú Mai úp úp mở mở: “Cũng không ăn nhiều lắm đâu. Thật ra là chưa ăn miếng nào hết.”

Hứa Tri Mẫn lập tức quyết định cầu cứu người ngồi trước: “Sư huynh, có thể phải đi bệnh viện rồi.”

Quách Diệp Nam thẳng gấp, quay ra sau cùng lúc với Viên Hòa Đông: “Chuyện gì vậy?”

“Dị ứng. Em lo cậu ấy sẽ bị sốt.” Hứa Tri Mẫn sờ trán Phương Tú Mai, nói.

“Để tôi xem xem.” Quách Diệp Nam nâng tay Phương Tú Mai lên.

Đáng nhẽ Phương Tú Mai không cảm thấy sốt, nhưng rột cuộc mặt mũi lại nóng bừng, cuống quýt nói: “Chẳng sao hết, em có sốt đâu, chỉ nổi vài cái mẩn đỏ thôi.”

Viên Hòa Đông đến gần xem xét cẩn thận rồi nói: “Đúng là mới nổi mẩn, để lâu sẽ nghiêm trọng. Đi bệnh viện đăng kí khám cấp cứu đi.”

Phương Tú Mai lắc đầu: “Không cần đâu, chỉ là vài cái mẩn thôi mà.”

“Không cần?” Viên Hòa Đông bắt mẩn gần giọng, “Bệnh nặng hay nhẹ cũng không biết, em không phải là sinh viên y khoa đúng không?”

Nghe giọng điệu răn đe cứng rắn của anh, Phương Tú Mai bực bội rút tay về: “Phiền sư huynh quan tâm vậy.”

Quách Diệp Nam vội vàng hòa giải đôi bên: “Thôi, thôi được rồi. Như vậy đi, trước mắt cứ đợi xem tình hình thế nào, nếu nổi mẩn nhiều hơn thì dứt khoát phải đi bệnh viện.”

Phương Tú Mai bĩu môi. Viên Hòa Đông hừ lạnh, quay đầu lại nói: “Đợi đến lúc đó không bị đưa vào phòng cấp cứu truyền nước biển qua đêm là may mắn lắm rồi.”

Quách Diệp Nam đã nói rõ ràng như thế, Hứa Tri Mẫn muốn khuyên can cũng không phải.

Chiếc Audi tiếp tục lăn bánh. Lúc đến bờ sông, xe của Mặc gia đã đến trước.

Mặc Thâm dò hỏi: “Các cậu xuất phát trước bọn tớ đúng không?”

Quách Diệp Nam nhìn nhìn Phương Tú Mai, đáp: “Trên đường đi xảy ra chút rắc rối.”

Mặc Thâm đang muốn tìm hiểu rõ ràng thì Mặc Như Yển lại khoát tay anh: “Mặc đại ca, chúng mình đi du thuyền đi.”

Mặc Thâm lạnh lùng rút tay về rồi quay sang Quách Diệp Nam, cười nói: “Diệp Nam, em họ cậu nói muốn đi du thuyền kia.” Trên bàn tiệc, anh phải giữ gìn thể diện cho các bậc bề trên, nhưng cá nhân anh thì anh không cần.

Mặc Như Yển không giấu được sự tức giận, nhất là khi trong lúc này Hứa Tri Mẫn đang đứng sò sò trước mặt. Cô ta ngưỡng mộ Mặc Thâm từ nhỏ, Quách gia cũng có ý tác thành cho hai người, ai ngờ giữa đường lại có một tên Trình Giảo Kim tự dưng nhảy xổ ra. Con bé Hứa Tri Mẫn này rốt cuộc thân phận là gì mà được ngồi cạnh Dương Minh Tuệ? Ai lại chẳng biết địa vị của bà chủ Mặc gia cao hơn ông chủ Mặc gia cơ chứ.

Quách Diệp Nam đi qua kéo kéo em họ. Cô nàng quắc mắt trừng anh. Anh ngậm thở dài ngán ngấm, kiên quyết lôi cô em đi. Trước đó Quách Diệp Nam đã tìm Mặc Thâm nói chuyện thẳng thắn, nên bây giờ khi thấy cậu bạn đối xử với em họ mình như vậy, anh cũng không oán trách. Nếu Mặc Thâm đã không thích Mặc Như Yển, chi bằng thể hiện thái độ rõ ràng một chút, để em họ anh đỡ phải chịu tổn thương. Về phần ông bà Quách, từ từ anh sẽ thuyết phục họ sau.

“Anh.” Mặc Như Yển gắt gỏng.

“Sao đây? Anh trai em đến cả người đẹp cũng không màng, chỉ đi theo một mình em, còn chưa đủ hay sao?” Quách Diệp Nam quay lại trừng cô em.

Mặc Như Yển liêng liếc nhìn hai cô gái còn lại, nở nụ cười tao nhã đồng thời cố kìm chế lửa giận: “Thì cũng phải đi cùng mọi người mới được chứ, đông thế này mà đi riêng lẻ thì không hay đâu.”

Hành động và lời nói của họ tuy chỉ rất nhỏ thôi, song Hứa Tri Mẫn nhìn và nghe được tất cả. Mặc gia đối với cô có chủ trương gì, cô không muốn cố công tìm hiểu, nhưng Quách gia toan tính điều gì, cô lại ý thức rất rõ. Môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc. Đáng tiếc, giai nhân cố ý, quân vương vô tình.

Cảm thấy nhột nhèo, cô quay mặt về phía bờ sông lấp lánh ánh đèn. Lũ trẻ chạy giỡn nô đùa giữa đám đông, gương mặt người nào cũng bừng lên nụ cười rạng rỡ, duy chỉ vầng trăng tròn lơ lửng trên mặt sông là ngạo nghễ quan sát thế gian. Vầng trăng đó, giống như hình ảnh phản chiếu của anh. Quen biết nhau từng ấy năm, làm sao cô có thể không hiểu tính cách anh? Nếu anh đã không muốn thì sẽ không bao giờ muốn. Nhưng một khi đã muốn thì anh sẽ hao tâm tổn trí để nghĩ cách đạt được thứ anh muốn – thú vui của cuộc đời anh chính là vậy. Mặc Như Yển nhất định chỉ nhận về thất bại mà thôi.

Họ thả bước bên bờ sông với tốc độ rùa bò. Đi trước Hứa Tri Mẫn là Mặc Như Yển và Quách Diệp Nam, bên trái cô là Viên Hòa Đông, bên phải là anh em nhà họ Mặc. Ngoài Mặc Như Yển, người nào người nấy đều cúi đầu trầm mặc. Ngày vui cảnh đẹp đáng lẽ nên tràn ngập tiếng nói tiếng cười, đằng này bầu không khí lại quá sức nặng nề.

Hứa Tri Mẫn nhìn hai người đi hai bên, bước chân cô càng lúc càng chậm hơn.

Viên Hòa Đông hờ hững nhìn anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm, chủ động lên tiếng: “Cô ấy khỏe chưa?”

Ngay lập tức, Mặc Thâm ngừng bước, chỉ tay về phía Phương Tú Mai hỏi: “Cô ấy bị sao vậy?”

Hứa Tri Mẫn thấp giọng đáp: “Dị ứng.”

Mạc Như Yển kinh ngạc: “Người đang bị bệnh mà còn đi chơi là thế nào?”

“Chỉ vài cái mẩn thôi mà.” Phương Tú Mai lầu bầu.

Mặc Thâm nhìn Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông. Viên Hòa Đông bình tĩnh nói: “Tôi đã bảo cô ấy đi khám cấp cứu nhưng cô ấy không đi.” Quách Diệp Nam gãi gãi đầu nói: “Là tớ, tớ nói để chờ xem tình hình thế nào.” Nói xong, anh đi đến trước mặt Phương Tú Mai, cầm tay cô lên xem.

Dưới ánh đèn đường, cánh tay nổi mẩn chi chít phơi bày rõ ràng trong mắt mọi người. Mạc Như Yển hốt hoảng thốt lên: “Trời ơi.” Quách Diệp Nam không thể không nổi cáu với Phương Tú Mai: “Tại sao em không nói?!” Phương Tú Mai cúi đầu im lặng.

Hai chàng trai vội chạy trở lại xe.

“Đến bệnh viện trực thuộc đại học M đi. Hôm nay có thầy em trực đêm ở phòng cấp cứu.” Hứa Tri Mẫn nói.

“Không, đi bệnh viện tỉnh.” Mặc Thâm thẳng thắn bác bỏ đề xuất của cô.

Mạc Như Yển ở kế bên phụ họa thêm vào: “Đương nhiên là đi bệnh viện tỉnh rồi. Bệnh viện trực thuộc đại học M làm sao bằng bệnh viện tỉnh.”

Hứa Tri Mẫn hoàn toàn không tán thành quan điểm này. Một bệnh viện ở thị xã cũng có thể chữa được bệnh dị ứng thực phẩm, tội gì phải lặn lội cả quãng đường xa xôi để đến bệnh viện tỉnh.

Hiểu được suy nghĩ của cô, Viên Hòa Đông giải thích: “Vấn đề ở đây là Mặc Hàm đã được khoa cấp cứu bệnh viện tỉnh giữ lại làm việc, bây giờ cậu ấy đang làm việc luân chuyển trong nội bộ khoa, vì vậy đến đó tương đối dễ dàng hơn.”

Mặc Hàm mở cửa xe, nhìn Hứa Tri Mẫn gật đầu: “Chị Tri Mẫn, cứ yên tâm giao hết cho em đi.”

Phải nói thêm rằng, đây là lần đầu tiên Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai đến bệnh viện tỉnh. Hai cô đã nhiều lần muốn đến tham quan bệnh viện tỉnh nổi tiếng trong và ngoài nước này, nhưng thật không ngờ, họ sẽ dùng phương pháp này để đặt chân vào đây.

Ngoài viện chính, bệnh viện tỉnh còn có bốn phân viện khác. Viện chính đặt tại trung tâm khu phố cổ, một trong ba khu tam giác vàng của thành phố R. Phòng khám và tòa nhà dưỡng bệnh đã được trùng tu cách đây năm năm, hàng năm đều được sửa chữa lại. Để miêu tả kiến trúc bên trong, một từ ‘tráng lệ’ thôi chưa đủ, còn phải dùng cả từ ‘khí thế’.

Mặc dù đang là ngày nghỉ lễ nhưng bệnh nhân cần chữa trị nhiều hơn hẳn so với ngày thường. Có người ăn nhiều quá nên bị tiêu chảy, có cụ già xúc động quá mức nên bị tăng xông, có bác tài uống nhiều rượu mừng nên đi tiểu ngoài ý muốn, có cả vài đứa trẻ chạy nhảy tung bừa ngoài hành lang. Một số người tình hình cũng không đáng ngại, y tá phụ trách sau khi hỏi thăm bèn phát số để họ đợi đến lượt khám. Song cũng có người nóng tính, nhìn hàng dài người xếp hàng chờ khám bệnh, giậm chân cần nhằn: “Thế này mà dám gọi là khám cấp cứu à?” Nhân viên y tế nhanh nhẹn cười xin lỗi, rồi gọi cô hướng dẫn đến giải thích nhã nhặn, kỹ lưỡng về quy trình khám bệnh ở đây.

Hứa Tri Mẫn nhìn vách tường trắng lớn nhất trong đại sảnh khu đợi khám bệnh, trên đó có treo hàng chữ “Lời nói và việc làm của nhân viên y tế phải đúng chuẩn mực.”, bên dưới là hộp thư khiếu nại chung và hộp thư khiếu nại gửi riêng cho viện trưởng. Cô đưa mắt quan sát các nhân viên y tế, nam tuần tú lịch sự; nữ xinh xắn khả ái; cô gái phụ trách hướng dẫn thì trang điểm rất tỉ mỉ, trông còn xinh đẹp hơn các cô khác.

Trước đây cô đã được nghe đủ loại tin đồn về bệnh viện tỉnh. Người ta nói rằng viện trưởng đích thân tuyển người, không chỉ xem bằng cấp và lý lịch mà còn chú trọng cả ngoại hình. Ví dụ như có vài ứng viên nộp đơn xin việc, nhưng nếu nữ cao chưa đến 1m6, nam chưa đến 1m7 thì hồ sơ của họ sẽ không được ai nhắc đến.

Thẳng thắn mà nói, cô không thích nơi này.

Mặc Hàm gọi y tá mở cửa một phòng trống. Những người còn lại chờ bên ngoài, Hứa Tri Mẫn dìu Phương Tú Mai đến ngồi xuống ghế trong phòng khám rồi đặt nhiệt kế vào miệng cô nàng. Lúc ngẩng lên, nhìn thấy Mặc Hàm mặc áo blouse trắng bước đến, trái tim cô bỗng nhiên lỡ một nhịp. Từ bấy đến nay cô luôn xem cậu là em trai, bây giờ trong chiếc áo bác sĩ, dáng vẻ cậu đã thay đổi hoàn toàn. Cô có cảm giác cậu mãi mãi không còn là cậu nhóc ngại ngùng gọi chị Tri Mẫn nữa, mà đã trở thành một người đàn ông chừng chạc để người ta có thể đặt niềm tin.

Mặc Hàm xem nhịp tim Phương Tú Mai, đọc nhiệt kế rồi kê toa thuốc và ghi lời dặn bác sĩ vào sổ bệnh án.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, Mặc Thâm bước vào hỏi: “Sao rồi?”

“Hơi sốt. Em nghĩ trước mắt phải tiêm một mũi chống dị ứng.” Mặc Hàm nói.

Phương Tú Mai sợ hãi xua tay: “Chích thuốc đau lắm.”

Anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm phì cười: “Cô không phải là y tá à?”

Mắt Phương Tú Mai giật giật, cô nàng chỉ chỉ Hứa Tri Mẫn: “Cậu ấy cũng sợ giống em đấy.”

Thấy hai anh em kinh ngạc nhìn mình, Hứa Tri Mẫn đánh nhẹ vào vai Phương Tú Mai. Cô nàng làm mặt giận: “Tớ nói sự thật thôi mà.”

Hứa Tri Mẫn rồi rầm nghĩ: Sau này cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, nhất định cũng không đổ bệnh trước mặt hai người này.

Sau khi đã được tiêm một mũi, ra khỏi phòng chích ngừa, Phương Tú Mai ôm hông nói thầm, thôi tiêu rồi; giữa đường trở về phòng nghỉ, cô nàng lại bảo tiêu chảy. Hứa Tri Mẫn đành vội vã đưa bạn đến nhà vệ sinh gần nhất. Trong lúc đợi Phương Tú Mai, cô đi đến hành lang chỗ mọi người đang đứng, tiếng Mạc Như Yến tíu tít hỏi chuyện bệnh viện tỉnh nghe lạnh lạnh.

“Em nghe nói phân viện hai còn đẹp hơn chỗ này, hơn nữa lại nằm ở con đường xa hoa nhất, khu trung tâm mới nhất của thành phố R, tất cả những người sống ở khu vực đó đều là người giàu có.”

“Ừ. Khi nào rảnh em có thể đến đó chơi.” Quách Diệp Nam nói với em họ.

“Tất nhiên rồi. Các anh đều được giữ lại đó làm việc mà.” Mạc Như Yến cười.

Hứa Tri Mẫn đứng phía sau lắng lắng nghe. Cho đến tận hôm nay cô mới biết họ được giữ lại trong một khoa xuất sắc toàn diện như vậy. Chất lượng cuộc sống của người dân những năm gần đây càng ngày càng nâng cao, mối quan tâm về sức khỏe tim mạch vì thế cũng tăng dần hàng năm theo tình hình phát triển của đất nước. Nhìn thấy được tiềm năng trong lĩnh vực này, bệnh viện tỉnh đã xây dựng thêm một trung tâm tim mạch trên tầng ba của phân viện hai. Hệ thống này bao gồm nội khoa tim huyết quản và ngoại khoa tim lồng ngực, phòng phẫu thuật can thiệp, phòng giải phẫu ngoại khoa và CCU* đều được quy hoạch trên cùng một tầng lầu. Ở nước ngoài, tầm vóc của một y tá CCU ngang hàng với y tá ICU* và y tá khoa cấp cứu, thậm chí y tá CCU còn được quyền kê toa thuốc. Trong khi đó, bệnh viện trực thuộc đại học M không có khu vực CCU riêng rẽ, y tá ICU là đặc biệt nhất và là người duy nhất được hưởng số tiền thưởng bằng nửa phần của bác sĩ.

(*) CCU: Khoa điều trị động mạch vành. ICU: Khoa điều trị đặc biệt.

Vương Nhã Lệ và Lâm Ngọc Cẩm từng oang oang rằng, sướng nhất là được phân vào khoa tim mạch phân viện hai, bởi chỉ đến được đó mới có thể công thành danh toại và tiền đồ rộng mở.

Suy nghĩ trong đầu Hứa Tri Mẫn hỗn loạn, cô mơ hồ cảm thấy, việc họ được giữ lại ở bệnh viện tỉnh là chuyện không hề đơn giản như tưởng tượng. Hơi ngược mắt lên, cô bắt gặp Mặc Thâm đang đứng tựa vào tường, tay chạm vào môi dưới, nhìn mình cười nhẹ, tâm trạng cô lại càng khẩn trương. Cô bối rối xoay người rồi đi thì bắt gặp Phương Tú Mai đi ra từ nhà vệ sinh, lúc này cô nàng đã xuất hiện triệu chứng mất nước.

“Xem ra cô ấy phải ở lại bệnh viện một đêm để theo dõi rồi.” Mặc Hàm thở dài.

Phương Tú Mai đang mang bệnh mà vẫn không quên thờ hủn hển, cầu nhàu Viên Hòa Đông: “Tại Viên sư huynh miệng mồm quạ đen đấy.”

Viên Hòa Đông tức muốn ghen, nhưng dù gì cô nàng cũng là bệnh nhân nên không buồn so đo.

Những người khác thấy vậy không nhịn được cười. Quách Diệp Nam sờ sờ cằm: Cô bé Phương Tú Mai này thú vị thật, dám chọc tức cả A Viên.

Sau khi sắp xếp phòng cho Phương Tú Mai ổn thỏa, Hứa Tri Mẫn nói với mọi người: “Mọi người về đi. Tối nay một mình em ở lại trông chừng cậu ấy được rồi.”

Mọi người nhìn nhau, Mặc Hàm nói: “Em ở lại luôn. Đằng nào thì mai em cũng phải đi làm mà, chi bằng tối nay ở đây ngủ một giấc.”

Viên Hòa Đông tiếc nuối không muốn đi. Vất vả lắm mới gặp lại nhau, nửa câu hỏi han cũng chưa nói được hoàn chỉnh. Nhưng hiện tại anh có thể dùng danh nghĩa gì để ở lại bên cạnh cô? Trừ khi anh tạo dựng được chỗ đứng vững chắc trong thành phố phồn hoa này thì mới có khả năng đảm bảo cho cô một cuộc sống tốt đẹp. Anh nắm chặt tay rồi chậm rãi buông ra, cuối cùng nhanh chân rời đi trước.

Quách Diệp Nam cố hết sức lời Mặc Như Yến đi tiếp theo sau.

“Anh, anh cũng về đi.” Mặc Hàm nói với anh trai.

“Ừ.” Mặc Thâm trả lời. Sau khi cậu em đi khỏi, anh bèn bước tới phía sau Hứa Tri Mẫn, cúi đầu xuống gần sát bên tai cô: “Đợt phỏng vấn của bệnh viện tỉnh bắt đầu vào tháng hai năm sau. Khoa tôi có hai, ba chỉ tiêu dành cho y tá. Đương nhiên, nhìn thái độ hôm nay của em, tôi biết em không thích nơi này.”

Cô lặng yên không nói không rằng, bàn tay âm thầm vò vò tấm trải giường.

“Nhưng tôi muốn đánh cược một lần. Tôi nghĩ, có lẽ em sẽ thích làm việc cùng tôi, hoặc cậu ta.”

26. Chương 26

Kể từ sau vụ việc Phương Tú Mai bị dị ứng, Hứa Tri Mẫn vẫn giữ liên lạc thường xuyên với Mặc Hàm. Theo thông tin Mặc Hàm cung cấp, trở lại bệnh viện tỉnh sau giai đoạn bồi dưỡng, nhóm Mặc Thâm sẽ càng bận rộn hơn. Thời hạn làm việc luân chuyển giữa các khoa theo dự tính ban đầu là ba năm, nhưng bệnh viện lo ngại khoa chính quy thiếu người, hơn nữa trước đây họ đã thực tập một năm rưỡi, nên cuối cùng thời hạn này đổi lại thành một năm. Nói cách khác, nếu Hứa Tri Mẫn được bệnh viện tỉnh tuyển dụng, sau khi tốt nghiệp cô sẽ làm việc cùng một khoa với họ.

Bệnh viện tỉnh là nơi tiền tài vật chất dồi dào, người thầy làm việc ở bệnh viện trực thuộc nói với cô, tiền thưởng bên đó cao hơn gấp đôi bên này. Tiền ư? Có sinh viên nào lại không muốn ra trường kiếm được công việc lương thưởng hậu hĩnh, không phải lo chuyện miếng cơm manh áo đâu chứ. Chỉ là, cuộc sống đại học bao nhiêu năm qua đã giúp Hứa Tri Mẫn nghiệm ra một cách sâu sắc rằng: Nếu môi trường làm việc không thể mang lại niềm vui thì tiền kiếm được có nhiều đến mấy cũng vô ích mà thôi.

Đêm nào suy nghĩ về lời nói của Mặc Thâm, lòng cô cũng rối bời. Không thể không thừa nhận một điều, anh đã sớm nhìn thấu cô. Anh không dùng tiền, không dùng địa vị quyền lợi, mà dùng chính con người để cám dỗ cô. Và lại, sau này ngoài anh và Viên Hòa Đông cùng làm việc ở phân viện hai, sang năm Mặc Hàm cũng sẽ chuyển đến đó. Còn Phương Tú Mai – người bạn đại học thân nhất của cô – cô nàng cũng đã quyết chí vào bệnh viện tỉnh và mơ ước được làm việc tại khoa tim mạch.

Tháng mười hai, kết quả kỳ thi lấy giấy phép hành nghề bác sĩ được công bố, tất cả họ đều thi đậu. Hứa Tri Mẫn ngẫm nghĩ rồi gửi họ tin nhắn chúc mừng phát tài. Triệu Viễn Hằng nhắn tin trả lời cô đầu tiên, kế đến là Dương Sâm, Quách Diệp Nam gửi lại vài câu cảm ơn khách sáo. Đến chiều tối Viên Hòa Đông mới hồi âm cho cô, nguyên nhân là vì khoa cấp cứu anh đang làm việc luân chuyển vừa có một ca khẩn.

Trong lúc tất bật, anh tranh thủ dành thời gian nhắn cô một câu ngắn gọn: Tôi chỉ nghĩ, sẽ vui hơn rất nhiều nếu có thể làm việc cùng một nơi với em...

Hứa Tri Mẫn hoàn toàn mờ mịt: Cuối cùng có nên đi bệnh viện tỉnh hay không?

Mặc Thâm thì không trả lời cô.

Bắt đầu từ sáng sớm cô nàng Phương Tú Mai đã điên cuồng gửi tin nhắn, tính đến trưa tổng cộng chắc phải đến mấy trăm tin.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Nhắn ai đấy?”

“Quách sư huynh, các anh ấy bảo tối nay định đi uống rượu ăn mừng, mượn phòng hát karaoke nguyên đêm, hỏi bọn mình có đi hay không?”

“Không đi.” Hứa Tri Mẫn nghĩ, cái gã Quách Diệp Nam đúng là lừa đảo, rõ ràng gã ta có ý đồ với bạn thân của mình. Mới vừa mở miệng định nhắc nhở Phương Tú Mai vài câu thì lại bắt gặp vẻ mặt hạnh phúc của cô bạn, thế là cô phải lập tức ngậm miệng.

Buổi tối Hứa Tri Mẫn chui vào màn mở đèn bàn nhỏ đọc sách. Di động đặt bên gối rung lên, cô ấn nút nghe: “Alo.”

“Xuống dưới một lát đi, tôi đang đứng trước cửa ký túc xá đợi em.”

Cô sững sờ trong nháy mắt, không tài nào tin nổi bên tai là giọng nói của anh. Cô hít sâu vài hơi lấy bình tĩnh rồi nói: “Mặc Thâm, bây giờ đã qua mười hai giờ rồi.”

“Tôi biết. Em xuống đi, nếu không tôi sẽ lên trên đó.”

Cô giật mình nhớ lại chuyện uống rượu mừng Phương Tú Mai nhắc đến hôm nay:

“Anh uống rượu à?”

“Không.”

“Ai uống rượu say cũng nói mình không uống.”

“Để có thể đến gặp em, hôm nay lúc nâng ly tôi đã lén đổ rượu đi, sau đó tìm cơ thoát khỏi bọn họ...”

Hứa Tri Mẫn không nói gì: Như thế này rất không giống anh, không giống một người luôn tỏ ra cao ngạo, lạnh lùng trước mặt người khác...

“Mẫn, đêm nay tôi rất muốn gặp em.”

Tay nắm chặt di động, cô xóc chân lên.

Mặc Thâm bồn chồn đứng trước cửa ký túc xá, đôi mắt trông về căn phòng nằm khuất trong một góc của tòa nhà yên tĩnh. Đêm dài vắng lặng, vắng lặng đến mức anh nghe rõ trái tim mình đập con cào vì khát khao cô.

Từ nhỏ, nghề y với anh là trách nhiệm kế thừa sự nghiệp của ba mình mà một người con trai trưởng phải gánh vác. Thế nên khoảnh khắc biết tin thi đậu cuộc thi lấy giấy phép hành nghề bác sĩ, anh đột nhiên cảm thấy trống rỗng. Thậm chí anh còn hâm mộ Mặc Hàm, bởi khởi nguồn từ vết sẹo kia, cậu có thể khiến con đường tương lai của mình trở nên ý nghĩa. Mà trong tiệc chúc mừng đêm nay, anh cũng không kìm chế được sự đổ kị với Viên Hòa Đông, anh biết nguyên nhân chủ yếu để anh ta cố gắng hết sức suốt mấy năm qua chính là cô. Tửu lượng Viên Hòa Đông không cao, sau khi bị mấy tên bạn không hiểu chuyện ép uống vài ly rượu đế, anh ta đã ngã xuống đất bất tỉnh. Rốt cuộc bọn họ đành phải qua loa kết thúc cuộc chơi, đưa Viên Hòa Đông về ký túc xá rồi mỗi người tự đi tìm niềm vui. Niềm vui của anh là chạy đến đây tìm cô.

Cuối cùng bóng dáng chờ đợi cũng xuất hiện nơi cầu thang, ngay khi cô vừa ra khỏi cánh cửa sắt nhỏ hẹp, anh không đứng yên chờ đợi được nữa, vội vàng tiến lên chào đón cô bằng vòng tay siết chặt.

Cả người cô lọt thỏm trong vòm ngực anh, trong khoang mũi là mùi hương anh và bên tai là nhịp tim anh. Cô chớp mắt, cố tìm lại tiếng nói của mình: “Mặc Thâm...”

“Cho tôi ôm một chút.” Anh ôm cô bằng tất cả sức lực, như thể quyết tâm tìm kiếm nguồn suối mát trên thân thể cô.

Tĩnh tâm nghe tiếng quả tim anh đập thành thịch, cô dường như nhận ra điều gì nên chỉ im lặng tựa vào lồng ngực anh.

Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, từ từ nhắm mắt lại, và rồi dưới sự dẫn dắt của cảm giác, anh hôn lên đỉnh trán cô, sau đó cẩn thận tìm lối đi xuống dọc theo sống mũi. Khi môi anh chạm đến đôi mắt đang nhắm nghiền của cô, anh khẽ mở mắt nhìn cô, dưới bầu trời đêm hôm nay anh như gặp lại cảnh tượng ngày xưa, ngày có một người con gái thân thể đơn độc giữa vùng tuyết trắng còn linh hồn như đã phiêu bạt đến chốn nào đó xa xăm. Trái tim đau đớn như bị đinh xuyên qua, anh cắn vào cánh môi cô như để trút cơn oán trách và giận dữ thành linh bộc phát trong lòng.

Cô thoáng cau mày. Anh đưa đầu lưỡi thăm vị máu ngai ngái từng chút từng chút xâm nhập vào giữa hàm răng cô, khiêu khích cảm xúc mong manh của cô đến giới hạn cuối cùng. Bị rơi vào trạng thái khủng hoảng, cô giơ tay lên đẩy anh. Anh không dụ dỗ với cô như Viên Hòa Đông, mà giống như một cơn lốc hung hãn cán quét thế giới của cô.

Anh không hề dừng lại, khiêu khích ban đầu tiến dần đến xâm chiếm mãnh liệt, rồi cuối cùng trở thành triền miên không dứt. Hai tay cô rũ xuống khỏi hai vai anh, ánh mắt mơ hồ nhìn những nhánh cây liên tục đung đưa qua lại trong màn đêm tối tăm, tiếng cành lá lay động xào xạc hòa vào hơi thở của anh và cô. Cô quên hít thở, cơ thể thiếu dưỡng khí mềm nhũn trong tay anh. Anh vững vàng đỡ lấy eo cô, thậm chí khe khẽ bên tai cô. Không nghe rõ anh đang nói gì, cô hốt hoảng mở choàng mắt, nhìn thấy một bóng người dưới ngọn đèn đường cách họ khoảng trăm mét. Quách Diệp Nam đứng trong vòng sáng tờ mờ, đút tay vào túi áo trầm ngâm nhìn họ, sau đó quay lưng rời đi.

Một ngọn gió thành linh ủa đến, Hứa Tri Mẫn chợt sáng tỏ ra rằng: Khoan hãy nói đến chuyện cô có đồng ý hay không, điều quan trọng nhất là tình hình trước mắt thật sự không thích hợp để đi bệnh viện tỉnh.

Ngọn gió này cũng thức tỉnh Mặc Thâm, kéo anh ra khỏi cơn trầm mê. Anh cởi khăn quàng cổ, cẩn thận quấn vào cần cổ lạnh cóng của cô, sau đó lại nhẹ nhàng xoa gương mặt cô một lúc, rồi mới buông tay để cô rời đi.

Cô bước lên bậc tam cấp, không dám ngoảnh đầu lại nhìn anh. Con đường chờ đợi họ phía trước còn quá nhiều điều chưa biết, vũng bùn của mông muội và đánh mất lý trí không thích hợp cho cả hai. Thế nhưng, những khoảnh khắc ngắn ngủi, lặng im và bất chợt ở bên nhau như thế này, dường như càng lúc càng trở nên quý giá mỗi khi hồi tưởng lại trong giấc mơ. Trở về phòng, thừa lúc mọi người trong phòng đều đã ngủ say, cô thận trọng giấu khăn quàng cổ màu xám của anh xuống dưới đáy rương.

Ngày đông lạnh giá nên ánh mặt trời cũng xám xịt, ảm ương. Ngày hôm sau, việc đầu tiên Viên Hòa Đông làm sau khi tỉnh rượu là gửi tin nhắn cho cô.

“Tri Mẫn, tối hôm qua vốn định đưa em đi thăm vườn thảo dược. Tôi biết em trồng mấy cây bạc hà vì tôi. Biết chúng không cô đơn, không hiểu sao tôi cũng thấy yên lòng...”

Nhận được tin nhắn, Hứa Tri Mẫn kê đầu lên đầu gối nhìn màu trời u ám xen kẽ giữa những sợi dây điện giăng ngang ngoài cửa sổ và suy tư về mùi vị của cô đơn. Có đôi khi, duyên phận thật sự là chuyện khó lý giải. Nếu hôm qua người tìm cô không phải là Mặc Thâm, mà là người còn lại... Cô lặng lẽ khép mắt, quả nhiên ngay cả A Viên cũng không thể xen vào giữa anh và cô.

Điện thoại lại chuyển đến một tin nhắn ngắn của Viên Hòa Đông: “Hôm nào chúng ta cùng đi đi.”

“Vâng, sẽ ghé xem một chút.” Cô trả lời. Để tránh đi vào vết xe đổ của Kiều Tường, cô phải suy nghĩ thật kỹ xem nên cư xử thế nào mới thỏa đáng. Cho dù người cô lựa chọn là ai và cho dù không phải là người nào trong số họ, cô vẫn muốn giữ lại tình bạn tốt đẹp.

Vì vậy, nếu đúng như cô dự liệu, theo dòng chảy bộn bề của cuộc sống, ‘Hôm nào’ và ‘Sẽ ghé xem’ rồi sẽ chỉ là lời hẹn xa xôi, không thể thành hiện thực. Bỏ mặc cho thời gian trôi đi là biện pháp tốt nhất để con người ta trở nên xa cách. Đối với cô mà nói, hiện tại không phải là lúc nói chuyện yêu đương. Chỉ ít, trước mắt cô còn có công việc và sự nghiệp.

Trong thâm tâm, cô coi trọng tình thân nhiều hơn cả tình yêu.

Đầu tháng hai của năm mới, phòng cấp cứu nơi Hứa Tri Mẫn thực tập vì không đủ nhân lực nên y tá trưởng đã mở lời với cô, hy vọng cô có thể ở lại hỗ trợ.

Hứa Tri Mẫn không thể từ chối. Thầy cô ở bệnh viện trực thuộc đại học M có ấn tượng tốt về cô, đây lại chính là nơi có thể bảo đảm điều kiện làm việc tốt nhất cho cô sau khi ra trường, thế nên cô tuyệt đối không thể phá hỏng hình tượng của chính mình.

Trong cuộc điện thoại gọi về thưa với ba mẹ, ba mẹ cô tỏ vẻ thông suốt, bảo cô lấy sự nghiệp làm trọng. Trò chuyện một hồi, không nén được nỗi lo lắng trong lòng, Hứa Tri Mẫn bèn nhắc đến bà dì. Mẹ cô trả lời úp mở: “Bà dì con về quê rồi, mà hai dì con gần đây chẳng thấy kể lể tâm sự gì, tình hình cụ thể thế nào mẹ cũng không biết.”

Hứa Tri Mẫn cúp điện thoại, đau buồn, hoang mang và sợ hãi bao trùm lên trái tim đập loạn khiến cô không sao thở nổi. Từ ngày thực tập xong, phần vì bận rộn học hành, phần vì không có ngày nghỉ lễ, cô không thể đến nhà anh họ thăm hỏi. Lần gần đây nhất ghé nhà anh là dịp tết Trung Thu, hôm đó cô đi cùng Phương Tú Mai. Trong bữa ăn, Phương Tú Mai đề lộ chuyện họ được mời đến Mặc gia dự tiệc Trung Thu. Khi ấy, sắc mặt Kỷ Nguyên Hiên rất lạnh lẽo, còn Vu Thanh Hoàn lạnh lẽo đặt bát đĩa xuống bàn. Sau đó, Vu Thanh Hoàn từng có lần hỏi Hứa Tri Mẫn về tất cả những chuyện liên quan đến hai nhà Kỷ – Mặc. Tất nhiên Hứa Tri Mẫn không dám tùy tiện kể rõ mâu thuẫn giữa hai gia đình mà chỉ giả vờ như không biết gì. Vu Thanh Hoàn là người hiểu lý lẽ nên cũng không làm Hứa Tri Mẫn phải khó xử thêm lần nào nữa.

Nếu không thể về nhà thăm bà dì thì có lẽ nên tìm hôm nào rảnh rỗi hỏi chuyện anh họ hoặc chị dâu xem sao.

Trong khi Hứa Tri Mẫn cân nhắc trước sau thì cả nhà họ Mặc đang trên đường đến thôn Tây quê vú.

Lần này vú về quê, điện thoại di động của vú cũng bị gửi trả cho Mặc gia. Trước lúc đi Dương Minh Tuệ đã gọi vào số máy của Kỷ Sở Lệ, nhưng đầu dây bên kia không ai bắt máy.

Sau khi vú quay về Kỷ gia, mỗi lần Mặc gia gọi vào di động của Kỷ Sở Lệ đều là người lạ nghe máy, nếu không nói vú đang ngủ thì cũng nói vú đang đi dạo phố cùng con gái. Từ đầu chí cuối, Mặc gia tuyệt nhiên không được một lần nói chuyện trực tiếp cùng vú hoặc người nhà họ Kỷ. Ban đầu bà nghĩ, có thể Kỷ gia vẫn còn giữ trong lòng mối hiềm khích giữa hai nhà nên mới cố tình không cho họ tiếp xúc với bà cụ. Thì thôi vậy, chỉ cần Kỷ gia thật lòng chăm sóc bà cụ là được. Nhưng bây giờ, việc Mặc gia hoàn toàn mất liên lạc với bà cụ đã khiến một người phụ nữ vốn nổi tiếng điềm tĩnh như bà đâm ra hoảng hốt.

“Dù có chuyện gì cũng nhất định phải đi.” Mặc Chấn khoát tay, nói với người vợ đang chần chừ một cách kiên quyết.

Dương Minh Tuệ gật đầu. Lần này vợ chồng ông bà không nề hà khó khăn trở ngại, cùng xin nghỉ phép dài hạn để thu xếp cho cả nhà đi thăm vú. Huống hồ bệnh của vú là bệnh nan y, nếu lần này không gặp mặt nói lời tạm biệt, về sau sẽ càng khó có cơ hội.

Lặn lội cả quãng đường xa xôi, bụi bặm và mệt mỏi, cuối cùng bốn người nhà họ Mặc cũng đến được thị trấn A không cách xa thôn Tây là bao. Ông bà Mặc ở lại khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức, anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm đi đến thôn Tây trước để tìm đường.

“Anh, anh nói xem, bà thấy chúng ta xuất hiện bất ngờ thế này có kinh ngạc không nhỉ?” Mặc Hàm đi ở phía trước, hăm hở nói.

“Chắc chắn rồi.” Nhớ đến bà cụ, Mặc Thâm bất giác cười tươi.

Lúc hai anh em tìm được nơi ở của Kỷ gia theo địa chỉ mà vú đã để lại trước khi đi, đập vào mắt họ là cánh cổng lớn bị khóa bằng một sợi xích sắt thật dài và một cái ổ khóa bằng sắt to tướng cài ở giữa. Cả hai sững sờ, có nghe ai nói Kỷ gia chuyển nhà bao giờ đâu?

Họ vội vàng hỏi thăm tình hình từ hàng xóm ở gần đó. Một chủ tiệm bán tạp hóa nói: “Đúng là dọn đi rồi. Đi đâu thì không biết. Người nhà họ bỏ trống căn nhà này để trả nợ. Nhưng kể cũng lạ, ba tháng trước, bà lão vừa mất là họ dọn đi ngay, còn căn nhà nhỏ này lại để đây đến giờ, không thấy bán.”

“Bà cụ mất rồi ư?!” Hai anh em cảm thấy như sét đánh ngang tai.

“Đúng rồi, mẹ của Kỷ Sở Lệ đấy. Bà lão hiền lành tốt bụng lắm, từ Hồng Kông về đây đoàn tụ với con cháu, thế mà sống chưa được ba tháng, tội nghiệp quá. Các anh... ở đâu đến vậy? Là bà con nhà họ Kỷ à?”

Mặc Thâm há hốc không nói nên lời, trăm ngàn từ ngữ hóa thành bức tường chặn đứng trong lòng ngực. Hốc mắt cay xè nhưng nước mắt không thể rơi, anh vội hít thở sâu, nhìn sang cậu em ở bên cạnh. Cả khuôn mặt Mặc Hàm trắng bệch như tờ giấy, hai mắt cậu trống rỗng như người mất hồn.

“Mặc Hàm!” Anh néo vào tay Mặc Hàm một cái thật mạnh.

Mặc Hàm thở gấp gấp, quay sang anh cất giọng khẩn cầu: “Anh, người ta gạt mình phải không? Bà...”

“Anh không biết.” Anh trả lời Mặc Hàm rồi đi qua một bên, khẩn trương gọi vào di động của mẹ.

Ở khách sạn, nhận được cú điện thoại báo tin của con trai lớn, bà Dương Minh Tuệ sợ ngây người. Ba tháng?! Bà cụ đã qua đời ba tháng nay mà Kỷ gia không báo cho họ lấy một câu. Đồng thời qua việc Mặc gia bị bùng bít thông tin lần này, có thể thấy Kỷ gia đã quyết tâm đoạn tuyệt.

Tiếp đó bà lại nghĩ: Với bệnh tình của bà cụ, nếu kiên trì uống thuốc và điều trị bằng hóa chất, kéo dài cuộc sống thêm một, hai năm tuyệt đối không thành vấn đề. Như vậy thì sau khi quay về Kỷ gia, nguyên nhân gì đã khiến bệnh tình chuyển biến xấu đến nỗi bà cụ đã lìa đời chỉ sau vón vện ba tháng? Về phần ông Mặc chồng bà, từ khi để bà cụ ra đi, ông thường không giấu được sự hối hận, thường lo lắng không biết Kỷ gia có thể chăm sóc bà cụ cẩn thận hay không, rồi lại sợ về bên đó bà cụ sẽ không vui. Bà quả thực không dám tưởng tượng phản ứng của chồng khi biết tin này. Bà quyết định thật nhanh, căn dặn con trai: “Ngày bây giờ, con hãy tìm hiểu nơi bà được an táng ẹ.”

Hai anh em đi khắp thôn hỏi thăm, nhưng không ai nói cho họ đáp án chính xác. Ngày đưa linh cữu bà cụ đến nơi chín suối chỉ có người nhà họ Kỷ, họ an táng bà cụ ở đâu, là thổ táng, hải táng hay hỏa táng, người dân trong thôn hoàn toàn không hay biết.

“Mẹ.” Mặc Thâm gọi điện lại ẹ, “Ai cũng nói không biết.”

Dương Minh Tuệ ngẫm nghĩ rồi nói: “Con thử hỏi họ hàng của Kỷ gia xem. À đúng rồi, hỏi Hứa gia xem thế nào. Tri Mẫn chắc hẳn biết chuyện rồi đúng không?”

Lời vừa nói ra, hai mẹ con bà bỗng ý thức được một sự thật đáng sợ – rõ ràng Hứa Tri Mẫn không biết chuyện. Bởi vì khi nghe tin họ muốn đi thăm bà cụ, Hứa Tri Mẫn còn năm lần bảy lượt dặn dò Mặc Hàm chuyển giúp quà mừng năm mới của cô đến tay bà.

Mặc Thâm vung tay đấm mạnh vào bức tường gạch, tiếng đất cát sụp đổ mà anh nghe như tiếng lòng mình nát vụn. Lẽ ra anh nên nói cho cô biết chuyện bà bị bệnh sớm hơn một chút, căn bản anh không lường trước được Kỷ gia sẽ tuyệt tình đến vậy, bây giờ đã không còn kịp nữa rồi... Nếu trước đây đối với Kỷ gia anh chỉ đơn thuần không có thiện cảm, vậy thì chính tại nơi này, sự căm hận đã sinh sôi chỉ trong chốc vánh.

Quay đầu lại, nhìn thấy em trai đang ngồi trên ụ đất vut đứng dậy đi về phía cửa nhà Kỷ gia, anh vội vàng đuổi theo. Mặc Hàm nện liên tục vào cánh cửa: “Trả bà lại cho chúng tôi! Trả bà lại cho chúng tôi!”

“Mặc Hàm!” Mặc Thâm dùng hết sức ôm lấy cậu em từ phía sau: “Chúng ta về thôi!”

“Không!”

“Đi về ngay!” Anh túm cổ áo Mặc Hàm, nhìn thẳng vào mắt cậu gần từng chữ, “Nghe cho rõ đây, món nợ này của Kỷ gia chúng ta sẽ nhớ kỹ! Vĩnh viễn không bao giờ quên!”

Gió nổi lên cuộn cuộn trên mảnh đất trống trải nơi họ đang đứng, xoáy vào cánh cửa gỗ, chuôi âm thanh loảng xoảng phát ra từ sợi dây xích bông như lời cổ vũ, khích lệ giữa bốn bề gió rít.

Thành phố R xa xôi mới chính là nơi thật sự chấn động. Lúc này đây, chớp giạt sấm rền rung chuyển đất trời kéo theo cơn mưa tầm tã, ai đang đi trên đường cũng hối hả tìm chỗ trú mưa.

Hứa Tri Mẫn tấp vào tòa nhà ký túc xá, lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt. Bên ngoài mái hiên lại vang lên một tiếng sét đánh, âm thanh ấy dội thẳng vào nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô. Tay cô nhất thời run rẩy, chiếc khăn rơi xuống đất thoảng chốc ướt sũng nước mưa. Cô mở to mắt nhìn trần trần, trong đầu vut qua hình ảnh mấy nhánh bạc hà non vừa lên mầm vài ngày trước. Không chần chừ lâu, cô chạy nước rút về phòng ký túc rồi quơ cây dù xống ra ngoài bắt chấp mưa rền gió giữ. Chạy đến vườn thảo dược, nhìn thấy mưa đã sắp dâng ngập mấy nhánh cây non đáng thương, cô quàng dù qua một bên, cầm lên một chậu

hoa, quính quá quá nên không tìm được cái xẻng, thế là cô ngồi thụp xuống đào bùn đất bằng tay. Cuối cùng cây non yên bình thoát khỏi hiểm nguy, trong khi cái người quay về phòng ký túc thì lại bị cảm lạnh vì dầm mưa.

Phương Tú Mai nhin không được nói: “Mạng của cậu quan trọng hay là thứ cây cỏ kia quan trọng?”

Hứa Tri Mẫn vừa ho sù sụ vừa đáp: “Đều quan trọng như nhau.”

Phương Tú Mai sờ sờ trán cô: “Trời ơi, sốt rồi này, có cần đi bệnh viện không?”

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Cảm mạo thôi mà, uống thuốc là được rồi, không cần đi đâu.” Uống thuốc vào rồi ngủ một ngày sẽ khỏe thôi. Đang trong thời gian thực tập mà xin nghỉ quá nhiều thầy cô sẽ không có ấn tượng tốt, hơn nữa phòng lại đang thiếu người... Vì thế cô không xin nghỉ bệnh, vẫn tiếp tục đi làm như bình thường.

Sau tháng hai, bệnh viện tỉnh tuyển dụng, mọi người trong phòng ký túc đều náo nức nộp đơn thử sức, chỉ trừ Hứa Tri Mẫn. Trong số ba người vượt qua được vòng phỏng vấn của bệnh viện tỉnh, ngoài hai người ngay từ đầu đã thực tập ở đó là Lâm Ngọc Cẩm và Vương Nhã Lâm, còn có thêm cô bạn Phương Tú Mai. Sau đó họ được ký hợp đồng thử việc, Phương Tú Mai vì thế cũng chuyển nơi thực tập từ bệnh viện trực thuộc đại học M sang bệnh viện tỉnh.

Hứa Tri Mẫn vẫn tận tụy với công việc ở bệnh viện trực thuộc. Từ sau Tết đến nay, hai anh em Mặc gia vẫn chưa gọi điện cho cô. Cô bấm khoản gọi vào điện thoại của Mặc Hàm, nhưng người trả lời lại là Quách Diệp Nam.

“Chú Mặc bị bệnh, họ trở về Hồng Kông rồi.” Quách Diệp Nam nói.

Chú Mặc đang khỏe mạnh sao bỗng dưng lại bị bệnh? Hứa Tri Mẫn vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ hỏi: “Bệnh gì?”

“Không có gì nghiêm trọng.” Vừa dứt lời, Quách Diệp Nam liền lạnh lùng ngắt máy.

Hứa Tri Mẫn biết Quách Diệp Nam không thích mình. Không còn cách nào khác, cô đành phải chờ đợi. Đợi mãi đến tháng tư, cuối cùng cô cũng có thể nói chuyện với Mặc Hàm. Ngay câu đầu tiên Mặc Hàm đã hỏi thẳng: “Chị Tri Mẫn, tại sao chị không tham gia thi phỏng vấn vào bệnh viện tỉnh?”

Cô sững sờ, không thể trả lời. Cậu lập tức cúp máy sau một câu nói đầy tức giận: “Em quá thất vọng về chị.”

Hứa Tri Mẫn cắn đầu ngón tay suy nghĩ cả buổi vẫn không giải thích nổi vì sao chuyện cô không đi bệnh viện tỉnh lại khiến cậu tức giận như vậy. Tính tình Mặc Hàm trước nay rất ôn hòa, phải nói đây là lần đầu tiên cậu nổi nóng với cô. Chuyện này làm tâm trí cô càng thêm bất an, cô rất muốn hỏi anh họ tình hình gần đây của bà di cặn kẽ một chút, nhưng ngặt nỗi ngày cô được nghỉ và ngày anh chị đi làm luôn không trùng khớp.

Ở đầu dây bên kia, sau khi ngắt điện thoại gọi đến của Hứa Tri Mẫn, nghĩ đến bà, cậu vừa hối hận vừa khó chịu.

Mặc Thâm đi tới hỏi: “Em nói với cô ấy rồi à?”

“Dạ không. Em nói không được.” Mặc Hàm sứt sứt mũi, “Anh, mình giấu diếm lâu vậy có đúng không?”

Mặc Thâm không trả lời. Mẹ đã trao đổi riêng chuyện này với hai anh em anh. Quan điểm của bà là, tin bà cụ qua đời phải do chính người nhà họ Kỷ báo cho Hứa Tri Mẫn biết. Có như vậy, Kỷ gia mới không hiểu lầm Mặc gia cố ý gây chuyện thị phi, phá hoại tình cảm của Hứa Tri Mẫn đối với họ. Dù sao chẳng nữa, tình cảm giữa Hứa Tri Mẫn và Kỷ Nguyên Hiên không chỉ đơn giản là tình anh em bà con xa.

Họ chỉ còn cách hy vọng Kỷ gia nói cho Hứa Tri Mẫn biết chuyện sớm được chừng nào tốt chừng nấy. Nhưng Mặc Thâm ngờ vực không biết Kỷ Nguyên Hiên định giấu nhem việc này đến bao lâu. Mặc gia không thể ở bên chăm sóc bà cụ trước lúc lâm chung, và dù điều tra đủ mọi cách, họ cũng không thể tìm ra nơi bà cụ được chôn cất để cúng bái. Vì chuyện này mà ba anh đã ngã bệnh một thời gian. Hiện tại Kỷ Nguyên Hiên

không đưa sự thật ra ánh sáng, và đề phòng trường hợp Mặc gia lấy được thông tin từ Hứa Trí Mẫn, anh ta càng có lý do tiếp tục giấu diếm cô.

“Anh, bất kể thế nào, em cũng phải đưa chị Tri Mẫn đến bệnh viện tỉnh.” Mặc Hàm tháo mắt kính ra, giọng điệu rất kiên quyết.

Mặc Thâm vỗ vỗ vai em trai. Chuyện đưa cô đến bệnh viện tỉnh là điều hiển nhiên. Nhưng, trước tiên còn một người, một khúc mắc cần phải loại bỏ. Cái đêm ôm cô trước cửa tòa nhà ký túc xá, đúng vào giây phút vừa mở mắt, rõ ràng anh đã nhìn thấy Quách Diệp Nam quay lưng rời đi.

27. Chương 27

Có lẽ vì căn bệnh mắc phải sau trận dầm mưa tháng hai chưa dứt hẳn nên dù tiết trời đã ấm trở lại, Hứa Tri Mẫn vẫn ho khan như cũ. Thấy cô khoa lâm sàng đã tìm giúp cô một bác sĩ nội khoa để kê đơn thuốc kháng sinh và thuốc trị ho. Mỗi lần trở bệnh Hứa Tri Mẫn đều uống thuốc theo lời dặn của bác sĩ, nhưng cũng không thấy thuyên giảm.

Con người ta khi bị bệnh thật sự rất dễ để lộ ra vẻ yếu đuối. Những lúc nuốt xuống viên thuốc hòa trong nước, cô thường nhớ lại năm xưa dưỡng thương ở nhà họ Mặc. Khi ấy, anh đã nắm hai bàn tay nóng sốt của cô cả ngày lẫn đêm, chỉ cần mở mắt là cô có thể nhìn thấy gương mặt trầm tư của anh. Anh lạnh lùng nói từng chữ từng chữ: Tôi không thích bộ dạng bệnh tật của em.

Bởi thế, cô sẽ không cho anh biết chuyện mình bị ốm, thậm chí cô cũng giấu cả người nhà, Mặc Hàm và Viên Hòa Đông. Bệnh có nặng lắm đâu mà nói ra làm chi để mọi người phải bận tâm.

Cô tự vui lấp mình trong cơn ho dai dẳng, cắn răng chịu đựng sự dày vò của một thứ hoài niệm thường nhằm lúc con người ta ốm đau mà lũ lượt ủa về. Cô nhắm mắt lại tự nhủ, không được nghĩ đến anh, không được nghĩ đến anh... Để rồi cuối cùng lại lẩm bẩm tên anh đi vào mộng mị.

Tháng sáu, càng cận kề ngày tốt nghiệp, tâm trạng những sinh viên không tìm được chỗ làm càng như lửa đốt. Trần Minh chính là một trong số đó. Chỉ bởi vóc dáng quá thấp bé mà cô liên tiếp bị các bệnh viện từ chối. Phương Tú Mai, Lâm Ngọc Cẩm và Vương Nhã Lâm chuyển đến ở chỗ trọ gần bệnh viện tỉnh. Phòng ký túc giờ chỉ còn hai người túc trực ban đêm. Giữa khuya, nghe tiếng khóc thút thít, Hứa Tri Mẫn xuống giường, khẽ gọi: “Trần Minh, Trần Minh.”

“Thầy bảo tớ phải về quê tìm việc.” Trần Minh che mặt, hai hàng nước mắt không ngừng chảy dài.

Hứa Tri Mẫn không biết nên an ủi bạn thế nào, bệnh viện trực thuộc đại học M thông báo tuyển dụng vào tháng tám, con đường tương lai của cô cũngมืด mờ như Trần Minh mà thôi. Cô lẳng lặng vỗ về bàn tay người bạn cùng phòng, sau đó lại đợi cho đến tận khi cô bạn đã ngủ an giấc, đắp chăn cho cô ấy xong xuôi rồi mới quay về giường mình.

Cô mở di động, màn hình hiển thị một tin nhắn được gửi đến từ Viên Hòa Đông. Không hiểu sao dạo gần đây anh có thói quen đôi lúc gửi một hai tin cho cô khi đang trực đêm. Nội dung đều là những câu chuyện không đầu không cuối, câu từ có hơi lộn xộn. Anh nói, tháng này họ chính thức trở về khoa chính quy. Xảy ra chuyện gì rồi sao? Hứa Tri Mẫn gác tay lên trán suy nghĩ. Tuy rằng mấy năm nay anh và cô vẫn chưa tiến triển thành quan hệ yêu đương, nhưng dù sao chẳng nữa cô cũng từng rung động vì anh. Không có tình yêu thì vẫn còn đó tình bạn, vậy nên cô sẽ quan tâm anh chân thành như quan tâm một người bạn thật sự.

Viên Hòa Đông quả thật đang lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Ai cũng biết hiện tại lĩnh vực giải phẫu can thiệp* đang là lĩnh vực dồi dào tiềm năng trong nước. Chỉ riêng nội khoa tim huyết quản đã có đến hai vị giáo sư quyền uy là giáo sư Vương và giáo sư Tân. Giáo sư Vương – du học Mỹ trở về – giữ cương vị thủ lĩnh của một ê kíp can thiệp được mệnh danh là phái Mỹ. Giáo sư Tân – bậc thầy về kỹ thuật can thiệp đến từ Nhật Bản – dẫn dắt một ê kíp khác là phái Nhật. Quách Diệp Nam luôn đi theo giáo sư Vương. Ngay khi Viên Hòa Đông vừa trở về bệnh viện tỉnh, học trò cưng của giáo sư Tân là Trương Tề Duyệt đã tức tốc tìm gặp anh nói chuyện tâm sự, và cũng thể hiện rõ sự trân trọng sâu sắc đối với công việc và nhiệm vụ anh làm hàng ngày.

(*) Can thiệp: Gội tắt của Can thiệp mạch vành qua da. Đây là một kỹ thuật dùng một loại catheter (ống thông nhỏ) để đưa một bóng nhỏ vào lòng động mạch vành bị tắc rồi nong và đặt Stent (giá đỡ) để làm tái thông dòng máu. Trái với phẫu thuật bắc cầu nối chủ vành cần mở lồng ngực, thì can thiệp động mạch vành thực hiện chỉ bằng cách mở một lỗ nhỏ trên da để đưa catheter vào động mạch ở đùi hay cổ tay.

Thừa biết Trương Tề Duyệt có ý đồ lôi kéo mình theo chỉ thị của thầy anh ta, nên anh đã dùng nhiều biện pháp khác nhau để từ chối vô số lời mời mọc từ họ. Nhưng nếu như về phe giáo sư Vương cùng Quách Diệp Nam thì cái ý nghĩ Quách Diệp Nam và Mặc Thâm là bạn bè thân thiết lâu năm lại khiến anh rất khó chịu. Anh không hẳn ghét cay ghét đắng Mặc Thâm, song quả thực không hề có thiện cảm. Ngoại trừ Hứa Tri Mẫn, nguyên nhân tạo ra rào cản giữa họ chủ yếu xuất phát từ việc tranh luận về y học và thái độ đối với sinh mệnh con người. Điều tệ hại nhất chính là, trước việc bất đồng quan điểm giữa anh và Mặc Thâm, Quách Diệp Nam lại có khuynh hướng tán đồng cách nhìn của anh ta.

Viên Hòa Đông lác đầu thở dài, trở về khoa chính quy sau khi kết thúc thời hạn làm việc luân chuyển, anh lại càng không yên tâm.

Ngày nào Trương Tề Duyệt cũng kiểm anh nói chuyện. Anh ta nói, có giáo sư Tân bố trí phẫu thuật can thiệp trong khoa, vị trí trợ tá không phải là Trương Tề Duyệt cũng là Viên Hòa Đông, ngoài ra những ca phẫu thuật đơn giản đều do hai người họ đảm trách. Tiếp xúc lâu ngày với Trương Tề Duyệt, anh cảm thấy con người anh ta cũng ‘tạm được’.

Đại đa số sinh viên y khoa đều mang theo ước mơ hành y tế thể vĩ đại lúc bước chân vào trường y, cuối cùng khi tự mình trải nghiệm ngưỡng cửa cơ chế của hệ thống y tế xã hội sau bao năm tháng gian khổ miệt mài đèn sách, mới ngậm ngùi nhận ra rằng mộng và thực khác xa nhau. Muốn thực hiện giấc mơ khoác áo blouse trắng thì trước tiên phải trở thành một người có thể sinh tồn trong cuộc sống này. Và bất luận Viên Hòa Đông có tranh đấu, vật lộn ra sao, anh cũng không thể tách rời khỏi tập thể mà chỉ có thể lựa chọn một phương cách duy nhất đó là: cùng tồn tại.

Trải qua nhiều lần dẫn đo suy nghĩ, sau cùng Viên Hòa Đông đã bắt đầu thiên về phía Trương Tề Duyệt. Cán cân mất cân bằng chỉ bởi một lý do rất đơn giản, giáo sư Vương hoàn toàn không biết gì về Đông y. Trong khi đó, Trương Tề Duyệt lại tiết lộ rằng giáo sư Tân rất có hứng thú đối với Đông y.

Tình hình hiện tại đã khiến Quách Diệp Nam vô cùng sốt ruột, đứng ngồi không yên. Hai phe Mỹ – Nhật tranh chấp, chắc chắn cuối cùng sẽ người thua cuộc. Quách Diệp Nam không muốn anh ta và người bạn đại học tốt nhất của mình biến thành đối thủ đấu đá lẫn nhau.

Tối nay, Trương Tề Duyệt đã hẹn gặp Viên Hòa Đông để chính thức giới thiệu anh với giáo sư Tân. Sau lần gặp gỡ trực tiếp này, rất nhiều khả năng Viên Hòa Đông sẽ gia nhập phe cánh của giáo sư Tân.

Quách Diệp Nam không còn cách nào khác, buộc phải bàn bạc với Mặc Thâm.

Mặc Thâm biết thời cơ mà mình kiên trì chờ đợi bấy lâu đã đến, vì thế anh hỏi lại một cách nghiêm túc: “Cậu có chắc là vẫn muốn ngăn cản cậu ta, cho dù tớ dùng bất cứ cách nào hay không?”

Quách Diệp Nam nghiêm mặt đáp: “Đúng thế! Cậu ấy là người như thế nào, Trương Tề Duyệt là người như thế nào, tớ và cậu đều biết quá rõ.”

Mặc Thâm cười: “Tớ thừa nhận, một người đáng để chúng ta ngưỡng mộ như cậu ta mà rơi vào tay Trương Tề Duyệt đúng là không thỏa đáng. Ok, tớ giúp cậu, coi như là vì tớ vậy.”

Anh mở điện thoại di động, nhấn phím gọi vào dãy số quen thuộc và lặng yên chờ đợi. Sau một tiếng reng chuông, giọng nói hơi khàn khàn của Hứa Tri Mẫn truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Alo, xin hỏi ai gọi đây ạ?”

Là một người nhạy bén nên hai tiếng ho khan của cô tức thì khiến anh căng thẳng, anh hỏi: “Em bị cảm à?”

Hứa Tri Mẫn không khỏi kinh ngạc và hoài nghi. Cô hiểu tính anh, anh tuyệt đối sẽ không chủ động liên lạc nếu không có chuyện gì xảy ra. Cô trả lời trong lúc cổ nén cơn ho: “Không, không phải cảm. Anh tìm tôi có việc gì không?”

‘Đêm mùa hè tiết trời nóng lạnh thất thường’, anh tự nhủ vậy rồi nhỏ giọng nói: “Chuyện này chỉ có em mới làm được.”

Hứa Tri Mẫn nghiêm trang cau mày: “Anh nói đi.”

Anh trình bày rõ nguyên nhân và hậu quả của sự việc cho cô nghe theo một cách ngắn gọn và khái quát nhất.

Sau khi nghe xong cô hiểu ra ngay ý của anh: “Anh muốn tôi ngăn cản anh ấy?”

“Đúng vậy.”

“Anh chắc chứ?” Khi hỏi anh câu này, đáy lòng cô cũng đau âm ỉ. Rốt cuộc cô là gì đối với anh? Chẳng lẽ trong thời khắc mấu chốt, anh sẵn sàng dâng hai tay tặng cô cho người đàn ông khác chỉ vì lợi ích bản thân thôi ư? Còn tại sao mình tự dừng lại khó chịu vì câu ‘Đúng vậy.’ của anh thì chính cô cũng không hiểu nổi.

“Tôi hy vọng em sẽ hiểu. Việc này đối với cậu ta chỉ có lợi mà không có hại gì cả.” Anh dùng lý lẽ giải thích tường tận, cuối cùng lại nói, “Tôi tin vào em và tin chính tôi nên mới có thể để em làm như vậy.”

Câu cuối cùng này nghĩa là gì? Một kiểu biện minh trá hình chăng? Lời nói của anh không giúp tâm trạng cô vui vẻ hơn, thay vào đó, nó nhắc cô nhớ lại cái ngày hai người ở bên nhau trong giáo đường, lúc ấy anh đã nói anh sẽ vì một số người mà cầu nguyện thần linh. Bỗng nhiên cô nhận ra rõ ràng anh đang nhún nhường, đang cố kiềm chế vì một nguyên nhân nào đó. Và duyên cớ dẫn đến sự thay đổi này ở anh chắc hẳn không đơn giản. Trong lúc tâm trí hoảng loạn, cô không tìm được cơn ho bất chợt kéo tới.

“Hứa Tri Mẫn!” Giọng anh lại thêm căng thẳng.

Cô vuốt vuốt ngực cho dễ thở, rồi tiếp tục suy nghĩ về chuyện của Viên Hòa Đông. Đúng như anh nói, anh bảo cô làm vậy âu cũng là bất đắc dĩ. Theo cô biết, ngoại khoa tim lồng ngực do giáo sư của Mặc Thâm và Dương Sâm nắm quyền chủ đạo. Phẫu thuật can thiệp rất mạo hiểm, một khi nội khoa thất bại nhất định phải nhờ ngoại khoa giải quyết, chính vì vậy nội khoa và ngoại khoa như cùng một nhịp thở. Nếu Viên Hòa Đông trở thành đối thủ của phe còn lại thì triển vọng tương lai của anh ấy ở bệnh viện tỉnh sẽ làm người khác phải ái ngại. Vả lại, đương nhiên cô tin một người trọng tình nghĩa như Viên Hòa Đông sẽ không bao giờ có ý nghĩ đối đầu với Quách Diệp Nam. Giả như Viên Hòa Đông đi sai một bước này, cuối cùng không ai khác ngoài anh phải chịu tổn thất. Sau khi nhận định tình hình, cô rút ra kết luận, chẳng qua là Viên Hòa Đông đã bị đối phương lợi dụng lúc anh mơ hồ, mất phương hướng, dẫn dụ anh đi theo con đường họ vạch sẵn. Chắc hẳn những người ở bệnh viện tỉnh nói gì anh cũng bỏ ngoài tai, bây giờ chỉ còn một người ngoài cuộc duy nhất là cô mà thôi.

“Anh yên tâm đi. Tôi làm việc này không phải vì các anh, mà là vì anh ấy.” Nói xong, Hứa Tri Mẫn cúp máy, uống ngụm nước, rồi không một giây chậm trễ, cô nhanh chóng bấm dãy số của Viên Hòa Đông.

Viên Hòa Đông đang đi cùng Trương Tề Duyệt đến cửa bệnh viện. Trương Tề Duyệt vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ thì anh nhận được điện thoại của Hứa Tri Mẫn.

“Sư huynh đang ở đâu vậy ạ?”

Bất ngờ nghe được tiếng nói của cô, khóe môi anh khẽ cong lên. Đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho anh.

“Tôi vừa tan tầm. Còn em? Sao rồi, em có rảnh...” Nói được nửa câu, nghe thấy cô ho liên tục, anh khẩn trương hỏi, “Em bị bệnh à?”

“À không, em không sao hết.”

Biết tính cô bướng bỉnh, hay ỉn nhẫn chịu đựng, nên nghe cô nói ‘không sao’, trái lại anh càng thấy lo lắng hơn. Anh nói: “Tri Mẫn, em nói thật với tôi đi, có phải em bị cảm không? Em uống thuốc chưa?”

“Chuyện của em lát nữa nói sau. Bây giờ em muốn hỏi sư huynh việc này trước đã, anh và Quách sư huynh đang ghen nhau phải không?”

Viên Hòa Đông nhíu mày: “Quách sư huynh gọi điện cho em?”

“Quách sư huynh gọi cho em hay không không quan trọng, quan trọng là sư huynh nghĩ thế nào kia. Anh cảm thấy làm việc với ai tốt hơn?”

Quả thực là Viên Hòa Đông đang do dự. Làm bạn với Quách Diệp Nam nhiều năm như vậy, đương nhiên anh luyện tiếc bạn bè mình hơn.

“Không phải sư huynh đã nói muốn làm việc với em hay sao?”

“Tri Mẫn.” Anh khàn giọng gọi cô. Đúng vậy, anh rất muốn được làm việc cùng cô, bởi từ khoảnh khắc đầu tiên gặp cô, anh đã cảm thấy chỉ có cô mới thấu hiểu anh.

“Sư huynh, vậy anh thử nghĩ xem, giả sử anh, em và Quách sư huynh cùng làm việc chung một khoa, mà anh lại bất hòa với Quách sư huynh thì...”

“Làm sao có chuyện tôi và cậu ấy bất hòa!”

Cô nhẹ nhàng cười hài lòng: “Vậy là được rồi.”

Vì nụ cười này mà tảng đá nặng nề trong lòng anh thoáng chốc được dời đi, anh cũng cười nói: “Thôi được, tôi chịu thua em rồi, trong lòng nghĩ gì tôi cũng nói hết rồi đấy. Ai bảo em gọi điện cho tôi thì tôi không biết, nhưng dù sao tôi nay tôi vẫn phải đi, đi từ chối người ta một câu cho rõ ràng.”

Hứa Tri Mẫn không vui vẻ dễ dàng như Viên Hòa Đông. Nếu bây giờ cô để anh đi, nhờ đâu anh lại bị đối phương thuyết phục thì sao. Cô tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc. Cô tập trung toàn bộ tinh lực nghe ngóng động tĩnh ở đầu kia điện thoại đến nỗi lòng bàn tay toát mồ hôi, gần như không còn cảm nổi di động.

“Tri Mẫn, cứ vậy nhé, xong việc tôi sẽ gọi lại cho em.”

“Khoan đã!” Cô thốt lên, trái tim đập rối loạn.

“Sao vậy?”

Giờ phải làm sao đây? Nếu đã xác định không thể yêu anh, thì cô lấy tư cách gì mà giữ anh lại? Cô mở miệng nhưng chẳng nói được câu nào, có thứ gì đó vừa chua vừa chát nghẹn ứ trong khí quản làm cô ho sặc sụa.

Viên Hòa Đông càng nghe càng bất an: “Hứa Tri Mẫn? Hứa Tri Mẫn, em trả lời tôi đi!”

Không muốn khiến anh lo lắng, cô vừa ho vừa nói: “Em không sao.”, rồi đặt ngay di động xuống, chạy đến bồn rửa tay bên cạnh nôn khan.

Một chuỗi âm thanh đơn điệu vọng ra từ điện thoại vắng vắng bên tai, anh đứng thật lâu nhìn chăm chú bóng mình in trên mặt đất. Anh không phải là người hồ đồ, đại khái cũng đoán ra được ai bảo cô gọi điện thoại. Anh nheo mắt lại, nhớ đến cú đâm của Mặc Thâm khi còn học đại học, có lẽ những ai đã từng chứng kiến cảnh tượng đó cả đời này cũng khó lòng quên được. Đối địch với kiểu người như Mặc Thâm tuyệt nhiên không phải là chuyện sáng suốt. Anh sẽ làm theo cách của riêng mình để đấu tranh giành lấy tình cảm của người mình yêu, nhưng bên cạnh đó anh cũng tôn trọng quyết định của Hứa Tri Mẫn. Song nói một cách công bằng, giao Hứa Tri Mẫn cho người đàn ông như vậy, làm sao anh có thể yên tâm?

Thấy xe của Trương Tề Duyệt xuất hiện ở đầu đường, Viên Hòa Đông bước xuống bậc thềm. Đến trước cửa xe, như linh cảm được điều gì, anh dừng chân quay đầu lại và nhìn thấy bóng dáng thẳng tắp của Mặc Thâm ở một ô cửa sổ nào đó trên tầng ba. Bàn tay anh đặt trên tay nắm cửa run bật lên: Đây là cách anh ta yêu em sao? Anh ta biết em đau ốm, đã không ở bên cạnh em lại còn bắt em phải bận tâm chuyện khác. Còn tôi, rõ ràng nhận ra em bệnh không nhẹ, vậy mà cũng...

“Hòa Đông?” Trương Tề Duyệt ló đầu từ trong xe ra hỏi.

Viên Hòa Đông cau mày thật chặt, buông thông tay xuống: “Rất xin lỗi, bác sĩ Trương. Tối nay tôi không thể đi gặp giáo sư với anh được.”

“Hả? Cái gì?” Trương Tề Duyệt kinh ngạc, “Hòa Đông này, chúng ta đã nói chuyện ổn thỏa với giáo sư rồi đấy.”

“Nhờ anh nói giáo sư là tôi có một ca bệnh khẩn cấp.” Viên Hòa Đông quay phắt người lại, vòng qua xe hơi rồi vẫy tay chặn một chiếc taxi đang chờ tới. Anh không như Mặc Thâm, anh sẽ đến bên cô, cho dù người cuối cùng cô lựa chọn có là ai đi nữa.

“Này! Hòa Đông!” Trương Tề Duyệt hốt hoảng chạy xuống xe nhưng không kịp gọi Viên Hòa Đông trở lại. Chiếc taxi lao vút đi như tên bắn, anh ta thở hồng hộc dậm chân tức tối, tới lúc ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp đôi mắt u ám của Mặc Thâm khuất trong bóng đêm, anh lại phần nộ nện rầm một cái vào cửa xe.

□ □ □

Trần Minh mở cửa phòng ký túc, thấy trong phòng tối đen, cô cất tiếng hỏi: “Không có ai ở trong này à?” Cô vội bật công tắc trên tường, ánh đèn sáng trưng rọi vào bóng dáng Hứa Tri Mẫn gục ngã bên bồn rửa tay.

“Trời ơi!” Trần Minh kinh hoàng vỗ vỗ vào mặt cô, “Hứa Tri Mẫn, nói chuyện với tớ đi mà, đừng làm tớ sợ.”

Hứa Tri Mẫn đáp lại Trần Minh bằng tiếng rên hừ hừ không rõ nghĩa, cô nắm tay cô bạn để nhào người đứng dậy. Ngồi xuống mép giường, cô chảy mồ hôi ròng ròng, thở hổn hển không nói ra hơi.

Trần Minh bị cả khuôn mặt tái nhợt của Hứa Tri Mẫn dọa phát khiếp: “Cậu nằm đây nhé, tớ đi gọi người đến giúp.” Đúng lúc chạy nhanh ra ngoài thì cô đâm sầm vào một người. Vừa ngược mặt lên, cô liền há hốc kinh ngạc: “Viên sư huynh?”

Viên Hòa Đông đưa mắt nhìn vào bên trong, thoáng thấy Hứa Tri Mẫn đang run lẩy bẩy vịn vào thành giường, anh vội vàng đẩy Trần Minh sang bên, sai hai ba bước chân đi qua, vươn một tay ôm gọn cô vào lòng. Anh sưng người, cô đã gầy rộc hẳn đi. Hô hấp của anh cũng trở nên dồn dập như của cô. Cuồng cuồng đặt tay vào mạch cổ tay cô, anh thấy mạch đập rất nhanh. Anh gất giọng chất vấn Trần Minh: “Cô ấy không đi khám bệnh sao?”

“Có ạ. Cậu ấy vẫn uống thuốc điều độ, tất cả thuốc đều ở đây này sư huynh.” Trần Minh đưa Viên Hòa Đông xem một hộp thuốc trên bàn.

Viên Hòa Đông xem tên thuốc, thấy là thuốc kháng sinh Cephalosporins, anh lại hỏi: “Bệnh án của cô ấy đâu?”

“Chắc không có bệnh án ạ. Tại vì toa này là do giáo sư khoa lâm sàng nhờ bác sĩ quen kê cho cậu ấy...” Nói nửa chừng thấy Viên Hòa Đông nhìn mình trừng trừng, Trần Minh nuốt ực hai câu sau vào bụng.

Viên Hòa Đông ném hộp thuốc lên bàn: “Bậy bạ quá!” Nói xong, anh thuận tay lấy chăn trùm cả người cô lại rồi ôm cô đi nhanh ra ngoài ngay sau đó.

Trần Minh vội chạy bước nhỏ theo sau, hỏi: “Sư huynh, em chạy tới phòng cấp cứu bệnh viện trực thuộc đăng ký trước nhé.”

“Không cần!” Anh lạnh lùng ngắt lời Trần Minh. Bây giờ ai anh cũng không tin nổi. Lúc này đây trong lòng anh chỉ tràn ngập sự thương xót và giận dữ. Anh thương cô mà cũng giận cô. Cô tưởng cô mình đồng da sắt hay sao mà bệnh đến nông nổi này cũng không báo cho ai biết một tiếng?

Yên vị trên ghế taxi xong, anh áp mặt cô vào má anh, thì thầm: “Đừng sợ, tôi sẽ chữa khỏi cho em.”

Ý thức rơi vào sương mù, cô không nghe rõ anh nói gì, chỉ biết nhắm chặt mi mắt. Cô yếu ớt tựa vào lồng ngực anh trong suốt chặng đường dài xóc, tiếng bánh xe lướt qua sỏi đá lấp đầy màng nhĩ của cô. Vào một khoảnh khắc nào đó, khi làn gió từ đâu bất chợt thổi qua, dường như mọi ưu phiền trong cuộc sống đã lùi vào quên lãng để nhường chỗ cho giấc ngủ tĩnh lặng. Cô thật sự đã rất mệt mỏi.

Ở trong phòng, Mặc Thâm nắm chặt di động, bồn chồn đứng ngồi không yên, chốc chốc anh lại ra cửa sổ quan sát những chiếc xe chạy vào bên dưới, cố phân biệt thật kỹ từng bóng người ra vào khu cấp cứu. Rồi anh thành linh đứng sững lại, co tay đánh vào trán, không tìm được sự bất an dâng lên trong lòng mình như sóng cuộn.

Quách Diệp Nam đi vào phòng với vẻ mặt phấn khởi sau khi đã thăm dò tình hình bên ngoài: “Cậu ấy không đến nhà giáo sư.”

“Cô ấy bị bệnh rồi.”

“Hứa Tri Mẫn bị bệnh á?”

“Ừ.” Hơn nữa không phải là cảm vặt thông thường, nếu không sẽ không khiến Viên Hòa Đông vội vã rời đi như vậy. Mặc Thâm ngã ngồi xuống ghế, bên tai như phảng phất tiếng ho khan kéo dài của cô. Cô bảo anh yên tâm. Nhưng theo những gì anh hiểu về cô, dù có bệnh nặng, với ai cô cũng nói là bệnh nhẹ. Bàn tay cầm di động run rẩy, anh lo sợ hơn bao giờ hết.

Đúng lúc này, Mặc Hàm mở cửa bước vào: “Ồ, anh và anh Quách đều ở đây hết à.”

“Ồ.” Quách Diệp Nam đáp rồi quay sang hỏi Mặc Thâm: “Cậu khẳng định cô ta bị bệnh à?”

Lời này hiển nhiên đã chọc giận Mặc Thâm. Anh nói về mĩa mai: “Cho dù muốn giả vờ bệnh, cô ấy cũng không có gan lừa gạt tất cả các bác sĩ ở bệnh viện này.”

Quách Diệp Nam tự biết mình nói bậy bèn gãi gãi đầu.

Mặc Hàm thờ ơ đứng bên cạnh, không hiểu hai người nói gì. Chợt di động trong túi vang lên, cậu nghe máy: “Viên sư huynh?”

Hai người trong phòng lập tức nhìn về phía Mặc Hàm. Nghe giọng của Viên Hòa Đông, cậu hơi nhú mào, nhưng sau vài câu vắn tắt, cậu đột nhiên kinh ngạc la lên: “Anh nói gì? Chị Tri Mẫn?... Em xuống phòng cấp cứu ngay đây!” Nói xong, cậu hét hải mở cửa rồi chẳng mấy chốc bóng người đã biến mất ở cửa cầu thang.

Mặc Thâm thấy vậy cũng vụt đứng lên, vẻ mặt đầy khẩn thiết.

Quách Diệp Nam chặn người trước mặt anh: “Đợi chút. Chúng ta phải xem xét tình hình trước đã.”

Mặc Thâm giơ tay muốn đẩy anh ta ra.

Nhưng Quách Diệp Nam vẫn không hề nhúc nhích mà trái lại còn nói: “Cậu muốn đưa cô ta đến bệnh viện tỉnh đúng không? Nếu bây giờ cậu đi gặp cô ta thì đừng hòng tố chấp nhận cho cô ấy đặt chân vào đây!”

Mặc Thâm dè dặt cơn thịnh nộ đang bùng lên trong ánh nhìn như thể muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Quách Diệp Nam thở dài vỗ vai anh: “Mặc Thâm, cậu tĩnh táo suy nghĩ lại đi. Cậu mà đi bây giờ sẽ khiến cô ta càng khó xử, hiểu không?” Mặc Thâm không nói không rằng, vẫn cương quyết đi về phía trước, Quách Diệp Nam nhịn không được, quát lên: “Người anh em! Xem như tớ cầu xin cậu, được chưa? Tớ thật sự không muốn thấy cảnh hai người anh em tốt của tớ xung đột với nhau! Vả lại, không phải cậu luôn tin tưởng cô ta hay sao!”

Tin tưởng? Trên gương mặt Mặc Thâm hiện lên nỗi thống khổ khó diễn đạt thành lời. Đúng, anh tin tưởng cô. Nhưng sự đời khó đoán. Chẳng phải bà cũng thế đó ư, lúc gần đi bà nói hai năm nữa sẽ khỏe mạnh gặp lại hai anh em anh. Kết quả thì sao? Họ thậm chí không được nhìn thấy bà cụ lần cuối cùng trong đời. Anh nhẹ nắm cánh tay cậu bạn thân, trầm giọng nói: “Diệp Nam, coi như tớ xin cậu vậy. Tớ sẽ tránh ở một bên, chỉ nhìn cô ấy từ xa thôi. Tớ chỉ cần thấy cô ấy mạnh khỏe là đủ rồi...”

Tiếng nói run rẩy đó khiến trái tim sắt đá của Quách Diệp Nam bất giác chấn động. Chuyện đã đến nước này anh ta còn có thể nói được gì ngoài một câu ‘Thôi được.’ cơ chứ.

Mặc Thâm tức khắc chạy bổ xuống cầu thang. Ở bậc thềm cuối cùng, bước chân anh gần như chơi vơi. Anh lao về phía cánh cửa lò xo thông ra hướng đại sảnh khu cấp cứu, ánh mắt tìm kiếm cuối cùng dừng lại ở cổng lớn. Viên Hòa Đông ôm cô đi ngang qua cánh cửa kính, Mặc Hàm và đồng sự giúp đỡ bằng ca đến. Anh thấy Viên Hòa Đông nhẹ nhàng đặt cô lên tấm ga trải giường trắng tinh. Trong mắt anh, cô vẫn vậy, vẫn dịu dàng, tĩnh lặng tựa bông tuyết trắng và chỉ có anh là xúc động giống như khoảnh khắc trông thấy cô được bao phủ trong màn tuyết trắng xóa năm xưa. Anh hoảng loạn bước chân đến.

Quách Diệp Nam giữ chặt anh từ phía sau. Anh trở mắt nhìn họ đẩy cô vào phòng cấp cứu. Cửa khép lại. Cả thế giới biến thành màu xám tĩnh mịch.

28. Chương 28

Quách Diệp Nam thở dài ra hơi. Mặc Thâm không ngừng đi đi lại lại trước mặt anh ta, nhìn hai cánh cửa kia mà sắc mặt tái xanh. Không lâu sau, một nam y tá bưng khay đựng mẫu máu rời phòng cấp cứu, bước tất tả đến phòng xét nghiệm. Trong khi đó, những người đi ngang qua họ không giấu được cái nhìn tò mò. Một cậu bé chạy lon ton tới nhìn hai người hỏi: “Chú sao vậy chú?”

Quách Diệp Nam nổi cáu xua xua tay: “Đi đi, đi chỗ khác chơi.” Anh ta vừa ngẩng lên thì thấy một y tá khác mở cửa phòng cấp cứu gọi vào bên trong: “Bác sĩ Viên, điện thoại của phòng xét nghiệm.” Sau đó Viên Hòa Đông ra khỏi phòng cấp cứu, đi đến văn phòng bác sĩ nhận điện thoại.

Mặc Thâm lập tức chớp lấy thời cơ, rảo chân bước nhanh.

“Đợi đã.” Quách Diệp Nam giơ tay ra nhưng chỉ bắt được không khí. Mặc Thâm đã mau chóng xuyên qua đám đông, nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng.

Mặc Hàm đang ngồi trông chừng cạnh giường bệnh với một y tá khác, quay lưng lại thì thấy anh trai và Quách Diệp Nam cùng bước vào: “Anh? Anh Quách?” Quách Diệp Nam không biết làm gì khác hơn ngoài sờ sờ mũi.

Từ giây phút bắt gặp cô nằm giữa màu trắng tinh khiết, ánh mắt anh đã không thể chuyển dời. Anh bước vội đến, nắm thật chặt bàn tay cô đặt bên mép giường. Tay cô ẩm ướt, lòng bàn tay nóng hổi. Cô nằm trên một nửa giường, mắt nhắm nghiền, gò má đeo mặt nạ thở oxy ứng lên một màu đỏ không khỏe mạnh. Nghe hô hấp của cô vừa nhanh vừa nông, anh nhìn chằm chằm sáu thông số kỹ thuật trên máy theo dõi, nghiêm túc hỏi: “SPO2* khi nhập viện là bao nhiêu?”

(*) SPO2: Độ bão hòa oxy trong máu.

Mặc Hàm đáp: “Trên dưới 90%, sau khi thở oxy có thể đạt từ 99% đến 100%.”

“Tình trạng máu thế nào?”

“Đã lấy máu, chưa có kết quả.”

“Làm xét nghiệm gì rồi?”

“Phân tích máu, kiểm tra mười hai chỉ số sinh hóa, năm enzyme tim và các hạng mục thông thường khác. Toàn bộ mẫu máu đều đã được đưa đi.”

“Hô hấp thế nào? Đưa ống nghe cho tôi.”

Y tá bên cạnh vội vàng đem ống nghe lại đưa cho anh. Đúng lúc Mặc Thâm đang định đeo ống nghe vào, cánh cửa phía sau đột ngột mở ra. Viên Hòa Đông đã trở về.

Quách Diệp Nam thấy vậy liền đi tới đón cậu bạn, sẵn định nói vài câu: “A Viên, cậu hãy nghe tớ nói...” Viên Hòa Đông không đếm xỉa gì đến anh ta, bước đến trước mặt Mặc Thâm, lạnh lùng nói: “Cậu vào đây làm gì?”

Mặc Thâm thản nhiên lướt mắt qua gương mặt tức giận của anh: “Tôi tới thăm cô ấy.”

“Cô ấy là bệnh nhân của tôi. Tình trạng hiện tại của cô ấy không tiện gặp người ngoài, mời cậu đi ra cho!”

Quách Diệp Nam vừa nghe xong trầm than: Hồngбет rồi! Anh ta vội vã đứng xen vào giữa hai người, quay về phía Viên Hòa Đông giải thích: “A Viên, chủ ý ôi thôi này là do tớ nghĩ ra. Mặc Thâm thật sự không biết Hứa Tri Mẫn bệnh nặng như vậy, nếu biết thì tuyệt sẽ không đến tìm cô ấy.”

“Không phải. Đây là chủ ý của tôi.” Mặc Thâm ngắt lời.

Quách Diệp Nam nóng nảy: “Cậu bớt gây sự một chút không được hả?”

“Không, có chuyện gì tốt nhất cứ nói rõ ràng hết đi, dù gì cũng là đồng nghiệp làm cùng một khoa.” Mặc Thâm điềm tĩnh quay ra nói với họ.

Câu nói này đã đẩy sự nhẫn nhịn của Viên Hòa Đông đến giới hạn cuối cùng. Anh đẩy Quách Diệp Nam ra rồi tiện đà tóm lấy cổ áo Mặc Thâm, nhưng nắm tay vừa giờ cao giữa không trung thì bỗng sức nhớ ra người này có đai đen taekwondo. Anh thận trọng nhìn lại, Mặc Thâm chỉ im lặng quay mặt đi mà không hề có động thái đánh trả. Viên Hòa Đông hít vào một hơi, nới lỏng tay rồi trầm giọng nói: “Cậu cho rằng như thế này là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện à? Mạng người không thể dùng bất cứ thứ gì để trao đổi. Cậu là bác sĩ, hẳn phải hiểu rõ chân lý này hơn ai hết!”

Trái tim Mặc Thâm rét buốt nhưng ngoài mặt vẫn đứng đĩnh đạc chỉnh trang vạt áo: “Kết quả xét nghiệm sao rồi?”

Viên Hòa Đông liếc ngang.

Hai tay Quách Diệp Nam không tách hai con người thù địch nhau ra được, anh chàng nôn nóng tới độ toát mồ hôi hột.

Mặc Hàm từ đầu tới cuối chỉ âm thầm đứng bên cạnh. Cậu căn bản không biết chân tướng bên trong sự việc, thấy người anh trai mình yêu quý và sư huynh tranh chấp nhau vì một nguyên nhân khó đoán định, cậu vừa khó xử vừa lo âu. Tay cậu lơ đãng đụng vào cạnh giường, bất thành linh bị nắm lại. Cậu sưng sờ cúi đầu xuống, nhìn thấy bệnh nhân đang giữ chặt lấy tay mình.

Hứa Tri Mẫn lạc lối trong cơn ác mộng, dường như cô đang trở về năm mười ba tuổi. Ngày đó cô mừng vui tan trường về nhà, buông cặp xuống gọi: “Ông ngoại, ông ngoại, tối nay mẹ bảo ông và con ăn cơm trước.” Không nghe thấy ông trả lời như mọi khi, cô đi vào phòng, bật đèn rồi tìm kiếm phía sau bàn. Ông ngoại ngồi dưới đất dựa lưng vào mép bàn, đầu gục xuống không nhúc nhích. Cô nhấp nháy mắt, đi qua kéo bàn tay đang che mặt của ông cụ: “Ông ơi, ông không khỏe à?” Thân người ông cụ lệch hẳn sang bên rồi ngã vật ra. Cô run bắn, té bệt xuống đất. Vuốt vuốt nơi trái tim đập dữ dội, cô nhào người tới định kéo ông cụ, nhưng tay ông dần dần biến thành tay bà dì...

Bỗng nhiên cô mở to mắt, sợ hãi nắm chặt bàn tay Mặc Hàm: “Bà dì đâu? Bà dì ở đâu rồi?”

Nghe nhắc đến bà, gương mặt Mặc Hàm thoát cái trắng bệch. Trước câu hỏi của Hứa Tri Mẫn, môi cậu run rẩy, không nói nổi lấy một từ.

Mặc Thâm ngoảnh lại nhìn thấy cảnh tượng này, ngay tức thì đẩy cậu em ra phía sau mình. Anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc tán loạn, ướm mem của cô sang bên, lẳng lặng nhìn đôi mắt bị thương rồi bình tĩnh đáp: “Bà khỏe, khỏe lắm. Cho nên em cũng phải mau khỏe mới được.”

“Tôi sao?” Thấy rõ ràng chiếc áo blouse trắng anh khoác trên người, cô thành linh tỉnh trí, “Đây là đâu vậy?”

“Phòng cấp cứu phân viện hai bệnh viện tỉnh.”

Sao mình lại vào phòng cấp cứu thế này? Ký ức ngắn ngủi cuối cùng còn đọng lại trong trí nhớ của cô chỉ là cuộc trò chuyện với Viên Hòa Đông. Cô quay đầu, bắt gặp ánh mắt Viên Hòa Đông nhìn cô đầy vẻ phức tạp. Nói vậy nghĩa là rốt cuộc anh đã vì cô mà không đi gặp giáo sư, nghĩa là anh đã không bước sai một bước. Hứa Tri Mẫn rũ mắt xuống, định chống tay ngồi dậy.

“Đừng cử động.” Viên Hòa Đông ngăn cô lại, sai người bên cạnh, “Chuẩn bị máy điện tâm đồ, phải làm mười tám đường liên kết điện tâm đồ.”

Mặc Thâm cảnh giác hỏi: “Tỷ lệ năm enzyme tim là bao nhiêu?”

Hứa Tri Mẫn nhận ra được sự khác thường trong hai câu nói này. Không lẽ bệnh cảm của mình nghiêm trọng đến nỗi cơ tim cũng bị viêm nhiễm? Cô không khỏi khẩn trương hỏi: “Là viêm cơ tim à?”

“Không phải.” Viên Hòa Đông phủ nhận ngay lập tức.

Hứa Tri Mẫn trừng mắt nhìn anh, ra vẻ không tin.

“Tôi không lừa em. Nếu viêm cơ tim thì sẽ cảm thấy tức và đau ngực, thế em có đau không?”

Hứa Tri Mẫn chau mày, lời anh nói cũng không phải vô lý. Có chăng chỉ là vài lần cô thấy khó thở sau những cơn ho nặng nhọc. Cô hỏi tiếp: “Thật ra là cảm mạo phải không sư huynh?”

Viên Hòa Đông xoa tóc cô, ôn hòa nói: “Cùng lắm là viêm phổi thôi.”

Mặc Thâm nhìn chăm chú người y tá đang lần lượt thay mới nước dịch truyền cho cô. Khi thấy những loại thuốc tiêm anh ta bơm vào túi truyền dịch là vitamin C, dung dịch GIK* và thuốc hỗn hợp năng lượng, anh chợt phát hiện ra rằng: Viên Hòa Đông nói ‘viêm phổi’ chẳng qua chỉ đơn thuần là lời trấn an bác sĩ thường nói với bệnh nhân. Triệu chứng bệnh của cô chưa rõ ràng nên chẩn đoán hoàn toàn dựa trên kết quả xét nghiệm. Nếu suy luận theo chiều hướng này thì kết quả kiểm tra năm enzyme ít nhiều gì cũng đã có chút vấn đề. Nghĩ tới đây, sắc mặt Mặc Thâm trở nên nghiêm trọng, anh càng nắm chặt tay cô hơn. Hứa Tri Mẫn cảm thấy tay đau, khó hiểu quay đầu nhìn anh.

(*) Dung dịch GIK (Glucose, Insulin, Kali) được dùng để truyền cho bệnh nhân nhồi máu cơ tim cấp.

Máy điện tâm đồ chuẩn bị ổn thỏa xong, Viên Hòa Đông liền đưa tay cởi một loạt cúc áo sơ mi của cô. Hứa Tri Mẫn cuống quýt chặn tay anh: “Sư huynh đã nói chỉ là cảm mạo rồi còn gì? Không cần làm.”

Viên Hòa Đông rất có kinh nghiệm với tình huống này, anh nói: “Đây là kiểm tra thông thường.”

Hứa Tri Mẫn phản đối: “Sư huynh, anh nghĩ em không có kinh nghiệm lâm sàng nên dọa em đấy à? Thông thường chỉ có mười hai đường liên kết, làm gì mà đến mười tám đường.”

Viên Hòa Đông không ngờ cô lại bắt bẻ như thế, sững người mất một lúc. Mặc Thâm bỗng lên tiếng ngoài dự đoán: “Theo thông lệ, phòng cấp cứu ở đây quy định phải làm mười tám đường liên kết. Em đừng quên, nơi này không chỉ là trung tâm tim mạch hàng đầu của toàn tỉnh mà thậm chí còn của cả nước.”

Hứa Tri Mẫn ngậy ra nhìn bộ mặt lãnh đạm của Mặc Thâm. Cô nhú chặt chân mày quay lưng lại, hạ quyết tâm nói: “Không làm!” Thực ra cô biết họ yêu cầu cô làm kiểm tra là vì muốn tốt cho cô. Nhưng làm điện tâm đồ bắt buộc phải cởi một bên áo ra, mà trước mặt hai người đàn ông thì làm sao cô có thể phơi bày nửa thân thể như thế được.

“Hứa Tri Mẫn!” Viên Hòa Đông thấy vậy không nén được giận. Anh còn chưa thuyết giáo cho cô một bài đầu đấy, có ai bệnh nặng tới mức này mà không nói không rằng như cô không?

Ánh mắt anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm ẩn chứa nghi ngờ. Trong tình hình này, nụ cười bàng quan của anh chàng Quách Diệp Nam chính là ví dụ rõ nhất cho câu ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường’. Anh ta đi vòng qua cậu bạn Viên Hòa Đông đang nổi nóng, đến gần Hứa Tri Mẫn hạ giọng nói: “Viên sư huynh đời nào đồng ý cho cô không làm điện tâm đồ. Vậy đi, để tôi gọi một bác sĩ nữ có tiếng giúp cô nhé. Người này cô cũng quen đấy, tên là Lâm Giai.”

Lâm Giai? Hứa Tri Mẫn nhớ lại tên của sư tỷ đã bắt tay làm quen với cô tại phòng tự học, nghe nói cô ấy được giữ lại làm việc ở khoa nhi bệnh viện tỉnh.

Quách Diệp Nam cho rằng Hứa Tri Mẫn lặng yên không lên tiếng nghĩa là cô đã đồng ý, bèn nói với Mặc Hàm: “Lâm Giai đang làm việc bên khoa cấp cứu phải không? Đêm nay cô ấy có trực đêm không? Nếu có, chú gọi cô ấy sang đây một lát.”

“Em đi hỏi đây.” Mặc Hàm gật đầu rồi lẹ làng đẩy cửa rời đi.

Hai người còn lại lập tức vỡ lẽ chuyện gì đang xảy ra. Viên Hòa Đông cảm thấy dở khóc dở cười. Mặc Thâm thì đưa nắm tay che miệng cúi đầu cười, nhìn cô cố gắng giấu đi gương mặt xinh xắn ửng hồng, anh nghĩ sâu xa: Tình trạng của em đang chuyển biến tốt, xem ra đã dùng đúng thuốc rồi.

Một lát sau, Lâm Giai đi vào phòng cùng Mặc Hàm, đuổi mấy anh chàng ra ngoài rồi làm điện tâm đồ cho Hứa Tri Mẫn.

Viên Hòa Đông lo lắng dặn dò: “Mười tám đường liên kết.”

“Em biết rồi.” Lâm Giai vừa kéo màn che vừa nói đùa: “Không cho nhìn lén đâu nhé.”

Viên Hòa Đông cười méo xệch, đầu phải anh chưa từng thấy cảnh phụ nữ nằm trần truồng trên bàn mổ. Nhưng ngẫm lại thì cảm giác đó dù sao cũng khác với cảm giác khi nhìn thấy người con gái mình yêu thương. Ý nghĩ này vô duyên vô cớ làm anh thấy sợ, thậm chí dài trong lòng: Chẳng trách giáo sư từng nói sẽ không

cho phép mình khám bệnh cho người thân, thế thì chuyện tự tay cầm dao mổ vì người mình yêu lại càng không thể.

Thấy Quách Diệp Nam đi đến bên cạnh với vẻ mặt lo lắng, Viên Hòa Đông do dự rồi nói: “Diệp Nam, cậu đi cùng tớ đến nói với chủ nhiệm một tiếng nhé? Năm nay khoa chúng ta có hai chỉ tiêu cho y tá phải không? Hối chủ nhiệm xem còn dư chỉ tiêu nào không.”

Đây đích xác là câu nói mà Mặc Thâm đang chờ nghe từ Viên Hòa Đông. Anh cười nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nhìn Quách Diệp Nam khó xử gãi đầu. Nghe tiếng cười chứa đầy ẩn ý của Mặc Thâm, Quách Diệp Nam liền nhanh trí nói: “Tớ có thể đi gặp chủ nhiệm với cậu. Nhưng mà nội khoa chúng ta và ngoại khoa tìm đều có chung một tổ y tá. Bởi vậy, tốt nhất là bên ngoại khoa cũng có người góp một tiếng nói.”

Viên Hòa Đông hiển nhiên không có hứng thú bắt tay với Mặc Thâm để giải quyết vấn đề của Hứa Tri Mẫn. Anh trả lời Quách Diệp Nam không mặn không nhạt: “Được. Vậy xin làm phiên đồng nghiệp ngoại khoa.”

Khóe miệng Mặc Thâm nhếch lên nụ cười chế giễu. Anh ta chỉ cần cô ở bên cạnh, còn cơ hội đến gần trái tim cô có phó mặc cho người đàn ông khác cũng không sao?

Lúc này Hứa Tri Mẫn đã làm xong điện tâm đồ. Lâm Giai đưa bản điện tâm đồ ọi người. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, đoạn ST* đáng lo ngại nhất lại không xảy ra vấn đề gì, điện tâm đồ nhìn chung vẫn ở trạng thái bình thường. Về kết quả sinh hóa, kali trong máu hơi thấp, đáng chú ý nhất là tỷ lệ CK-MP tương đối cao. Thảo luận xong, Lâm Giai nói: “Vẫn phải nằm viện đúng không? Em biết tính cô ấy, cô ấy sẽ không đồng ý nằm viện đâu.”

(*) Đoạn ST: Tham khảo ở đây. CKMP: CK-MB là một trong ba hình thức riêng biệt (isoenzymes) của enzyme creatine kinase (CK). CK-MB được tìm thấy chủ yếu ở cơ tim. CK – MB tăng lên khi có tổn thương các tế bào cơ tim.

Ai cũng biết tính cách Hứa Tri Mẫn quá sức bướng bỉnh. Vả lại chẩn đoán viêm cơ tim chỉ mới dừng lại ở mức nghi ngờ, chưa phải là kết luận chính xác, đồng thời việc Viên Hòa Đông không chủ trương nói với cô về chẩn đoán “Không loại trừ khả năng viêm cơ tim do nhiễm siêu vi.” cũng được tất cả tán thành. Sau một vòng tranh luận với Hứa Tri Mẫn, cuối cùng mọi người cũng đã thống nhất ý kiến. Họ cho cô uống ít thuốc an thần để cô có một đêm ngủ yên giấc ở phòng quan sát. Khi Hứa Tri Mẫn thức dậy, bên giường chỉ còn lại Lâm Giai. Lâm Giai nháy mắt về thần bí: “Bọn họ vừa đi xong, phải đi giao ban gấp kéo trễ.” Thế là đến ca trực tối, Lâm Giai tiện thể đưa cô về đại học M.

Cô nàng Trần Minh túc trực trong phòng ký túc tụy đã nhận được điện thoại báo tin Hứa Tri Mẫn bình an nhưng vẫn lo lắng suốt đêm, sáng sớm tinh mơ đã rời giường đợi bạn.

Hứa Tri Mẫn có phần áy náy, tự bản thân cô biết lần ngã bệnh này hoàn toàn không đáng có. Nếu cô nghe lời Viên Hòa Đông khuyên, chủ động liên lạc với anh để làm kiểm tra toàn diện sớm hơn thì sẽ không có chuyện đêm hôm khuya khất phải vào phòng cấp cứu. Trong lòng hối hận nên cô ngoan ngoãn làm theo chỉ thị của họ, ở yên trong ký túc xá nghỉ dưỡng hơn nửa tháng. Số thuốc tiêm mang về từ bệnh viện đã có cô bạn cùng phòng giúp cô truyền dịch.

Hằng ngày vào đúng một giờ nhất định Viên Hòa Đông đều trò chuyện cùng cô. Anh hỏi han rất nhiều về bệnh tình của cô, lại còn tán gẫu vài chuyện giúp cô giải khuây. Trần Minh thấy vậy liền nhớ tới ngày tăng đá A Viên hốt hơ hốt hải ôm cô bạn Hứa Tri Mẫn ốm yếu, cô nàng xúc động nói với Hứa Tri Mẫn: “Cậu hạnh phúc quá đi thôi. Sự huynh tốt với cậu quá.”

Hứa Tri Mẫn liếc Trần Minh: “Không phải kiểu quan hệ như cậu tưởng tượng đâu đấy.”

“Không phải á? Thế thì là Mặc sư huynh?” Trần Minh cười quỷ quái.

Hứa Tri Mẫn hiểu vì sao cô bạn cùng phòng bỗng chốc quên sạch chuyện buồn phiền trước đó. Chuyện bắt đầu từ cách đây vài ngày. Bữa ấy người ở phòng bên cạnh đến thăm bệnh, sơ ý làm bể hai ống thuốc tiêm của cô. Cô chỉ gọi điện thoại cho Mặc Hàm. Xế chiều hôm ấy có người gõ cửa phòng ký túc. Tưởng Mặc Hàm đến, cô vội vã xô dép lê chạy ra mở cửa. Cửa mở, người đứng ngoài kia lại là Mặc Thâm.

Mặc Thâm cúi đầu nhìn hai chân cô, cười toe toét. Hứa Tri Mẫn bèn nhìn lại mình, đôi dép mang ngược chiếc trái chiếc phải, cô co quắp đầu ngón chân, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào cho xong.

“Hôm nay anh rảnh à? Sao lại đến đây?” Cô hỏi.

Bằng các thao tác thành thạo, anh sát trùng mu bàn tay cô rồi châm kim vào. Cô thoáng nhíu mày nghĩ: Nhất định là anh cố ý, châm mạnh như vậy làm mình đau muốn chết.

Anh điều chỉnh tốc độ nước truyền rồi lấy ống nghe trong hòm thuốc ra: “Nằm xuống để anh nghe mạch cho em.”

Cô nín thở chờ đợi: “Không cần.”

Nhìn điệu bộ khốn đốn của cô, anh lại càng muốn trêu chọc cô hơn. Thế nhưng ngoài mặt anh vẫn cố ý nói với giọng lạnh tanh: “Sao đây, em không tin tưởng y đức hay là y thuật của anh?”

Cô kinh ngạc, vội vàng nói: “Tôi, tôi không phải có ý đó.” Nói xong nhìn thấy ý cười đùa giỡn hiện lên rành rành trong ánh mắt anh, cô thẹn quá hóa giận, giơ tay đánh vào vai anh.

Anh ngồi im không nhích để cô đánh rồi nắm tay cô nhẹ nhàng nói: “Trong lòng thấy dễ chịu hơn chưa?”

Biết ý anh muốn nói đến chuyện của Viên Hòa Đông, cô cắn môi: “Đã nói rồi, tôi không phải vì anh, mà là vì anh ấy.”

Miệng thì sắc như dao, còn trái tim lại mềm như đậu hũ. Người anh yêu là như thế đấy. Anh xúc động hôn lên khớp ngón tay cô, nghiêm túc nói: “Nằm xuống đi. Anh phải nghe mạch cho em.”

Thế là cô nằm xuống, cảm nhận ống nghe lạnh lẽo luồn vào bên dưới lớp áo, dán lên hơi thở và nhịp tim mình. Cô nhìn trân trân vào đôi đồng tử hết sức chuyên chú của anh. Cô thích như vậy, thích lẳng lặng ngắm nhìn anh trong dáng vẻ chuyên chú này. Và tựa như ngày họ ở vùng đất tuyết, cô như lạc mất hồn vía, bàn tay không nghe theo điều khiển bất giác đưa lên muốn chạm vào gương mặt anh.

Qua một hồi lâu cẩn thận nghe nhịp tim và chẩn đoán, anh xác định trái tim cô không có vấn đề gì, ngoại trừ hô hấp còn hơi nặng. Thở phào một hơi, anh tháo ống nghe xuống, tóm lấy cổ tay không an phận của cô: “Chưa thấy bệnh nhân nào không phối hợp như em.”

Cô nhướn mày dí dỏm: “Em chưa bao giờ đồng ý làm bệnh nhân của anh.”

“Phải không?” Anh nói hai từ này bằng chất giọng trầm thấp khác thường. Ngay sau đó, anh cúi xuống hôn lên cánh môi cô. Nụ hôn mềm mại như sợi lông chim bay qua làm trái tim cô vừa ấm áp vừa ngứa ngứa.

Cô nàng kỳ đàn cần mũi Trần Minh tự dưng lại lơ xông vào phòng đúng giờ phút này: “Ôi?! Mặc sư huynh? Hứa Tri Mẫn...”

Hứa Tri Mẫn tỏ vẻ trấn tĩnh, đứng dậy cầm lược chải mái tóc rối. Mặc Thâm thì lạnh nhạt cất ống nghe vào hòm thuốc rồi quay sang cười hỏi Trần Minh: “Tôi có nghe cô ấy kể về em, em là Trần Minh à?”

“Vâng ạ.” Trần Minh đáp.

Lúc sau, Hứa Tri Mẫn vào nhà vệ sinh, không hề hay biết hai người họ to nhỏ chuyện gì với nhau. Mãi cho đến khi tiễn Mặc Thâm về, Hứa Tri Mẫn mới biết Trần Minh đã nghe được một thông tin tuyển dụng rất quan trọng từ Mặc Thâm. Rất nhanh sau đó, Trần Minh đến phòng khám bệnh phân viện bốn mới thành lập của bệnh viện tỉnh nộp đơn xin việc. Thông tin tuyển dụng này chỉ có một số ít nhân viên nội bộ biết, rất ít người nộp đơn, lại thêm điều kiện làm việc không khắc khe như bệnh viện lớn nên Trần Minh vừa dự tuyển đã thành công. Từ đó về sau, gặp ai cô nàng cũng khen là Mặc sư huynh tốt thế này, tốt thế nọ.

Hứa Tri Mẫn nghĩ thấy tức cười: Anh ấy định mua chuộc tất cả những người bên cạnh mình chắc?

Kết thúc một đợt trị liệu, Viên Hòa Đông đến tận phòng ký túc tái khám cho cô. Suy cho cùng thì bác sĩ chủ trị của cô vẫn là A Viên.

Không biết bị ai xúi giục, Trần Minh kéo ghế ngồi một bên thoải mái nhìn Viên Hòa Đông kiểm tra cho bạn cùng phòng. Thực tế chứng minh, A Viên giống hệt như hình mẫu bác sĩ lâm sàng già nua, cổ hủ, nghiêm khắc. Lối khám bệnh từng bước một theo kiểu vụng, vẩn, vẩn, thiết* của anh khiến Trần Minh hết sức chán ngán. Cô nàng ngáp ngáp dài liên tục, bụng bảo dạ: Một soái ca tuyệt vời như vậy tại sao lại cứng nhắc thế cơ chứ?

(*) Bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ.

Viên Hòa Đông bực bội vì tiếng ngáp Trần Minh quấy rầy anh suy nghĩ trong lúc xem bệnh: “Ồ đây tạm thời không cần giúp gì. Cô ra ngoài một chút đi.”

Trần Minh buồn tẻ quệt quệt mồ hôi: Sư huynh quả thật là đến từ thời cổ đại mà.

Hứa Tri Mẫn cười không khép miệng lại được, nắm cánh tay Viên Hòa Đông cười đến mức suýt xóc hông.

Bất kể thế nào đi nữa, Viên Hòa Đông cũng luôn làm việc theo nguyên tắc riêng của mình. Đối với bệnh nhân, trên cương vị là bác sĩ, anh không cho phép mình có hành vi bất chính. Bây giờ cô là bệnh nhân của anh, bệnh của cô anh phải có trách nhiệm chữa đến nơi đến chốn. Tự nhủ với lòng như thế, nhưng khi ngón tay đặt trên mạch của Hứa Tri Mẫn, trái tim anh lại tựa hồ rối loạn theo nhịp đập ngắt quãng lúc có lúc không của cô. Anh hít thở sâu để lấy bình tĩnh rồi từ từ lý giải về mạch của cô.

“Có chuyện gì sao ạ, sư huynh?” Thấy Viên Hòa Đông chẩn mạch quá lâu, Hứa Tri Mẫn không khỏi thắc mắc.

Viên Hòa Đông thu tay lại, sau đó cầm bút viết lời dặn của bác sĩ Đông y: “Sức khỏe hồi phục rất tốt. Cơ bản không có vấn đề gì. Tôi viết cho em toa thuốc để điều trị khí huyết. À, thuốc này phải sao nhé.”

Bao lâu nay Hứa Tri Mẫn luôn mang trong lòng sự kính trọng và niềm yêu thích tìm tòi, học hỏi đối với Đông y. Cô đặt tay lên mạch mình, cảm giác như có một sợi dây nhỏ giật giật đều đặn dưới lòng ngón tay, cô hỏi: “Sư huynh, mạch của em là mạch tể?”

“Đúng rồi, mạch tể, hơi huyền* một chút. Tức là cả ngày em nghĩ ngợi chuyện gì đó quá nhiều.” Kê toa xong, muốn nói chút chuyện hài hước để xoa dịu bầu không khí, anh bèn bắt chước cách nói của ông già: “Này con gái, không được nghĩ gì ngoài chuyện ra phố mua quần áo, ăn Mc Donald, KFC... A, đúng rồi, mấy thứ này không được ăn nhiều, không tốt cho cơ thể.”

(*) Mạch tể: Mạch khó sờ thấy vì quá yếu, ấn nhẹ là mất mạch. Mạch huyền: Mạch chạy căng và mau như sợi dây đàn.

Đây tuyệt đối, tuyệt đối là kiểu đùa trên đời có một không hai chính hiệu A Viên! Phụt. Trần Minh té oạch xuống ghế.

Từ đó trở đi, Trần Minh gặp người nào cũng nói: Viên sư huynh cái gì cũng tốt, có điều là đừng nghe anh ấy kể chuyện cười, nếu không sẽ bị đau thắt lưng. Nhìn tờ đây này, thắt lưng còn đau thấy sợ luôn. Dứt lời, cô nàng đỡ thắt lưng nhảy khập khiễng đi lấy thuốc Đông y ỳnh và Hứa Tri Mẫn.

Ngày thứ hai đi làm sau khi khỏi bệnh, lúc tan tầm, cô hướng dẫn Lưu đến tìm cô.

Hai cô trò vừa đi vừa nói chuyện. Cô Lưu nghe nói cô bị bệnh, dặn cô về sau nhớ quan tâm đến sức khỏe nhiều hơn. Sau đó, cô Lưu nhắc đến thông báo tuyển dụng của bệnh viện trực thuộc.

“Bệnh viện trực thuộc số Một mời em ạ?” Hứa Tri Mẫn không dám khẳng định. Cô biết tin bệnh viện trực thuộc ra thông báo tuyển dụng khi đã tốt nghiệp được hai tháng.

“Y tá trưởng khoa chúng ta và y tá trưởng các khoa em từng thực tập đều đề cử em với bộ phận quản lý y tá. Nhưng em phải biết rằng, năm nay chỉ tiêu cho nhân viên làm việc chính thức ở bệnh viện trực thuộc rất hạn hẹp. Cần phải...”

Cần phải có quan hệ. Hứa Tri Mẫn nhận thức rất rõ ngụ ý trong câu nói chưa hoàn chỉnh của cô Lưu. Song vấn đề ở đây không chỉ gói gọn trong chuyện được hay không được bước chân qua cánh cửa của bệnh viện trực thuộc. Nhân viên chính thức và nhân viên hợp đồng được hưởng phúc lợi và đãi ngộ khác nhau. Ngoài ra còn có một quy định ngầm bất thành văn đó là, nhân viên hợp đồng rất khó có tư cách tranh cử chức vị y tá trưởng. Cô nghĩ xa hơn, cho dù có thể vào bệnh viện trực thuộc bằng thân phận nhân viên chính thức, nhưng ở một đơn vị hành chính sự nghiệp vào loại lớn như thế này nếu sau lưng không có người hậu thuẫn vững chắc thì cơ hội thăng tiến trong tương lai sẽ chẳng được ai ngó ngang đến.

Cô Lưu vỗ vỗ tay cô: “Tri Mẫn à, theo cô thấy môi trường của bệnh viện trực thuộc số Một rất tốt, bất luận là lãnh đạo hay đồng nghiệp, nói chung đều tốt hơn nhiều so với bệnh viện tỉnh.”

Hứa Tri Mẫn sững sốt: “Cô Lưu, chuyện này...”

“Em chưa biết sao? Cô mới nghe được tin từ học viện y tá bên ấy, nghe đâu bệnh viện tỉnh muốn em sang đó, nhưng người ta chưa vội đến tìm em đâu. Trước đây cô có người bạn học ở lại bên ấy làm việc, cuối cùng vì đấu tranh quyền lợi nội bộ mà bị bỏ lại phía sau làm ‘vật hy sinh’, giờ thì trôi dạt trở về cố hương rồi...”

29. Chương 29

Tạm biệt ở cổng bệnh viện, cô hướng dẫn Lưu lái xe về nhà, Hứa Tri Mẫn đi đường vòng trở về trường. Đôi chân đang bước bỗng nhiên dừng lại. Cô ngược nhìn tán lá xanh biếc, xen kẽ giữa những cành cây vẫn là vòm trời thành phố R âm ỉ, âm u thường trực và không khí hít vào vẫn ngọt ngào oi nồng như bấy lâu. Có phải sau một lần bệnh nặng người ta sẽ hay nghĩ ngợi sâu xa? Nhớ lại cuộc nói chuyện với cô giáo Lưu, Hứa Tri Mẫn khẽ thở dài, xoắn lại dây đeo cặp sách. Trên đường đến khoa y tá, một giáo sư có tiếng trông thấy cô, gọi: “Hứa Tri Mẫn, em qua đây, chủ nhiệm lớp em tìm em đây.”

Trong gần năm năm học đại học, Hứa Tri Mẫn chưa bao giờ đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong bộ phận cán sự trường hay lớp, và cũng chưa bao giờ có mục đích lấy lòng thầy cô như các sinh viên khác. Bởi thế nên quan hệ giữa cô với thầy cô trong khoa chỉ ở mức bình thường, với giáo sư hướng dẫn lâm sàng thì ngược lại, có phần gần gũi hơn. Cũng trong ngần ấy năm, số lần cô chủ nhiệm tìm gặp cô nói chuyện chưa vượt quá ba lần, nó ít ỏi đến nỗi mà Hứa Tri Mẫn gần như đã quên cô chủ nhiệm của mình họ Hạ.

Bước vào phòng làm việc của giáo sư, cô nhận ra người đang đợi mình không chỉ có chủ nhiệm lớp mà còn có cả bí thư và chủ nhiệm khoa. Cô ngồi xuống chiếc ghế chủ nhiệm Hạ chỉ định.

Chủ nhiệm Hạ nói với cô: “Là thế này, bộ phận y tá bệnh viện tỉnh gọi điện thoại nói chuyện riêng với bí thư Trường của khoa chúng ta, bảo là em đã gần kết thúc thời hạn thực tập, hy vọng trong vòng hai ngày tới em sẽ qua bên ấy phỏng vấn.”

Thay vì lắng nghe nội dung trong lời nói của chủ nhiệm Hạ, Hứa Tri Mẫn chỉ để tâm đến cách cô ấy truyền đạt – giống như đang nhắc đến lệnh tử hình. Lúc sau cô mới biết, đó là lần đầu tiên trong vòng mười năm bệnh viện tỉnh liên hệ trực tiếp với khoa y tá để yêu cầu đích danh một sinh viên.

“Hai ngày tới à?” Hứa Tri Mẫn thận trọng hỏi lại.

“Tốt nhất là ngày mai.” Giọng chủ nhiệm Hạ lộ vẻ nóng ruột.

“Cô Hạ, ngày mai thì nhanh quá.” Bí thư Phương – người đứng đầu khoa, một trong mười giáo sư ưu tú được sinh viên đại học M kính trọng nhất – nói xen vào. Cô nhìn Hứa Tri Mẫn cười tủm tỉm: “Đừng nóng vội, em cứ từ từ nghỉ ngơi trước đã rồi hẵng tính. Ngày mốt hoặc là ngày kia đi cũng được. Tối ngày đó cô sẽ đưa em đi.”

Hứa Tri Mẫn đáp ‘ạ’ rồi chào tạm biệt. Khi trở về ký túc xá, cô mới hay chẳng rõ từ lúc nào mọi người trong lớp đều biết tin, các bạn học cùng lớp và sư muội gặp cô ở hành lang đều chúc mừng cô. Vừa về đến phòng, cô lập tức nhận được điện thoại Phương Tú Mai gọi đến.

“Hứa Tri Mẫn, nghe nói cậu sắp đi bệnh viện tỉnh?” Phương Tú Mai phấn khởi hỏi cô.

“Không biết nữa.”

“Không biết là thế nào? Đi đi, đi đi mà. Tổ vào phân viện hai, tuy là khoa giải phẫu thần kinh chứ không phải nội khoa tim huyết quản, nhưng ít ra bọn mình có thể thuê phòng ở trọ cùng nhau.”

“Nói không chừng tổ sẽ vào phân viện chính bệnh viện tỉnh...”

“Không phải chứ?” Phương Tú Mai than thở, “Tổ quên kể cậu nghe, Lâm Ngọc Cầm chắc chắn vào nội khoa tim huyết quản, Vương Nhã Lâm và tổ làm cùng một khoa. Cậu biết không, tổ không hợp với hai đứa ấy, chán bỏ xừ. Cậu qua đây qua đây đi, đãi ngộ bên này tốt hơn trường gấp đôi.”

“Ừa. Để tổ nghỉ lại xem sao.” Hứa Tri Mẫn cúp máy. Cô muốn gọi điện cho Mặc Thâm để xác nhận nguyên nhân vì sao bệnh viện tỉnh lại đưa ra một yêu cầu trái với lệ thường như vậy.

Mặc Thâm cười bí hiểm, “Lẽ ra ngày mai hay ngày mốt em mới gọi điện chứ nhỉ?”

“Bắt đầu từ khi nào?” Hứa Tri Mẫn hỏi thẳng vào vấn đề.

“Ngay từ hôm em bị bệnh. Viên sư huynh của em chủ động đưa ra đề xuất mời em đến bệnh viện tỉnh. Chuyện này dĩ nhiên là anh hoàn toàn đồng ý, ai bảo em bị bệnh làm chi?”

Nghe giọng điệu lười nhác của anh, Hứa Tri Mẫn nghiêng răng ken két: “Em bị bệnh thì liên quan gì đến chuyện vào bệnh viện tỉnh?”

“Liên quan chứ. Không thấy sao, bọn anh đã thông cảm cho em, kéo dài đến khi em khỏi hẳn mới gọi em qua bên này đây thôi.”

Hứa Tri Mẫn phải cố lắm mới không ném phăng cái di động đi vì nổi cáu.

Kết thúc câu nói đùa nửa thật nửa giả, Mặc Thâm thôi cười, giọng trở nên nghiêm túc: “Nghe kỹ này Hứa Tri Mẫn, lần này là nhóm tụi anh chính thức mời em. Em không muốn đi, cũng phải đi.” Dứt lời, anh kiên quyết ngắt máy. Đây là lần đầu tiên anh ép buộc cô, nhưng đành phải vậy, anh tuyệt đối không thể chịu đựng được chuyện cô bị đưa vào phòng cấp cứu xảy ra thêm một lần nào nữa. Để có thể trông nom công việc, cuộc sống hàng ngày và sức khỏe của cô, anh chỉ còn cách đưa cô đến bên cạnh anh.

Hứa Tri Mẫn sững sốt nhìn màn hình điện thoại, tự hỏi: Anh ấy uống nhầm thuốc gì rồi chắc? Theo như cô biết về anh, trước nay đa phần anh luôn tìm cách dụ dỗ, lôi kéo cô, chứ không ăn nói kiểu bất chệt, ngang ngạnh thế này. Quả thực là cô vừa qua một trận ốm đau thì anh cũng thay đổi hẳn.

Cô thở ra một hơi, đặt điện thoại di động xuống bàn, bắt đầu chọn lựa quần áo mặc đi phỏng vấn bệnh viện tỉnh. Thực ra từ lâu cô đã có ý muốn đến bệnh viện tỉnh, đầu năm nay cô không nộp đơn dự tuyển là vì còn vướng mắc với Quách Diệp Nam. Bây giờ trở ngại đã được tháo gỡ, dù cho cô hướng dẫn Lưu cảnh tỉnh, cô vẫn muốn đi, vì rằng những người thân quen đều ở đó – A Viên, Mặc Hàm, Phương Tú Mai, Lâm Giai, Dương Sâm, Triệu Viễn Hàng... và cả anh nữa.

Chuẩn bị đâu vào đấy xong xuôi, Hứa Tri Mẫn xin nghỉ phép một ngày, đi cùng bí thư Phương đến phòng y tá bệnh viện tỉnh.

Tiếp đón hai cô trò là một người trợ lý họ Lý. Trợ lý Lý còn rất trẻ, tuổi khoảng chừng trên dưới ba mươi, tốt nghiệp khoa y tá chính quy, thạc sĩ dinh dưỡng học, ngoại hình nho nhã, nói năng bất thiệp.

“Phiền hai vị đợi một lát, chủ nhiệm Đường đang đến khoa nhi có việc.” Trợ lý Lý rót nước cho họ, cười nói, “Thành phố lớn bây giờ toàn là các tiểu thư con một, bệnh vặt một chút cũng không chịu được. Nghe nói vị này là đồng nghiệp mới đến?”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Em còn một cậu em trai nữa.”

“Thế à. Hộ khẩu nông thôn?”

“Mẹ em có hộ khẩu nông thôn.”

Trợ lý Mẫn nheo mắt: “Nói vậy chúng ta là một nửa đồng hương rồi. Mẹ tôi cũng xuất thân từ nông thôn đấy.”

Bí thư Phương cười phá lên, nói xen vào: “Xã hội thời nay làm gì còn phân biệt nông thôn với cả thành thị.”

“Bí thư Phương, cô không biết à? Chủ nhiệm Đường của chúng em thời trẻ từng xuống vùng nông thôn làm việc, đặc biệt có cảm tình với những đồng nghiệp đến từ nông thôn.”

Hứa Tri Mẫn ngồi yên lắng nghe, cả trái tim dần dần co rút. Bên cạnh cô, bí thư Phương dày dạn kinh nghiệm vẫn đang thận trọng đối đáp lại mỗi một câu nói sắc mùi quan liêu không rõ thật giả của trợ lý Lý. Rõ ràng ngay từ đầu, bộ phận y tá bệnh viện tỉnh đã không coi trọng khoa y tá. Điều này cũng không có gì lạ. Khoa y tá là bên cung, bệnh viện tỉnh là bên cầu. Thành phố lớn đang trong thời kỳ bão hòa nhân tài, sinh viên ra trường không được nhà nước đảm bảo có công việc ổn định, bên cung tôn bên cầu lên làm Thượng Đế là lẽ hiển nhiên.

“Nhớ năm ấy chúng em là lớp sinh viên đầu tiên tốt nghiệp khóa y tá chính quy, chỗ nào cũng đua nhau tuyển dụng chúng em. Lớp chỉ có ba mươi người, tất cả đều chưa tốt nghiệp mà đã được các đơn vị đăng ký trước hết cả.” Trợ lý Lý nhắc lại chuyện cũ.

“Tình trạng việc làm càng ngày càng tệ.” Bí thư Phương cảm khái.

“Vài năm nữa thôi là bộ phận sinh viên trung cấp chuyên nghiệp sẽ bị đào thải toàn diện. Đổi lại, hình thức đào tạo chính quy sẽ ngày càng trở nên phổ biến, trong tương lai, những người ở đây đều là các sư muội có trình độ học vấn ngang tầm với em. Chủ nhiệm Đường luôn nghiêm khắc thúc giục em rằng, Tiểu Lý à, cô mà không lo học hành thì thế nào cũng đi làm công nhân vệ sinh. Cho nên để tránh đem đến phiền phức cho dì lao công, em chỉ còn cách đăng ký vào học chương trình tiến sĩ dinh dưỡng học tại chức tại đại học M. Sau này có việc gì xin nhờ bí thư Phương chiếu cố nhiều hơn.”

Bí thư Phương gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Lúc này, chủ nhiệm Đường đã xong việc trở về. Những người đang ngồi đều vội vàng đứng dậy.

Hứa Tri Mẫn từng nghe qua, bộ phận y tá bệnh viện tỉnh có ba vị chủ nhiệm, chủ nhiệm chính không ai khác chính là vị chủ nhiệm Đường này. Không phải Hứa Tri Mẫn chưa từng gặp chủ nhiệm của bộ phận y tá. Trong ấn tượng của cô, chủ nhiệm bộ phận y tá của bệnh viện trực thuộc số Một đại học M là một người rất hiền hòa, thường hay thân thiết vỗ vai cấp dưới và nói chuyện phiếm với mọi người. Có thể mỗi một bệnh viện có một phong cách lãnh đạo khác nhau. Chủ nhiệm Đường tuổi ngoại tứ tuần, vóc người gầy ốm, cao dong dỏng, cằm nhọn, vẻ mặt xét nét. Dù nhìn ở góc độ nào cũng không giống một người lãnh đạo choàng vai cấp dưới thoải mái tán gẫu.

Chủ nhiệm Đường đi vòng ra sau bàn làm việc, cầm lên tờ sơ yếu lịch của ứng viên phỏng vấn, đẩy đẩy cặp mắt kính lão nhìn Hứa Tri Mẫn: “Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn cảm giác như mình trở về cái thời bị thầy cô gọi tên trong lớp tiểu học, cô lấy lại bình tĩnh rồi đáp: “Dạ phải.”

Chủ nhiệm Đường buông tờ sơ yếu lý lịch, ngồi xuống cùng một lượt với chủ nhiệm Ưông. Về nội dung sơ yếu lý lịch, ứng viên phỏng vấn có thể múa bút khoa trương bất cứ điều gì theo ý muốn, mà số ứng viên phỏng vấn có quan hệ với nội bộ bệnh viện lại chiếm tỷ lệ đáng kể. Do vậy, chỉ thông qua kiểm tra thi cử mới khiến người thua tâm phục khẩu phục và bộ phận y tá mới không bị mang tiếng là thiên vị người của phòng nhân sự.

Vài ứng viên lộ vẻ khẩn trương.

Cần nhắc đến việc lần này đặc biệt tuyển dụng người cho khoa tim, chủ nhiệm Ưông nói: “Đề thi đơn giản thôi. Y tá của bệnh nhân suy tim.”

Đề thi đúng là không khó. Mọi người đều thở phào, nhưng Hứa Tri Mẫn lại nhú chặt chân mày. Từng ứng viên lần lượt trả lời theo thứ tự từ trái sang phải, Hứa Tri Mẫn là người thứ tư. Ba ứng viên trước đã trình bày những phương pháp xử lý thông thường của y tá đối với bệnh nhân suy tim trái cấp tính, đáp án càng chi tiết, thì sẽ càng gây ra áp lực và khó khăn không hề nhỏ cho ứng viên tiếp sau. Đến lượt Hứa Tri Mẫn, trong lòng đã có chủ định nên cô bước lên trước rất bình tĩnh: “Heart failure can be divided into left heart failure, right heart failure and whole heart failure.” Tráng tiếng Anh lưu loát đã thể hiện thể mạnh Anh ngữ vượt trội của cô trong lĩnh vực y học – trong tình hình y học hiện đại Trung Quốc buộc phải phát triển theo hướng quốc tế hóa như hiện nay, ngoại ngữ là yếu tố không thể thiếu. Khác hoàn toàn với ba ứng viên trước, nội dung câu trả lời của Hứa Tri Mẫn lý giải toàn diện đề tài giám khảo đưa ra: Suy tim không chỉ có suy tim trái cấp tính mà còn có suy tim mãn tính, bên cạnh đó suy tim còn được phân loại thành suy tim trái, suy tim phải và suy tim toàn bộ.

Chủ nhiệm Đường cầm tờ sơ yếu lý lịch của cô lên xem một lần nữa, trưởng khoa Ưông vừa nghe Hứa Tri Mẫn nói tiếng Anh trôi chảy vừa thì thầm với chủ nhiệm Đường: “Tôi chấm cô gái này rồi.” Chủ nhiệm Đường gật đầu, ngắt lời Hứa Tri Mẫn: “Mời ứng viên tiếp theo.”

Thắng bại đã phân định rõ ràng. Trình độ Anh ngữ của Hứa Tri Mẫn ngang bằng với một sinh viên y khoa xuất sắc, hiếm ai có thể vượt qua. Sở dĩ tiếng Anh của Hứa Tri Mẫn tiến bộ vượt bậc như vậy là nhờ cô đã

theo Mặc Hàm học tiếng Anh y khoa gần ba năm đại học, mà trình độ Anh ngữ của anh em Mặc gia thì đã đạt đến cấp độ người bình thường không thể so sánh.

Khi ứng viên cuối cùng trả lời phỏng vấn xong, chủ nhiệm Đường giao sơ yếu lý lịch của Hứa Tri Mẫn cho trợ lý Lý: “Tiểu Lý, cô đưa cô ấy đi đến phòng nhân sự làm các thủ tục tiếp theo, tuần tới đi làm chính thức.”

Nghe thấy chủ nhiệm nói ‘Thứ hai tuần sau’, Hứa Tri Mẫn cho rằng cần phải trình bày cụ thể trường hợp của mình, “Em đang thực tập ở bệnh viện trực thuộc số Một đại học M, còn một tuần nữa mới thực sự kết thúc.”

“Khoa nào?”

“Dạ, khoa ngũ quan*.”

(*) Răng hàm mặt, tai mũi họng và mắt.

“Không cần đi. Toàn bộ học phần thực tập còn thiếu của em bên này chúng tôi sẽ bổ sung.” Quyết định xong, chủ nhiệm Đường ngồi xuống tiếp tục xử lý công việc khác.

“Dạ, nhưng còn kỳ thi tốt nghiệp cuối khóa, bằng chứng nhận học vị...” Hứa Tri Mẫn nghĩ nhất thiết phải hỏi rõ ràng, không thể ký khế ước bán thân theo kiểu ừ ừ cạc cạc như thế.

Thấy thái độ cố chấp của Hứa Tri Mẫn, những người còn lại trong phòng không khỏi nhún mày. Chủ nhiệm Đường cảm thấy cô gái trẻ mới đến khá thú vị, ông nhướn mắt nói: “Không cần lo những việc này. Hậu cần sẽ làm tất cả mọi thứ để hỗ trợ cho tiền tuyến lâm sàng.”

Hứa Tri Mẫn nói cảm ơn rồi rời đi cùng trợ lý Lý, còn bí thư Phương ở lại văn phòng nói chuyện công việc với chủ nhiệm Đường.

Trên đường đi, trợ lý Lý nói với Hứa Tri Mẫn, không còn bao nhiêu ngày nữa Hứa Tri Mẫn sẽ tốt nghiệp, phòng nhân sự sẽ ký hợp đồng với cô trước, sau khi đến bệnh viện tỉnh làm việc, đến kỳ thi tốt nghiệp và lễ tốt nghiệp cô vẫn có thể xin nghỉ phép về trường tham gia.

Đang ký hợp đồng trong phòng nhân sự thì Hứa Tri Mẫn phát hiện ra một vấn đề: “Bạn học em cũng ký hợp đồng bắt đầu từ ngày tốt nghiệp, nhưng thời hạn thử việc của họ là ba tháng.”

“Bởi vì các cô ấy ký hợp đồng hai năm, còn em ký hợp đồng năm năm, cho nên thời hạn thử việc của em là một năm. Dĩ nhiên về khoản tiền thưởng, phúc lợi, em và bạn học đều giống nhau.” Trợ lý Lý giải thích.

Hứa Tri Mẫn không ngờ tới nỗi cố truy hỏi hai năm và năm năm khác nhau thế nào. Năm năm, đồng nghĩa với nhân viên chính thức – một danh tiếng quý giá mà biết bao người tranh giành nhau đến sứt đầu mẻ trán. Với một số người, đây là sự ổn định về lâu về dài, nhưng với những người có tham vọng, thì đây lại là cơ hội tiếp tục trau dồi kiến thức mà nơi làm việc dành cho nhân viên chính thức. Ký xong hợp đồng được một lúc, mối lo lắng của Hứa Tri Mẫn lại tập trung vào vấn đề ‘không biết bệnh viện tỉnh sẽ bồi dưỡng mình như thế nào’. Thế là cô vội vàng hỏi trợ lý Lý: “Khi nào mới dẫn em đến khoa vậy ạ?”

Trợ lý Lý mỉm cười: “Tuần tới em vào làm sẽ dẫn em đi. Bởi vì đường đi khá xa.”

“Vậy không phải là phân viện chính?” Hứa Tri Mẫn biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Không phải.” Trợ lý Lý thoáng cười, “Phân viện hai, chắc em cũng đến đấy rồi.”

“Em chỉ mới vào đó một lần để khám bệnh.” Hứa Tri Mẫn giải thích rõ.

“Vậy thì em nên biết phân viện hai có điều kiện chẩn bệnh tốt nhất trong số tất cả các bệnh viện của thành phố này, khoa em sắp đến còn có cả hai phòng tổng thống. Thế nên...” Trợ lý Lý hơi hí hóp mắt chăm chú nhìn gương mặt Hứa Tri Mẫn, “Tôi thấy em hợp với son bóng của Chanel, dòng Anne Francis ấy.”

Hứa Tri Mẫn hiểu được hàm ý trong lời nhắc nhở của trợ lý Lý. Vốn từ trước đến nay cô không thích trang điểm, khi đi phỏng vấn cũng chỉ thoa chút son bạc hà Mentholatum lên môi. Tất nhiên, kiểu trang điểm của cô còn cách yêu cầu của bệnh viện tỉnh rất xa.

Hàng năm các bệnh viện lớn đều cấp ôi nhân viên nữ hai trăm tệ tiền phí trang điểm, bệnh viện tỉnh lại cấp hai lần. Bộ phận y tá được yêu cầu phải trang điểm nền nã. Trang điểm nền nã nghĩa là môi tô son nhàn nhạt, má điểm phấn phơn phớt và nụ cười thể hiện sự hết lòng phục vụ. Nhưng mỗi lãnh đạo có một chính sách riêng, bộ phận y tá bệnh viện trực thuộc đại học M không kiểm tra nghiêm ngặt, các cô hướng dẫn của Hứa Tri Mẫn đa số đều để mặt mộc xuềnh xoàng. Bệnh viện tỉnh thì khác, một lần bị bắt quả tang không tô son, ngoài bị ghi sổ ra còn bị trừ một trăm tệ tiền thưởng tháng.

Vì vậy Hứa Tri Mẫn ghi nhớ kỹ nhãn hiệu son bóng Chanel theo lời trợ lý Lý. Chủ nhật, Hứa Tri Mẫn đi một mình đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, tại một quầy chuyên doanh, cô tìm được son bóng Chanel và chọn dòng Anne Francis trong cả rừng màu sắc. Cô bán hàng dạy cô cách sử dụng son môi, cách tô son và một chút kỹ xảo nho nhỏ để có thể phát huy đầy đủ hiệu quả của việc trang điểm môi. Chỉ riêng bộ trang điểm ôi mà giá tiền đã lên đến bốn trăm tệ. Hứa Tri Mẫn hạ quyết tâm, mua nó bằng số tiền bình thường chi tiêu dè sẻn đem gửi tiết kiệm ngân hàng. Với cô, đây là khoản tiền vốn đầu tư quan trọng nhất cho việc cô bước chân vào bệnh viện tỉnh.

Lần đầu tiên đứng trước gương tự mình trải nghiệm chuyện tô son, cô chợt nhớ đến một quyển sách đọc năm mười bốn mười lăm tuổi. Sách viết rằng, son môi là vũ khí hữu ích nhất của phụ nữ. Qua được vòng phỏng vấn, bây giờ cô hoàn toàn có đủ tự tin đi đánh trận chiến son môi này.

□ □ □

Sang thứ Hai, tặng sáng Hứa Tri Mẫn ngồi xe buýt công cộng đến phân viện hai, hôm nay cô sẽ gặp lại trợ lý Lý.

Lần trước đến phân viện hai trong tình cảnh ốm đau nên cô không để ý đến phong cảnh xung quanh mình. Còn bây giờ, cô đang đứng ở cổng đợi trợ lý Lý và đưa mắt nhìn ra xa. Bao bọc bốn phía là khu nhà ở xa hoa dạng hoa viên và con đường có sáu làn xe, chỉ cần chưa đến mười phút đồng hồ chạy xe là có thể đến khu trung tâm phần hoa nhất của thành phố R. Cô ngoảnh lại phía sau nhìn về phía phân viện hai – tòa nhà khám bệnh ba tầng được xây dựng theo kiến trúc nửa hình vòng cung; khu cấp cứu nằm ở một góc tầng trệt của tòa nhà khám bệnh; khu nằm viện có sáu tầng, quá khiêm tốn nếu so với con số ba hai tầng của phân viện chính. Trong số ít các khoa ở đây thì nội khoa tim huyết quản và ngoại khoa tim lồng ngực nằm ở tầng ba không nghi ngờ gì chính là biểu tượng của phân viện này, trang thiết bị hạng nhất và đội ngũ nhân tài chuyên nghiệp của nó ngay cả phân viện chính cũng không thể sánh bằng.

Hứa Tri Mẫn xem đồng hồ, kim đồng hồ điểm chín giờ rưỡi, giờ hẹn đã đến nhưng vẫn không thấy bóng dáng trợ lý Lý. Cô nóng ruột đợi thêm mười phút thì trợ lý Lý gọi điện đến nói: Bộ phận y tá đã nói chuyện với y tá trưởng Giang rồi, Hứa Tri Mẫn, em tự lên trung tâm tìm trình diện trước đi.

Hứa Tri Mẫn bắt đắc dĩ cầm chặt dây túi xách, xoay người bước qua cửa tự động. Vào đến khu nằm viện cô mới biết kiến trúc bên trong rất rắc rối, phức tạp, trong khi từ nhỏ cô đã kém cỏi trong chuyện nhận biết phương hướng. Cô tìm được cầu thang máy theo bảng chỉ dẫn, đến tầng ba, cửa thang máy ‘đing đong’ mở ra, đập vào mắt cô là cây cầu dẫn ra một tòa nhà khác với mái vòm trong suốt bao phủ phía trên. Cô hoài nghi đi đến phía đối diện nhìn hai bên trái phải. Tận cùng của con đường nối liền yên tĩnh là hai cánh cửa màu xanh khép chặt nằm hai bên, trên cửa đề: Khu vực giải phẫu quan trọng.

Hứa Tri Mẫn ảo não hít một hơi, cô vừa định đi ngược về lại đầu bên kia thì nghe thấy tiếng cửa mở kéo kẹt. Vài bác sĩ bước ra từ bên trong, trong số đó, bác sĩ nam đi đầu trông rất quen. Hứa Tri Mẫn còn đang chớp mắt thì đối phương đã nhìn thấy cô, ngạc nhiên hỏi: “Hứa Tri Mẫn, sao em lại ở đây?”

“Dương sư huynh, lâu rồi không gặp.” Hứa Tri Mẫn mỉm cười.

“Đúng là lâu rồi không gặp nhỉ, hai năm rồi còn gì.” Dương Sâm bảo đảm học trò theo sau anh ta đi chỗ khác rồi đến trước mặt Hứa Tri Mẫn, soi cô từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, “Lần trước nghe nói em bị bệnh, phải đưa vào đây cấp cứu. Sức khỏe ổn chưa?”

“Dạ, em khỏi hẳn rồi.”

“Được vậy thì tốt quá, nếu không có người lại phải ăn không ngon, ngủ không yên.”

Đối diện với nụ cười hòa nhã và thiện ý của Dương Sâm, Hứa Tri Mẫn thấy đau cả đầu. Cô nhớ lại khoảng

thời gian vào hội sinh viên nhờ sự trợ giúp của anh ta, sau lại đi theo anh ta làm thư ký chủ tịch hơn hai tháng. Chỉ vồn vồn hơn hai tháng đó cũng đủ để cô lĩnh giáo một cách sâu sắc về anh chàng chủ tịch hội sinh viên có khuôn mặt tươi cười tao nhã, nhưng lại hay đùa dai dăng tới mức làm người ta tím tái mặt mày này.

Hứa Tri Mẫn sờ đồng hồ đeo tay, nói: “Dương sư huynh, hôm nay em đến khoa trình diện...”

Dương Sâm gật đầu: “Anh biết hôm nay em đến. Nhưng sao em lại ghé qua khoa giải phẫu bọn anh thế?”

Hứa Tri Mẫn lúng túng, con gái lớn chừng này rồi mà còn lạc đường, thật quá mất mặt. Cô ấp úng nói: “Sư huynh, chắc em phải đi trình diện gấp đây.”

“Anh biết mà. Em bị lạc đường đúng không?”

Sau một thoáng kinh ngạc, Hứa Tri Mẫn thấy Dương Sâm cười ha hả, không khỏi nhếch miệng: “Sư huynh vẫn như xưa.”

Thấy cô có vẻ giận, Dương Sâm thôi không cười nữa: “Đợi anh một chút, anh đi lấy ít đồ, sau đó sẽ dắt em ra khỏi mê cung này.”

“Không cần đâu sư huynh...” Hứa Tri Mẫn gọi giật lại nhưng loáng cái Dương Sâm đã biến mất sau cánh cửa nhanh như một cơn gió.

Cô nắm chặt mười ngón tay, cúi đầu nhìn chằm chằm nền đá cẩm thạch trên mặt đất. Một lát sau, tiếng mở cửa kéo kẹt lại vang lên. Lúc này có hai người một trước một sau đi ra, người đi trước chính là Dương Sâm, còn người phía sau là... Mặc Thâm. Trái tim cô bỗng nhiên đập gấp gấp, ánh mắt thoáng qua vẻ chần chừ.

Dương Sâm giẫm chân gọi cô: “Đi thôi.”

Cô đi từ từ theo sau, Mặc Thâm đi sau lưng cô. Tiếng bước chân anh vang lên rất rõ bên tai cô. Những bước đi của anh vốn luôn dài và ổn định, từ xưa đến nay chưa từng thay đổi. Thời còn học trung học, để thoát khỏi sự truy đuổi của Kiều Tường, anh đã nắm tay cô chạy trong tiểu khu và nói: Nhất định sẽ không buông tay em ra. Lần này cũng vậy, anh lại nắm chặt tay cô.

Dương Sâm đi phía trước giúp cô mở cánh cửa thông ra hướng khu bệnh viện. Cô nhẹ nhàng nói với Mặc Thâm: “Yên tâm đi.”, sau đó kiên định rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh, ngắt đầu thẳng lưng và một mình bước qua cánh cửa.

Mặc Thâm ngóng nhìn bóng lưng cô, cho đến khoảnh khắc cánh cửa lò xo thật sự khép kín.

Dương Sâm đảm anh: “Lo thì đi vào cùng cô ấy đi.”

Mặc Thâm lườm anh ta: “Có cần phải vậy không?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng anh vẫn canh cánh lo cho cô. Cô sắp phải đối mặt với môi trường công việc, khác một trời một vực với môi trường thực tập cô tiếp xúc bấy lâu nay.

Hứa Tri Mẫn đi thẳng đến phòng y tá, tại đây cô gặp một đồng nghiệp: “Chào cô, tôi muốn tìm y tá Giang.”

Đồng nghiệp này ngẩng đầu, tháo khẩu trang xuống, để lộ ra một khuôn mặt ngọt ngào: “Hứa Tri Mẫn?”

“Lâm Ngọc Cẩm.” Hứa Tri Mẫn cố nhoẻn miệng cười.

Lâm Ngọc Cẩm sai dì phụ việc đi tìm y tá trưởng rồi hỏi: “Sao mà cậu được phân đến khoa chúng tớ vậy?”

Cô nàng Lâm Ngọc Cẩm này tính tình vẫn lạnh chanh láu táu y như xưa. Hứa Tri Mẫn thần nhiên đáp: “Là do bộ phận y tá sắp xếp.”

Lâm Ngọc Cẩm nghi ngờ: “Tớ nghe đồn gần đây có sư huynh nào đó hay ra vào phòng ký túc 314 của chúng ta.”

“Vì tớ bị bệnh nên một vị sư huynh tốt bụng đã đến phòng kê toa thuốc cho tớ.”

“Sư huynh ấy không phải cùng khoa với chúng ta đấy chứ?”

“Cậu nói thử xem?” Hứa Tri Mẫn thông thả hỏi lại. Lâm Ngọc Cầm ngó ra. Hứa Tri Mẫn nắn nắn cánh tay cô bạn, cười: “Cậu chỉ giỏi đoán mò thôi.”

Lâm Ngọc Cầm suýt nghẹn nước bọt: “Hứa Tri Mẫn, cậu không biết à? Nhân viên cùng phòng không được công khai yêu đương, vợ chồng cũng không thể làm việc chung một phòng.” Vậy vẫn còn tốt hơn so với quy định cấm không cho yêu đương trong nơi làm việc. Hứa Tri Mẫn cũng biết điều luật bất thành văn này ngay từ khi còn thực tập ở bệnh viện trực thuộc đại học M.

Hứa Tri Mẫn tỉnh bơ trêu cô bạn cùng phòng: “Tớ đến đây làm việc cơ mà, sao cậu lại nói chuyện yêu đương thế kia. Lâm Ngọc Cầm, gần đây cậu tự mình trải nghiệm à?”

Lâm Ngọc Cầm cuống quýt xua tay: “Úi, không có đâu.”

Hứa Tri Mẫn hơi nhướn mày: Bạn cùng phòng rõ là đã có đối tượng yêu đương rồi.

Lâm Ngọc Cầm lẩn tránh, nói: “Y tá trưởng về rồi kia.”

Y tá trưởng Giang nguyên là y tá trưởng nội khoa tim huyết quản phân viện chính, khi phân viện hai thành lập trung tâm tim mạch vào hai năm trước, bộ phận y tá đã điều chị sang đây. Công việc của một y tá nội khoa và ngoại khoa không khác nhau mấy, vì thế dễ thuận tiện cho việc quản lý và tiết kiệm nguồn nhân lực, nội khoa tim huyết quản và ngoại khoa tim lồng ngực đều sử dụng chung một tổ y tá. Ngoài ra, việc trông coi phòng bệnh CCU cũng khiến công việc của đội ngũ y tá trung tâm tim mạch bề bộn hơn y tá các khoa thông thường khác.

Từ ngày trung tâm thành lập đến nay, dựa vào nhóm thân tín nòng cốt, y tá Giang đã quản lý công việc y tá ở đây một cách gọn gàng ngăn nắp, nhiều lần được bộ phận y tá tuyên dương. Trước ánh mắt của Hứa Tri Mẫn, y tá Giang sải bước đi tới, thân hình đầy đặn, gương mặt tươi tắn, chỉ là khoe mắt đã hằn rõ nhiều vết chân chim. Hứa Tri Mẫn nghe nói chị đã bốn mươi tuổi.

Sau vài câu trò chuyện ban đầu với y tá Giang, Hứa Tri Mẫn cảm thấy chị y tá trưởng này là một người lãnh đạo thân thiện. Còn lại thì phải đợi tiếp xúc lâu ngày mới biết được.

“Đầu năm nay khoa đã tuyển đủ người rồi, em là người đến sau. Sau khi thương lượng, bộ phận y tá và khoa dự tính thế này, y tá Vương Hiểu Tịnh là trụ cột của tổ y tá, em hãy đi theo cô ấy để nắm vững về công việc y tá của khoa. Tuy rằng lúc còn ở bệnh viện trực thuộc đại học M em đã từng thực tập luân phiên trong phòng giải phẫu, nhưng ngoại khoa tim lồng ngực của chúng ta nổi tiếng nhất trong toàn tỉnh. Em cũng sẽ được quan sát, học tập về giải phẫu. Cuối cùng, khoa sẽ căn cứ theo tình hình thực tế để quyết định có chuyển em vào phòng giải phẫu can thiệp hay không.” Y tá trưởng Giang vừa nói vừa giao một chồng tài liệu cho Hứa Tri Mẫn, dặn cô trở về phải học tập thật sự nghiêm túc.

Hứa Tri Mẫn lật xem sơ qua – không phải văn kiện học tập, đa phần là quy định của bệnh viện và khoa. Trong đó có một đạo lý mà khi vừa bước chân vào lâm sàng cô hướng dẫn Lưu đã từng chỉ dạy cô: Trước tiên phải biết đối nhân xử thế tốt thì tương lai mới có thể làm việc giỏi giang. Trước mặt y tá trưởng Giang, cô xếp chồng tài liệu nội quy ngay ngắn chỉnh tề rồi cất vào túi xách, sau đó lấy ra quyển sổ và cây bút, viết vào ba ý: 1, học tập y tá Vương Hiểu Tịnh; 2, kỹ thuật trước, trong và sau phẫu thuật ngoại khoa tim lồng ngực; 3, kỹ thuật trước, trong và sau phẫu thuật can thiệp.

Y tá Giang gật gù hài lòng: “Y tá Vương nghỉ phép ở nhà mấy ngày nay. Hôm nay xem như em đã quen với môi trường làm việc của khoa chúng ta rồi, mai lại đến đây cùng làm việc với Vương Hiểu Tịnh nhé.” Dặn dò xong xuôi, chị gọi Lâm Ngọc Cầm: “Các em là bạn cùng lớp phải không? Lâm Ngọc Cầm đã vào khoa được một tháng rồi. Ngọc Cầm, nhớ giúp đỡ bạn học của em đấy.”

“Dạ.” Lâm Ngọc Cầm và Hứa Tri Mẫn đồng thanh đáp.

Lâm Ngọc Cầm dẫn Hứa Tri Mẫn đi lãnh đồng phục làm việc mới, vào đến phòng thay quần áo, cô nàng đưa Hứa Tri Mẫn chìa khóa tủ quần áo làm việc rồi hỏi: “Y tá trưởng bố trí công việc của cậu thế nào?”

“Làm chân sai vặt trước.”

“Tớ cũng giống vậy nè. Tháng đầu tiên đi theo cái vị tiền bối để quen với tất cả các ca làm. Còn tháng này, tốt nghiệp xong là tớ được làm việc độc lập ngay.”

Tay Hứa Tri Mẫn dừng lại ở cửa tủ: Minh và Lâm Ngọc Cầm khác nhau.

“Hứa Tri Mẫn, ngày đầu tiên cậu làm việc với ai?”

“Y tá Vương Hiểu Tịnh.”

“Vương Hiểu Tịnh á?!” Về mặt Lâm Ngọc Cầm hơi biến sắc.

“Chị ấy có vấn đề gì à?” Hứa Tri Mẫn chau mày, không lẽ Vương Hiểu Tịnh rất khó gần?

“Vương Hiểu Tịnh không bao giờ hướng dẫn ai. Bởi vì chị ta phụ trách công việc y tá phẫu thuật can thiệp của khoa tim huyết quản chúng ta. Các giáo sư vào phòng mổ đều gọi đích danh chị ta, ngay cả y tá trưởng cũng phải nhường nhịn chị ta ba phần.”

Nghe ra giọng điệu chua chát của Lâm Ngọc Cầm, Hứa Tri Mẫn cười không đồng tình: “Tớ nghe nói thường xuyên vào phòng can thiệp sẽ bị nhiễm bức xạ, rất có hại cho sức khỏe.”

“Cậu nói cũng đúng. Người ta lấy tiền của chúng ta nhiều gấp mấy lần, nhưng so ra thì là lấy mạng đổi tiền đấy.” Lâm Ngọc Cầm nghiêng răng.

Hứa Tri Mẫn cười mỉm chỉ phụ họa, nhưng trong lòng lại cười dừng dừng. Cô nghe nói nơi này có biện pháp phòng ngừa bức xạ tia X nghiêm ngặt nhất, trang thiết bị cũng hết sức đồng bộ và hoàn chỉnh. Huống chi, nếu thực sự là lấy mạng đổi tiền, thử hỏi có bao nhiêu người ngu ngốc tình nguyện dần thân? Hứa Tri Mẫn không tin các giáo sư ở đây chỉ là một đám người điên rồ.

Tiếp đó cô dành chút thời gian tham quan toàn bộ khu vực trong bệnh viện và thăm dò kỹ càng những lối đi lắt léo trong tòa nhà. Trước lúc về nhà, cô vòng đến khu cấp cứu, tìm gặp Mặc Hàm để trả lại tiền khám bệnh cho cậu.

Mặc Hàm thấy quái lạ: “Chị Tri Mẫn, không cần cho em tiền. Em đã đi làm, có tiền lương, chị vẫn chưa...”

“Nghỉ hè chị đi làm thêm, có học bổng, có tiền gửi ngân hàng. Hơn nữa, cậu đã gọi chị là chị thì chẳng có lý gì mà người làm chị như chị đây lại bắt em trai lấy tiền túi trả tiền khám bệnh ỉnh.” Hứa Tri Mẫn nói năng vừa mềm mỏng vừa cứng rắn, không cho phép cậu từ chối.

“Thế à, vậy thì tốt thôi, em sẽ bảo anh em đi mua quà mừng chị Tri Mẫn đến đây làm việc.” Mặc Hàm cười xảo quyệt.

“Anh của cậu?”

“Tất cả chi phí không phải do em trả, mà là anh em. Viên sư huynh cũng muốn góp một phần, nhưng đều bị anh em từ chối êm đẹp bằng mọi cách.”

Tim Hứa Tri Mẫn đập loạn, cô nói: “Không cần.”

“Chị Tri Mẫn sắp chuyển nhà phải không, để em nói anh em giúp chị mua một cái giường lớn nằm cho thoải mái nhé.”

Không ngờ Mặc Hàm bình thường đứng đắn là thế mà cũng biết trêu ghẹo gô, Hứa Tri Mẫn xấu hổ đám cậu một cái: “Cẩn thận không chị mách bạn gái cậu bây giờ.”

Mặc Hàm cười hì hì tiến cô ra cửa, sau đó nhìn cô rời đi. Dưới ánh mặt trời chói chang, bắt gặp mắt cá chân trái của cô luôn bị ủ kín trong tất vải, cậu quay trở về phòng cấp cứu với sắc mặt có phần ảm đạm.

Mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa. Ngày đi làm chính thức, Hứa Tri Mẫn cầm gương trang điểm nhỏ, tỉ mỉ tô son theo đường viền môi. Cô thay đồng phục làm việc cùng các đồng nghiệp trong phòng thay đồ rồi đi tới phòng y tá.

Trung tâm này có hai văn phòng bác sĩ, phân thành nội và ngoại khoa. Chủ nhiệm hai khoa đề cao tinh thần đoàn kết hữu nghị, thứ ba hàng tuần là toàn khoa họp giao ban. Hôm nay Hứa Tri Mẫn vừa khéo gặp đúng dịp nhân viên hai khoa tề tựu.

Trước giờ giao ban, y tá trưởng Giang giới thiệu cô với Vương Hiểu Tịnh. Vì vậy cô đã gặp được người thầy cùng cô nếm trải vinh nhục, thậm chí là cùng vào sinh ra tử trong cuộc sống sau này. Vương Hiểu Tịnh vốc

dáng lưng ong thon thả, gương mặt đẹp sắc sảo, giống như mỹ nhân bước ra từ bức họa cổ xưa. Người xinh đẹp bao nhiêu thì ánh mắt lạnh lẽo bấy nhiêu.

Hứa Tri Mẫn không khấn trương khi đối diện với y tá trưởng Giang, nhưng đứng trước Viên Hiểu Tịnh, lòng cô lại thấp thỏm không yên. Trực giác mách bảo cô rằng, cô gái này vô cùng tài giỏi.

Vương Hiểu Tịnh hờ hững liếc cô một cái: “Nghe giao ban đi.”, rồi đứng yên tại chỗ, cầm bút lên, thực hiện trách nhiệm kiểm tra đơn đăng ký của một người y tá chủ quản.

Hứa Tri Mẫn nghĩ ngợi, hai chân cũng bắt động.

Đến khi tất cả mọi người đều vào văn phòng bác sĩ nội khoa, trong phòng y tá ngoại trừ một y tá ở lại trực, chỉ còn lại hai người họ giữa không gian vắng vẻ. Vương Hiểu Tịnh dừng bút, bước hai bước rồi quay lại nói với Hứa Tri Mẫn: “Tôi chưa bao giờ hướng dẫn học trò và sẽ không bao giờ hướng dẫn học trò. Cô cũng không phải sinh viên thực tập. Cô hiểu rõ ý tôi rồi chứ?”

Đặt trường hợp là người khác, người ta chắc chắn sẽ xấu hổ mà rằng, “Hiểu rồi.”, hoặc trả lời ngu ngơ, “Y tá trưởng bảo em đi theo chị.” Nhưng Hứa Tri Mẫn lại mỉm cười đáp: “Em hiểu rồi, giữa thầy giáo và đồng nghiệp, vừa là thầy vừa là bạn.”

Nghe đối phương trả lời một cách thông minh và thuyết phục, Vương Hiểu Tịnh bất chợt sững sốt, ngạc nhiên nhìn vẻ đoan trang của Hứa Tri Mẫn

Đúng lúc này, một đồng nghiệp khẽ gọi họ: “Mau vào họp giao ban.”

Vương Hiểu Tịnh vội vã đi vào văn phòng. Hứa Tri Mẫn vào theo sau, đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại. Trong chớp mắt, cô cảm thấy hầu hết mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình. Cô ngược gương mặt trong sáng lên, màu son bóng đầm thấm dịu dàng nổi bật trên đôi môi xinh đẹp. Vẻ đẹp thuần khiết đó khiến những ai có mặt đều ngẩn ngơ. Người không quen cô ắt sẽ âm thầm tự hỏi: Cô gái mới đến này là ai? Người quen biết cô ắt sẽ cảm nhận được mùi hương bạc hà hết sức mỏng manh ấy.

Viên Hòa Đông cảm thấy rất nhẹ nhõm thoải mái, bởi sự lo âu không mấy may hiện diện trong ánh mắt cô. Bên cạnh anh, Dương Sâm thấp giọng hỏi Mặc Thâm: Tổ muốn hỏi cô ấy từ lâu rồi, cô ấy thích bạc hà à?

Mặc Thâm đang định trả lời thì chủ nhiệm hắng giọng ho hai tiếng, cuộc họp giao ban bắt đầu.

30. Chương 30

Văn phòng làm việc rộng rãi trở nên chật chội bởi bao nhiêu người chen chúc. Hứa Tri Mẫn đứng ở một góc cạnh cửa dõi mắt nhìn lớp lớp đầu người qua kẻ hở nhỏ hẹp giữa đám đông trước mặt cô. Trong phòng ước chừng có khoảng bảy tám mươi người, số bác sĩ gấp đôi y tá. Ngoại trừ bác sĩ của phân viện chính, đại bộ phận là bác sĩ tu nghiệp và bác sĩ thực tập.

Nội khoa tim huyết quản có một chủ nhiệm họ Lưu và hai phó chủ nhiệm là giáo sư Vương và giáo sư Tân. Ngoại khoa tim lồng ngực có một chủ nhiệm họ Trương và một phó chủ nhiệm họ Hứa. Hứa Tri Mẫn thầm ghi nhớ thật kỹ tên và diện mạo của năm vị lãnh đạo này, nhắc nhở mình tuyệt đối không được gọi sai tên người. Chủ nhiệm Lưu hơi béo, giáo sư Vương hiền từ gần gũi, giáo sư Tân như tiên ông đạo sĩ, chủ nhiệm Trương tương đối nghiêm nghị, chủ nhiệm Hứa hiền ngang khí phách. Ngoài chủ nhiệm Hứa hơn ba mươi tuổi, các vị chủ nhiệm còn lại đều trên bốn mươi.

Y tá ca đêm, bác sĩ thực tập và bác sĩ trực ca lần lượt báo cáo giao ban, nhìn chung tình hình khu bệnh nhân tối qua vẫn yên ổn. Tiếp theo, chủ nhiệm Lưu truyền đạt lại nội dung của cuộc hội nghị ban lãnh đạo bệnh viện. Vấn đề này vừa không liên quan đến học thuật vừa đầy chữ nghĩa khô khan nên có người vụng trộm che miệng ngáp. Chủ nhiệm Lưu nói xong thấy trong phòng một loạt người ngủ gật, bèn tìm cách hoạt náo bầu không khí, ông hỏi y tá trưởng: “Hôm nay cô dẫn theo đồng nghiệp mới à?”

Y tá trưởng Giang gật đầu: “Mới được phân vào khoa chúng ta, Hứa Tri Mẫn.”

Chủ nhiệm Lưu nói: “Họ Hứa sao, thế thì cùng họ với chủ nhiệm Hứa của chúng ta rồi?”

Giáo sư Vương hớn hờ nói xen vào: “Không chỉ cùng họ mà còn cùng trường nữa đấy.”

Chủ nhiệm Lưu ngạc nhiên: “Anh biết cô bé này à?”

Giáo sư Vương nói: “Tôi biết năm đó em ấy đỗ vào học viện y tá đại học M với số điểm cao hơn điểm sàn khoa y học lâm sàng đến trên hai mươi điểm. Được nhận học bổng loại A bốn năm học, làm thư ký chủ tịch hội sinh viên trường hơn hai năm.”

Hứa Tri Mẫn nghe mà sững sờ, không ngờ giáo sư Vương lại kể hết mọi chuyện về cô trước mặt toàn bộ công nhân viên trong phòng. Trước những cái nhìn ngạc nhiên lần dò xét đổ về phía mình, cô có cảm giác khó chịu như đứng dưới ánh đèn pha.

Thế nhưng, các vị chủ nhiệm lại cảm thấy cô rất thú vị. Chủ nhiệm Lưu vỗ tay: “Hứa Tri Mẫn đâu rồi nhỉ?”

Hứa Tri Mẫn thầm nghĩ: Rốt cuộc Mặc Thâm đã nói gì về mình với giáo sư Vương? Dù miễn cưỡng nhưng cô vẫn bước ra từ góc phòng trong dáng vẻ thoải mái.

“Em là Hứa Tri Mẫn à? Tri Mẫn nghĩa là gì?”

“Dạ phải, chủ nhiệm.” Hàng ngày Hứa Tri Mẫn cười với mọi người ra sao thì giờ đây cô vẫn cười như thế. “Tri là tri trong tri thức, Mẫn là mẫn trong minh mẫn.”

“Chăm chỉ hiếu học, lấy tri thức làm trọng.” Chủ nhiệm Trương vừa nghe xong đã có thiện cảm, “Cha mẹ em kỳ vọng ở em rất nhiều.”

Hứa Tri Mẫn không dám tùy tiện trả lời, cô chỉ cúi đầu đáp ‘Dạ’ để tránh biến mình thành người khoác lác trong mắt người khác.

Bởi thái độ khiêm nhường của cô nên các vị chủ nhiệm lại quan sát cô kỹ hơn. Thấy cô gái trẻ cư xử lễ phép, có cung cách nhã nhặn trầm tĩnh và nét đẹp duyên dáng nổi bật, ấn tượng của họ về cô càng tốt hơn. Chủ nhiệm Lưu nhìn mọi người mỉm cười rồi thẳng thắn nói: “Tốt rồi, tốt rồi, khoa chúng ta lại có thêm một cô gái xinh đẹp. Nhưng mà thế này, các anh trong khoa phải chú ý nhé. Bệnh viện có quy định cấm không cho người làm việc trong cùng một khoa công khai yêu đương đấy.”

Ngay sau câu nói của ông, mọi người trong phòng đều cười ồ. Hứa Tri Mẫn cũng cười theo, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Viên Hòa Đông. Viên Hòa Đông nhìn cô cười nhẹ. Cô cười đáp lại, khéo mắt lướt qua Mặc Thâm, thấy anh đang khoanh hai tay và lặng lẽ quan sát mình bằng đôi mắt đen thẳm, cô tự dưng cảm thấy có chút xấu hổ, chỉ mong đề tài liên quan đến mình mau mau kết thúc. Ấy nhưng chủ nhiệm Trương vốn luôn nói năng nghiêm túc thận trọng cũng góp vui hai câu: “Chủ nhiệm Lưu, anh xem, mấy cô cậu trẻ tuổi cười vui sướng thế kia. Anh nên nói thế này này, ‘cô này, cậu này, tôi cho vụ trộm yêu đương đấy.’”

Ông vừa nói xong, cả phòng đều cười rần rần. Hứa Tri Mẫn nghe thấy tiếng Dương Sâm cười lớn nhất.

Sau khi cuộc họp giao ban kết thúc, các đồng nghiệp bàn tán: Lần đầu tiên trong lịch sử thành lập hai vị chủ nhiệm vui đùa với mọi người ngay trong cuộc họp khoa.

Hứa Tri Mẫn cân nhắc hàm ý trong câu nói đó: Hiển nhiên nơi này luôn không yên ổn.

Ban đầu cô vốn tưởng làm việc cùng một nơi với những người thân quen sẽ không thấy tịch mịch, lẻ loi. Thế nhưng đã nhiều ngày trôi qua từ khi chính thức bước chân vào khoa, cô vẫn không thể nói chuyện riêng với nhóm Mặc Thâm hơn nửa câu.

Suy cho cùng, cả khoa không chỉ có họ là bác sĩ. Hứa Tri Mẫn là phụ việc của Vương Hiểu Tịnh, nếu có chuyện gì thì nên báo cáo với Vương Hiểu Tịnh, không nên nói trực tiếp với bác sĩ. Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà số lần cô và nhóm Mặc Thâm lướt qua nhau khá nhiều. Rất nhiều lần, rõ ràng cô thấy Viên Hòa Đông cố ý dừng bước như muốn nói chuyện với mình. Kết quả, chưa kịp nói gì thì một trong hai người đã bị gọi đi. Sau giờ tan tầm, cô bận bịu chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp, họ cũng thông cảm, không đến quấy rầy cô ôn tập.

Người thường xuyên liên lạc ngược lại lại là Mặc Hàm. Mặc Hàm hay hẹn cô ra ngoài dùng cơm nhưng cô từ chối. Cậu biết cô ăn cơm cùng Vương Hiểu Tịnh nên không cố nài ép.

Thế cho nên phần lớn thời gian cô đều ở bên cạnh Vương Hiểu Tịnh. Hai cô trò như hình với bóng. Thâm thoát Hứa Tri Mẫn đã đi theo Vương Hiểu Tịnh gần nửa tháng, cả quãng thời gian này đều là ca ngày. Nội dung công việc ở phòng bệnh gần như tương đồng với những gì cô được thực tập ở bệnh viện trực thuộc đại học M. Vương Hiểu Tịnh tuy ngoài mặt đồng ý làm giáo viên hướng dẫn cho cô, nhưng trên thực tế không hề dạy dỗ cô như học trò thực thụ.

Từ trong đáy lòng Hứa Tri Mẫn có thể hiểu một cách sâu sắc sự cảnh giác của Vương Hiểu Tịnh. Dù vậy cô vẫn giữ vững nguyên tắc xử sự từ trước đến nay đó là, không nói những lời lấy lòng cấp trên. Huống hồ cô cũng không cho rằng Vương Hiểu Tịnh sẽ chấp nhận thái độ xun xoe, nịnh hót. Trong tình huống này phải làm sao ư? Không thể nói nhiều, thì làm nhiều vậy.

Thấy Hứa Tri Mẫn luôn làm đến nơi đến chốn mọi công việc mình giao phó, Vương Hiểu Tịnh mặc dù không rõ lai lịch và tính cách của cô y tá mới đến nhưng không thể không thừa nhận sự an phận thủ thường ở Hứa Tri Mẫn đã khiến cô hài lòng.

Dần dần Hứa Tri Mẫn nhận ra Vương Hiểu Tịnh đã phần nào mến cô hơn. Tuy biết vậy nhưng cô không nóng vội, mà trái lại, càng ngày càng kiên trì nhẫn nại hơn. Mỗi lần Vương Hiểu Tịnh dạy cô điều gì, cho dù là kỹ năng bình thường nhất, Hứa Tri Mẫn cũng đều khiêm tốn học hỏi và ôn tập thật nghiêm túc. Lâu ngày Vương Hiểu Tịnh đương nhiên sẽ suy xét đến việc nên đối với học trò của mình như thế nào.

Không bao lâu sau, Hứa Tri Mẫn suôn sẻ vượt qua kỳ thi tốt nghiệp, bộ phận y tá bệnh viện tỉnh giúp cô lấy giấy chứng nhận hành nghề y tá, chứng nhận này đồng nghĩa với việc sinh viên các cô đã chính thức trở thành một y tá lâm sàng được làm việc độc lập.

Học viện tổ chức lễ đội mũ cho các cô vào buổi tối thứ sáu. Tối hôm ấy lại là ngày y tá trưởng sắp xếp cho cô và Vương Hiểu Tịnh trực đêm.

Danh tiếng của Vương Hiểu Tịnh ở bệnh viện tỉnh nhân viên nào cũng biết, không phải trường hợp đặc biệt Vương Hiểu Tịnh chắc chắn sẽ không trực ca đêm. Sau khi trưng cầu ý kiến Vương Hiểu Tịnh và qua nhiều lần bàn bạc cân nhắc, y tá trưởng mới bố trí một ca trực đêm như vậy. Hứa Tri Mẫn ngẫm nghĩ, cô tuyệt đối không thể xin phép y tá trưởng hay yêu cầu dời ngày trực.

Buổi lễ đội mũ nặng tính hình thức của học viện cô có thể không đi, nhưng hậu quả của việc làm mếch lòng, đánh mất sự tin tưởng của Vương Hiểu Tịnh cô thực sự không gánh vác nổi.

Đêm hè yên tĩnh, Hứa Tri Mẫn ở trong phòng vừa lặng lẽ gỡ sách vừa cân nhắc chuyện giữa cô và Vương Hiểu Tịnh.

Nói chung cô cũng đoán được người quyết định để cô đi theo Vương Hiểu Tịnh không phải là bộ phận y tá hay y tá trưởng Giang, mà chính là người có khả năng điều khiển bộ phận y tá – người đó chỉ có thể là chủ nhiệm khoa. Ai đã giúp chủ nhiệm bày mưu tính kế? Nhớ lại lúc Mặc Thâm mong muốn cô ngăn cản Viên Hòa Đông, anh từng nói xa gần về mâu thuẫn trong nội bộ khoa. Chẳng lẽ họ muốn thu tóm địa bàn thông qua tổ y tá?

Hứa Tri Mẫn đặt sách trong tay xuống. Chỉ mới hơn nửa tháng đi theo Vương Hiểu Tịnh, cô đã tìm hiểu được tính cách của cô ấy. Vương Hiểu Tịnh chắc chắn là một người thông minh, trước tình hình các bề phải đầu đá lẫn nhau, cô ấy lựa chọn thái độ bàng quan. Ngoài mặt, cô ấy đều cư xử lãnh đạm, bình đẳng với tất cả các giáo sư và bác sĩ khác. Vương Hiểu Tịnh chỉ chuyên tâm làm tốt công việc của bản thân, còn chuyện giữa bác sĩ các vị, quan điểm của cô ấy là, đừng lôi kéo tổ y tá chúng tôi xuống nước.

Nhưng thật sự có thể bàng quan được sao? Hứa Tri Mẫn không cho là vậy. Bài học từ chuyện học bổng đại học đã dạy cô rằng, muốn thờ ơ với đại cuộc, trừ khi ngồi vào vị trí cao nhất.

Hứa Tri Mẫn không dám nghĩ sâu xa đến mục đích cuối cùng trong ván cờ của nhóm Mặc Thâm. Cô thở dài một tiếng, dọn dẹp sách vở, đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Tối thứ sáu, đúng sáu giờ Hứa Tri Mẫn đến trạm y tá nhận ca.

Nhân viên trực sau nửa đêm của tổ y tá, ngoài hai y tá chuyên phụ trách CCU, Hứa Tri Mẫn, Vương Hiểu Tịnh còn một người khác là y tá Linh Linh.

Nhận công việc chuyển giao từ ca ngày xong, Linh Linh nói với Vương Hiểu Tịnh về tội nghiệp: “Cậu đoán xem tối nay bác sĩ nào trực?”

Vương Hiểu Tịnh thuận miệng đáp: “Bác sĩ Quách? Bác sĩ Trương?”

Linh Linh lắc đầu: “Tớ nói cho cậu biết này, chúng ta gặp phải hai người đáng sợ nhất. Ngoại khoa là bác sĩ Mặc và nội khoa là tăng đá A Viên.”

Người vốn luôn thờ ơ như Vương Hiểu Tịnh cũng không kìm được sự kinh ngạc: “Xui xẻo thế ư?”

Hứa Tri Mẫn tò mò: Mặc Thâm và Viên Hòa Đông cùng trực thì sẽ có chuyện gì nhỉ?

Linh Linh thấy vẻ thắc mắc của Hứa Tri Mẫn bèn cười nói: “Đồng nghiệp mới đến của chúng ta vẫn chưa biết tính cách các bác sĩ trẻ tuổi trong khoa này nhỉ.” Ngay sau đó, Linh Linh liền phân tích cặn kẽ tính tình vài bác sĩ nội trú trong khoa.

Đa số đều là mấy anh chàng đẹp trai tài giỏi, mười anh thì hết tám chín anh nổi tiếng ăn chơi, phong lưu. Năm anh bác sĩ nội trú vào khoa năm ngoái, mỗi người mỗi vẻ, mỗi người một kiểu ‘phong lưu’. Quách Diệp Nam thuộc kiểu người thoát trông đã biết là đại thiếu gia phong lưu, Trương Tề Duyệt thì phong lưu trắng trợn, Dương Sâm thì phong lưu kín đáo.

Ai cũng biết là ba anh chàng này phong lưu. Nhưng phong lưu là việc riêng của người ta, họ thích phong lưu thì phong lưu thôi. Đối với đồng nghiệp mà nói, điều quan trọng nhất là họ có phải người cộng tác tốt trong công việc hay không.

Quách Diệp Nam và Dương Sâm thích nói đùa với đồng nghiệp nữ, từ trước đến nay luôn tốt bụng, nhân hậu trong việc an bài công tác cho nữ bác sĩ thực tập và các y tá, câu cửa miệng của hai anh chàng là: Bất cứ việc gì cũng có thể thương lượng êm đẹp.

Trương Tề Duyệt lại khác, dĩ nhiên là anh thích vui đùa âm ỉ với các đồng nghiệp nữ, nhưng bên cạnh đó anh ta cũng thích phân công công việc cho người khác một cách ngang tàng. Với người mình thích anh ta rộng lượng bao nhiêu thì với người không thích anh ta hà khắc bấy nhiêu. Vì cách hành xử không công bằng này mà văn phòng khoa không bao giờ thiếu đám ‘ong bướm’ xúm xít bay lượn xung quanh Trương Tề Duyệt.

Còn Mặc Thâm và tăng đá A Viên ư?

Từ điệu bộ so đầu rụt cổ của Linh Linh khi nhắc đến Mặc Thâm dễ dàng nhận ra Mặc Thâm rất ‘khủng bố’. Thủ đoạn của Mặc Thâm là, ngoài miệng cười đùa vô tư với người ta. Nhưng nếu anh đã viết xong lời dặn của bác sĩ bằng cây bút mực nước Parker thuần hai màu trắng đen có lớp vỏ cứng cấu cạnh, tao nhả đóng nắp viết lên ngòi bút, giắt trở lại vào túi áo blouse thì đừng mong anh sẽ lấy bút ra lần nữa. Ý anh rất rõ ràng: Mọi việc không thể thương lượng.

Vương Hiểu Tịnh tràn đầy cảm thông, nhắc nhở Hứa Tri Mẫn: “Ai cũng dễ nói chuyện, nhưng riêng bác sĩ Mặc, em tuyệt đối đừng bao giờ đấu khẩu với cậu ta.”

Hứa Tri Mẫn nhún mày: “Đã xảy ra chuyện gì sao ạ?”

Nguồn gốc câu chuyện là thế này: Thời gian trước có một nữ nghiên cứu sinh nổi tiếng cao ngạo đến khoa lâm sàng thực tập. Đại loại cô ta nghĩ mình là nữ, mà bác sĩ nội trú họ Mặc kia bằng cấp lại chẳng cao hơn mình. Về phần Mặc Thâm, khi đảm nhận công việc giúp đỡ nhóm sinh viên thực tập lâm sàng do chủ nhiệm phân công, anh đều đối xử công bằng với tất cả họ, bất luận đó là sinh viên trường dạy nghề, sinh viên khoa chính quy, nghiên cứu sinh hay tiến sĩ.

Đêm hôm đó, Mặc Thâm yêu cầu nữ nghiên cứu sinh này ghi lại quá trình nhiễm bệnh của bệnh nhân mới nhập viện lần đầu. Cô ta không chấp hành, lấy cớ đêm ấy bận viết luận văn không làm được. Mặc Thâm chỉ cười cười với cô ta, bảo không sao.

Nhưng ngày hôm sau, cô nàng nghiên cứu sinh nọ đã bị cấp trên bắt buộc chuyển sang khoa khác.

Kể lại chuyện cũ một lần nữa, đáy lòng Linh Linh và Vương Hiểu Tịnh vẫn còn nguyên cảm giác rét lạnh. Hứa Tri Mẫn không nói gì, cô hiểu anh rất rõ, không làm như vậy, không phải là Mặc Thâm.

Đề tài câu chuyện chuyển qua tầng đá A Viên. Linh Linh nhin không được phì cười: “Một bác sĩ có thể khiến người ta tức chết.”

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Vì sao?”

Linh Linh vừa cười vừa kể.

Có lần A Viên viết lời dặn tạm thời của bác sĩ, yêu cầu mười phút đo huyết áp một lần, tổng cộng mười lần, không được sử dụng máy móc, phải đo bằng tay.

Y tá giải thích với anh là bận quá không làm xuể, mong anh nhờ bác sĩ thực tập hỗ trợ. Nhưng bác sĩ thực tập lại đang bận chỉnh sửa bệnh án mà giáo sư căn dặn ban ngày.

Tầng đá A Viên thấy các cô gái và cấp dưới đúng là bận tới mặt tới mũi, bèn tự cầm máy đo huyết áp và ống nghe đo huyết áp hết mười lần, sau đó ghi ghi chép chép vào biên bản theo dõi của y tá.

Thấy anh làm vậy y tá không khỏi buồn cười: Nếu từ đầu đã dự liệu như thế thì anh đâu cần phải viết lời dặn của bác sĩ làm gì. Tự anh đo, tự anh hiểu, không phải sẽ tốt hơn sao.

Tầng đá A Viên nghiêm mặt nói: Hai việc không giống nhau. Lời dặn của bác sĩ đương nhiên phải có, còn ai là người đo thì không thành vấn đề.

Tóm lại, một khi A Viên đã ra chỉ thị thì đừng trông mong anh sẽ sửa đổi. Nhưng anh sẽ thông cảm cho cấp dưới, đồng nghiệp và giúp đỡ hết khả năng.

Người theo đuổi Mặc Thâm và A Viên không ít. Song hết lần này đến lần khác, không ai có thể xác định được rốt cuộc hai anh chàng này có thể xem là phong lưu hay không. Nói Mặc Thâm không đa tình, thì lại thường xuyên thấy anh chu đáo với tất cả chị em phụ nữ. Chê A Viên lạnh lùng như núi băng, thì anh lại thể hiện sự trân trọng tuyệt đối với phái yếu, rất dễ khiến người ta nảy sinh tình cảm mờ ám.

Bởi vậy có người kết luận: Hai người này tám phần là gươm đã có chủ.

Trái tim Hứa Tri Mẫn bỗng giật thót: “Căn cứ vào đâu vậy chị?”

Linh Linh đáp: “Rất nhiều người đã nhận ra hai người họ bằng mặt nhưng không bằng lòng. Em nghĩ xem, một người ngoại khoa tim, một người nội khoa tim, không cùng một khoa thì sao có thể có mâu thuẫn chứ? Cho nên người ta mới đoán biết đâu chừng là vì một cô gái nào đó.”

Vương Hiểu Tịnh lạnh nhạt nói: “Các cô toàn thích ngồi lê đôi mách mấy chuyện quan hệ nam nữ bất chính.”

Dù nghe Vương Hiểu Tịnh nói vậy nhưng Linh Linh vẫn kéo tay Hứa Tri Mẫn: “Em và Lâm Ngọc Cẩm là bạn học cùng lớp phải không? Lâm Ngọc Cẩm bình thường hay gọi họ là sư huynh, chắc em cũng gọi họ là sư huynh chứ?”

Trong lòng Hứa Tri Mẫn hiểu, các đồng nghiệp trong khoa không khỏi ngỡ vực đối với trường hợp được đặt cách tuyển vào bệnh viện tỉnh như cô. Thế nên nhân cơ hội này cô tỏ rõ thái độ: “Em không thân quen gì với ai hết, trừ bác sĩ Dương. Có điều là ở trường em gọi anh ấy là chủ tịch Dương, nhưng bây giờ vào khoa thì không thể gọi là ‘chủ tịch Dương’ được nữa.”

Linh Linh cười tủm tỉm, không tin. Hứa Tri Mẫn cũng mỉm cười: Những chuyện kiểu này càng tô càng đen. Giải thích đến đây là đủ.

Từ văn phòng bác sĩ ngoại khoa và văn phòng bác sĩ nội khoa vọng ra tiếng cười nói vui vẻ. Duy chỉ các cô y tá của chung cả hai khoa là rơi vào tình cảnh khốn đốn, lòng nơm nớp bất an vì bị kẹp giữa hai vị bác sĩ trực ban không hòa thuận nhau.

Mười một giờ đêm, công việc điều trị hàng ngày cho bệnh nhân về cơ bản đã kết thúc, chỉ còn vài bệnh nhân bệnh tình nghiêm trọng hơn cần được duy trì dịch truyền. Các bác sĩ thấy khu bệnh nhân yên tĩnh, định vào phòng nghỉ ngơi, trợ tá của bác sĩ đi nghỉ trước.

Như mọi ngày, Mặc Thâm đi xem qua tình hình vài bệnh nhân cần lưu tâm, sau đó tới trạm y tá viết lời dặn dũ phòng của bác sĩ vào bệnh án của họ, để tránh trường hợp y tá thường chạy đến xin chỉ thị, quấy rầy lúc anh nghỉ ngơi.

Linh Linh thấy tối nay anh viết lời dặn của bác sĩ đặc biệt chậm, nên bảo Hứa Tri Mẫn ở đây đợi anh, còn mình và Vương Hiểu Tịnh thì đến xem xét các phòng bệnh.

Hứa Tri Mẫn đi đến một bên bàn, im lặng nhìn màn hình máy tính.

Viết xong lời dặn của bác sĩ, Mặc Thâm lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng của người con gái mà anh chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm vào, môi anh cong lên thành vòng cung hạnh phúc. Cuối cùng cô đã đến bên anh...

Hứa Tri Mẫn cảm thấy ánh mắt anh nóng rực hướng về phía mình, cô hít sâu, bình tĩnh hỏi: “Bác sĩ Mặc còn chỉ thị nào khác không?”

Cây bút Parker lẽ ra nên được cất vào sau khi anh viết xong thì giờ lại nằm ngay ngắn trên bản ghi chép lời dặn tạm thời của bác sĩ, anh gật đầu với cô: “Viết xong rồi, em ký tên đi.”

Cô hoài nghi bước đến, cẩn thận đọc lời dặn của bác sĩ. Anh ghi chú rõ, trong trường hợp S.O.S, không cần chấp hành ngay lập tức. Cô cho tay vào túi định lấy bút của mình thì anh gõ gõ đốt ngón tay lên bàn: “Ký tên bằng cây bút này.”

Cô nhướng mắt, không hiểu ý anh là gì, kiên quyết cầm lên cây bút của mình lên. Trước khi cô đặt bút, anh đã rất nhanh nắm lấy cổ tay cô, rút cây bút máy hiệu Hero màu nâu đỏ cô đang cầm ra bỏ vào túi áo blouse: “Mặc Hàm bảo đây là quà tặng em. Quà anh tặng em sẽ không nhận. Tối nay là lễ đội mũ của em, cây bút này từ nay về sau sẽ thuộc về em. Còn cây bút của em, vì anh không có bút, xem như chúng ta trao đổi.”

Quả là một lý do lời ít ý nhiều. Cô chớp chớp mắt định phản đối thì cửa văn phòng bác sĩ nội khoa tìm mở ra kéo kẹt, Viên Hòa Đông bước ra.

Thấy Hứa Tri Mẫn và Mặc Thâm đang đứng đối diện với nhau, trong lòng Viên Hòa Đông tự nhiên không vui, anh hỏi: “Trạm y tá chỉ còn một mình em thôi sao?”

“Hai chị ấy đi thăm phòng bệnh rồi.” Hứa Tri Mẫn đáp. Có Viên Hòa Đông ở đây, cô không thể tranh luận chuyện cây bút với Mặc Thâm nên đành phải cầm cây bút Parker ký tên trước, tạm thời cất bút giữm anh.

Mặc Thâm thấy cô buồn bực quay mặt đi, lại thấy Viên Hòa Đông bước tới, anh nhếch mép cười nhạt: “Bác sĩ Viên chưa đi nghỉ ngơi à?”

“Cậu thì sao?” Viên Hòa Đông lạnh lùng hỏi lại.

“Tôi sắp đi ngay đây.” Mặc Thâm tỏ vẻ hòa nhã, “Không bằng cùng đi đi.”

Ánh mắt Viên Hòa Đông dõi theo bóng dáng xinh đẹp của cô, tối nay là cơ hội để anh trò chuyện với cô.

“Không được. Tôi còn bận chút việc.”

Nhận phải sự cự tuyệt của Viên Hòa Đông là chuyện quá ư bình thường. Mặc Thâm thoáng thấy Vương Hiểu Tịnh và Linh Linh đang đi trở về, thản nhiên vuốt vạt áo: “Tôi đi trước đây.”

Mặc Thâm vừa rời đi được một bước thì Vương Hiểu Tịnh và Linh Linh đã về trạm y tá. Viên Hòa Đông không những không thể nói chuyện với Hứa Tri Mẫn mà còn phải quanh quẩn ở trạm y tá trong sự lo lắng bất an.

Linh Linh nhìn ra manh mối, trêu anh: “Bác sĩ Viên à, bác sĩ muốn kết nối tình cảm với đồng nghiệp mới của chúng tôi sao?”

Viên Hòa Đông không ngờ cô nàng lại hỏi thẳng thừng như vậy, anh ngẩn ra suy nghĩ một lát: “Không... à, cô ấy tên là Tri Mẫn.”

Linh Linh nói với Vương Hiểu Tịnh: “Cậu xem bác sĩ Viên của chúng ta kìa, từ đó đến giờ cứ gọi chúng ta là y tá Lâm, y tá Vương, thế mà đồng nghiệp mới thì lại gọi thẳng tên.”

Viên Hòa Đông đáp lại bằng lời giải thích đơn điệu: “Bởi vì cô ấy là sư muội trong trường chúng tôi.”

“Thế sao chưa bao giờ nghe anh gọi sư muội Lâm Ngọc Cầm giống vậy?” Linh Linh tóm được điểm nghi ngờ, ép hỏi cho bằng được.

Hứa Tri Mẫn thấy tình thế của mình và Viên Hòa Đông cực kỳ bất lợi, vừa đúng lúc điện thoại của trạm y tá vang lên, cô lớn tiếng cắt ngang: “Có điện thoại.”

Cô nàng Linh Linh đang hăng hái bắt măn lờm cô, đứng dậy đón lấy ống nghe: “Vâng, nội khoa ngoại khoa tìm... cấp cứu?”

Ba người còn lại nghe thấy hai chữ ‘cấp cứu’ đều nhú mày. Lúc này mà nhận bệnh nhân cấp cứu chẳng khác nào đòi mạng.

Linh Linh ghi lại toàn bộ tình trạng bệnh nhân theo lời phòng cấp cứu truyền đạt, sau đó cúp điện thoại, nói với Hứa Tri Mẫn, “Biết mà, có người mới đến là xui xẻo ngay, bây giờ khu cấp cứu tầng dưới đang nháo nhào cả lên, vậy mà còn đòi đưa bệnh nhân nhồi máu cơ tim lên trên này làm tan huyết khối*.”

(*) Huyết khối là hiện tượng máu đông tại thành động mạch hay các tĩnh mạch nằm sâu bên trong cơ thể gây ra các hiện tượng như: nhồi máu cơ tim, đột quỵ... và nguy hiểm hơn là dẫn đến tử vong đột ngột.

Bệnh nhồi máu cơ tim cấp rất nguy hiểm, nếu bệnh nhân không được tích cực chữa trị trong thời gian thích hợp, tính mạng sẽ khó bảo toàn.

“Tình trạng bệnh nhân có được phép đưa lên đây làm tan huyết khối không?” Vương Hiểu Tịnh thận trọng hỏi.

“Bác sĩ dưới đó nói dấu hiệu sinh tồn* của bệnh nhân ổn định, người nhà cũng đã ký tên, dù xảy ra chuyện gì cũng phải đưa lên đây.”

(*) Dấu hiệu sinh tồn (Vital Signs) là những con số được đo bằng các thiết bị, kỹ thuật khác nhau nhằm đánh giá những chức năng cơ bản của cơ thể sống. Dấu hiệu sinh tồn là thứ không thể thiếu trong bệnh án và khi tiến hành trình bày bất cứ vấn đề gì về bệnh nhân.

Có 4 dấu hiệu sinh tồn truyền thống sau: mạch, nhiệt độ, huyết áp, nhịp thở.

Toàn bộ giường bệnh thông thường đều không còn chỗ trống, giường bệnh trong phòng CCU lại không lấy ra được. Vương Hiểu Tịnh và Hứa Tri Mẫn đành phải chuẩn bị giường bệnh phụ trợ trong phòng kiểm tra nhỏ. Vừa trải xong drap giường, bệnh nhân đã được chuyển từ phòng cấp cứu lên. Trước đó Viên Hòa Đông đã kiểm tra sơ qua tình trạng bệnh nhân, dấu hiệu sinh tồn bình thường, triệu chứng đau ngực theo mô tả không rõ ràng. Viên Hòa Đông lật nhanh xem bệnh án và kết quả xét nghiệm của phòng cấp cứu, anh thấy đoạn liên kết V2 – V5, đoạn ST trong điện tâm đồ xuống rất thấp, sóng T bị đảo ngược, diện tích vùng nhồi máu cơ tim thuộc loại lớn, tần số CK và tỷ lệ CK – MB tăng cao rõ rệt. Bây giờ anh mới bàng hoàng, tình trạng bệnh nhân nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lời tường thuật qua điện thoại của bác sĩ cấp cứu.

Vương Hiểu Tịnh và Linh Linh vào phòng trị liệu khẩn trương pha thuốc. Hứa Tri Mẫn đem máy giám sát sáu thông số* đến giường bệnh, nối dây giám sát cho bệnh nhân, sau đó quấn thật chặt đai đo huyết áp vào tay bệnh nhân. Bệnh nhân là người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mập mạp, hai mắt nhắm nghiền. Thấy bàn tay đặt tại mép giường của anh ta từ từ túm lấy drap giường, Hứa Tri Mẫn có dự cảm không lành, nhiều khả năng bệnh sắp phát tác! Cô quay sang lớn tiếng bảo dì hộ lý: “Mau gọi bác sĩ Viên đến đây!”

31. Chương 31

Nghe tiếng kêu cứu của hộ lý, Viên Hòa Đông lập tức quăng bệnh án chạy đến phòng bệnh, tông cửa đi thẳng vào trong. Bệnh nhân đang gồng cứng người, tay chân run rẩy dữ dội vì cơn đau ngực hoành hành. Cùng lúc đó, tiếng báo động của máy giám sát vang lên. Đồ thị điện tâm đồ trên màn hình giám sát biến động liên tục, nghi ngờ nhịp tâm thất bị rối loạn, Viên Hòa Đông mau chóng quyết định làm sốc điện ngoài lồng ngực cho bệnh nhân trước. Anh nói với Linh Linh đang bê khay thuốc vào: “Tiêm 10mg Morphine trước, rồi tiêm tiếp 300mg Amiodarone.”

Linh Linh mở xe y tế ở gần đó rút ra một lượng thuốc tiêm tĩnh mạch, rồi chạy nhanh đến bên bệnh nhân tiêm thuốc tan huyết khối vào cánh tay trên. Viên Hòa Đông đeo ống nghe nghe nhịp tim của bệnh nhân, dùng đèn pin nhỏ kiểm tra đồng tử, lúc này anh mới phát hiện ra Hứa Tri Mẫn đang dùng một tay nâng đầu bệnh nhân lên để ngừa nước thải chảy ngược lại vào khí quản dẫn đến khó thở, còn tay kia của cô thì bị hai hàm răng bệnh nhân nghiến chặt chính trong lúc anh ta lên cơn co giật.

Linh Linh quay qua nhìn thấy tay Hứa Tri Mẫn tứa máu trong miệng bệnh nhân, khẽ kêu lên hốt hoảng: “Ồ!”

Viên Hòa Đông đẩy cô nàang: “Còn ở đó làm gì? Mau mang ống thông khí cổ họng lại đây!”

Viên Hòa Đông dùng tay trái ra sức kéo hai bên cằm bệnh nhân xuống dưới, mở khớp hàm anh ta để Hứa Tri Mẫn có thể lấy tay ra, tiếp theo Linh Linh nhanh tay cho ống thông khí vào miệng bệnh nhân.

Hứa Tri Mẫn giờ tay trái bị thương lên, tay phải vừa định lấy băng keo giúp Linh Linh cố định ống thông khí thì Viên Hòa Đông chặn cô lại, quát: “Đi khử trùng ngay!”

Hứa Tri Mẫn thấy anh tỏ vẻ giận dữ, nắm ngón tay siết chặt cánh tay cô, cô bèn nhẹ nhàng ấn vào mu bàn tay anh: “Em đi đây.”

Viên Hòa Đông hít sâu vào một hơi rồi buông tay cô ra, nhìn thấy cô nghe lời anh rời phòng bệnh, anh quay sang Linh Linh nói: “Cô đi giúp cô ấy khử trùng, đổi Vương Hiểu Tịnh đến đây, tiện thể gọi bác sĩ Mặc bên ngoại khoa giúp tôi.”

Linh Linh đáp ‘vâng’ rồi chạy đến trạm y tá gọi Vương Hiểu Tịnh đến phòng bệnh, nhìn thấy Hứa Tri Mẫn tự vào phòng trị bệnh làm khử trùng tay, cô liền đến trước máy liên lạc nội bộ, bấm phím ‘Phòng nghỉ bác sĩ ngoại khoa’ rồi nói: “Bác sĩ Mặc, có ca cấp cứu!”

“Bên cấp cứu chẩn đoán thế nào?” Mặc Thâm bình tĩnh hỏi.

“Nhồi máu cơ tim.”

“Không làm tan huyết khối được à?”

Linh Linh lần lữa không dám trả lời.

Mặc Thâm không nghe tiếng cô trả lời bèn nói: “Tôi biết rồi.” Kế đó là âm thanh báo micro đã tắt.

Nghĩ đến giọng nói lạnh như băng của Mặc Thâm, trái tim Linh Linh loáng chốc đập loạn xạ, cô nàang vừa mới quệt mồ hôi trên trán thì Mặc Thâm đã đi tới: “Bác sĩ Mặc...”

“Bệnh nhân đâu?” Mặc Thâm hỏi.

“Bên này.” Linh Linh dẫn anh đến phòng bệnh.

Đi đến bên giường bệnh, vừa thấy bệnh nhân nửa mê nửa tỉnh, ý thức không rõ ràng, sắc mặt Mặc Thâm lại càng lạnh hơn nữa: “Đưa vào đây khi nào?”

“Hai mươi phút trước.” Vương Hiểu Tịnh đáp.

“Lúc vào đã thế này rồi à?”

“Không phải, mười phút trước bệnh đột ngột phát tác một lần.” Viên Hòa Đông trả lời anh.

“Điện tâm đồ và kết quả xét nghiệm của phòng cấp cứu đâu?”

Viên Hòa Đông sờ sờ mũi: “Trên bàn làm việc của tôi.”

Mặc Thâm nhận ra ý của anh: “Y tá Vương này, cùng đi với chúng tôi đến văn phòng bác sĩ nhé.”

Khép cửa xong, Mặc Thâm hỏi thẳng Viên Hòa Đông: “Cậu tính sao? Muốn ngoại khoa làm phẫu thuật bắc cầu động mạch vành* khẩn cấp?”

(*) Bắc cầu động mạch vành (Coronary Artery Bypass Surgery) Cơ đau tim xảy ra khi các động mạch vành cung cấp máu cho tim bị xơ cứng và tắc nghẽn (bệnh mạch vành). Phẫu thuật bắc cầu động mạch vành là phẫu thuật nhằm đảm bảo cung cấp đủ máu cho tim hoạt động bình thường.

“Làm vậy được chứ?” Viên Hòa Đông hỏi với ngữ điệu thương lượng.

Mặc Thâm không đáp mà lại hỏi Vương Hiểu Tịnh: “Y tá Vương có ý kiến gì không?”

Wương Hiểu Tịnh thẳng thắn trả lời: “Đừng nói là bắc cầu động mạch, ngay cả PTCA* cũng khó có khả năng. Người có thể cầm dao mổ ứng phó với tình trạng bệnh hiểm nghèo này chỉ có chủ nhiệm mà thôi. Đợi chủ nhiệm về khoa thì nhanh nhất cũng mất một giờ đồng hồ. Trên thực tế, chủ nhiệm sẽ không bao giờ chấp nhận ca giải phẫu rủi ro cao thế này. Hiện tại phương án an toàn nhất đối với bệnh nhân là bước đầu theo dõi hiệu quả làm tan huyết khối, sau đó đợi đến khi bệnh tình ổn định hơn mới cân nhắc đến việc giải phẫu.”

(*) PTCA (Percutaneous Transluminal Coronary Angioplasty): Tạo hình mạch vành.

Mặc Thâm gật đầu tán thành: “Cứ vậy đi.”, lúc khép lại tập hồ sơ bệnh án giao cho Vương Hiểu Tịnh anh còn căn dặn, “Nhớ kỹ tên của bác sĩ cấp cứu đã nhất quyết đòi chuyển bệnh nhân lên đây.”

Đợi Vương Hiểu Tịnh rời đi, Viên Hòa Đông sầm mặt bước đến cửa, rốt cuộc không nhận được quay ngược lại: “Tôi thừa nhận tôi không nên nhận ca cấp cứu này. Nhưng anh ta đã lên tới đây thì lẽ ra nội ngoại khoa chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, cố gắng bằng mọi sức mới phải.”

“Ý cậu là tôi không làm tròn chức trách?”

“Vấn đề ở đây không phải là chức trách, mà là thái độ cậu đối đãi với bệnh nhân.”

Mặc Thâm cười nói: “Thái độ tôi đối đãi với bệnh nhân thế nào? Y tá Vương Hiểu Tịnh đã công tác ở cái khoa này từ ngày nó thành lập đến nay, chị ta có nhiều kinh nghiệm lâm sàng, lúc nào chị ta đề xuất ý kiến chủ nhiệm cũng chăm chú lắng nghe. Nếu cậu không ủng hộ ý kiến của chị ta, tại sao vừa rồi không phản đối?”

Viên Hòa Đông kìm chế cơn tức giận mắc nghẽn trong lồng ngực, anh đập bàn nói: “Nếu cho rằng không thể làm giải phẫu bắc cầu động mạch, cậu có thể phân tích lợi hại cho tôi nghe, không lẽ tôi lại phản đối? Cậu đừng lấy người khác ra làm bia đỡ đạn!” Viên Hòa Đông càng nói càng tức giận, suy cho cùng anh không thể chịu nổi phong cách hành xử ‘thâm độc’ của Mặc Thâm. Mặc Thâm luôn luôn tính toán thiệt hơn sau lưng người khác, không bao giờ để bản thân phải gánh vác bất kì trách nhiệm nào! Ngay lập tức, Viên Hòa Đông liên tưởng đến chuyện lúc trước của Hứa Tri Mẫn và lại càng căm giận, “Chính vì cậu quá tư lợi nên đã liên lụy đến cô ấy, khiến cô ấy bệnh đến mức phải vào cấp cứu...”

Trước đó Viên Hòa Đông nói gì Mặc Thâm đều có thể nhẫn nhịn, nhưng nhắc đến Hứa Tri Mẫn thì anh không tài nào kìm chế được mình. Bất giác trên gương mặt Mặc Thâm như kết một lớp băng, anh nói: “Tôi biết cậu muốn đánh tôi, lần trước cho cậu cơ hội nhưng cậu không ra tay. Sau này cậu đừng mong có cơ hội giống vậy.”

Viên Hòa Đông nói với ý tứ sâu xa: “Đó là bởi vì tôi nghĩ con người cậu còn biết ăn năn.”

Mặc Thâm cười lạnh: “Chuyện giữa tôi và cô ấy, cậu không hiểu...”

Trong văn phòng hai bác sĩ cãi vã, ngoài cửa chỉ nghe thấy vài tiếng đập bàn rời rạc. Tất cả mọi người sợ tới độ không ai dám lên tiếng, cũng chẳng có người nào dám bén mảng đến gần.

Đo xong dấu hiệu sinh tồn của bệnh nhân, Linh Linh đưa bác sĩ thực tập tờ giấy nhỏ ghi chép trị số, kết quả xét nghiệm và điện tâm đồ mới nhất do bác sĩ cấp dưới vừa làm cho bệnh nhân: “Nộp cho cấp trên của cậu.”

Cả tổp bác sĩ thực tập người nào người nấy đều tránh né cô: “Tha cho chúng tôi đi, giờ mà đi vào thế nào cũng thành vật hy sinh. Chị tự vào trong ấy đi thì hơn.”

Wương Hiểu Tịnh đón lấy xấp biên bản, lật đi lật lại đọc rồi nói: “Dấu hiệu sinh tồn rất ổn định, kết quả xét nghiệm cũng không có gì sai sót, nhưng vẫn phải đưa các cậu ấy đọc để họ quyết định xem có sửa đổi lời dặn của bác sĩ hay không.”

Linh Linh thăm thò: “Cậu biết tính hai người đó quá rồi còn gì, nổi giận lên vứt hết quan hệ và thế diện.” Vừa dứt lời thì nhìn thấy Hứa Tri Mẫn, cô nàng mừng như bắt được vàng: “Đúng rồi, bảo đồng nghiệp mới

đưa cho họ được đẩy.”

Hứa Tri Mẫn đang không nghĩ ra vì sao hai người ấy lại tranh chấp, theo những gì cô hiểu về họ từ trước đến nay thì làm sao có chuyện họ đấu đá nhau vì một cô gái? Trong lúc Hứa Tri Mẫn chần chừ Linh Linh đã không nói không rằng nhét bệnh án và biên bản vào tay cô rồi đẩy cô đến cửa phòng làm việc.

Hứa Tri Mẫn khẽ gõ rồi đẩy cửa he hé. Trong phòng, Viên Hòa Đông một tay chống xuống bàn, tay kia chống nạnh; Mặc Thâm thì hai khuỷu tay đều đặt trên bàn, mười ngón tay đang xoay xoay cây bút Hero của cô.

“Chuyện gì?” Viên Hòa Đông hỏi mà không quay đầu lại nhìn xem là ai.

“Báo cáo xét nghiệm của bệnh nhân.” Hứa Tri Mẫn đi qua đặt giấy tờ lên bàn, ánh mắt cô đảo qua đảo lại giữa họ, vẻ mặt cả hai người đều u ám. Có lẽ vì đang nóng giận nên họ không phát hiện ra người vào là cô, chỉ chú tâm lật xem xấp báo cáo.

Viên Hòa Đông xoa cằm: “Ừm, tình trạng hiện tại rất tốt. Tôi sẽ kiểm tra bệnh nhân lần nữa.”

Hứa Tri Mẫn nhớ đến lời Vương Hiểu Tịnh căn dặn, cô hỏi để xác nhận: “Không cần sửa lại lời dặn của bác sĩ ạ?”

Hiệu quả tan huyết khối tốt, bệnh tình bệnh nhân có chuyển biến tích cực, hai người đã phần nào yên tâm và lúc này đây mới nghe ra giọng nói của cô. Cả hai đều đồng loạt quay đầu lại.

Mặc Thâm nhìn thấy băng gạc trên mu bàn tay trái của cô. Chưa đầy một giờ mà cô ấy đã bị thương? Anh nắm cổ tay cô lên hỏi: “Chuyện này là sao?”

Hứa Tri Mẫn chớp chớp mắt, cố tìm lời nói dối thích hợp trong đầu óc trống rỗng.

Đúng lúc này Viên Hòa Đông chợt sực nhớ ra, anh mở bệnh án của bệnh nhân, vừa lẩm nhẩm vừa viết vào phần ghi chép lời dặn tạm thời của bác sĩ: “Sáng mai phải bổ sung xét nghiệm kháng thể HIV, bệnh viêm gan...”

Mặc Thâm vừa nghe xong đã hiểu vết thương của cô là do bị bệnh nhân cắn hoặc cào, ngộ nhờ bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm nào đó... Trái tim anh nháy mắt lạnh cóng, anh vội vàng xé băng gạc trên mu bàn tay cô.

Hứa Tri Mẫn cuống quýt chặn tay anh lại: “Không sao hết, khử trùng rồi.”

Nhưng Mặc Thâm đã vạch băng gạc ra và thấy trên mu bàn tay trơn mịn của cô có hai vết răng thật sâu còn đang tiếp tục rỉ máu, mặt trong băng gạc máu nhuộm đỏ một mảng lớn. Anh thở dồn dập, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hứa, Tri, Mẫn, em dám nói với anh đây là khử trùng?”

Cô im bất cần môi dưới. Lúc này ở phòng trị liệu, cô mới nặn máu bầm và thấm cồn iod lên miệng vết thương thì có người vào nói cần hỗ trợ. Thế là cô dán băng gạc lên lại rồi bê khay thuốc ra ngoài. Nói gì thì nói, đây là nơi giành giật sự sống từng giây từng phút, nào ai có thể chỉ chăm chăm lo lắng cho bản thân mình? Cô mở miệng định giải thích, nhưng khi bắt gặp đôi mắt đen sâu âm u của anh thì lại nuốt xuống lời muốn nói, bởi cô biết anh lo cho cô nên mới nói như vậy.

Mặc Thâm mím chặt môi, nếu còn nói nữa ắt hẳn anh sẽ hôn cô bất chấp tất cả. Anh buông tay cô ra, đứng dậy rời khỏi văn phòng. Tiếng cánh cửa đóng âm sau lưng anh làm Viên Hòa Đông sực tỉnh.

Trong chớp mắt nhìn thấy miếng băng gạc rơi xuống, anh không nén nổi sự khiếp hãi trước hai vết máu kia. Anh hỏi: “Em nặn máu bầm ra hết chưa?”

Hứa Tri Mẫn thành thật đáp: “Dạ có.”

“Em đừng gạt tôi, rốt cuộc em đã nặn máu bầm hay chưa?”

Hứa Tri Mẫn giật mình nhìn Viên Hòa Đông sột ruột vô đầu tóc rối tung. Anh đẩy tập bệnh án sang bên, thả người ngồi phịch xuống ghế, hai tay bưng kín mặt, cả người chìm ngập trong cảm giác tội lỗi ăn năn. Chỉ còn cách cố gắng chịu đựng cơn đau giày xéo trong lòng mình, anh mới không nổi nóng với cô.

Thấy vẻ mặt hối hận của Viên Hòa Đông, Hứa Tri Mẫn vội vàng trấn an: “Sư huynh, anh đừng nên tự trách mình vì chuyện này. Vả lại em tin nếu sư huynh gặp phải tình huống giống em sư huynh cũng sẽ làm như vậy.”

“Không giống nhau.”

“Sao không giống cơ chứ? Sư huynh nhất định cũng sẽ vì bệnh nhân mà hy sinh đưa tay mình ra...”

Viên Hòa Đông ngẩng mặt lên: “Không giống! Tận mắt chứng kiến em bị thương và chính anh bị thương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em hiểu không hả!”

Thình lình bị anh quát, Hứa Tri Mẫn sững sốt.

Sợ mình lại cáu giận với cô, anh quay người đưa lưng về phía cô, nói ra lời khiển trách chứa đầy sự quan tâm: “Tri Mẫn, em bị bệnh không nói, bị thương cũng không khử trùng, em như thế này bảo anh từ nay về sau biết tin tưởng em ra sao đây?” Nói xong anh đứng phắt dậy, quơ lấy bệnh án rời khỏi văn phòng. Anh muốn đích thân dẫn dò nhóm Vương Hiểu Tịnh sáng mai làm thêm các xét nghiệm này, chỉ mong sao trong máu của bệnh nhân không tồn tại bất kì căn bệnh truyền nhiễm quái ác nào.

Hứa Tri Mẫn đứng chôn chân trong căn phòng không một bóng người, cười khổ. Tình cảnh của cô bây giờ nên gọi là gì? Đã bị thương lại còn không được người ta cảm kích?

Cửa mở, Mặc Thâm cầm khay thuốc đi vào nói: “Qua đây ngồi đi.”

Hứa Tri Mẫn thấy mây đen trên mặt anh đã tan hết, nơm nớp lo sợ ngồi vào ghế. Anh mở một gói thuốc mới, đổ cồn iod lên miếng bông khử trùng, sau đó dùng nhíp kẹp một nắm bông đắp lên miệng vết thương của cô không chút nương tay. Cảm giác nóng rát trào đến, cô cắn răng nhú mày không dám hó hé.

Mặc Thâm nói: “Đủ đau chưa? Tốt nhất là đau đến mức cả đời không quên! Để xem lần sau em còn dám không!”

Cơn đau khó lòng chịu đựng trong giây phút này bỗng nhiên lại khiến ý thức của cô rõ ràng đến khác thường. Cô chợt nhận ra mình đến gần bên anh hơn lúc nào hết, nhận ra sau nỗi chua xót khổ sở thoáng ẩn thoáng hiện luôn là hương vị mật ong ngọt ngào khó nhạt phai.

Bên ngoài văn phòng, Linh Linh ước lượng tập bệnh án trên tay, chờ cho Viên Hòa Đông đi rồi, cô nàng bèn nói với Vương Hiểu Tịnh: “Công nhận đồng nghiệp mới giỏi thật, mạnh mẽ thật, mới vào khoa đã chọn cho hai vị bác sĩ nóng nảy của chúng ta nỗi cơn tam bành.”

Vương Hiểu Tịnh cong môi, dùng lưng bàn tay che miệng lại.

Linh Linh hết sức kinh hoàng: “Vương Hiểu Tịnh, cậu ở khoa này rõ lâu mà tớ chưa từng thấy cậu cười tươi thế bao giờ.”

Vương Hiểu Tịnh không thèm nhìn cô nàng, mãi đắm chìm trong dòng suy tư của riêng mình. Qua buổi tối hôm nay có thể thấy Hứa Tri Mẫn quả thực có lai lịch khó hiểu. Thế nhưng cô lại thở phào nhẹ nhõm. Vì sao vậy nhỉ? Chẳng lẽ cô đã gửi gắm kỳ vọng nơi Hứa Tri Mẫn thật rồi sao?

Nở nụ cười thư thái, Vương Hiểu Tịnh lấy tập bệnh án trong tay Linh Linh đi, vừa nghiêm túc thực hiện chỉ thị của bác sĩ, vừa cẩn trọng cân nhắc câu nói đạo nào của Hứa Tri Mẫn: “Vừa là thầy vừa là bạn.”

Gần rạng sáng, sau khi bàn giao công việc cho đồng nghiệp xong xuôi, Vương Hiểu Tịnh và Hứa Tri Mẫn cùng vào phòng thay quần áo thay ra bộ đồng phục làm việc. Vương Hiểu Tịnh nắm tay trái Hứa Tri Mẫn nói: “Đưa đây chị nhìn xem.”

“Khử trùng rồi ạ.” Hứa Tri Mẫn an tâm nói.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày chị sẽ dành ra một giờ truyền thụ cho em những bài học khác.”

Hứa Tri Mẫn giật mình. Vốn dĩ cô còn lo lắng không biết nên giải thích thế nào với Vương Hiểu Tịnh về tất cả sự việc xảy ra, thế nhưng Vương Hiểu Tịnh chẳng những không chất vấn, mà còn chủ động đề xuất quan hệ giữa họ tiến thêm một bước. Lúc Vương Hiểu Tịnh rời đi, cô vịn cửa tự hỏi: Thế này là trong họa có phúc? Hay là sau khi cân nhắc, Vương Hiểu Tịnh quyết định kết làm đồng minh với cô?

Người khác đối tốt với mình thì mình nên biết ơn và đền đáp, đó là nguyên tắc đối nhân xử thế mà Hứa Tri Mẫn luôn tuân theo. Vương Hiểu Tịnh đã quyết định đối xử tốt với cô thì sau này cô làm chuyện gì cũng nên suy nghĩ cho cô ấy.

Về sau khi Vương Hiểu Tịnh dạy học cho cô, quả thực cô ấy luôn đóng kín cửa, chỉ dạy ỗi mình cô.

32. Chương 32

Tuy không thể tham gia lễ đội mũ, nhưng lại có người tặng cô một cây bút, nói chính xác hơn thì đó không phải tặng mà là trao đổi. Từ trước đến nay cô luôn xem trọng ý nghĩa ẩn bên trong đồ vật hơn giá trị của chính nó. Anh cố ý truyền đạt lời dặn bác sĩ bằng ngòi bút của cô, cô dùng bút anh ký tên dưới hàng chữ anh viết. Có nghĩa rằng, cô là trợ tá duy nhất của anh và quan hệ cùng chiến tuyến giữa họ hiển nhiên đã gần thêm một bước.

Cây bút máy Hero màu nâu đỏ của cô cũng không phải loại thường. Nó là di vật duy nhất ông ngoại để lại cho cô, hiệu Hero 100 kinh điển, được xếp vào loại vật phẩm quý giá. Thế mà anh lại ngang nhiên giật nó từ tay cô. Không còn nghi ngờ gì nữa, ‘ỷ mạnh cướp đoạt’ là bản tính của anh rồi.

Cô kéo băng gạc trên mu bàn tay xuống, chỗ bị bệnh nhân cắn không nhiễm trùng, vết thương đã khép miệng. Cô mặc vào bộ đồ phẫu thuật màu xanh, búi mái tóc dài lên gọn gàng, đội mũ, soi gương kiểm tra cẩn thận xem vành nón trùm hết tóc hay chưa. Sau đó, cô bỏ cây bút Parker của anh vào một cái túi, kéo khóa rồi cất vào tủ, trên bàn phẫu thuật tạm thời không cần sử dụng bút.

Kể từ thứ hai, Hứa Tri Mẫn kết thúc giai đoạn học tập, phụ việc tại phòng điều trị, chuyển sang phòng phẫu thuật ngoại khoa tim. Thời cơ này đến rất đúng lúc. Sau sự việc phòng cấp cứu vào tối thứ sáu tuần trước, tin đồn về cô lan nhanh chóng mặt. Có điều là, không ai nắm thóp được nhược điểm của cô. Đối với nhóm Mặc Thâm và Viên Hòa Đông, bấy lâu nay cô luôn cư xử chừng mực, có phép tắc, chưa bao giờ thân thiết với một người khác phái nào. Mà cho dù thân thiết thì sao chứ? Hai chủ nhiệm đã nói ‘Cứ tự do yêu đương vụng trộm đi’ đó thôi.

Vì thế với số đông những ai thích xem náo nhiệt, khi đã bàn tán chán chê, họ lãng quên chuyện về cô rất nhanh để nhằm vào đề tài khác mới mẻ hơn. Đương nhiên cũng không loại trừ một số ít người muốn lợi dụng chuyện này cho toan tính riêng. Hứa Tri Mẫn nhớ lại hôm cô gặp Trương Tề Duyệt ở trạm y tá. Trước đó, anh ta không nhìn cô nữa con mắt, cô cũng chưa bao giờ nói hơn một câu với anh ta. Đây là lợi thế của việc làm người giúp việc cho Vương Hiểu Tịnh, chỉ cần im lặng, đừng gây ồn ào thì sẽ thật sự biến thành vô hình. Nhưng hôm nay, có lẽ Trương Tề Duyệt nghe ai nói gì đó nên bắt đầu chú ý đến cô.

Trương Tề Duyệt nói vài câu khen ngợi với y tá Giang: “Y tá trưởng, cô em mới đến này vừa thông minh vừa xinh đẹp, chị quả là có con mắt tinh đời. Không biết y tá trưởng tuyển đồng nghiệp mới này ở đâu thế?”

Hứa Tri Mẫn ngược mắt lên nhìn, ngửi thấy mùi nước hoa từ trên người anh ta, cô thầm cười trong bụng: “Gã đàn ông ăn chơi khoáng đạt này trông nho nhã, lịch sự ra phết.” Hứa Tri Mẫn không cần nói gì vì đã có y tá trưởng Giang giúp cô từ chối khéo.

Dường như y tá trưởng Giang rất có kinh nghiệm đối phó với lưu manh, chị tiện tay vợ lấy cặp tài liệu rồi đánh nhẹ lên cánh tay Trương Tề Duyệt: “Bác sĩ Trương, lúc họp giao ban cậu không chăm chú nghe à? Chủ nhiệm nói, cô ấy là bảo vật của khoa chúng tôi, đẹp ngay cái ý đồ trong đầu cậu đi nhé.”

Trương Tề Duyệt xoa cách tay bị đánh đau điếng, nói vẻ oan ức: “Tôi có ý gì đâu chứ?”

“Sao đây? Bác sĩ Trương, cậu muốn tôi vạch trần gốc gác của cậu phải không?” Y tá trưởng Giang vờ uy hiếp.

Được y tá trưởng mở đường thoát thân, Trương Tề Duyệt lập tức cười xin khoan hồng, song đôi mắt khôn ngoan vẫn không quên nhìn chằm chằm cây bút Parker kẹp trên túi áo trên Hứa Tri Mẫn.

Xong việc, Hứa Tri Mẫn nhanh chân vào phòng thay quần áo, Lâm Ngọc Cầm lập tức bám theo sau lưng cô. Lâm Ngọc Cầm nói với cô về tình nghĩa bạn học cùng lớp, cô vẫn giữ nụ cười nhã nhặn, không khỏi thấy

khôu hài khi nhìn khuôn mặt tươi cười cứng đờ lúc này của Lâm Ngọc Cẩm, khác một trời một vực với vẻ ngọt ngào dành cho đàn ông. Trời sinh hai loại phụ nữ: Một loại ngượng ngùng, dè dặt trước người khác phái; một loại quyến rũ, e thẹn một cách tự nhiên. Hứa Tri Mẫn không cảm thấy người như Lâm Ngọc Cẩm có gì không tốt, thậm chí cô còn thưởng thức cái vẻ yếu điệu, chân thành của Lâm Ngọc Cẩm với đàn ông. Chẳng qua như lời Phương Tú Mai nói, đây là điểm quyết định họ vĩnh viễn là hai loại người khác nhau. Đã không giống nhau thì dù ngoài mặt có cư xử tốt đẹp thế nào đi nữa cũng không bao giờ đi cùng một con đường.

Đợi Lâm Ngọc Cẩm dứt lời, Hứa Tri Mẫn mới khóa tủ quần áo rồi nói: “Ngọc Cẩm, tuy chúng ta là bạn học cùng lớp nhưng ở phòng này, nói gì thì nói, tớ vẫn là lớp sau, là đàn em của cậu, tớ nên gọi cậu bằng ‘cô’ mới phải.”

Lâm Ngọc Cẩm sửng sốt: “Thôi, thôi, không cần phải...”

“Ngốc à,” Hứa Tri Mẫn vỗ vai cô nàng, “Tớ không gọi cậu là ‘cô’, có nghĩa chúng ta lúc nào cũng là bạn học rồi đấy.”

Đã nói đến nước này thì trong lòng cả hai đều nguội lạnh, hai người cười chào qua loa rồi Lâm Ngọc Cẩm vào trong thay quần áo. Hứa Tri Mẫn đến phòng học nhỏ đã hẹn trước với Vương Hiểu Tịnh, cảm giác xót xa trong tim không sao gạt bỏ. Lâm Ngọc Cẩm vì nghe lời đồn nên tìm cô cầu cạnh, nhưng cô không giúp gì được cho cô bạn. Vì, thứ nhất, cô không đủ khả năng; thứ hai, giúp Lâm Ngọc Cẩm chẳng khác nào tự gây tai vạ. Kiểu con gái như Lâm Ngọc Cẩm, thứ coi trọng chỉ là tình yêu chứ không phải tình bạn. Suy đi ngẫm lại, cô vào đây lâu như vậy, nhưng mỗi ngày Lâm Ngọc Cẩm đều bám theo các sư huynh, đến tận hôm nay mới nghĩ tới chuyện cậy nhờ tình cảm bạn học, tình bạn của cô rẻ mặt đến mức ấy sao?

Mặc dù chuyển sang phòng giải phẫu nhưng Hứa Tri Mẫn không tách khỏi Vương Hiểu Tịnh. Vì thế một giờ học bí mật với Vương Hiểu Tịnh vẫn tiếp tục mỗi ngày sau giờ làm việc. Hứa Tri Mẫn quyết định đi theo Vương Hiểu Tịnh nên phòng giải phẫu ngoại khoa tìm không chỉ định thầy hướng dẫn cho cô.

Trong phòng học nhỏ, Vương Hiểu Tịnh chỉ dẫn Hứa Tri Mẫn từng thao tác. Nhận ra hôm nay tâm tình học trò không vui, cô chống cằm thản nhiên nói: “Bên phòng giải phẫu thuận lợi chứ? Chị nghe phía y tá trưởng Hoàng nói, bắt đầu từ mai sẽ cho em làm việc độc lập.”

“Dạ, cắt bỏ khối u trên vách nối giữa động mạch vành và tâm thất, em làm y tá chịu trách nhiệm chuyển giao dụng cụ.” Hứa Tri Mẫn đáp.

“Ai mổ chính?”

“Chủ nhiệm Trương ạ.”

“Ồ, cơ hội bác sĩ Mặc cầm dao mổ rất cao.”

“Anh ấy là trợ tá chính ạ.” Vừa trả lời xong, Hứa Tri Mẫn giật mình kinh ngạc. Sau nhiều ngày tự mình quan sát, cô nhận ra vị trí trợ tá giữa giai đoạn phẫu thuật của hai chủ nhiệm cơ bản đều do Mặc Thâm vững vàng chiếm giữ. Địa vị trợ tá giữa giai đoạn phẫu thuật gần với mổ chính, nhất là khi bác sĩ mổ chính không thể hoàn thành ca mổ, trợ tá phải gánh vác thay trách nhiệm mổ chính. Rõ ràng chủ nhiệm tin tưởng tuyệt đối trình độ của Mặc Thâm.

“Em không biết à? Bác sĩ Mặc được mệnh danh là thiên tài của khoa ngoại chúng ta.” Vương Hiểu Tịnh thoáng cười, “Có khi cả chủ nhiệm cũng không nghĩ ra cách, thế mà cậu ấy lại nghĩ ra được. Tốc độ khâu của cậu ấy phải nói là nhanh nhất khoa, ngoài ra không một y tá nào khâu nhanh bằng cậu ấy. Nhưng mà, chị nghe nói em khâu cũng nhanh không kém.”

Vương Hiểu Tịnh nói vậy là khen mình sao? Hứa Tri Mẫn nhất thời không biết trả lời thế nào, lẳng lặng nhìn qua, bất gặp nụ cười trên gương mặt Vương Hiểu Tịnh, cô bèn giữ im lặng.

Trong lòng Vương Hiểu Tịnh đã có dự tính. Ở phòng điều trị, Hứa Tri Mẫn thầm lặng đi theo cô khiến đại đa số mọi người đều cho rằng Hứa Tri Mẫn không khác nào người hầu nhỏ. Chỉ bản thân Vương Hiểu Tịnh là hiểu rõ nhất, cô học trò này rất thông minh, biết cách tự bảo vệ mình tránh không để người khác sinh lòng ghen ghét. Nhưng từ khi sang phòng giải phẫu, không cần theo bên cạnh cô, tài năng của Hứa Tri Mẫn ắt sẽ dần bộc lộ.

Mười ngày ngắn ngủi qua đi, cái tên ‘Hứa Tri Mẫn – phòng giải phẫu khoa ngoại khoa tim’ lan truyền đi rất nhanh, một số bác sĩ giải phẫu còn đặc biệt ghé sang chỉ để tận mắt nhìn cô gái mới đến. Nguyên nhân hoàn toàn không liên quan đến chuyện Hứa Tri Mẫn xinh đẹp ra sao. Trong phòng giải phẫu ai nấy đều mặc kín cổng cao tường, khi đã đeo khẩu trang thì chẳng thể phân biệt nổi ai là ai, nhưng cách làm việc ngược lại lại rõ như ban ngày. Không chỉ làm bao người thán phục bởi tốc độ khâu kim thoăn thoắt, Hứa Tri Mẫn còn tạo nên một hình ảnh đẹp đẽ, rung động lòng người bởi vẻ bình tĩnh, tao nhã của cô trong từng thao tác.

Hầu hết những ai khâu kim đều phải giữ cho đôi mắt bất động, nhìn chăm chăm lỗ kim, không khâu được chỉ qua lỗ kim sẽ bị bác sĩ thúc giục đến mức quính quáng, lúc ấy chỉ còn cách dí sát kim và chỉ vào mặt để thấy rõ ràng hơn. Hứa Tri Mẫn lại khác hẳn. Dưới đôi mắt to tròn và hàng mi hơi nhấp nháy của cô, sợi chỉ trong tay cô xuyên qua lỗ kim nhẹ nhàng như nước chảy. Trong tình huống hiểm hoi sợi chỉ bất ngờ trượt ra ngoài lỗ kim, cô sẽ nhặt chỉ lên chấm nhẹ nhàng vào nước muối sinh lý, rồi như có phép màu của nàng tiên nữ, sợi chỉ buồng bình kia phút chốc xuyên qua lỗ kim một cách kỳ lạ. Tiếp theo, cô xoay đầu kim về hướng mình, đặt phần đuôi xuôi theo lòng bàn tay đang đưa ra của bác sĩ phẫu thuật, đồng thời trao cho người trợ tá kéo cắt chỉ, kẹp cầm máu. Chứng kiến những động tác liên mạch, lưu loát, trôi chảy đó, không ai tin đây chỉ là một cô gái vừa rời ghế giảng đường.

“Tôi luôn cho rằng, con người ta muốn làm việc gì nhất thiết phải có năng khiếu trời phú.” Chủ nhiệm Trương cảm khái lúc đóng lại khoang ngực từ trong ra ngoài trước khi kết thúc ca mổ tim.

Bác sĩ gây mê Kim có thâm niên nhiều năm trong nghề, khen ngợi: “Tôi thấy hai người trẻ tuổi trên bàn mổ hôm nay, một người khâu kim, một người khâu, vừa nhanh vừa trôi chảy, thật sự đẹp mắt quá.”

Bấy giờ Hứa Tri Mẫn mới phác giác ra chủ nhiệm Trương đã ngừng tay, đang đứng bên cạnh xem Mặc Thâm khâu vết mổ, mọi dụng cụ cô chuyển qua đều vào tay anh. Cô vụng trộm hít sâu một hơi, không dám nghĩ người bên cạnh mình là Mặc Thâm mà chỉ xem anh như một bác sĩ bình thường nào đó.

Nhưng muốn coi nhẹ sự hiện diện của anh là chuyện bất khả thi. Vương Hiểu Tịnh nói không hề sai, không một bác sĩ nào cô từng gặp có tốc độ khâu nhanh bằng anh, nhanh và chuẩn xác, nhanh và tinh xảo, trước mọi chướng ngại anh đều có thể mau chóng đổi cách xử trí. Danh hiệu ‘Thiên tài’ hoàn toàn xứng đáng. Với bác sĩ khác, cô chỉ cần khâu hoàn chỉnh hai cây kim rồi thành thoi đứng chờ. Còn với Mặc Thâm, cô có phần vất vả hơn. Cô vừa khâu kim xong, anh đã ném kim trống rỗng rồi ngửa tay đợi cô.

Nếu là bình thường, Mặc Thâm đã phải sốt ruột đợi những người khâu kim chậm chạp, nhưng anh biết hiện giờ đứng cạnh anh không phải ai khác mà chính là cô. Quả nhiên không ngoài dự liệu, tay anh vừa duỗi ra, chờ chưa được bao lâu, cô đã nhẹ nhàng đặt kim vào lòng bàn tay anh. Đáy lòng anh nở nụ cười thỏa mãn, sự mãn nguyện dâng đầy trong đôi mắt đen lạnh nhạt khiến thần sắc anh tỏa sáng. Càng lúc anh càng nhận ra mình yêu cô nhiều hơn, cô là người không ai có thể thay thế.

Ánh mắt bác sĩ Kim chuyển từ Mặc Thâm sang Hứa Tri Mẫn, nói: “Có thể theo kịp tốc độ của bác sĩ Mặc, cô ấy là người đầu tiên. Tốc độ khâu kim này, một số y tá nhiều kinh nghiệm so ra còn kém hơn hẳn.”

“Đúng đấy.” Chủ nhiệm Trương bắt đầu hỏi han, “Tôi cũng rất hiếu kỳ, không biết cô ấy học được kỹ năng tuyệt xảo như vậy ở đâu... Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn nghe hỏi vậy, thành thật trả lời: “Có thể vì lúc nhỏ em giúp ông ngoại khâu nút áo nên luyện được ạ.”

“Giúp ông ngoại khâu nút áo?” Mọi người ngạc nhiên.

Hứa Tri Mẫn thoáng bối rối trước nhiều ánh mắt hướng về phía mình: “Ông ngoại em về già bị bệnh Parkinson, hay thích gỡ nút quần áo. Mẹ em đi làm không ở nhà, năm sáu tuổi em đã bắt đầu lấy hộp kim giúp ngoại khâu nút áo. Sau này, em cũng giúp người nhà may vá.”

Chủ nhiệm Trương thở dài: “Tay nghề may vá của em chắc chắn rất giỏi, mà mấy chuyện này quả thật đàn ông kém cỏi hơn phụ nữ.”

Bác sĩ Kim lập tức hỏi: “Chủ nhiệm Trương, chị nhà cũng thường may nút áo cho anh phải không?”

Chủ nhiệm Trương vui vẻ trả lời: “Tôi khâu miệng vết mổ giỏi hơn bà ấy, nhưng công phu may nút áo của bà ấy lại làm tôi tâm phục khẩu phục.”

Một bác sĩ trẻ giật mình hỏi: “Tâm phục khẩu phục?”

Bác sĩ Kim ân cần chỉ dạy cậu thanh niên: “Cảm giác này ấy mà, đàn ông độc thân không hiểu được đâu.”

Ca mổ kết thúc thuận lợi, sau khi chuyển bệnh nhân ra khỏi phòng, bác sĩ Kim hằng hái đề nghị chủ nhiệm Trương: “Chủ nhiệm Trương, tôi thấy hay anh đề xuất với y tá trưởng về sau cho hai người này hợp tác lâu dài luôn đi, chúng ta được dịp tiếp tục thưởng thức tài nghệ.”

Chủ nhiệm Trương gật gù: “Tôi cũng nghĩ vậy, quyết định thế nhé.”

Đang thu dọn đồ đạc, Hứa Tri Mẫn thăm thở dài. Không cần chủ nhiệm Trương mở lời, y tá trưởng đã có ý định này từ trước đó. Bởi vậy nên chị mới cho cô sang phòng phẫu thuật trong thời gian Mặc Thâm cầm dao mổ nhằm giúp đồng nghiệp giảm bớt áp lực.

Giờ nghỉ giữa trưa, Hứa Tri Mẫn cầm cốc nước ra ngoài hành lang. Ở nơi vắng vẻ này cô có thể một mình yên tĩnh uống nước, tận hưởng cơn gió lùa qua khung cửa sổ.

Đúng lúc cô đang thất thần nhìn ánh sáng bảy màu óng lên từ bức tường gạch men thì cửa mở. Ngoảnh lại thấy Mặc Thâm bước tới, cô cúi đầu nghĩ, hình như người có thể mau chóng tìm ra cô luôn luôn là anh.

Anh ngồi xuống cạnh cô, thả áo sơ mi lên đầu gối cô rồi nói: “Một nút bị đứt rồi.”

Hứa Tri Mẫn khó tin nhún mày: “Anh không tự may lại được à?”

“Không biết.” Anh trả lời dứt khoát, ấn hộp kim vào tay cô, “Mới mua ở tiệm tạp hóa nhỏ dưới lầu.”

“Vậy lúc trước bị đứt nút anh làm thế nào?”

“Đưa ra tiệm giặt. Nhưng từ hôm nay sẽ khác.”

Hứa Tri Mẫn cảnh giác nhìn anh: “Hôm nay?”

“Hôm nay mới biết, thì ra có người khéo khâu nút áo gần ngay trước mắt.”

Cô nghe xong vừa bực mình vừa buồn cười, không phải anh nghe chủ nhiệm Trương nói nên cố ý bứt nút áo rồi đòi cô may lại đấy chứ? Cô nhìn xuống chỗ cái nút rơi ra, quả nhiên nó đã bị ai đó mạnh tay giặt đi không thương tiếc. Mỗi lần như vậy, cô lại bất giác mềm lòng, không làm gì được anh. Cô ngắt lời anh: “Được rồi, em may giúp anh.”

Mặc Thâm nghiêng đầu nhìn chăm chú gương mặt yên bình của cô khi cô khâu nút áo cho anh. Anh bỗng nhiên hiểu ra ý nghĩa ‘Tâm phục khẩu phục’ trong câu nói của chủ nhiệm Trương. Hóa ra cô đã may cái nút áo này vào trái tim anh. Khoảnh khắc nhìn cô may vá, anh cảm giác như cô là người con gái chỉ của riêng anh mà thôi.

“Dì Tuệ không khâu nút cho anh sao?” Cô kéo chỉ, thuận miệng hỏi một câu.

“Mẹ anh không may vá được vì mắt mẹ không rõ.”

“Mất dì Tuệ ư?”

“Mất mẹ anh bị hỏng trong những năm xuống nông thôn làm thanh niên trí thức. Khi đó mẹ muốn thi đại học, nhưng địa phương mẹ đến không đủ điều kiện, buổi tối chỉ có thể thắp đèn đọc sách. Tuy rất gian khổ nhưng mẹ vẫn kiên trì học hành. Sau này trở về thành phố, trong số bạn học chỉ có mẹ đỗ đại học.”

Bất ngờ nghe được giai đoạn phần đầu gian nan của Dương Minh Tuệ, Hứa Tri Mẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

“Còn bác gái thì sao?” Mặc Thâm hỏi lại cô.

“Ba em là thanh niên trí thức, gặp gỡ rồi kết hôn với mẹ lúc xuống nông thôn.” Hứa Tri Mẫn trả lời, nở nụ cười hoài niệm chuyện cũ: “Nói chắc anh không tin, lúc nhỏ em không nghe lời, ba em thường dọa em sợ, bảo là nhặt em dưới gốc đại thụ.”

“Thật à?”

Nút áo được khâu lại chần chẫn, cô cắn đứt sợi chỉ, nói: “Nửa thật nửa giả. Em không phải được nhật về, nhưng đúng là sinh ra tại mảnh đất cạnh gốc cây. Khi đó mẹ em bụng mang dạ chứa nhưng vẫn ra đồng làm việc bình thường, lúc vung cuốc, nước ối bị vỡ. Mẹ vừa ráng lê bước được đến bờ ruộng thì đầu em đã ló ra. May sao trong số nông dân làm chung có một bà mẹ, chính bà đã đỡ đẻ ẹ em.”

“Sinh thiếu tháng?” Anh nheo mắt.

“Sớm hơn một tháng.”

“Đợi trong hộp giữ nhiệt bao lâu?”

“Hộp giữ nhiệt?!” Cô đang cẩn thận cắt kim vào hộp, nghe vậy không nhịn được phì cười, “Nông thôn làm sao có hộp giữ nhiệt cho trẻ con chứ? Phải bệnh viện cấp huyện trở lên mới có. Vả lại nhà em không có tiền nên cũng không quan trọng chuyện ấy. Sinh được đứa con biết thở, biết khóc, biết cười là mừng lắm rồi.” Cô đang cười nói, bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt anh có gì đó khác lạ, “Sao vậy?”

Mặc Thâm không nói nên lời. Mặc dù cô kể chuyện mình ra đời với giọng điệu hết sức vô tư nhưng anh nghe xong lại thấy khiếp sợ. Cô vừa sinh thiếu tháng vừa không được hưởng cả sự chăm sóc đặc biệt một đứa trẻ sinh thiếu tháng hiển nhiên phải có. So với phương thức đỡ đẻ của một hộ lý, phương thức đỡ đẻ phi khoa học cô nói giống như một canh bạc, mà sinh mạng yếu ớt của cô chính là đồng tiền đặt cược. Anh không dám tưởng tượng, lẽ như lúc ấy thất bại... thì giờ này anh đã không gặp được cô, cô sẽ không ngồi yên lành nơi đây khâu nút áo cho anh. Anh bỗng thấy hoảng hốt sợ hãi, vòng tay ôm ghì cô vòng lòng.

“Mặc Thâm?” Cái ôm mạnh mẽ đến mức cô không sao thở nổi.

“Mẹ em không nên ra đồng làm việc nặng, bố mẹ em lại càng không nên không mang em đến bệnh viện.”

Nghe thấy giọng nói tức giận xen lẫn khổ sở của anh, cô tự dưng muốn trấn an anh: “Bây giờ em vẫn sống khỏe mạnh giống người bình thường mà.”

Anh nấn nấn cánh tay mảnh khảnh, nói: “Anh nghi ngờ em bị ốm yếu bẩm sinh.”

Cô trợn mắt: “Anh dựa vào đâu mà chẩn đoán như thế?”

“Dựa vào... anh, Mặc Thâm.”

Cô biết anh có y thuật tài giỏi, nhưng câu nói này giống hệt như câu khoe mẽ huênh hoang phát ra từ miệng một cậu con trai to xác. Thế là cô thoải mái cười giòn tan. Chân mày anh nhíu chặt, sau đó từ từ giãn ra, bàn tay thương xót lau nhẹ mồ hôi trên trán cô rồi nâng cằm cô lên. Cô co người lại trong nháy mắt, anh như chim ưng trên trời cao lao nhanh xuống hôn thật sâu lên đôi môi cô hé mở. Cô gấp gáp chống đỡ với sự nóng bỏng, da diết từ anh.

Tiếng thở dồn dập tràn ngập bên tai cô trong phút mê man, rồi từ từ cô cũng quen dần với kiểu hôn mạnh mẽ ấy. Đúng lúc hơi mở mắt, cô thấy cửa hành lang thình lình bật ra. Anh chàng Dương Sâm vừa xông vào dĩ nhiên bị dọa đến nỗi giật bắn, đồ cầm trong tay rơi xoạch xuống đất.

33. Chương 33

Cô cuống quýt đẩy Mặc Thâm ra, xoay lưng sửa sang lại quần áo, trống ngực đập thình thịch. Dương Sâm ho húng hắng, nói: “Hai người tiếp tục đi, tớ ra ngoài.”

“Quay lại đi.” Mặc Thâm không nhanh không chậm cất tiếng ngăn bước cậu bạn, “Chuyện giữa tớ và cô ấy không phải cậu không biết.”

“Cũng đúng nhỉ.” Dương Sâm bật cười, đưa mắt dò xét chiếc áo sơ mi trên đầu gối cô: “Khâu nút áo xong rồi sao?”

Xem ra Dương Sâm cũng nghe câu danh ngôn vợ chồng của chủ nhiệm Trương, Hứa Tri Mẫn phút chốc càng thêm bối rối, cô vừa gấp áo sơ mi, vừa cố giữ bình tĩnh đáp một tiếng ‘vâng’.

Mặc Thâm đương nhiên không nỡ để cô chịu một chút ảm ức nào, anh cắt ngang vẻ đùa cợt của Dương Sâm: “Tìm tớ có việc gì?”

“À, là thế này,” Dương Sâm giơ cặp hồ sơ bệnh án lên, “Viên Hòa Đông tìm tở hỏi bệnh nhân giường mười ba có thể bắc cầu động mạch không?”

Bệnh nhân giường mười ba? Có phải bệnh nhân nằm giường phụ được phòng cấp cứu đưa lên làm tan huyết khối đêm hôm trước? Bây giờ đã chuyển sang giường mười ba rồi sao? Hứa Tri Mẫn tự hỏi.

“Tớ biết, bệnh nhân đó tở và Viên Hòa Đông cùng nhận, sao vậy?” Mặc Thâm hỏi.

“Bệnh nhân đã làm tạo hình mạch vành, một bên mạch chính vẫn bị nghẽn.”

“Vậy thì làm giá đỡ.”

“Tớ nghĩ cậu nên xem bệnh án trước đi, đảm bảo sẽ thấy hứng thú đấy.”

Mặc Thâm nghi hoặc đón lấy bệnh án, lật vài trang rồi vuốt cằm: “Ừm, nếp gấp thứ hai hẹp và không khép kín, van bị vôi hóa, mổ vẫn tốt hơn.”

“Bởi vậy, ý Viên Hòa Đông là, nếu bên ngoại khoa có thể cùng phối hợp giải quyết thì sẽ không làm can thiệp*. Nhưng nếu không thể...”

(*) Can thiệp: Gọi tắt của Can thiệp mạch vành qua da. Đây là một kỹ thuật dùng một loạicatheter (ống thông nhỏ) để đưa một bóng nhỏ vào lòng động mạch vành bị tắc rồi nong và đặt Stent (giá đỡ) để làm tái thông dòng máu. Trái với phẫu thuật bắc cầu nối chủ vành cần mổ lồng ngực, thì can thiệp động mạch vành thực hiện chỉ bằng cách mở một lỗ nhỏ trên da để đưa catheter vào động mạch ở đùi hay cổ tay.

Mặc Thâm cười khẩy: “Cậu ta vẫn như cũ.”

Như cũ? Cô nhớ lại cái đêm hai người tranh cãi trong phòng làm việc, chẳng lẽ họ thực sự có gì mâu thuẫn ư?

Lúc ba người đi ra, Dương Sâm vẫy tay với cô, nói: “Em cùng đi nghe đi, đêm đó em cũng có mặt mà.”

Trong văn phòng bác sĩ.

Viên Hòa Đông và Mặc Thâm bàn luận, Quách Diệp Nam và Dương Sâm đứng nghe, còn Hứa Tri Mẫn bị Dương Sâm kiên quyết lôi kéo đến chỗ này thì tránh trong góc phòng. Thật ra cô cũng hơi tò mò, hai người này thật sự bất hòa ư? Bầu không khí lúc này càng góp phần làm cô áp lực đến mức khó thở.

“Tại sao cậu ta lại ra mặt?” Viên Hòa Đông bắt mẫn chất vấn Dương Sâm.

Dương Sâm trả lời: “Mặc Thâm nhiều kinh nghiệm hơn tở, vả lại bệnh nhân nhập viện đêm đó là ca trực của cậu ấy.”

Viên Hòa Đông cũng biết Mặc Thâm là người có trình độ xuất sắc về ngoại khoa tim, anh bắt đắ dĩ dề tay lên bệnh án: “Bác sĩ Mặc có ý kiến gì không?”

Mặc Thâm gõ gõ tay lên bàn: “Tôi chỉ có một ý kiến, nói rõ với bệnh nhân hai khoản chi phí, cho anh tự quyết định làm can thiệp hay phẫu thuật.”

Viên Hòa Đông trừng mắt: “Tôi đang bàn phương án điều trị với cậu, không phải chi phí điều trị!”

“Nếu thế không cần bàn làm gì, cậu cứ nói thẳng với bệnh nhân làm phẫu thuật vậy. Giống như mua đồ thôi, tiền nào của nấy.”

Viên Hòa Đông đập bàn: “Ý cậu là mạng người có thể dùng tiền quyết định?”

Quách Diệp Nam thấy vậy vội vàng giữ vai Viên Hòa Đông: “A Viên, ý Mặc Thâm không phải thế đâu.”

Mặc Thâm đứng đưng nhìn Viên Hòa Đông thở hỏn hển, khóe mắt liếc qua Hứa Tri Mẫn. Nghĩ đến chuyện sinh non cô vừa kể anh nghe ở hành lang, vì nhà nghèo nên ba mẹ lựa chọn coi nhẹ tính mạng cô, ngực không hiểu sao thấy đau nhói, nhưng giọng điệu vẫn châm chọc: “Cậu tìm ngoại khoa bàn bạc cốt để tôi thấy thái độ này của cậu phải không?”

Hứa Tri Mẫn thở dài một hơi. Quả nhiên Mặc Thâm vừa dứt lời, Viên Hòa Đông lập tức nổi giận bùng bùng xô cửa đi ra ngoài.

Quách Diệp Nam nói với Mặc Thâm: “Cậu không nói chuyện đàng hoàng với cậu ấy được à? Sao lần nào cũng làm cậu ấy tức điên mới được chứ?”

“Nếu tớ không nói vậy, cậu ta có kiên quyết nói bệnh nhân kiếm tiền làm phẫu thuật không?” Mặc Thâm lạnh nhạt nói, “Bảo cậu ta mau thu lại cái lòng thương hại vô dụng ấy đi. Một số bệnh nhân thiếu hiểu biết, nhẹ dạ tin lời đồn bên ngoài, không những gây nguy hại cho bệnh tình của mình mà còn liên lụy đến bác sĩ chủ trị. Những trường hợp này ở đâu cũng có.”

Chuyện này Hứa Tri Mẫn cũng biết đôi chút. Bệnh nhân đó lúc ở phòng cấp cứu sợ bác sĩ lừa tiền, thà ký giấy chịu chết chứ nhất quyết không làm tan huyết khối, sau khi được đưa vào phòng bệnh, anh ta còn khiến những bác sĩ y tá cứu mình một phen lao đao. Bây giờ anh ta lại ngần ngại, do dự, mãi vẫn chưa quyết định. Cả khoa ai cũng biết Viên Hòa Đông dễ mềm lòng, người có tính cách như anh mà đối phó kiểu bệnh nhân này chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi. Nhưng tại sao Mặc Thâm lại không nhẹ nhàng giải thích cho Viên Hòa Đông chứ?

Hứa Tri Mẫn lại thở dài. Cô hiểu tính anh, không phải anh cố ý muốn đối nghịch với Viên Hòa Đông. Vấn đề ở đây chính là quãng đời trưởng thành của Viên Hòa Đông và bọn họ hoàn toàn khác nhau, và như một lẽ tự nhiên, rất nhiều quan điểm Viên Hòa Đông và Mặc Thâm không bao giờ có thể thống nhất. Đã vậy hai người họ đều cố chấp, luôn kiên trì theo đuổi đến cùng những gì mình cho là đúng.

Cô mở cửa, đi về phía phòng khám bệnh và tìm được Viên Hòa Đông ở đó.

Viên Hòa Đông đứng bên cửa sổ dõi nhìn xe cộ qua lại trên đường phố. Ngón tay anh nhẹ nhàng gõ khung cửa, mắt khép lại, yên lặng chìm sâu vào dòng suy nghĩ. Hứa Tri Mẫn mỉm cười vỡ lẽ. Cô tin tưởng cách đối nhân xử thế của Viên Hòa Đông, anh tuyệt đối sẽ không vì mâu thuẫn với người khác mà đánh mất lý trí của một bác sĩ. Cuối cùng anh vẫn tiếp thu ý kiến của Mặc Thâm.

“Tri Mẫn.” Thấy cô toan rời đi, Viên Hòa Đông nhẹ giọng gọi cô.

Hứa Tri Mẫn buông tay nắm cửa, bước đến gần anh: “Sư huynh.”

“Từ khi em tới đây, anh chưa mời em được bữa cơm nào.” Giọng anh đượm buồn.

“Em vẫn ở khoa này mà, còn nhiều thời gian ăn cơm tán gẫu lắm ạ.”

“Ừ, cũng phải.”

“Sư huynh,” Tuy còn hơi do dự nhưng cô vẫn quyết định nói ra, cô không muốn sự hiểu lầm tiếp tục kéo dài giữa họ, “Sư huynh, trước hết anh đừng hiểu lầm là em nói thay anh ấy. Tính Mặc Thâm luôn như thế, anh ấy nói chuyện với em cũng y hệt vậy. Sư huynh là người thông minh, hẳn sẽ nhận ra Mặc Thâm chỉ nói thể với người anh ấy xem trọng, chứ người anh ấy khinh thường, anh ấy sẽ không buồn để mắt tới.”

Khi nói chuyện, Viên Hòa Đông luôn quan sát nét mặt người đối diện. Lúc nhắc đến Mặc Thâm, đôi mắt đen láy của cô toát ra một thần thái khác thường. Anh nói với vẻ ảm đạm: “Em hiểu cậu ta đến thế sao? Hai người quen nhau bao lâu rồi?”

Hứa Tri Mẫn mấp má môi: “Quen nhau từ khi học trung học.”

“Thấy hai người không giống bạn cùng lớp, ngày đến Mặc gia dự tiệc trung thu, anh đã thấy kì lạ, em và Mặc gia là...”

“Nhà em và nhà họ Mặc không thân thiết gì cả, với lại nhà em thuộc tầng lớp nông dân nghèo khổ, làm sao kết thân với nhà họ được chứ?” Trong lúc vội vàng phân trần quan hệ giữa gia đình cô và nhà họ Mặc, Hứa Tri Mẫn vô tình nói hơi lớn tiếng. Cô vĩnh viễn không bao giờ quên vết tích Dương Minh Tuệ để lại in hằn vào ngày đầu tiên bước chân vào nhà họ Mặc.

Nhìn cô lúc này giống như một con nhím xù lông, Viên Hòa Đông lại thấy đau lòng. Anh luôn cảm giác trong cô vết thương chồng chất, tựa như đã trải qua rất nhiều đau khổ mà người thường không thể tưởng tượng. Anh ân cần nói: “Hứa Tri Mẫn, nếu em bằng lòng, bất cứ lúc nào anh cũng có thể làm thính giả trung thành của em.”

Giọng nói hiền hòa như một người anh cả của Viên Hòa Đông làm cô nhớ đến anh họ Kỷ Nguyên Hiên. Nhiều năm trước, cô và Kỷ Nguyên Hiên là anh em thân thiết, tận đáy lòng cô vẫn biết ơn anh họ, nhưng cô hiểu giờ đây ước muốn có được một người anh trai thức trắng đêm tâm sự cùng cô như xưa chỉ còn là hy vọng xa vời. Kỷ Nguyên Hiên hiện giờ đã đặt hết tâm sức vào sự nghiệp, vì muốn cho vợ và con gái một mái nhà êm ấm, vì muốn chu cấp đầy đủ cho đứa em gái là cô đây.

Hứa Tri Mẫn gượng cười: “Nói mới nhớ, em không biết tí gì về sư huynh hết nhé.”

“Em muốn biết gì?” Viên Hòa Đông khoanh tay, mỉm cười chờ cô hỏi.

“Kèn Harmonica ạ.”

Nụ cười của Viên Hòa Đông bỗng nhiên tắt ngấm, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm nghị. Anh lẩm bẩm: “Kèn Harmonica?”

“Có chuyện này em vẫn chưa nói với sư huynh. Lần đầu tiên em gặp sư huynh không phải ở trường chúng ta, mà là ở hành lang dài ven biển quê hương. Lúc ấy em cứ đinh ninh anh là nhạc sĩ, vì sư huynh thổi khúc ‘Tiễn biệt’ tuyệt diệu như thế mà. Nhưng tại sao sau này gặp sư huynh, em lại không thấy anh thổi Harmonica nữa vậy?” Không chỉ không thổi, thậm chí cây kèn Harmonica còn chưa bao giờ xuất hiện trong tay anh. Hứa Tri Mẫn vẫn canh cánh việc này trong lòng, cô ngưỡng mộ tài năng, không muốn khúc nhạc ‘Tiễn biệt’ kia trở thành có một không hai. Bây giờ cuối cùng cô cũng có cơ hội hỏi người trong cuộc.

Thế nhưng khi thấy sắc mặt Viên Hòa Đông bỗng chốc sa sầm, Hứa Tri Mẫn lập tức ý thức được việc mình nhắc đến kèn Harmonica là một sai lầm. Cô vội vàng nói: “Tại em không phải, đi nhiều chuyện với Phương Tú Mai về kèn Harmonica của sư huynh, bọn em cực nhau cây kèn xem cây kèn ấy có phải một giai nhân nào đó tặng sư huynh không. Đúng là trò cá cược nhảm nhí mà, sư huynh không cần giải đáp đâu.”

Viên Hòa Đông cười khổ lắc đầu, “Thời sơ trung, cao trung anh từng có bạn gái, nhưng tình cảm bọn anh chỉ hơn tình bạn một chút. Tốt nghiệp xong là mỗi người mỗi ngả. Cho nên sau khi lên đại học, anh không hề muốn yêu đương kiểu vô trách nhiệm như vậy nữa. Lần em gặp anh chắc là vào kỳ nghỉ đông năm ba đại học, anh về thăm nhà. Lúc đó anh đã quyết tâm đi theo ngành lâm sàng. Hôm ấy là ngày giỗ em gái anh.”

Hứa Tri Mẫn không thể kìm chế cảm giác bàng hoàng trong lòng, hóa ra cây kèn Harmonic đó gắn liền với câu chuyện anh em.

Viên Hòa Đông tiếp tục nói: “Hay thật, em gái anh bằng tuổi em. Con bé thích ngồi bên bờ biển thổi Harmonica, cây kèn anh thả xuống biển là di vật của nó. Anh tự nói với chính mình, tuyệt đối không thể để bị kịch giống em gái anh xảy ra lần nữa.”

“Cô ấy...”

“Khiếm khuyết vách ngăn tâm nhĩ bẩm sinh.” Nói đến đây, Viên Hòa Đông hít sâu vào một hơi, chậm rãi kể lại chuyện của em gái, “Con bé đi kiểm tra sức khỏe mới biết mình bị bệnh. Thời đó, phẫu thuật can thiệp trong nước chỉ mới ở bước khởi đầu, con bé chỉ có thể làm phẫu thuật ngoại khoa. Gia đình chưa kịp quyết định có nên cho con bé làm phẫu thuật hay không thì nó đã thành linh phát bệnh ngay trong lớp học. Đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói nó còn bị viêm cơ tim cấp tính, phần lớn diện tích cơ tim hoại tử, thế nên...”

Lời nói chất chứa đau thương vô tận đành gián đoạn dở dang, gương mặt anh toát lên vẻ thiêng liêng, trang trọng trong ánh nắng vàng.

Hứa Tri Mẫn không khỏi xúc động, cô nghĩ cô sẽ nhớ khúc Tiễn biệt của anh suốt đời này. Cô thẳng thắn và chân thành nói ra suy nghĩ của mình: “Sư huynh, em thấy em rất may mắn vì được nghe anh thổi khúc nhạc đó. Tuy em muốn nghe anh thổi lần nữa, nhưng khi biết đằng sau nó có câu chuyện như vậy, em hiểu nó chỉ có thể trở thành có một không hai mà thôi.”

Viên Hòa Đông quay sang, nhìn cô vẻ đăm chiêu: “Em biết anh nhớ gì lúc em hỏi anh chuyện quá khứ không?”

“Nhớ gì ạ?”

“Nhớ lần em ngã bệnh, môi tím tái, mồ hôi đầm đìa, mười ngón tay trắng bệch, lúc đó anh thật sự hoảng sợ. Em gái anh mất vì bệnh tim nên anh quyết chí trở thành bác sĩ, thế mà... đàn em anh quý nhất lần đầu

tiên ngã bệnh trước mặt anh lại có triệu chứng giống hệt em gái.”

Hứa Tri Mẫn chớp mắt, chuyện lúc đó cô cũng có lỗi.

Viên Hòa Đông nghiêm túc nói: “Chậm trễ không chịu chữa bệnh dĩ nhiên là em sai, nhưng điều anh muốn nói với em chính là, anh không thể tha thứ cho hành vi của cậu ta! Cậu ta đã bỏ mặc tính mạng em, nếu lúc ấy anh không đến thăm em thì không biết bệnh tình sẽ nguy kịch tới mức nào.”

Hứa Tri Mẫn không ngờ bản thân mình lại là nguyên nhân gây ra mâu thuẫn giữa họ, “Sư huynh, việc này...”

“Tri Mẫn!” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Cô ngẩn người trước ánh mắt anh rét lạnh.

“Nếu cậu ta biết hối cải thì tốt!” Nói xong, anh đi lướt nhanh qua cô rồi dừng lại trước cửa, “Yên tâm đi, về chuyện bệnh nhân kia anh tự biết chừng mực, anh sẽ chuyển anh ta sang ngoại khoa. Nhưng em không phải bệnh nhân bình thường của anh, chuyện của em lại là chuyện khác.”

Nói xong, anh đóng sập cửa rời đi. Gió cuốn tung tấm rèm cửa trắng tinh làm lộ ra mảng trời thành thị mịt mờ. Hứa Tri Mẫn hoang mang ngược nhìn, trái tim bị bao vây bởi cảm giác bất lực trước nay chưa từng có.

34. Chương 34

Hứa Tri Mẫn hiểu rõ những gì Viên Hòa Đông nói, bất luận cô là đàn em hay bạn bè của anh, anh đều xem cô như một người con gái quan trọng trong sinh mệnh, thế nên anh không thể dễ dàng tha thứ cho cách làm của Mặc Thâm khi cô ngã bệnh. Ngẫm kỹ lại thì nguyên nhân chủ yếu gây ra mâu thuẫn giữa họ không phải là vấn đề tình địch. Hứa Tri Mẫn buồn bực chải tóc, chuyện này cô mờ mịt không biết xử trí thế nào. Những khi phiên muộn, cô lại nhớ tới lời bà di thường nói với mình trước đây: Trời không tuyệt đường người.

Lời nói của người già là lời thông thái, trở ngại chẳng thể nào giải quyết trong một sớm một chiều.

Nghĩ đến bà cụ, Hứa Tri Mẫn buông cây lược gỗ đào xuống, soi gương cau chặt chân mày. Cô gọi điện hỏi anh họ Kỷ Nguyên Hiên, anh không trả lời ngay mà lại lấy cớ bận công việc rồi ngắt máy. Hỏi Mặc Thâm, Mặc Hàm thì hai người họ như câm điếc, nói chưa hết hai câu đã lãng sang chuyện khác. Họ đang giấu diếm điều gì vậy nhỉ? Hứa Tri Mẫn càng nghĩ sâu xa, lòng càng hoảng loạn. Cô sốt ruột gõ cây lược xuống bàn, thật sự không biết nên hỏi ai, lại càng không thể xin phép về quê tìm hiểu ngọn ngành. Cô thở dài một tiếng rồi cất lược đi.

Kết thúc một tuần thực tập ở phòng giải phẫu ngoại khoa tim, Hứa Tri Mẫn chuyển sang phòng can thiệp nội tim mạch.

Ở phòng giải phẫu ngoại khoa tim, Hứa Tri Mẫn chỉ là một y tá bình thường. Về phương diện cấp quản lý, y tá trưởng Hoàng không chỉ quản lý phòng giải phẫu ngoại khoa tim mà còn quản lý các vấn đề chung chung khác. Nghĩa là y tá phòng giải phẫu và bác sĩ gây mê hợp lại thành một khoa gây mê độc lập, hai bác sĩ ngoại khoa và khoa gây mê sẽ phối hợp bố trí công việc.

Tình hình thực tế ở phòng can thiệp nội tim mạch* lại hoàn toàn khác. Đầu tiên, phòng can thiệp không cần bác sĩ gây mê, nhu cầu về y tá cũng ít, kỹ thuật can thiệp tim mạch thuộc hàng đặc biệt nhất trong nội khoa tim, vì thế nơi này không cần một khoa gây mê độc lập. Tùy thuộc vào nội khoa, những người chuyển đến đây sẽ được phân bổ sang một khoa hỗ trợ khác trực thuộc bệnh viện. Tiếp nữa là, những người làm việc dài lâu ở phòng can thiệp đều bị tổn hại sức khỏe nghiêm trọng do nhiễm bức xạ, bởi thế nên các bác sĩ phải thay phiên nhau điều hành ca mổ. Về phần y tá, nhằm tiết kiệm tài nguyên, đồng thời bảo vệ sức khỏe cho các cô gái, khoa điều tất cả họ sang phòng bệnh luân phiên trực ban. Nhóm y tá này thuộc sự quản lý của y tá trưởng Giang, riêng công việc trong phạm vi phòng can thiệp thì do Vương Hiểu Tịnh toàn quyền phụ trách. Phòng can thiệp không có chức y tá trưởng nên Vương Hiểu Tịnh nghiêm nhiên tương đương với y tá trưởng của phòng can thiệp.

(*) Can thiệp nội tim mạch, còn gọi là Can thiệp mạch vành qua da (Percutaneous Coronary Intervention – PCI) Đây là một kỹ thuật dùng một loại Catheter (ống thông nhỏ) để đưa một bóng nhỏ vào lòng động

mạch vành bị tắc rồi nong và đặt Stent (giá đỡ) để làm tái thông dòng máu. Trái với phẫu thuật bắc cầu nối chủ vành cần mở lồng ngực, thì can thiệp động mạch vành thực hiện chỉ bằng cách mở một lỗ nhỏ trên da để đưa catheter vào động mạch ở đùi hay cổ tay.

PCI rất thành công và được sử dụng phổ biến. Tuy nhiên, vấn đề duy nhất của PCI yêu cầu sử dụng các thiết bị ảnh hóa tia X để giám sát và điều khiển chuyển động của ống thông và các thao tác còn lại trong quá trình phẫu thuật. Phẫu thuật viên phải ngồi sát bên cạnh bệnh nhân và họ ít nhiều bị ảnh hưởng bởi các bức xạ. Hiện tại, giải pháp bảo vệ cho phẫu thuật viên là sử dụng tạp dề hoặc áo khoác bằng chì. Tuy nhiên, quần áo bằng chì không mang lại hiệu quả tối đa mà bản thân chúng cũng có thể gây nên các vấn đề về sức khỏe do trọng lượng nặng.

Nghe nói vào năm trung tâm can thiệp nội tim mạch thành lập, bệnh viện tỉnh đã đưa Vương Hiểu Tịnh và bốn y tá đến bệnh viện Phụ Ngoại Bắc Kinh học hỏi trau dồi cách quản lý và trông coi phòng can thiệp. Thành tích của Vương Hiểu Tịnh xuất sắc nhất trong bốn người. Ở Bắc Kinh, cô kết bạn với một anh chàng chuyên gia y tá người ngoại quốc, sau này anh chàng chuyên gia ấy vài lần mời cô sang nước ngoài. Điều khiến người ta trở mắt kinh ngạc chính là Vương Hiểu Tịnh đã từ bỏ hành trình xuất ngoại quý như vàng mà bao người mơ ước thiết tha, để lựa chọn học xong chương trình rồi trở về đơn vị cũ. Sau này ba y tá đi cùng đợt huấn luyện với Vương Hiểu Tịnh lần lượt được các bệnh viện khác kéo về với số tiền lớn, còn cô vẫn ở lại bệnh viện tỉnh, cẩn trọng, chính trực, nỗ lực bước trên con đường lâm sàng như trước.

Không ai có được kỹ năng của Vương Hiểu Tịnh, không ai có thể thay thế vị trí của Vương Hiểu Tịnh. Người ta chỉ nhìn thấy vinh quang, sự nổi tiếng của Vương Hiểu Tịnh, rất ít ai thấu hiểu nỗi khổ trong lòng cô. Vì không người nào có thể đảm đương vị trí này nên quanh năm suốt tháng Vương Hiểu Tịnh phải cố gắng cật lực ở phòng can thiệp. Thân thể của cô nhiễm bức xạ trong thời gian dài, dần dà tổng số bạch cầu thấp nhất trong tất cả nhân viên.

Chỉ vài ngày theo Vương Hiểu Tịnh ở phòng can thiệp, Hứa Tri Mẫn đã cảm nhận được sâu sắc nỗi khổ của người thầy mình. Khi giáo sư lên bàn mổ, nhất là giáo sư Tân, cho dù tạo hình mạch vành đơn giản cũng chỉ đích danh tên Vương Hiểu Tịnh, còn những ca giải phẫu can thiệp phức tạp, Vương Hiểu Tịnh không khỏi lo lắng mình lại phải tham gia. Việc quản lý toàn bộ phòng can thiệp gần như do một mình Vương Hiểu Tịnh gánh vác. Y tá trưởng Giang cũng điều động hai y tá theo giúp Vương Hiểu Tịnh: một người là y tá Tôn có khá nhiều kinh nghiệm, san sẻ với cô công tác quản lý thiết bị; một người là y tá Tiêu Hồng tuổi xấp xỉ Vương Hiểu Tịnh, giúp cô hướng dẫn kỹ thuật cho nhân viên mới.

Mặc dù có hai phụ tá nhưng kết quả vẫn không tìm được người vừa ý. Sau mỗi lần Vương Hiểu Tịnh nghỉ ngơi hoặc rời phòng can thiệp đi công tác vài ngày, vừa trở về là cô lại phải đích thân sắp xếp lại toàn bộ công việc. Thế là có người nói Vương Hiểu Tịnh ‘Không coi ai ra gì’ hoặc ‘Cậy tài khinh người’.

Hứa Tri Mẫn biết rõ Vương Hiểu Tịnh không phải người như thế, nhưng không thể không thừa nhận. Vương Hiểu Tịnh áp đặt sự nghiêm khắc với bản thân lên người khác, cực kỳ gây mất lòng người. Sau này đã có kinh nghiệm, trong một số việc không đáng, Vương Hiểu Tịnh mất nhấm nhảm mở cho qua, nhưng nói chung, vấn đề nhỏ tích lũy ngày qua ngày cuối cùng sẽ trở thành họa lớn. Một tháng trước ngày Hứa Tri Mẫn vào bệnh viện tỉnh, các giáo sư, bác sĩ, y tá phòng can thiệp nội tim mạch mở cuộc họp nội bộ nhỏ. Trong cuộc họp có người đề xuất Tiểu Hồng chia sẻ công việc nặng nề cùng Vương Hiểu Tịnh, cụ thể là quản lý nhà kho phòng can thiệp.

“Nhà kho à?” Hứa Tri Mẫn tò mò nhìn hai chữ in trên tấm thẻ xanh biếc. Nhà kho khu bệnh nhân, nơi chứa đồ dùng hàng ngày và đồ lật vật dành cho bệnh nhân. Thế còn phòng can thiệp thì sao?

Wương Hiểu Tịnh lấy chìa khóa ra mở hai cánh cửa nhà kho. Bên trong có hàng loạt giá đỡ, hàng trăm tủ ô vuông, tất cả đều ghi tên và đánh số. Hứa Tri Mẫn tùy tay cầm một thứ gì đó trên giá đỡ trông thú vị lên xem, đó là ống thông hòng khử trùng đơn lẻ.

“Những thứ này lúc giảng bài chị đã chỉ em rồi.” Vương Hiểu Tịnh nói với Hứa Tri Mẫn, “Em sớm làm quen với bố trí, phân loại và số hiệu các vật phẩm trong này nhé. Hơn nữa phải nhớ kỹ, giáo sư Tân, giáo sư Vương và các học trò của hai ông ấy sử dụng vật phẩm của hai công ty khác nhau.”

Hứa Tri Mẫn đã hiểu ra vấn đề. Lúc còn ở phòng giải phẫu ngoại khoa cô đã gặp tình huống tương tự, chẳng hạn như phía cung cấp van không phải một công ty, giá cạnh tranh tự do theo thị trường, vấn đề đổi loại

van nào cho bệnh nhân được quyết định bởi bệnh viện và căn cứ đề xuất của bác sĩ. Bác sĩ đương nhiên nên nghĩ cho bệnh nhân, có điều khi vật phẩm đến bệnh viện thông qua cánh cửa cạnh tranh thị trường tự do tất sẽ hình thành lũng đoạn, nguyên nhân gây ra lũng đoạn chính là các phòng khoa. Ngoại khoa tim bên kia, cơ bản là thống nhất. Nội khoa tim bên này, do chủ nhiệm không phải bác sĩ can thiệp, hai vị giáo sư phòng can thiệp mỗi vị tự thống lĩnh một nhóm, nếu nói phe Mỹ và phe Nhật tranh giành kỹ năng thì chỉ bằng nói rằng họ tranh giành lợi ích. Địa bàn tranh đoạt thể hiện rõ nhất tại nhà kho nhỏ bé này.

“Đắt lắm ạ?” Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên cảm thấy vật cầm trong tay nặng trịch trịch.

“Mấy hôm nay em quan sát phòng giải phẫu can thiệp mà không thấy bảng báo giá sao?” Vương Hiểu Tịnh hỏi lại cô.

Bảng báo giá vật phẩm sử dụng trong giải phẫu do y tá phụ mổ điền vào. Giá một ca phẫu thuật tạo hình mạch vành (PTCA) dao động từ bốn đến tám ngàn nhân dân tệ, nhưng một ca PTCA kèm giá đỡ thì giá sẽ dội lên đến hàng chục vạn tệ. Phí trị liệu, tài liệu cho phẫu thuật viên không cách biệt bao nhiêu, chủ yếu là sự chênh lệch giá đến từ những vật phẩm kia. Nghĩ tới đây, trong lòng Hứa Tri Mẫn thấy ớn lạnh, giá trị của khối thịt béo bở này vượt xa dự đoán của cô.

Quay trở lại lần họp nội bộ đó, nhìn bề ngoài tưởng chừng như có người quan tâm, muốn Tiêu Hồng giúp Vương Hiểu Tịnh giảm bớt mối lo, nhưng mục đích toan tính bên trong thật sự khiến người ta kinh sợ. Vì Vương Hiểu Tịnh là người công tư phân minh, không theo phe Mỹ hay phe Nhật nên nhiều năm qua các giáo sư đều tin cậy cô, giao phòng can thiệp cho cô quản lý. Tình hình nhập xuất kho các loại hàng hóa giá trị lớn đều do tự tay Vương Hiểu Tịnh kê khai, chỉnh đốn. Việc này vì vậy gây ảnh hưởng trực tiếp đến toàn bộ nguồn thu tài chính của phòng can thiệp.

Bấy giờ có người nung nấu ý đồ muốn phá vỡ cục diện. Chiêu “Đề nghị Tiêu Hồng thay thế Vương Hiểu Tịnh” nếu thành công, Tiêu Hồng được lợi, mà người ngầm ngầm ủng hộ Tiêu Hồng lại càng được lợi; nếu thất bại, thì ít nhất có thể bức ép, thúc đẩy Vương Hiểu Tịnh chọn về một phe. Vấn đề là, ai đã đưa ra ý kiến này trong cuộc họp?

“Y tá trưởng Giang đề xuất, nói là ý của bộ phận y tá, sợ chị làm việc quá sức.” Vương Hiểu Tịnh cúi đầu miết vết băng keo trên đầu ngón tay, lạnh lùng cười khế, “Chị nói, ‘Từ lâu tôi đã muốn từ chối làm công việc ở phòng can thiệp, đúng lúc quá, thôi để y tá Tiêu tiếp quản luôn nhiệm vụ hiện giờ của tôi vậy.’”

Hứa Tri Mẫn nghĩ, Vương Hiểu Tịnh ra đòn phủ đầu này, nhất định các giáo sư sẽ không chấp nhận. Nhưng sự tình nào đơn giản như vậy?

Vương Hiểu Tịnh tiếp tục nói: “Giáo sư Tân ngay lập tức cho rằng khó có thể làm được, thay cũ đổi mới phải cần quá trình.”

Hứa Tri Mẫn đã hiểu, bên kia còn chưa quyết định có thay cũ đổi mới hay không thì giáo sư Tân đã một mực phản bác. Qua đó có thể suy luận ra Tiêu Hồng đang dựa vào ai.

“Mọi người bàn bạc hơn một giờ, cuối cùng không thu được kết quả gì, chỉ nói để một thời gian xem sao.”

“Vì sao ạ?” Hứa Tri Mẫn hỏi, người đứng sau Tiêu Hồng chịu thỏa hiệp tất có nguyên nhân.

“Vì chị nói, y tá Tiêu muốn nhận việc quản lý nhà kho cũng được, nhưng phải tiếp quản toàn bộ công việc của chị. Thật ra cũng không phải vấn đề người mới người cũ gì, chỉ là vài chìa khóa của phòng can thiệp mà thôi. Chị giao chìa khóa ra nói từ nay về sau, các giáo sư cần gì nên đến chỗ y tá Tiêu lấy. Các giáo sư nghe vậy bỗng chốc ai nấy đều im lặng.” Vương Hiểu Tịnh để lộ nụ cười cao thâm, vỗ vỗ vai Hứa Tri Mẫn, “Giao cho Tiêu Hồng, không thỏa đáng bằng giao cho em, vì ít ra em sẽ không thường xuyên lấy nhầm đồ.”

Hứa Tri Mẫn hơi hoang mang: “Em không có nhiều kinh nghiệm như y tá Tiêu...”

“Theo chị biết, trong cả bệnh viện này, y tá có thể theo kịp trình độ tiếng Anh của chị thì em là người đầu tiên.” Vương Hiểu Tịnh nói, “Nên nhớ rằng, đại đa số các dụng cụ vật phẩm của phòng can thiệp chúng ta đều nhập khẩu và được chú thích bằng tiếng Anh, một ngôn ngữ quốc tế thông dụng.”

Hứa Tri Mẫn hơi hơi thông suốt. Anh ngữ là điểm yếu của rất nhiều đồng nghiệp, có lẽ Tiêu Hồng không ngoại lệ. Phòng can thiệp nhiều hàng ngoại nhập đến vậy, không thể ngày nào cũng có người giúp dịch ra

tiếng Trung. Ngoại ngữ từng là vũ khí thắng lợi của Vương Hiểu Tịnh và bây giờ nó lại trở thành ưu thế của Hứa Tri Mẫn.

“Chị là người đối sự bất đối nhân*. Nếu đã đúng người, sẽ không bận tâm đến sự việc.” Vương Hiểu Tịnh vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt, “Nói thẳng ra là, chị không muốn tâm huyết chị tiêu phí ở chỗ này bị hủy hoại trong tay một người không có khả năng tiếp nhận. Con người Tiêu Hồng thế nào chị mặc kệ, nhưng năng lực cô ta chị không tin được. Cũng vậy, con người em thế nào chị mặc kệ, chị chỉ quan tâm năng lực của em, có điều chính chị sẽ xử lý.”

(*) Đối sự bất đối nhân: Hành sự theo tình huống, bất kể đối phương là ai.

Hứa Tri Mẫn cẩn thận đáp ‘ạ’.

Vương Hiểu Tịnh bỏ chìa khóa vào lòng bàn tay Hứa Tri Mẫn: “Phòng can thiệp có ba bộ chìa khóa, một bộ dự phòng cho y tá trưởng. Hai bộ kia là thế này: Do bức xạ gây tổn hại rất lớn đến sức khỏe con người, kế hoạch ban đầu vốn là mong có hai người quản lý luân phiên, cho nên chị có một bộ. Bộ còn thừa này mãi không có cơ hội giao cho ai, em cầm trước đi.”

Hứa Tri Mẫn cất xâu chìa khóa vào túi áo bên người, cảm thấy nặng nề vô cùng. Đây là một cơ hội, đồng thời cũng là một bài khảo nghiệm đầy tính thử thách. Nếu cô làm không tốt thì như lời cảnh báo trước mắt của Vương Hiểu Tịnh, sẽ không có đặc ân nào dành cho cô.

Vương Hiểu Tịnh đi được hai bước thì quay đầu lại nói: “À, bắt đầu từ mai em thử phụ mổ một mình xem. Làm việc với bác sĩ Quách trước, cậu ấy dễ nói chuyện.”

□ □ □

Hứa Tri Mẫn đã lâu không nói chuyện nhiều với Quách Diệp Nam, từ sau khi vào bệnh viện tỉnh, một lần cũng không.

Sáng nay phòng giải phẫu số một Hứa Tri Mẫn phụ trách có hai ca tạo hình mạch vành liên tiếp. Để giảm bớt y tá, phòng can thiệp chỉ bố trí một y tá phụ trách từ đầu bàn đến cuối bàn ột ca kiểm tra tạo hình. Hứa Tri Mẫn cảm thấy áp lực rõ rệt, lần đầu tiên cô một mình phụ mổ lại gặp ngay ngày Quách Diệp Nam cầm dao.

Quách Diệp Nam có cố ý kiểm chuyện không đây? Hứa Tri Mẫn mặc bộ quần áo chống nhiễm xạ nặng trĩu, nhỏ một lọ thuốc nước vào tay trái bệnh nhân để làm thông tĩnh mạch, như vậy sẽ giúp ích cho việc gia tăng thuốc hoặc cấp cứu đột ngột giữa ca giải phẫu. Lúc này Quách Diệp Nam đã trang bị sẵn sàng. Hứa Tri Mẫn ngẩng đầu lên vừa đúng lúc anh ta đi đến, hai đôi mắt giao nhau rất nhanh. Cô nhìn thấy vẻ lạnh lùng chôn giấu bên dưới cặp mắt kính của anh ta. Người đàn ông cả ngày nói chuyện hài hước này, từ lần đầu tiên thấy anh ta bảo không làm hô hấp nhân tạo trên xe lửa, cô đã biết đằng sau gương mặt tươi cười đó là lòng dạ sắt đá nhường nào.

Quách Diệp Nam đi đến bên bàn, cậu trợ tá phía đối diện vừa đưa anh ta ống tiêm đã chuẩn bị thuốc gây tê cục bộ, vừa cầu nhàu: “Y tá này mới đến hôm nay, không biết thói quen của anh, chỉ làm một ống thuốc tê. Em yêu cầu cô ấy, cô ấy cài đây là quy định thông thường, khi nào anh nói mới làm thêm.”

Hứa Tri Mẫn không định đôi co với cậu ta, lời nói của trợ tá không phải lời nói của bác sĩ mổ chính, huống chi trợ tá chỉ là người hầu của bác sĩ thực tập. Theo nguyên tắc giải phẫu, cô chỉ nghe lời bác sĩ mổ chính. Vì thế cô im lặng chờ đợi Quách Diệp Nam nói câu quyết định.

Quách Diệp Nam bơm không khí trong ống tiêm ra, nói với cậu trợ tá: “Tôi có nói một ống thuốc tê tôi không giải quyết được sao?”

Cậu trợ tá không ngờ bị tạt gáo nước lạnh: “Việc này, việc này...”

“Người ta mới đến thì thế nào? Cậu cũng là người mới đến. Vả lại, tôi cũng giống vậy, từ ‘mới đến’ mới dần trở thành không phải mới đến.”

Không hiểu nổi vì sao Quách Diệp Nam lại nói đỡ cho cô y tá mới toanh, cậu trợ tá ngơ ngác cả người.

Hứa Tri Mẫn cười thầm trong lòng. Cậu trợ tá này một trăm phần trăm là ‘mới đến’, không hiểu quy tắc. Cho dù bác sĩ, y tá hay bác sĩ xét nghiệm, giữa nhân viên chính thức của bệnh viện và nhân viên khoa chính quy* nhất định sẽ luôn bảo vệ cho nhau trước tiên, cũng tương tự như, một gia đình chắc chắn sẽ đoàn kết đồng lòng khi phải đối phó với kẻ thù bên ngoài. Hiển nhiên, Quách Diệp Nam đối đãi với cô như người nhà.

(*) Để phân biệt với khoa dự bị, khoa hàm thụ.

Hai ca giải phẫu tạo hình kết thúc tốt đẹp. Hứa Tri Mẫn thở phào nhẹ nhõm, Quách Diệp Nam quan tâm đến cô ngoài dự liệu. Giữa ca giải phẫu, cô hỏi lại hơn một lần vì không hiểu anh ta nói loại gì nhưng Quách Diệp Nam vẫn bình tĩnh trả lời cô, không hề quở trách.

Sau ca mổ, Hứa Tri Mẫn dọn dẹp phòng giải phẫu xong xuôi thì thấy Quách Diệp Nam đang đứng tựa cửa đợi cô.

“Có giấy và bút không?” Anh ta hỏi.

Hứa Tri Mẫn lấy trong túi ra cuốn sổ tay và cây bút Parker: “Anh cần mấy tờ?”

Quách Diệp Nam ngăn cô xé trang giấy: “Tôi đọc, cô ghi lại, những thứ giáo sư Vương và chúng tôi thích dùng.”

Bàn tay Hứa Tri Mẫn thoáng sững lại, rồi sau đó cô nhanh nhẹn ghi chép. Sau khi cô ghi xong, anh ta lấy cuốn sổ của cô kiểm tra xem có nhớ nhầm chỗ nào không. Hứa Tri Mẫn vẫn còn nghi vấn nhưng không dám tùy tiện mở lời.

Anh ta lật đi lật lại mấy trang ghi chép trước của cô: “Cô rất nghiêm túc, rất chịu khó, bên phòng giải phẫu ngoại khoa cô giành được sự khen ngợi của tất cả mọi người, tôi tin qua bên này cô cũng sẽ làm việc xuất sắc. Tóm lại chúng tôi đặt kỳ vọng rất cao ở cô.”

Về việc này, Hứa Tri Mẫn đã có chủ trương của mình, cô nói: “Tôi chỉ là học trò của cô Vương, sau này cũng vậy.”

Quách Diệp Nam nói tiếp: “Tôi hiểu. Chính vì nhìn ra được cô là người trọng tình nghĩa, nên tôi mới đồng ý gọi cô vào bệnh viện tỉnh. Lần trước cô bị bệnh, tôi thừa nhận mình làm vậy hơi quá, sẵn đây xin lỗi cô.”

“Không cần đâu ạ.”

“Tôi vẫn chưa nói xong. Tôi sẵn lòng xin lỗi là vì thấy cô đã cố gắng hóa giải hiểu lầm nhỏ giữa hai cậu ấy.”

“Sư huynh...” Vừa buột miệng thốt ra xong, Hứa Tri Mẫn mới nhớ Quách Diệp Nam không cho cô gọi anh ta là sư huynh, cô nhủ mày nghĩ cách đính chính.

Ánh mắt Quách Diệp Nam thì lại tập trung vào cây bút Parker trên túi áo của cô, anh ta hiểu cô đã có sự lựa chọn của mình và đang dần thể hiện cho Viên Hòa Đông thấy. Chẳng trách Viên Hòa Đông gần đây thường hay phiền muộn, may mà Viên Hòa Đông là người có tư tưởng tiến bộ, sáng suốt, luôn tôn trọng người khác. Bản thân anh ta cũng suy tính nhiều ngày nay, dấu sao tương lai cô cũng thành người một nhà hỗ trợ họ trong công việc, việc gì phải làm căng mối quan hệ hai bên? Vả lại mai này cô sẽ đi theo bạn thân của anh ta, thế nào rồi cũng gọi cô một tiếng ‘Chị dâu’. Lúc trước Mặc Thâm thường mĩa mai anh ta, nếu anh ta gây khó dễ cho cô thì tức là gây khó dễ cho cả Mặc Thâm và Viên Hòa Đông.

Quách Diệp Nam chịu thua, cười tủm tỉm: “Tôi biết em không gọi tôi là sư huynh ở nơi công cộng, nhưng gọi lén thì được.”

Anh ta cho phép?! Sau một thoáng kinh ngạc, Hứa Tri Mẫn lập tức hiểu ý vồ vồ quynh sổ: “Quách sư huynh, cảm ơn anh đã chỉ điểm.”

Cô quả nhiên là một người cực kỳ thông minh. Từ trước đến nay kiểu phụ nữ thông minh quá mức luôn khiến anh ta yêu hận đan xen. Ánh mắt Quách Diệp Nam lạnh lùng trở lại, anh ta nhìn cây bút Parker, nhớ ra cô cần để phòng một người, bèn khuyên nhủ với ý tốt: “Sau này em cất bút vào trong túi áo, lúc cần dùng hãy lấy ra.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Em thật là, cứ hay quên chuyện này.”

“Em đã gọi tôi là sư huynh, vậy thành thật trả lời tôi xem, cây bút này của Mặc Thâm phải không?”

35. Chương 35

Đúng lúc Lâm Ngọc Cầm đưa bệnh nhân đi ngang qua cửa phòng giải phẫu số một thì nghe thấy câu nói sau cùng của Quách Diệp Nam, tiếp đó là giọng trả lời có vẻ dè dặt của Hứa Tri Mẫn. Lâm Ngọc Cầm bước vội vào phòng thay quần áo không một bóng người, khóa trái cửa. Tay bấu lấy ngực áo, cô ta cảm thấy tâm trí hỗn loạn, trong đầu không ngừng hiện ra đủ thứ chuyện liên quan đến Hứa Tri Mẫn.

Buổi tối trở về ký túc xá, cô ta ai oán kể lể với Vương Nhã Lâm: “Cậu ta vừa vào khoa chúng ta đã được theo Vương Hiểu Tịnh, trong khi tớ phải mất bao nhiêu công sức mới được y trưởng đồng ý cho đến phòng can thiệp học tập vài ngày.”

“Có gì lạ đâu. Nó ký hợp đồng năm năm với bệnh viện, còn bọn mình chỉ ký hai năm thôi.” Vương Nhã Lâm chậm rãi dùng kèm tỉa móng tay, sau đó lại lấy nước sơn chuyên nghiệp tô tô vẽ vẽ đủ kiểu, cuối cùng giơ năm ngón tay hỏi Lâm Ngọc Cầm: “Đẹp mắt không?”

“Đẹp mắt cái gì, tớ đang bức chết đây. Tớ dám chắc cậu ta và Mặc sư huynh không phải quan hệ bình thường.”

“Thì sao? Chủ nhiệm bên cậu cho phép mọi người yêu đương vụng trộm rồi còn gì?”

“Bởi vậy tớ mới tức, chú nhiệm nói đúng ngay ngày cậu ta vào khoa.”

“Đừng nóng giận, quan hệ giữa cậu và các sư huynh cũng tốt chán mà.”

Lâm Ngọc Cầm lắc đầu: “Mặc sư huynh không cho tớ gọi anh ấy là sư huynh. Với lại tớ kể cậu rồi đấy, tớ từng muốn thân thiết với cậu ta, cậu ta lại bảo cái gì mà, lẽ ra nên gọi tớ là cô, nhưng vì giữ thể diện cho bạn học nên mới không gọi. Tớ nghe xong giận sôi. Cậu ta như thế chẳng phải không coi ai ra gì sao?”

Vương Nhã Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ gai mắt nó lâu rồi. Từ ngày nhập học đầu tiên, rõ ràng nó giữ hạng nhất, thế mà cứ giả vờ giả vịt khiêm tốn dễ bảo. Đã thế tới nào nó cũng học đến khuya, nó có thông cảm cho tâm trạng của chúng ta không chứ? Ở chung ký túc xá mấy năm đại học, tinh thần một sách của nó suýt chút chọc tớ phát điên.”

Lâm Ngọc Cầm vỗ đầu gối nói: “Tớ không cam tâm, không cam tâm!”

“Muốn nhìn nó bẽ mặt không?”

Lâm Ngọc Cầm nghiêng đầu, thấy Vương Nhã Lâm giơ ười ngón tay sáng loáng và mỉm cười quỷ quái.

“Chẳng lẽ cậu không phát giác ra à? Từ khi bọn mình quen nó đến nay, chưa bao giờ thấy nó cởi tất chân.”

Hứa Tri Mẫn không hề hay biết đang có người lên kế hoạch với đôi tất của cô. Đến tận lúc này, ngoài người nhà họ Mặc và bà dì, không ai biết về vết sẹo trên chân trái đó, kể cả người thân, Lương Tuyết và Phương Tú Mai.

Sở dĩ cô giấu kín chuyện vết sẹo là vì muốn tránh lời ra tiếng vào và vì Mặc Hàm, đối với cô, lý do sau quan trọng hơn cả. Bao nhiêu năm qua, tình cảm giữa cô và Mặc Hàm không mấy may xa cách vì một thương tổn ngoài ý muốn. Trái lại, nhờ cùng trải qua nỗi đau của vết thương quá khứ, họ càng thông cảm cho nhau hơn bất cứ ai.

Một ngày nọ, Hứa Tri Mẫn đang đi qua phòng trà nước thì thành linh một bóng người xông ra bên cạnh. Không kịp né tránh, hai người đâm bổ vào nhau. Cốc nước gần một trăm tám mươi độ đối phương cầm trên tay đổ nghiêng, nước sôi nóng hổi văng chính xác vào hai chân cô. Đôi tất chân màu da nháy mắt bốc hơi nước trắng mờ, nóng cháy da thịt. Hứa Tri Mẫn cắn chặt răng.

Lâm Ngọc Cầm vừa xin lỗi vừa vội vàng cúi người nói: “Chết, cởi tất ra xối nước lạnh mau lên!”

“Không cần!” Hứa Tri Mẫn giận dữ gạt phăng bàn tay đang thò tới của cô ta.

Lâm Ngọc Cầm kinh khiếp nghĩ, Vương Nhã Lâm đã đoán đúng, phía dưới chiếc tất này thật sự có bí mật.

“Gì vậy?” Trương Tề Duyệt nghe tiếng ồn ào lo đầu ra khỏi phòng trà nước hỏi.

Lâm Ngọc Cẩm xoa xoa mu bàn tay bị đánh: “Em không cẩn thận đụng phải cô ấy làm nước sôi văng trúng chân cô ấy, định giúp cô ấy cởi tất xem vết thương mà chắc cô ấy giận, không cho em giúp.”

“Sao thế được, phải cởi tất ra ngay, không là nổi bóng đấy.” Trương Tề Duyệt nhìn đôi tất ướt hơn phân nửa của Hứa Tri Mẫn, buông đồ cầm trên tay xuống, toan chạy ra giúp.

“Không cần! Tự tôi làm được.” Nói xong, không đợi Trương Tề Duyệt mở miệng, Hứa Tri Mẫn mau chóng xoay người, cố nhịn đau vịn tường đi nhanh đến phòng vệ sinh để thoát khỏi tầm mắt của hai người kia. Trong nhà vệ sinh không có ai, cô vẩy nước lạnh lên chân, từ từ cởi tất ra xem. Rõ ràng Lâm Ngọc Cẩm cố ý, vì thế nên nhiệt độ nước sôi không đủ làm phồng da nhưng lại đủ khiến vết sẹo bị tái viêm nhiễm hàng năm của cô nổi lên một lớp phồng rộp mọng.

Phiền phức rồi! Hứa Tri Mẫn biết mình không thể xử lý vết thương phức tạp như vậy, cần tìm bác sĩ ngoại khoa, hơn nữa người đó phải là người biết chuyện và dứt khoát không được là Mặc Hàm. Cô nhảy tập tễnh một chân đi tìm Mặc Thâm.

Đến đối diện khoa gây mê, cô hỏi thăm đồng nghiệp ở trạm y tá.

“Có thể bác sĩ Mặc đang ở văn phòng bác sĩ, cậu vào xem có anh ấy trong đó không.”

Hứa Tri Mẫn mở cửa văn phòng bác sĩ, bên trong chỉ có hai bác sĩ thực tập đang xem bệnh án trên máy tính. Cô hỏi: “Bác sĩ Mặc ra ngoài rồi ă?” Họ trả lời: “Bác sĩ Mặc vừa ra ngoài, chắc sẽ về ngay, cô ở đây đợi chút nhé.” Thế là cô kéo ghế của Mặc Thâm ra ngồi xuống. Lướt mắt thấy quyển giải phẫu học ngoại khoa tim lồng ngực bản tiếng Anh đặt trên bàn anh, cô cầm lên lật qua lật lại xem, bỗng chợt một trang giấy viết thư rơi xuống từ trong quyển sách. Cô nhặt bức thư lên đọc, trên tờ giấy in hoa văn chìm viết: Đã tra hỏi nhiều nơi, tìm khắp thôn Chu và nhiều đỉnh núi vẫn không thấy mộ của bà Lưu Ngọc Hà. Sắp tới, chúng tôi sẽ mở rộng phạm vi tìm kiếm sang phía thôn Ngưu.

Lưu Ngọc Hà? Cái tên này rất quen thuộc, là ai nhỉ? Cô đang vắt óc suy nghĩ thì cửa cọt kẹt mở ra. Vừa bước vào cửa, nhìn thấy bức thư cô cầm trên tay, khuôn mặt Mặc Thâm lập tức biến sắc. Anh lao đến giật lại ngay tờ giấy, vội vàng cất vào trong ngăn kéo bàn làm việc, khóa thật kỹ rồi bỏ chìa khóa vô túi áo. Cô nhìn một loạt động tác liên tiếp của anh mà trợn mắt há hốc miệng.

Mặc Thâm thở hắt ra, bàn tay vịn mép bàn run rẩy, nhất thời không thể bình tĩnh trở lại sau khủng hoảng, trong đầu căng thẳng suy nghĩ không biết cô đã đọc được nội dung viết trong thư hay chưa. Tất cả là tại anh không kịp thời cất đi bức thư vừa nhận được hôm nay, và lại anh cũng không ngờ cô lại đột ngột đến đây. Nếu cô thật sự biết được tin vù qua đời từ bức thư này...

Anh cẩn thận quan sát cô qua khóe mắt, thấy cô đang nhìn anh với vẻ mặt tò mò, trái tim anh phút chốc thả lỏng. Suýt chút đã quên, tên trên bức thư là tên thật của vù, chưa hẳn cô biết tên bà cụ.

Anh sửa sang lại áo blouse, quay người về phía cô và khôi phục thần thái lười nhác thường trực: “Sao rảnh rang đến tìm anh vậy?”

Hứa Tri Mẫn vốn định hỏi rõ chuyện bức thư kia, nhưng thấy ánh mắt anh thay đổi bất thường nên cô nghĩ có lẽ là việc riêng của Mặc gia, tùy tiện hỏi cũng không hay. Cô liếm đôi môi khô nứt, gờ gờ mắt cá chân, “Bị bỏng nước sôi.”

Vừa nghe xong, ngay tức khắc anh cúi thấp người định xem. Cô liền ngăn anh lại: “Ở đây không tiện, tìm chỗ khác đi.”

□ □ □

Trong một phòng tiểu phẫu ở gần bên.

Anh xé gói dụng cụ y tế sử dụng một lần dành iệng vết thương ngoài da, đeo bao tay xử lý vết thương cho cô. Cô đau xanh cả mặt, hầu như không nói chuyện nổi. Anh tập trung ánh mắt rút một ống thuốc tê, chuẩn bị gây tê cục bộ trước khi làm sạch vết thương. Để phân tán sự chú ý của cô, anh hỏi: “Ai đổ nước vậy?”

Cô trả lời: “Tại em không cẩn thận.”

Cô đã không nói vậy anh chỉ còn cách tự mình điều tra. Anh hừ nhẹ một tiếng, chích kim vào da cô, cô cảm thấy cơn đau dần dần giảm bớt. Anh lấy băng gạc đè lên vết tiêm rướm máu nói: “Em giúp anh bấm mấy nội bộ gọi trạm y tá, bảo các cô ấy thông báo Mặc Hàm sang đây.”

“Đừng nói cậu ấy.” Hứa Tri Mẫn không đồng ý.

“Chúng ta mà gạt nó, sau này nó sẽ oán ông anh này đấy.” Mặc Thâm vịn vào lý lẽ để bảo vệ quyền lợi của mình. “Chuyện nó quan tâm nhiều nhất là vết sẹo này của em.”

Hứa Tri Mẫn ngẫm lại thấy không phải không có lý. Không bao lâu sau thì Mặc Hàm chạy đến. Thấy vết sẹo vô cùng thâm trên chân cô, cậu vừa đau lòng vừa ân hận.

“Mặc Hàm, lần này tại chị tự làm mình bị thương.” Hứa Tri Mẫn không nỡ thấy cậu như vậy, “Không liên quan đến em đâu.”

Mặc Hàm cúi đầu rất thấp rất thấp, trong lòng vô cùng khó chịu. Hôm nay cậu nhận được tin người Mặc gia phó thác vẫn không thể tìm ra nơi an táng của vú. Không biết khi ra đi vú có yên lòng? Còn bản thân cậu, lời thề không để cho vú phải chịu tổn thương năm ấy, cậu lại chẳng làm tròn.

Hứa Tri Mẫn ngờ vực nhìn Mặc Hàm, trông bộ dạng cậu rất thảm thương. Đã xảy ra chuyện gì sao? Nhìn Mặc Thâm giúp mình bôi thuốc và quấn băng vải lên miệng vết thương, cô không khỏi nhớ đến biểu cảm quá kỳ lạ của anh ở văn phòng. Trên bức thư đó viết ‘bà Lưu Ngọc Hà’? Bỗng nhiên một tia sáng lóe lên, cô nhớ rồi, đây là tên một bậc bề trên nào đó. Vậy bà cụ đã tạ thế này là người thân của Mặc gia mà cô quen biết? Sau một lúc suy đoán, Hứa Tri Mẫn thẳng thốt phát hiện ra họ hàng thân thích của Mặc gia cô không biết bất cứ ai, bà cụ duy nhất gắn bó là bà dì. Chắc chắn Lưu Ngọc Hà là bà dì, lẽ nào bà dì của cô...

Hứa Tri Mẫn cần xác nhận ngay, cô cuống quýt đẩy Mặc Hàm: “Mặc Hàm, nói chị nghe, có ai xảy ra chuyện phải không?” Cảm thấy thân thể Mặc Hàm cứng lại rõ rệt, cô vội hỏi dồn, “Là bà dì phải không? Bà dì sao vậy? Em nói đi!”

Mặc Hàm nào dám hé răng, cậu không thể tự nhiên nói dối cô như anh trai mình. Đầu cậu càng lúc càng cúi thấp, tưởng chừng sắp đụng vào giường.

Hứa Tri Mẫn rụng rời.

Trong lòng Mặc Thâm hoảng hốt, anh biết cô đã đoán được bức thư viết về bà dì và không thể tiếp tục giấu cô được nữa. Anh bị thương nắm tay cô, cô từ từ quay đầu đi, hít sâu một hơi: “Bà dì... đã qua đời?”

Mặc Hàm đau khổ quay lưng sang chỗ khác. Mặc Thâm hơi do dự, anh vuốt lòng bàn tay cô rồi cuối cùng gạt đầu xác nhận.

Lòng ngực như bị siết chặt, cô nín thở hỏi: “Vậy em phải về thôi, khi nào cử hành tang lễ?”

Tang lễ? Bà cụ qua đời đến nay đã hơn nửa năm mà đến cả mồ mả bà cụ ở đâu họ vẫn không rõ. Mặc Hàm nhìn chằm chằm xuống đất. Về mặt Mặc Thâm trở nên nghiêm trọng, anh nắm chặt hai tay cô: “Em không cần về, đã làm tang lễ rồi.”

“Làm rồi? Tại sao tôi không biết?” Cô dùng hết sức hất tay anh, lớn tiếng chất vấn.

“Chị Tri Mẫn, cả nhà em ai cũng không biết!” Mặc Hàm không nhịn được, trả lời cô.

Hứa Tri Mẫn khiếp hãi: “Hai người đều không biết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Nhớ đến lời dặn của mẹ, hai anh em đều im lặng.

Hứa Tri Mẫn tức giận đứng lên nói: “Tôi có quyền biết tất cả, hai người phải nói cho tôi! Mặc Hàm, nếu cậu còn gọi tôi là chị...”

Mặc Hàm nhìn nhìn anh trai, thấy anh ngẫm đồng ý, cậu bèn đau lòng kể lại từ từ cho Hứa Tri Mẫn nghe tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đến nhà họ Kỷ hồi thăm tình hình vào đầu năm mới. Sau khi nghe xong, Hứa Tri Mẫn ngỡ ngàng, người giấu cô không chỉ anh em nhà họ Mặc, mà còn bao gồm hai dì họ, anh họ Kỷ

Nguyên Hiền thân thiết và cả mẹ của cô! Vì sao? Vì cô có mối quan hệ suôn sẻ hơn với Mặc gia nên họ thô bạo cướp đoạt của cô cơ hội đưa tiền bà cụ? Cô là người cuối cùng được biết một chút sự thật ít ỏi...

Hứa Tri Mẫn không rõ bây giờ thứ cuộn cuộn sôi trào trong lòng mình là phần nộ hay đau thương, chỉ biết nó như dòng nước chảy xiết nhấn chìm cô xuống đáy sâu, cô cảm giác trái tim mình trống rỗng. Mặc Thâm ngẩng đầu lên thấy mặt cô xám như tro tàn, anh sợ hãi gọi giạt giọng: “Hứa Tri Mẫn!” Anh ôm ghì cô vào lòng, ra sức vỗ về lưng cô: “Khóc đi! Em khóc đi!”

Cô khóc không được. Vì trái tim trống không nên không có nước mắt.

Hai người bàng hoàng nhìn tay cô dần buông thõng, rồi ngay giây sau cô ngã quỵ xuống mép giường.

Mặc Thâm cuống cuống đỡ được thân thể đổ sập của cô, vừa dùng ngón tay cái ấn hết sức lên huyệt nhân trung, vừa bảo em trai: “Mau đi gọi người đến giúp!”

Mặc Hàm nhảy dựng lên như bị điện giật, cậu chạy ra trạm y tá gần một y tá lại nói: “Cần, cần...”

“Cần cái gì cơ?” Y tá thấy cậu nói năng lộn xộn, nghi hoặc hỏi, “Bác sĩ Mặc, có chuyện gì vậy anh?”

“Cần tham phụ*, cần adrenalin, không phải, đầu tiên cần một lọ đường, đo huyết áp...” Vừa nói cậu vừa xông thẳng đến phòng điều dưỡng. Y tá vội vàng đuổi theo cậu hỏi: “Bệnh nhân nào phải cấp cứu vậy ạ?”

(*) Tên một loại thuốc bắc dùng cho khí huyết.

Đúng lúc Viên Hòa Đông vừa làm giải phẫu tạo hình xong, đang trên đường đến khoa gây mê để tham khảo ý kiến về việc an bày cho bệnh nhân giường số mười bao, kết quả lại bắt gặp Mặc Hàm và y tá cầm khay thuốc hốt hải chạy ra khỏi phòng điều dưỡng. Viên Hòa Đông cau mày tự nhủ: “Cấp cứu vào giờ này?” Xuất phát từ thiện ý, anh đi theo Mặc Hàm đến phòng tiểu phẫu xem cần giúp đỡ hay không. Ghé đầu vào thăm dò tình hình, anh thấy Mặc Thâm đặt ngang một cô gái lên giường, mái tóc như lụa cô gái rũ xuống để lộ một gương mặt quen thuộc. Nhận ra Hứa Tri Mẫn, vẻ mặt anh biến sắc ngay tích tắc, anh sai bước đi nhanh tới: “Cô ấy sao vậy?”

“Bị chấn động thần kinh mạnh.” Mặc Thâm vẫn nỗ lực ấn vào nhân trung của cô, lòng như có lửa đốt gọi tên cô: “Hứa Tri Mẫn! Hứa Tri Mẫn!” Ở bên kia, Mặc Hàm và y tá truyền nước biển cho cô.

Viên Hòa Đông vội vàng cầm tay trái của cô bắt mạch, nhịp đập yếu ớt như thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Anh gấp gấp lấy ra kim châm cứu mang theo bên người, giữ chặt tay trái cô, rút ba cây châm dài một tấc chưa kịp khử trùng đâm vào huyệt hợp cốc, nội quan và thiếu thương, sau đó chậm rãi xoay tròn kim châm nhằm gia tăng kích thích huyết vị. Một lát sau, có lẽ nhờ tác dụng của thuốc, có lẽ nhờ công hiệu của châm cứu, cuối cùng Hứa Tri Mẫn đã tỉnh lại.

Sau khi tỉnh dậy, Hứa Tri Mẫn thấy những người đang đứng trước giường nhìn mình đều chảy mồ hôi ròng ròng hết như vừa trải qua một trận lũ lụt. Cô mấp máy môi khẽ nói: “Đau.”

“Ở đâu?” Mặc Thâm hỏi.

Cô hơi nâng tay lên: “Rút châm.”

Ai nấy đều thở phào. Cảm giác được mạch đập của cô vững vàng, Viên Hòa Đông rút châm ra. Nhưng có người nghĩ cho cô, nhất định không đồng ý rút châm: “Sao lại rút ạ? Người vừa mới tỉnh, nguyên nhân bệnh chưa tra rõ, lỡ ngắt xiu đột ngột thì sao?”

Mặc Thâm nói: “Rút! Có chuyện gì tôi chịu toàn bộ trách nhiệm.”

Y tá và Viên Hòa Đông đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy khó hiểu trước cách làm của hai anh em nhà họ Mặc. Y tá rút kim châm cho Hứa Tri Mẫn, than thở vài câu rồi bưng khay thuốc rời phòng tiểu phẫu. Mặc Thâm đỡ Hứa Tri Mẫn ngồi dậy, nói với cô: “Từ từ thôi.” Cô vừa ngồi dậy đã muốn bước xuống giường ngay, ba người vội vàng ngăn cản.

Mặc Thâm nói: “Khó chịu chỗ nào em cứ nói ra đi, sẽ thấy thoải mái hơn.”

Hứa Tri Mẫn đành mặt đỏ ửng anh ra: “Tôi không sao.”

Mặc Thâm cắn môi, anh thật sự đã chịu quá đủ câu nói “Không sao.” của cô: “Em đừng chuyện gì cũng giữ trong lòng được không?”

“Tôi không có.”

“Em có biết mỗi lần em nói ‘Không sao.’ cuối cùng kết quả lại như vừa rồi không?”

“Không sao.”

Hai chữ này trôi tuột ra từ miệng cô.

Mặc Thâm siết drap giường, nhìn thẳng ánh mắt vô thần của cô, cố nén lại cảm giác nóng hực sinh sôi trong cuống họng. Anh hít mũi, trái tim vừa như bị nắm móng tay sắc bén sống chết cấu chặt, vừa như bị thứ gì đó đè lên nặng trĩu. Đột nhiên, anh vung một đấm vào cái bàn phía sau rồi đứng lên bỏ đi nhanh chóng. Mặc Hàm nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị Tri Mẫn...” Nhưng không biết nên khuyên giải ra sao, cậu đành lo lắng theo anh ra ngoài.

Viên Hòa Đông không hiểu chuyện gì xảy ra, hành động và lời nói vừa rồi của Mặc Thâm lại làm anh mở mang tầm mắt. Đôi mắt trầm ngâm của anh dừng lại thật lâu trên gương mặt tái nhợt của Hứa Tri Mẫn.

36. Chương 36

Hay là con người Mặc Thâm không phải vô tình vô nghĩa? Viên Hòa Đông có những suy nghĩ mâu thuẫn về chuyện xảy ra chiều nay ở phòng tiểu phẫu. Anh không bao giờ đánh giá con người hay sự việc một cách phiến diện, vì phải sớm chịu đựng nỗi đau sinh lý tử biệt với người thân yêu nhất nên anh cho rằng mọi chuyện đều có nguyên do. Tình yêu dĩ nhiên có tính mù quáng của nó. Chẳng lẽ thật sự như lời Hứa Tri Mẫn nói, anh đã hiểu lầm Mặc Thâm?

Mặc Hàm chăm sóc Hứa Tri Mẫn, còn Viên Hòa Đông phải làm nốt công việc dang dở. Anh trở về khu điều trị chỉnh sửa bệnh án của các bệnh nhân nằm viện dài hạn, khi nhìn những tờ bệnh án vừa viết xong chạy liên tục ra khỏi máy in bên cạnh máy tính, nụ cười Hứa Tri Mẫn lại hiện lên trong đầu anh theo từng trang giấy.

Những trận mưa rào mang theo sấm chớp thường bất ngờ đổ xuống thành phố R khiến người ta khó bề phòng bị. Ngoài cửa sổ sấm bồng giạt vang rền, mọi người trong văn phòng đều giạt mình. Tiếng sấm làm anh thấy phiền muộn, anh nhớ lần đầu tiên anh chủ động tiếp cận cô cũng vì cô không mang ô. Cô có vài thói quen rất khó thay đổi, chẳng hạn như thường xuyên không mang ô. Chẳng qua là... anh buồn bực xếp lại chồng bệnh án... có Mặc Hàm đi cùng cô sẽ không việc gì đáng ngại.

Hết giờ làm việc, Viên Hòa Đông thu dọn đồ đạc trên bàn, thay ra bộ đồng phục làm việc, cầm theo cây ô ca rô màu xanh. Trước cửa tòa nhà bệnh viện, mưa rào rạt xối xả, gió lạnh xuyên qua màn mưa thổi tạt vào da cảm giác lạnh lẽo. Anh rùng mình, bung ô đi vào giữa dòng thác mưa và người.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tầm nhìn mọi người bị che khuất bởi những cánh ô màu sắc rực rỡ. Một chiếc xe tải nhỏ bốn bánh định quẹo sang con hẻm nhỏ nhưng không biết làm sao trước dòng người qua lại liên tục như con thoi. Khó khăn lắm mới đợi được đến khi đám đông thưa bớt, lái xe vừa định chóp thời cơ nhả chân ga chạy qua khoảng trống vào con hẻm thì kéttttt - tiếng thắng chói tai vang lên - cách đầu xe chừng một thước, một cậu bé năm sáu tuổi ngã bệt giữa đường, kinh hoàng òa lên khóc.

Viên Hòa Đông thấy vậy vội vàng chạy chen qua đám đông. Nhưng anh chưa kịp đến bên cạnh cậu bé thì đã có người ôm lấy cậu bé rất nhanh. Hóa ra là cô! Anh cười yếu ớt vỡ lẽ, thấy Hứa Tri Mẫn lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cậu bé rồi dỗ dành: “Khóc nữa thành chú hề bây giờ. Coi kia, xấu ơi là xấu.”

Lái xe hốt ha hốt hoảng chạy xuống: “Thằng nhỏ không sao chứ? Xe tôi chưa đụng vào nó nha!”

Hứa Tri Mẫn ngoảnh lại lạnh lùng đáp: “Đi mua cây kẹo que, nếu anh không muốn nó bị đưa đi cấp cứu...”

Lái xe gãi gãi đầu, vọt tới tiệm tạp hóa đối diện rồi cầm cây kẹo quay về, xé bỏ giấy gói kẹo, đút vào miệng cậu bé. Cậu bé mút mút kẹo đường, nước mắt lập tức ráo hoảnh.

Hứa Tri Mẫn ngồi xổm xuống sửa lại quần áo cho cậu bé, rồi dúm ô vào lòng bàn tay nhỏ bé của cậu: “Tốt rồi, đi tìm bố mẹ con đi.”

Cậu bé nói: “Con muốn đến nhà hàng xóm gọi bà nội về nhà ăn cơm.”

Bà nội? Trong đầu bỗng nhiên hiện ra gương mặt từ ái của bà dì, Hứa Tri Mẫn buồn bã nói: “Đừng chạy, đi từ từ thôi, đưa bà về nhà cẩn thận, biết không?”

“Dạ.” Cậu nhóc gật gật đầu rồi cầm ô nhỏ đi.

Hứa Tri Mẫn vừa đứng lên thì chợt nhận ra trên đỉnh đầu có một chiếc ô ca rô màu xanh: “Sư huynh...”

“Bây giờ em không mang theo ô mà cũng không mượn sao?” Viên Hòa Đông cau mày, áo khoác trên người cô ướt hơn phân nửa, nước mưa từ mái tóc cô nhỏ xuống từng giọt.

Hứa Tri Mẫn cúi đầu im lặng. Cô có chiếc ô Mặc Hàm đưa ình, nhưng đến cửa bệnh viện lại nhường ô ột cụ già ốm yếu không có ô thì không thể về nhà.

Viên Hòa Đông biết tâm trạng cô không tốt, anh không trách cứ nhiều thêm mà chỉ nói: “Phòng trọ anh ở ngay trước tòa nhà này, em theo anh lên nhà lau khô tóc rồi thay quần áo trước đã, nếu không sẽ bị cảm lạnh.”

Cô không thể từ chối. Trong những tình huống như thế này, Viên Hòa Đông luôn vô cùng độc đoán. Cô buộc lòng phải theo anh lên lầu. Nhà trọ có hai phòng ngủ một phòng khách, anh ở cùng Quách Diệp Nam. Cuộc sống về đêm của Quách Diệp Nam rất phong phú, chưa đến mười một mười hai giờ chưa về nhà. Buổi tối ngoài trực ban, Viên Hòa Đông chỉ đọc sách. Nơi dễ nhìn thấy nhất trong phòng anh là kệ sách chất đầy các loại sách thuốc. Căn phòng cực kỳ đơn giản, ngoại trừ kệ sách và tủ quần áo, còn có một cái giường, một bên giường kê bàn học và ghế xoay, không hề có đồ vật trang trí nào khác.

Anh cầm tấm khăn lông khô đưa cho cô. Cô ngồi trên ghế xoay cạnh bàn học của anh, cởi áo khoác ướt nhẹp ra rồi đón lấy khăn lau tóc. Anh choàng áo jacket của anh lên vai cô, đến bên giường ngồi xuống, kéo ngăn tủ lấy ra một vật sáng lấp lánh.

Hứa Tri Mẫn nhìn thấy cây kèn harmonica anh cầm trong tay, phút chốc ngẩn người.

“Mới mua chưa đến một tuần, chưa dùng lần nào.” Anh vuốt ngón tay qua lớp vỏ thủy tinh xanh lá mạ của cây kèn, nói.

Cô ngáp ngừng: “Nó...”

“Muốn nghe gì?” Nói xong, bất gặp sự bi thương ẩn chứa trong đáy mắt cô, anh đưa cây kèn lên bên môi. Chỉ chốc lát sau, khúc nhạc Tiễn biệt quen thuộc của cô vang lên chậm chậm như dòng nước chảy: Bên ngoài đình nghỉ chân, ven con đường cổ, cỏ thơm xanh ngát mấy ngày liền, dư âm tiếng gió đêm thổi qua, ánh tà dương ngoài ngọn núi, chân trời, góc biển, bạn tri âm chỉ còn thừa thớt... Bao kỷ ức trở về theo tiếng nhạc, bà dì nói tạm biệt với cô ở cổng nhà trẻ, cô đứng trước cửa khách sạn vẫy tay chào bà dì, bà dì đau lòng quay đầu nói: “Về đi, mau về đi cháu.”

Nước mắt nóng hổi bắt tri bắt giác rơi khỏi vành mi... một giọt... hai giọt... rồi ào ạt như suối trào, lớn hơn cả cơn mưa ngoài kia.

Tiếng kèn im bật, anh vươn một tay nhẹ nhàng kéo cô vào lòng mình. Cô sụt sịt mũi, lấy mu bàn tay lau nước mắt, tiếp theo đó lại khóc tủi thân nức nở. Anh không nói chuyện, chỉ lặng yên nhìn cô khóc và lau nước mắt. Cảm giác này anh đã từng trải qua, chỉ khi ngập ngụa trong nước mắt đau thương con người mới có thể một lần nữa giành lại được sự mạnh mẽ cho sinh mệnh. Qua rất lâu sau, cô lau khô nước mắt, kiên định rời khỏi lòng anh: “Cám ơn anh, sư huynh. Em đã biết mình nên làm gì.”

Anh thở dài một hơi nói: “Nếu muốn nghe anh thổi kèn harmonica, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh, bởi vì cây kèn này là em gợi ý anh mua.”

Cô nở nụ cười mang theo nước mắt: “Không thành vấn đề ạ, em nhất định sẽ là fan hâm mộ số một của sư huynh.”

“Ừ.” Anh ra sức gật đầu.

“Sư huynh, em phải đi rồi, em phải đến nhà anh họ em gấp.”

“Bên ngoài đang mưa...”

“Không sao.” Cô đứng dậy chìa tay ra, “Sư huynh, em lại mượn ô của sư huynh rồi.”

Thế là anh đã đặt ô vào tay cô. Đứng bên cửa sổ nhìn cô che chiếc ô ca rô màu xanh của anh ra khỏi cửa chống trộm dưới lầu, đi thẳng đến trạm xe buýt, anh lắc đầu cười nhẹ. Anh mong cô được hạnh phúc, mong tất cả những ai bên cạnh anh đều được hạnh phúc. Mưa vô tình, nhưng lòng người có tình.

Trải qua hai giờ ngồi xe trông chừng tắc lư, Hứa Tri Mẫn cuối cùng cũng bơ phờ mệt mỏi đứng trước cửa nhà anh Kỷ Nguyên Hiên. Lần này ghé nhà cô không gọi điện báo trước với anh họ, chị dâu, chỉ là... đến đột ngột thế này có thành công đã tròng không? Cô hít sâu một hơi, đưa ngón tay bấm chuông cửa.

Tiếng chuông vui tươi vang lên, người ra mở cửa là con gái của anh họ. Kỷ Thu Nhi vừa thấy cô là phần khích quay vào nhà gọi lớn: “Mẹ ơi, cô đến.”

“Chị dâu, anh họ có nhà không ạ?”

Vu Thanh Hoàn đẩy đẩy gọng kính, phát hiện hai mắt Hứa Tri Mẫn sưng đỏ, chị hoảng hốt hỏi: “Gặp chuyện không vui trong công việc sao em? Em ngồi xuống đã, Thu Nhi, con rót cho cô ly nước đi.”

“Không có việc gì cả chị ạ.” Hứa Tri Mẫn kéo Vu Thanh Hoàn lại, “Em chỉ muốn nói với anh họ một câu thôi, rồi cuộc anh có nhà không chị?”

Vu Thanh Hoàn nhìn ống tay áo bị cô nín chặt nói: “Anh ấy vừa đi công tác về, đang ngủ trong phòng. Em chờ chút, chị đi gọi anh ấy.”

Hứa Tri Mẫn ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách. Một lát sau, Kỷ Nguyên Hiên đi ra từ phòng ngủ với vẻ mặt mệt mỏi.

“Chuyện gì vậy?” Kỷ Nguyên Hiên uống ngụm nước, hỏi.

Hứa Tri Mẫn nghe ra sự mỗi mệt trong giọng nói anh họ, nhưng chuyện này phải hỏi rõ ràng mới không phụ lòng bà cụ quá cố. Cô đứng thẳng lưng, nói: “Anh, anh định giấu em chuyện bà dì đến khi nào?”

Bàn tay cầm cốc nước của Kỷ Nguyên Hiên run lên, con bé đã biết! Anh ngược mắt lên, bộ dạng tra khảo hỏi cung của em gái, không khỏi hơi tức giận: “Sao, em nghe hai anh em Mặc gia nói à?”

“Anh, vấn đề không phải là em nghe ai nói.” Giọng Hứa Tri Mẫn chột lớn hơn.

Kỷ Nguyên Hiên đặt mạnh ly nước xuống bàn: “Sao không nói thẳng là bọn chúng xúi giục em đến đây đi!”

Hứa Tri Mẫn sững sốt, không thể tin người anh họ luôn thấu tình đạt lý của mình lại đột ngột trở nên ngang ngược như vậy. Cô trân trân nhìn Kỷ Nguyên Hiên đập cửa đi vào phòng ngủ. Vu Thanh Hoàn nghe tiếng động, vội vàng chạy ra phòng khách an ủi cô: “Tri Mẫn này, đừng giận anh em.”

“Nhưng mà, chị dâu...”

“Em đừng nóng vội, nghe chị nói đã. Chuyện này không phải lỗi của anh họ em, đương nhiên giấu em là không đúng, nhưng nói chung cũng vì bất đắc dĩ thôi.”

☐ ☐ ☐

Câu chuyện qua lời kể sau đó của Vu Thanh Hoàn đã giúp Hứa Tri Mẫn hiểu rõ đầu đuôi chân tướng sự việc. Trước đó, Mặc Hàm nói rằng Mặc gia lo lắng không biết liệu Kỷ gia có ngược đãi bà cụ đang đau ốm làm bệnh tình bà chuyển biến xấu không? Thật ra không phải vậy. Bà cụ về quê nhà, làm sao hai cô con gái có thể không hiếu thuận? Nhất là Kỷ Sở Lệ, vì trước đây làm một số việc có lỗi với mẹ nên càng đối xử với mẹ tốt hơn. Nhưng bà cụ...

Chuyện bắt đầu từ bữa tiệc gia đình dịp Trung Thu. Đó là ngày đoàn viên hiếm hoi của cả nhà họ Kỷ từ trên xuống dưới. Nhưng trên bàn tiệc vốn hòa thuận vui vẻ, bà cụ lại cứ hay nói ra chữ Mặc, không phải Mặc Chấn mà là hai cậu con trai của Mặc Chấn. Bà cụ nào tự nhiên cố tình, chỉ vì bao nhiêu năm nay đã trở thành thói quen, huông hồ người già cả dễ quên, không lưu ý là lỡ miệng. Người nói vô tâm nhưng

người nghe hữu ý. Thành kiến của người nhà họ Kỷ với người nhà họ Mặc không chỉ một hai ngày. Kỷ Sở Lệ lại càng không quên được việc Mặc gia cho bà ta tiền làm bà ta nổi lòng tham, phạm phải sai lầm. Suy cho cùng, không thể oán mẹ, không thể oán chính mình, chỉ có thể oán... Mặc gia – loại thương nhân vì lợi ích riêng, đã dùng tiền dụ dỗ gia đình bà ta đưa mẹ đi làm vú nuôi cho con cái Mặc gia khiến Kỷ gia và bà cụ chia cách ngót hơn bốn mươi năm.

Kỷ Sở Lệ không nhịn được quăng dưa: “Mẹ, mẹ không nói tới hai thằng ấy không được à? Mẹ về nhà họ Kỷ rồi, ở đây không phải nhà họ Mặc!”

Môi bà cụ run cầm cập.

Kỷ Sở Yến – em gái Kỷ Sở Lệ – bực tức mấy năm nay, chủ yếu là vì: Toàn bộ số tiền Mặc gia đưa đều rơi vào túi bà chị ham giành giật, hưởng chi năm ấy mẹ cắt sữa nuôi bà ta để đi nuôi đứa con nhà họ Mặc. Người bị đối đãi không công bằng không phải là chị ta, mà đứa em gái này đây. Sẵn dịp, Kỷ Sở Yến nói toạc ra uất ức trong lòng.

Kỷ Sở Lệ nghe em gái tố khổ, lửa giận càng bùng lên ngàn ngút, nói vậy chẳng khác nào chỉ trích người làm chị là bà ta? Ngay lập tức, hai chị em cãi nhau tay đôi trên bàn cơm, không thể dàn xếp, ai hòa giải cũng không được.

Thấy bữa tiệc Trung Thu sắp thành bữa cơm tan đàn xẻ nghé, bà cụ rót nước mắt nói: “Hai đứa đừng cãi nữa, mẹ còn chút tiền tiết kiệm đây.”

Lúc đó, phụ nữ nhà họ Kỷ căn bản không nghĩ khoản tiền lớn này của bà cụ là phí điều trị Mặc Chấn cho bà. Bà cụ vốn cũng không định nói người trong nhà nghe chuyện mình bị bệnh. Mà vì ghét Mặc gia, Kỷ gia hết lần này đến lần khác không tiếp điện thoại Mặc gia nên Mặc Chấn không có cách nào báo cho Kỷ gia bệnh tình bà cụ. Nhà họ Mặc cũng không ngờ, ở đoạn cuối cuộc đời, bà cụ lại lựa chọn giấu diếm bệnh tình với hai con gái mình.

Bà cụ nói dối đây là tiền để dành được nhờ nhịn ăn nhịn mặc nhiều năm qua. Kỷ Sở Lệ vì bài học quá khứ, sống chết không chịu nhận số tiền đó. Kỷ Sở Yến thì tin, bà ta nhận số tiền của mẹ và xem như khoản bồi thường kén xù tất nhiên phải có cho cô con gái nhỏ. Đúng lúc đang nổi lên trào lưu ‘Hùn vốn cho vay lãi suất cao’, Kỷ Sở Yến và ông chồng mê cờ bạc của bà ta đổ hết tiền vào đó.

Không còn tiền, bà cụ không thể đi bệnh viện tiếp tục làm hóa trị, vả lại bà cũng không muốn làm hóa trị. Từ khi biết mình bị ung thư giai đoạn cuối, bà cụ đã từ bỏ nguyện vọng sinh tồn. Giờ phút này, tâm nguyện lớn nhất của bà là lẳng lặng ngồi trong căn phòng cũ, vuốt tấm ảnh chụp người bạn già đã qua đời, chờ đợi bạn già đến đón bà đi.

Kỷ Sở Lệ cảm thấy không bình thường khi ngày qua ngày bà cụ dần dần gầy yếu hẳn. Một hôm, Kỷ Sở Lệ phát hiện thấy bà cụ ngã bất tỉnh nhân sự trong phòng, vội vàng đưa bà cụ đến bệnh viện. Bác sĩ nói: Ung thư gan thời kỳ cuối, thời gian không còn nhiều. Kỷ Sở Lệ cầm giấy thông báo bệnh tình nguy kịch mà thấy như trời đất sụp đổ. Bà ta lập tức gọi em gái đến, nói: “Tiền mẹ đưa đâu?” Kỷ Sở Yến hoảng hồn, cuống cuống cùng chồng đi đòi tiền góp vốn. Hội trưởng góp vốn nói: “Tiền tung ra hết rồi, cho dù bà giết tôi tôi cũng không có tiền trả bà.”

Hai chị em đành phải vận động mọi người trong nhà, cái gì bán được thì bán, góp được thì góp, Kỷ Nguyên Hiền mang toàn bộ số tiền gửi ngân hàng nhiều năm của mình về nhà. Những khoản tiền này chỉ kéo dài sinh mệnh bà cụ được gần một tháng. Cuối cùng, bà cụ vẫn không qua khỏi. Trong cơn hôn mê trước phút lâm chung, bà cụ gọi tên vài người, ngoài người bạn già ra đi trước bà, thì chính là Mặc Chấn, Mặc Thâm và Mặc Hàm.

□ □ □

Nghe Vu Thanh Hoàn nói xong, cả thân thể Hứa Tri Mẫn bủn rủn trên ghế sofa. Cô có thể tưởng tượng được ngày ấy trong lòng hai dì cô đau đớn đến mức nào, khi giây phút trước lúc rời xa nhân thế người bà cụ nhắc đến vẫn là con cái nhà người khác. Nhưng trách sao được? Dù gì bà cụ và hai người con trai nhà họ Mặc sớm chiều bên nhau, đó là mẫu tử tình thâm, chẳng thể nói rõ ai đúng ai sai.

“Dì cả em gần như phát điên, sau khi bà cụ qua đời dì em liền tiếp định tự sát, bà ta hận mình năm xưa đã

cầm số tiền lớn của Mặc gia. Anh họ em không còn cách nào khác, đành ôm mẹ nói, ‘Mẹ, đây không phải là lỗi của mẹ, tất cả là lỗi Mặc gia!’. Dì lớn em nghe vậy mới thở được, ‘Đúng, là lỗi Mặc gia. Nếu không sao mẹ có thể quên mình chứ? Mình mới là con gái mẹ!’” Vu Thanh Hoàn nói đến đây, vẻ mặt càng thêm tức giận, “Dì hai em cũng không tốt lành gì, cả ngày gây gổ với chồng đòi ly hôn, vì lúc đó chồng bà ta xúi bà ta góp vốn nên mới tiêu hết tiền mẹ cho. Rốt cuộc dì hai em cầm hận nhất chính là số tiền kia và Mặc gia.”

“Cho nên họ mới cố ý giấu diếm Mặc gia, có phải định giấu suốt đời không?”

Vu Thanh Hoàn lắc đầu: “Hứa Tri Mẫn, anh họ em là người thế nào em còn không tin sao? Đây chỉ là tạm thời thôi. Chị và anh Hiên đã bàn với nhau, đợi hai dì em hết giận sẽ nói cho Mặc gia biết.”

“Vậy tại sao không nói với em? Em có phải người nhà họ Mặc đâu!”

Vương Hiểu Tịnh thở dài: “Chị vốn định nói với em rồi, nhưng em nhớ lần em đi cùng bạn học về nhà không? Trong lúc ăn trưa em ấy lỡ miệng nói ra nên bọn chị mới biết em tham dự tiệc trung thu nhà họ Mặc, đã vậy còn ngồi bên cạnh nữ chủ nhân Mặc gia nữa, đó là vị trí con dâu tương lai của họ. Trong lòng anh họ em rất thất vọng, nhưng không thể nói thẳng với em, khi ấy chị định lên kể em nghe, cứ tưởng em không biết mâu thuẫn gay gắt giữa hai nhà Kỷ – Mặc.”

Hứa Tri Mẫn nản lòng thoái chí, cuối cùng cô cũng không thoát khỏi vòng xoáy giữa hai gia đình. Nếu không trốn thoát được, cô chỉ còn cách đối mặt. Đây là quyết định sau khi nghe xong khúc Tiền biệt của Viên Hòa Đông.

“Chị dâu, em muốn nói rõ ràng với anh họ.” Hứa Tri Mẫn nhìn về phía phòng Kỷ Nguyên Hiên, ánh mắt toát lên vẻ kiên quyết, “Đúng vậy, em phải tỏ rõ lập trường của em.”

Vu Thanh Hoàn ngẫm nghĩ rồi không ngăn cản cô. Hứa Tri Mẫn đi đến phòng anh gõ cửa. Sau hai tiếng cốc cốc, Kỷ Nguyên Hiên bực mình hỏi: “Ai đấy?”

“Anh, em có lời này muốn nói với anh. Anh nghe xong mắng em cũng được, anh không nghe cũng được, nhưng em phải nói... Anh, anh biết trong chuyện này người bị tổn thương lớn nhất là ai không? Không phải mọi người, không phải Mặc gia, mà là em!”

Cách cánh cửa, Hứa Tri Mẫn nghe tiếng bước chân Kỷ Nguyên Hiên chần chừ rồi dừng lại. Lúc này không tỏ rõ lập trường thì đợi đến khi nào? Cô hít sâu rồi hỏi: “Anh, anh hãy bình tĩnh suy xét, nếu anh còn xem em là em của anh, anh cam lòng để em mình chịu nỗi oan ức không rõ ràng như vậy sao?”

Nói đến chỗ xúc động, lồng ngực cô phập phồng lên xuống, trong cửa vẫn im lìm. Hứa Tri Mẫn hít sâu một hơi, từ từ khôi phục tâm trạng: “Anh, anh là anh của Hứa Tri Mẫn, điều này vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.” Nói hết lời, cô bình tĩnh xoay người chào tạm biệt Vu Thanh Hoàn.

“Hứa Tri Mẫn, trẻ thế này rồi, em ở lại đây một đêm đi, mai hãy về.” Vu Thanh Hoàn giữ cô lại. Hứa Tri Mẫn lắc đầu, vội vã xuống cầu thang. Vu Thanh Hoàn sốt ruột gọi với theo: “Một mình em về không an toàn đâu... Hiên!”

Kỷ Nguyên Hiên bắt kịp cô ngoài hành lang: “Anh đưa em về!”

Cô không hé răng nói một câu, đứng bên đường đợi Kỷ Nguyên Hiên lái chiếc Fiat màu đỏ sản xuất trong nước đến. Hứa Tri Mẫn mở cửa trước sáng bóng ngồi vào, lúc cô thắt dây an toàn, hai tay Kỷ Nguyên Hiên nắm chặt bánh lái: “Tri Mẫn.”

Tiếng ‘Tri Mẫn’ này của anh họ, cô đã đợi bao lâu rồi nhỉ? Nụ cười vui sướng vắng bóng một thời gian dài lại xuất hiện trên đôi môi cong cong của cô, “Anh.”

“Anh chỉ muốn nói, em vĩnh viễn là em gái anh, cho nên, anh xin lỗi em.”

“Dạ.” Cô trả lời, cảm thấy không đủ, lại ‘Dạ’ thêm một tiếng thật to. Kỷ Nguyên Hiên dịu dàng vuốt tóc cô một lúc rồi mới rút tay về đập chân ga.

Hứa Tri Mẫn nhìn nụ cười hài lòng của Kỷ Nguyên Hiên qua kính xe, một tảng đá trong lòng cô được dỡ bỏ. Sờ sờ cửa kính lạnh lẽo, nhìn bóng đêm bên ngoài, cô nhớ đến đôi mắt cổ chấp của Mặc Thâm. Cô và anh, rốt cuộc nên làm sao bây giờ?

37. Chương 37

Sau cơn mưa, không khí mát mẻ vô cùng. Hứa Tri Mẫn dậy sớm hơn ngày thường một giờ, cô ủi quần áo, chải giày, lau tủ bàn. Hộp trang sức màu trắng nằm lẳng lẳng trong một góc ngăn kéo, đầu ngón tay cô vuốt qua nắp hộp, cô nín thở định mở ra thì Phương Tú Mai đẩy cửa phòng giục cô: “Hứa Tri Mẫn! Mau lên, trễ giờ rồi!”

Cô đành phải từ bỏ ý định, xách ba lô nhỏ màu đỏ lên chạy chậm đuổi theo Phương Tú Mai. Phương Tú Mai liếc thấy chân trái cô quần bằng vải, kinh ngạc hỏi: “Sao cậu bị thương thế?” Hứa Tri Mẫn cười khẽ, “Bị bỏng nước sôi.” Lâm Ngọc Cầm bóc trần vết sẹo của cô à? Được thôi, từ nay về sau cô có thể nói vết sẹo này do bị bỏng, vẫn mang tất như thường, để xem còn ai dám có ý đồ với nó!

Vương Hiểu Tịnh nhìn thấy vết thương trên chân cô cũng lấy làm kinh sợ nhưng không hỏi thừa một câu, cách hành xử này rất phù hợp với tính cách cô ấy. Hứa Tri Mẫn thừa nhận mình áp ủ lòng hiếu kỳ với cô giáo thần bí này. Đi theo Vương Hiểu Tịnh nhiều ngày qua, cô nhận thấy kiến thức y học uyên bác của cô ấy vượt xa hơn hẳn lĩnh vực y tá.

Giữa trưa, Vương Hiểu Tịnh nói với Hứa Tri Mẫn: “Buổi chiều chị có việc đi trước, có gì không hiểu em hỏi y tá Tiêu nhé.”

Hứa Tri Mẫn gật đầu đáp: “Dạ.” Rồi cô ngẩng lên, thản nhiên nhìn lướt qua Tiêu Hồng má đào mặt hạnh và Lâm Ngọc Cầm đi theo học hỏi Tiêu Hồng. Lâm Ngọc Cầm thấy băng vải buộc quanh mắt cá chân cô, sắc mặt có vẻ không tốt. Hứa Tri Mẫn vờ như không thấy, tỏ thái độ lượng thứ cho Lâm Ngọc Cầm, không hề nhắc một chữ nào về cô ta với bất cứ ai hỏi han vết thương của cô. Lâm Ngọc Cầm hơi ngây ra, nghi vấn về Hứa Tri Mẫn càng lúc càng nhiều. Hứa Tri Mẫn cũng không bận tâm, có lẽ sau khi trải qua đau khổ và nhất là cú sốc tinh thần hai nhà Kỷ – Mặc gây ra ình, cô cảm thấy giữa người với người nên khoan dung độ lượng.

Hơn năm giờ chiều, toàn bộ các ca phẫu thuật của phòng can thiệp kết thúc, Hứa Tri Mẫn cầm chìa khóa phụ trách công việc dọn dẹp sau cùng. Cô mở cửa hành lang, vừa hay gặp Mặc Thâm cũng đi tới. Tự nhiên thấy hoảng hốt, cô từ từ thu lại ngón tay nắm trên cánh cửa, xoay người chuẩn bị rời đi.

Anh buồn bã nhìn cô, đang định bước tiếp thì có người gọi anh phía sau: “Bác sĩ Mặc, phòng điều trị gọi anh quay lại gấp!”

Lưng dán chặt lên cánh cửa sắt lạnh lẽo, cô nghe tiếng bước chân anh dừng lại rồi dần dần xa khuất, cánh mũi rịn mồ hôi. Đã nhận lời xin lỗi của anh họ thì cô trước hết là em gái Kỷ Nguyên Hiên, lúc này phải tạm thời giữ khoảng cách với Mặc Thâm.

Cô đề tay lên ngực, sau đó tiếp tục đi về phía trước đến phòng giải phẫu cuối cùng, cả khu can thiệp chỉ còn Tiêu Hồng và Lâm Ngọc Cầm ở lại. Tiêu Hồng nói với cô: “Y tá Vương giao em cho chị, dù thế nào chị cũng phải nhìn em về trước.”

Hứa Tri Mẫn ngẩng lên, xem ra xâu chìa khóa trên tay cô có không ít người nhòm ngó. Nhưng trên nguyên tắc cô không thể giao chìa khóa cho Tiêu Hồng, cô nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Y tá Tiêu, chị muốn em đi với chị kiểm tra xung quanh một lần không?”

“Cũng được.” Tiêu Hồng đáp, rồi bảo Lâm Ngọc Cầm về trước. Hứa Tri Mẫn đi theo cô ta qua mấy chỗ, đến nhà kho Tiêu Hồng dừng lại hỏi: “Bên kia sửa sang xong chưa?” Hứa Tri Mẫn trả lời bằng từ ngữ đã chọn lọc kỹ càng: “Cô Vương đã sửa sang hoàn chỉnh tất cả, cô còn đặc biệt dặn em, trừ khi phòng cấp cứu, giải phẫu cần vật dụng này kia, tuyệt đối không được mở cửa.” Vì vậy, Tiêu Hồng cho dù không cam lòng cũng không thể làm gì hơn.

Hai người đang đi theo hành lang về lại phòng phẫu thuật thì thấy cửa chính mở rộng, một giường đẩy đang được đẩy gấp vào trong.

“Chuyện gì vậy?” Tiêu Hồng kéo Lâm Ngọc Cầm đang đón bệnh nhân lại hỏi.

“Bác sĩ Trương Tề Duyệt gọi điện nói bệnh nhân này phải tạo hình động mạch.” Lâm Ngọc Cầm đưa tay phụ đẩy giường. Bệnh nhân nằm trên giường nói: “Giáo sư Tân nói khi nào tôi muốn tạo hình động mạch

cũng được.”

Tiêu Hồng gọi điện hỏi ý kiến Trương Tề Duyệt, anh ta cho biết bệnh nhân họ Vương này là bệnh nhân của giáo sư Tân. Bà Vương là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, không phải người địa phương. Vài ngày trước bà đến thành phố R hỏi thăm tin tức người thân thì cảm thấy lồng ngực đau bất thường. Hôm nay bà con thân thích giới thiệu bà đến phòng khám giáo sư Tân khám bệnh. Do chỗ bạn bè quen biết giới thiệu nên giáo sư Tân xem bà như trường hợp đặc biệt, ông xét nghiệm máu, làm điện tâm đồ và chụp X-quang màu cho tim bà. Sau khi xem xét kết quả kiểm nghiệm, giáo sư Tân đề nghị bà làm tạo hình động mạch. Bà Vương không muốn nằm viện và mắc công đi lại nhiều lần, giáo sư Tân khuyên bà bà cũng không nghe. Giáo sư cân nhắc rồi nói: “Vậy làm ngay bây giờ đi, dù sao cũng chỉ là ca tạo hình bình thường, sau khi làm thủ thuật chỉ cần ở lại bệnh viện theo dõi một đêm là có thể về nhà.”

Hứa Tri Mẫn biết giáo sư không lay chuyển được bệnh nhân, thêm vào đó bắt buộc phải đưa ra quyết định của bác sĩ. Cô không khỏi có chút lo âu vì trường hợp này không phải ca bệnh hay mổ khẩn cấp, mà là tạo hình động mạch. Ban ngày đông người, lúc này chỉ còn vài người các cô, lẽ như giữa ca mổ đột ngột xảy ra tình huống cần cấp cứu, e rằng không đủ người. Nhưng, là người mới đến khoa, cô không có quyền lên tiếng. Bệnh nhân là ca đặc biệt của giáo sư Tân nên Tiêu Hồng đồng ý cho bệnh nhân vào phòng mổ. Hứa Tri Mẫn bày tỏ băn khoăn trong lòng mình, Tiêu Hồng lập tức phản bác, Lâm Ngọc Cẩm ở bên cạnh phụ họa, Trương Tề Duyệt cũng góp lời: “Cô lo lắng thái quá rồi, chỉ là tạo hình thôi mà.”

Hứa Tri Mẫn còn làm gì được nữa? Ai cũng là cấp trên của cô cả.

Đến khi giáo sư Tân vào phòng giải phẫu, tất cả đều đã được chuẩn bị xong xuôi. Tiêu Hồng sợ Hứa Tri Mẫn ‘quấy rối’, bèn bảo cô ra chờ bên ngoài phòng giải phẫu.

Hứa Tri Mẫn yên lặng ngồi trên ghế ngoài hành lang chờ đợi, tay cầm chặt chìa khóa, trong lòng hơi bất an. Quả nhiên một lát sau Lâm Ngọc Cẩm chạy ra nói: “Đưa chìa khóa nhà kho cho tớ, bệnh nhân bị biến chứng bệnh ba mạch máu, phải làm giá rồng* khẩn cấp.”

(*) Giá rồng: Bare stent.

Hứa Tri Mẫn lập tức đứng lên đáp: “Cậu không biết cách mở khóa, để tớ giúp cậu, sẽ nhanh hơn.”

Lâm Ngọc Cẩm đi theo phía sau cô cầu nhàu: “Đến giờ này rồi mà cậu còn...”

Hứa Tri Mẫn mở cửa cho Lâm Ngọc Cẩm, xem như vào tai này ra tai kia. Lâm Ngọc Cẩm lấy một số thứ xong chạy nhanh ra ngoài. Hứa Tri Mẫn khóa cửa cẩn thận rồi đứng ngoài hành lang tần ngần, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ treo tường. Cô nhớ Vương Hiểu Tịnh từng kín đáo nhắc nhở cô: Đừng sợ bị mắng, nếu cần thiết, không cần đợi bác sĩ chỉ đạo, cứ liên hệ với ngoại khoa trước.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Hứa Tri Mẫn cắn môi, vào gian phòng nhỏ cạnh phòng giải phẫu bấm máy nội bộ: “Phòng bệnh ạ? Tôi ở phòng can thiệp, cho tôi hỏi tối nay bác sĩ ngoại khoa nào trực ban vậy ạ?” Đầu dây bên kia nói ra một cái tên, Hứa Tri Mẫn thầm than khổ, bác sĩ đó là người từ khoa khác sang làm việc luân chuyển, không phải bác sĩ khoa chính quy. Cô đang định hỏi tuyến Hai là ai thì bỗng có tiếng máy móc thiết bị kêu inh ỏi vọng ra từ phòng giải phẫu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là tín hiệu cấp cứu. Hứa Tri Mẫn chạy vọt vào phòng giải phẫu, tình hình bên trong rối tinh rối mù.

Chính vì nơi này không ghi chép trường hợp thất bại nên lần đầu gặp chuyện bất trắc ai nấy cũng đều thất kinh hồn vía. Giáo sư và Trương Tề Duyệt chưa kịp rút dây dẫn* ra thì không hiểu sao bệnh nhân đột nhiên bị co giật mạch máu, kể đến là phản ứng kịch liệt của bản năng cơ thể. Giáo sư không dám thả tay rút dây dẫn, ngay sau đó bệnh nhân bị sốc do hạ huyết áp. Tiêu Hồng tránh đi không dám đứng bên bàn mổ, Lâm Ngọc Cẩm đứng dưới bàn luống cuống tay chân.

(*) Dây dẫn guidewire

Hứa Tri Mẫn bước nhanh đến rút gối kê đầu bệnh nhân ra, một tay gia tăng lưu lượng dưỡng khí, tay kia giữ chặt Lâm Ngọc Cẩm nói: “Cho hít vào thuốc cấp cứu dự phòng.” Sau khi chuẩn bị xong máy khử rung tim*, cô nhắc nhở giáo sư Tân, “Cần gọi ngoại khoa không ạ?”

(*) Máy khử rung tim (Defibrillator)

Giáo sư Tân đang vùi đầu xử lý dây dẫn, Trương Tề Duyệt phản ứng kịp thời, giục cô: “Gọi bác sĩ ngoại khoa mau lên!”

Giờ phút này Hứa Tri Mẫn không còn do dự nên gọi cho ai, cô bấm ngay số di động của Mặc Thâm.

Như cô dự liệu, lúc này Mặc Thâm vừa đến bãi đỗ xe tầng hầm bệnh viện, đi cùng anh là Dương Sâm. Anh lấy điện thoại trong túi ra, mở nắp, trên màn hình hiển thị dãy số bệnh viện. Anh đưa di động đến gần sát bên tai trả lời: “Tôi, Mặc Thâm đây.”

“Mặc Thâm à? Em là Hứa Tri Mẫn.”

Mặc Thâm ngẩn người.

“Phòng can thiệp bên em có ca giải phẫu xảy ra chuyện, cần bác sĩ ngoại khoa.”

Chỉ những lúc như vậy cô mới chủ động gọi cho anh sao? Mặc Thâm hít sâu một hơi, dần xuống cảm giác đau lòng nói: “Theo trình tự, em phải gọi tuyến Một trước.”

“Tuyến Một không phải bác sĩ khoa chúng ta.”

“Vậy gọi tuyến Hai.”

“Tuyến Hai từ nhà quay lại bệnh viện mất bao lâu? Bệnh nhân đã bị sốc do huyết áp thấp. Em biết anh ở gần ngay bệnh viện. Người khác có thể không tin anh, nhưng em tuyệt đối tin tưởng anh, đó là lý do vì sao em gọi báo cho anh, anh sẽ quay lại!”

Tút tut. Cô nàng này lại còn ngang nhiên treo máy? Mặc Thâm trừng mắt nhìn màn hình di động.

“Có chuyện gì à?”

“Ừ, phòng can thiệp gặp chuyện, cần ngoại khoa làm bác cầu.”

“Thế còn...”

“Bác sĩ tuyến Một không làm được, tình huống khẩn cấp, tớ phải lên đây.”

“Tớ đi với cậu.”

Hai người vội vàng chạy lên phòng can thiệp ở tầng ba. Trong phòng giải phẫu, tình trạng bệnh nhân đã rất nguy kịch. Mọi người ngay lập tức bảo người nhà bệnh nhân đang đợi ngoài cửa ký ‘Đơn đồng ý giải phẫu’.

Bệnh nhân được chuyển sang phòng giải phẫu ngoại khoa. Ai ngờ đêm nay phòng giải phẫu ngoại khoa cũng bận rộn trăm bề. Hai ca mổ viêm ruột thừa cấp tính của phòng cấp cứu đang tiến hành và một ca tiểu phẫu làm sạch vết thương của khoa chỉnh hình. Y tá ở lại trực rõ ràng không thể ứng phó, hơn nữa ai cũng không theo kịp tốc độ của Mặc Thâm, Hứa Tri Mẫn buộc lòng phải lên bàn mổ. Ca phẫu thuật qua hơn bốn tiếng đồng hồ thì bác sĩ tuyến Hai đến hỗ trợ. Trương Tề Duyệt bị kéo lên bàn mổ đảm nhiệm vị trí mổ phụ cũng đổ mồ hôi nhễ nhại, trong khi đó người mổ chính là Mặc Thâm lại vững vàng như Thái Sơn. Vì lý do an toàn, sau khi phẫu thuật, phải đợi bệnh nhân có ý thức và dấu hiệu sinh tồn ổn định mới chuyển sang CCU.

Sau ca mổ, việc đầu tiên giáo sư Tân làm là đến gặp nhóm Mặc Thâm tìm hiểu tình hình. Biết tính mạng bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, giáo sư nghiêm túc hỏi họ: “Các cậu định giải thích tình hình với người nhà bệnh nhân thế nào?”

Bác sĩ tuyến Hai vì không tham gia toàn bộ quá trình giải phẫu nên không tiện trả lời, tỏ ý để Mặc Thâm đại diện. Mặc Thâm đáp: “Làm theo nguyên tắc, thực tế thế nào thì nói thế ấy, hướng chỉ giữa ca giải phẫu cũng không phát hiện ra điều gì.”

Giáo sư Tân rất không vui: “Thôi, để tự tôi và bác sĩ Trương nói chuyện với người nhà bệnh nhân.”

Mặc Thâm và hai bác sĩ ngoại khoa nhìn nhau, không hoàn toàn tán thành: “Về nguyên tắc, bác sĩ giải phẫu bên ngoại khoa bọn em sẽ cùng giải thích với người nhà bệnh nhân. Riêng những phần không thuộc phạm trù ngoại khoa, xin làm phiền giáo sư Tân và bác sĩ Trương.”

Môi giáo sư Tân run lên nhè nhẹ, nếu là bác sĩ cấp dưới khác, ông đã sớm nổi trận lôi đình. Nhưng Mặc Thâm không nằm trong số đó, cậu ta không chỉ có y thuật xuất sắc mà còn rất được lòng người trong khoa.

Sau khi nói chuyện với bác sĩ khu điều trị ngoại khoa, Mặc Thâm giải thích lại sơ lược tình hình thực tế cho người nhà bệnh nhân nghe. Các bác sĩ tuyến Hai lần lượt về nhà nghỉ ngơi. Mặc Thâm và Dương Sâm quay lại phòng phẫu thuật viết biên bản ca mổ, cả hai người đều rất mệt mỏi.

Dương Sâm ngáp một cái, hỏi nhỏ Mặc Thâm: “Cậu nói chuyện với giáo sư Tân như thế có hơi cứng rắn quá không?”

Mặc Thâm kéo cổ áo cho thoáng khí: “Ông ta mềm nắn rắn buông. Tuyến Hai cũng đồng ý, bây giờ nếu tớ không cứng rắn, ông ta sẽ đổ hết trách nhiệm lên ngoại khoa chúng ta, hại chúng ta phải thay ông ta chịu tiếng xấu.”

Dương Sâm gật đầu: “Cũng phải. Haiz, giờ tớ muốn về nhà tắm nước nóng rồi ngủ một giấc quá, về chung đi.”

Mặc Thâm thấy anh chàng hí hoáy bấm tin nhắn: “Tối nay cậu lại tìm cô hồng nhan tri kỷ kia à?”

Dương Sâm nhú mày: “Thể xác và tinh thần mệt mỏi, bây giờ cần nhất là có người trấn an.” Anh chàng vừa nói xong, bên em gái kia cũng gửi tin nhắn hồi âm. Dương Sâm vỗ vỗ vai Mặc Thâm: “Tớ đi trước nhé.”

Mặc Thâm cất lại bệnh án cẩn thận, nhìn xung quanh văn phòng không một bóng người, cảm giác trống trải bỗng nhiên ập đến. Anh day day thái dương, mắt cay xè. Thời khắc này anh chỉ khao khát được gặp cô. Nhưng anh biết, Hứa Tri Mẫn nhất định sẽ không chủ động đến tìm anh.

Sau khi làm xong công việc dọn dẹp phòng giải phẫu, Hứa Tri Mẫn đến trạm y tá ký bảng trực ban rồi tan tầm. Trước khi về, thấy cửa văn phòng bác sĩ khép hờ, cô hồi hộp bước lại gần nhìn vào trong. Mặc Thâm đang ngồi một mình bên bàn làm việc, tay anh liên tục xoa chân mày, trên khuôn mặt khô ngò hiện lên vẻ kiệt sức. Anh như vậy khiến lòng cô rất khó chịu, suy cho cùng là do chính cô gọi anh quay lại.

Anh buông hai tay, tựa lưng vào ghế, ngửa đầu ra sau thở phào một hơi. Bỗng trong tầm nhìn mơ hồ của anh xuất hiện đôi mắt cô đen láy. Anh tưởng chừng mình đang nằm mơ. Nhưng khi gương mặt trắng nõn không tỳ vết ấy chậm rãi cúi xuống gương mặt anh, khi làn môi ấy dán sát lên môi anh, trên môi anh truyền đến sự rụt rè như bao ngày của cô. Anh nhắm mắt một cái rồi ngồi bật ngay dậy, tóm được cô đang muốn chạy trốn. Cô chưa kịp giãy ra thì môi anh đã mạnh mẽ áp lên môi cô. Trong nụ hôn cuồng nhiệt, cô nghe từng cơn gió thu hiu quạnh ào ạt thổi bên ngoài phòng, thế nhưng chẳng hề cảm thấy lạnh lẽo, vì cô đang được anh ôm siết trong vòng tay.

38. Chương 38

Cô mở mắt trong bóng tối đen kịt, rút một bàn tay ra lần tìm xung quanh, mò mẫm bật công tắc đèn bàn. Ánh đèn vàng tỏa sáng khung cảnh hiện tại, hóa ra anh đã bế cô vào phòng nghỉ trong lúc hôn cô đến trời đất quay cuồng. Cô thầm nghĩ, ngộ nhờ đồng nghiệp anh vào đây bắt gặp cảnh này thì phải làm sao?

Cô bắn khoắn cụp mắt xuống. Anh đang ôm eo cô bằng hai tay, ngón tay cô vuốt qua hàng chân mày hơi nhíu lại và đôi mắt nhắm nghiền của anh, cuối cùng chạm vào chiếc nhẫn bạc trên ngón út tay trái. Cô không nhớ rõ chiếc nhẫn này có từ khi nào, sờ vào chỉ thấy nó là một chiếc nhẫn bình thường được chế tạo từ bạc có mặt ngoài trơn láng, còn ý nghĩa của nó cô không muốn đoán mò. Điều khiến cô lo lắng lúc này là hơi thở của anh có phần nặng nề. Cô áp tim lên trán anh, hình như anh bị sốt nhẹ. Cô không tìm được khăn trương gọi nhỏ: “Mặc Thâm, Mặc Thâm!”

Anh chỉ khẽ rên ‘ừ ừ’ đáp lại cô, rồi tiếp tục mê man trong giấc ngủ nặng nề. Cô chau mày, kéo tay anh ra bước xuống giường xỏ dép lê, đắp chăn lên người anh, sau đó vội vàng đi tìm người đến xem bệnh cho anh.

Toàn bộ các ca mổ trong phòng phẫu thuật đã kết thúc, cả hành lang chìm trong tĩnh mịch. Hứa Tri Mẫn buộc phải quay lại khu điều trị tìm kiếm sự giúp đỡ. Đến trạm y tá, cô hỏi: “Hiện giờ bác sĩ trực ban có

rảnh không ạ?” Đúng lúc đang là ca trực của Linh Linh, cô ấy đáp: “Bác sĩ ngoại khoa nghỉ ngơi rồi, bác sĩ nội khoa vừa thức dậy kê toa thuốc ột bệnh nhân khó ngủ.” Đoạn nói thêm: “A Viên đấy.”

Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến. Viên Hòa Đông đi ra từ phòng làm việc, thấy Hứa Tri Mẫn, anh sững sốt hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Em vừa ở bên phòng can thiệp...” Hứa Tri Mẫn đáp.

Lúc nhận ca Viên Hòa Đông có nghe kể lại chuyện xảy ra ở phòng can thiệp năm giờ chiều nay: “Em qua đây.”

Hứa Tri Mẫn cân nhắc giữa lợi và hại rồi đi cùng anh vào văn phòng. Viên Hòa Đông đóng cửa lại hỏi: “Lúc đó em đang trên bàn mổ?”

“Dạ không, lúc bên trong gọi cấp cứu em mới vào giúp một tay.”

Viên Hòa Đông thở phào nhẹ nhõm: “Anh nhớ rõ ràng có nghe nói y tá lên bàn mổ là Tiêu Hồng và Lâm Ngọc Cẩm.”

Hứa Tri Mẫn nhìn anh cười trấn an: “Sư huynh yên tâm đi. Em chỉ làm việc theo quy định, không để xảy ra sai sót gì đâu. Bên khoa gây mê không đủ y tá nên em lên bàn mổ ngoại khoa giúp sức.” Hứa Tri Mẫn hơi ngừng lại rồi thu hết can đảm nói với Viên Hòa Đông: “Sư huynh, hình như Mặc Thâm bị bệnh rồi, anh xem xem anh ấy thế nào giúp em được không ạ?”

Nghe lời thỉnh cầu này của cô, trong lòng Viên Hòa Đông chưa xót vô cùng. Nhưng anh là một bác sĩ! Anh gạt đầu với Hứa Tri Mẫn: “Anh nhớ mà, tối nay cậu ấy chủ động quay lại mổ ngoài giờ cho bệnh nhân. Anh đi với em.”

Ra đến cửa, Viên Hòa Đông thông báo cho Linh Linh nơi mình đi, Linh Linh cam đoan nếu phòng bệnh có việc sẽ gọi di động cho anh.

Hứa Tri Mẫn dẫn Viên Hòa Đông đến phòng nghỉ của bác sĩ khoa gây mê.

Mặc Thâm vẫn đang ngủ say. Viên Hòa Đông vừa bắt mạch vừa hỏi Hứa Tri Mẫn: “Em đo nhiệt độ cơ thể chưa?”

Hứa Tri Mẫn chớp mắt, ảo não trả lời: “Xin lỗi sư huynh, em quên đo nhiệt độ trước rồi. Anh đợi chút nhé, em đi tìm nhiệt kế.” Nói xong, cô vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Viên Hòa Đông thu lại tầm mắt dõi theo bóng Hứa Tri Mẫn, quay sang nhìn Mặc Thâm: “Tôi biết là cậu đã tỉnh.”

Mặc Thâm trở người nằm ngửa, thở ra một hơi: “Không ngờ cậu bằng lòng đi cùng cô ấy tới đây.”

“Tôi là bác sĩ, có bệnh nhân bị bệnh, đương nhiên phải đến.” Viên Hòa Đông lạnh nhạt đáp, “Thấy trong người thế nào? Cổ họng đau không? Trước đó có bị nhiễm lạnh không?”

Mặc Thâm lắc đầu: “Chắc là mệt mỏi thôi. Không phải cậu còn phải trực ban sao? Cậu đi đi.”

Viên Hòa Đông lấy ống nghe trong túi áo ra: “Xem bệnh cho cậu xong tôi sẽ đi, không thể để cô ấy lo lắng vì chuyện của cậu. Cậu có biết là cô ấy tuy mạnh mẽ nhưng thể chất bẩm sinh yếu hơn người bình thường không?”

Mặc Thâm quay đầu lại, nhú mồm: “Cậu cũng biết cô ấy sinh non?”

Viên Hòa Đông ngạc nhiên, anh không biết chuyện Hứa Tri Mẫn sinh non, mà chỉ tự suy luận ra được Hứa Tri Mẫn bẩm sinh đã yếu ớt sau nhiều lần chấn mạch cho cô.

Đúng lúc này Hứa Tri Mẫn hào hứng cầm nhiệt kế quay về. Vừa mở cửa cô đã thấy hai anh chàng mặt mũi tối sầm. Nhớ lại mấy lần tranh chấp giữa họ, cô không khỏi cảm thấy nơm nớp lo sợ.

“À... đo nhiệt độ trước đi ạ.” Hứa Tri Mẫn cố gắng làm dịu bầu không khí trong phòng, đưa nhiệt kế cho Mặc Thâm.

Mặc Thâm không cầm: “Anh không sốt, không cần.”

Cô cau mày, nhét nhiệt kế vào tay anh, thẳng thắn phê bình: “Anh là bệnh nhân cứng đầu nhất mà em từng gặp.”

Cô vừa nói xong, Mặc Thâm và Viên Hòa Đông giật mình nhìn về phía cô, sau có cả hai không hên mà cùng cười xòa.

Về sau mỗi khi nhớ lại giọng cười khoa trương của hai người họ đêm đó, Hứa Tri Mẫn lại vừa thẹn vừa cáu. Thông minh như cô sao lại không biết họ cười gì chứ? Bản thân cô lúc ngã bệnh cũng cứng đầu y hệt đó thôi.

May mà anh không bệnh thật, nếu không cô sẽ đau lòng biết mấy. Cô lấy tay xoa xoa ngực, bên trong dường như đau râm ran cùng sự mệt mỏi của anh đêm qua. Ngón tay cô mân mê đôi môi, trên môi còn dư âm hương vị tình cảm mãnh liệt ngọt ngào ấm áp. Cô soi mình trong gương, cảm thấy vô cùng tự tin lẫn tự hào vì sự chủ động của mình tối qua.

Linh Linh đến phòng thay quần áo gọi cô: “Hứa Tri Mẫn, y tá trưởng gọi em qua văn phòng chủ nhiệm.”

Hôm nay cuộc họp giao ban kết thúc sớm, tất cả những ai liên quan đến ca giải phẫu can thiệp tối hôm qua tập trung tại văn phòng chủ nhiệm nội khoa. Năm vị chủ nhiệm nội ngoại khoa, y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tịnh đều có mặt.

Trước đó, các vị giáo sư đã tranh luận cả buổi về tình huống xảy ra đột ngột với bệnh nhân giữa ca giải phẫu can thiệp. Thế nhưng những câu hỏi thuộc phạm vi y khoa, nhất là trong trường hợp đặc biệt chưa bao giờ xảy ra, không cách nào tìm được lời giải đáp hoàn hảo mang tính khoa học. Hơn nữa biến chứng bệnh ba động mạch được phát hiện khi làm phẫu thuật tạo hình, thông thường sau khi giải phẫu can thiệp sẽ làm tiếp bắc cầu, tuy nhiên giải phẫu ngoại khoa (bắc cầu) lại được tiến hành trước, thêm vào đó bệnh nhân cũng như người nhà đều không khiếu nại và chấp nhận lời giải thích ‘trường hợp đặc biệt’ từ phía bệnh viện. Do vậy, vấn đề lớn nhất hiện tại là thể diện của giáo sư, dù thế nào cũng phải tìm người chịu tội thay.

Trương Tề Duyệt ho nhẹ hai tiếng, nói xen vào: “Chủ nhiệm, thật ra sau đó bên em đã kiểm tra lại, là do y tá lấy sai giá đỡ. Cùng là giá rồng, nhưng phía em và phía giáo sư Vương chia ra sử dụng hai công ty khác nhau. Y tá này mới vào phòng can thiệp chưa bao lâu nên không biết thói quen làm việc của bác sĩ.”

Hứa Tri Mẫn thầm than trong lòng, quả nhiên Vương Hiểu Tịnh nói không sai chút nào – ngàn lần vạn lần không được lấy sai nhãn hiệu! Nhìn Lâm Ngọc Cẩm phía đối diện cúi đầu càng lúc càng thấp, Hứa Tri Mẫn không hề cảm thấy dễ chịu, nói gì đi nữa họ cũng một thời là bạn học.

Tuy rằng có thể cân nhắc làm bắc cầu trong trường hợp bệnh nhân bị biến chứng bệnh ba động mạch, nhưng là người đầu tiên tiến hành ca mổ, thể diện của giáo sư không khỏi bị ảnh hưởng, nhất định phải tìm ra người gánh thay. Ý kiến của Trương Tề Duyệt chính là bậc thêm hoàn hảo cho giáo sư Tân, toàn bộ trách nhiệm vì thế đổ hết lên tổ y tá. Mặt y tá trưởng Giang sà sầm, Vương Hiểu Tịnh vẫn giữ vẻ mặt hồ hững, không biết thật sự đang nghĩ gì. Vốn dĩ cuộc họp nên chấm dứt tại đây, bỗng nhiên Trương Tề Duyệt lại nói tiếp: “Chủ nhiệm, trong chuyện xảy ra lần này, chúng em có một đồng nghiệp biểu hiện rất tốt, xứng đáng được khen ngợi ạ. Cô ấy không chỉ là người đầu tiên hỗ trợ phòng can thiệp, mà còn xung phong hỗ trợ ngoại khoa khi bên ấy thiếu người.”

Hứa Tri Mẫn kinh ngạc lắng nghe, không hề cảm thấy vui mừng. Trương Tề Duyệt nói vậy không phải đang ra sức khen ngợi cô, mà trái lại, vì biết cô và Lâm Ngọc Cẩm là bạn học cùng lớp nên cố tình đẩy cô vào thế bất nhân bất nghĩa.

Các chủ nhiệm liên tục tỏ thái độ tán đồng với đề xuất của Trương Tề Duyệt.

Kết thúc cuộc họp, y tá Giang lập tức nói chuyện riêng với Lâm Ngọc Cẩm. Sau đó Lâm Ngọc Cẩm mang đôi mắt sưng đỏ rời đi cùng y tá trưởng. Tiêu Hồng lo cho bản thân còn chưa xong, không dám ngó ngang đến ánh mắt cầu cứu của Lâm Ngọc Cẩm. Khi Lâm Ngọc Cẩm ném cái nhìn thù hận về phía Hứa Tri Mẫn, cô cảm thấy nó như con dao băng lạnh thấu xương.

Trương Tề Duyệt đến bên cạnh Hứa Tri Mẫn, nhìn băng vải trên chân trái của cô thấp giọng nói: “Tôi biết, cô ta cố ý làm phồng chân em.”

Hứa Tri Mẫn quắc mắt nhìn anh ta, bao lâu nay cô chưa bao giờ thấy anh ta vô liêm sỉ đến vậy. Có lẽ người khác không biết chuyện, nhưng từ lâu cô đã để ý đến dây hoa móc trên điện thoại di động của Lâm Ngọc Cẩm và Trương Tề Duyệt, đó là đôi dây tình nhân.

Trương Tề Duyệt thản nhiên như không có chuyện gì, ung dung đi đến bên cạnh bàn bắt đầu gỡ tài liệu ra xem. Trong lồng ngực Hứa Tri Mẫn lửa giận hừng hực thiêu đốt. Cô cố gắng giữ mình bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được muốn cho anh ta một cái tát cật lực. Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh đưa tới kịp thời giữ lại cánh tay giơ lên của cô, Hứa Tri Mẫn nén giận ngoảnh đầu ra sau, là Vương Hiểu Tịnh.

Vương Hiểu Tịnh nói với Trương Tề Duyệt bằng thái độ đúng mực: “Bác sĩ Trương, có chuyện này tôi chưa kịp nói cậu hay. Loại giá rỗng của nhóm các cậu đã hết hàng trong kho chúng tôi từ hôm qua, công ty nói nhanh nhất là ngày mai mới có thể giao hàng.”

Tin này không thể nghi ngờ đã lật đổ luận điểm trong cuộc họp, gương mặt Trương Tề Duyệt biến sắc, anh ta cao giọng chất vấn: “Tại sao tôi không biết?”

Vương Hiểu Tịnh cúi đầu miết vết băng keo trên đầu ngón tay theo thói quen: “Sáng sớm hôm qua tôi đã báo với giáo sư Tân. Lúc đó giáo sư Tân nói không sao, chỉ cần hai ngày này không lên lịch dùng giá rỗng, hoặc dùng trước nhóm giáo sư Vương. Nhưng cậu biết đấy, giáo sư Tân đã lớn tuổi, khó tránh chuyện hay quên. Tôi không muốn nói rõ ở cuộc họp, đương nhiên, cũng cần âm thầm phối hợp với chủ nhiệm một chút...”

Cô ấy đang uy hiếp anh ta? Trong phút chốc, cái vẻ coi trời bằng vung của Trương Tề Duyệt bay biến. Anh ta biết Vương Hiểu Tịnh chắc chắn không nói dối, nhưng không biết tại sao cô lại lên tiếng vì Tiêu Hồng – đối thủ một mất một còn – và Lâm Ngọc Cẩm. Và anh ta càng sững sốt hơn nữa khi Hứa Tri Mẫn bổ sung thêm câu nói dang dở của Vương Hiểu Tịnh: “Trước khi cô Vương đi đúng là có giao chìa khóa cho tôi, không công ty nào nhập nào, cũng không ai lấy giá rỗng, trừ Lâm Ngọc Cẩm.”

Lời này của Hứa Tri Mẫn đã phá hỏng mọi toan tính còn sót lại. Trương Tề Duyệt thô lỗ đóng hồ sơ, u ám nhìn hai cô trò đứng sòng vai bên nhau: “Được, tôi biết rồi!”

Hứa Tri Mẫn và Vương Hiểu Tịnh thấy Trương Tề Duyệt tức giận bỏ đi, nhìn nhau phì cười. Phụ nữ trên đời này có rất nhiều loại, trong đó có một loại phụ nữ vĩnh viễn là người theo chủ nghĩa nữ quyền, họ sẽ đứng trên lập trường phụ nữ để bảo vệ phụ nữ. Đây là điều mà Trương Tề Duyệt, kẻ thích đùa bốn tình cảm phụ nữ, không bao giờ có thể lý giải.

Cuối cùng vì lời nói ác độc, sang hôm sau Lâm Ngọc Cẩm vẫn bị điều đi. Mây đen bao trùm tổ y tá, ai nấy đều hoang mang cho số phận của mình. Có thể thấy, y tá Giang là người không thể khoan dung một chút khuyết điểm nhỏ. So với chị, Vương Hiểu Tịnh tuy bên ngoài tương đối hà khắc, nhưng vào thời điểm quan trọng cô biết đối nhân xử thế hơn.

Thật ra khi thấy Lâm Ngọc Cẩm ra đi, Hứa Tri Mẫn đã âm thầm tìm đến Mặc Thâm. Chưa đợi cô kịp mở miệng, anh đã cướp lời: “Anh nghe Trương Tề Duyệt nói rồi.” Nói cách khác, anh biết ai tạt nước sôi cô. Hứa Tri Mẫn hiểu tính anh, nhìn anh khép chặt mắt, cô biết mình không thể nói được gì.

Tâm tình Hứa Tri Mẫn vì chuyện này như rơi xuống vực sâu. Cảm giác bất lực khi trở mắt nhìn kết cục thất bại của người khác, không liên quan đến thắng bại, nhưng lại khiến tinh thần chán nản vô cùng.

Mùa đông giá rét mỗi ngày một đến gần, trên con đường mỗi ngày đi làm, lá khô rơi lá tả đậu trên đầu vai, lưng áo của người qua đường rồi rơi xuống theo gió, cát bụi mù mịt khắp ngã khiến bầu trời âm u càng thêm vẻ cô đơn, hiu quạnh. Điều khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là, trong một ngày lạnh se sắt da thịt lại có người bỏ con mèo con mới sinh chưa bao lâu tại cột điện ven đường. Mèo con chỉ lớn cỡ bàn tay, cuộn tròn co ro trên mảnh vải rách trong hộp giấy giống như quả banh lông màu vàng. Hứa Tri Mẫn chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức ôm mèo con đang kêu gào vì đói vào lòng, thương xót ôm nó về nhà như thể nó là báu vật quý giá nhất của mình. Phương Tú Mai trêu cô, vì ‘quả banh lông vàng’ mà cô nàng ‘Grandet*’ Hứa Tri Mẫn đã cống hiến hết thấy những thứ ăn không dám ăn, mặc không dám mặc, xài không dám xài. Phương Tú Mai không nói sai. Hai cô vừa tốt nghiệp, tiền lương cộng tiền thưởng một tháng ngót ngét hai ngàn tệ. Với người sống ở thành phố lớn thì con số này thuộc mức dưới trung bình. Tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền điện thoại cộng gộp lại khiến họ thường rơi vào cảnh túng thiếu, áp lực cuộc sống hết sức

nặng nề. Hứa Tri Mẫn không nỡ để mèo con chịu khổ, đi siêu thị cô chọn loại thức ăn tốt nhất ẻo, giá một túi nhỏ nhỏ cũng đủ trang trải mấy ngày cơm của cô. Đúng là mèo ăn ngon hơn cả chủ.

(*) Grandet là nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet của Honoré de Balzac. Ông ta là một tay tư sản giàu có, khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

Bản thân Hứa Tri Mẫn không hề gì, ăn mặc tiết kiệm tập mãi đã thành nếp. Con người là vậy, luôn mưu cầu niềm vui. Nhìn mèo con kêu meo meo vui vẻ, cô cũng vui lây. Rồi cứ thế, trong lúc vui đùa với Phương Tú Mai, cái tên ‘quả banh lông’ của mèo con ra đời.

Quả Banh Lông sau khi ở nhà hơn mười ngày, dần bắt đầu sinh tính giận dỗi. Chuyện nó thích làm nhất là quần quít chủ nhân: Hứa Tri Mẫn đứng, nó nhắm mắt lim dim nằm cạnh hai chân cô; Hứa Tri Mẫn đi, nó phe phẩy đuôi theo sau cô; Hứa Tri Mẫn ngủ, nó chui vào chăn làm ấm hai chân cô; Hứa Tri Mẫn muốn ra khỏi nhà, nó nhe hai răng nanh cắn chặt ống quần cô không chịu nhả.

Một hôm, lông cả người Quả Banh Lông xù lên trông đáng thương vô cùng, nhưng Hứa Tri Mẫn chắc chắn không tài nào mang nó đến bệnh viện. Thế là cô đành cắn răng, kiên quyết lôi nó ra, rồi chạy thẳng một mạch xuống cầu thang. Sau lưng cô, tiếng mèo con kêu gào nghe tội nghiệp đến mức ứa nước mắt.

39. Chương 39

Hôm nay đúng lúc Vương Hiểu Tịnh ra ngoài làm việc, Hứa Tri Mẫn nhận lời mời của Mặc Hàm cùng đi ăn trưa. Chiếc bàn dài hình chữ nhật trong một góc sáng sủa của nhà ăn công nhân viên có thể ngồi được tám người, ngoài anh em nhà họ Mặc và cô, không thể thiếu đám hổ bằng cầu hữu của Mặc Thâm. Chuyện bắt ngờ nhất là, Viên Hòa Đông cũng gia nhập đội ngũ.

Hứa Tri Mẫn nhai cơm mà trong đầu vẫn nghĩ về Quả Banh Lông. Tâm trạng bất an nên cô cũng không biết nhóm Mặc Thâm đang nói chuyện gì. Có người gọi cô ba lần nhưng cô chẳng hề nghe thấy, Mặc Thâm phải cầm đĩa gõ vào đĩa ăn của cô, cô mới hoàn hồn trở lại hỏi: “Sao vậy?”

“Anh hỏi em sao vậy mới phải đấy. Nghĩ gì mà xuất thần thế? Mọi người trong bàn ăn xong hết cả rồi, đồ ăn của em còn y nguyên.” Mặc Thâm nói.

Hứa Tri Mẫn quả thật nhớ Quả Banh Lông nên món gì cũng nuốt không trôi, cô sụt sịt mũi nói: “Em ăn không vô.” Thấy cô dứt khoát buông đĩa xuống, mọi người đều lấy làm tò mò.

“Trong người không khỏe à?” Dương Sâm hỏi.

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Không phải, tại vì...” Nếu nói mình ăn không ngon miệng vì lo lắng ột con mèo con thì có bị mấy anh chàng này cười nhạo không nhỉ?

“Vì cái gì cơ?” Những người khác nhao nhao hỏi với điệu bộ quyết tra khảo cho ra lẽ.

Hứa Tri Mẫn không đếm xỉa đến họ: “Em nuôi một con mèo tên là Quả Banh Lông, buổi sáng nó cứ quần theo em không rời, em lo cho nó nên ăn không ngon. Các ngài đại bác sĩ à, lý do này đủ rồi chứ?”

Sau một lúc im lặng như tờ, Dương Sâm là người đầu tiên thoải mái cười ầm ầm không buồn giữ thể diện cho cô. Quách Diệp Nam rung đùi đắc ý: “Ôi phụ nữ, phụ nữ...”

Hứa Tri Mẫn ngay lập tức liên tưởng đến bộ mặt đáng ăn tát của Trương Tề Duyệt, tròng mắt hỏi: “Phụ nữ thì sao?!”

Quách Diệp Nam vội vàng giơ cao hai tay đầu hàng: “Bọn anh là người ủng hộ chủ nghĩa nữ quyền!”

Mặc Thâm biết cô vẫn luôn buồn bực chuyện Lâm Ngọc Cẩm, vừa hay họ cũng có kế hoạch, vì vậy anh nói: “Hôm nay rủ em ra ngoài thật ra là muốn nói với em một chuyện, em thấy Vương Hiểu Tịnh là người thế nào?”

Nghe anh nói vậy, Hứa Tri Mẫn biết chắc chắn các anh chàng này đã có kết luận về Vương Hiểu Tịnh, cô hỏi ngược lại: “Các anh nghĩ sao?”

“Biểu hiện của chị ấy trong sự việc lần trước đã khiến bọn anh thay đổi cách nhìn. Em tiếp xúc với chị ấy thấy sao?”

Hứa Tri Mẫn nhận ra họ đã nói đến điểm quan trọng, ngẩng lên nhìn thấy Viên Hòa Đông giữ im lặng, cô nghĩ thầm, lần này họ phải tốn khá nhiều tâm sức để lôi kéo Viên Hòa Đông về cùng trận tuyến.

Nhất là Quách Diệp Nam, sau nhiều lần liên tiếp khiêu chiến để giải quyết vấn đề ác cảm với Đông y của giáo sư Vương, rốt cuộc anh ta cũng đã nắm bắt được cơ hội.

Chuyện bắt đầu từ tháng trước, một người cháu của giáo sư Vương bỗng nhiên bị đau nửa đầu. Tìm đến chuyên gia khoa giải phẫu thần kinh, làm X-quang, CT, MR và một loạt xét nghiệm khác vẫn không thể tìm ra nguyên nhân, uống thuốc tây không hiệu quả. Mặc dù vậy, khó lòng kết luận không bị bệnh. Cháu của giáo sư sống không bằng chết.

Quách Diệp Nam nhân cơ hội này đề nghị giáo sư dùng thử thuốc Đông y. Dựa trên nguyên tắc thử một chút cũng không sao, còn nước còn tát, giáo sư Vương đồng ý để Viên Hòa Đông làm thử.

Viên Hòa Đông bình tĩnh chẩn đoán, kê toa thuốc, kết hợp giữa châm cứu và liệu pháp nhĩ huyết nhằm giúp bệnh nhân cải thiện giấc ngủ. Không ngờ liệu pháp độc đáo này đã mang lại hiệu quả rõ rệt.

Giáo sư Vương tận mắt chứng kiến, hết lời khen ngợi y học cổ truyền thần kỳ không gì sánh bằng. Kể từ đó giáo sư bắt đầu có hứng thú với Đông y và tỏ thái độ ủng hộ việc nghiên cứu lâm sàng của Viên Hòa Đông.

Dần dà, Viên Hòa Đông cũng gia nhập phe cánh của giáo sư Vương.

Đây là sự kiện rất đáng mừng, sư huynh kính yêu của cô không nên vì mâu thuẫn giữa tình bạn và sự nghiệp mà mãi dậm chân tại chỗ. Hứa Tri Mẫn không kìm được khẽ mỉm cười với Viên Hòa Đông.

Trông thấy nụ cười xuất phát từ sự chân thành của cô, những đường nét căng thẳng trên gương mặt của Viên Hòa Đông bắt gặp giãn ra.

Hứa Tri Mẫn thẳng thắn trả lời: “Nói thật, chị ấy là người rất khó đoán. Ở bên cạnh chị ấy bao lâu nay, ấn tượng sâu sắc nhất chị ấy đem đến cho em là kiến thức uyên thâm của chị ấy.”

Dương Sâm tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của cô: “Hồ sơ cá nhân của Vương Hiểu Tịnh thuộc loại cơ mật cao cấp của khoa nhân sự.”

Tất cả mọi người đồng loạt liếc anh ta, anh chàng trắng hoa này lại còn ‘Thông đồng’ với cả khoa nhân sự để điều tra mỹ nữ nữa chứ.

Hứa Tri Mẫn nói: “Chuyện của Vương Hiểu Tịnh các anh cho em một ít thời gian. Hơn nữa, đợt này Lâm Ngọc Cẩm bị điều đi, tổ y tá nhất định sẽ tuyển thêm người mới. Ý tá trưởng Giang đang xem xét chọn người, bộ phận y tá cố ý tiến cử Vương Nhã Lâm với khoa em, nhưng em lại muốn Phương Tú Mai chuyển sang đây.”

Mọi người biết cô muốn làm việc với bạn thân trong cùng một khoa, có điều là chẳng ai muốn dẫn bước vào vũng nước đục không liên quan đến mình. Quách Diệp Nam nói: “Tổ y tá có quyết sách của tổ y tá, tổ bác sĩ bọn anh không thể can thiệp.”

“Các anh đưa ra kiến nghị được mà. Em tin số người muốn vào khoa em nhất định không ít, chắc chắn sẽ cạnh tranh công khai. Em cũng tin với năng lực hiện tại, Phương Tú Mai hoàn toàn có thể chiến thắng bằng thực lực của chính mình, đảm bảo không ai dám nói gì đâu.” Khi Hứa Tri Mẫn nói những lời này, giọng cô mạnh mẽ hùng hồn, vẻ kiêu ngạo thoát tục toát ra từ cốt cách.

Hai ba người ngồi cùng bàn không quen biết cô cũng biểu lộ sự ngạc nhiên và tán thưởng. Nhóm Mặc Thâm thì cảm khái quay mặt nhìn nhau. Sau khi bàn bạc ổn thỏa, mọi người dọn dẹp bàn ăn. Dương Sâm vùng trộm cười nhạo Mặc Thâm: “Cô gái của cậu càng ngày càng lợi hại, sao cậu lại đeo nhãn cười trên ngón út thế kia?”

Mặc Thâm thần nhiên giải đáp: “Vì nó đặc biệt dùng để giam cầm một ma nữ.”

Ma nữ? Dương Sâm mỉm cười, danh xưng này rất phù hợp để hình dung Hứa sư muội của họ.

Hứa Tri Mẫn nghe giọng Dương Sâm trêu ghẹo, đang nghi ngờ không biết người được gọi là ‘Ma nữ’ là ai thì di động trong túi vang lên. Cô đi sang một bên nghe máy: “Chị dâu ạ?”

“Tri Mẫn này, tối nay em rảnh không? Ra ngoài cùng ăn bữa cơm nhé.” Vu Thanh Hoàn nói trong điện thoại.

Sở dĩ giữa cô và anh họ xảy ra chuyện hiểu lầm là bởi vì ngày thường ít trò chuyện với anh chị. Hứa Tri Mẫn trả lời: “Vâng ạ.”

Tan tầm, Hứa Tri Mẫn tìm Phương Tú Mai báo cho cô bạn thân chuyện khoa cô tuyển người trước. Mơ ước của Phương Tú Mai khi vào bệnh viện tỉnh là được làm việc trong trung tâm tim mạch, cô nàng ngay lập tức tuyên bố sẽ nộp đơn xin bộ phận y tá. Hứa Tri Mẫn động viên Phương Tú Mai, nhắc nhở cô nàng đọc thêm nhiều sách về tim mạch vì y tá trường Giang ra đề khảo sát cực kỳ khó. Phương Tú Mai nói mình sẽ về nhà ôn bài ngay. Cuối cùng Hứa Tri Mẫn dặn cô nàng về nhà nhớ cho Quả Bạch Long ăn giúp cô.

Làm xong những việc này, Hứa Tri Mẫn sợ không đến nơi hẹn đúng giờ, bèn gọi taxi vội vàng chạy đến nhà hàng đã hẹn với chị họ. Nhà hàng này cách bệnh viện không xa, đi đường chỉ mất khoảng hai mươi phút. Người phục vụ dẫn cô vào phòng ăn, cô thấy Vu Thanh Hoàn đã đến trước cùng một người đàn ông xa lạ trông phong lưu, khoảng ba mươi tuổi. Hứa Tri Mẫn ngồi xuống trước cặp mắt đánh giá thoả mái của anh ta. Cô thầm than trong lòng: “Nguy rồi, không phải là xem mặt chứ?”

Hứa Tri Mẫn đoán không sai, đúng là xem mặt, đây là chủ ý của Kỷ Nguyên Hiên. Kể từ lần trước gặp em họ, anh bắt đầu quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô em. Tìm một người đàn ông tốt nắm giữ trái tim của em họ mới là việc chính. Hai vợ chồng sau khi thương lượng, Vu Thanh Hoàn giới thiệu thầy Trần đồng nghiệp trong học viện, chị nói thầy Trần tuần tú lịch sự, công việc ổn định, trong chuyện tình cảm cũng nghiêm túc.

Nghe chị họ không ngớt lời khen thầy Trần về tất cả mọi phương diện, Hứa Tri Mẫn bỗng nảy sinh lòng hiếu kỳ. Vì quan niệm không làm người yêu thì có thể thêm một người bạn nên cô nói chuyện với anh ta rất tự nhiên thoả mái.

Nhưng dường như chuyện xui xẻo bao giờ cũng xảy ra. Tối nay Quách Diệp Nam nảy ý ăn bít tết, bắt chấp tất cả lôi kéo Mặc Thâm đi làm bạn đồng hành. Nhà hàng Tây gần bệnh viện nhất và ngon nhất chính là nhà hàng Monte-Carlo này.

Thấy Hứa Tri Mẫn đang nhiệt tình nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, sau năm lần bẫy lượt khẳng định chắc chắn là cô, anh chàng hoảng hồn nhìn Mặc Thâm. Mặc Thâm cười lạnh nhạt: “Chọn chỗ ngồi trong này được rồi.” Quách Diệp Nam thầm nhủ bụng: Cậu còn giả bộ bình tĩnh cái gì chứ.

Mặc Thâm bình thản ngồi vào bàn. Riêng Hứa Tri Mẫn, khi anh và Quách Diệp Nam vừa vào cửa cô đã nhận ra họ, nổi bất an trong lòng lặng lẽ lan tràn. Cô không sợ Mặc Thâm hiểu lầm, điều cô sợ nhất chính là, Mặc Thâm biết việc này có liên quan đến Kỷ Nguyên Hiên. Mặc Thâm thấy cô nói chuyện với người đàn ông khác, cho dù đơn giản là chuyện bình thường giữa người với người, trái tim vẫn không tránh khỏi vướng víu chút ghen tuông. Nhưng người khiến anh chú ý hơn cả là Vu Thanh Hoàn. Anh vuốt ly nước trầm tư, chị ta là ai?

Vu Thanh Hoàn nhận ra Mặc Thâm. Năm ngoái chị về nhà chồng có xem quyển album nhà họ Mặc do bà cụ để lại, bên trong có khá nhiều hình ảnh cậu con lớn nhà họ Mặc. Bây giờ chị đã nhìn thấy người thật việc thật, cậu thanh niên Mặc Thâm này quả thực trầm ổn chính chắn như lời đồn, gương mặt tuấn tú của cậu khiến cho người ta cảm giác như chén trà Phổ Nhĩ nồng đậm hương vị trong tay. Nâng chén uống một hớp, dư vị ngọt lành, Vu Thanh Hoàn để ý thấy khoảnh khắc ánh mắt Hứa Tri Mẫn và Mặc Thâm chạm vào nhau là sự hiểu ngầm không lời. Chị nghĩ, xem ra chồng mình phải thất vọng rồi.

Món bít tết Tây bảy phần chín được dọn lên bàn, nắp vẫn chưa mở ra. Như bị xông bởi hơi nóng, hai gò má Hứa Tri Mẫn ửng hồng, sau lưng cô vã mồ hôi. Nếu Mặc Thâm biết Vu Thanh Hoàn là chị dâu cô, tiếp đó anh sẽ suy ra cô đã liên lạc với anh Kỷ Nguyên Hiên, rồi hỏi đến chuyện của bà dì... Trong lúc thần thờ cô kéo rơi mảnh khăn ăn mà người phục vụ vừa giúp cô che nắp vung bằng thiết. Dầu đi kèm với thịt sồi xèo xèo, giọt dầu bắn lên mu bàn tay cô trong nháy mắt để lại một mảng lớn đỏ ửng trên làn da cô.

Người ngồi cùng bàn chỉ kêu lên thất thanh chứ chưa biết làm thế nào. Mặc Thâm cầm ly nước lạnh của mình đi qua, kéo hai tay cô rưới nước lên chỗ bị phỏng. Hứa Tri Mẫn chau mày, hốc mắt dâng lên chút chua xót pha lẫn ngọt ngào.

“Cô có sao không? Có sao không ạ?” Người phục vụ vô cùng căng thẳng.

Vu Thanh Hoàn và thầy Trần lần lượt hỏi: “Có cần đưa đi bệnh viện không?”

“Không cần đâu ạ.” Hứa Tri Mẫn lắc đầu nguầy nguậy.

Quách Diệp Nam nghĩ thầm: Cái cậu Mặc Thâm này cứ thích giả bộ không thèm để ý, vậy mà vừa rồi chạy nhanh hơn ai hết. Thế là anh ta cũng đi qua xem vết bỏng: “Tôi thấy ổn rồi, không cần đi cấp cứu đâu.”

“Thật sự không cần à?” Thầy Trần hỏi tới, “Đi bệnh viện cho bác sĩ xem xét mới an tâm, dù sao cũng là con gái, nếu để lại sẹo sẽ không hay.”

Mặc Thâm lúc này mới nói: “Em nói xem, Hứa Tri Mẫn?” Hứa Tri Mẫn đáng thương gục đầu xuống, cổ tay bị anh nắm đau nhói, cô biết anh đang giận vì cô bắt cấn.

Thầy Trần kinh ngạc nói: “Em... quen họ?” Vu Thanh Hoàn là người có tư tưởng văn minh tiến bộ, tuồng vui xem mặt này chẳng ai hát, vì sao không cho người hữu tình một cơ hội? Chị giải thích với thầy Trần: “Hai cậu này là đồng nghiệp của Hứa Tri Mẫn, cả hai đều là bác sĩ, thôi cứ để cho các cậu ấy giải quyết đi.” Nói đoạn chị mỉm cười với Mặc Thâm: “Em nó cần được bôi ít thuốc.” Ngụ ý rằng, Mặc Thâm có thể dẫn Hứa Tri Mẫn đi.

Hứa Tri Mẫn ngạc nhiên: “Chị dâu?”

Nghe tiếng ‘Chị dâu’, Mặc Thâm bỗng nhiên vỡ lẽ, hóa ra chị ấy là vợ của Kỷ Nguyên Hiên. Vợ Kỷ Nguyên Hiên đưa đồng nghiệp nam đến bữa ăn đã hẹn với Hứa Tri Mẫn, rõ ràng là xem mặt! Lần này Mặc Thâm không do dự nữa, một tay anh cầm ba lô của cô, một tay nắm tay cô, cấp tốc rời khỏi phòng ăn Tây. Quách Diệp Nam hươ hươ chìa khóa xe, quyết định không đi theo làm kỳ đà cản mũi.

“Mặc Thâm.” Đến bãi đỗ xe, Hứa Tri Mẫn đánh nhẹ tay anh, “Mặc Thâm, buông em ra được rồi.”

Anh quay lại nhìn cô: “Đi nhà anh, đi nhà em, hay đi cấp cứu, chọn một trong ba.”

“Để làm gì?”

“Bôi thuốc.” Anh mở cửa xe ném ba lô nhỏ của cô lên ghế sau, nhìn thấy gương mặt thận trọng của cô qua kính trước xe, anh hừ giọng: “Yên tâm, anh không giống ông anh họ kia của em, ít nhất sẽ không làm khó dễ em chuyện của bà.”

Hứa Tri Mẫn nghiêm mặt: “Anh họ em không phải như anh nghĩ.”

Anh cúi đầu nói: “Thôi đừng nhắc đến anh ta.” Cô im lặng.

Sau gần một tiếng đồng hồ kẹt xe, hai người mới về tới nhà cô. Cô mở cửa vào nhà trước, Mặc Thâm vừa bước chân qua khỏi cửa, một nắm lông mượt mà thành linh lao lên người anh làm anh sợ tới mức giật lùi hai bước. Anh nhìn kỹ lại, thì ra là một con mèo con màu vàng, bỗng nhớ ra Quả Bạch Lông trưa nay cô nhắc đến.

Mặc Thâm nhúm mày: “Nó là mèo sao?” Đó giờ anh chỉ thấy chó sủa người, sao con mèo cô nuôi này lại giống nanh múa vuốt với anh giống hệt con chó trung thành thế?

“Nó sợ người lạ?” Hứa Tri Mẫn cúi người chìa ngón tay gãi gãi cổ mèo con. Con mèo thỏa thuê hưởng thụ sự âu yếm của cô, kêu một tiếng ‘Mewoooo’ thật dài. Mặc Thâm nghe vậy, mặt biến sắc, “Nó là cái hay đực?”

Hứa Tri Mẫn cảm thấy khó hiểu: “Sao em biết đực?”

Anh cẩn thận nhắc chân vòng qua mèo con đi vào nhà, nói với cô: “Tay em đang bị thương mà còn sờ mèo, không sợ nhiễm trùng hả?”

Hứa Tri Mẫn ngẩn ra, nhưng nhìn lại thấy anh cố gắng duy trì khoảng cách một mét với Quả Bạch Lông, cô cười toe toe nói: “Anh dị ứng mèo à?”

Anh đứng thẳng người, nói bằng giọng cảnh cáo: “Hứa Tri Mẫn!”

Hứa Tri Mẫn vội vàng lấy tay che miệng, ôi, hóa ra anh ấy sợ mè!

40. Chương 40

Nhìn số đồng nghiệp nườm nượp xin chuyển đến khoa có thể thấy sức hấp dẫn của khoa Hứa Tri Mẫn cao đến mức nào. Tổ chức cuộc thi cạnh tranh công khai chỉ vì một người bị điều chuyển là sự kiện lần đầu tiên xảy ra ở bộ phận y tá bệnh viện tỉnh.

Tổng cộng có hai mươi tám ứng viên tập trung tại phòng học. Giám khảo bộ phận y tá chỉ định là trợ lý Lý, y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tịnh. Khách giả bấy giờ ngoài đồng nghiệp đang nghỉ phép và sinh viên thực tập, còn có cả giáo sư Vương – vị khách không mời mà đến. Giáo sư Vương giải thích rằng, đơn thuần chỉ đến xem náo nhiệt, thế nhưng sự việc này vẫn khiến mọi người vụng trộm bàn tán rôm rả.

Phương Tú Mai có phần căng thẳng hỏi Hứa Tri Mẫn: “Sao chủ nhiệm của cậu cũng đến vậy?”

Hứa Tri Mẫn cười nói: “Thế lại hay chứ sao? Ai làm tốt, ai làm không tốt sẽ có chủ nhiệm và bao nhiêu cặp mắt chứng kiến, giám khảo dám không công tâm à?”

Phương Tú Mai tỉnh ngộ: “Ừ ha.”

Mỗi người ngồi vào vị trí của mình, y tá trưởng Giang công bố đề thi: CPR – thủ thuật hồi sinh tim phổi.

Ai lại không biết làm CPR? Ngay cả những người dân bình thường cũng biết nữa là. Mọi người không đoán được mức độ quan trọng của đề thi nên cứ lần lượt đi lên thực hiện thao tác theo số thứ tự rút ngẫu nhiên. Đến khi bắt tay vào làm mới biết búp bê đảm nhiệm làm người bệnh không phải búp bê plastic thông thường. Trên búp bê có gắn thiết bị kiểm tra, nếu người thao tác thổi hơi quá nhiều hoặc quá ít, vị trí nhấn lên lồng ngực không chính xác hoặc lực tay không đồng đều, không phù hợp với tiêu chuẩn chính xác của CPR, thiết bị sẽ phát âm thanh thông báo thất bại. Thêm vào đó, những người dự thi còn bị quy định về thời gian. Hầu như ai nghe thấy tín hiệu cũng không khỏi luống cuống tay chân. Mục tiêu của đề thi là hướng đến chất lượng, không phải số lượng.

Mất thấy những người đi trước thành tích lệch lạc không đều, Phương Tú Mai toát mồ hôi hột, trong lòng thầm khen: Hứa Tri Mẫn đoán đề chuẩn thật. Trước đó Hứa Tri Mẫn đã giúp Phương Tú Mai dò lại các đề thi trong quá khứ, liệt kê ba thao tác quan trọng nhất, bao gồm CPR. Lúc ấy Phương Tú Mai nghĩ mãi mà không hiểu, CPR là thao tác chuyên khoa cấp cứu cơ mà. Hứa Tri Mẫn phân tích cho cô nằng: “Bệnh nhân sợ nhất là đột tử, có thao tác nào quan trọng hơn CPR của khoa tim? Vả lại, chủ nhiệm khoa tở đã mua búp bê đặc biệt để kiểm tra chất lượng thao tác CPR, đặt trong phòng học khoa tở. Khi nào rảnh cậu lên ghé qua tập luyện nhé.”

Hai mươi tám người đã làm xong, Phương Tú Mai nhờ những ngày liên tiếp khổ luyện CPR nên đã nhận được tiếng vỗ tay khen ngợi khắp phòng học và thuận lợi giành chiến thắng như một kết quả tất yếu. Trợ lý Lý vốn định nói gì đó, y tá trưởng Giang cũng không thích lắm cô gái Phương Tú Mai đen nhem đến từ nông thôn, nhưng chủ nhiệm Vương đã lên tiếng: “Tôi thấy không cần nói gì thêm đâu, nhiều người như thế mà chỉ có cô bé này làm tốt nhất.”

Chủ nhiệm đã mở lời vàng, ít nhiều gì cũng phải nể nang ông, hơn nữa lại có bao nhiêu người làm chứng, thế là y tá trưởng Giang buộc phải công bố kết quả dù trong lòng không tình nguyện. Phương Tú Mai vui mừng như Tết. Những người khác đa phần nộp đơn với tâm lý ăn may nên cũng không thất vọng nhiều lắm. Chỉ mỗi Vương Nhã Lâm là tức giận rời sàn diễn đầu tiên. Ngay từ đầu Hứa Tri Mẫn đã nghe đồng nghiệp trong khoa truyền tai nhau rằng, có người vì để vào được khoa, đã mang không ít thứ đến bộ phận y tá và nhà y tá trưởng Giang. Ngẫm lại đúng là rất đáng tiếc cho Vương Nhã Lâm phải chịu tiền mất tật mang, Hứa Tri Mẫn không kìm được mỉm cười.

Hứa Tri Mẫn đi ra khỏi đám đông bao quanh chúc mừng Phương Tú Mai, vừa ngoảnh đầu nhìn quanh, cô thấy Vương Hiểu Tịnh đang tựa bên cạnh cửa lẳng lặng quan sát cô.

Đợi người ngoài giải tán, Hứa Tri Mẫn đến bên cạnh Vương Hiểu Tịnh nói: “Cô giáo có chuyện muốn nói với em ă?”

Vương Hiểu Tịnh vỗ vỗ vai cô: “Em chỉ thiếu mỗi một thứ là... đi ra ngoài nhiều một chút.”

Hứa Tri Mẫn biết thời cơ đã đến, cô nói thẳng với Vương Hiểu Tịnh: “Chị muốn cả đời ở lại phòng can thiệp ư?”

Vương Hiểu Tịnh đã sớm đoán được có một ngày cô học trò thông minh của cô sẽ nói lên sự nghi ngờ trong lòng qua lời sắc bén này. Cô hỏi lại với ánh mắt khác lạ: “Em nói xem nào?”

“Vì sao phải ở lại chứ? Nhiều năm qua cơ thể chị đã bị tổn hại bởi chất phóng xạ, về tình về lý, chị không cần phải ở lại đây bán mạng.”

“Nói vậy nghĩa là em cũng nghĩ thông suốt rồi?”

Hai cô trò cảnh giác nhìn nhau và rất nhanh đã hiểu ý đối phương.

Để nói được những lời rất ngắn gọn này, Hứa Tri Mẫn đã phải cân nhắc nhiều lần trong thời gian rất dài.

Từ sau khi xảy ra vụ việc Lâm Ngọc Cầm, giáo sư Tân và Trương Tề Duyệt bắt đầu chỉ đích danh cô lên bàn mổ, các bác sĩ khác cũng nối gót theo ‘trào lưu’, dẫn đến thời gian cô ở phòng giải phẫu can thiệp tăng gấp đôi và mức bị nhiễm xạ so với người khác là không thể tưởng tượng. Ngoài đợt xét nghiệm máu cho công nhân chức do mỗi phòng ban tổ chức hàng tháng ra, Mặc Thâm còn thường đưa cô đi phân tích kết quả xét nghiệm máu. Tổng số bạch cầu của cô đã sụt giảm đáng kể, gần bằng mức của Vương Hiểu Tịnh. Hơn nữa giá trị tiểu cầu của cô bẩm sinh đã rất thấp, nay lại thấp hơn, mặc dù còn trong phạm vi giá trị tối hạn, nhưng nhóm Mặc Thâm vẫn vô cùng cảnh giác. Mặc Thâm thường xuyên lấy thuốc bổ cho cô bồi bổ, Viên Hòa Đông cứ cách một tuần lại kê cho cô liều thuốc Đông y. Rốt cuộc đến một ngày Hứa Tri Mẫn hết chịu nổi phải gào lên: “Em không phải ám sắc thuốc!”

Bực tức thì bực tức, song bản thân cô hiểu rất rõ ràng, tính mạng không phải trò đùa. Từ tình huống của bản thân, Hứa Tri Mẫn hoàn toàn sáng tỏ điều Vương Hiểu Tịnh muốn nhất chính là rời khỏi phòng can thiệp. Đương nhiên cô biết chần chừ giữa quyết định lựa chọn ở lại năm ấy và ý muốn rời phòng can thiệp hiện tại của Vương Hiểu Tịnh nhất định tồn tại lý do đặc biệt riêng tư. Việc tư không cần phải tìm hiểu, nhưng tâm nguyện này của Vương Hiểu Tịnh, cho dù là bạn bè hay học trò của cô ấy, Hứa Tri Mẫn cũng sẽ nghĩ cho sức khỏe của Vương Hiểu Tịnh mà hết lòng giúp cô ấy thực hiện.

Việc này Hứa Tri Mẫn không trao đổi với nhóm Mặc Thâm, vì chần chừ một số vị chủ nhiệm sẽ không dễ dàng để Vương Hiểu Tịnh ra đi.

Trong lúc cô tự mình suy tính vấn đề này, chớp mắt một năm nữa đã trôi qua. Hứa Tri Mẫn là người mới nên không được xin nghỉ tết Dương lịch, những ngày vừa sang năm mới cô phải ở lại thành phố R trực ca phòng trường hợp phòng can thiệp cần nhân lực làm giải phẫu cấp cứu.

Cô kể chi tiết cho bố mẹ nghe tình hình hiện tại của mình, ý nhị không nhắc đến chuyện bà dì, vì vậy mẹ cô chỉ xem như cô vẫn chưa biết chuyện. Hứa Tri Mẫn thấy rất buồn, buổi tối giao thừa, cô cùng chia sẻ chai rượu vang đỏ với người bạn cũng không được về nhà là Phương Tú Mai. Hai cô nàng say lướt lướt bắt đầu mượn rượu trút bầu tâm sự. Phương Tú Mai tựa vào vai Hứa Tri Mẫn: “Cám ơn cậu, thật sự cảm ơn cậu, cậu đã cho tớ một ân tình lớn lao. Tớ biết người anh ấy thích là bác sĩ Lâm, giờ đây có thể làm việc cùng anh ấy trong một bệnh viện tớ đã thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Chuyện Quách Diệp Nam âm thầm tìm hiểu tin tức về Lâm Giai, Hứa Tri Mẫn đã được chứng thực bởi Mặc Thâm, bạn cô chần chừ đã thất tình rồi.

Hai tay Hứa Tri Mẫn ôm chặt bả vai Phương Tú Mai. Thành phố lớn bị ô nhiễm nghiêm trọng, bầu trời từ lâu đã không còn xuất hiện những vì sao, thay vào đó là dòng sông sao nhân gian được tạo nên từ ánh đèn của muôn vạn ngôi nhà, nhưng ấm lạnh thế nào thì chỉ khi tự đặt mình vào đó mới cảm nhận được trọn vẹn. Cô ngậm nga chậm chậm khe khẽ bài Nguyễn người dài lâu của Vương Phi: Minh nguyệt bao giờ có? Nâng ly hỏi trời xanh, chẳng hay trên cùng điện không trung tối nay là năm nào? Nguyễn người dài lâu, thuyền quyền chấp cánh, cùng bay muôn trùng... Hòa cùng giọng khàn khàn của Phương Tú Mai, tiếng hát của hai

cô gái nơi thành thị phiêu đảng trong không khí giá rét và tiếng chuông ngân vang báo hiệu năm mới đã sang.

Đông đi xuân về là mùa thích hợp cho những người bị bệnh mãn tính tiến hành giải phẫu.

Một ngày nọ, được nghỉ ở nhà nên Hứa Tri Mẫn ngủ nướng từ sáng đến tối, khi tỉnh dậy phố đã lên đèn. Cô cho Quả Bánh Lông ăn trước, đang duỗi duỗi thắt lưng thì nghe tiếng chuông điện thoại vang.

“Alo, xin hỏi tìm ai ạ?”

“Anh đang ở dưới lầu nhà bọn em đây, có việc cần nói với em.”

Hứa Tri Mẫn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Mặc Thâm đứng bên ngoài xe, người ngồi trong xe hình như là Dương Sâm. Cô thay quần áo đi ra ngoài, lấy bình sữa bỏ vào túi rồi chạy xuống lầu.

Thấy cô, Mặc Thâm mở cửa sau xe rồi nói: “Em lên xe đi.”

“Đi đâu vậy anh?” Cô khom lưng vào trong xe.

“Nhà anh.”

Nhà anh là nhà trọ ba phòng ngủ một phòng khách, hai anh em anh mỗi người một gian, ở giữa là gian dành cho khách.

“Ba mẹ anh không ở đó, hai người ở một căn hộ riêng gần đây.” Mặc Thâm giải đáp thắc mắc của cô.

Vậy là chú Mặc và dì Tuệ đã trở về từ Hồng Kông, Hứa Tri Mẫn ngẫm hiểu. Xem ra hai cô chú từ đầu đã có tâm nguyện cắm rễ ở nơi này nên mới bảo anh em nhà họ Mặc về Trung Quốc trước để phát triển.

Trên ghế sofa phòng khách có vài người đang ngồi, trên bàn trà bằng kính ở giữa đặt chồng tài liệu bừa bộn. Dương Sâm xách hai giỏ bia Châu Giang vào nhà, mỗi người lấy một lon, cả Lâm Giai cũng có mặt.

“Ngồi đây nè em.” Lâm Giai vỗ vỗ chỗ bên cạnh, nói.

Cả phòng chỉ có hai cô là con gái, Hứa Tri Mẫn đến ngồi xuống cạnh Lâm Giai hỏi: “Sư tỷ về khoa nhi ạ?”

“Ừ, đầu năm mới về, không kích thích như khi luân chuyển giữa các khoa.” Lâm Giai mở nắp lon bia hỏi cô: “Uống không?”

“Không uống được ạ, em có sữa rồi.” Hứa Tri Mẫn lấy sữa trong túi ra, cắm ống hút hút sữa. Mới hút được một chút, cảm thấy kỳ lạ, cô ngẩng lên thì bắt gặp mọi người cầm lon bia nhìn cô uống sữa tươi. Quách Diệp Nam gơ cây bút đỏ đang vẽ hình nguệch ngoạc trên tài liệu, uể oải cảm khái bộ dạng của cô: “Lại chưa ăn cơm nữa rồi...”

Hứa Tri Mẫn hút nhanh hai cái rồi ném bình sữa rỗng vào thùng rác cạnh chân, bối rối phủi phủi tay. Động tác nhỏ của cô trong mắt mọi người đáng yêu như thế, đầu ai nữ phê bình cô nữa! Lâm Giai cười khúc khích: “Hứa Tri Mẫn, em giống đám trẻ con trong khoa chị như đúc ấy.” Hứa Tri Mẫn phụng phịu, lầu bầu: “Sư tỷ đừng trêu em chứ.”

Mặc Hàm từ trong phòng ngủ bê ra tất cả đồ ăn vặt dự trữ bày trước mặt Hứa Tri Mẫn.

“Mặc Hàm, chú chuẩn bị hết mấy món này cho chị Tri Mẫn của chú đấy à? Bọn anh ăn được không?” Triệu Viễn Hàng xé mở một gói bánh quy, vừa ăn vừa trêu.

“Cái cậu này, mới hỏi ăn được hay không thì đã ăn rồi! Cẩn thận kẻo Mặc Hàm bắt cậu nhổ ra trả lại cho chị Tri Mẫn của chú ấy bây giờ.” Quách Diệp Nam vỗ đầu anh chàng.

Triệu Viễn Hàng rụt rụt cổ.

Thế là mọi người đều phá lên cười. Vui đùa xong xuôi là đến việc chính.

Hứa Tri Mẫn mở một tập hồ sơ, bên trong là bệnh án của một bệnh nhân khoa nhi. Bệnh nhân nhi hai tuổi, bác sĩ chẩn đoán bị tổn thương vách ngăn kèm theo hẹp van động mạch phổi, dự kiến kết hợp thực hiện đóng kín ASD và thủ thuật PBPV*. Cô ngay lập tức hiểu ra, nội khoa tim đang tập trung vào giải phẫu can thiệp, còn ngoại khoa tim đã có bước đột phá từ ca giải phẫu cho bệnh nhân nhi bị bệnh tim bẩm

sinh năm ngoái. Hiện nay giới y học cho rằng với mỗi ca bệnh có thể lựa chọn giải pháp thỏa đáng, vậy nên trong ca bệnh tim bẩm sinh phức tạp và dị dạng ở trẻ nhỏ, việc chuyển sang điều trị kết hợp giữa nối động mạch và giải phẫu can thiệp là hoàn toàn có khả năng. Nội khoa tim mạch đương nhiên cũng muốn bước chân vào lĩnh vực này. Thật ra, từ năm trước giáo sư Vương và nhóm nhân viên đã chuẩn bị tỉ mỉ cho ý đồ phát triển này của nội khoa tim, hiện tại lại vừa hay gặp được ca thích hợp.

(*) ASD (Atrial Septal Defect) – Khiếm khuyết vách ngăn tâm nhĩ); PBPV (Percutaneous Balloon Pulmonary Valvuloplasty) – Tạo hình van tim bằng cách đặt bóng qua da.

“Mấy hôm nữa chủ nhiệm nội ngoại khoa mở cuộc họp với bộ phận bác sĩ khoa tim mạch nhi và y tá. Ngoại khoa tim sẽ dốc toàn lực ủng hộ nội khoa tim trong ca giải phẫu này.” Mặc Thâm nói, “Những y tá tham dự bên khoa anh, ngoài y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tịnh, người còn lại là em.”

Hứa Tri Mẫn nói ra bản khoăn của mình: “Nhưng em là người mới mà.”

Những người đang ngồi đều mỉm cười. Quách Diệp Nam buông bút nói: “Bọn anh không quan tâm người mới hay không, chỉ chú trọng năng lực. Trong ca mổ cấp cứu lần trước em biểu hiện quá tốt còn gì? Vả lại có y tá nào làm được cả giải phẫu nội ngoại khoa như em không?”

“Giáo sư Vương và chủ nhiệm Trương đều chỉ đích danh, muốn em hỗ trợ.” Mặc Thâm nói.

Được chủ nhiệm và giáo sư xem trọng là chuyện đáng tự hào. Nhưng Hứa Tri Mẫn lại cảm thấy trách nhiệm hết sức nặng nề. Song sau đó nhìn thấy vẻ mặt đầy mệt mỏi và căn phòng khách lộn xộn hồ sơ tim mạch của họ, cô biết họ đã đổ biết bao tâm huyết vào bệnh án này. Bao lâu nay Viên Hòa Đông luôn miệt mài nghiên cứu ca bệnh. Hứa Tri Mẫn bỗng nhớ lại chuyện em gái anh, vậy là giờ đây anh đã tiến gần thêm một bước đến lời thề đặt ra với bản thân mình rồi.

Khép tập hồ sơ, Hứa Tri Mẫn nói: “Tuy tổ y tá có quy định chăm sóc phù hợp với trẻ bị bệnh tim bệnh sinh, nhưng em vẫn cần thời gian chuẩn bị sẵn sàng cho ca đặc biệt này, hơn nữa em phải tra cứu một số lượng lớn tài liệu.”

“Em khẩn trương lên nhé, ca mổ được ấn định vào mười ngày sau đấy.” Mọi người căn dặn cô.

Rất khó để hình dung Hứa Tri Mẫn đã trải qua mười ngày này như thế nào. Ngày nào cô cũng chạy đến thư viện và lên mạng tới khuya. Sau khi thảo luận nhiều lần với Vương Hiểu Tịnh, đồng nghiệp khoa nhi, phòng giải phẫu, CCU và trưng cầu ý kiến lãnh đạo phòng, cuối cùng mọi người đã lập ra bản kế hoạch tường tận cho y tá, bao gồm trước, trong và sau phẫu thuật.

Đến ngày giải phẫu, Hứa Tri Mẫn cảm thấy mình mệt lả đi. Vương Hiểu Tịnh lên bàn mổ, cô đứng dưới phối hợp, thần kinh hoàn toàn căng thẳng. Mọi việc diễn ra suôn sẻ, kết thúc ca giải phẫu cô và Viên Hòa Đông cùng đưa bệnh nhân nhi trở về phòng CCU. Sau khi nói chuyện với y tá phòng bệnh, Hứa Tri Mẫn cố hết sức về lại phòng can thiệp xem cô giáo mình có cần giúp đỡ hay không. Đến phòng khử trùng, cô phát hiện Vương Hiểu Tịnh đã gục ngã bên bàn dụng cụ giải phẫu.

Hứa Tri Mẫn vội vàng chạy tới, tay run run sờ lên mạch của Vương Hiểu Tịnh, mạch yếu nhưng vẫn còn đập. Trong lòng thoáng chút yên tâm, cô vỗ nhẹ lên mặt Vương Hiểu Tịnh gọi: “Chị Vương! Chị Vương!...”

Chốc lát sau Vương Hiểu Tịnh tỉnh lại, cô ấy mở mắt ra nhìn cô hỏi: “Chị bị sao vậy?”

“Chị bị ngất xỉu. Chị nằm đây nhé, em đi gọi người đến giúp.”

“Không cần.” Vương Hiểu Tịnh giữ chặt cô lại.

“Nhưng...”

“Giúp chị đứng lên!” Vương Hiểu Tịnh nói như ra lệnh, không cho cô phản đối.

Hứa Tri Mẫn đành phải dìu cô ấy đến ngồi xuống ghế dựa, Vương Hiểu Tịnh khoát tay nói với cô: “Đừng nói với ai cả, nói cũng vô ích thôi.”

Hai chữ ‘Vô ích’ ấy chất chứa hết thấy mọi cay đắng. Cho đến tận khi bệnh nhân nhi lành bệnh xuất viện sau ca giải phẫu, sắc mặt Vương Hiểu Tịnh vẫn nhợt nhạt như cũ.

Nhóm Mặc Thâm, Quách Diệp Nam thì vô cùng phấn khởi, với một bác sĩ, không ngày tháng nào hạnh phúc bằng vừa chữa được bệnh, vừa có thể phát triển nghiên cứu y học để từ đó mang lại niềm vui cho nhiều bệnh nhân. Ngoài ra, thành công lần này của giáo sư Vương đã xác lập vị trí của nhóm họ trong khoa. Chủ nhiệm Lưu tuổi tác đã cao, vài tháng sau lãnh đạo nhiệm kỳ mới chuyển ông lui về tuyến hai, người được chọn tiếp nhận chức vụ chủ nhiệm không ai khác ngoài giáo sư Vương.

Chủ nhiệm Vương mới nhậm chức bày một bàn tiệc mừng thăm hỏi mọi người. Vương Hiểu Tịnh đến dự cùng Hứa Tri Mẫn, hai người ngồi cạnh nhau, mặc ọi người hào hứng chạm cốc, hai cô trò chỉ lẳng lặng ngồi một góc.

Mỗi khi nhớ đến lần Vương Hiểu Tịnh ngất xỉu, Hứa Tri Mẫn lại thấy lo lắng cho sức khỏe cô giáo mình. Cô đưa tay giữ lại cái ly đang nâng lên của Vương Hiểu Tịnh, khuyên nhủ: “Chị à, uống nhiều quá không tốt đâu.”

“Chị biết.” Vương Hiểu Tịnh đặt ly rượu xuống, mặt ủ mảy chau. Đúng lúc này nhóm Quách Diệp Nam tình cờ đến mời rượu, Vương Hiểu Tịnh lại uống một hơi cạn sạch ly rượu vang không do dự.

Sắc hồng do rượu đem lại không che giấu được vẻ tái nhợt trên gương mặt Vương Hiểu Tịnh, Hứa Tri Mẫn thấy vậy không khỏi lo âu.

Suy đi nghĩ lại, Hứa Tri Mẫn nói: “Tuần sau là đến đợt tuyển cử nhiệm kỳ mới y tá trưởng các khoa của toàn bệnh viện, bộ phận y tá khởi xướng dân chủ, tất cả công nhân viên dù lý lịch thế nào đi nữa cũng đều được khuyến khích tham gia tranh cử.”

“Ừ.”

Hứa Tri Mẫn kiên quyết thuyết phục: “Chị ơi, chị nhất định phải tham gia tranh cử y tá trưởng đây.”

Vương Hiểu Tịnh mặt mỗi chếp miệng: “Chị sẽ không tham gia.”

“Em biết chị không có hứng thú với quyền lực địa vị. Nhưng y tá trưởng Giang sớm muộn gì cũng sẽ lật đổ chị thôi, tại sao chị không bày tỏ thái độ rõ ràng?”

“Bày tỏ thái độ?” Một tia sáng vụt qua trong đầu Vương Hiểu Tịnh, cô bắt đầu cân nhắc hàm ý trong lời nói của Hứa Tri Mẫn.

“Vâng, chúng ta có thể dương đông kích tây.”

Vương Hiểu Tịnh quay sang nhìn Hứa Tri Mẫn, cô bắt gặp tia sáng trong đôi mắt lấp lánh của cô học trò. Chẳng phải điều cô chờ đợi bấy lâu nay là có ai đó giúp chính cô thoát khỏi tình cảnh khốn đốn và xiềng xích này đó sao?

“Được, chị tham gia.”

Cuối cùng cũng nhận được sự đồng ý của cô giáo, Hứa Tri Mẫn nhoẻn môi cười nhẹ nhõm.

41. Chương 41

Sau khi trở về, Hứa Tri Mẫn bắt tay ngay vào thực hiện kế hoạch.

Thật ra chiêu ‘Dương đông kích tây’ này chỉ là một lần ra tay trong tình cảnh bất đắc dĩ. Chủ nhiệm tuyệt đối sẽ không để một nhân tài như Vương Hiểu Tịnh bỏ đi. Mà đứng trên lập trường của y tá trưởng Giang, người có khả năng cạnh tranh vị trí y tá trưởng khoa với chị ta chỉ có Vương Hiểu Tịnh. Nếu Vương Hiểu Tịnh ra tranh cử chức y tá trưởng, các vị chủ nhiệm sẽ phải lo lắng về sự phát triển sau này của khoa, cũng như lưỡng lự giữa quyết định có nên ủng hộ Vương Hiểu Tịnh hay không. Tranh cử y tá trưởng giống như tranh cử chủ nhiệm, mỗi công nhân viên chức trong khoa đều giữ trong tay một phiếu ngang nhau. Hứa Tri Mẫn thử tính toán số phiếu, nếu đúng nhưng cô tính thì...

Để đảm bảo phần lớn số phiếu theo đúng kế hoạch của mình, Hứa Tri Mẫn đã nghiên cứu cùng Phương Tú Mai trong một thời gian dài. Hai người phân công nhau hành động. Với những đồng nghiệp có quan hệ tốt với Vương Hiểu Tịnh trong khoa, hai cô nàng thực hiện công tác thuyết phục hàng loạt. Song song đó, Hứa

Tri Mẫn còn nói gần nói xa chuyện Vương Hiểu Tịnh quyết tâm giành được chức y tá trưởng với nhóm Mặc Thâm.

Đến ngày tuyển cử, có ba người tham gia tranh cử là y tá trưởng Giang, Vương Hiểu Tịnh và Tiêu Hồng. Hứa Tri Mẫn đã đoán trước được kết quả của Tiêu Hồng, ngoại trừ phía Trương Tề Duyệt, số phiếu tổ y tá bầu cho chị ta lác đác chẳng bao nhiêu, phiếu bầu lên đến một số lượng nhất định thì ngừng hẳn lại. Trong khi đó, số phiếu của Vương Hiểu Tịnh và y tá trưởng Giang rượt đuổi nhau rất sát sao.

Y tá trưởng Giang ngồi tại chỗ mà sắc mặt không khỏi có phần khấn trương. Từ khi nghe nói Vương Hiểu Tịnh muốn tham gia tranh cử, chị ta không hiểu nổi tại sao người không màng danh lợi như Vương Hiểu Tịnh lại đột ngột thay đổi tính nết nên đã kín đáo hỏi chuyện một số chủ nhiệm và y tá. Xem chừng, tính ganh đua trong con người Vương Hiểu Tịnh còn nhiều hơn so với chị ta dự đoán.

Thành viên đọc kết quả bầu cử là trợ lý Lý. Trong thời gian kiểm những lá phiếu cuối cùng, Phương Tú Mai ngồi ở hàng ghế sau nhích lại gần rì tai Hứa Tri Mẫn, “Bàn tay giữ ghế của y tá trưởng run cầm cập lên ấy, cô giáo cậu lại cực kỳ bình tĩnh, xem ra rất tin tưởng ở cậu. Cậu nữ để người thầy tốt như vậy ra đi thật à?”

Hứa Tri Mẫn thì thầm: “Vì không nữ nên mới càng muốn chị ấy đi.” Làm việc trong khu lâm sàng bao lâu nay, chứng kiến nhiều cảnh sinh tử, hơn bao giờ hết cô hiểu tính mạng con người mong manh, ngắn ngủi đến mức nào. Dĩ nhiên ai cũng hy vọng điều tốt cho bạn bè mình, nhưng có gì quan trọng hơn sức khỏe của họ chứ?

“Ồ, ơ kìa... đều là hai mươi ba phiếu, số phiếu bằng nhau.” Trợ lý Lý kinh ngạc đến độ nói năng lắp bắp.

Khấp phòng rộ lên tiếng xôn xao.

Dương Sâm nói với Mặc Thâm: “Sao trùng hợp thế? Không hợp lý gì cả, rất nhiều bác sĩ bên chúng ta đã bỏ phiếu cho Vương Hiểu Tịnh, chẳng lẽ cả tổ y tá chẳng ai bầu chị ấy? Theo lý mà nói, mối quan hệ giữa Vương Hiểu Tịnh và tổ y tá đâu tệ...”

Mặc Thâm khẽ sát ngón tay lên mắt, anh nheo mắt quan sát Hứa Tri Mẫn cách đó không xa. Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai ngồi cạnh nhau, vẻ mặt hai cô nàng không giấu được sự phấn khích khi nghe ‘Số phiếu bằng nhau’.

Quách Diệp Nam ngồi phía sau anh lên tiếng: “Mặc Thâm, cô gái của cậu lại giở trò với tất cả bọn mình nữa rồi.”

“Giở trò á?” Dương Sâm vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Viên Hòa Đông này giờ vẫn im lặng, nhú mồm nói: “Không lẽ...”

“Đúng vậy, e là Vương Hiểu Tịnh phải đi.” Mặc Thâm khẳng định, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác vừa chua xót vừa ngọt ngào. Mẫn của anh càng ngày càng mạnh mẽ.

Các chủ nhiệm khoa và lãnh đạo bộ phận y tá vào văn phòng nhỏ bên cạnh thảo luận. Sau gần nửa giờ tranh luận kiệt liệt, các vị lãnh đạo mới ra khỏi văn phòng. Chủ nhiệm Đường bước lên bục tuyên bố: “Y tá trưởng Giang đảm nhiệm chức y tá trưởng của khoa chính quy. Về phần y tá Vương Hiểu Tịnh, vì phân viện hai của chúng ta mới khánh thành trung tâm lọc máu nên sẽ điều cô sang khoa mới hỗ trợ công tác chuẩn bị.”

Kết quả như vậy là công bằng, không ai có thể đưa ra lời dị nghị. Một tràng tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo là những lời chúc mừng rộn ràng.

Phương Tú Mai vừa vỗ tay vừa len lén nói: “Hứa Tri Mẫn, sao tớ không biết chuyện trung tâm lọc máu, cậu nghe ai nói vậy?”

“Tớ chỉ đề nghị cô giáo tớ làm song song hai việc đó là, trước khi bầu cử đến thăm nhà chủ nhiệm Đường và trưởng ban nhân sự một chút.” Hứa Tri Mẫn nhỏ giọng đáp, “Phân viện hai muốn phát triển nghiệp vụ thì bắt buộc phải mở khoa mới, đây là cơ hội tốt nhất cho cô tớ rời phòng can thiệp.”

“Nếu Vương Hiểu Tịnh đi rồi thì ai sẽ tiếp quản phòng can thiệp?” Phương Tú Mai chợt nhớ ra vấn đề quan trọng. “Chắc là cậu phải không?”

“Chị Vương chưa đi ngay đâu, chắc chắn sẽ có giai đoạn chuyển giao công việc. Chị ấy và tớ dự định chọn người tiếp quản là cậu và Linh Linh.”

“Hả?” Phương Tú Mai la lên, “Thế còn cậu?”

Hứa Tri Mẫn vội vàng ra hiệu bảo cô nàng nhỏ giọng, gượng cười đáp: “Có lẽ tớ cũng sắp đi rồi.”

Phương Tú Mai sốt ruột nắm tay Hứa Tri Mẫn: “Cậu sắp đi đâu cơ?”

Ý định ra đi của Hứa Tri Mẫn không phải nảy sinh trong phút nhất thời mà đã bắt đầu hình thành từ những cuộc nói chuyện qua điện thoại với Dương Minh Tuệ vào sau Tết.

Mặc Thâm loáng thoáng nghe được câu hỏi đầy kinh ngạc của Phương Tú Mai trong lúc để ý nhìn cô, trái tim anh chợt thắt lại. Một lúc sau, anh đi tới dắt cô ra khỏi đám đông: “Em đi theo anh.”

Chuyện này chẳng sớm thì muộn cũng phải giải thích rõ ràng với mọi người. Hứa Tri Mẫn gật đầu, đi cùng anh đến một nơi vắng vẻ.

Gió dịu dàng cuốn mái tóc dài của cô, anh nhớ giây phút nhìn thấy cô qua cửa sổ nhà mình, kể từ đó nàng yêu quái tóc đen xinh đẹp đã đi vào nơi sâu thẳm trái tim anh.

Cô ngẩng mặt lên nói: “Mặc Thâm, em muốn nghỉ việc.”

Anh mấp máy môi, trăm ngàn lời nói hóa thành một chữ: “Ừ.”

Giọng nói phẳng phất đau khổ của anh làm cô đâm ra bối rối: “Sự tình không phải như anh nghĩ đâu, là thế này...” Hứa Tri Mẫn ổn định tâm trạng rồi nói ra nguyên nhân: “Dì Tuệ là người rất tốt.”

“Mẹ anh?” Mặc Thâm hơi nhướn mày, “Mẹ anh xưa giờ luôn là người tốt.”

“Nhưng trước đây em lại nghĩ dì Tuệ rất khó gần, anh biết mà, lúc em mới đến nhà anh đó.”

Anh hiểu ra, phá lên cười sáng khoái: “Mẹ anh đã làm em thay đổi cách nhìn như thế nào vậy?”

“Vì anh từng kể em nghe chuyện dì Tuệ xuống nông thôn với tư cách thanh niên trí thức, quá khứ nỗ lực thi đại học trong hoàn cảnh gian khổ của dì khiến em vô cùng xúc động. Thế nên, sau Tết dì gọi điện tìm em thì trong lòng em có rất nhiều cảm xúc mâu thuẫn. Tiếp đó thường cách một ngày dì sẽ gọi điện cho em một lần. Sau này dì đề nghị em đăng ký dự thi thạc sĩ pháp luật đại học Chính pháp* Trung Quốc.”

(*) Chính trị và pháp luật.

“Anh tán thành ý kiến của mẹ.”

Cô ngạc nhiên, chẳng lẽ anh và mẹ anh đã thống nhất với nhau từ trước?

Anh mỉm cười bí hiểm: “Sức khỏe của em vốn không thích hợp làm lâm sàng, nhưng em thông minh như vậy lại vùi đầu vào nghiên cứu kể ra cũng hơi đáng tiếc. Y học Trung Quốc phát triển đến một trình độ nhất định sẽ cần đến các ngành học bổ sung, giới y học sẽ rất cần những chuyên gia pháp luật có kiến thức y học.”

Ban đầu anh khuyên cô thi chuyên ngành y tá là vì muốn cô linh hoạt được nhanh hơn các vấn đề gặp phải trong lâm sàng. Quả thật, do thường xuyên tiếp xúc với bệnh nhân hơn bác sĩ nên y tá có thêm nhiều khả năng lý giải mâu thuẫn tồn tại trong chữa trị. Làm lâm sàng bao lâu nay đã giúp cô cảm nhận được sâu sắc rằng, không gì quan trọng hơn sự hài hòa trong chữa trị, và chỉ khi nào quyền lợi của nhân viên y tế và người bệnh được bảo đảm, việc chữa bệnh mới có thể thực hiện bình thường và cứu được nhiều sinh mạng.

Anh ôm cô, hôn lên tóc cô. Anh hy vọng con đường cô đi tốt đẹp hơn bất cứ người nào khác, nhưng mỗi lần chia xa đều làm lòng anh đau đến tận cùng.

Cô nép vào lòng anh, nghe nhịp đập trái tim anh, ngực cô chợt nhói lên. Giây phút đôi môi anh hạ xuống, cô nhiệt tình đáp lại.

Hai người bước chậm chậm trên con đường mòn. Trên đường có rất nhiều ông cụ bà cụ tay trong tay, cô bỗng đứng nhìn họ đến nhập thần, anh nắm tay cô trong nỗi xúc động dâng trào.

Hai người xách hai cặp lồng cơm đến ngồi trên băng ghế công viên, vừa ăn cơm vừa mãi nói chuyện. Chuyện từ trung học đến đại học, rồi đến một năm ngắn ngủi bên nhau sau này. Anh hỏi: “Em thích cô bé Lộ Lộ hay công chúa Bạch Tuyết?” Giờ cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, biết cách đối đáp lại anh: “Anh tưởng anh là bạch mã hoàng tử hở?” Anh cúi đầu hôn khuôn mặt tươi cười của cô, cô chậm rãi nhắm mắt lại để mình chìm đắm trong ngọt ngào.

Đêm hôm nay, rất dài mà lại rất ngắn.

Muốn nghỉ việc phải được lãnh đạo khoa chấp thuận. Mặc Thâm thuyết phục chủ nhiệm, còn Hứa Tri Mẫn thì lôi kéo Phương Tú Mai mời y tá trưởng Giang và Vương Hiểu Tịnh cùng đi ăn sáng. Y tá trưởng đã biết nội tình chuyện tranh cử của Vương Hiểu Tịnh, chỉ nói lời đầy ‘oán giận’. “Hiểu Tịnh à, cô lúc nào cũng thích gì làm nấy, cô đã muốn đi thì tôi làm sao gây trở ngại cho cô được chứ? Haiz, chẳng qua là các chủ nhiệm chắc hẳn sẽ không nỡ xa cô, cho nên cũng không thể trách cô đã nghĩ ra biện pháp này.”

Wang Hiểu Tịnh rút cho y tá trưởng Giang tách trà: “Y tá trưởng, cái chính là em sợ làm khó chị. Nếu vì chuyện của em mà chị và các chủ nhiệm mâu thuẫn, cả bệnh viện này chẳng ai gánh nổi trách nhiệm giúp chị đâu.”

Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai đồng thanh hưởng ứng.

“Thôi, thôi, thôi.” Y tá trưởng Giang tức giận nói: “Các cô không cần nịnh tôi, nhân tài xuất hiện liên tục, tôi đây già cả, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tinh thần bị người ta hạ bệ.”

Hứa Tri Mẫn và Phương Tú Mai thoáng trao đổi ánh mắt. Phương Tú Mai nói: “Y tá trưởng, chị có nghĩ đến việc xin đề tài nghiên cứu khoa học không ạ?”

“Chị từng cân nhắc về vấn đề nghiên cứu khoa học trong y tá lâm sàng, nhưng chúng ta làm được không?”

“Y tá trưởng, chúng ta có thể thử xin thành phố cấp đề tài. Trước tiên chúng ta thảo luận với bác sĩ Viên, chẳng phải anh ấy có hạng mục nói về trị liệu kết hợp giữa Đông y và Tây y sao ạ? Từ đó chúng ta có thể làm Đông y đặc sắc hơn dựa trên nền tảng y tá Tây y sẵn có, rồi trình bày thành...” Phương Tú Mai phân tích cặn kẽ cho lãnh đạo nghe. Y tá trưởng Giang nghe cô nói chuyện mạch lạc đầu ra đầy, trong lòng thầm kinh ngạc: Cô bé Phương Tú Mai này từ ngày chuyển đến khoa luôn chịu khó làm việc, bản tính lại trung thực, vốn tưởng rằng cô bé là gái quê chỉ biết làm ruộng, không ngờ học thức dồi dào, tư duy sáng tạo. Nếu ủy thác trọng trách cho Phương Tú Mai, biến cô bé thành nòng cốt đắc lực để hỗ trợ ỉn...

Hứa Tri Mẫn và Vương Hiểu Tịnh ở một bên lẳng lặng thưởng thức tách trà. Lúc chia tay, Vương Hiểu Tịnh dúm một phong thư vào tay Hứa Tri Mẫn: “Nếu ở Bắc Kinh em bị bệnh mà không tìm được người khám bệnh thích hợp thì hãy tìm đến người này nhé.”

“Chị ơi.” Hứa Tri Mẫn nắm chặt phong thư trong tay, giọng nói nghẹn ngào.

Wang Hiểu Tịnh hít sâu một hơi, cô không biết nói những lời lâm li nhưng giờ phút này hốc mắt cay xè. “Nhớ chăm sóc bản thân mình thật tốt. Khí hậu phương Bắc không như phương Nam, em giữ gìn sức khỏe!” Nói xong, cô vội quay lưng bước đi.

Trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn. Tâm tình khi nói lời từ biệt với một người phải chăng chính là khúc tiễn biệt quanh quẩn trong lòng?

Mặc Thâm rất sợ mèo nên Hứa Tri Mẫn giao lại Quả Bạch Long và chậu bạc hà đào lên từ vườn trường cho Viên Hòa Đông.

Viên Hòa Đông đặt Quả Bạch Long lên đầu gối, vuốt ve bộ lông mềm mượt của mèo con: “Em định khi nào đi?”

“Thủ tục xong hết rồi ạ, ngày mốt em đi.”

“Nhanh vậy à?”

“Vâng.” Hứa Tri Mẫn đáp. Nói chuyện với người nhà, ba mẹ cô đều không tán thành chuyện cô bỏ công việc hiện tại. May có chị họ thuyết phục, hai ông bà mới miễn cưỡng đồng ý. Dương Minh Tuệ nhờ một người bạn ở đại học Chính pháp Trung Quốc giới thiệu cho Hứa Tri Mẫn vào học trong một trường huấn luyện gần đó. Như vậy, Hứa Tri Mẫn vừa có thể thích nghi với khí hậu Bắc Kinh, vừa có thể tiếp xúc, trao đổi với giáo sư để chuẩn bị cho kỳ thi. Học phí của cô một phần từ số tiền lương cô dành dụm được, một phần do Kỷ Nguyên Hiên tài trợ. Kỷ Nguyên Hiên không biết chuyến đi Bắc Kinh này của cô là do sự khuyến khích của người nhà họ Mặc, cho nên anh rất vui mừng khi thấy cô tự nguyện cắt đứt với anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm. Hứa Tri Mẫn định nói thẳng với anh họ nhưng Vu Thanh Hoàn ngăn cô lại: “Bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện này, đợi hai dì họ em nguôi giận, từ từ chị sẽ nói cho anh em nghe.”

“Anh...” Viên Hòa Đông muốn nói lại thôi, anh muốn tiễn cô, nhưng Mặc Thâm chắc chắn cũng muốn tiễn cô. Anh ổn định lại cảm xúc rồi nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ dốc lòng chăm sóc hai sinh mệnh nhỏ em giao cho anh, không để chúng bị bệnh.”

“Em tin y thuật của Viên sư huynh ạ.”

“Đúng rồi, anh chữa được bệnh cho người, cho động vật, rồi chữa được cho cả cây cỏ nữa chứ.”

Quách Diệp Nam trùng hợp nghe được câu nói đùa siêu kinh điển thứ hai của Viên Hòa Đông nổi tiếng lạnh lùng, thế là anh chàng lẹ làng chạy đi lấy bút hí hoáy ghi ghi chép chép, để dành sau này ụ hiếp cậu bạn.

Lúc tiễn Hứa Tri Mẫn ra cổng, Quách Diệp Nam cũng dặn dò vài câu: “Không phải đàn anh này thích nói này nói nọ em đâu, nhưng nếu em ra ngoài ăn uống thất thường, đến lúc đổ bệnh rồi không ai chăm sóc em đâu đấy.”

Hứa Tri Mẫn gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

Quách Diệp Nam thấy Hứa Tri Mẫn ngoan ngoãn đáp lại mình, cũng hiểu cô đã quen nghe bọn họ lải nhải. Anh ta xua xua tay với cô: “Đi đi, đi đi. Anh rõ là xúi quẩy mới quen một sư muội như em. Anh cảnh cáo em, em mà bị bệnh trăm ngàn lần đừng đến tìm anh, anh không dư bệnh viện cho em nằm nhé!”

Cánh cửa đóng sập lại trước mặt Hứa Tri Mẫn, cô chán ngán lắc đầu. Trong số mấy anh chàng đó, Quách Diệp Nam là người có tính tình quái gở nhất.

Đến ngày ra đi, mọi người ngầm hiểu ý nhau nên chỉ để một mình Mặc Thâm tiễn cô.

Hứa Tri Mẫn mua vé ngồi xe lửa để tiết kiệm chi tiêu. Mặc Thâm giúp cô xách hành lý, hai người im lặng đi bên nhau trên đường ra bến tiễn. Đến cửa lên tàu, nhân viên phục vụ cản không cho Mặc Thâm đi tiếp. Mắt thấy phút chia xa gần kề, cảm giác ngạt thở đè nặng trong lồng ngực anh. Anh nhìn cô đón lấy hành lý từ tay mình, hương bạc hà trên người cô thoang thoảng bay tới rồi dần dần trôi xa. Tất cả những suy nghĩ hỗn loạn lắng sâu xuống đáy lòng, anh gom hết thủy lý trí và tình cảm ngần ấy năm qua thành một câu, “Anh yêu em.”

Giọng nói khàn khàn của anh như một đòn trí mạng khiến Hứa Tri Mẫn chao đảo. Cô đứng thẳng lưng trong tích tắc, mặc cho trái tim mình đập sóng cuộn cuộn. Cô không thể ngoảnh lại, tuyệt đối không thể ngoảnh lại, nếu ngoảnh lại chắc chắn cô sẽ nhào vào lòng anh chẳng muốn rời đi. Cô hít mũi, cầm chặt vali bằng cả mười ngón tay, rồi bước thẳng vào trong toa tàu.

Ngồi bên cửa sổ, cô nhìn bên tiền càng lúc càng lui về phía xa, còn anh vẫn đứng bất động tại nơi ấy cạnh chiếc bóng đổ dài.

“Bạn trai cô si tình quá.” Người ngồi bên cạnh nói.

Cô chẳng nói lời nào, nụ cười nhàn nhạt trông càng bi thương bội phần so với nước mắt.

Ở thành phố R, Dương Minh Tuệ nhận được tin nhắn Hứa Tri Mẫn gửi đến: “Chào dì Tuệ con đi ạ.”

Mặc Chấn đang nghỉ phép ở nhà thấy vậy bèn nói sâu xa: “Anh thấy em từ Tết đến giờ cứ liên lạc với Hứa Tri Mẫn suốt nhỉ.”

Dương Minh Tuệ dĩ nhiên biết chồng mình nói bóng nói gió, cười đáp: “Không được à? Em đang gây dựng tình cảm giữa mẹ chồng và con dâu tương lai mà.”

“Chẳng phải em không thích con bé sao?”

“Em chưa bao giờ nói không thích con bé cả, vả lại em biết người cưới vợ là con em, không phải em.” Nói ra những lời này, bà không khỏi bùi ngùi trước hành động cố công che giấu của cậu con trai cả năm xưa. Đại để là bắt đầu từ sự việc đó, bà đã mạnh dạn để hai người trẻ tuổi tự do phát triển tình cảm.

Hiếu vợ không ai bằng chồng. Mặc Chấn cũng không cho rằng một người phụ nữ cực kỳ thông minh như vợ mình sẽ gây khó dễ cho cô gái mà con trai họ đem lòng yêu thương. Huống chi vợ chồng ông bà đã chứng kiến cô bé Hứa Tri Mẫn trưởng thành, tại bữa tiệc trung thu bạn bè ông bà cũng khen ngợi Hứa Tri Mẫn không ngớt. Con trai đã yêu cô con dâu tương lai sâu đậm từ lâu, vợ chồng ông bà sẽ không đời nào gây ra chuyện chia cách đôi lứa ngu xuẩn.

Trong lúc cao hứng, Mặc Chấn không khỏi trêu vợ mình vài câu: “Xem em kìa, mạnh miệng quá, em động viên con bé đi theo ngành luật vì muốn bồi dưỡng người nối nghiệp cho em chứ gì?”

Dương Minh Tuệ mỉm cười.

Hứa Tri Mẫn đã thuyết phục được bà bởi sự thông minh và tâm tính thiện lương, con bé rất can đảm và hiểu chuyện khi dám đề nghị bà tiếp xúc với vợ Kỷ Nguyên Hiên. Sau vài lần trao đổi, bà và Vu Thanh Hoàn đi đến thống nhất: Thị phi giữa hai nhà Kỷ – Mặc sớm muộn gì cũng có thể hóa giải, chỉ cần chờ đợi thời cơ thích hợp. Hai người sẽ bắt tay nhau chung sức tạo ra cơ hội này, đồng thời sẽ nhờ sự giúp đỡ của Hứa Tri Mẫn trong vai trò trung gian để mọi việc được chu toàn.

Dương Minh Tuệ thật sự yêu quý cô con dâu này, bà cười giả hoạt đáp: “Mẹ chồng con dâu phải cùng đứng một phe mới không bị lũ đàn ông các anh ức hiếp.”

Mặc Chấn cười ha ha: “Tình hình thế này thì bước tiếp theo cánh đàn ông bọn anh phải tính xem nên đặt bao nhiêu bàn rượu mừng rồi đây.”

42. Chương 42

Mùa đông Bắc Kinh lạnh vô ngần.

Hứa Tri Mẫn đến đúng lúc Bắc Kinh vừa vào hạ. Gió Bắc Kinh thổi phần phật, cũng may cả trường học lẫn ký túc xá đều có máy điều hòa. So với cái nóng ẩm ướt ở phương Nam, cái oi nồng ở phương Bắc chẳng khiến người ta khó chịu cho lắm. Lúc gửi tin nhắn cho những người bạn thân, cô nói: “Có lẽ tớ/em sống ở phương Bắc hợp hơn.”

Phương Tú Mai nhắn lại: “Thật á? Thật á?”

Viên Hòa Đông phê bình cô không chút nể nang: “Em có thể chất hư hàn, sẽ rất khó thích nghi với mùa đông phương Bắc.”

Quách Diệp Nam cười nham hiểm: “He he, anh đây chờ xem em trở về như thế nào!”

Dương Sâm vẫn không thay đổi bản tính bốn cột: “Em không sợ ai đó ăn không ngon, ngủ không yên à.”

Mặc Hàm trả lời ngắn gọn: “...”

Cả đám người xấu bụng chẳng ai khích lệ Hứa Tri Mẫn lấy một câu mà chỉ toàn muốn thấy cảnh cô cụp đuôi bỏ chạy về phương Nam. Cô quăng điện thoại lên giường, ngồi lại ngay ngắn bên bàn học, tiếp tục ‘gặm’ điều khoản luật chỉ chít chữ.

Đến giữa khuya, chợt nhớ ra Mặc Thâm chưa hỏi âm, cô mở nắp điện thoại bấm số của anh, một giọng nữ trả lời cô sau hồi chuông đơn điệu kéo dài: “Alo, ai đấy?”

Là giọng nói sắc lạnh, the thé của Mặc Như Yến. Hứa Tri Mẫn ngay lập tức cúp máy, lòng dạ rối bời.

Từng giây từng phút dài đằng đẵng trôi qua sau đó, Hứa Tri Mẫn chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm kim đồng hồ trên tường. Cuối cùng tiếng di động cũng vang lên, cô vội vàng bắt máy.

“Mẫn, em gọi điện cho anh à?”

“Vâng.” Cô nín thở, “Vừa rồi...”

“Mạc Như Yên đưa bạn đi cấp cứu, vừa đúng lúc hôm nay anh trực còn Quách Diệp Nam và Mạc Hàm thì lại không, anh chuyển bạn cô ấy cho đồng nghiệp bên cấp cứu rồi.”

Anh giải thích rõ ràng với cô, mà quả thật cô cũng nghe tiếng máy nội bộ gọi cấp cứu truyền đến từ đầu dây bên anh. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng bỗng dừng lại không không biết nên nói gì với anh.

Anh nói tiếp: “Anh sẽ chờ em. Nhưng nói thật lòng, anh muốn em quay về ngay bây giờ.”

“Mạc Thâm.”

Dường như anh mỉm cười chua xót: “Anh bắt đầu hối hận vì đã để em đi Bắc Kinh rồi.”

Cô cố gắng kìm chế lòng mình: “Em sẽ ổn mà.”

Anh hít sâu một hơi: “Chuyện không tốt cho em kể ra thì nhiều lắm. Vì em đi Bắc Kinh mà Mạc Hàm đã ghen cả anh lẫn mẹ, nó nói em ở đó một thân một mình, không nơi nương tựa, lỡ có gì bất trắc...”

“Em có phải con nít ba tuổi đâu, Mạc Hàm sẽ thông cảm thôi mà.” Cô trấn an anh. Cô biết Mạc Hàm cũng ghen cô, bởi vì cậu nhất quyết không chịu gặp mặt cho cô chào tạm biệt trước khi đi Bắc Kinh.

“Anh phải gác máy đây, phòng bệnh gọi anh về rồi.”

“Vâng, anh chú ý giữ sức khỏe nhé.”

Mạc Thâm cúp điện thoại, ngón tay mân mê chữ ‘Mẫn’ trên màn hình di động mà trái tim buốt nhói. Chẳng phải lần đầu tiên họ chia cách, nhưng lần này là cô rời xa anh, không phải anh rời xa cô. Anh không sao diễn tả được rõ ràng cảm giác bất an khi cô không còn bên cạnh mình, có lẽ nó đã luôn thường trực trong lòng anh từ lúc cô kể anh nghe chuyện cô là đứa trẻ sinh non.

Đến khi trời trở lạnh, Viên Hòa Đông không dần lòng được nữa, chủ động tìm anh nhắc đến vấn đề này. Đây là lần đầu tiên hai người nói về cô một cách hòa thuận, theo như Viên Hòa Đông giải thích thì là từ góc độ của hai bác sĩ.

“Nói thật, tôi phản đối cô ấy đi Bắc Kinh, đại học Chính pháp Trung Quốc đúng là tốt thật, nhưng đâu cần cô ấy mạo hiểm như vậy.” Viên Hòa Đông có hơi mất bình tĩnh, “Chắc cậu cũng để ý thấy rồi đấy, mỗi khi bị cảm cô ấy đều khó thở, lần tôi đến ký túc xá đưa cô ấy đi cấp cứu, triệu chứng bệnh của cô ấy là điển hình của suy hô hấp, môi và móng tay thâm tím, người vã mồ hôi.”

“Phù phổi cấp tính.” Mạc Thâm khó nhọc trả lời.

“Tuy kiểm tra điện tâm đồ không phát hiện thay đổi gì khác thường, nhưng khi nghe cậu nói cô ấy sinh non, tôi không thể không nghi ngờ chẩn đoán trước đó, cô ấy cần được kiểm tra kỹ hơn, chí ít phải làm lại siêu âm nhịp tim.”

“Cô ấy không đồng ý.”

“Rồi cậu cứ để mặc cô ấy như thế?”

“...”

“Tôi tôn trọng cậu như một bác sĩ. Đương nhiên, đối với cô ấy, cậu còn giữ vai trò khác, nếu cậu không tiện mở miệng thì chính tôi sẽ nói, đầu tiên với tư cách là sư huynh mà cô ấy kính trọng, và sau đó là bác sĩ.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Năm mới cô về nghỉ phép, cậu xem xem tình hình thế nào.”

Sau một lúc trầm mặc, Mạc Thâm nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói em gái cậu...” Trước khi Hứa Tri Mẫn rời thành phố R, cô đã kể anh nghe đoạn quá khứ ít ai biết của Viên Hòa Đông, hy vọng hai người họ sẽ hiểu nhau hơn.

“Ừ, em tôi qua đời vì bệnh tim bẩm sinh, con bé cũng sinh non.” Nhắc đến em gái, ánh mắt Viên Hòa Đông trở nên phức tạp: “Có lẽ cậu không thể hiểu được kiểu gia đình như chúng tôi, sống ở vùng quê nghèo khổ,

điều kiện vệ sinh thiếu thốn, ai bị bệnh nặng phải chạy ngàn dặm xa xôi lên thành phố lớn cầu cạnh bác sĩ. Nếu tốt số kịp thời tìm ra nguyên nhân bệnh, gom đủ tiền chạy chữa rồi về nhà tịnh dưỡng. Còn nếu xấu số, sẽ như em gái tôi...”

Mặc Thâm bỏ tay vào túi áo blouse. Báo chí và internet cũng đưa tin khá nhiều, nhưng nghe chính người bên cạnh mình nói ra cảm giác hoàn toàn khác biệt. Hóa ra ‘Xấu số’ và ‘Tốt số’ qua lời của Viên Hòa Đông lại chấn động lòng người đến như vậy. Còn Mẫn của anh thì sao? Lòng ngực lại đau thắt lại, anh không dám nghĩ sâu hơn.

Hứa Tri Mẫn hối hận vì mình đã quá mạnh miệng. Trời vừa vào thu, cô không dầm mưa cũng không mặc quần áo phong phanh, thế mà vẫn bị cảm mạo như thường. Cô nghĩ thời gian đầu mình chưa thích nghi với khí hậu, về lâu dài tự nhiên sẽ quen. Vì thế cô vừa uống thuốc cảm, vừa học bài, cuối cùng bệnh cảm thì khỏi nhưng cơn ho vẫn kéo dài không dứt.

Hứa Tri Mẫn không dám kể tình trạng cụ thể của mình cho Mặc Thâm nghe vì không muốn anh phải lo lắng thêm, vả lại nước xa không cứu được lửa gần. Dù sao thì lần này đã biết rút kinh nghiệm, cô không mặc kệ bản thân đau ốm nữa mà đến bệnh viện công khám bệnh. Cô uống một tháng thuốc do bác sĩ bệnh viện công kê toa, bệnh ho vẫn chẳng có dấu hiệu cải thiện. Bác sĩ bệnh viện công muốn cô làm thêm các bước kiểm tra như siêu âm, điện tâm đồ các thứ... cô từ chối. Cô biết, lần này phải tìm bác sĩ ở bệnh viện lớn khám bệnh ỉn.

Theo lời giới thiệu của bạn học cùng lớp, Hứa Tri Mẫn tìm đến Phân viện Ba bệnh viện Bắc Kinh. Vừa nhìn thấy hàng dài rồng rắn trước chỗ đăng ký, cô đã muốn bỏ về ngay tức thì. Bây giờ tự mình trải nghiệm, cô mới biết khám bệnh nơi đất khách quê người khó khăn đến chừng nào, nghe nói đây là tình trạng chung của hầu hết các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh. Bệnh của cô không thuộc dạng bệnh nặng cần khám gấp, bản thân cô cũng không thuộc cấp quân nhân được hưởng quyền ưu tiên. Hứa Tri Mẫn chẳng biết làm sao cho phải, không lẽ đợi đến dịp năm mới mới về nhà khám?

Bầu không khí ngột ngạt làm Hứa Tri Mẫn hơi đau ngực. Cô tựa người vào tường, trong lúc lo âu bỗng chợt nhớ ra lời dặn của Vương Hiểu Tịnh. Trở về ký túc xá, cô vội vàng tìm bức thư, mở lớp niêm phong, bên trong có một tờ giấy và tấm hình, thư viết rằng: Tiêu Kỳ, giáo sư thỉnh giảng ngoại khoa tim, bệnh viện Hiệp Hòa Bắc Kinh, thời gian khám bệnh là chiều thứ năm hàng tuần, đến nơi không cần đăng ký, cứ đưa tấm hình này ra yêu cầu thêm số. Nhớ kỹ, đừng để lộ ai là người đưa em tấm hình này.

Đó là tấm hình trắng đen chụp mặt bên của một nhà thờ lớn, hiệu quả xử lý ánh sáng ảnh hơi mờ, phía sau ghi ‘Nhà thờ St. Patrick’ và hai chữ ‘Tiêu Kỳ’. Hứa Tri Mẫn cảm thấy khó xử khi mình lại đi sâu vào quá khứ riêng tư của cô giáo, song qua nhiều lần cân nhắc, cô vẫn lựa chọn thử đến bệnh viện Hiệp Hòa xem sao.

Có bài học kinh nghiệm từ Phân viện Ba bệnh viện Bắc Kinh, Hứa Tri Mẫn xin nghỉ thứ năm, đến bệnh viện Hiệp Hòa từ sáng sớm tinh mơ, xếp hàng thứ mười ngoài đại sảnh chờ lấy số. Sau hơn một giờ đồng hồ Hứa Tri Mẫn xếp hàng chờ đợi nghiêm chỉnh, nội khoa hô hấp hết số, nội khoa tim huyết quản hết số, ngoại khoa tim hết số... Người phát số nói thẳng với cô: “Nội khoa hết số cả rồi, hay năm giờ sáng mai cô đến lấy đi.” Hứa Tri Mẫn nhanh trí nói: “Tôi đăng ký khoa Đông y.”

Bệnh nhân chờ khám bệnh tại phòng khoa Đông y không đông lắm. Một bác sĩ trẻ tuổi xem mạch cho cô, lúc kê toa, anh ta cầm cuốn sổ ghi thuốc dành cho bảo hiểm và không bảo hiểm lên tra cứu. Hứa Tri Mẫn nhú mày hỏi anh ta: “Xin hỏi bác sĩ tôi bị bệnh gì ạ?” Đối phương đáp: “Không việc gì cả, thân thể hư nhược do cảm mạo, chú ý bồi bổ khí huyết là được.” Hứa Tri Mẫn biết anh ta không đọc kỹ lịch sử bệnh án của mình, cô cầm toa thuốc nói cảm ơn rồi đi ra khỏi phòng.

Khi nhìn thấy chỗ đóng tiền người đông như kiến, Hứa Tri Mẫn mệt mỏi vô cùng. Mấy hộp thuốc Tây thông thường cộng thêm thuốc Bắc làm tốn hết của cô hơn hai trăm tệ. Cô cầm theo thuốc đến một quán ăn cạnh bệnh viện, ăn xong bát cháo thì đã mười hai giờ. Càng nghĩ cô càng thấy lo, mấy thứ thuốc này có tác dụng không? Cô lấy điện thoại di động trong túi ra, tìm được số của Mặc Thâm, nhưng do dự mãi một lúc vẫn không bấm phím gọi.

Cô thở dài một hơi, quyết định đến chỗ giáo sư Tiêu Kỳ thử thời vận. Nhưng ông ấy là người thế nào đây?

Đến buổi chiều, còn khoảng hai tiếng rưỡi nữa là cách giờ khám bệnh của giáo sư Tiêu Kỳ mười phút, Hứa Tri Mẫn đến bàn tư vấn ngoại khoa tìm hỏi chị y tá: “Chị ơi, giáo sư Tiêu Kỳ chiều nay có khám bệnh tại nhà không ạ?”

“Giáo sư Tiêu Kỳ? Em đăng ký chưa?”

Hứa Tri Mẫn thử dò hỏi: “Hẹn trước được không ạ?”

“Mỗi lần khám bệnh tại nhà, giáo sư Tiêu chỉ khám cho ba người, không cho lấy số hẹn trước. Kể cả ngày thường khám bệnh ở phòng khám, giáo sư cũng chỉ khám ba người theo thứ tự.” Chị y tá lật xoành xoạch sổ đăng ký bệnh nhân. “Số chiều nay đã đầy rồi.”

“VẬY...” Hứa Tri Mẫn nuốt nước bọt, thu hết can đảm nói, “Em muốn thêm số.”

“Thêm số của giáo sư Tiêu?” Chị y tá không nhịn được phì cười, “Em không nghe rõ chị vừa nói gì à? Trả mấy trăm tệ ột số hẹn trước giáo sư Tiêu cũng không cho đăng ký, em có nhiều tiền đi nữa cũng không có số thêm cho em đâu.”

Hứa Tri Mẫn lấy ra tấm ảnh Vương Hiểu Tịnh đưa cho cô, quyết định được ăn cả ngã về không. Cô nói: “Nhờ chị đưa cái này cho giáo sư Tiêu xem trước ạ.”

Chị y tá tuy trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng vẫn tốt bụng giúp đỡ cô. Hứa Tri Mẫn nhìn chị y tá mang tấm ảnh vào phòng, đứng chôn chân tại chỗ hết sức xấu hổ. Ngộ nhờ giáo sư phủ nhận tấm ảnh đó thì sao? Cô ngẫm nghĩ, với nguyên tắc xử lý công việc của Vương Hiểu Tịnh, nếu đã bảo cô tìm đến giáo sư thì ắt hẳn chị phải rất chắc chắn.

Chỉ chốc lát sau, chị y tá đã vội vã đi ra khỏi phòng vẫy vẫy tay với cô: “Em vào đây!”

Hứa Tri Mẫn chớp chớp mắt, bức ảnh đó quả thực có bí mật đằng sau nó.

Cô vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ: Giáo sư Tiêu này buổi chiều chỉ khám cho ba bệnh nhân, bất kể giàu nghèo địa vị cao thấp ra sao đều đối xử bình đẳng, tính cách thật quảng đại mà cũng thật kỳ lạ. Trong tưởng tượng của Hứa Tri Mẫn, giáo sư nhất định là vị bác sĩ già cả nghiêm túc, nào ngờ bước vào phòng lại thấy một người đàn ông rất trẻ, chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi.

“Em lấy tấm ảnh này ở đâu?”

Giọng nói mạnh mẽ hùng hồn của Tiêu Kỳ mang đến cho người đối diện cảm giác đầy uy hiếp. Hứa Tri Mẫn ngược nhìn gương mặt với những đường nét cương nghị của anh ta, có phần thấp thỏm không yên. Nhớ lời dặn của Vương Hiểu Tịnh, cô đáp: “Người đưa em tấm ảnh này dặn em không được nói ra cô ấy là ai.”

“Em và cô ấy có quan hệ gì?”

“Cô trò ạ.”

Hứa Tri Mẫn cảm nhận được cặp mắt hà khắc của đối phương đang dò xét mình, bất giác đưa tay khê sờ cúc áo nơi ngực.

Tiêu Kỳ thu lại tầm mắt: “Tôi có ba bệnh nhân cần phải khám, em chờ được không?”

“Được ạ.”

“Tôi tranh thủ năm giờ sẽ khám cho em, em ra ngoài đợi đi, nếu cảm thấy không thoải mái thì cứ gõ cửa hoặc gọi y tá.” Tiêu Kỳ nói với cô xong quay sang dặn y tá: “Chị đưa cô ấy ra ngoài tìm chỗ nào ấm ấm ngồi rồi làm thủ tục cho cô ấy.”

Chị y tá ngẫm hiểu, tìm cho Hứa Tri Mẫn chỗ ngồi trong hành lang chờ khám bệnh, rồi lại giúp cô đăng ký bổ sung.

Hứa Tri Mẫn đón lấy giấy đăng ký và bệnh án, lần đầu tiên nhận được sự quan tâm ấm áp từ một người nơi đất khách xa lạ sau suốt một thời gian dài bị bệnh, cô kim lòng không đành, rồi rít nói lời cảm ơn. Chị y tá trung niên vỗ vỗ vai cô nói: “Em có việc gì cứ nói nhé.”

Ngẩng lên nhìn gương mặt thân thiết của chị y tá, Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên lại thấy nhớ mẹ mình ở nhà.

43. Chương 43

Tiêu Kỳ khám bệnh rất lâu, bệnh nhân nào cũng nửa giờ sau mới rời phòng khám. Thật ra không phải anh ta chậm chạp hay thiếu kinh nghiệm, được bệnh viện Hiệp Hòa mời đến làm giáo sư thỉnh giảng nhất định phải có thực lực, do vậy điều này chỉ chứng tỏ rằng anh ta là một bác sĩ nổi tiếng xem trọng việc chẩn bệnh cho bệnh nhân.

Trên thực tế, chẩn bệnh học là một ngành học đặc biệt, tầm quan trọng của nó còn cao hơn cả trị liệu. Là người học y, Hứa Tri Mẫn hiểu rất rõ đạo lý này, thế nên cô sẵn sàng chờ đợi để được một bác sĩ giỏi khám ình. Nhưng thiếu phụ ngồi cạnh cô thì lại tỏ thái độ bất mãn thấy rõ, chị ta ầm đũa trẻ một tuổi rưỡi, số lấy được cho đứa trẻ là số ba. Nhìn phòng bệnh khác bệnh nhân ra vào nườm nượp, trong khi cửa phòng Tiêu Kỳ vắng vẻ đìu hiu, chị ta bắt đầu bực tức: “Có giáo sư trong đó thật không đấy? Khám bệnh kiểu gì mà chậm rì thế.”

Hứa Tri Mẫn ngẫm nghĩ, không biết mình có nên lăm miệng góp lời hay không.

Thiếu phụ ôm con nói: “Tôi thấy cái danh giáo sư này tám phần là giả, bởi vậy mới toàn đăng ký số thường, đâu có giống như chuyên gia người ta.” Nói xong quầy quả đi đến bàn tư vấn đổi số bác sĩ khác, chẳng những đổi không được mà còn phải quay về ngồi chỗ cũ, chị ta càng bực dọc hơn nữa.

Xuất phát từ ý tốt, Hứa Tri Mẫn thử bắt chuyện với thiếu phụ: “Bé bị sao vậy chị?” Cô nghiêng đầu nhìn đứa trẻ nằm ngủ trên vai mẹ, bỗng cảm thấy thương xót.

“Chúng tôi lặn lội xa xôi tới đây, bệnh viện chỗ chúng tôi nói con bé bị bệnh tim bẩm sinh, bác sĩ kêu phải mổ, mổ thì phải tìm bệnh viện tốt chứ, ba con bé làm công chỗ này, chúng tôi đi thăm người thân, sẵn khám bệnh luôn.”

Hứa Tri Mẫn nghe ra giọng nói của chị ta đặc sệt chất quê, nhưng không thể xác định được chị ta đến từ vùng nào.

“Cô thì sao? Còn trẻ mà đã bị bệnh tim rồi sao?” Thiếu phụ hỏi cô.

Hứa Tri Mẫn che miệng ho khan: “Tôi bị cảm mạo.”

“Tới khoa tim mạch khám bệnh cảm á?”

Hứa Tri Mẫn ho sặc sụa, thở hổn hển không thể trả lời. Đúng vào lúc này, cửa phòng khám đóng chặt từ nãy đến giờ mở ra, một bệnh nhân cầm toa thuốc đi ra ngoài, chị y tá bước đến gọi số kế tiếp: “Lưu Khánh Hoan.”

“Là con tôi.” Người thiếu phụ vội vàng đứng lên.

“Chị đợi một chút.” Phát hiện thấy Hứa Tri Mẫn thở gấp, người đồ mờ hôi, sắc mặt tái xanh, chị y tá nói với thiếu phụ rồi vội chạy trở vào phòng khám gọi Tiêu Kỳ: “Bác sĩ Tiêu, bệnh nhân đăng ký số thêm phát bệnh rồi.” Tiêu Kỳ đứng ngay dậy đi ra ngoài, thấy tình trạng Hứa Tri Mẫn, anh ta nói: “Đỡ cô ấy vào khám trước.”

Thiếu phụ không chịu, lớn tiếng hỏi: “Vậy là sao? Theo thứ tự đăng ký phải đến lượt con tôi mới đúng chứ!”

“Cô ấy bệnh nặng chị à.” Chị y tá giải thích.

“Bệnh nặng thì đi cấp cứu, tôi đợi lâu quá trời rồi, con tôi cũng khổ sở vậy.”

“Chị ơi, thông cảm chút được không, tình trạng của cô ấy có vẻ nghiêm trọng lắm.”

“Bệnh của cô ta nghiêm trọng? Cô ta bị cảm chứ có gì đâu, con tôi bệnh tim đây này! Ai nghiêm trọng hơn?”

“Bác sĩ Tiêu?” Chị y tá nhìn Tiêu Kỳ cầu cứu.

Tiêu Kỳ kiểm tra mạch đập và móng tay móng chân của đứa trẻ, sau đó lại nhìn đôi môi tím tái của Hứa Tri Mẫn, nói với chị y tá: “Cô ấy cần được khám gấp, chị đỡ cô ấy vào trong đi.”

Người thiếu phụ nổi giận, mắt đỏ hoe nói: “Ngày nào chúng tôi cũng đến đây xếp hàng, khó khăn lắm mới lấy được số, tôi người lớn chẳng hề hấn gì, nhưng con tôi làm sao đây!”

Hứa Tri Mẫn nghe vậy bèn nhẹ nhàng gỡ tay chị y tá ra, thở dốc nói với Tiêu Kỳ: “Giáo sư Tiêu, em chờ được, thầy khám cho bé này trước đi ạ.”

“Em có chắc là chờ được không?” Tiêu Kỳ trầm giọng hỏi.

“Được ạ.” Hứa Tri Mẫn thu hết sức lực trả lời.

Tiêu Kỳ thở nhẹ một hơi: “Thôi được rồi. Hai người vào cả đi.”

Chị y tá dìu Hứa Tri Mẫn vào trong phòng khám, đỡ cô ngồi xuống chiếc kê kê bên cạnh giường khám bệnh rồi đưa cô viên thuốc nhỏ theo lời dặn của bác sĩ Tiêu Kỳ: “Ngậm ở đầu lưỡi.” Hứa Tri Mẫn rùng mình, đây rõ ràng là thuốc nitroglycerin*.

(*) Thuốc chống cơn đau thắt ngực.

Thấy Hứa Tri Mẫn bỏ thuốc vào miệng rồi, chị mới yên tâm nói: “Đừng lo, bác sĩ Tiêu và chị đều ở đây, cậu ấy khám cho đứa bé kia xong sẽ khám cho em ngay. Có gì không thoải mái em cứ gọi nhỏ một tiếng là được.” Nói xong, chị vén màn đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tiêu Kỳ thấp thoáng sau tấm màn, bỗng dưng đôi mắt Hứa Tri Mẫn nhòe đi – cô nhớ Mặc Thâm. Lăn tay chạm vào điện thoại trong giỏ xách, điện thoại lại hết pin. Cô ngã đầu xuống chiếc giường trải drap trắng toát, ép mình nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, lúc chị y tá kéo màn ra thì Hứa Tri Mẫn cũng tỉnh lại. Người thiếu phụ vẫn đang hỏi Tiêu Kỳ: “Bác sĩ bệnh viện chỗ chúng tôi nói phải mổ.”

“Con chị bị khiếm khuyết vách ngăn tâm thất, theo kết quả siêu âm nhịp tim này thì lỗ hổng rất nhỏ. Tuy nhịp tim nghe rất vang, chạm vào thấy như tim đập mạnh, nhưng không cần thiết phải giải phẫu. Nếu chị không tin tưởng kết quả kiểm tra của bệnh viện chỗ chị thì có thể kiểm tra lại ở bệnh viện chúng tôi. Nhưng tôi nghĩ không cần. Bởi vì bệnh con chị không có triệu chứng cần phải giải phẫu rõ rệt, đợi đến khi cháu hai tuổi đến bệnh viện kiểm tra lần nữa, đến lúc đó nhiều khả năng lỗ hổng cũng khép kín lại rồi.”

“Có cần uống thuốc bổ gì cho cái lỗ đó khép lại mau mau không bác sĩ?”

“Không cần.” Tiêu Kỳ nói chắc như đinh đóng cột.

“Nhưng dù sao cũng đến đây khám rồi, bác sĩ nói không cần mổ, giờ lại không cho thuốc đem về...”

Bàn tay cầm bút ghi trên giấy của Tiêu Kỳ chợt ngừng lại, anh ta nói: “Tôi chỉ kê toa theo tình trạng của bệnh nhân. Nếu cần kê toa, thuốc đắt cách mấy tôi cũng kê; nếu không cần, chị nói gì đi nữa tôi cũng sẽ không cho chị toa thuốc. Về chuyện không giải phẫu, trước hết đó là quyết định của bác sĩ tôi đây, hoàn toàn không liên quan đến cách nghĩ của người khác khi khám bệnh cho con chị.”

Người thiếu phụ rầu rĩ đáp: “Cám ơn bác sĩ.”, rồi bỗng con đi ra ngoài.

Hứa Tri Mẫn nghe những lời Tiêu Kỳ nói, cảm thấy quan điểm của anh ta rất giống Mặc Thâm. Mặc Thâm chủ trương có bệnh phải trị, bất kể khoảng cách giàu nghèo, địa vị cao thấp ra sao, bởi vậy nên trong lòng anh luôn bất mãn chuyện năm xưa cô sinh non không được ba mẹ chăm sóc chu đáo.

Hễ nhớ đến anh là ngực cô lại đau.

Chị y tá đóng cửa lại, Tiêu Kỳ bảo cô: “Em cởi áo ra.”

Hứa Tri Mẫn co ro cởi cúc áo, cô biết đây là vọng chẩn và thính chẩn*.

(*) Vọng – nhìn; thính – nghe; chẩn – khám bệnh.

Tiêu Kỳ hỏi: “Hứa Tri Mẫn?”

“Dạ phải.”

“Nhân viên y tế?”

“Trước đây là y tá.”

“Khoa nào?”

Hứa Tri Mẫn không hiểu tại sao anh ta lại hỏi kỹ như vậy, nhỏ giọng đáp: “Tim huyết quản.”

Tiêu Kỳ liếc qua xấp giấy xét nghiệm của bệnh viện công mà cô mang đến rồi nói: “Bạch huyết cầu và tiểu cầu của em rất thấp, em làm việc ở phòng can thiệp bao lâu?”

“Khoảng chừng một năm ạ.” Hứa Tri Mẫn nhận thấy con mắt và lối tư duy của anh ta rất sắc sảo.

“Em có triệu chứng như vậy lâu chưa?”

“Trên dưới hai tháng.”

“Sau khi cảm mạo?”

“Vâng.”

“Trước kia có triệu chứng giống vậy không?”

“Lúc học đại học em đã bệnh một lần, phải vào cấp cứu.”

“Em bỏ tay xuống đi, trong phòng có máy sưởi, y tá cũng ở đây.”

Hứa Tri Mẫn mím môi dưới, buông hai tay xuống cạnh đầu gối. Cặp mắt màu xám nhạt lãnh đạm của Tiêu Kỳ dừng lại trên khuôn ngực phập phồng của cô, anh ta nói: “Được rồi, xoay người lại.”

Hứa Tri Mẫn quay lưng lại, thoáng chốc làn da đã tiếp xúc với ống nghe lạnh lẽo. Cô nhắm chặt mắt, cảm giác sợ hãi bao trùm tâm trí. Khi ống nghe chạm đến ngực, cả người cô gần như run lên bần bật.

Tiêu Kỳ nhận ra cô không thoải mái, lập tức thu lại ống nghe: “Mặc áo vào đi.” Hứa Tri Mẫn cuống quýt mặc áo vào lại chỉnh tề.

“Chị đưa cô ấy đến khoa phóng xạ, bảo họ là cần kết quả gấp.” Tiêu Kỳ viết xong tờ đơn xin kiểm tra phóng xạ rồi giao cho y tá: “Tôi ở đây đợi hai người về.”

Hứa Tri Mẫn muốn hỏi nhưng Tiêu Kỳ đã cúi xuống giở xem hồ sơ khám bệnh ở bệnh viện công của cô.

Hứa Tri Mẫn đi chụp phim phổi trong nỗi lo lắng ngập tràn. Sau đó, chị y tá cầm phim chụp đưa cho Tiêu Kỳ. Tiêu Kỳ khoanh tay tập trung suy nghĩ xem tấm phim X – quang phổi treo trên hộp đèn, hỏi Hứa Tri Mẫn: “Lúc mang thai cô mẹ cô có bị bệnh gì không?”

Hứa Tri Mẫn lắc đầu: “Em không biết, chắc là không có đâu.”

Tiêu Kỳ gõ nhẹ ngón tay lên trán: “Vậy... em có sinh thiếu tháng không?”

Vài giây đồng hồ trôi qua trong im lặng.

Tiêu Kỳ rũ mắt xuống, nói: “Sinh thiếu tháng thật rồi!”

Từ trước đến nay Hứa Tri Mẫn không hề có khái niệm gì với chuyện mình là đứa trẻ sinh thiếu tháng, nhưng lúc này đây cô bỗng dưng hoảng loạn khi đối diện với câu hỏi thành linh của Tiêu Kỳ: “Em đúng là sinh thiếu tháng, nhưng đó giờ sức khỏe em tốt lắm.”

Đáp lại lời giải thích của cô, Tiêu Kỳ chỉ nói một câu: “Nhập viện.”

“Dạ?” Hứa Tri Mẫn trừng mắt kinh ngạc, “Em đã khám ở bệnh viện công và khoa Đông y của bệnh viện này...”

“Chẳng phải em không tin vào chẩn đoán của họ nên mới đến chỗ tôi khám hay sao?” Tiêu Kỳ lạnh nhạt ngắt lời cô.

Hứa Tri Mẫn nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng và kiên quyết của anh ta. Cô biết anh ta không phải một bác sĩ bình thường, không chỉ bởi anh ta là bác sĩ do Vương Hiểu Tịnh giới thiệu, bởi danh tiếng giáo sư của anh ta, mà trên hết là bởi cách khám bệnh vọng, văn, vấn, thiết đây bên nhạy và quyết đoán.

“Kết quả chẩn đoán thế nào ạ?” Bàn tay Hứa Tri Mẫn vịn mép bàn như thể rã rời.

“Tôi không thể chẩn bệnh cho em ngay lúc này, em phải nhập viện làm kiểm tra toàn diện, bệnh của em đặc biệt, nếu khu bệnh không đủ giường, chúng tôi sẽ thêm giường cho cô.”

“Để em suy nghĩ vài hôm đã.” Đầu óc Hứa Tri Mẫn rối như mớ bòng bong.

“Tình trạng em đang thế này tôi không thể để em đi đâu được hết, tối nay em phải ở lại bệnh viện thôi.”

Hứa Tri Mẫn nói: “Không, em không nhập viện đâu.” Vừa nói xong, cả người cô ngã quỵ vì không còn sức chống chọi với sự mệt mỏi và căng thẳng cả ngày hôm nay. Bên tai cô vọng đến tiếng y tá gọi người đến giúp, ngay sau đó một bàn tay mạnh mẽ vững vàng đỡ lấy cô. Ngửi thấy mùi thuốc sát trùng trên quần áo đối phương, cô bất giác thì thào: “Mặc Thâm, Mặc Thâm.”

“Mặc Thâm?” Tiêu Kỳ cau mày, chợt nhớ tới một cậu sinh viên anh ta từng rất tâm đắc trong thời gian ở bệnh viện Phụ Ngoại, “Là Mặc trong mực đỏ và đen, Thâm trong sâu cạn?”

Hứa Tri Mẫn không trả lời anh ta. Tiêu Kỳ phát hiện mạch đập của cô đột ngột suy yếu, bèn nhanh chóng bế cô lên nằm trên giường bệnh.

□ □ □

Thành phố R.

Mặc Thâm vừa cùng nhóm Dương Sâm bước ra từ tòa nhà khu nằm viện, trong lòng đột ngột ập đến cảm giác bất an. Dương Sâm ngoảnh lại thấy anh đứng sững tại chỗ: “Mặc Thâm?”

Mặc Thâm sốt ruột bấm điện thoại, rồi kê điện thoại đến sát bên tai nhưng trả lời anh chỉ là câu: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

“Gọi ai đấy? Hứa Tri Mẫn à?”

“Cô ấy tắt máy rồi.” Mặc Thâm tiếp tục bấm số, “Cũng có thể di động hết pin.”

Quách Diệp Nam đi tới giữ tay anh lại nói: “Cậu đừng nóng vội, tìm số ký túc xá của cô ấy xem sao.”

“Cô ấy thuê phòng trọ, tiết kiệm tiền nên không lắp điện thoại.”

“Haiz!” Dương Sâm thở dài, “Tiết kiệm tiền tới mức ấy!”

Quách Diệp Nam trấn an Mặc Thâm: “Chắc di động hết pin thôi mà, cậu chờ đến tối hãy gọi lại.”

Mặc Thâm không thể làm gì khác, đành cầm chặt di động hỏi: “Hội nghị tim huyết quản thường niên ở Bắc Kinh, chủ nhiệm sắp xếp cho cậu đi hay Viên Hòa Đông đi?”

“Hôm nay mới có quyết định, A Viên đi, ngày mốt lên đường, cậu ấy đang ở văn phòng chủ nhiệm nói chuyện với giáo sư Vương đấy.”

“Tớ phải gặp cậu ấy đã, hỏi cậu ấy xem lần này đi Bắc Kinh có thể đến thăm cô ấy một chuyến không.”

Quách Diệp Nam và Dương Sâm nghi hoặc hỏi: “Mặc Thâm này, cậu có lo lắng thái quá không?”

“Cô ấy bị cảm nên hai tháng nay không dám gọi điện cho chúng ta. Tin này do Mặc Hàm hỏi thăm được từ bạn của mẹ tớ ở Bắc Kinh.”

“Cảm vặt thôi ấy mà.” Dương Sâm nhỏ giọng lầu bầu.

Mặc Thâm gọi lần thứ mười, nghe câu ‘Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.’ lặp đi lặp lại, anh kích động tới mức muốn ném quách điện thoại di động đi cho xong.

Viên Hòa Đông vừa ra đến cổng thì gặp Mặc Thâm: “Hay quá, tôi đang muốn tìm cậu đây. Số Hứa Tri Mẫn không gọi được, cậu biết địa chỉ cụ thể của cô ấy ở Bắc Kinh không?”

“Cậu định khi nào đi gặp cô ấy?”

“Tôi sẽ đến Bắc Kinh trước một ngày để ghé thăm cô ấy.”

Quách Diệp Nam và Dương Sâm nhìn hai người khấn trương bàn chuyện Hứa Tri Mẫn, cảm thấy kinh ngạc nhiều hơn là nhẹ nhõm. Quách Diệp Nam đẩy đẩy gọng kính, sâu trong lòng thầm cảm thán, đến giờ phút này không thể không thừa nhận mình đã luôn hiểu sai về Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn không biết Viên Hòa Đông sắp đến thăm mình. Lúc này, cô đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện Hiệp Hòa, họ cho cô thở dưỡng khí, vừa thở dưỡng khí vừa uống đúng thuốc do Tiêu Kỳ kê toa, sức lực của cô dần dần hồi phục. Cô mở mắt ra, mơ hồ nhìn thấy Tiêu Kỳ ngồi bên giường, một tay đặt lên mạch của cô, tay kia cầm tấm hình, lông mi chớp khe khẽ tựa như đang nín thở suy tư.

Trong lòng Hứa Tri Mẫn dâng lên nỗi xúc động, cô bỗng phân vân, có nên nói cho anh ta biết tên cô giáo mình không? Cô gọi: “Bác sĩ Tiêu...”

Tiêu Kỳ cất tấm hình vào lại túi áo bên người, quay sang nói: “Di động của em hết pin, hơn nữa lại là đời cũ, không tìm được đồ cắm điện và pin tương thích. Chúng ta phải báo cho người nhà hoặc bạn bè cô hay tin.”

Hứa Tri Mẫn không trả lời.

Tiêu Kỳ trầm giọng nói: “Tôi cho em một ít thời gian suy nghĩ. Nếu em vẫn nhất quyết giữ thái độ này, tôi sẽ dùng cách khác thông báo cho người thân và bạn bè em.”

Hứa Tri Mẫn mở miệng: “Em muốn xuất viện.”

“Không được.”

“Em thấy khỏe hơn nhiều rồi.”

“Em chỉ thuyên giảm tạm thời thôi.”

Tiêu Kỳ hơi ngừng lại rồi đáp: “Tôi nói rồi, chưa làm xong kiểm tra thì tôi chưa thể đưa ra chẩn đoán chính xác. Em làm trong ngành y, chẳng lẽ ngay cả nguyên tắc căn bản này em cũng không hiểu sao? Đó là vì...” Đang nói giữa chừng, Tiêu Kỳ đột ngột ngừng bật với thái độ cảnh giác. Cô gái này thông minh thật, suýt chút anh ta đã mắc bẫy.

“Là gì ạ?”

“Tôi nay em cứ nghỉ ngơi đi, nhớ không được xuống giường đấy. Đợi mai làm kiểm tra xong tôi sẽ nói cho em biết. Bây giờ nếu tôi nói những chẩn đoán này kia với em thì cũng chỉ mang tính chất ‘khả năng’, cái gì không chắc chắn tôi sẽ không nói.” Tiêu Kỳ kiên quyết không thay đổi quyết định. Với kinh nghiệm lâm sàng dày dạn của anh ta, cô gái này là điển hình của mẫu người bệnh nhạy cảm, hơn thế còn khiến cho người cùng nghề phải đau đầu. Ngoài chữa trị ra, việc cấp bách hiện tại là phải tìm được người thân của cô.

Hứa Tri Mẫn đàm phán thất bại, đành nói: “Cám ơn bác sĩ.”, rồi ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tiêu Kỳ đợi bệnh tình của cô ổn định trở lại rồi mới rời đi, trước đó anh ta không quên dặn đi dặn lại y tá phòng bệnh: “Đề ý bệnh nhân này, tôi lo cô ấy xảy ra chuyện gì.”

Y tá gật đầu đáp ‘Dạ’. Thế nhưng đến nửa đêm, khu bệnh có bệnh nhân cần cấp cứu, qua một hồi lâu bận rộn y tá mới hoàn hồn nhớ lại lời bác sĩ Tiêu. Đến khi y tá chạy đến phòng bệnh của Hứa Tri Mẫn thì bệnh nhân đã thừa lúc họ sơ suất chuồn đi mất dạng, chỉ để lại trên bàn ít tiền và một tờ giấy với hàng chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ: Bác sĩ Tiêu, xin cho phép em về nhà suy nghĩ kỹ hơn, em sẽ quay lại tiếp tục khám bệnh.

□ □ □

Viên Hòa Đông đến sân bay thủ đô lúc hơn hai giờ chiều. Kể từ tối hôm qua mãi không gọi được di động của Hứa Tri Mẫn, cả anh và Mặc Thâm đều cùng chung một nỗi lo. Lúc bước vội vàng băng qua đại sảnh sân bay, trống ngực anh đột nhiên giật mạnh, đôi chân bắt chợt dừng lại. Anh chậm rãi quay người ra sau, hình như trong một khoảnh khắc nào đó anh đã nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của cô giữa những hành khách đang gấp gáp lên máy bay. Nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng, mái tóc cô dài và óng mượt, còn người kia thì tóc ngắn. Viên Hòa Đông lắc đầu thở dài rồi xách hành lý lên tiếp tục bước đi.

Anh không biết rằng cô gái mà anh nhìn thấy đúng là Hứa Tri Mẫn. Hứa Tri Mẫn trở mắt nhìn Viên Hòa Đông càng đi càng xa, tiếng ‘Sư huynh’ vừa muốn thốt ra thì đã bị cơn đau thành linh xộc vào lồng ngực

nhắc nhở cô hiện thực tàn khốc. Trước lúc trốn khỏi bệnh viện, cô đã đi tới trạm y tá đọc bảng danh sách bệnh nhân nằm viện treo trên tường. Thẻ giường bệnh của cô được ghim hàng trên cùng, phần chẩn đoán ghi rất rõ: Sa van hai lá* – nghi ngờ bệnh tim bẩm sinh mang tính chất phức tạp. Làm sao cô có thể quên được khúc Tiến biệt anh đã thổi cho người em gái đáng thương qua đời vì bệnh tim bẩm sinh?

(*) Sa van hai lá xảy ra khi các van giữa buồng tim trên trái (tâm nhĩ trái) và buồng thấp bên trái (tâm thất trái) không đóng đúng cách. Đây là một trong những bệnh tim mạch khó chữa.

Cô cố gắng chôn chặt đau thương, kéo rương hành lý nhỏ bước lên chặng đường trở về quê nhà.

44. Chương 44

Lương Tuyết buồn bã nắm chặt vô lăng. Cô bạn thân bao năm không gặp bỗng nhiên khóc nức nở trong điện thoại nói sắp quay về làm cô nàng chưa kịp vui mừng đã phải sợ phát khiếp.

Trong ấn tượng của Lương Tuyết, đó là người bạn thời trung học thân thiết của cô, tên Tri Mẫn, người cũng lý trí như tên. Cô chưa bao giờ thấy và cũng chưa bao giờ nghe nói Hứa Tri Mẫn rơi nước mắt, rốt cuộc chuyện gì đã khiến cô ấy khóc đến nông nổi này?

Phản ứng đầu tiên của Lương Tuyết là: “Gã khốn Mặc Hàm kia ăn hiếp cậu à?”

“Không có.” Hứa Tri Mẫn sụt sịt mũi: “Lương Tuyết, cậu nhất định không được nói các anh ấy nghe chuyện tớ về nhà, nếu không tớ sẽ hận cậu lắm đấy.”

Lại còn dùng từ ‘hận’ nữa chứ, thôi xong, phen này cô nàng muốn lên đi mật báo cũng không được. Lương Tuyết gãi gãi đầu nói: “Được rồi, tớ không nói. Khi nào về tới gọi tớ, tớ lấy xe công ty đi đón cậu.”

“Tạm thời không đặt được vé máy bay về thẳng nhà, tớ bay đến thành phố R trước rồi đổi qua ngòai xe buýt. Chắc khoảng mười giờ tối nay tớ tới bến xe thành phố.”

Lương Tuyết ổn định lại tâm trạng, dừng xe bên cạnh cổng lớn bến xe thành phố.

Trắng sáng sao thưa, gió mùa se lạnh, Hứa Tri Mẫn đặt chân lên mảnh đất cổ hương xa cách đã lâu trong cảm giác chênh vênh. Trang giấy cầm trên tay rơi xuống đất, cô vừa khom người định nhặt lên thì chợt một cơn gió thổi tới làm tờ giấy trượt khỏi ngón tay cô. Một bàn tay giúp cô nhặt tờ giấy lên, Hứa Tri Mẫn ngẩng đầu, trong tầm mắt cô lúc này là khuôn mặt tươi cười của Lương Tuyết.

“Cậu viết gì thế này? Bút ký á?” Lương Tuyết nhanh nhẩu nhìn lướt qua vài chữ viết trên trang giấy, bỗng chốc nhủu mày.

Hứa Tri Mẫn vội vàng giật lại tờ giấy, vo viên rồi nhét vào túi áo khoác.

Nương theo ánh đèn đường ngấm khuôn mặt gầy yếu và đôi mắt chưa hết sưng của Hứa Tri Mẫn, Lương Tuyết lại nhớ đến cuộc điện thoại của Mặc Hàm vào bốn giờ chiều nay.

Mặc Hàm nói họ đã mất liên lạc với Hứa Tri Mẫn, nếu Hứa Tri Mẫn có liên lạc với cô thì làm ơn báo cho họ hay.

Cô nàng ngay lập tức chất vấn: “Anh cậu làm chuyện gì mờ ám phải không?”

Mặc Hàm sững sốt: “Bố mẹ tớ tính đặt tiệc cưới cho anh tớ và chị Tri Mẫn rồi đấy. Tình hình là mọi người không yên tâm sức khỏe của chị ấy. Viên sư huynh đi Bắc Kinh tìm chị ấy, người ở ký túc xá chỗ chị ấy nói chị ấy xin giáo sư hướng dẫn nghỉ phép mấy ngày, chẳng biết đi đâu, mà họ cũng thừa nhận chị ấy bị cảm lâu rồi không thấy khỏe lại. Anh tớ nghe tin ấy thiếu điều phát điên.”

Lương Tuyết không kể Mặc Hàm chuyện Hứa Tri Mẫn về nhà như đã hứa. Bây giờ đây nhìn thấy thần sắc ốm đau của người bạn thân, rồi lại đọc được những dòng ghi chép muốn đoạn tuyệt quan hệ tình cảm với Mặc Hàm do chính tay cô ấy viết, nếu Mặc Hàm đã khẳng định không có kẻ thứ ba thì chỉ có thể là chuyện đau bệnh mà thôi.

Trong lòng cô có phần khó chịu, so với rắc rối do kẻ thứ ba gây ra, căn bệnh liên quan đến tính mạng khiến người ta lo lắng hơn nhiều. Lương Tuyết đón lấy vali từ tay bạn: “Cậu nói chuyện với người nhà chưa?”

“Nói rồi, tớ về nhà ở mấy ngày.”

“Cậu định giấu cả người thân sao?”

Hứa Tri Mẫn ngẩn ra: “Lương Tuyết?”

“Nếu cậu lo chuyện tiền nong, cần bao nhiêu tiền tớ sẽ mượn giúp cậu.”

“Tớ...”

“Tạm thời cứ thế vậy, tớ không ép cậu, tớ cũng không biết mình làm được gì cho cậu, nhưng nếu cậu quyết định phải nằm viện, phải trả tiền thì nhất định phải nói với tớ nghe chưa.”

Tình bạn là gì? Là thế này đây. Hứa Tri Mẫn không kìm lòng được ôm chặt hai vai Lương Tuyết. Đêm đông rét buốt thấu xương nhưng trái tim cô ấm áp vô cùng.

Tục ngữ nói: Chuyện không quan tâm, quan tâm ắt sẽ loạn. Hứa Tri Mẫn hiểu rõ bệnh tình của mình không thể trì hoãn, chạy trốn khỏi bệnh viện là sai, nhưng cái tin mình bị bệnh nặng đến quá đột ngột khiến cô nhất thời không thể tiếp nhận được. Hơn nữa, nếu đúng là dị tật tim, chắc chắn cần phải mổ. Mổ là một chuyện, nhưng còn chi phí nằm viện điều trị thì sao? Kể cả bạn bè có giúp chẳng nữa thì sau này chuyện học hành và công việc của cô sẽ đi về đâu? Cô đã cố gắng suốt một thời gian dài cho kỳ thi vào tháng một này, thế mà bao nhiêu công sức bỏ ra đều sắp đổ sông đổ biển.

Trở về nhà, Hứa Tri Mẫn không dám nói bất cứ điều gì với người thân. Làm sao cô nỡ để hai đấng sinh thành tóc mai đã bắt đầu pha sương phải lo lắng ình được đây? Cả gia đình chỉ nghĩ cô nhớ nhà, về thăm người thân mà thôi. Mà cô cũng nhớ nhà thật, tranh đấu với cuộc sống ngoài xã hội bao lâu nay, giờ về nhà được ăn bữa cơm mẹ nấu cô không khỏi nước mắt lưng tròng. Em trai đã lên tiểu học, rất hiểu chuyện, vừa gấp đồ ăn cho cô vừa nói: “Chị ơi, món này ở Bắc Kinh không có ăn đâu, chị ăn nhiều nhiều lên.”

Cô xoa đầu em: “Chị dẫn em đi mua cặp táp mới nhé, chịu không?”

Các cửa hàng văn phòng phẩm tương đối tốt của toàn thành phố đều tập trung tại khu vực trường Trung Học Thực Nghiệm. Ăn xong bữa cơm chiều, hai chị em hào hứng lên xe buýt. Trên xe buýt, cô nhìn thấy một nam sinh trường Trung Học Thực Nghiệm ngồi cạnh cửa sổ, đồng phục màu nâu sẫm phản chiếu vào mắt gợi cô nhớ về ngày xa xưa lần đầu gặp anh.

Nỗi đau như kim châm muối xát khiến cô lão đảo ngả ngồi trên ghế. Cậu em nhỏ nhìn cô chẳng hiểu chuyện gì, chỉ biết bất an nắm chặt tay cô.

Cô lắc đầu với em, cố gượng cười: “Không sao đâu, em cứ ngồi đi.”

Xe đến nơi, cô chọn cho em mình một cái cặp màu xanh nước biển có hình chú chó Snoopy. Cậu bé chỉ vào Snoopy nói: “Em thích con chó này lắm, chị có nuôi chó bao giờ không? Mẹ nói người thành phố toàn nuôi Chihuahua xinh đẹp thôi.” Hứa Tri Mẫn cười nói: “Chị thì nuôi một con mèo con tên là Quả Bạch Lông.” Vừa nhắc đến chú mèo con thích quần quít lấy mình, nụ cười của cô thoáng chốc vụt tắt.

Trên đường cùng em trai về nhà, nơi đầu tiên cô ngang qua là hoa viên Nguyệt Hoa. Hôm ấy nghe Lương Tuyết kể lại, Kiều Tường theo chú ra nước ngoài làm ăn và đã đính hôn với cô bạn gái qua lại nhiều năm. Có điều, vì đó là cuộc hôn nhân kinh doanh nên Lương Tuyết không xem trọng.

Hứa Tri Mẫn luôn cảm thấy tiếc nuối vì đã đánh mất tình bạn với Kiều Tường.

Lương Tuyết nói: “Từ sau khi xảy ra vụ việc say rượu ở đại học, cậu ấy ngại không dám gọi điện cho cậu.”

Hứa Tri Mẫn hơi giật mình khi biết công ty chú Kiều Tường chuyên về bất động sản. Từ ‘Bất động sản’ này làm cô nhớ lại năm ấy Mặc Thâm từng nói muốn ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ ngôi sao mới trong giới bất động sản – Vương Hà Kỳ và con gái của trùm bất động sản – Trần Xảo Yến. Kể ra cũng khéo, vị hôn thê của Kiều Tường là em gái Trần Xảo Yến.

Lương Tuyết nói: “Mặc Thâm rất... thật ra anh ấy cũng rất lo cho cậu.”

Hứa Tri Mẫn không dám hỏi đến cùng. Có đôi khi, cô thật sự không hiểu được anh. Nhưng dù là vậy, tình cảm cô trao ra như bát nước đổ đi khó lấy lại. Cô phải nghĩ cho tương lai của anh. Bởi lẽ đó nên trên xe buýt, cô đã gửi gắm nỗi bi thương khó nén trong đáy lòng vào những dòng chữ viết trên trang giấy.

Cô bất giác nắm tay cậu em xoay người đi vào tiểu khu Nguyệt Hoa, thả bước chậm chậm theo con đường nằm ấy anh đã dắt tay cô chạy qua. Theo mỗi bước chân, từng lời anh nói, từng biểu cảm của anh ùa về tâm trí cô, nhớ nhung càng lúc càng sâu thẳm, tràn vào cõi lòng, thấm vào cốt tủy. Cuối cùng cô giật mình hiểu ra, tất cả đều do cô vô đoán, anh sẽ không dính hôn với Mạc Như Yển, cô cũng không thể tìm một người đàn ông ‘Rất yêu rất yêu’ mình ở quê nhà. Vì cô là Hứa Tri Mẫn, một Hứa Tri Mẫn anh yêu, một người không dễ dàng bị khó khăn khuất phục, cho dù là bệnh tật.

Cô hít vào thật sâu, lấy bản bút ký trong túi áo ra đọc lại cẩn thận một lần nữa rồi không luyến tiếc buông tay, tờ giấy rơi vào thùng rác và bị bóng đen nuốt chửng.

Khi về đến nhà cùng cậu em, tâm trạng cô đã bình tĩnh trở lại như cũ. Cô đã nghĩ thông suốt, trước mắt cứ về Bắc Kinh tham gia cuộc thi thạc sĩ vào tháng một và tiếp tục trị bệnh. Cô tin bác sĩ Tiêu có thể thông cảm, về phần nhóm Mạc Thâm, đợi sau khi thi xong cô sẽ tìm dịp thích hợp để nói rõ với họ.

“Tri Mẫn.” Hứa Tri Mẫn vừa vào cửa, mẹ cô liền hối hả chạy ra đón. “Con gọi điện cho chị dâu mau lên!”

“Chị dâu ạ?” Hứa Tri Mẫn kinh ngạc.

“Con bé gọi suốt vào di động của con không được nên gọi về nhà mình, nhờ vậy mới biết con về nhà rồi.” Mẹ cô không kịp thở: “Anh họ con bị tai nạn giao thông!”

Hứa Tri Mẫn vịn khung cửa, môi run cầm cập: “Mẹ nói gì ạ?”

“Anh họ con bị thương nặng, bệnh viện vừa gửi thông báo bệnh tình nguy kịch khó qua khỏi!”

Hứa Tri Mẫn cuống cuống chạy đến điện thoại trên bàn. Không nhớ số Vu Thanh Hoàn nên cô cuống cuống lục tìm di động đã tắt máy hai ba ngày nay trong giỏ xách, khởi động máy, tìm được số, bấm gọi, kết quả lại ngoài vùng phủ sóng, cuối cùng đành phải gọi vào máy bàn.

“Tri Mẫn à? Sao em tắt máy thế!” Vu Thanh Hoàn nhận được điện thoại của cô không kìm được lớn tiếng nói: “Làm chị cứ tưởng em và anh họ em gặp tai nạn giống nhau!”

“Em xin lỗi chị dâu!” Hứa Tri Mẫn sứt sứt mũi, “Anh họ bị sao vậy chị?”

“Bác sĩ nói từ chuyên ngành chị nghe không hiểu gì hết, chỉ biết là thương tích của anh ấy nặng lắm.”

Sau đó Hứa Tri Mẫn cũng biết được đầu đuôi câu chuyện qua lời nói đứt quãng giữa tiếng hít nước mũi của Vu Thanh Hoàn. Giữa trưa, Kỷ Nguyên Hiên ngồi xe ô tô của trường trên đường đi công tác trở về nhà, nào ngờ xe gặp tai nạn trên đường cao tốc. Lái xe và phó chủ nhiệm phòng thể dục đi cùng anh tử vong ngay tại chỗ, Kỷ Nguyên Hiên là người duy nhất sống sót và được xe cứu thương đưa đến bệnh viện ngoại ô cách thành phố R không xa cấp cứu. Bây giờ anh đang nằm trong phòng theo dõi của bệnh viện để ổn định dấu hiệu sinh tồn. Bác sĩ nói tràn máu lồng ngực, gãy nhiều xương sườn, tim bị tổn thương vân vân... tóm lại là cần phải mổ. Do thương tổn bên ngoài vùng ngực quá nghiêm trọng, bác sĩ bệnh viện ngoại ô đề nghị chuyển sang bệnh viện lớn trong nội thành tiếp tục giải phẫu. Nghe có vẻ ổn thỏa, nhưng dĩ nhiên phải có người quen liên hệ trước với phía bệnh viện.

Khoa tim mạch bệnh viện tỉnh nổi tiếng nhất toàn tỉnh. Vu Thanh Hoàn nghĩ đi nghĩ lại, trong số người thân bạn bè chỉ có Hứa Tri Mẫn và anh em Mạc gia là làm việc ở bệnh viện tỉnh, vốn định nhờ Mạc gia giúp đỡ nhưng đúng lúc này Dương Minh Tuệ lại ra nước ngoài công tác nên không sao liên lạc được.

Hứa Tri Mẫn đâu còn tâm trí nào lo nghĩ cho bệnh của mình, cô vội vàng nhận lời chị: “Chị dâu đừng lo, em sẽ đi thành phố R thu xếp chuyển viện cho anh họ ngay. Điện thoại em hết tiền rồi, lúc nào tới nơi em gọi chị nhé.”

Cô nhét đại vài bộ quần áo vào vali, chột nhìn trên bàn thấy hộp trang sức anh tặng, thế là động lòng bỏ nó vào túi. Xách vali hành lý trang bị gọn nhẹ lên, Hứa Tri Mẫn sẵn sàng ra trận: “Mẹ ơi, giờ con phải đi thành phố R, mẹ nói ba một tiếng giúp con nha.”

“Ừ, ừ.” Mẹ đưa cô ra cửa nhà, dặn dò: “Nhớ cẩn thận nhé con.”

Hứa Tri Mẫn nhìn đứa em trai bé nhỏ và người mẹ tuổi ngày càng cao, nói: “Con/chị sẽ về ạ!” Nói xong cô giờ tay vẫy taxi ra thẳng bến xe.

Khi cô tới phân viện hai bệnh viện tỉnh thì đêm đã về khuya. Trở lại bệnh viện xa cách nửa năm, Hứa Tri Mẫn cảm thấy máu huyết trong cơ thể tăng tốc, trống ngực đập thình thịch gấp gáp. Khu bệnh nhân khoa tim mạch vô cùng vắng lặng, cô gặp Linh Linh ở trạm y tá.

“Hứa Tri Mẫn?” Linh Linh sững sốt, “Chẳng phải em đi Bắc Kinh sao? Em lại còn cắt tóc nữa cơ à?”

“Linh Linh,” Hứa Tri Mẫn nóng ruột nói, “Chuyện của em để sau hẵng nói, bây giờ em cần tìm gấp một bác sĩ ngoại khoa tim, tối nay bên ngoại khoa ai trực vậy chị?”

“Tối nay bác sĩ phân viện chính luân chuyển giữa các khoa.” Linh Linh buồn bực, “Em tìm bác sĩ ngoại khoa tim trực ca đêm? Chỉ bằng tìm thẳng bác sĩ Mặc luôn cho xong, bác sĩ Mặc đã lên chức bác sĩ chủ trị rồi, không cần trực đêm nữa, em gọi điện đến nhà anh ấy đi.”

Hứa Tri Mẫn không thể nào tùy tiện tìm Mặc Thâm, trước mắt cô phải tìm một giường bệnh để chuyển anh họ vào.

“Tối nay nội khoa tim bác sĩ nào trực ạ?”

“Bác sĩ Quách trực thay.”

Quách Diệp Nam? Hứa Tri Mẫn cắn môi: “Bác sĩ Quách đi nghỉ chưa chị?”

“Bác sĩ Quách mới nhận điều trị ột bệnh nhân, vừa viết lời dặn của bác sĩ xong, chắc giờ đang trong văn phòng làm bệnh án.”

Hứa Tri Mẫn chạy đến văn phòng bác sĩ nội khoa tim gõ cửa, tiếng Quách Diệp Nam vọng ra từ bên trong: “Linh Linh, lại có bệnh nhân không ngủ yên muốn uống thuốc ngủ sao?” Sau đó, anh ta nói với một bác sĩ thực tập: “Chú mày ra xem xem y tá có chuyện gì thế.”

Bác sĩ thực tập mở cửa, nhìn thấy một cô gái xa lạ đứng bên ngoài phòng, không khỏi ngần ra: “Cô là...”

“Tôi tìm bác sĩ Quách.”

Bác sĩ thực tập lập tức quay đầu nói: “Thầy Quách, có mỹ nữ tìm thầy này.”

“Khuya khoắt thế này mỹ nữ nào cũng thành quỷ nữ hết.” Quách Diệp Nam lầu bầu rồi xoay lưng lại, vừa thấy Hứa Tri Mẫn anh ta giật nảy người ngay tức khắc: “Hứa Tri Mẫn?”

Hứa Tri Mẫn gật đầu, “Sư huynh.”

“Cô...” Quách Diệp Nam chỉ tay vào mặt cô, “Cô có biết Viên sư huynh của cô tìm cô ở Bắc Kinh bao nhiêu ngày không? Chuẩn bị báo công an tới nơi rồi! Mặc Thâm và Mặc Hàm đã đặt vé máy bay sáng mai bay thẳng đến Bắc Kinh đấy!”

Hứa Tri Mẫn căn bản không lường được việc mình tắt di động mấy ngày lại nghiêm trọng như vậy, cô ngây người giải thích: “Sư huynh, em chỉ tắt máy...”

“Thái độ cô thế này là sao?” Quách Diệp Nam vỗ rầm một cái lên bàn.

Mọi người trong phòng đều ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, hiển nhiên đây là lần đầu tiên họ thấy Quách Diệp Nam nổi giận. Tại Hứa Tri Mẫn ù cả lên, biết mình sai nên cô chỉ ủ rũ cúi gầm mặt.

Nhận ra dáng vóc cô ốm yếu, Quách Diệp Nam thôi không quát nạt nữa, dịu giọng nói: “Nửa đêm em chạy tới đây làm gì? Bị bệnh phải không?”

“Dạ không, không phải!” Hứa Tri Mẫn lập tức phủ nhận rồi chớp lấy thời cơ nói chuyện anh họ chuyển viện, “Sư huynh, thật ra em có người thân...”

“Em đợi chút.” Quách Diệp Nam xua tay cắt ngang lời cô, sau đó gọi điện đến nhà họ Mặc, nghe giọng Mặc Hàm trả lời điện thoại, anh ta nói, “Mặc Hàm, vé máy bay ngày mai của anh em chú hủy được rồi đấy, chị

Tri Mẫn của chú đang trong văn phòng khoa anh. Cô ấy à, cắt sạch mái tóc dài rồi, anh em chú mau tới đây xem đi, đảm bảo thấy bộ dạng cô ấy sẽ hết hồn à xem.”

Hứa Tri Mẫn ấn tay lên ngực, cô vẫn chưa nghĩ kỹ nên đối diện với Mặc Thâm ra sao.

“Được rồi, có chuyện gì em nói nghe xem.” Quách Diệp Nam cúp máy, quay sang nhìn cô.

“Sư huynh, anh họ em bị tai nạn giao thông, cần chuyển viện làm phẫu thuật.”

Quách Diệp Nam chau mày: “Hứa Tri Mẫn, anh là bác sĩ nội khoa tim, em muốn tìm bác sĩ thì phải tìm Mặc Thâm chứ, sao không tìm cậu ấy?”

Một lời khó nói hết, Hứa Tri Mẫn khấn khoăn: “Sư huynh, xem như em cầu xin anh, anh ột chỗ nằm để anh họ em chuyển vào trước với.”

“Anh không giúp được em, em tự đi nói với Mặc Thâm ấy.”

Hứa Tri Mẫn nhìn Quách Diệp Nam ngồi trên ghế mà trái tim lạnh lẽo. Rõ ràng Quách Diệp Nam đã biết chuyện thị phi giữa hai nhà Kỷ – Mặc.

Chưa đầy một phút sau thì Mặc Hàm chạy vọt vào văn phòng đầu tiên, thốt lên: “Chị Tri Mẫn!”

Hứa Tri Mẫn nhanh chóng quay lưng lại, phía sau Mặc Hàm là Mặc Thâm.

Mặc Thâm nhướng mắt, nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh của người anh yêu thương biến thành mái tóc ngắn ôm sát khuôn mặt tái nhợt, anh có cảm giác như bị một cây dao đâm thẳng vào tim.

Hứa Tri Mẫn bắt gặp sắc mặt hoảng sợ của anh, phút chốc ngổn ngang tâm trí, bao câu từ đã suy nghĩ kỹ tắc lại trong cổ họng không thể nói nên lời. Tay run run tìm kiếm thứ gì đó để bám víu, cô vô thức lui về sau nửa bước.

Cảnh tượng này thôi thúc anh mãnh liệt, anh sải bước nhanh về phía trước, cô chưa kịp co người lại thì hai tay anh đã giữ chặt cánh tay cô. Cô thở dồn dập, buộc bản thân mình phải trấn tĩnh. Anh nghe thấy nhịp thở hỗn loạn của cô, lòng bàn tay cảm nhận được cả người cô đang run rẩy, nỗi xót xa lẫn át hết thấy những bất mãn trước đó. Dù thế nào chăng nữa, được nhìn thấy cô yên lành, đối với anh bấy nhiêu thôi vậy là quá đủ.

Anh vỗ về bàn tay lạnh cóng của cô, khẽ mỉm cười: “Em nhớ anh rồi sao?”

“Em...” Cô nhìn sang một bên, không dám đối diện với ánh mắt truy xét sắc sảo của anh, “Mặc Thâm, anh nghe em nói đã, anh họ em gặp tai nạn xe, đang bị thương nặng, cần chuyển viện làm phẫu thuật.”

“Em muốn anh mổ cho Kỷ Nguyên Hiên?” Anh im lặng nhìn cô, “Không thành vấn đề.”

Câu trả lời nhẹ nhàng của anh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Cô sững sờ: “Vì sao?”

“Anh là bác sĩ, dĩ nhiên cứu người quan trọng hơn.” Mặc Thâm lấy di động của mình ra, “Điện thoại em chắc hết tiền rồi phải không, dùng của anh đi, chuyển người bệnh qua đây nhanh một chút, bệnh tình để lâu sẽ không tốt.”

Sao câu cuối cùng của anh lại giống nói với cô vậy nhỉ? Cô lật đật nhận lấy di động của anh, do dự nhìn Mặc Hàm. Mặc Hàm đã hiểu ý định anh trai, gật đầu nói: “Em sẽ hỗ trợ ca mổ.”

Hứa Tri Mẫn quay lưng về phía họ, cầm điện thoại Mặc Thâm ngồi xuống trò chuyện với chị họ. Ngón tay Mặc Thâm vuốt qua mái tóc ngắn của cô, một cảm giác đau đớn khó chịu khiến anh hầu như không thở nổi. Nửa tiếng trước anh vừa nói chuyện qua điện thoại với Viên Hòa Đông, biết tin cô khám bệnh một tháng ở bệnh viện công Bắc Kinh không khỏi. Viên Hòa Đông định sẵn dịp tham dự cuộc họp thường niên hỏi thăm bác sĩ các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh xem có ai nhận điều trị cho cô không. Cô ngốc hết chỗ nói, bị bệnh chỉ biết tự mình gánh vác, nếu không phải Kỷ Nguyên Hiên gặp chuyện chẳng lành, cô định sẽ trốn tránh đến khi nào? Không sao, anh sẽ chữa khỏi bệnh cho Kỷ Nguyên Hiên, ngày nào Kỷ Nguyên Hiên còn ở đây thì ngày đó cô bắt buộc phải nán lại.

“Xe cứu thương xuất phát ngay bây giờ, một tiếng nữa tới nơi, bên kia sẽ có bác sĩ theo xe đến đây.” Hứa Tri Mẫn đặt điện thoại lại vào tay Mặc Thâm. Mặc Thâm nhân cơ hội nắm tay cô, tay cô lạnh như tảng băng, xem ra máu huyết lưu thông không tốt.

“Mặc Thâm.” Cô thấp thỏm lo âu, sợ anh đổi ý.

Mặc Thâm nói với cậu em: “Em qua phòng giải phẫu chuẩn bị trước đi, người để đây anh đón.”

Mặc Hàm vội vàng chạy qua phòng giải phẫu. Quách Diệp Nam gọi Dương Sâm và tuyển hai về giúp một tay, lo liệu phòng CCU cho bệnh nhân sau ca mổ.

Mặc Thâm kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Trong thời gian chờ đợi Kỷ Nguyên Hiên đến, anh xoa hai bàn tay lạnh băng của cô rồi áp lên môi hôn. Cô âm thầm cắn môi. Anh cúi đầu ghé vào tai cô nói: “Mổ cho anh ta xong anh sẽ tìm một lúc nào đó cho em mở cái hộp kia ra trước mặt anh.”

“Em không...”

“Anh biết em có đem theo.”

Cô nhìn vào mắt anh, trong đó rõ ràng viết hai chữ ‘Chắc chắn’. Đúng lúc cô vừa mở miệng thì Linh Linh xông vào: “Bác sĩ Mặc, phòng cấp cứu báo xe cứu thương chuyển viện đến rồi.”

Hai người tức tốc đến phòng cấp cứu đón bệnh nhân. Vu Thanh Hoàn nhảy xuống xe cứu thương gọi: “Tri Mẫn.”

“Chị dâu.” Hứa Tri Mẫn bước tới, thấy Vu Thanh Hoàn đang đỡ Kỷ Sở Lệ xuống xe, cô thoáng chần chừ: “Dì cả.”

“Tri Mẫn ơi, anh họ con...” Kỷ Sở Lệ lão đảo đi tới nắm tay cô, nhìn thấy Mặc Thâm sau lưng cô, bà hỏi: “Cậu ta là...”

“Anh ấy là bác sĩ mổ cho anh họ ạ.” Hứa Tri Mẫn cố ý tỉnh lược tên của Mặc Thâm lúc giới thiệu anh với dì.

Kỷ Sở Lệ nheo mắt hỏi: “Dì... hình như dì gặp bác sĩ này ở đâu rồi thì phải?”

Hứa Tri Mẫn hốt hoảng ngăn cản tầm mắt bà: “Việc quan trọng nhất bây giờ là đưa anh họ vào phòng mổ ạ, anh họ đâu rồi dì?”

Kỷ Nguyên Hiên được đưa ra khỏi xe cứu thương trên chiếc giường đẩy. Hứa Tri Mẫn vừa thấy mắt anh họ nhắm nghiền, miệng cắn ống thở, trái tim cô bất ngờ đau thắt lại, trước mắt đột ngột tối sầm. Mặc Thâm vội vàng đưa tay đỡ dưới nách cô, cô thở chậm chậm nói với anh: “Em không sao.”

Bấy giờ Kỷ Sở Lệ mới sực nhớ ra, bà chỉ tay vào Mặc Thâm: “Cậu là... của nhà họ Mặc.”

“Con trai cả của Mặc Chấn.” Mặc Thâm lạnh lùng đáp, không có ý định che giấu thân phận.

“Hả?!” Kỷ Sở Lệ ôm ngực hét lên một tiếng kinh thiên động địa. “Mẹ.” Vu Thanh Hoàn vội đỡ bà. Kỷ Sở Lệ một tay đẩy con dâu ra, một tay bám chặt chiếc giường đang được đẩy vào bệnh viện, “Không! Mẹ không cho nó mổ cho con mẹ!”

“Mẹ!” Vu Thanh Hoàn sốt ruột la lên, “Bây giờ mẹ đừng so đo những chuyện khác nữa, Mặc Thâm là bác sĩ, cậu ấy sẽ không...”

“Sao con biết nó không làm gì chứ! Cả nhà Mặc gia đều là lũ người xảo trá, Hiên là đứa con duy nhất của mẹ!”

“Anh ấy cũng là người chồng duy nhất của con mà mẹ!”

Kỷ Sở Lệ lắp bắp: “Vậy sao con còn chịu...”

“Con tin bác sĩ Mặc sẽ chữa khỏi bệnh cho chồng con.” Vu Thanh Hoàn dùng sức gỡ mười ngón tay đang giữ giường đẩy khur khur của Kỷ Sở Lệ ra, rồi hô lớn với nhân viên y tế, “Đẩy mạnh vào!”

Ngay sau đó, Kỷ Nguyên Hiên được đưa vào tòa nhà khu cấp cứu rồi lên tầng phòng giải phẫu trên lầu ba. Mặc Thâm nói thầm với Hứa Tri Mẫn, “Đợi anh” rồi theo sát giường đẩy rời đi. Vu Thanh Hoàn vừa bước được hai bước thì ngoảnh lại thấy Kỷ Sở Lệ quỳ gối trên nền xi măng rơi nước mắt nên có phần lưỡng lự.

Hứa Tri Mẫn bảo chị: “Chị dâu đi đi, để dì cả ở đây em lo cho.” Vu Thanh Hoàn nghe vậy yên lòng chạy theo giường đẩy.

Hứa Tri Mẫn đến bên cạnh Kỷ Sở Lệ: “Dì cả.”

Kỷ Sở Lệ tuyệt vọng nín áo cô: “Tri Mẫn ơi, làm sao bây giờ, có khi nào trong lúc mổ nó cố ý khiến anh họ con...”

Hứa Tri Mẫn ôm bà: “Không đâu, con có thể lấy tính mạng của mình ra đảm bảo cho anh ấy dì ạ.” Kỷ Sở Lệ dựa sát vào lòng cô. Nghe tiếng khóc thảm thiết của bà, trái tim cô bắt đầu dội lên cơn đau âm ỉ.

Hứa Tri Mẫn đợi cho đến khi cảm xúc Kỷ Sở Lệ ổn định phần nào rồi đỡ bà đứng dậy đi tới trước cửa phòng mổ.

Dương Sâm và bác sĩ tuyến hai vừa đến nơi. Nhìn thấy sư muội mất tích xuất hiện trở lại, Dương Sâm không nhận được nhả mày gọi: “Hứa Tri Mẫn!”

“Sư huynh.”

Dương Sâm trừng mắt với cô: “Anh mổ xong em phải nói rõ ràng cho anh nghe rốt cuộc là chuyện gì!” Dứt lời, anh chàng vội vàng đi vào phòng giải phẫu.

Quách Diệp Nam thấy Hứa Tri Mẫn bị Dương Sâm quát tới nỗi không dám ho he, cười tủm tỉm nói: “Anh họ em qua đây nhập viện làm phẫu thuật, em chạy không thoát đâu. Anh khuyên em chuẩn bị khẩu cung cho kỹ vào, anh họ em qua khỏi giai đoạn nguy hiểm là em phải khai với mọi người ngay đấy!”

“Sư huynh!” Đang đau cả đầu mà Quách Diệp Nam còn bỏ đá xuống giếng, Hứa Tri Mẫn không thể không nổi cáu.

“Thôi không nói nữa, anh phải gọi điện bẩm báo em đã quay về cho Viên sư huynh của em nữa chứ.”

Nghe nói Viên sư huynh vì tìm cô mà chạy đôn chạy đáo khắp Bắc Kinh, Hứa Tri Mẫn càng cảm thấy có lỗi hơn nữa.

45. Chương 45

Ở Bắc Kinh, nhận được tin cô khỏe mạnh, Viên Hòa Đông thở phào nhẹ nhõm: “Cô ấy không sao là tốt rồi, hội nghị vừa xong, tớ sẽ về ngay thôi.”

Viên Hòa Đông vừa gác máy thì có người gõ cửa. Mở cửa phòng, thấy cô Lâm – người anh nhờ tìm kiếm Hứa Tri Mẫn, anh nói ngay: “Cô Lâm, bạn em ở thành phố R vừa nói đã tìm được cô ấy rồi ạ.”

Cô Lâm kinh ngạc: “Thật trùng hợp quá, người cô đưa đến đây cũng nói từng gặp em ấy.” Tiếp đó, cô giới thiệu người đàn ông đứng sau mình: “Giáo sư Tiêu Kỳ.”

“Thầy Tiêu.” Viên Hòa Đông hết sức ngạc nhiên. Khi anh và nhóm Mặc Thâm đến bệnh viện Phụ Ngoại bồi dưỡng thì Tiêu Kỳ là một trong những giáo sư hướng dẫn họ. Tiêu Kỳ chuyên về ngoại khoa tìm mạch, kỹ thuật hạng nhất, nhưng cực kỳ nghiêm khắc với học trò, ai cũng nghĩ trong các sinh viên ngoại khoa anh ta chỉ hài lòng với Mặc Thâm. Tiêu Kỳ là một bác sĩ nổi tiếng thích nay đây mai đó, chưa bao giờ làm việc cố định ở bất cứ một bệnh viện nào. Trước đó một khoảng thời gian Viên Hòa Đông có nghe Mặc Thâm nói Tiêu Kỳ đã rời bệnh viện Phụ Ngoại, chuyển qua Hiệp Hòa.

“Tôi ở Hiệp Hòa.” Tiêu Kỳ nói: “Vừa hay mấy hôm trước có nhận một bệnh nhân, bệnh nhân này rất xảo quyệt, chưa ở hết một đêm đã trốn khỏi bệnh viện. Tôi theo nghề y bao lâu nay, đây là lần đầu tiên bị bệnh nhân bỏ rơi. Vấn đề quan trọng không phải là thể diện, mà là với tình trạng bệnh đó bệnh nhân không được phép chạy đi đâu cả. Tôi đã tự đi tìm và cũng nhờ người khác tìm, hôm nay gặp cô Lâm, cô nói em đang tìm người, vừa khéo người đó trùng tên trùng họ với người tôi cần tìm.”

Viên Hòa Đông giật mình, mặt biến sắc: “Tri Mẫn khám bệnh chỗ thầy ạ?”

“Vào trong nói đi, bệnh của em ấy không thể nói rõ ràng ngay được. Đương nhiên, trước hết phải xác định xem người tôi cần tìm và người em nói có phải cùng một người không đã.”

“Cô ấy không thích chụp hình.”

“Em nhận ra được chữ viết không?” Tiêu Kỳ đưa tờ giấy Hứa Tri Mẫn để lại cho Viên Hòa Đông xem: “Trước đó em ấy đã khám ở bệnh viện công.”

Tâm trạng Viên Hòa Đông phút chốc nặng trĩu. Hứa Tri Mẫn thật sự bị bệnh, không những vậy còn bệnh nghiêm trọng tới mức bị Tiêu Kỳ giữ lại nằm viện.

“Thầy Tiêu, vậy chẩn đoán của thầy là?”

“Chẩn đoán chính xác là sa van hai lá. Tôi rất lo bệnh tình em ấy đột ngột chuyển biến xấu, có nguy cơ đột tử bất cứ khi nào.”

“Đột tử?” Viên Hòa Đông kinh hoàng thốt lên.

Thành phố R.

Ca phẫu thuật của Kỷ Nguyên Hiên còn đang tiến hành, nơi chân trời xa xôi đã tỏa ánh sáng bàng bạc. Lo chị dâu và dì cả bị mệt mỗi quá sức, Hứa Tri Mẫn chạy đến nhà ăn bệnh viện mua mấy phần ăn sáng mang lên lầu. Lúc bước lên cầu thang, đôi chân cô dường như nặng nề khác thường. Cô khuyen dì cả uống hết ly sữa đậu nành, chị dâu chia cô nửa cái bánh bao. Hứa Tri Mẫn ăn từng miếng bánh bao nhỏ, khó khăn lắm cô mới nuốt trôi.

Cửa phòng giải phẫu bật mở, Kỷ Nguyên Hiên được đẩy ra ngoài. Ba người vây quanh giường bệnh, lo lắng ngập đầy.

“Xong cả rồi, gia đình mình tránh đường đi ạ, phải đưa bệnh nhân vào phòng CCU.” Nhân viên y tế đẩy giường bệnh nói: “Có gì thắc mắc có thể hỏi bác sĩ giải phẫu.”

Mặc Thâm ra tới, theo sau anh là Dương Sâm. Kỷ Sở Lệ làm như không nhìn thấy Mặc Thâm, đi thẳng về phía Dương Sâm hỏi: “Xin hỏi con tôi thế nào rồi? Có cứu chữa được không bác sĩ?”

Dương Sâm chẳng hiểu ra sao, giải thích: “Bác sĩ mổ chính không phải tôi, là bác sĩ Mặc của chúng tôi bác à.”

Kỷ Sở Lệ rơi vào tình thế khó xử. Vu Thanh Hoàn thở dài một hơi rồi bước đến trước: “Bác sĩ Mặc, tình hình chồng tôi thế nào rồi bác sĩ?”

“Xương sườn bị gãy đâm vào phổi bên phải, xuất huyết tương đối nhiều, chúng tôi đã làm thủ thuật vá phổi cho anh ấy. May mắn là anh ấy chỉ bị gãy xương sườn bên phải, xương bên trái vẫn ổn. Vì vậy khả năng tim bị tổn thương không cao. Những vấn đề khác đợi sau khi vào phòng CCU quan sát sẽ bàn tiếp.” Mặc Thâm nói.

Ba người phụ nữ cuối cùng đã có thể buông xuống tảng đá trong lòng. Vu Thanh Hoàn rồi rít cảm ơn, còn Kỷ Sở Lệ chỉ khi sắp đi mới gượng ép nặn ra hai từ ‘Cám ơn.’

Kỷ Nguyên Hiên được đưa vào phòng bệnh theo dõi. Được sự cho phép của bác sĩ, Kỷ Sở Lệ ngồi ở đầu giường trông chừng con trai. Vu Thanh Hoàn và Hứa Tri Mẫn gấp rút làm thủ tục nhập viện. Đến giữa trưa, lúc Hứa Tri Mẫn xách hai giỏ lớn đựng vật dụng hàng ngày trở về phòng bệnh thì anh em Mặc Thâm, Mặc Hàm đang đứng ở cuối giường lặng im nhìn Kỷ Nguyên Hiên chăm chú. Kỷ Sở Lệ tuy mất hứng nhưng không thể nào xua đuổi bác sĩ đã cứu chữa con trai mình.

Mặc Hàm chủ động đón lấy đồ đạc nặng trĩu trong tay Hứa Tri Mẫn: “Chị Tri Mẫn, sắc mặt chị kém quá, chị đi nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, chị phải trông anh chị mới được, anh ấy chưa qua khỏi thời kỳ nguy hiểm phải không?”

Mặc Thâm nói xen vào: “Tình trạng anh họ em ổn định rồi, đã có y tá săn sóc đặc biệt theo dõi sát sao, nhiều người nhà ở lại phòng bệnh như vậy không cần thiết, sẽ làm tăng nguy cơ lây nhiễm cho bệnh nhân.”

“Vậy dì cả đi nghỉ đi ạ, một mình con ở đây được rồi.”

Mặc Thâm rút cuộc không nhìn được nữa, giữ chặt tay cô hỏi: “Em đã hứa gì với anh?”

Kỷ Sở Lệ thấy vậy trừng mắt: “Cậu tưởng cậu là gì của cháu gái tôi hả? Tôi cảnh cáo cậu, bỏ tay con bé ra!”

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy.”

“Cái gì mà chuyện của cậu? Nhà họ Mặc các người đời nào tốt bụng với ai!”

“Dì họ!” Hứa Tri Mẫn ngăn lại bàn tay vung lên của Kỷ Sở Lệ. “Mặc Thâm không phải người như vậy đâu.”

“Con còn bệnh nó nữa à?”

“Anh ấy là người con thích.” Chính Hứa Tri Mẫn cũng không ngờ mình lại bỗng dưng phân trần một cách tự nhiên như vậy.

“Trời ơi!” Kỷ Sở Lệ ôm trán, “Con thích ai không thích, sao khi không lại đi thích cái thằng này chứ?”

Mặc Thâm mặc kệ Kỷ Sở Lệ làm ầm ĩ, chỉ biết sau từng ấy năm anh trải qua gian khổ cùng cô, cuối cùng anh đã đợi được câu nói này của cô. Anh xoay mặt cô lại, ánh mắt tràn đầy tha thiết: “Em nói lại câu vừa rồi lần nữa đi.”

Hứa Tri Mẫn bối rối đáp: “Sao nói được, câu ấy cả đời chỉ nói một lần thôi!”

Mặc Thâm mỉm cười: “Quan trọng nhất là em chưa nói từ đó.”

“Em có thể làm chứng này, câu vừa nãy không có từ đó.” Mặc Hàm vội vàng phụ họa.

Hứa Tri Mẫn lườm Mặc Hàm: “Em càng ngày càng gian xảo, coi chừng chị mách bạn gái em bây giờ.”

Mặc Hàm vuốt cằm: “Bạn gái em ở bệnh viện nhi đồng, muốn em đưa chị số điện thoại không?”

“Em tưởng chị không dám chắc?” Hứa Tri Mẫn càng lúc càng lúng túng, rõ ràng hai anh em nhà này đang ép cô phải nói ra từ ấy bằng được mới thôi.

May sao ngay lúc này khoa gây mê gọi họ về ký tên lên biên bản ghi chép ca phẫu thuật tối qua, nhờ vậy Hứa Tri Mẫn mới được giải cứu khỏi tình cảnh khốn đốn. Lúc rời đi Mặc Hàm nhắc Hứa Tri Mẫn: “Đợi lát nữa cùng đi ăn cơm trưa nhé chị.”

Thấy hai người đi rồi, Hứa Tri Mẫn nói với Kỷ Sở Lệ: “Dì họ.”

Kỷ Sở Lệ xua tay: “Dì không quản nổi con, có gì con nói với mẹ con đi, ba mẹ con và nhà dì chẳng qua chỉ là họ hàng, dì nhìn là biết ngay, thấy nhà họ Mặc giàu sang phú quý, thế nào ba mẹ con cũng sẽ không phản đối hai đứa quen nhau.”

Hứa Tri Mẫn biết Kỷ Sở Lệ đang nóng giận, bèn nói vài câu lý lẽ: “Dì họ, dì cháu mình đừng nhắc những chuyện khác nữa, tính mạng của anh họ có phải được Mặc Thâm cứu không ạ?”

“Nó là bác sĩ, cứu người là phải rồi.”

“Vậy dì giận anh ấy chuyện gì? Giận anh ấy cứu anh họ?”

Kỷ Sở Lệ thở hồng hộc: “Thôi, dì nói không lại cái miệng của con.”

Vu Thanh Hoàn quay về kịp lúc, chị đỡ lời giúp Hứa Tri Mẫn: “Mẹ, con thấy mẹ giận dữ chỉ hại cho sức khỏe của mẹ thôi.” Tiếp đó, chị kể sáng nay nhà họ Mặc biết Kỷ Nguyên Hiên gặp tai nạn đã lập tức gọi điện hỏi thăm thương tích của anh, rồi còn hứa dù thế nào họ cũng sẽ cố gắng hết sức.

Kỷ Sở Lệ ương ngạnh đáp: “Giả nhân giả nghĩa cả đấy.”

“Con và Tri Mẫn lại nghĩ giả nhân giả thế này thì tốt thật, chẳng phải đã cứu sống được chồng con đó sao?”

Đúng lúc Kỷ Sở Lệ định tiếp tục phản bác thì Kỷ Nguyên Hiên nằm trên giường bỗng mở mắt, ngón tay co giật.

Y tá sẵn sóc đặc biệt gọi Dương Sâm ở gần bên qua xem. Dương Sâm kiểm tra cẩn thận một lượt rồi nói với họ: “Ổn rồi. Lượng máu trong ống dẫn lưu rất thấp, người cũng tỉnh lại, về cơ bản đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.”

Con trai hồi tỉnh từ cơn thập tử nhất sinh khiến Kỷ Sở Lệ cảm động đến mức rưng rưng nước mắt. Lúc này đây, bà không thể không thừa nhận người nhà họ Mặc đã cứu sống tính mạng con bà.

Hứa Tri Mẫn rời phòng bệnh cùng Dương Sâm. Đợi Dương Sâm thay bộ quần áo làm việc xong, hai người đi ra cổng chính khu nội trú, nhóm Mặc Thâm đã đợi sẵn ở đó.

“Không phải đến căn tin ăn cơm à?” Hứa Tri Mẫn thấy họ lái xe, không khỏi nơm nớp lo âu. Càng đi lâu với họ, bệnh tình của cô càng có khả năng bị phản phui bất cứ lúc nào.

Dương Sâm và Quách Diệp Nam lập tức trêu chọc như thể bắt bẻ cô: “Sao, anh họ em thoát chết rồi, em phải đền đáp công lao to lớn của bọn anh mới đúng chứ?”

Hứa Tri Mẫn bị kéo lên xe.

Đến nhà hàng hải sản nổi tiếng gần bệnh viện, mấy anh chàng cùng lật thực đơn, cuối cùng chỉ chọn những món tươi ngon nổi tiếng. Hứa Tri Mẫn sờ sờ ví tiền, chẳng phải cô đau lòng gì, mời họ ăn bữa cơm là chuyện đương nhiên, cô chỉ sợ lúc đi vội quá không mang đủ tiền mà thôi. Tới khi đầu ngón tay chạm được vào tấm thẻ tín dụng cô mới thấy yên lòng.

Món ăn được dọn lên bàn, cô chưa kịp cầm đũa thì đã có vài người gấp thức ăn vào chén cô. Hứa Tri Mẫn nhìn đồ ăn trong chén chất thành hòn núi nhỏ, mang máng cảm giác được họ đã nhận ra chuyện gì đó, cô nở nụ cười miễn cưỡng: “Mọi người đừng khách sáo.”

Quách Diệp Nam chỉ chỉ chén của cô: “Chủ nhân phải động đũa trước bọn anh mới dám ăn chứ.”

Hứa Tri Mẫn nghe vậy bèn gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhai vài lần rồi nuốt xuống. Ngẩng lên thấy mọi người đều đang nhìn mình, tâm trạng cô mỗi lúc một hốt hoảng, nhưng lại không thể không cố cười: “Sao các anh không ăn đi?”

“Ăn chứ, em mời đương nhiên là bọn anh ăn rồi.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Quách Diệp Nam lại buông đũa xuống, “Có điều, trước tiên bọn anh muốn nghe em nói lý do tắt máy.”

Không giấu được nữa ư? Cổ họng Hứa Tri Mẫn chát xít: “Tại di động hết pin...”

“Sau đó cả đồ sạc pin cũng mất luôn nhỉ?” Dương Sâm hừ giọng, “Hứa Tri Mẫn, em nghĩ em đang nói chuyện với ai?”

Hứa Tri Mẫn đương nhiên biết cô đang nói chuyện với toàn những con người chuyên nghiệp, và qua lời nhắc nhở của Dương Sâm cô cũng ý thức được sắc mặt và sắc môi của mình nhất định rất khó coi. Chưa nghĩ được nên giải thích thế nào, thần kinh cô căng thẳng đến độ ngực đau thắt lại, cơn ho khan đột ngột ập đến.

Mặc Thâm lập tức ôm vai cô, xem sắc mặt cô hỏi: “Em có sao không?”

“Không sao, sặc một chút thôi.”

“Uống ít nước nhé?”

Cô xua tay.

Thấy cô thở hổn hển chẳng nói năng được gì, Mặc Hàm ở bên đưa tay ra định bắt mạch cho cô. Hứa Tri Mẫn giật ngay tay ra theo phản xạ: “Chị đã nói không sao còn gì!”

Mặc Hàm bàng hoàng, về mặt những người còn lại trên bàn ăn đều ảm đạm. Hứa Tri Mẫn rất nhanh nhận ra sự thất thố của mình, vô cùng hối tiếc xin lỗi cậu: “Xin lỗi Mặc Hàm, chị chỉ...”

Mặc Thâm ôm cô nói: “Về thôi.”

“Nhưng mọi người đã ăn gì đâu?”

Mục đích họ đưa cô ra ngoài ăn là để dò la chân tướng. Giờ đây ai cũng nhìn ra cô thật sự bị bệnh, làm sao còn bụng dạ nào nuốt trôi cơm?

Trước khi đi, nhóm Quách Diệp Nam dặn Mặc Thâm: “Có gì báo ngay nhé.” Mặc Thâm gật đầu rồi một mình dắt cô ra xe.

“Em phải về bệnh viện trông chừng anh họ.”

“Anh đưa em về.” Mặc Thâm thấy cô sợ sệt như con thỏ con, dần xuống bất an trong lòng, vuốt ve gương mặt cô cười nói: “Em vẫn chưa nói từ kia, đừng quên đó.”

Nét mặt Hứa Trí Mẫn dịu đi đôi chút, cô ngượng ngùng nói: “Hai chữ hay một chữ cũng như nhau mà*.” Nói xong, cô lật đặt khom lưng chui ngay vào ghế trước.

(*) Thích – ; Yêu – .

Lại là dòng xe ách tắc dài lê thê. Mặc Thâm nắm tay lái nhúu mày suy tư. Anh phải làm cách nào mới có thể khiến cô sẵn lòng nói ra sự thật? Nếu cô cự tuyệt thì anh nên làm gì bây giờ? Đời này chuyện anh không muốn làm nhất là mạnh bạo bức bách cô.

Anh nhấn chân thắng lái xe vào bãi đỗ, quay đầu nhìn cô. Cô nhắm nghiền mắt tựa người vào ghế, từ màu đỏ không khỏe mạnh ửng lên trên gò má có thể thấy cô mệt mỏi tột cùng. Khoảnh khắc này anh đã quên mình là bác sĩ, sợ đánh thức cô nên anh chỉ đắp áo khoác lên vai cô. Không biết bao nhiêu lần anh tự nhủ với mình, được bảo vệ cô ngày qua ngày chính là niềm hạnh phúc lớn lao. Nhưng đến giờ phút này, mọi sự kiên trì đều trở thành vô nghĩa.

Cô bị bệnh. Trực giác nghề nghiệp mách bảo anh rằng, lần bệnh này của cô hiển nhiên khác hẳn lần bệnh trước, thế nên lòng tin vững vàng của anh bắt đầu lung lay.

Anh nhắm mắt, cảm di động đang rung lên.

“Mặc Thâm à? Tôi, Viên Hòa Đông đây.”

Mặc Thâm nghiêng người sang bên, nhỏ giọng đáp: “Tôi đây.”

“Hứa Trí Mẫn đang ở kế bên cậu phải không?”

“Ừ.”

“Ban đầu tôi định báo tin cho cậu và Quách Diệp Nam, nhưng cậu lên bàn mổ, Diệp Nam lại bận việc. Hiện giờ giáo sư Tiêu Kỳ và tôi đã ở sân bay thành phố R rồi, đến bệnh viện ngay đây.”

“Thầy Tiêu?”

“Trí Mẫn đến chỗ thầy Tiêu khám bệnh, đã vậy cô ấy còn chạy trốn khỏi phòng bệnh của Hiệp Hòa. Cậu nghe cho kỹ này: giữ cô ấy lại, cô ấy không được vận động mạnh, cũng không được xúc động quá mức. Những chuyện khác đợi tôi về chúng ta nói tiếp.”

Trái tim Mặc Thâm tê dại. Lời nói của Viên Hòa Đông đã chứng minh trực giác bác sĩ của anh là chính xác. Tiếp xúc với Tiêu Kỳ gần một năm, anh hiểu cách thức xử trí bệnh nhân của thầy mình. Tiêu Kỳ sẽ không bắt ép bệnh nhân nhập viện, trừ phi căn bệnh ẩn chứa nguy cơ đột tử bất cứ lúc nào.

Ghế bên cạnh vọng đến hai tiếng ho nhẹ của cô: “Tối chưa anh?”

Mặc Thâm hít một hơi thật sâu: “Tối rồi.”

Nghe giọng nói anh đặc âm mũi, Hứa Trí Mẫn ân cần hỏi: “Anh sao vậy?”

Mặc Thâm không biết nên mở lời thế nào. Anh không bao giờ e sợ người khác cướp đoạt cô, cho dù là chương ngại vật Kỷ Nguyên Hiên hay Viên Hòa Đông, nhưng lúc này đây kẻ đến cướp đoạt cô là tử thần đầy hùng mạnh.

“Thâm?” Cô đặt tay lên vai anh.

Anh xoay phắt người lại, những nụ hôn nhỏ vun đien cuồng rơi trên trán cô.

Cô bị hành động của anh dọa sợ: “Thâm, xảy ra chuyện gì sao?”

Anh dùng môi mình phong tỏa môi cô thay cho câu trả lời. Cô là của anh, dù kẻ đến cướp đoạt cô là ai, anh cũng tuyệt đối không cho phép.

Giữa trưa, bãi đỗ xem im vắng, khoảng đất trống trải hiu hắt gió thu, còn bên trong xe lại là lửa nóng cuồng nhiệt. Trong phút quần quít nồng nàn, anh chậm rãi đưa tay đến gần trái tim cô, cảm nhận nhịp tim của cô qua bàn tay mình. Cô mơ hồ mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy trong đôi mắt anh.

“Mình lên thôi.” Anh hít mũi, cẩn thận đỡ cô ra cửa xe.

Cô chợt thấy nghi ngờ, anh biết điều gì rồi sao?

Sau đó Mặc Thâm vào văn phòng bác sĩ lấy đồ đạc. Cô vốn định đến phòng bệnh thăm chừng anh họ trước, nhưng lại không yên lòng phản ứng khác thường vừa rồi của Mặc Thâm. Cô chỉ mong mình hoa mắt, vẻ đau thương khổ sở đó của anh là điều mà cả đời này cô không muốn nhìn thấy.

Nhân tiện cô hỏi Dương Sâm kế hoạch điều trị tiếp theo của anh họ, cùng lúc đó phía cuối hành lang có một bóng người quen thuộc hối hả bước tới. Nhận ra người đi đến Viên Hòa Đông, cả hai đều sững sốt.

“A Viên, sao cậu về vậy?” Dương Sâm kinh ngạc, “Hội nghị thường niên ở Bắc Kinh kết thúc rồi à?”

“Chương trình hội nghị can thiệp nội tim mạch kết thúc hôm qua, tớ xin phép về trước thời hạn.” Viên Hòa Đông trả lời, hốc mắt cay cay khi bắt gặp mái tóc ngắn của Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn nghe vậy hiểu ngay anh đã vất vả vì chuyện của cô, trong lòng thấy rất hổ thẹn. “Xin lỗi sư huynh, em không ở Bắc Kinh.”

“Ừ, em không ở Bắc Kinh. Thật ra anh đã nhìn thấy em ở sân bay, nhưng không nghĩ em lại cắt tóc.”

“Sư huynh?”

Viên Hòa Đông cố nén khổ đau xuống đáy lòng, tránh người sang bên hỏi: “Tri Mẫn, nói thật với anh đi, em có quen vị bác sĩ này không?”

Tiêu Kỳ lập tức xuất hiện sau lưng Viên Hòa Đông, Hứa Tri Mẫn thẳng thốt mở to mắt.

“Cắt tóc.” Tiêu Kỳ cười cười, “Thì ra là đã nghĩ thông suốt, quyết định nhập viện chữa trị?”

Dương Sâm đứng bên cạnh nói: “Ồ... thầy Tiêu, sao thầy bay từ Bắc Kinh đến đây thế ạ?”

“Tìm bệnh nhân chạy trốn khỏi bệnh viện.” Tiêu Kỳ lãnh đạm trả lời, “Tôi đã cảnh cáo cô ta không được xuống giường, cũng không được chạy khỏi bệnh viện, vậy mà cô ta không những ngồi máy bay mà còn chạy đi suốt đêm. Hứa Tri Mẫn, bây giờ em còn có thể đứng trước mặt tôi, quả đúng là kỳ tích.”

“Chẳng qua là sa van hai lá thôi mà thầy.” Hứa Tri Mẫn hít thở sâu, “Chỉ cần uống thuốc đúng hạn là sẽ không sao.”

“Em thông minh quá nhỉ, đã chẩn đoán được một thì tại sao không chẩn đoán được hai?”

“Đó là chẩn đoán mang tính khả năng, không phải chẩn đoán chính xác ạ.”

“Em ăn nói lanh lợi thật, thảo nào Viên sư huynh của em bảo em từng là người giỏi nhất trong đội hùng biện của trường.” Tiêu Kỳ nói xong bèn quay sang Dương Sâm, “Mặc Thâm đâu rồi?”

“Cậu ấy đang ở văn phòng bác sĩ.” Dương Sâm đáp.

“Gọi cậu ấy tới đây.”

Hứa Tri Mẫn hoảng hốt: “Bác sĩ Tiêu.”

Tiêu Kỳ nói: “Em không được phép can thiệp gọi cậu ấy. Thứ nhất, Viên sư huynh của em nói hai người đang qua lại; thứ hai, Mặc Thâm là học trò của tôi.”

“Mặc Thâm! Mặc Thâm!” Dương Sâm gọi hai tiếng.

Hứa Tri Mẫn biết mình không còn cách nào trốn tránh, hai mắt nhìn chăm chăm cửa văn phòng. Khi Mặc Thâm vừa bước ra, thần kinh căng thẳng của cô rốt cuộc không chịu đựng thêm được nữa, cả người cô mềm nhũn ngã khụy xuống.

Trong một giây chóng vánh vừa ngẩng lên, Mặc Thâm chỉ kịp nhìn thấy cô ngã xuống. Mọi người đứng gần bên không kịp đỡ cô. Cô ngã xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo. Quấn quanh chiếc cổ mảnh khảnh của cô là dải khăn quàng màu xám anh tặng cô vào đêm vượt qua kỳ thi lấy giấy phép hành nghề bác sĩ, giờ đây nó lỏng lẻo rơi tuột ra ngoài. Trái tim anh chớp mắt cũng chia năm xẻ bảy.

46. Chương 46

Về đến nhà sau ca trực đêm, Quách Diệp Nam vừa vọt vào phòng tắm thì nhận được cuộc gọi khẩn cấp của Dương Sâm: “Quay lại bệnh viện nhanh lên, Hứa Tri Mẫn đang cấp cứu!”

“Cái gì?!”

“Tình hình gấp lắm rồi, phải làm can thiệp ngay lập tức. Giáo sư Vương không có ở đây, giáo sư Tân không chịu làm, A Viên muốn thử mạo hiểm một lần, cậu phải quay vào thôi.”

Quách Diệp Nam không nói hai lời, vợ lấy áo khoác cấp tốc chạy đến khoa.

Trong phòng bệnh CCU người đứng chặn kín, vì bệnh nhân là đồng nghiệp cũ nên ai nấy đều hết sức lo lắng. Quách Diệp Nam đẩy một người ra chen vào phòng bệnh. Trước giường bệnh, Mặc Thâm nắm chặt bàn tay Hứa Tri Mẫn, hai mắt đỏ ngầu. Mí mắt Hứa Tri Mẫn hơi hơi mở ra, cô nghiêng đầu muốn thoát ra khỏi mặt nạ thở đường khí: “Đừng... nói với ba mẹ em...”

“Anh xin em, đừng nói gì cả, giữ sức đi!” Mặc Thâm khàn giọng quát khê, “Em nghe anh một lần được không!”

Quách Diệp Nam đến gần Dương Sâm nói: “Tình hình thế nào vậy?”

“Rất phiền phức. Thầy Tiêu và giáo sư Tân suýt chút cãi nhau. Giáo sư Tân thà chết cũng không chịu cầm dao mổ, nói không được thì mở lồng ngực khẩn cấp.” Dương Sâm nói, “Thật ra với tình trạng sức khỏe của cô ấy, bệnh tình phức tạp kiểu này nếu không xem xét kỹ lưỡng mà đã vội vàng mổ thì chẳng khác nào mất mạng. Mở lồng ngực khẩn cấp chính là bước cuối cùng, một khi đã hết cách.”

“Tại sao giáo sư Tân không đồng ý?”

“Dựa theo kết quả kiểm tra điện tâm đồ, lòng ống động mạch vành của cô ấy rất hẹp, đó là hẹp bẩm sinh. Nhưng quan trọng hơn cả là, hai nhánh của mạch chủ bị lấp kín. Thầy Tiêu kết luận đây là biến chứng căn bệnh mãn tính của cô ấy, hơn nữa hậu quả lại cực kỳ nghiêm trọng do nó càng ngày càng phát triển từ mầm móng của căn bệnh bẩm sinh trước đó. Kiểm tra toàn diện đã hoàn tất, bước tiếp theo là nên mổ như thế nào. Nhưng giáo sư Tân nói mạch tim yếu như vậy làm can thiệp quá nguy hiểm.”

“Xét về trình độ giải phẫu can thiệp tim mạch của toàn thành phố này thì khoa chúng ta xem như đứng hàng nhất nhì. Hay là mời chuyên gia bên Phụ Ngoại sang?”

“Không đợi được nữa, enzyme cơ tim của cô ấy và điện tâm đồ bắt đầu thay đổi. Tiểu cầu cô ấy lại thấp, nếu làm tan máu rất dễ dẫn đến xuất huyết.”

Quách Diệp Nam gật đầu: “Thế thì tớ và A Viên buộc phải cầm dao mổ rồi.”

Ở góc phòng, giáo sư Tân hoàn toàn không tán thành ý kiến của nhóm Tiêu Kỳ, vị giáo sư nóng tính nổi giận: “Các người cứ mổ cho cô ấy đi!” Dứt lời, ông giận dùm dùm rồi đi.

Tiêu Kỳ khoanh hai tay trước ngực nhìn hai người còn lại là Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông nói: “Các cậu mổ, ngoại khoa chúng tôi làm hậu thuẫn cho các cậu. Tóm lại, chúng ta sẽ cố gắng giảm thương tổn đến mức thấp nhất.”

Có sự ủng hộ mạnh mẽ từ Tiêu Kỳ, áp lực của Viên Hòa Đông và Quách Diệp Nam giảm đi đáng kể. Trước tiên, hai người vào phòng can thiệp thay quần áo giải phẫu. Suy nghĩ trong đầu Viên Hòa Đông hỗn loạn.

Anh đã từng đặt giả thiết, nếu em gái không phát bệnh năm ấy mà phát bệnh khi anh đã thành bác sĩ thì liệu anh có thể cứu sống em mình hay không? Giờ phút này, khi sự muội quan trọng với anh như cô em ruột đang nằm trên bàn mổ anh sắp cầm dao, anh lại không điều khiển nổi hai bàn tay run rẩy của mình.

Quách Diệp Nam ấn đầu vai anh: “A Viên. Tổ mổ chính cho, cậu ở bên phụ trợ.”

“Không cần, tớ đã mổ nhiều ca hơn cậu.”

“Không, tớ mổ chính.” Quách Diệp Nam nhất quyết.

Viên Hòa Đông biết Quách Diệp Nam nghĩ cho anh, lỗ như sầy tay trong ca phẫu thuật của Hứa Tri Mẫn thì anh sẽ phải hối hận suốt đời.

Trương Tề Duyệt đột ngột tông cửa xông vào: “Giáo sư Tân phản đối gay gắt là vì tôi và ông ấy đã gặp ca tương tự, biết rõ nguy hiểm trong đó, giáo sư không muốn nhìn thấy cấp dưới mình quý mến xảy ra bất trắc, mà cũng không cầm dao được. Tôi sẽ giúp một tay.”

“Chuyện này... được rồi.” Quách Diệp Nam chần chừ.

Trương Tề Duyệt nghiêm túc nói: “Tôi thừa nhận tôi và cô ấy từng gây gỗ, nhưng cô ấy và Vương Hiểu Tịnh là hai cộng sự giỏi nhất mà tôi và giáo sư đều công nhận. Hiện tại cô ấy bệnh đến mức này, trong lòng tôi và giáo sư thật sự không thể chịu nổi.”

Quách Diệp Nam và Viên Hòa Đông gật đầu với anh ta. “Bác sĩ Trương, vậy chúng tôi xin nhờ anh giúp.”

Bệnh nhân muốn vào phòng can thiệp làm phẫu thuật phải có người thân ký tên.

Kỷ Sở Lệ sợ thất thần: “Người đang khỏe mạnh, mới phút trước còn nói chuyện với mẹ, sao tự dưng giờ lại bệnh tình nguy kịch?”

“Mẹ, mẹ ở đây với Kỷ Nguyên Hiền đi, việc này để con lo liệu.” Vu Thanh Hoàn đẩy mẹ chồng vào phòng bệnh của chồng rồi quay lại nói với Tiêu Kỳ: “Bác sĩ, em dâu tôi còn rất trẻ...” Vành mắt chị lại đỏ hoe.

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Tiêu Kỳ nói.

Vu Thanh Hoàn lau nước mắt trên khóe mi, cầm bút lên: “Tôi là chị dâu em ấy, tôi ký thay cho em ấy.” Ngòi bút còn chưa chạm vào trang giấy thì bút trong tay chị đã bị Mặc Thâm rút đi.

“Để tôi ký.” Mặc Thâm nghiêm túc đặt bút ký lên mình lên đơn chấp thuận, “Vì từ khi cô ấy mười tám tuổi, tôi đã xác định cô ấy là vợ của tôi.”

Nghe anh nói câu này và nhìn gương mặt tiêu tụy của anh, mọi người không nén nổi đau thương. Mặc Hàm chạy ra một góc gọi điện ẹ: “Mẹ ơi, hay ba mẹ tới đây đi, chị Tri Mẫn bệnh nặng lắm, con sợ anh không chịu nổi quá.”

Do thiếu oxy nên khi được đẩy vào phòng giải phẫu ý thức Hứa Tri Mẫn không còn tỉnh táo. Cô nhìn ánh đèn sáng choang trên trần phòng phẫu thuật, há miệng thở đứt đoạn. Mặc Thâm vuốt ve trán cô: “Chỉ tạo hình thôi, đừng lo.”

“Mặc Thâm, em có câu này muốn nói...”

“Em đừng nói gì hết, đợi em khỏe lại...”

“Không, em muốn...” Trong tầm mắt nhòa đi của cô xuất hiện đôi mắt anh. Từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã biết đôi mắt ấy sẽ đi vào cuộc đời cô. Vậy nên trí nhớ của cô mơ hồ quay về miền đất tuyết tinh khôi nơi anh và cô ước hẹn: “Em muốn ngắm tuyết.”

“Anh sẽ đưa em đi! Nhất định đưa em đi!” Anh hứa với cô, nhưng cô chỉ ‘ừ’ một tiếng thật nhẹ. Anh cuống quýt cởi bao tay vuốt ve gương mặt cô, làn da cô ướt lạnh khiến trái tim anh treo lơ lửng giữa không trung. Máy theo dõi đột nhiên vang lên tiếng báo động, anh còn chưa kịp phản ứng thì một câu tuyên cáo đã làm đầu óc anh trống rỗng.

“Tim ngừng đập đột ngột!”

Vai bị ai đó xô vào, chân anh liên tục loạng choạng. Anh bỗng sực tỉnh, thấy có người làm CPR cho cô liền nhào lên phía trước, “Mẫn!!”

□□□

Tiêu Kỳ mặc sẵn bộ quần áo chống phóng xạ đứng ngoài hành lang phòng can thiệp chờ đợi. Anh ta đi đến văn phòng công nhân viên chức, nhìn thấy trên tường treo bức ảnh tập thể của nhân viên phòng can thiệp. Tiêu Kỳ nheo mắt chỉ vào Vương Hiểu Tịnh hỏi một y tá: “Cô ấy là...”

“Y tá Vương Hiểu Tịnh.”

Wang Hui Ting? Tiêu Kỳ nhíu mày. Hóa ra, trong khi anh ta bỏ công tìm kiếm cô ở Bắc Kinh ròng rã bao lâu nay thì cô đã rời bỏ Bắc Kinh đến thành phố R, lại còn chuyển nghề nghiệp, đổi họ tên. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô thay hình đổi dạng là vì muốn mai danh ẩn tích.

“Hôm nay y tá Vương có đi làm không?” Tiêu Kỳ hỏi.

“Chị ấy được điều sang trung tâm lọc máu rồi.”

Tiêu Kỳ cúi đầu trầm tư, cuối cùng đã có thể xác định tấm ảnh Hứa Tri Mẫn cầm theo là cô đưa.

Một bác sĩ thực tập đột ngột chạy ra sốt ruột gọi: “Giáo sư Tiêu, bên phòng giải phẫu...”

Sắc mặt Tiêu Kỳ trở nên nghiêm trọng, anh ta bước nhanh đến phòng giải phẫu. Vừa vào cửa, Tiêu Kỳ đã thấy cả phòng trong tình cảnh hỗn loạn. Nhóm Dương Sâm giữ chặt Mặc Thâm; bên này, Viên Hòa Đông đang tiêm nitroglycerin; bên kia, Trương Tề Duyệt không thể rời khỏi vị trí vì phải tập trung theo dõi việc tiêm thuốc vào động mạch cho bệnh nhân; còn Quách Diệp Nam thì đang làm CPR.

“Sao lại thế này?” Tiêu Kỳ lao đến đầu giường đưa tay kiểm tra mạch của bệnh nhân, nhịp đập vẫn mạnh và đều. Anh ta quay đầu nhìn đường cong điện tâm đồ trên máy giám sát, nói với Quách Diệp Nam: “Dừng một chút đi!”

Quách Diệp Nam đỏ mồ hôi ướt trán, hai tay không dám ngừng lại một giây một phút nào.

Tiêu Kỳ buộc phải tóm lấy bàn tay Quách Diệp Nam: “Bác sĩ Quách, cậu ngừng được rồi! Cậu còn ấn nữa là xương sườn em ấy gãy đấy.”

Quách Diệp Nam ngừng tay, thở không ra hơi hỏi: “Sao rồi thầy?”

Tiêu Kỳ quan sát điện tâm đồ, đáp: “Tim đã đập trở lại theo quy luật, tính chất nút xoang* bình thường.”

(*) Nút xoang là thành phần đầu tiên trong hệ thống dẫn truyền của tim.

Vừa thả lỏng được một chút Quách Diệp Nam đã thấy xương cốt khắp người rã rời, hai tay như nhũn ra.

Tiêu Kỳ đeo ống nghe vào kiểm tra nhịp tim bệnh nhân: “Vừa rồi là sao vậy?”

Kết quả mọi người ở đây đều nghẹn lời, chuyện xảy ra trong vài giây vừa trôi qua tựa như một bộ phim điện ảnh. Ba người nhóm Quách Diệp Nam sau nhiều lần vất vả mới gắn được giá rỗng cho bệnh nhân, cứ tưởng tất cả đều tốt đẹp, ngờ đâu vừa đổi sang làm tạo hình thì bệnh nhân bỗng nhiên bị rối loạn nhịp tim tâm thất. Viên Hòa Đông chưa kịp tiêm thuốc, điện tâm đồ đã biến thành một đường thẳng. Mặc Thâm trong phút nhất thời không khống chế được cảm xúc, Quách Diệp Nam xông lên làm CPR.

“Làm CPR bao lâu rồi?”

Quách Diệp Nam không nhớ nổi, những người khác cũng chẳng nói được gì. Bác sĩ thực tập khi ấy chạy đi gọi Tiêu Kỳ nhớ lại: “Hình như bắt đầu làm lúc em ra ngoài gọi giáo sư Tiêu.”

“Thì ra chuyện xảy ra chưa đến hai ba phút.” Tiêu Kỳ thu lại ống nghe, “Rất có thể động mạch vành co giật gây ra các phản ứng dây chuyền, chủ yếu là vì phản ứng của em ấy nhạy và mau hơn người bình thường. Trong tình huống này, chúng ta làm vậy đã là mạo hiểm, nếu làm tiếp nữa sẽ rất nguy hiểm, rút dây dẫn ra đi, dù sao mục đích cấp cứu cũng đạt được rồi.”

□□□

Lúc này đây có thể nói Hứa Tri Mẫn đã sống sót sau tai nạn. Thân thể khỏe hơn nhiều, người cũng phần chấn hơn. Một tuần sau, cô đòi xuất viện.

Các chủ nhiệm, giáo sư, bao gồm cả nhóm của Tiêu Kỳ đều nói chuyện với cô, giải thích cho cô hiểu cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hứa Tri Mẫn than thở: “Tháng một em phải thi.”

Các anh chàng nhóm Mặc Thâm thừa hiểu tính hết cô, ai nấy đều dùng ánh mắt ‘Em đáng đánh đòn.’ cảnh cáo cô. Tiêu Kỳ chưa gặp bệnh nhân như cô bao giờ, chỉ thấy cô gái Hứa Tri Mẫn này rất kỳ quái, anh ta cười nói: “Mạng em quan trọng hay cuộc thi quan trọng?”

Hứa Tri Mẫn nghiêm túc trả lời: “Cả hai đều quan trọng.”

“Cá và tay gấu không thể có được cả hai*, em chỉ có thể chọn một.”

(*) Lời dạy của Mạnh Tử.

“Phân tích về lý, bệnh của em trong một thời gian ngắn sẽ không vấn đề gì, để em thi xong rồi hãy bàn tiếp.”

“Cái gì?”

“Khi con người còn sống thì thời gian chỉ là hữu hạn, em không thể hoang phí dù chỉ nửa giây.”

“Có vẻ như lúc về nhà em chỉ nghĩ đến việc nỗ lực bằng mọi khả năng.”

“Vâng ạ. Em không nghĩ rằng mình sẽ đoán mệnh vì căn bệnh này mà sẽ sống rất khỏe mạnh. Vả lại em cũng sẽ không để bệnh tật cản trở việc học hành của em.”

Tiêu Kỳ im lặng quan sát gương mặt cô, hương bạc hà thơm dịu tỏa ra từ người cô càng để lại trong anh ta một ấn tượng đặc biệt. Bạc hà, tượng trưng cho sự mạnh mẽ và kiên cường. Có lẽ, anh ta có thể tin tưởng vào sự kiên quyết của cô.

Tiêu Kỳ làm bác sĩ chủ trị cho Hứa Tri Mẫn và đồng ý để cô xuất viện khi đã nhận được ba cam kết: 1 – Tái khám đúng giờ, uống thuốc đúng hạn, tinh dưỡng một tháng; 2 – Không đi Bắc Kinh, ghi danh dự thi tại đại học trong vùng; 3- Nếu cảm thấy hơi khó chịu, tuyệt đối không được tự ý giấu diếm trong lòng.

Sau khi xuất viện, Hứa Tri Mẫn bị Mặc Thâm đón về ký túc xá của anh. Ban đầu Hứa Tri Mẫn không thuận theo nhưng Mặc Thâm nói: “Chuyện giữa chúng ta mọi người biết hết rồi. Em là người của anh, chạy không thoát đâu.” Hứa Tri Mẫn lầu bầu: “Ai là người của anh chứ?” Mặc Thâm quảng hành lý trong tay sang một bên, ẵm cô đi một mạch vào phòng ngủ. Cửa phòng khóa chặt, hai người một ngày một đêm không ra. Mặc Hàm hiểu chuyện trốn sang nhà Dương Sâm. Vài tên bạn ăn hại đánh cược với nhau xem cao thủ Mặc Thâm xuất chiêu được mấy lần.

Vụ đánh cược này bị Lâm Giai và Phương Tú Mai phát giác, các cô gái trẻ đã kịch liệt: Đúng là đàn ông, hở ra là sex. Lúc Hứa Tri Mẫn đáng thương từ trong phòng đi ra, cả người đỏm xanh đỏm tím, đã vậy mấy dấu hôn còn đặc biệt thâm tím, cả tháng trời mới biến mất.

Mặc Thâm nói: “Anh không mang bao cao su, em cũng không thể uống thuốc tránh thai. Thế thì anh nên đến nhà họ Hứa của em thôi.”

Nhận được điện thoại của Vu Thanh Hoàn, mẹ Hứa Tri Mẫn định đến thành phố R thăm bệnh con gái, ai ngờ ba Hứa Tri Mẫn đi xa nhà không thể về kịp trong thời gian ngắn. Em trai lên tiểu học, mẹ vừa phải lo thủ tục đến trường vừa phải trông nom em. Khỏe lại sau ca giải phẫu, việc đầu tiên Hứa Tri Mẫn làm là gọi điện báo mẹ đừng đến, cô sẽ sắp xếp thời gian về nhà.

“Muốn về nhà thì ít nhất phải đợi anh họ em khỏe đã.” Hứa Tri Mẫn thương lượng với Mặc Thâm.

Hiểu rõ vị trí Kỷ Nguyên Hiên trong lòng cô không thể thay thế nên anh không còn miễn cưỡng nữa: “Thương tích của anh ấy ổn rồi. Vài ngày tới anh sẽ bố trí một buổi hội chẩn, kiểm tra toàn diện xong sẽ cho anh ấy xuất viện.”

Hứa Tri Mẫn mỉm cười: “Em biết anh sẽ không gây khó dễ cho anh ấy.”

Mặc Thâm cười nói: “Thời buổi này làm người tốt khó quá.”

Hứa Tri Mẫn nhú mồm, đầu phải cô không biết chút tiểu xảo của anh! Biện pháp tốt nhất để ‘trả thù’ nhà họ Kỷ là lấy ơn báo oán, khiến người nhà họ Kỷ phải nuốt ảm ức vào lòng. Trải qua tai nạn lần này của con trai, Kỷ Sở Lệ đã nói chuyện dễ nghe hơn, ngày người nhà họ Mặc được đến cúng bái bà cụ chắc hẳn không còn xa xôi.

Ngày Kỷ Nguyên Hiên xuất viện, Hứa Tri Mẫn đi tiễn anh. Quay trở về từ quỹ môn quan, ánh mắt anh nhìn cuộc đời đã phai nhạt đi rất nhiều và cũng thấu tỏ hơn rất nhiều. Anh gọi Hứa Tri Mẫn, từ từ mở ra gói khăn tay cầm trong lòng bàn tay. Hứa Tri Mẫn thấy thứ bọc trong đó là cây rậy tai bằng bạc: “Anh họ, đây là...”

“Trước khi qua đời, bà ngoại có tỉnh táo một thời gian ngắn. Bà đã lên phó thác thứ này cho anh, muốn anh chuyển giao cho em. Anh đoán đây là cây rậy tai dùng cho đứa bé trai nhà họ Mặc.”

Hứa Tri Mẫn hít mũi, trịnh trọng tiếp nhận di vật bà cụ để lại.

Sau khi trở về, cô đưa cây rậy tay cho Mặc Thâm. Mặc Thâm nhớ lại ngày đó bà dẫn anh và cô đi mua quần áo, bà cười hỏi anh: “Có còn nhớ hồi nhỏ con ghét nhất rậy lỗ tai không?” Vậy mà nay bà cụ đã qua đời. Mặc Thâm nhắm mắt lại, lòng đau buồn vô hạn.

Hứa Tri Mẫn nhẹ nhàng khoát tay lên vai anh, anh nắm ngược lại tay cô. Hai người cùng im lặng thật lâu, đắm chìm trong từng chút từng chút hồi ức về bà cụ. Cuối cùng anh dịu dàng hôn vành tai cô: “Ngày mai về bệnh viện tái khám nhé.”

Tiêu Kỳ đã nghỉ việc ở bệnh viện Hiệp Hòa, giờ đang công tác tại ngoại khoa tim bệnh viện tỉnh, vẫn với chức danh giáo sư thỉnh giảng. Hứa Tri Mẫn nghĩ thầm, có lẽ Tiêu Kỳ vì Vương Hiểu Tịnh mới đến bệnh viện tỉnh.

Lúc cô vào phòng khám bệnh, Tiêu Kỳ không ở đó mà chỉ có Viên Hòa Đông.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Sư huynh?”

“Thầy Tiêu đi nhận điện thoại đường dài rồi, sẽ quay lại nhanh thôi. Em ngồi xuống nghỉ chút đi, để anh bắt mạch cho em trước.” Viên Hòa Đông trả lời cô.

Đến tận lúc này, Hứa Tri Mẫn mới biết Viên Hòa Đông cũng gia nhập nhóm trị liệu cho cô.

Hứa Tri Mẫn ngồi chồm lút rồi hỏi: “Sư huynh, Quả Bạch Long khỏe không ạ?”

“Muốn đón nó về không?”

“Muốn ạ, nhưng mà...” Bây giờ đang ở cùng Mặc Thâm, mà Mặc Thâm lại rất sợ mèo.

Viên Hòa Đông bấm tay lên mạch của cô nói: “Nhà trọ chỗ em không tiện nuôi à?”

“Dạ.” Hứa Tri Mẫn trả lời úp mở.

“Sao vậy?” Viên Hòa Đông nhận ra có điều không bình thường.

“Không sao hết ạ.” Hứa Tri Mẫn cuống quýt phủ nhận. Nếu vì chuyện này mà người ngoài biết Mặc Thâm sợ mèo chết khiếp, nhất định anh sẽ làm thiệt kẻ đầu sỏ là Quả Bạch Long. Sợ Viên Hòa Đông hỏi tới cùng, cô đánh trống lảng. “Ca giải phẫu can thiệp của em là nhờ có sư huynh giúp đỡ, em chưa cảm ơn sư huynh nữa.”

Nhắc lại chuyện chấn động lòng người ngày đó, vẻ mặt Viên Hòa Đông rất phức tạp. Anh luôn tâm niệm cả đời này sẽ không để chuyện xảy ra với em gái mình năm ấy tái diễn, vì vậy khi Tiêu Kỳ đề nghị anh gia nhập, anh đã đồng ý không chút đắn đo. Anh thở ra một hơi: “Em phải cảm ơn Quách sư huynh của em mới đúng. Thời điểm tim em đột ngột ngừng đập, chính cậu ấy đã kịp thời làm CPR cho em.”

Hứa Tri Mẫn sững sờ: “Quách sư huynh làm CPR cho em sao?!”

Viên Hòa Đông cho rằng cô căng thẳng vì từng có lúc trái tim mình ngừng đập, vội vàng an ủi cô: “Chỉ là động mạch vành nhất thời co giật thôi.”

Trong khi đó, Hứa Tri Mẫn lại đang nghĩ về lần đầu tiên gặp Quách Diệp Nam trên xe lửa, anh ta đã hùng hồn thề thốt rằng mình tuyệt đối không làm CPR. Thế là cô cười khanh khách không dừng lại được.

☐☐☐

Hôm nay, Dương Minh Tuệ mời Hứa Tri Mẫn ra ngoài uống trà trưa.

Đi cùng họ còn có một cô gái trẻ xinh xắn lạnh lùng. Qua giới thiệu, Hứa Tri Mẫn biết được cô gái lạ này là bạn gái quen nhau bốn năm của Mặc Hàm, tên Đồng Manh, làm bác sĩ nội trú ở bệnh viện nhi đồng.

Dương Minh Tuệ nói chuyện với hai cô gái vài câu rồi bảo có công việc phải về trước. Hai cô chị em bạn dâu chưa xuất giá nhân rồi không có việc gì làm, vừa dạo cửa hàng vừa tán gẫu trên trời dưới đất, đề tài câu chuyện thường xoay xung quanh người nhà họ Mặc.

Hứa Tri Mẫn về nhà kể Mặc Thâm nghe về Đồng Manh.

Mặc Thâm chỉ ‘Ừ’ một tiếng rồi thôi.

Hứa Tri Mẫn có phần không hiểu: “Mặc Hàm và em ấy qua lại những bốn năm, sao không thấy Mặc Thâm dẫn em ấy đi gặp mặt mọi người?”

Mặc Thâm chú tâm lật cuốn tạp chí y học ngoại khoa.

“Em nói thử xem?” Mặc Thâm hỏi ngược lại cô.

Tiếp xúc với Đồng Manh một buổi chiều, Hứa Tri Mẫn cảm thấy Đồng Manh là kiểu con gái cứng của gia đình cán bộ cao cấp, tính cách tương đối dè dặt. Tuy không biết Mặc Hàm thích mẫu con gái nào, song Hứa Tri Mẫn lại có cảm giác Đồng Manh không phải mẫu người Mặc Hàm thích. Nhưng nếu Mặc Hàm không thích người ta thì tại sao quen nhau bốn năm vẫn chưa chia tay? Hứa Tri Mẫn không hiểu.

Vài ngày sau, tin tức Mặc Hàm và Đồng Manh chia tay truyền đến, phía chủ động chia tay là nhà gái.

Hứa Tri Mẫn hỏi: “Hai người ấy cãi nhau à?”

Mặc Thâm gợi ý cho cô: “Bốn năm, làm gì có chuyện vừa cãi nhau đã chia tay? Em ngẫm lại xem, gần đây Đồng Manh gặp gỡ chuyện trò với ai nhiều nhất?”

Hứa Tri Mẫn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Em?!” Qua một lúc lâu suy nghĩ, rốt cuộc Hứa Tri Mẫn cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Hồi đó người đề nghị qua lại là Đồng Manh, Mặc Hàm thuận miệng đồng ý. Yêu đương bốn năm dài, trái tim Mặc Hàm rõ ràng không mấy may rung động, nhưng vì mềm lòng nên ngại không nói chia tay. Dương Minh Tuệ cũng không muốn con trai mình bước vào nắm mồ hôn nhân không tình yêu, vì thế bà mượn Hứa Tri Mẫn khiến Đồng Manh biết khó mà lui. Cuối cùng khi chia tay Mặc Hàm, Đồng Manh đã nói thế này: “Mặc Hàm, em đã nghĩ mấy ngày nay rồi, em cảm thấy mình không thích hợp làm con dâu nhà anh.”

“Dì Tuệ xảo quyết quá đi mất, sớm biết vậy em đã chẳng nhiều chuyện với Đồng Manh rồi.” Hứa Tri Mẫn lắc đầu thở dài.

“Thế em đã nói gì với con bé?” Mặc Thâm tò mò.

Hứa Tri Mẫn bắt đầu kể: “Thì nói về công việc, học hành, về thời trung học, đại học của bọn em, rồi còn nói chuyện dì Tuệ xuống nông thôn làm thanh niên trí thức mà vẫn thi đậu lên đại học.”

“Ha ha.” Mặc Thâm thoải mái cười to: “Đồng Manh là dạng con gái thích ở nhà, em nói mấy chuyện này con bé không bỏ chạy mới là lạ.”

“Bởi vậy mới nói dì Tuệ lợi hại, dùng chiêu này thế nào người ta chẳng chưa đánh đã chạy.” Hứa Tri Mẫn chống cằm, bỗng nhiên phát hiện bàn tay không an phận của anh đang cởi cúc áo trước ngực cô, “Mặc Thâm...” Cô vừa mở miệng, anh đã cẩn nhẹ cánh môi cô, giữ chặt hai cổ tay cô và đề cô ngã xuống giường.

Gió đêm se sẽ cuốn lấy góc rèm, ánh trăng len lén trốn vào trong mây để lại buổi tối đẹp đẽ cho người hữu tình trong thiên hạ.

47. Chương 47: Kết Thúc: Tự Bạch Của Hứa Tri Mẫn

Rất khó hình dung anh của tôi là một người như thế nào.

Tôi từng hỏi anh: “Có bao giờ anh định bỏ em chưa?”

Anh thừa nhận: “Có.”

Tôi lại hỏi: “Vậy vì sao không bỏ em đi?”

Anh nói với ý tứ sâu xa: “Vào ngày sinh nhật mười tám tuổi của em, anh đã giao khế ước bán thân cho em rồi.”

Tôi bỗng chốc vỡ lẽ, thì ra là...

Anh đắc ý: “Em tưởng đó là gì?”

Đến giờ phút này thì tôi thành thật thừa nhận: “Em tưởng đó là vòng chân hay nhẫn cưới.”

Cuối cùng, tôi mở hộp trang sức màu tuyết trắng kia ra trước mặt anh, nhìn thấy tờ giấy gấp vuông vắn đặt trên đáy hộp bằng vải bông màu trắng, tâm trạng không ngôn từ nào diễn tả được. Anh của tôi, luôn là một người thực tế.

Trong phòng mở bài hát I'll never break your heart. Anh gỡ chiếc nhẫn bạc trên ngón út dịu dàng đeo vào ngón áp út của tôi: “Em có thể ký không?”

Tôi khẽ đáp ‘Vâng’, mở trang giấy trong hộp ra, ký và ghi họ tên của mình bên dưới phần ký tên của anh trên tờ đơn xin đăng ký kết hôn – Hứa Tri Mẫn.

48. Chương 48: Ngoại Truyện

1. Giới tính của Tiểu Mặc Mặc

Con tên Tiểu Mặc Mặc. Con sinh vào năm con Heo, lúc chào đời nặng khoảng sáu cân. Con là con heo nhỏ trắng trẻo mũm mĩm. Các cô dì chú bác bảo rằng, người cầm tinh con Heo rất sung sướng, cả đời có thể hết ăn lại nằm. Sung sướng đến vậy nên con không thích khóc, nghe nói hồi nhỏ ba mẹ con cũng chẳng thích khóc đâu.

“Cậu xem này, mắt tròn xoe đảo qua đảo lại, cứ nhìn chăm chăm người ta riết. Chao ôi đúng là gian tặc mà, nhóc con mới vài ngày tuổi thôi đấy.” Người bắt giắc nói lời thoại y như diễn viên hài kịch này chính là bạn thân nhiều năm của mẹ con, dì Lương Tuyết. Dì Lương Tuyết ăn mặc rất hiện đại, vừa hay tin mẹ sinh con, dì không tiếc bỏ mấy mỗi làm ăn lớn, từ một nơi xa xôi ngồi một cái máy có cánh thật to mà người lớn gọi là máy bay đến đây nhìn con heo nhỏ là con nè.

“Gian tặc?” Người phụ nữ trẻ nằm trên giường bệnh sắc mặt hơi tái đi sau lần vượt cạn có đôi mắt linh động đen lay lắt giống hệt con, đây chính là mẹ Hứa Tri Mẫn của con.

Con cảm giác thấy dì Lương Tuyết hơi ‘sợ’ mẹ con. Nhận ra cái liếc mắt đầy ngụ ý sâu xa của mẹ, dì Lương Tuyết cười ha ha gãi gãi ót rồi nhảy ngay đến trước giường mẹ con, lấy ra đôi vòng chân làm bằng bạc tuyết đẹp dành để đeo vào chân em bé.

“Hi hi, tớ hỏi rồi, đây là kiểu dáng mới nhất, đặc biệt hợp với tiểu công chúa nhà cậu.”

“Tiểu công chúa?”

“Không phải tiểu công chúa, thế chẳng lẽ lại là tiểu hoàng tử?”

Trên đầu mẹ con rơi xuống ba vạch đen.

Dì Lương Tuyết hét hồn kêu ‘a’ một tiếng, trợn to hai mắt chỉ vào con: “Trông giống bé gái hết sức, da dẻ trắng hồng, mắt cũng to tròn y chang cậu. Còn cái mỏ chu chu ra nữa chứ, làm người ta muốn thơm một

cái quá trời. (Đỉnh chính, dì Lương Tuyết ơi, con không phải chu mỏ đâu, là con ngáp đó.) Với lại, ai đó gọi điện nói tớ là tiểu công chúa cơ mà.”

Mẹ con hơi hơi nâng mi, dạo gần đây chuyện thế này xảy ra như cơm bữa nên mẹ mệt mỏi chẳng muốn giải thích nữa. Ngay sau đó dì Lương Tuyết nhìn theo hướng tay mẹ con, thấy một mớ đồ đặc chất đầy góc phòng bệnh. Phần lớn những thứ đó là quà người thân, bạn bè của ba mẹ mang tới tặng con, gần như toàn đồ dùng thuần một màu con gái. Dì Lương Tuyết sợ giật bắn cả người: “Ồ ơ...”

Con ngoác miệng ngáp một cái thật dài, tiện đà khua khua tay, xoay xoay người. Mẹ hiểu ý xuống giường thay tã cho con, con chứng minh con là con trai thứ thiệt làm dì Lương Tuyết lại một phen thất kinh.

Con được thay quần áo sạch sẽ thư thái sảng khoái, toét miệng nở nụ cười tươi rói vô địch huy chương vàng với dì Lương Tuyết. Dì Lương Tuyết cũng cười với con, vừa nắm tay con vừa lặng lẽ hỏi mẹ con: “Sao tự nhiên tiểu công chúa lại biến thành tiểu công tử vậy?”

Con cũng muốn biết tại sao lắm. Mẹ con chớp mắt: “Họ muốn con gái.”

“Nhà họ Mặc muốn con gái?” Người hỏi câu này chính là dì Lâm Giai xinh đẹp giỏi giang.

Chú Quách Diệp Nam gật gù: “Nhà họ Mặc đã mấy đời hương khói đàn ông quá vượng. Nhà bác cả Mặc Thâm cũng vậy, các anh em nhà đấy lấy vợ sinh con, tất cả đều là con trai.”

“Ý anh là, lúc Tiểu Mặc Mặc còn chưa ra đời thì mọi người đã đồn đại Tiểu Mặc Mặc tuyệt đối là bé gái, đơn thuần là nguyện vọng tốt đẹp của người nhà họ Mặc? Ôi, xem ra em cũng hồ đồ mất rồi. Rõ ràng làm việc trong bệnh viện, biết nhà nước có chính sách nghiêm cấm dùng thủ đoạn khoa học để biết giới tính em bé trước khi sinh, vậy mà vẫn tin lời đồn.” Dì Lâm Giai nhấp ngụm trà, “Tớ tặng Tiểu Mặc Mặc mấy bộ quần áo con gái, các cậu không ngốc như tớ chứ?”

Những người ngồi cùng bàn chưng hửng nhìn nhau.

“Tớ tặng búp bê Barbie đấy. Ha ha, con trai cũng thích búp bê mà.” Chú Triệu cười khan hai tiếng.

“Xi. Tặng Barbie à, sao không tặng một con búp bê lớn luôn đi. Barbie nhỏ quá không an toàn cho trẻ sơ sinh.” Quách Diệp Nam vừa giáo huấn chú Triệu, vừa ‘vô tình’ để lộ ra quà chú tặng con là một con búp bê thật lớn.

“Tớ tặng đồ chơi Disney, màu hồng nhạt.” Chú Dương Sâm thành thật thừa nhận sai lầm.

Còn dì Phương Tú Mai lại vênh vang tự đắc: “Em thông minh nhất. Trước đó em tặng một bộ âm nhạc dưỡng thai, dành riêng cho bé gái. Tiểu Mặc Mặc vừa sinh ra là bộ âm nhạc dưỡng thai này coi như vút. Ha ha ha.”

Mọi người hầm hè: “Chắc tại tài liệu âm nhạc dưỡng thai của em dạy toàn điều xấu, nên tiểu công chúa non nớt sợ quá mới biến thành tiểu hoàng tử chứ gì.”

Dì Phương lập tức kêu lên oan uổng: “Thật ra quà chúng ta tặng có là gì đâu. Người chịu phiền phức nhất là vợ chồng Mặc Thâm kia. Phòng em bé tường sơn trắng xanh hồng nhạt, giường hồng phấn, nôi em bé hồng phấn, cái gì cũng hồng phấn hết.”

Vì thế nên con là con heo nhỏ màu hồng phấn không hơn không kém – mặc quần áo hồng phấn, ôm bình sữa hồng phấn. Đương nhiên tình trạng này chưa kéo dài được mấy ngày thì mẹ con rất nhanh đã thay tất tần tã quần áo và vật dụng của con thành màu xanh da trời cho bé trai tuần tú. Toàn thân con chớp mắt biến thành con heo BB màu xanh da trời. Qua vài ngày, sự ra đời của con đã khiến lời đồn ‘Con là tiểu công chúa’ tự động sụp đổ, các dì các chú lập tức mang đến một đồ vật dụng cho bé trai.

Đáng nhẽ chuyện đã kết thúc ở đây. Vấn đề nằm ở chỗ, chú Mặc Hàm của con vẫn cất giữ bộ quần áo công chúa định tặng con, bộ đồ em bé ấy đẹp quá nên chú tiếc không nỡ bỏ. Một ngày, ba mẹ con đi ra ngoài, gửi con cho chú Mặc Hàm trông hai giờ. Sau đó thì nhóm chú Quách Diệp Nam tới chơi. Thừa dịp ba mẹ con không có nhà, các chú ấy vừa chọc ghẹo con, vừa đồng thanh than thở, nói đáng về con xinh đẹp nhường này mà không phải con gái thật sự rất đáng tiếc. Chú Mặc Hàm bắt đầu nhắc đến bộ quần áo kia, nhóm chú Quách Diệp Nam vừa nghe vậy tức thì hô hào: Còn không mau lấy ra cho Tiểu Mặc Mặc mặc! Thế rồi con mặc vào trang phục công chúa, chú Quách Diệp Nam giờ điện thoại di động lên chụp hình cho con.

Đèn flash chớp lên một cái thì mẹ con về nhà sớm. Vừa nhìn thấy con mặc quần áo con gái, lại nhìn thấy camera trên di động của chú Quách Diệp Nam mới lóe lên đã tắt phụt, mẹ con bật cười lớn một cách kỳ dị. Người lớn nói, một khi mẹ con để lộ tiếng cười lớn kỳ dị thì đó còn đáng sợ hơn cả tiếng cười lớn kỳ dị của ba con.

Da đầu các chú run lên bần bật, ai nấy đều chạy trốn chết. Di động trên mười ngàn tệ của chú Quách Diệp Nam bị mẹ con tịch thu.

Kết cuộc của phiên ngoại chính là, buổi tối sau khi mẹ con đã đi vào giấc ngủ, ba con len lén xuống giường đi đến một xó hẻo lánh trong phòng lấy ra bộ quần áo công chúa cho bé gái trông đẹp hơn cả bộ chú Mặc Hàm mua. Ba ôm ngực thở phào: May mà không bị phát hiện, rồi mau chóng đem giấu nó ở chỗ an toàn khác. Lúc ra khỏi phòng, ba không quên gơ ngón tay, thần bí nháy nháy mắt với con: Muốn có em gái nhỏ không? Giữ bí mật nha.

Con cũng thần bí chớp chớp mắt lại: Một lời đã định.

2. Quách Diệp Nam tự nhận mình xúi quẩy

Quách Diệp Nam tự nhận chuyện xúi quẩy nhất cả đời này chính là quen một cô nàng tên Hứa Tri Mẫn.

Tại sao lại nói như vậy?

Quách Diệp Nam gặp Hứa Tri Mẫn trên xe lửa, và cũng chính trên chuyến xe đó anh ta đã nói xằng nói bậy: “Anh tuyệt đối sẽ không làm CPR.” Câu này của anh ta bị Hứa Tri Mẫn nghe thấy.

Suốt mấy năm trời theo nghề y, Quách Diệp Nam luôn tự hào rằng bệnh nhân anh ta chữa trị chưa bao giờ cần anh ta làm CPR. Kết quả đúng vào thời điểm tiền đồ hết sức rộng mở, anh ta lại gặp phải ca giải phẫu can thiệp của Hứa Tri Mẫn. Vì tên bạn ngoan cố Viên Hòa Đông, anh ta chủ động gánh vác trọng trách mổ chính trong lần giải phẫu ấy, giữa ca mổ có một lần trái tim Hứa Tri Mẫn đột ngột ngừng đập. Làm sao còn giữ nổi lời tuyên ngôn hùng hồn của thời trẻ ngông cuồng? Anh lập tức xông lên làm CPR.

Trong lúc vô tình, Viên Hòa Đông tiết lộ chuyện Quách Diệp Nam làm CPR với Hứa Tri Mẫn.

Hứa Tri Mẫn bèn kể lại lời nói khí thế của Quách Diệp Nam trên chuyến xe năm nào cho Viên Hòa Đông nghe.

Năm ấy vì hóa giải mối quan hệ giữa hai cậu bạn Viên Hòa Đông và Mặc Thâm, Quách Diệp Nam đã hy sinh và đổ ra biết bao nhiêu công sức. Thế mà kết cuộc lại là Viên Hòa Đông mách lẻo lời nói khi xưa của anh ta với Mặc Thâm.

Một hôm, Mặc Thâm vỗ vỗ vai Quách Diệp Nam nói: “Người anh em, hóa ra cậu nói với cô em cậu là tuyệt đối không làm CPR, thế nhưng lại làm CPR cho vợ tớ. Cậu nói xem, nếu em cậu hay bạn gái cậu hỏi thì tớ biết trả lời sao đây?”

Quách Diệp Nam nghe vậy cả giận: “Tớ cứu vợ cậu một mạng, cậu đã không cảm ơn tớ thì chớ, giờ lại còn uy hiếp tớ là thế nào?”

Về mặt Mặc Thâm hiện lên câu ‘Cậu tự nhận xui đi.’ rõ mồn một. “Cậu cứu vợ tớ là một chuyện, cậu nói với em gái không làm CPR lại là chuyện khác. Còn phí bưng bít ấy mà, chuyện nhỏ thôi, hôm nào vợ chồng tớ đãi tiệc cưới, cậu giúp tớ mời rượu hết cả đám kia nhé.”

Trong hôn lễ, anh chàng Quách Diệp Nam xúi quẩy vì chán rượu thay chồng Hứa Tri Mẫn để trả phí bưng bít mà bị chuốc say như chết.

Anh chàng tưởng đầu chuyện này đến đây chấm hết, ai dè cả đám bạn lại vô cùng hiếu kỳ chuyện Mặc Thâm uy hiếp được anh ta. Bởi vì, có thể nói trong nhóm Quách Diệp Nam là cáo già xảo quyệt nhất, trước nay chỉ có anh ta giành phần uy hiếp người khác mà thôi.

Quách Diệp Nam cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải cách, bèn vội vàng xách quà cáp xông tụt đến nhà mới của Hứa Tri Mẫn, thừa nhận với cô năm ấy mình không nên thế này, không nên thế nọ, còn về sau ‘không nên quen cô’ thì giấu nhem trong bụng.

Trong lòng Hứa Tri Mẫn vui như hoa nở, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra bất đắc dĩ: “Sư huynh, con gái yếu đuối như em thì làm được gì chứ?”

Quách Diệp Nam chỉ còn thiếu nước phỉ phỉ hai đầu gối quỳ xuống: “Em dâu, nếu biết vậy anh đã không làm, em và chồng em là ông Trời tác thành mà, người quản thúc được chồng em không phải em thì còn ai vào đây!”

Hứa Tri Mẫn thật ra vẫn luôn rộng lượng, thôi thì tha cho người nên tha vậy. Cô biết cách đối nhân xử thế của chồng mình, vất vả lắm mới tìm được cơ hội chinh đốn người khác, làm sao có thể dễ dàng buông tha Quách Diệp Nam? Có điều Quách Diệp Nam nói đúng, trên đời này người duy nhất có thể quản thúc Mặc Thâm chỉ có Hứa Tri Mẫn. Hứa Tri Mẫn quản thúc Mặc Thâm bằng cách nào ư? À, đây lại là vấn đề thuộc về bí mật khuê phòng giữa vợ chồng họ!

Rốt cuộc cũng giải quyết xong việc này, Quách Diệp Nam nói cổ áo, bất mãn ngửa mặt lên trời thở dài: Chuyện xúi quẩy nhất chính là quen biết một cô nàng tên Hứa Tri Mẫn.

3. Mặc Thâm về thăm người thân.

Buổi tối trước khi về quê cùng vợ, vợ nói thẳng với tôi: “Thâm, em biết anh có thành kiến với ba mẹ em, nhưng dù sao ông bà cũng là người sinh ra em, nuôi nấng em.”

Tôi cởi nút áo khoác: “Ừ, anh biết.”

Vợ ngồi bên giường, cả người vẫn cực kỳ căng thẳng.

Tôi ôm chầm vai em, hôn lên gương mặt em: “Sao anh làm khó ba mẹ vợ của anh được?”

Vợ tựa vào lòng tôi, mãi lâu sau chẳng nói câu nào.

Tôi cảm nhận được sự xúc động trong em, thầm nghĩ: Bí mật này cuối cùng cũng phải tháo gỡ.

Dọc đường đi, núi non trùng điệp, trời âm u, đồng ruộng xanh ngát một màu. Vợ tựa vào vai tôi ngủ thiếp đi. Tôi lấy áo bông choàng quanh người em, cúi đầu nhìn khuôn mặt em, chợt nhớ Lương Tuyết từng nói với tôi rằng, vợ đã viết một trang bút ký trên đường về nhà, mỗi một câu mỗi một chữ trên đó đều thấm đẫm nước mắt, nội dung là em muốn dứt khoát cắt đứt quan hệ giữa hai chúng tôi.

Cậu ấy khờ muốn chết – Lương Tuyết nói vậy.

Còn tôi đau lòng đến mức không thể nói thành lời. Mọi người đều biết tôi yêu cô gái thông minh đến lạ lùng này, thi thoảng em hay cố tình tỏ ra lãnh đạm khiến người ngoài hiểu lầm em xa cách lạnh nhạt. Nhưng lần đầu gặp em tôi chỉ biết, đằng sau đôi mắt to đầy giả hoạt đó chôn giấu một trái tim dịu dàng hơn bất cứ ai. Thế nên, điều khiến tôi thật sự rung động không phải sự thông tuệ hay kiên cường nơi em, mà chính là trái tim dịu dàng của em. Hiện tại, tôi vô cùng khao khát muốn biết hoàn cảnh nào đã gây ra cho em sự mệt mỏi quá sức chịu đựng ngay từ thời niên thiếu.

Đến cổ hương, ba mẹ vợ ở nhà đã chuẩn bị bữa tiệc rượu chu đáo để đón gió tấy trần cho vợ chồng chúng tôi. Kỳ thực, lúc đãi tiệc cưới ở thành phố R tôi đã ra mắt ba mẹ vợ, hai ông bà đều là người phúc hậu thật thà, đối xử chân thành với mọi người. Cảm giác bất mãn ở tôi đã bay biến tự bao giờ. Đúng như lời Viên Hòa Đông nói, năm xưa em sinh thiếu tháng không được chăm sóc tử tế chẳng qua là do hoàn cảnh bất buộc, không thể trách ba mẹ em.

Lần này, chúng tôi chủ yếu về thăm họ hàng của em.

Họ hàng đều ở nông thôn, chúng tôi thuê riêng một chiếc xe nhỏ chạy đến đó. Tới nơi tôi mới biết dòng họ Hứa lớn hơn nhiều so với dự đoán, nếu vợ không ở bên cạnh nhắc khẽ, tôi nghĩ nát óc cũng chẳng biết nên xưng hô ra sao với từng người bà con xa.

Chuyện khó tưởng tượng nhất là, một cô gái mới mười bảy mười tám xuân xanh đã làm vợ người khác, có hai con gái rồi lại còn nói muốn sinh thêm, sinh đến khi có con trai mới thôi.

Em nói với tôi: “Thôn em nhiều người phụ nữ sinh bốn, năm em bé lắm, cứ không phải con trai là sinh tiếp à.”

Tôi nghiêm mặt: “Làm vậy vô cùng tổn hại cho cơ thể người mẹ, còn trẻ không thấy gì, nhưng sau này già cả bị rất nhiều bệnh tật.”

Em vẫn hồn nhiên: “Anh làm em sợ quá, thôn em có mấy cụ bà hiền lành bảy tám chục tuổi, hồi xưa sinh bao nhiêu là em bé, thế mà cụ nào cụ nấy vẫn khỏe mạnh cường tráng như thường.”

Tôi đáp: “Em không đọc sách à?”

Em khinh khỉnh: “Sách gì mà sách, đọc sách phải trả tiền, đầy rẫy người học đại học mà chẳng tìm được việc kia kìa, chỉ bằng sinh đứa con trai, nuôi nó đến độ tuổi nhất định thì cho nó ra ngoài làm ăn buôn bán với ba nó, thế là giàu to.”

Tôi còn muốn nói nữa nhưng vợ đã kéo tôi đi. Bây giờ tôi mới biết, lời tôi đã được ba cô sáu bà loan truyền với nhau như câu chuyện cười mới nhất, họ cười lăn cười bò, pha vào đó đủ loại câu cú chanh chua.

Cây to đón gió nghĩa là vậy đấy. Vợ đã lường trước được nên mới kiên quyết không cho tôi lái xe vào thôn.

Lúc ấy tôi còn lý lẽ: “Trong thôn cũng có người lái ô tô mà.”

Vợ thở dài: “Ô tô này không phải ô tô đó.”

Cũng phải, người lái ô tô vào thôn không phải ông chủ lớn đến bàn chuyện làm ăn thì cũng là lãnh đạo hoặc cảnh sát. Một bác sĩ lái xe hơi vào thôn không bị người ta bàn tán mới là lạ, tuy rằng xe của tôi là năm đó bác cả đưa đến nhà tôi, rồi sau ba giao lại cho tôi.

Tôi nhỏ giọng hỏi vợ: “Em nói họ anh làm nghề gì?”

Vợ hôn tôi trước khi trả lời: “Đừng giận nhé, em nói anh bây giờ là công nhân viên bị cách chức họ cũng tin.”

Thảo nào có một ông anh đến nắm vai tôi dặn dò: “Thật sự không kiếm được việc thì tìm anh, nông thôn không thể so với thành thị, nhưng người đọc sách ở nông thôn kiếm miếng ăn vẫn dễ dàng hơn.”

Trước bữa cơm tối, vợ kéo tay tôi ra ngoài đồng dạo mát.

Phía xa xa khói bếp lượn lờ, trên con đường mòn thôn quê lao xao tiếng bước chân lũ trẻ. Chúng không ăn mặc tinh tươm như trẻ con thành thị, nhưng nụ cười móm móm đó thật khó tìm thấy ở những đứa trẻ thành phố phải vác trên vai nhiệm vụ học tập nặng nề. Khi những đứa bé ấy đến gần tôi, đôi mắt chúng ánh lên vẻ khát vọng không chút giấu diếm, hết như ánh mắt của vợ lần đầu đặt chân đến nhà tôi vào ngày xa xưa. Tôi nghiêng đầu nhìn vợ, vợ lại đang nhìn chăm chú gốc cây đa ven đường.

Cây đa ấy thân cành to lớn chắc khỏe, đoán chừng tuổi thọ đã cao. Tôi nói: “Không chừng ba vợ đùa em đấy...”

Vợ cười yếu ớt: “Chắc vậy, ba nói ôm em về nuôi từ dưới gốc cây này.”

Tôi nói: “Nói giỡn đấy, sự thực là mẹ vợ sinh em ra dưới gốc cây.”

Giọng vợ càng thêm chua xót: “Thâm, chuyện xưa em mới kể một nửa thôi.”

Trái tim tôi rung lên, quá khứ của vợ dần mở ra trước mắt tôi.

“Thâm, anh có biết vì sao tình cảm của em dành cho anh họ rất sâu sắc không? Lúc đó em còn rất bé, theo như anh họ em nhớ thì khi ấy em chỉ mới ba tuổi, vẫn chưa biết đường đi. Ba mẹ em đã lên thành phố công tác, chưa ổn định cuộc sống nên chưa thể về đón em, em được gửi nuôi ở nhà ông nội. Một hôm trời nhá nhem, em bị ông dắt tới dưới gốc cây này, ông nội em bảo em phải ngồi đây chờ ba đến đón. Em ngồi mãi ở đó đến tận khi tối mịt cũng chẳng thấy một ai. Ngày ấy gió thổi rất mạnh, em sợ quá òa lên khóc lớn, nhưng vẫn không người nào đến. Cuối cùng, chính anh họ đã tìm được em đang thở thoi thóp. Anh họ ở thôn gần bên, ngày đó anh nghe lời dì cả mang chút bánh ngọt qua cho em, căn bản không nghĩ sẽ gặp phải cảnh em bị người nhà họ hứa cố ý vứt bỏ ven đường. Qua sự việc này, người nhà bên ngoại và bên nội cãi nhau một trận âm ỉ. Cuộc sống của mẹ ở nhà họ hứa càng thêm khó khăn, ông ngoại em không nói hai lời dẫn em về nhà ông. Ông ngoại ngậm đắng nuốt cay dưỡng dục em, bà dì thường đến giúp ông ngoại chăm sóc em. Anh họ có thể nói là ân nhân cứu mạng của em, còn ơn dưỡng dục của ông ngoại và bà dì cả đời

này em chẳng thể nào đền đáp cho đủ. Vậy mà, em trơ mắt nhìn ông ngoại qua đời, tang lễ bà dì em cũng không thể có mặt. Khi tính mạng anh họ em cận kề cái chết thì anh đã cứu anh ấy. Thâm, bây giờ đứng nơi đây nhìn gốc cây này, em chỉ muốn nói rằng ‘Em yêu anh.’”

Tôi và vợ hôn nhau nồng nàn dưới tàng cây đa. Tôi tin chắc rằng mọi khổ đau đều đã qua đi, chờ đợi chúng tôi phía trước sẽ là hạnh phúc vô biên. Vững vàng nắm tay vợ, chúng tôi rời khỏi miền đất chất đầy đau thương này, trở lại tổ ấm ở thành phố R của chúng tôi.

Bôn ba suốt chặng đường dài, vợ mệt nhoài tựa vào vai tôi ngủ say sưa. Tôi ôm em thật chặt, cười ngơ nghê.

Có em là vợ, đời này đã đủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-bac-ha>